BESTSELLER NO. 1
all over the world

Judith Michael

POSESIUNI

„Decoruri minunate...
bărbați seducători, putere și romantism...
UN ROMAN EXPLOZIV"

PARTEA ÎNTÂI

1

Katherine!

Vocile răsunau ca un ecou în camerele puternic luminate.

— Minunată petrecere... grozavă mâncare!... Ce bine că am venit...

Dialogurile se întretăiau, purtate pe un ton ridicat, dând naştere unui devărat vacarm.

— N-am ştiut că fac asemenea petreceri... tu ştiai?

Vocile acopereau muzica puternică a casetofonului şi străbăteau ară din casă, pe terasă, unde perechile dansau în noaptea caldă de iunie au stăteau pe zidul scund de piatră, admirând umbrele spectaculoase le oraşului Vancouver, ce se contura dincolo de golf.

Katherine, ajutată de Jennifer şi Todd, deschidea mereu alte sticle spatele micului bar şi se foia între bucătărie şi sufragerie, având grijă reînnoiască în permanenţă vasele şi platourile cu mâncare pe vantă.

— Musafirul de onoare salută gazda excepţională, zise Leslie cAllster, ridicând paharul. Şi, adăugă ea cu o mică plecăciune, pe nnifer şi Todd. Mama voastră ar trebui să vă închirieze prietenilor care să dea petreceri.

O înlănţui cu braţul pe Katherine.

— E foarte emoţionant să fii *motivul* unei asemenea petreceri. Voi lucruri atât de grozave! Dac-aş fi ştiut, n-aş fi lăsat să treacă trei de la ultima mea vizită. Şi voi de ce nu veniţi la San Francisco, ca să dau şi *eu* o petrecere în cinstea voastră?

— Ar fi trebuit să vii mai demult, spuse Katherine.

Încerca, fără succes însă, să scoată dopul unei sticle de şampanie.

— Craig face asta atât de uşor, dar eu parcă...

— Lasa-mă pe mine!

Leslie îi luă sticla.

— E una din şmecheriile pe care le deprinde o femeie nemăritată.

Cu o singură mişcare ea împinse dopul cu degetul mare, studiind-o acelaşi timp, discret, pe Katherine, comparând-o cu Katherine Fraser simplă şi sfioasă pe care o văzuse — e drept că arareori — în ultimii ce ani. Era încă reţinută — părea uşor alarmată de vacarmul

petrecerii, tresărind surprinsă când musafirii ei o lăudau — dar era ma drăguţă, în special acum, când emoţia petrecerii îi colora tenul palid. Deşi erau de aceeaşi înălţime, Katherine era mai subţire; *ea nu-şi făcea probleme din cauza şoldurilor ei*, cugeta Leslie cu regret.

Totuşi, ochiul ei expert realiza faptul că delicata Katherine nu îşi punea în valoare — aşa cum ar fi trebuit — farmecele naturale. Părul ei întunecat era tras spre spate şi ţinut strâns de o bandă elastică, întinzând pielea tâmplelor; rujul avea o nuanţă nepotrivită tenului, iar rochia era prea simplă pentru o siluetă care se preta la ceva mai generos. Leslie, care se străduise să fie frapantă şi elegantă, făcându-şi o virtute din părul ei roşu şi maxilarul ascuţit, era mai mult decât tentată să o ia pe Katherine într-o cameră alăturată şi s-o aranjeze ca lumea.

Nu era niciodată mulţumită; îşi petrecea zilele ca director al unui elegant magazin universal care alimenta mofturile unor clienţi bogaţi.

Dopul de plută sări uşor din sticlă, lăsând în urmă vârtejuri confuze de vapori de şampanie.

— Perfect! strigă Sarah Murphy, mică, plinuţă, cu ochi negri vioi. Bărbaţii împroaşcă întotdeauna spuma peste tot, dar tu ai atâta fineţe! Cred că, într-adevăr, ştii să te distrezi. Katherine, pe de altă parte, nu se distrează niciodată, deşi acum a organizat o petrecere atât de plăcută. Şi fără un soţ alături. Unde este Craig, draga mea? De obicei, îl văd când pleacă — în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră, de-ţi poţi regla ceasul după el — dar nu l-am mai văzut de marţi.

— A trebuit să plece la Toronto.

— Deşi ştia de petrecere? Trebuie să fi fost ceva teribil de important ca să dispară şi să te lase pe tine să...

— Să facă faţă, încheie Leslie blând. Şi nu s-a descurcat admirabil? Am putea fi invidioase, dar nu suntem genul...(Zâmbi dulce.)Katherine şi cu mine tocmai ne spuneam ultimele noutăţi; aveţi ceva împotrivă dacă o monopolizez înainte de a pleca la aeroport?

— Oh, nu, spuse Sarah. Katherine era nerăbdătoare să vă vadă.

Le urmă, continuând să vorbească, până se pierdură după un grup de musafiri de lângă pian, izbucnind în râs.

— Mulţumesc, spuse Katherine. E o vecină minunată şi ar face orice să te ajute la nevoie, dar e cam plicticoasă.

Dinspre living se auzi un glas furios:

— Pui de căţea, trebuie să te adaptezi vieţii şi oamenilor din Quebec!

— Să-i susţinem pe francezi! se auzi replica indignată. Ne-am săturat până peste cap să plătim pentru ei. Banii noştri ar trebui să stea în Vest!

— Deci asta vreţi! Aţi face orice să evitaţi plata taxelor!

Katherine încremeni de spaimă.

— *Nu pot* să se *bată*; asta ar strica totul!
Vocea indignată se ridică ameninţător.
— Fără acuzaţii, Doerner! Eşti recunoscut pentru chestiile astea, nu-i aşa? În special pentru cele false!
— Ce dracu! Ascultă nenorocitule, asta a fost acum doi ani. Şi când am aflat că am greşit, am plătit cheltuielile, şi gata. Cine crezi că eşti...?
— Rahat! strigă altul. Voi doi trebuie să vă bateţi la fiecare petrecere?
Leslie privi faţa Katherinei.
— Să încerc să-i despart? Uneori un străin este o diversiune bună.
Katherine scutură din cap.
— O voi face eu. Drace, de ce nu e Craig aici? El ar şti ce să facă; unul dintre bătăioşi este asociatul lui.
Îşi făcu drum prin mulţimea de invitaţi ce înconjura pe cei doi bărbaţi cu feţele desfigurate de furie. Câţiva bărbaţi îi ţineau departe unul de celălalt. Katherine, silindu-se să zâmbească, ridică vocea.
— Este ca un *western* american, nu-i aşa? Dar nu ar trebui să avem un *saloon* şi o stradă prăfuită unde să vă puteţi măsura?
Ea auzi un murmur de râsete şi cei doi bărbaţi zâmbiră, fără tragere de inimă. Îşi puse mâinile pe braţele lor.
— Avem în schimb un bar. Pot să vă ofer băuturi în loc de vânătăi?
— De acord, cedă unul dintre ei. Doamnă Fraser, îmi cer scuze. Dacă unii nu ar fi atât de darnici cu acuzaţiile...
— Barul! Barul! Băuturi, nu vânătăi! ţipau musafirii.
O femeie micuţă, cu părul cărunt, îi adresă lui Katherine o scuză şi-l luă de braţ pe celălalt bărbat, îndreptându-se spre bar. Imediat, Katherine se strecură printre invitaţi şi se întoarse pe terasă.
Leslie privea din cadrul uşii.
— Gazda perfectă! spuse ea admirativ.
Katherine tremura, dar se simţea copleşită de mândrie.
— I am oprit, nu-i aşa?
— Ai reuşit. Fără să-i superi pe nimeni. În fond, cine sunt aceşti tipi?
— Carl Doerner, asociatul lui Craig la „Societatea de Construcţii" din Vancouver; nu am idee cine-i celălalt bărbat. Casa mea este plină de oameni pe care nu-i cunosc.
— Katherine! Nu eşti serioasă.
— Ba da, sunt. Noi nu avem mulţi prieteni şi am vrut să te impresionez. Aşa că am invitat cunoştinţele de afaceri ale lui Craig şi părinţii colegilor lui Jennifer şi Todd.
— Dar au venit la petrecerea ta.
— Ba au vrut să o întâlnească pe prietena mea, vice-preşedinta de la „Heath", din San Francisco. *Tu* eşti o celebritate.
— Oricum, nu eu am aranjat această petrecere grozavă, ci *tu*.

— Dacă-i aşa, e pentru prima oară.

Îşi zâmbiră una alteia, iar Katherine simţi căldura apropierii lui Leslie. Aceasta fusese aproape singura căldură sufletească pe care o simţise, mai întâi în timpul liceului şi a celor doi ani de colegiu şi apoi, până îl întâlnise pe Craig. Leslie, îndrăzneaţă şi ciudată, îi risipise sfiala şi îi oferise prilejul să afle ce prietenă bună era. Dar apoi, în timpul unei vacanţe în Columbia Britanică, Katherine îl întâlnise pe Craig Fraser şi, într-o lună, se căsătorise cu el. Iar Leslie, întorcându-se după nuntă la San Francisco, hotărâse să devină prima femeie vice-preşedinte din istoria de cincizeci de ani a faimosului „Heath", din San Francisco.

— Anii au zburat, iar tu nu ne-ai vizitat prea des.

— Uite cine vorbeşte! ripostă Leslie. Tu nu te-ai întors niciodată la San Francisco. Zece ani şi nici o vizită.

— Craig n-a vrut să meargă. L-am rugat de atâtea ori; refuza şi nu voia să vorbească despre asta.

Katherine privea fix luminile de la Lions Gate Bridge, care lega peste golf West Vancouver-ul de conturul strălucitor al oraşului Vancouver.

— Îţi aduci aminte vremurile când te sunam pentru că mă simţeam nespus de singură? Eram căsătoriţi de aproximativ trei ani, nu aveam decât câţiva prieteni, Craig de-abia intrase în combinaţie cu Carl Doerner şi era mai tot timpul plecat, iar eu eram întotdeauna singură cu copiii — tu o rupseseşi cu... cum naiba îl chema? — şi aproape că am înecat telefoanele cu problemele şi lacrimile noastre. Care *era* numele lui?

— N-am idee... Acum şapte ani? Cum aş putea să-mi amintesc?

— Erai atât de nefericită, credeam că era o dragoste nemuritoare...

— Probabil că a şi fost, atunci. Nu am găsit nici una care să reziste. De altfel, nici nu prea ştiu multe. Tu şi Craig... alte câteva... Aşa că să nu-ţi închipui că poţi găsi pe altcineva dacă el, dintr-o dată... Scuză-mă, e o problemă morbidă.

— Da, este, dar fiecare se gândeşte la ea. Cred că nu aş reuşi să iubesc pe altcineva, dacă i s-ar întâmpla ceva lui Craig.

Zâmbi către Jennifer, care venea pe terasă echilibrând cu grijă două platouri cu creveţi aburinzi.

— Merçi, scumpo. Nu vreţi să mergeţi sus, tu şi Todd? De-acum mă ocup eu; voi aţi muncit din greu şi e târziu.

— Todd s-a eschivat deja, spuse Jennifer, bosumflată. Ei discută despre jocurile Atari cu un tip specialist în calculatoare. Mie *îmi place* să fiu gazdă. Ne vedem mai târziu.

Amuzată, Leslie spuse.

— Se pare că ai fost detronată din funcţie. À-propos de computere, desfrânatul meu frate a devenit un as al PC-ului. De fapt, l-am reangajat acum câtva timp, imaginându-mi că un serviciu bun ar putea

să-l transforme într-un cetăţean onorabil. Şi, mai ştii, poate chiar o să reuşesc. (Făcu o pauză, apoi reluă.) Şi tu la fel. Pari fericită, Katherine.

— Sunt.

Prin uşile deschise, Katherine auzea fragmente de conversaţie şi un cor ce intona vechi cântece populare, cu acompaniament de pian. Simţea că pluteşte pe valurile de lumini şi culori ce emanau din casa ei frumoasă, şi dorea să fi fost şi Craig de faţă, să împărtăşească această senzaţie. *Ar trebui să nu mai fim atât de singuratici*, gândea ea, *să ne facem mai mulţi prieteni, să ne distrăm mai mult.*

— Îmi pare rău că nu-l voi vedea pe Craig, spuse Leslie, ca şi cum ar fi ghicit gândurile Katherinei.

— Şi mie de asemenea. Nu-mi dau seama de ce nu s-a întors; mi-a promis că mă va ajuta la petrecere. Nu poţi să mai stai? Mai mult ca sigur că va sosi imediat după plecarea ta.

— Nu pot, zău. S-au întâmplat câteva lucruri ciudate la magazin şi ar trebui să-mi câştig salariul, examinându-le. Va trebui să aduci întreaga familie la San Francisco.

— Nu ştiu ce are Craig împotrivă, dar noi vom veni sig...

— Katherine.

Carl Doerner era în pragul uşii.

— Aş putea să-ţi vorbesc un minut?

— Îmi mai iau nişte vin, spuse Leslie, şi îi lăsă singuri.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu e nici o scuză pentru o comportare atât de copilăroasă. Sunt la limită, mă preocupă multe, dar totuşi... Katherine, ai veşti despre Craig?

— Nu, tu ai? Eu credeam că va apărea din clipă în clipă.

— Tocmai i-am telefonat la „Boynton". Nu este acolo.

— Bineînţeles că nu. Este în drum spre casă.

— Nu e înregistrat acolo.

— Trebuie să fi fost; doar a stat acolo. Dar asta nu este important, nu-i aşa? E în drum spre casă.

— Katherine, ai avut ştiri de la el? Toată săptămâna?

— Nu, probabil că a fost ocupat. Şi eu am fost, cu petrecerea...

— Craig se duce şi la alte hoteluri în Toronto?

— Nu. Carl? *Craig este în drum spre casă.* Nu e nici un mister.

— Probabil că nu. Vrei să-i spui să mă sune de îndată ce ajunge aici? Imediat.

În sfârşit, sesiză ceva în vocea lui.

— Eşti *îngrijorat* din cauza lui Craig?

— Bineînţeles că nu. Numai să-i spui să mă sune. Bine?

Ea încuviinţă, încruntându-se uşor în timp ce el se îndepărta. În spatele ei, cineva spuse:

— Minunată casă, Katherine. Atâtea camere în care să te mişti.

— Noi am construit-o, răspunse ea. Acum trei ani. E foarte frumoasă, nu-i aşa? Craig şi arhitectul au elaborat-o centimetru cu centimetru.

Ce înseamnă asta — nu este înregistrat la „Boynton"?

— El şi Doerner au construit şi clădirea întreprinderii noastre.

— Şi acel motel nou din Burnaby? Nu l-au făcut tot ei?

Bineînţeles că a fost înregistrat. Carl a fost nerăbdător şi nu le-a cerut să controleze mai atent.

— Mami!

Katherine se uită în jos, la zâmbetul ştrengăresc al lui Todd.

— În bucătărie este un morman de prăjituri cu ciocolată. E pentru noi?

— Cât ai mâncat?

— Numai o bucăţică. Jennifer a spus că mai bine să te întreb.

— Cât este „numai o bucăţică"?

— Uf... două bucăţi jumate! Jennifer a luat numai două.

Ea îi sărută pe creştetul capului.

— Încă o bucată mică. Şi nu uita să-ţi speli toată ciocolata asta de pe dinţi înainte de culcare.

— Sigur. Când se întoarce tati acasă?

— Cred că mâine. Probabil va suna şi ne va anunţa.

El mi-ar fi spus dacă ar fi schimbat hotelul.

— Mi-a promis un model de avion din lemn de balsa.

— Atunci ţi-l va aduce. Noapte bună, Todd. Somn uşor.

Numai dacă nu şi-a schimbat planurile în ultima clipă.

— Drăguţ băiat, Katherine. Copia fidelă a tatălui său.

Dar mă suna întotdeauna când îşi schimba planurile.

— Katherine?... (Leslie îşi luase geanta de voiaj.) Trebuie să plec, altfel voi pierde avionul.

Se îndreptă spre uşa principală şi ea se uita la Katherine, ca şi cum ar fi evaluat-o.

— O problemă de ultimă oră? Ai sprâncenele încruntate, privirea absentă... Pot să te ajut?

— Nu, nu este nimic serios, nu-mi pot explica ceva. Aş dori să fi putut rămâne mai mult.

— Data viitoare. Ori poate că vei sta tu mai mult la San Francisco. Vei veni? Promiţi?

— Promit. Imediat ce Craig va putea pleca.

— Nu aştepta prea mult; chiar mi-au lipsit lungile ore de taclale.

— Şi mie. Nu mi-am dat seama până acum *cât de mult.*

— Poţi veni singură, să ştii.

— Sigur că pot, dar nu ţi-ar plăcea o vizită a întregii familii?

— Bineînţeles. Vino repede. Îţi voi da cheia oraşului.

Se îmbrăţişară.

— E al naibii de bine să te văd. Scrisorile şi convorbirile telefonice nu sunt suficiente. De ce dracu' ne lăsăm absorbite de propriile vieţi?!

Leslie plecă, făcând semn cu mâna de la poartă, pe când urca în taxi. *Exact cum a făcut Craig când a plecat marţi la aeroport.*

Acum trei zile. Marţi dimineaţa. O ţinea strâns lipită de el în timp ce taxiul se oprea, dar el privea în depărtare, gândindu-se deja la Toronto. O sărutase, îi spusese că o iubeşte şi plecase, dând din mână în timp ce maşina se îndepărta. O călătorie obişnuită, la fel ca alte zeci pe care le făcea în fiecare an ca să întâlnească investitori, arhitecţi, alţi antreprenori cu care el şi Carl făceau afaceri. Promisese că, întors vineri, îşi va sacrifica o dimineaţă ca să o ajute pentru petrecere. O călătorie obişnuită. Dar de ce să nu se fi înregistrat la „Boynton"?

Bucuria îi dispăru; petrecerea ei se schimbă. Musafirii ei gesticulau şi zâmbeau încă, vorbind repede, dar sunetul şi strălucirea se estompaseră, ca înăbuşite de o perdea. *O să aflu eu*, se gândi ea, şi alergă pe scări în sus, ca să telefoneze la hotel.

— Nu, doamnă Fraser, nu a fost înregistrat, spuse funcţionarul. Nu am face în mod sigur o astfel de greşeală cu unul dintre clienţii noştri constanţi. Este ceea ce i-am spus şi domnului Doerner când a telefonat, şi dacă nu s-ar fi supărat şi nu mi-ar fi închis telefonul, i-aş fi spus că domnul Fraser a avut o rezervare, dar nu a sosit. Nu este aici, doamnă Fraser, şi nu a fost toată săptămâna. Noi am presupus că şi-a schimbat planurile.

Katherine stătea pe pat şi privea fără expresie peretele. „Nu a fost toată săptămâna." Dinspre scări se auzeau râsete, clinchete de pahare, şi corul intona *The Big Rock* Candy Mountain, dar sunetele erau îndepărtate, iar atmosfera era apăsătoare. „Nu este aici, doamnă Fraser, şi nu a fost toată săptămâna."

2

Sâmbătă dimineaţa, rămăşiţele petrecerii zăceau împrăştiate prin toată casa. Katherine stătea la telefon, supraveghindu-şi copiii care făceau curat în sufragerie.

— Dacă ar fi tata acasă, spuse Todd, mama ar face asta împreună cu noi, cum face întotdeauna.

— Ea aşteaptă veşti despre tati, spuse Jennifer. Este îngrijorată.

Todd îşi ridică privirea de la stiva de farfurii.

— Nu a spus că este îngrijorată. A spus că tati va întârzia pentru că a fost ocupat la Toronto.

— El dă mereu telefoane, nu-i aşa? întrebă Jennifer. Sună la mijlocul săptămânii şi anunţă dacă întârzie, iar acum n-a sunat deloc.

— Mam'! urlă Todd. S-a întâmplat ceva cu tata?

Katherine veni la uşă. Îşi simţea picioarele grele, ochii o înţepau pentru că nu-i închisese toată noaptea, aşteptând, urmărind cum lumina strălucitoare din verandă se estompa odată cu răsăritul soarelui.

Era prea obosită ca să mintă convingător, şi copiii ei erau specialişti în a o prinde contrazicându-se — şi *oricum*, gândea ea, *ei merită să ştie ce s-a întâmplat.*

— Probabil că este prins într-o afacere cu cineva şi va suna imediat ce va putea.

— Dar unde *este* tati? insistă Todd.

— Am spus că nu ştiu — ţipă Katherine, apoi adăugă mai blând — aştept să mă sune.

Telefonul sună şi ea se repezi să răspundă

— Nu ai aflat nimic despre el? întrebă Carl Doerner, fără altă introducere.

— Nu. Dezamăgită, se lăsă să cadă pe scaunul de la tejgheaua micului bar. Dar dacă este cu adevărat ocupat... Nu ar fi putut să apară în ultima clipă ceva important? Ceva în alt oraş?

— Soţul tău a auzit de telefoane, nu-i aşa? Katherine, spune-mi adevărul: chiar nu ai *nici o idee* unde este?

— De ce-aş minţi? Carl, sunt îngrijorată, Craig telefona întotdeauna din călătoriile sale de afaceri şi a promis că se întoarce vineri. Voi telefona la poliţia din Toronto.

— Bine, bine, ia-o mai încet. Nu trebuie să intrăm în panică numai pentru că nu suntem siguri unde se află. Probabil că s-a întâmplat ceva neaşteptat. E posibil să apară în orice moment şi ne vom simţi destul de prost, nu-i aşa, dacă punem jumătate din Canada să-l caute?

— Jumătate din Canada? Eu am spus numai...

— Ştiu, ştiu, dar mai ai puţină răbdare. Aşteaptă, el va veni bine *merçi*, mirându-se cât tărăboi s-a făcut. Eu cred că va trebui să-i dăm timp să-şi termine afacerile şi să vină acasă. Dar zi-i să mă sune de îndată ce vine, vrei?

— Ce a spus? o întrebă Jennifer, care era lângă ea.

— Să nu ne îngrijorăm. Şi are dreptate; tata poate să aibă singur grijă de el. La treabă! Ce ar spune dacă s-ar întoarce într-o casă care arată de parcă ar fi fost lovită de un ciclon?

Dar toată ziua, până seara târziu, în timp ce toţi trei făceau curăţenie prin casă, Katherine nu se putea gândi decât la Craig — zăcând pe stradă, victimă a unui jaf sau a unui şofer care l-a lovit cu maşina şi a fugit, sau a unui atac de inimă. Dar dacă l-ar fi găsit cineva, nu i-ar fi telefonat acasă? Nu, dacă hoţul i-ar fi furat portofelul; aşa se întâmpla mereu. Trebuia să sune la poliţie! Şi dacă Doerner nu era de acord, cu atât mai rău.

Mai aşteptă, însă, până când Jennifer şi Todd se duseră la culcare.

— Trezeşte-ne când se întoarce tata acasă.

— Amândoi o vom face, spuse Katherine. Nu crezi că el este nerăbdător să vă vadă şi pe voi?

Dar când formă numărul poliţiei din Toronto îi pieri vocea. Se simţi ruşinată, ca şi cum l-ar fi făcut pe Craig criminal — cineva care trebuia cercetat, vânat, blamat. Un ofiţer anonim de la celălalt capăt spunea:

— Da? Alo? Da?

Într-un târziu reuşi să articuleze:

— Soţul meu a dispărut...

— Când l-aţi văzut ultima oară?

— Marţi dimineaţa când...

— Venea încoace? La Toronto?

— Da, mergea deseori acolo, cu serviciul, şi el...

— La ce oră a avut avionul?

— Cursa de avion? Nu ştiu; nu mi-a spus. Probabil cu „Air Canada".

— Şi hotelul din Toronto?

— El stă întotdeauna la „Boynton". Dar i-am sunat şi... nu a ajuns acolo.

— Nu a ajuns acolo. Când trebuia să se întoarcă?

— Vineri. Stabilisem să dăm o petrecere pentru o prietenă...

— Nu a telefonat şi nici nu a scris?

— Nu! Dacă ar fi făcut-o, nu v-aş fi sunat!

— Bine, doamnă, ştiu că este neplăcut, dar încercaţi să fiţi calmă. Noi trebuie să punem aceste întrebări; e meseria noastră. Descrieţi-mi-l.

— Înălţimea şase picioare. Păr castaniu deschis, are barbă, ochi căprui...

— Greutatea?

— Nu ştiu, răspunse ea după o scurtă pauză. *Ce ciudat*, gândi ea.

— Aproximativ.

— Circa şaptezeci?! Poartă numărul patruzeci la cămăşi.

— Cicatrice sau semne distinctive?

— O cicatrice mică lângă sprânceana dreaptă. Este un bărbat arătos.

— Numărul de la pantofi?

— Nu ştiu. *Îşi închipuie, probabil, că sunt o nevastă îngrozitoare că nu ştiu aceste lucruri.*

— Nu eu îi cumpăr pantofii.

— Bine.

Poliţistul revenea continuu întrebând-o despre oamenii pe care urma să-i vadă Craig, firmele, băncile...

— Nu ştiu, nu ştiu — repeta Katherine. Apoi fu întrebată despre numerele cărţilor de credit şi ea i le citi.

— Bine, doamnă Fraser. Vom reveni cât de repede putem.

— În seara asta?

— Sau mâine dimineaţă. Rămâneţi acasă şi daţi-ne timp să verificăm.

Cum orele se scurgeau alene, Katherine se ghemui în colţul canapelei, ciulind urechea la zgomotul cheii lui Craig în uşa principală. Casa scârţâia, iar ea stătea ţeapănă, temându-se să cerceteze zgomotele. În zori îşi sprijini capul de spătar să-şi odihnească gâtul şi adormi — ca să fie trezită două ore mai târziu de şoaptele furioase ale lui Todd şi Jennifer.

— Trebuia să fi telefonat, spuse Todd. Şi mam' îl aşteaptă aici în loc să fie sus în pat.

Jennifer ridică din umeri.

— A spus că ne va trezi dacă va telefona tati. A dormit aici pentru că nu-i place să doarmă singură. Părinţilor nu le place să fie singuri în pat.

— Pun pariu că a sunat şi este în drum spre casă cu modelul meu...

— Cui îi pasă de modelul tău din balsa? Eu îl vreau în acest moment *pe tata*!

Noi toţi îl vrem, gândi Katherine. *Şi el nu a telefonat. Este duminică dimineaţa şi Craig nu a sunat.*

Deschise ochii şi se ridică în picioare, simţindu-se ca şi cum n-ar fi dormit deloc.

— Noi toţi îl vrem, repetă ea cu voce tare. Şi ne este greu că nu ştim unde este. Mă gândesc că, atunci când va veni acasă, va trebui să-l rugăm să fie mai atent data viitoare când va pleca.

Todd spuse ameninţător:

— Poate l-a lovit un camion. Sau un tren. Sau un meteorit.

— Meteoriţii nu cad în Toronto, îl înfruntă Jennifer.

— Ba cad. Ei cad oriunde. Chiar şi în Vancouver. Unul dintre aceştia ar putea lovi casa noastră şi să ne cureţe pe toţi.

— Cred că am fi auzit dacă ar fi căzut un meteorit în Toronto, spuse Katherine zâmbind. Acum, uite; mă duc să fac un duş şi cred că ar fi mai

bine să faceţi la fel. Nu este azi ziua în care are loc picnic-ul de la Mountain Grouse? La ce oră vin să vă ia?

— Noi nu mergem, declară Jennifer. Stăm să-l aşteptăm pe tata.

— O să mergeţi, spuse Katherine ferm. Dacă el vine acasă înaintea voastră, vom veni să vă căutăm. Hai, acum, să ne mişcăm. *Vă rog.*

Imediat după plecarea lor, Katherine se repezi să telefoneze din nou la poliţia din Toronto. Telefonul începu să sune când ajunse lângă el.

— Da, strigă ea. Craig?

— Nu, doamnă Fraser, spuse ofiţerul din Toronto. Îmi pare rău că a durat atât de mult; dar am vrut să fim siguri...

— Ce? Of, *ce*?

— Că nu este nici urmă de soţul dumneavoastră. Nu se află în nici un spital din zonă; nici la închisoare; nici la morgă. Nu s-a înregistrat la nici un hotel şi nici nu şi-a făcut vreo rezervare, exceptând „Boynton"-ul. Nu a plătit nici o consumaţie şi nu a închiriat vreo maşină. Doamnă Fraser... De altfel, cred că nici nu a fost aici. Am controlat la liniile aeriene. Domnul Fraser nu a zburat marţi la Toronto.

— Imposibil! (Lui Katherine i se puse un nod în gât.) Bineînţeles că a zburat la Toronto. (Vocea ei deveni mai puternică.) Marţi l-am văzut plecând la aeroport.

— Doamnă Fraser, nu înţelegeţi? El nu s-a folosit de acel bilet. Ori i s-a întâmplat ceva în Vancouver, înainte să ajungă la aeroport, ori nu a intenţionat niciodată să facă acest drum cu avionul.

— Cum îndrăzniţi?! Cum îndrăzniţi să-l acuzaţi pe soţul meu că m-a minţit? Cine credeţi că sunteţi...

Puse jos receptorul, încercând să respire. Îl auzea pe ofiţer repetându-i numele, dar vocea lui era atât de slabă şi îndepărtată, încât parcă nu avea nimic de-a face cu ea. Închise telefonul.

După un minut, cu o grabă frenetică, formă numărul de telefon al poliţiei din Vancouver. Craig nu a minţit-o niciodată. Ceva îngrozitor se întâmplase cu el, şi dacă cei din Toronto spuneau adevărul, aceasta s-a întâmplat la Vancouver. Chiar aici, şi toată săptămâna nu a avut nici o idee despre asta. Fusese fericită şi ocupată, plănuind petrecerea, şi singura dată în care s-a gândit la Craig a fost atunci când s-a simţit supărată pe el pentru că nu era acolo s-o ajute. Şi în tot acest timp el era bolnav, sau rănit, sau mort.

Trebuia să fi bănuit, gândi ea, *când am observat că el nu telefonează.*

— Soţul meu lipseşte, anunţă ea poliţia locală, şi începu să patruleze prin casă, aşteptând să apară cineva.

Sosiră doi ofiţeri tineri, cu mape şi formulare, ce notară cu grijă descrierea lui Craig pe care Katherine o recita a doua oară în 24 de ore. O întrebară dacă are o fotografie recentă şi Katherine le dădu una. Apoi, sincronizaţi şi eficienţi, puneau pe rând întrebări, notându-şi răspunsurile. Când le spuse ce aflase de la poliţia din Toronto despre liniile aeriene, Katherine surprinse un schimb de priviri între ei.

— Ce este? întrebă ea. Dacă e ceva ce nu mi-aţi spus...

— Nu, doamnă, zise unul. Ne întrebam ce *nu* ne-aţi spus.

Katherine scutură din cap.

— Nimic. Ce altceva ar mai fi putut fi?

— Ei, bine... ceva despre amantele soţului dvs.? sugeră ofiţerul. Oricare pe care o cunoaşteţi. O mulţime de neveste nu ştiu, aşa că nu trebuie să vă simţiţi ruşinată dacă...

Vocea lui se stinse sub privirea lui Katherine.

— Ce credem noi, sări în ajutor celălalt, este că oamenii nu dispar chiar aşa, fără motiv. Soţii au *motive* să dispară, şi nu neapărat o amantă. Poate că aveaţi probleme? Sau soţul dumneavoastră a acumulat multe datorii la jocurile de noroc. Aţi căutat o scrisoare, de felul celor pe care le lasă sinucigaşii? Ei au *motive*, doamnă Fraser, asta e tot. *Pur şi simplu, aşa se întâmplă.*

Buzele Katherinei înţepeniseră şi era prea obosită chiar pentru a fi indignată, cum fusese cu ofiţerul din Toronto.

— Soţul meu şi cu mine suntem căsătoriţi de zece ani şi eu ştiu că ei n-ar sta departe dacă ar putea fi de folos. Dumneavoastră nu ştiţi nimic despre el; nu ştiţi ce s-a întâmplat cu el.

— Nu doamna; asta este adevărat. Îi plăceau femeile?

Telefonul sună şi ea alergă la bucătărie cu inima bătându-i puternic.

— Draga mea, spuse Sarah Murphy, cu o voce murmurată şi curioasă. Este totul în regulă? Tocmai mă uitam pe fereastră şi am văzut maşina poliţiei.

Umerii Katherinei căzură.

— Sarah, nu pot să vorbesc acum.

— Da, nu vrei să laşi poliţia să aştepte. Katherine, sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

— Da...

— Sunt aici întotdeauna, întotdeauna disponibilă.

— Ştiu. Te sun mai târziu, Sarah.

Ofiţerii erau la uşa de la intrare.

— Vom răspândi o notă privitoare la acest caz, doamnă Fraser, şi vă vom anunţa dacă aflăm ceva. Dar dumneavoastră ar trebui, cu adevărat, să căutaţi cheia problemei; este singura cale de a-l găsi.

Ei nu înţeleg că soţul meu poate fi mort?

Katherine îi privi dispărând după gardul viu. Apoi, deodată, se trezi şezând la biroul lui Craig. *Nu căutând după cheia problemei*, gândea ea; *asta era ridicol. Dar poate că el a lăsat vreun program de întâlniri; locuri unde ar fi putut telefona.* Asta era tot ce căuta.

Se simţea ca o persoană ce încalcă drepturile cuiva. Era biroul lui Craig; ea nu îl folosea niciodată. Din superstiţie, se gândi că ar fi făcut asta cu mai multă naturaleţe dacă el ar fi fost mort.

— Of, nu fi proastă, spuse cu glas tare şi trase repede toate sertarele.

Treptat, încetă să se simtă vinovată, pe măsură ce îi creştea nedumerirea. Parcurgând sertarele şi compartimentele, ridicând şi punând la loc dosarele ordonate şi teancurile de hârtii, găsi notele lui Craig despre clădirile pe care societatea „Vancouver Construction" le construise, schiţe pentru gravurile în lemn pe care le făcuse în timpul liber, notiţele despre călătoriile dese la Calgary (el nu i-a spus niciodată că avea un serviciu de durată la Calgary), înştiinţări expirate de la clubul său particular, o grămadă de bonuri neplătite de la magazinul universal şi mape de hârtie liniată acoperită cu numere — adunate, scăzute, înmulţite, tăiate cu „x"-uri furioase, apoi repetate în alte combinaţii.

Katherine cântărea numerele. Craig plătea întotdeauna notele; el nu făcea niciodată nici măcar o aluzie la datorii.

Va trebui să discutăm despre asta, gândi ea.

Apoi, în spatele unei cutii cu cărţi din sertarul de mai jos, găsi o bucată dintr-o fotografie mai mare. Neliniştită, se holbă la fata drăguţă care râdea spre ea de pe peticul de hârtie fotografică, o necunoscută.

Nu am ştiut că Craig a păstrat o fotografie a unei iubiri anterioare. Încă ceva despre care nu mi-a vorbit niciodată.

— Mami, strigă Todd, trântind de perete uşa principală. Doamna Murphy a spus că a fost poliţia aici.Tata nu e mort, nu-i aşa?

Jennifer îl înghionti cu cotul.

— Nu *spune* asta.

Se uită la Katherine.

— Ce au vrut?

— Eu i-am rugat să afle dacă tata a avut un accident. (Katherine îşi drese glasul.) Ei pot să cerceteze spitalele mai repede decât noi. Asta este tot. Cum a fost picnicul vostru? Povestiţi-mi în timp ce pregătesc cina.

Ei erau ascultători şi vorbeau şi o ajutau aşa cum făceau în fiecare seară, şi încă o dată, Katherine gândi că totul va fi bine. Atunci au auzit deschizându-se uşa principală şi, cu un strigăt, Todd şi Jennifer s-au

repezit spre intrare, cu Katherine în urma lor. Dar nu era Craig; era Carl Doerner.

— Uşa era deschisă, se scuză el, intrând. Craig nu a mai dat nici un semn; ai uitat să-i spui să-mi telefoneze?

Se opri în mijlocul livingului, cu spatele la Katherine. Cum ea tăcea, el scoase un oftat prelung şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Nimic? Nici un cuvânt?

Ea dădu din cap.

— La dracu', la dracu', la dracu'!

Capul lui mare, cu coama de păr cărunt, se clătina încet.

— Îmi pare rău, Katherine. Am sperat să nu fie adevărat.

Katherine se răsuci greoi spre Todd şi Jennifer.

— Vreţi să puneţi masa? Vin în câteva minute.

Jennifer scoase un sunet de dezgust, dar amândoi părăsiră camera.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă Katherine pe Carl.

— Şi-a luat tălpăşiţa. Speram să te pot scuti de asta, dar...

— Cum adică „şi-a luat tălpăşiţa"?! Crezi că a fugit? Nu avea nici un motiv să fugă. Şi oricum, n-ar fi făcut-o. Tu îl ştii, Carl. Nu este genul de om care să fugă de ceva.

— Katherine, îmi pare rău.

Doerner se învârtea prin cameră, împingând mobila din calea sa.

— Îmi pare rău, repetă el, cu vocea gravă şi înceată. Dar Craig fura sistematic din fondurile companiei, de peste doi ani.

— Să fure!? Carl, eşti nebun!

— Circa şaptezeci şi cinci de mii de dolari. Contabilul a descoperit asta, şi Craig şi cu mine am discutat, iar el a recunoscut: înfiinţa companii false, le vindea materiale false; îşi autoriza lui însuşi plăţi — e complicat, dar pot să-ţi arăt cum funcţiona. El m-a rugat să-i dau o săptămână şi...

— Nu este adevărat!

— A cerut o săptămână ca să aducă nişte bani şi eu l-am crezut, aşa că am promis să nu mă duc la poliţie...

— Nu cred asta; a fost o...

Doerner scoase un plic gros din buzunar şi i-l întinse.

— Dări de seamă. De la contabili, avocaţi...

Deoarece ea nu se mişcă, mâna lui căzu.

— Să fie al dracului, Katherine, de ce aş face asta? Craig a fost pentru mine mai mult un fiu, decât un asociat. Urma să mă pensionez în câţiva ani şi să-i vând lui compania. Acum, ce dracu' o să fac?

— Craig a furat? A furat de la companie?

— Asta am spus.

— Ei bine, greşeşti. De ce eşti aşa de sigur că a fost Craig? De ce îl blamezi...

— Nu îl blamez. *El a recunoscut.* A spus că locuinţa voastră a costat mai mult decât estimase, mai erau şi alte lucruri, — nu a vrut să spună ce — dar a zis că o să dea înapoi fiecare blestemat de cent. Iar eu l-am crezut! L-am lăsat să plece!

— Când ai vorbit cu Craig despre... despre bani?

— Luni. Lunea trecută. Spunea că vineri o să dea o parte din ei şi c-ar avea un plan să plătească restul. Plângea. Acum ce dracu' pot să fac? *Nu vreau* să-l acuz de delapidare!

— Aşteaptă, te rog, aşteaptă doar un minut.

Katherine era ameţită. Doerner împinsese mobila de la locul ei şi camera părea deplasată ca puntea unui vapor în furtună. Luni. Şi marţi, cu toate că ea l-a rugat să rămână acasă în săptămâna aceea, el s-a grăbit să plece la Toronto. *M-a sărutat de rămas bun şi a spus: „Îmi pare rău; te iubesc."* Îşi împreună mâinile.

— Ce ai de gând să faci?

Doerner mormăi.

— Până acum m-am ţinut de cuvânt. Dar, la naiba, el m-a trădat! Nu înţelegi că trebuie să spun asta? Sunt implicaţi prea mulţi oameni — compania de asigurări, avocatul nostru, contabilul — nu am de ales; trebuie să mă duc la poliţie.

Ca o rachetă, Todd se aruncă asupra lui Doerner.

— Nu poţi să-l reclami pe tata, nenorocitule! Eşti *un mincinos*!

Katherine prinse mâinile lui Todd care-l izbea pe Doerner şi îngenunche ca să-l ţină lângă ea. Băiatul îşi îngropase faţa în umărul ei, plângând zgomotos, şi o văzu pe Jennifer, privind ca o stană de piatră, din cadrul uşii.

— Vă promit că vom discuta totul în câteva minute. (Vocea ei tremura.) Vreau să staţi acolo, sus, în camera voastră. Nu vreau să fiţi jos. E clar?

Doerner rămăsese în mijlocul camerei.

— Şi-a trădat şi copiii. (Faţa lui era întunecată.) Nenorocitul! A fost destul de rău că m-a abandonat pe mine, dar să-ţi facă asta ţie şi copiilor... Pentru Dumnezeu, merită să i se întâmple orice. L-am tratat ca pe un fiu, dar acum va plăti!

— Carl, să nu te duci la poliţie. Te rog. Nu poţi să aştepţi? Încă o zi, până mâine. Craig trebuie să fi fost în drum spre casă când s-a întâmplat ceva... Este bolnav sau rănit... tu nu ştii! Dacă ar fi luat, într-adevăr, aceşti bani, nu ar fi fugit; te-ar fi despăgubit. Noi te-am fi despăgubit. Te rog, Carl! Ai aşteptat atâta timp. Te rog!

Doerner desfăcu mâinile în lături.

— Ce dracu'. Încă o zi. Mâine este luni; te sun la prânz. Nu pot să aştept mai mult decât atât.

Katherine încuviinţă.

— Bine.

El oftă.

— V-a părăsit la nevoie. Sper să fi fost ceva...

El aşteptă, dar Katherine rămase tăcută.

— Bine, deci!

După o clipă plecase, trecând pe sub lumina din verandă care strălucea a treia noapte la rând.

Încă vreo câteva ore pentru Craig, gândi Katherine. *Nici nu ştiu dacă are nevoie de ele. Sau de ce altceva ar avea nevoie.*

Faptul că *nu ştia* o apăsa ca o greutate de plumb, atât de insuportabilă, încât o făcea să se simtă bolnavă. Se gândea la cina pe care o pregătiseră şi nu putea să-şi imagineze cum avea să mănânce.

Dar toţi au ciugulit în timp ce Katherine le povestea copiilor, pe scurt, ce spusese Doerner.

— Avem doar versiunea lui în problema asta, încheie ea, refuzând să se gândească la plicul pe care i-l oferise. Nu vom şti adevărata poveste până nu se întoarce tata. Tot ce putem face este să aşteptăm. Vom afla de la poliţie sau tata va intra pe uşă şi ne va explica totul.

— Tata n-ar fi fugit, spuse Jennifer.

— Bineînţeles că nu.

Katherine îşi aminti glumele pe care le auzise despre soţiile care preferau să creadă că un soţ extenuat era, mai degrabă, plictisit, decât infidel. *Oare ce ar fi de preferat*, se întrebă ea, *Craig — victima unui accident, sau Craig — fugind de o crimă?*

Asta o menţinu trează încă o noapte în patul ei rece. *Craig, te vreau acasă.* (Plângea.) *Te rog, vino acasă. Te vreau sănătos, vreau ca totul să fie aşa cum era până acum.*

Dar a doua zi, când Doerner sună exact la prânz, ea nu avu nimic să-i spună. Şi astfel, el telefonă la poliţie.

O oră mai târziu, alţi ofiţeri apărură la uşa ei, mai în vârstă decât primii, cu alte întrebări, privind mai scrutător la ea şi la casa ei.

— Drăguţ, spuse unul, plimbându-se prin living şi admirând vederea prin peretele curbat, de sticlă.

— Soţia mea, zise celălalt, a dorit întotdeauna să locuiască în partea de vest a Vancouverului. Prea scump pentru noi; prea scump pentru cei mai mulţi oameni.

Cum Katherine nu răspunse, ei s-au aşezat şi au pus întrebări, insistând pe obiceiurile soţului privind cumpărăturile, călătoriile, datoriile, jocurile de noroc, femeile, cadourile, băutura, drogurile... Dar Katherine devenise prudentă. Nu menţionă biroul lui Craig cu facturile sale neachitate, numerele mâzgălite şi notele exagerate de la bancă. În schimb, le spuse, sincer, că soţul ei nu s-a schimbat în cei zece ani de când s-au căsătorit; că fusese generos cu familia sa, dar grijuliu cu banii; că nu practica jocuri de noroc, că bea foarte puţin, se îmbrăca simplu şi nu folosea droguri.

După o oră, poliţiştii au schimbat priviri între ei.

— Trebuie să aflăm amănunte despre viaţa lui particulară, doamnă Fraser, spuse unul dintre ei. Noi am eliberat un mandat de arestare şi, bineînţeles, îl vom găsi dacă este în viaţă, dar ar fi mai uşor, dacă am avea numele prietenilor săi.

— Vreţi să spuneţi, ale femeilor...

— De obicei cam aşa stau lucrurile.

— Nu există femei, spuse ea fără emoţie.

Părea că nu-i scăpase nimic. Ca un automat, ea îşi repeta dezminţirile, privindu-şi mâinile, simţind camera cum alunecă în timp ce o încerca o toropeală.

— Bine, vom pleca, spuseră ei, în cele din urmă. Numai dacă nu mai doriţi să spuneţi ceva.

Katherine nu se mişcă.

— Ştiţi unde ne găsiţi dacă vă amintiţi ceva.

Ea încuviinţă.

— Bine. Deci, vom păstra legătura. Şi, doamnă Fraser...

La auzul vocii schimbate a poliţistului, ea îşi ridică privirea.

— Am aprecia dacă n-aţi părăsi oraşul.

În mai puţin de o oră primul reporter suna la uşă. Katherine, acum la fel de prudentă ca un animal hăituit, rămase în cadrul uşii, ţinându-l în veranda din faţă.

— Nu am nimic să vă declar, spuse ea.

El îşi flutură creionul ca şi cum ar fi dirijat cu o baghetă.

— Doamnă Fraser, v-aţi certat cu soţul dumneavoastră? Aţi avut... hm... probleme intime? A cumpărat soţul dumneavoastră bijuterii? Dădea cadouri prietenilor? Călătorea adesea? Unde locuia în timpul călătoriilor? În hoteluri, sau... hm... la o prietenă?

Katherine se lipi de cadrul uşii, scuturând din cap.

— Nu e treaba voastră, spuse ea şi îi trânti uşa în faţă.

Dar marţi dimineaţa, fotografia soţului ei, cu zâmbetul său vag şi trist, o privea de pe prima pagină a ziarului *Vancouver News*.

«Craig Fraser» — citi ea — «un asociat la „Vancouver Construction", o firmă care a construit câteva din cele mai importante clădiri pentru birouri şi rezidenţe, este căutat de poliţie în legătură cu delapidarea a şaptezeci şi cinci de mii de dolari de la compania sa. El lipseşte de marţea trecută, când, potrivit declaraţiei soţiei sale, făcute la poliţie, a spus că pleacă la Toronto. Doamna Fraser refuză să vorbească cu reporterii. Poliţia din provinciile canadiene şi din oraşele de graniţă ale Statelor Unite îl caută; se aşteaptă ca arestarea să survină în curând.»

Cuvintele dure şi fotografia lui Craig — o figură publică, un om căutat — erau ca un vânt puternic care închidea, trântind, o uşă pe care Katherine încercase să o păstreze deschisă. Pentru prima dată, ea lăsă un gând să se formeze şi să se sedimenteze. *Craig nu va veni acasă.*

3

Ross Hayward puse jos ziarul şi privi pe fereastră în timp ce avionul cobora peste Vancouver. Zgârie-norii oraşului, înconjuraţi de ambele părţi de apă, păreau să plutească în ceaţa dimineţii. Aceasta îi amintea lui Ross de oraşul pe care tocmai îl părăsise; cineva din San Francisco putea să se simtă aici ca acasă. Gândul acesta îl făcu să arunce din nou o privire la ziarul din poala sa. Citise şi recitise istoria cu delapidarea şi fuga, dar fotografia era cea care îi trezea interesul şi pe care o studia de două zile; bărbatul cu barbă, zâmbind vag şi trist.

— Poate, murmură el. Dar nu, e practic imposibil....

La terminal, el găsi o carte de telefon şi căută adresa lui Craig Fraser. Nu sună înainte; trebuia s-o surprindă pe soţie şi să-i cerceteze faţa, altfel nu ar fi avut nici un motiv să facă această călătorie.

— Trebuie să te duci acolo, spusese Victoria cu o zi înainte. A telefona nu înseamnă că o faci.

Ea năvălise în sala de conferinţe chiar în faţa secretarei lui care protesta, întrerupându-l pe asistentul personal al primarului din San Francisco în mijlocul unei propoziţii.

— Ross, trebuie să vorbesc cu tine. Acum.

Părul ei era bătut de vânt iar eşarfa de mătase de la gâtul ei era prinsă strâmb — pentru prima dată, în cei treizeci şi cinci de ani ai săi, Ross îşi vedea bunica exteriorizându-şi emoţia în public.

El îşi împinse spre spate scaunul din capul mesei de şedinţă.

— Cred că o cunoaşteţi cu toţii pe bunica mea, spuse el, dându-şi seama că Victoria era în relaţii de intimitate cu mulţi dintre aceşti bărbaţi şi femei, luând masa împreună, stând alături de ei în consiliile de administraţie şi distrându-i la ea acasă.

— Dacă mă veţi scuza un moment, îmi veţi putea critica planurile fără să fiţi influenţaţi de părerea mea.

Directorul municipal al planificării ridică o mână.

— Nu am discutat taxele...

— Cifrele sunt pe pagina patruzeci. Uitaţi-vă peste ele, vin imediat.

Ross o condusese pe Victoria printr-o uşă în biroul său, lăsând în urmă persoanele oficiale ale administraţiei de stat din San Francisco, care studiau şi dezbăteau de luni de zile proiectele lui de arhitectură. Şi vor mai trebui nişte luni de zile înainte ca ei să aprobe fiecare detaliu, astfel încât lucrul la proiectul de trei sute de milioane de dolari, numit „Bay Bridge Plazza", să poată începe. Ar fi vrut să fie cu ei, apărându-şi ideile, accelerând procesul, dar bunica lui îi captase atenţia. Se aşeză lângă ea pe canapea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Priveşte la asta.

Mâna ei tremurândă ţinea un exemplar din *Vancouver News.*

— Tobias a văzut asta la unul dintre standurile de ziare străine. Fotografia lui Craig...

Vocea ei cedă când pronunţă numele lui Craig. Ross se uită la fotografia de pe prima pagină, citi povestea şi clătină încet din cap. Acesta era un străin, cu fruntea înaltă, cu faţa plină şi linii adânci, de fiecare parte a nasului, care dispăreau în barba deasă. Nu era Craig, care fusese întotdeauna subţire şi cu părul căzându-i peste frunte, cu gropiţe umbrite în obraji. Totuşi, era ceva legat de zâmbet, şi tristeţea aceea a ochilor...

— Bineînţeles că arată schimbat din cauza bărbii, spuse Victoria. Şi este mult mai bătrân. Dar ochii! Şi zâmbetul! Ross? Nu este Craig?

Ross negă, dorind să se întoarcă la şedinţă.

— Mă îndoiesc. Există o asemănare foarte vagă; interesant este...

— *Interesant!* Ce-i cu tine? (Ea stătea dreaptă, străfulgerându-l cu privirea.) Crezi că nu-l cunosc pe propriul meu nepot? Poate am avut unele îndoieli; m-am gândit însă, că pot să mă bazez pe curiozitatea şi încăpăţânarea ta, dar tu dai la o parte tocmai această asemănare *interesantă.* În numele Cerului, ce se *întâmplă* cu tine? (Îl văzu privind spre uşa sălii de conferinţe.) Bine, vrei să te întorci. De ce nu ai accepta, pur şi simplu, să faci ce-ţi cer? Atunci te-aş lăsa în pace.

Ross râse şi aranjă cu blândeţe eşarfa de la gâtul bunicii sale.

— Bine; ce anume mă rogi să fac?

— Du-te acolo. Descoperă adevărul pentru mine.

— La Vancouver? Draga mea, nu poţi să-mi ceri să las totul şi să cercetez un străin numai pentru că pare că seamănă cu cineva pe care nu l-ai văzut de cincisprezece ani.

— Vrei să nu mai fii atât de prudent? *Eu* nu cred că acesta este un străin şi *eu* te rog să afli asta pentru mine. Pentru Dumnezeu, pe cine altcineva aş putea să rog?

— Pe Tobias, sugeră Ross. Claude...

— Fă-mi plăcerea. Ross, *trebuie* să ştiu.

Ross recitea povestea.

— A dispărut, se spune în articol. Deci n-am cum să-l văd.

— Soţia lui. Copiii. Dumnezeule, băiete, vrei să mă faci să te implor?

— Nu.

Ross zâmbi şi-i luă mâna. Din toată familia, el se simţea cel mai apropiat de Victoria. Nu ar fi vrut s-o facă să-l implore.

— Dar nu pot să plec săptămâna aceasta.

Mobilul sună şi el schiţă un gest de scuză când răspunse.

Vocea fratelui său răsună în receptor.

— Cineva tocmai mi-a telefonat să-mi spună că fotografia lui Craig a apărut ieri în *Vancouver News*.

Ross deveni tensionat.

— Este greu de spus că e Craig.

— Tu ai văzut-o?

— Da. Este o asemănare ciudată. Nimic mai mult.

— Mă duc să aflu. Citeşte-mi povestea ca să am toate informaţiile.

— Derek, aşteaptă un moment. Eu am făcut deja toate demersurile să mă duc acolo. Te sun când mă întorc.

— Pleci *tu* la Vancouver? Să te interesezi de Craig?

— Mă duc la Vancouver...

— De ce dracu'? Pentru tine, chiar dacă el...

— ... şi te sun când mă întorc.

Victoria zâmbea angelic în timp ce el închidea telefonul.

— Mulţumesc. Ce înţelept din partea ta să-l ţii deoparte pe Derek! Ce încurcătură îngrozitoare ar fi putut să facă!

Ross se aplecă s-o sărute pe obraz.

— M-aş fi dus oricum. Pentru *tine*.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta, dragul meu. Când vrei să pleci?

— Mâine.

Din taxiul care mergea pe străzile oraşului şi peste Lions Gate Bridge către partea de vest a Vancouver-ului, Ross observa clădirile care apăruseră de la ultima sa vizită, de acum şase ani. Tocmai îşi deschisese propria sa firmă la San Francisco şi avusese o şedinţă cu proiectanţii din Vancouver, privind restaurarea împrejurimilor oraşului.

Casele din partea de vest a oraşului Vancouver erau construite pe dealuri împădurite. Aşezate departe de stradă, ofereau trecătorilor doar frânturi de lemn şi piatră, ferestre largi şi grădini terasate. În timp ce Ross deschidea fereastra pentru a lăsa să intre mireasma de iunie, taxiul se opri lângă un gard viu de merişor. În spatele acestuia, pe creasta unei pante line, era o casă mai mică decât cele din vecini, dar proiectată ingenios ca să arate mai mare, ţinând cont de avantajul formei terenului. Doi copii, un băiat şi o fată, alergară pe alee în jos şi se opriră la o distanţă mică, urmărindu-l cu gravitate, în timp ce Ross plătea şoferului. Întorcându-se, putu să-l vadă bine pe băiat şi trase aer în piept. Orice altceva pălea; numai imaginea băiatului era clară — trupul îndesat, faţa îngustă înclinată într-o examinare plină de curiozitate şi gestul nerăbdător cu care îşi îndepărta părul blond de pe sprâncenele bine arcuite.

— Cred că nu eşti un detectiv, spuse băiatul. Toţi au maşini. Şi nu eşti nici poliţist. Deci, ce eşti?

Are vreo opt ani, se gândea Ross, şi nu putea să nu fie mai mult decât o coincidenţă.

— Ce *eşti* tu? repetă băiatul.

— Nu sunt un detectiv, spuse Ross băiatului. Au fost detectivi pe aici?

— Nu răspundem la întrebările persoanelor străine, interveni fata.

— Dar voi le puneţi întrebări, spuse Ross, zâmbindu-i.

Fata avea vreo nouă ani, vârsta fiului său, şi promitea să devină o frumuseţe, cu părul castaniu închis şi pomeţii înalţi, conturaţi pe faţa delicată. Gura era mai hotărâtă decât a fratelui ei şi ochii căprui, enormi, erau strălucitori. Ross era curios să o vadă pe mama lor.

— Este casa noastră, zise fata cu fermitate. Noi trebuie să punem întrebări. Pariez că şi tu pui atunci când vin persoane străine la casa ta.

El zâmbi, plăcându-i gluma şi vrând să-i placă şi lui.

— Aveţi dreptate. Mă cheamă Ross Hayward. Sunt arhitect, trăiesc la San Francisco şi am venit s-o văd pe mama voastră, să vorbesc cu ea despre tatăl vostru. Aş vrea s-o ajut. Dacă este ceva ce pot face...

Ei îl studiară, apărându-şi ochii de lumina soarelui. Fata decise.

— Eu sunt Jennifer Fraser. El este fratele meu, Todd. Mama e în casă şi cred că poţi intra. Te rugăm să ne urmezi.

— Mulţumesc.

Ross îi urmă pe aleea în curbă, gândindu-se: *Jennifer, numele ei este Jennifer.* Când ajunseră la uşa din faţă, el încetini. Copiii o lăsaseră deschisă şi, pentru o clipă, părea să fie intrarea într-o peşteră misterioasă.

— Nu-ţi face griji, îl îndemnă Jennifer, nerăbdătoare. Am spus că poţi să intri. O aduc pe mama.

Se îndepărtă în fugă, în timp ce Todd îl conduse pe Ross, printr-o arcadă, în living.

După holul umbros de la intrare, lumina din cameră era izbitoare. Un perete curbat de ferestre dădea, spre sud şi spre vest, peste albastrul intens al golfului, spre oraşul Vancouver şi, în spatele acestuia, spre insula Vancouver. Cu toate că această casă era numai la circa două sute de picioare deasupra apei, panorama extinsă dădea iluzia că s-ar fi situat la o înălţime mult mai mare şi făcea ca livingul să pară de două ori mai larg decât era în realitate. Ross — arhitectul, constructorul — cercetă camera, plimbându-şi mâna în lungul cadrului ferestrelor.

— Bine realizat, murmură el, admirând viziunea unui alt arhitect şi constructor.

— Poftim? spuse o voce în spatele lui, şi el se întoarse în timp ce Jennifer intra cu mama ei.

— Admiram ferestrele, zise el. Sunt foarte frumoase.

— Soţul meu le-a proiectat.

Se opri, păstrând o distanţă egală cu lungimea camerei între ei.

— Am încredere în instinctul lui Jennifer, dar aş prefera să nu am vizitatori chiar acum, aşa că vă rog să-mi spuneţi exact de ce aţi venit.

El merse spre ea şi îi întinse mâna.

— Ross Hayward, spuse el, urmărindu-i reacţia când îşi puse pentru puţin timp mâna într-a lui, dar nu se întâmplă nimic; sau ea nu recunoscuse numele, sau era aşa de sfârşită că nu putea să răspundă.

Putea să-i vadă extenuarea: o oboseală dureroasă îi era întipărită pe faţă, corpul i se legăna uşor când îşi luă mâna dintr-a lui şi rămase sprijinită de cadrul uşii, cu muşchii gâtului tensionaţi în efortul de a-şi menţine capul sus. Dar artistul din el văzu, sub toate aceste semne de oboseală extremă, structura delicată a feţei — cu pomeţii înalţi, fruntea largă şi clară, ochii migdalaţi cu gene lungi, gura generoasă. Părul ei închis la culoare era strâns legat, fără menajamente, dar câţiva cârlionţi scăpaseră din banda elastică care-i ţinea şi se agăţau de obraji.

În alte circumstanţe, se gândea Ross, *probabil că era o femeie drăguţă*, şi se surprinsese că doreşte să o ajute, să reducă tensiunea de pe faţa ei, s-o vadă zâmbind.

În schimb, ea se încruntă când privirea lui cercetătoare îi întâlni privirea încurcată. De două ori ea începuse să spună ceva, apoi se reţinuse. În sfârşit, spuse:

— Am întrebat de ce aţi venit. Dacă nu vreţi să-mi spuneţi, va trebui să plecaţi.

— Doamnă Fraser, răspunse el. Numele meu nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră?

— Numele dumneavoastră?

— Hayward.

Ea dădu din cap.

— De ce ar însemna?

— Soţul dumneavoastră nu l-a menţionat niciodată?

Ea dădu din nou din cap şi Ross, observând-o de aproape, spuse:

— El nu l-a folosit... niciodată?

— Bineînţeles că nu; de ce ar fi făcut-o? Avea numele lui.

Ross încuviinţă. Privi la Jennifer şi Todd care stăteau liniştiţi în spatele mamei lor.

— Eu cred... începu el cu blândeţe.

— Nu este cinstit! strigă Jennifer, ştiind ce va urma. Te-am lăsat să intri. Nu poţi să ne spui să plecăm!

Katherine simţi un fior de rău augur.

— Poate ar fi bine să acceptăm asta, îi spuse ea încet lui Jennifer. Eu nu ştiu despre ce este vorba, dar de ce nu aţi aştepta voi în grădina din faţă? Vă chem de îndată ce domnul Hayward termină de destăinuit toate secretele.

— Mamă, nu este cinstit!

— Ştiu. Oricum, vreau s-o faceţi.

Jennifer ridică posomorâtă din umeri. Luă mâna lui Todd.

— Hai. Nimeni nu ne vrea.

Ross şi Katherine îi priveau plecând.

— Îmi plac, spuse el. Am şi eu doi, cam de vârsta lor.

— Aveţi, răspunse ea distantă, şi Ross deveni tăcut, simţind stângăcia amestecului său.

De ce ar fi ea interesată în ceva ce-l priveşte, cu excepţia motivului venirii lui.

— Putem să ne aşezăm? întrebă el şi se îndreptă spre canapea unde se aşezară la capete opuse, unul în faţa celuilalt.

Katherine nu putea să-şi ia ochii de la el. Înalt, cu umeri laţi, cu un mers elastic, avea o faţă îngustă şi bronzată care părea aspră, dar care se lumina deodată de căldura zâmbetului său. Ochii întunecaţi erau aşezaţi adânc sub sprâncenele dese şi claia de păr blond închis şi îşi purta

hainele cu aerul sigur al unui bărbat obişnuit cu bogăţia. Era tot ceea ce Craig nu era, şi totuşi, într-un fel, cu cât Katherine se uita mai mult la el, cu atât îi amintea mai mult de Craig.

— Îmi pare rău, spuse ea, aplecându-se să ia o scamă de pe covor. Ştiu că mă holbez, dar îmi amintiţi de... ceva din dumneavoastră îmi aminteşte de soţul meu. Nu ştiu ce este, sunteţi, într-adevăr, destul de deosebit de Craig, dar ceva din dumneavoastră... (Ezită.) E absurd, ştiu; mi se pare că-l văd pe Craig peste tot, acum că...Ce doriţi?

Ross îşi deschise servieta şi scoase ziarul la care se uitase în avion.

— Am văzut asta, ieri, la San Francisco.

I-l întinse, dar Katherine, recunoscând fotografia, nu făcu nici o mişcare să-l ia. Puţin stângaci, el puse ziarul pe canapea, între ei.

— Am un văr, începu el. Sau am avut unul. Craig Hayward.

Scoase o fotografie mică din buzunar şi o puse lângă ziar.

— Aceasta a fost făcută în 1966 pe când avea 22 de ani. Se întorsese acasă, în San Francisco, de la colegiu, pe perioada vacanţei de vară. O lună mai târziu a murit într-un accident. Cel puţin, noi am crezut că a murit. Până când am văzut ziarul.

Se lăsă linişte.

— Da? spuse Katherine politicoasă.

— Câţiva din familia mea, continuă Ross cu grijă, cred că cele două fotografii îl reprezintă pe acelaşi bărbat.

Katherine se încruntă.

— Eu am înţeles că aţi spus că vărul dumneavoastră a murit.

— Noi *am crezut* că a murit.

— Bine, nu contează dacă el a murit sau nu. Soţul meu nu are nimic de-a face cu vărul dumneavoastră. Are un nume diferit; este originar din Vancouver şi nu din San Francisco; şi nu seamănă deloc cu persoana din fotografie. Chiar dacă ar semăna, ce ar însemna asta? Lumea este plină de oameni care seamănă între ei şi nimeni nu se agită din cauza asta. Îmi pare rău că aţi făcut această călătorie degeaba, dar vă pierdeţi timpul şi pe al meu de asemenea, aşa că dacă vreţi să plecaţi...

— Poate că aveţi dreptate, fu de acord Ross, dar rămase unde era, privind de la fotografie la poza din ziar şi apoi prin cameră. Dar aş aprecia dacă mi-aţi răspunde la câteva întrebări. Dacă nu aveţi nimic împotrivă...

— N-am nimic împotrivă.

Era, de asemenea, ceva în vocea lui care îi aducea aminte de Craig, şi începea să se simtă stânjenită.

— Doamnă Fraser, spuse Ross calm, credeţi într-adevăr că soţul dumneavoastră v-a spus totul despre el? Nu este posibil să fi avut nişte secrete faţă de dumneavoastră, că a ţinut o parte din el ascunsă...

— Nu!

Deodată, Katherine se ridică, urându-l pentru că o făcea să mintă.

— Nu este posibil şi nu e treaba dumneavoastră!

El era aşezat încă, uitându-se la Katherine.

— Vreau câteva răspunsuri. Apoi voi pleca. Cu cât mă ajutaţi mai mult, cu atât voi pleca mai curând.

— Eu nu pot să vă ajut! Nu puteţi înţelege asta? Nu puteţi înţelege că nu mă interesaţi, dumneavoastră şi vărul dumneavoastră? V-am spus că nu aveţi nimic în comun cu soţul meu, ce mai vreţi? Intraţi aici şi îl acuzaţi pe soţul meu că ar fi altcineva, ceea ce este ridicol; îmi arătaţi o fotografie care nu seamănă deloc cu el şi aşteptaţi de la mine să vă las să vorbiţi toată ziua despre asta? Am alte lucruri la care să mă gândesc şi *vreau să plecaţi*. Nici măcar nu ştiu de ce aţi venit aici, încercând să răscoliţi...

— Am venit doar pentru că m-a rugat bunica mea.

Caracterul neaşteptat al remarcii o surprinse pe Katherine, derutând-o. Încerca să şi-o imagineze pe bunica lui Ross — cât de bătrână trebuia să fie! — trimiţându-l la Vancouver la o vânătoare de gâşte sălbatice. Ross se aplecă în faţă.

— Vedeţi, Victoria este absolut sigură că acesta *este* Craig *al ei*, nepotul ei, şi m-a rugat — m-a instruit, adăugă el cu un zâmbet rezervat, în care se citea o asemenea tandreţe încât, pentru un moment, Katherine îl plăcu. M-a instruit să las orice la o parte şi să vin la Vancouver să confirm asta.

— Şi dacă aveaţi să aflaţi că era adevărat?

— I-aş fi spus asta şi ea ar fi acceptat. La urma urmelor, ea l-a pierdut deja o dată.

— L-a pierdut...

Pentru prima oară, Katherine luă fotografia şi se uită cu adevărat la ea. Un bărbat tânăr şi subţire, proaspăt ras, purtând o cămaşă sport descheiată la gât, înclinându-şi capul şi zâmbind, dar cu un aer de tristeţe ca şi cum un gând sau o amintire l-ar fi urmărit. Tremurând, ea se aşeză la loc. Ochii erau ca ai lui Craig; faţa era a lui.

Ross o privea.

— Vedeţi de ce am vrut nişte răspunsuri?

În timp ce încerca să gândească, Katherine întrebă:

— Ce înseamnă asta — l-a pierdut?

— El a dispărut. A fost un accident de navigaţie la San Francisco Bay şi noi nu l-am mai revăzut. Curentul este deosebit de puternic lângă Golden Gate Bridge unde s-a întâmplat. Dar el era foarte puternic — campion la alergări pe distanţe lungi în liceu şi colegiu. Există posibilitatea ca el să fi înotat până la mal. Şi apoi să fi plecat.

— De ce ar face cineva aşa ceva?

— Nu ştiu. Poate un şoc. A sărit în apă să-şi salveze sora când ea a căzut peste bord.

— Şi... a reuşit?

Ross îşi scutură capul.

— Ea a murit.

— Asta este... teribil. Dar totuşi...

— Numele ei era Jennifer.

— Ah.

Se auzi ca un oftat lung.

— Şi Craig nu putea niciodată să prîvească în faţă propriile eşecuri. Fugea întotdeauna de ele.

Modul în care a procedat soţul dumneavoastră. Cuvintele nerostite pluteau în camera cufundată în tăcere. *Dar noi nu ştim asta*, pleda Katherine în gând, *noi nu ştim nici măcar dacă el este în viaţă.*

Împinse fotografia lui Ross.

— Bunica dumneavoastră greşeşte. Nu e nimic mai mult decât o vagă asemănare. Soţul meu nu a avut o bunică, oricum nici una pe care s-o ştie. El nu avea o familie, era orfan, exact ca şi mine. A fost unul dintre lucru- rile despre care am discutat; ce mult îşi dorea o familie!

— Nu avea familie! Cine l-a crescut?

— Eh, părinţi vitregi, dar noi ne doream o familie iubitoare. Familia Driscoll l-a hrănit şi îmbrăcat, dar ei nu au...

— Driscoll? Acesta era numele pe care vi l-a spus?

Tonul din vocea lui o opri.

— Îi cunoaşteţi?

— Vărul meu şi cu mine obişnuiam să jucăm un joc — că eram răpiţi şi le făceam răpitorilor o viaţă atât de grea, încât ei ne plăteau ca să fugim de la ei. Noi am născocit asta după o povestire de O'Henry care ne plăcea, intitulată *Răscumpărarea Căpeteniei Roşii.* Unul dintre răpitorii din poveste, şi din jocul nostru, se numea Driscoll.

În tăcerea ce se lăsase, Katherine îşi auzea bătăile inimii.

Pentru că el este atât de serios, se gândea ea, *aceste coincidenţe par mai mult decât sunt.*

— Eu nu sunt interesată de jocurile din copilăria dumneavoastră, spuse ea, făcând o mişcare să se ridice. Şi dacă asta este tot ce aveţi de spus, trebuie să plecaţi. Avem atâtea lucruri de făcut...

- Nu aveţi nimic de făcut în afară de a aştepta, spuse Ross, cu răceală. Uite, la naiba, nu-mi place mai mult decât ţie. Eu nici n-am vrut să vin aici — mă gândeam că este o pierdere de timp — dar acum am am mai a naibii senzaţie că nu este. În orice caz, sunt mult prea multe lucruri pe care nu le pot explica şi nu-mi place să nu merg până la capăt. Nu doriţi să ştiţi adevărul? Am nevoie de ajutorul dumneavoastră!

- Nu pot să vă dau nimic!

Fotografii, scrisori, un jurnal. Soţul dumneavoastră nu avea un birou? Craig avea întotdeauna unul acasă, cu lucrurile sortate, puse în ordine alfabetică, aranjate în pachete ordonate legate cu benzi elastice sau bucăţi de sfoară pe care le strângea şi răsucea în jurul degetului său.

Şi? ţipă Katherine. Milioane de oameni îşi organizează astfel birourile!

Hm! Puteţi să-mi spuneţi la ce v-aţi gândit când aţi privit fotografia? Todd. Este adevărat? Eu cred că este. Când l-am văzut prima oară, m-am gândit că-l văd pe Craig la aceeaşi vârstă. Craig şi cu mine am crescut împreună; el era doar cu doi ani mai mare — asta ar însemna treizeci şi şapte de ani; este aceasta vârsta soţului dumneavoastră? — şi noi eram apropiaţi ca fraţii, în special pentru că nici unul dintre noi nu-l iubea pe Derek, care este fratele meu adevărat. Derek este cu un an mai mare decât mine. Noi toţi am sosit în grabă, cum îi plăcea Victoriei să spună. Jennifer, de asemenea. Dacă ar fi trăit, ar fi avut acum treizeci şi trei de ani. Şi Todd este imaginea lui Craig pe la şapte sau opt ani.

Ce?

Todd. Are şapte sau opt ani?

Opt ani.

Katherine merse la arcada care ducea la holul de intrare. Prin uşa deschisă îi vedea pe Todd şi pe Jennifer stând pe iarbă cu picioarele încrucişate, fără să vorbească, fără să se mişte. Aşteptând: pe tatăl lor, noutăţi despre tatăl lor, să se întâmple ceva. Nimeni nu o sunase, nimeni nu trecuse pe la ea, nici măcar Sarah Murphy, de când apăruse, cu două zile în urmă, povestea din ziar despre delapidare. Dar nu era nici o posibilitate ca Ross să devină prietenul lor.

Vreau să plecaţi, spuse ea din nou.

El se afla în faţa peretelui de geamuri şi ea nu putea să-i vadă faţa. Pentru că nu răspunse, continuă:

Mi-aţi spus povestea dumneavoastră, această poveste trăsnită, pe care v-aţi hotărât s-o credeţi, indiferent ce gândesc eu. Ei bine, vă voi spune ce gândesc. Sunt sigură că a existat un Craig Hayward care semăna cu fiul meu, dar este numai o coincidenţă, şi asta este problema

dumneavoastră, nu a mea. M-am măritat cu Craig Fraser, am trăit cu el zece ani şi *îl cunosc.* Nu puteţi veni aici şi să-mi spuneţi că nu-mi cunosc propriul soţ, că a păstrat o viaţă întreagă secrete faţă de mine, despre San Francisco şi o bunică, şi o întreagă familie despre care n-am auzit niciodată. Credeţi că sunt un copil? Îmi pare rău că sunteţi dezamăgit, dar... ei bine, admit ipoteza că aveţi un văr pe nume Craig sau l-aţi avut, dar nimic altceva nu este adevărat, *nimic altceva...*

Cuvintele ei răsunară violent în camera liniştită. Ross se îndreptă spre ea şi Katherine îi văzu ochii întunecaţi, ciudat de blânzi pe faţa severă. Vocea sa, atunci când vorbi, era aşa de calmă, încât i-a trebuit un minut să simtă impactul cuvintelor lui.

— Vărul meu, Craig Hayward, sora sa Jennifer, fratele meu Derek şi eu am crescut în San Francisco, în vecinătatea locului numit Sea Cliff, şi ne-am petrecut weekend-urile înotând sau navigând cu bărci cu pânze sau făcând excursii în munţi. Craig spunea întotdeauna că, într-o zi, va construi o casă pe o înălţime, cu un perete curb de ferestre prin care să se vadă munţii sau apa.

În mod instinctiv, Katherine privi după el, prin ferestrele curbe la golful însorit de la baza dealului.

— El citea mult, continuă Ross. De cele mai multe ori, istorii de spionaj şi poveşti. Era foarte îndemânatic şi îi plăcea să facă sculpturi în lemn, în special figuri de oameni. Dar sculpturile sale favorite erau cele în steatită, făcute de eschimoşi. Ca aceasta.

Luă o balenă neagră de opt inci pe care Craig o achiziţionase cu un an în urmă de la Hank Aylmer, un prieten care cumpăra sculpturi din satele de eschimoşi pentru a le vinde în Statele Unite.

Katherine închise ochii, dorind ca Ross Hayward să plece. El aştepta, şi în liniştea densă ea simţi forţa absenţei lui Craig. Stătea în casa ei şi Craig nu era nicăieri. Îl simţea peste tot, dar el nu era nicăieri. Nu era acelaşi lucru să spui Craig nu este în living sau în sufragerie sau chiar în Vancouver. Era ca şi cum ea trebuia să spună: *Craig nu e...*

— Şi vărului meu îi plăceau construcţiile, vorbi Ross din nou. Eram cu toţii în această afacere, bunicul nostru, Hugh, care a murit în 1964; fiii săi Jason şi Curt; trei nepoţi — Craig era fiul lui Jason, Derek şi cu mine suntem fiii lui Curt. În fiecare vară lucram în firma familiei noastre; am făcut asta de când eram copii, măturând birourile, făcând comisioane, efectuând cercetări pe teren, ajutând cu schiţe. Craig abia aştepta să termine colegiul ca să lucreze cu normă întreagă. Era în afacere cu tatăl meu în vara în care a murit Jennifer şi el a dispărut. Există fotografii în biroul lui din această cameră?

Cuprinsă de un frison puternic, Katherine îşi încrucişă strâns braţele pentru a-şi linişti tremurul din trup. Nu avea să spună nimic. Fără ajutorul ei, Ross va trebui să plece şi nu îl va mai vedea niciodată; putea să uite că a fost vreodată aici. Dar ştia că era prea târziu pentru aceasta. Deoarece Ross avea dreptate; ea *nu voia* să ştie adevărul. Trecând prin spatele lui, Katherine luă din sertarul de deasupra al biroului lui Craig, fotografia pe care o găsise. Fără un cuvânt, i-o înmână şi, împreună, priviră la faţa drăguţă care râdea în lumina soarelui.

Ross scoase un oftat lung.

— Oh, Doamne!

Încă o dată, el deschise portofelul şi îi dădu lui Katherine altă fotografie, cea a patru oameni pe o barcă cu pânze: Ross pe punte, înălţând pânza; tânărul Craig, din prima fotografie, la cârmă; un străin, frumos şi distant, în cockpit şi, lângă el, fata drăguţă, umbrindu-şi ochii ca să urmărească ridicarea pânzei pe catarg.

— Jennifer, spuse Ross simplu. Sora lui Craig.

4

Derek Hayward îşi umplu iar paharul cu scotch-ul pe care bunica îl păstra special pentru vizitele lui şi privi îngândurat la femeia pe care fratele lui o introdusese în familie: o gospodină din Canada atât de nelalocul ei în casa elegantă a Victoriei, ca un şoarece de câmp printre orhidee. Katherine Fraser. Soţia lui Craig Fraser. Cel care, dacă Ross avea dreptate, era, într-adevăr, vărul lor Craig Hayward. Plecat de mult, uitat de mult.

De ce dracu' se grăbeşte aşa de tare Ross să o aducă aici? Fără să le dea ocazia să vorbească, şi chiar să se obişnuiască cu ideea că ea există, el decisese *pe* cont propriu s-o invite — pe ea şi pe copiii ei să îi întâlnească. Şi fără să crâcnească, Victoria a fost de acord. Aşa că acum ei erau aici — o cină în familie. Chiar şi Jason şi Ann au ieşit din ascunzătoarea din Maine pentru a o întâlni pe Katherine Fraser şi pentru a afla veşti despre băiatul lor de aur. Care, de fapt, se părea că nu s-a înecat cu cincisprezece ani în urmă. Fugise doar. Şi care, acum, o făcuse din nou.

Derek mustăcea. *Să ai încredere în Craig*, gândea el, *să te încrezi în Craig*. Învârtindu-şi absent scotch-ul, o urmărea pe Katherine cum vorbea cu restul familiei şi se întreba ce ascundea ea sub

această faţadă cenuşie. *Trebuie să fie mai mult,* îşi spunea el; lui Craig îi plăceau întotdeauna femeile prezentabile. Dar aceasta nu avea nici ţinută, nici strălucire, nici frumuseţe... ei bine, poate. O structură interesantă a oaselor feţei, ochi neobişnuiţi — ar fi putut fi ceva de capul ei dacă s-ar fi aranjat şi ar fi stat dreaptă, decât să-şi tragă în jos fiecare linie a feţei şi a corpului. Ridică din umeri. Ce importanţă avea? Dacă era, cu adevărat, soţia vărului Craig, singurul lucru care conta era acela că se afla aici, un înlocuitor pentru soţul său, şi trebuia să afle ce dorea de la ei, şi ce ştia despre Craig.

Ceilalţi erau îngrămădiţi în jurul Katherinei la un capăt al salonului din „hangarul" Victoriei. Se împlineau cincisprezece ani de când nu mai fuseseră toţi împreună, şi iată că erau mai interesaţi de soţia lui Craig, decât de oricine altcineva. Chiar absent, el reuşea să fie în centrul atenţiei!

Derek întoarse privirea, făcând o inspecţie superficială a camerei, aşa cum făcea la fiecare vizită ca să fie sigur că Victoria păstra bine casa. Aceasta valora o avere, cu mult mai mult decât suma care fusese cheltuită când bunicul său cumpărase cele două etaje superioare ale clădirii şi le remodelase, acum douăzeci şi cinci de ani. *Bătrânul fusese un geniu,* se gândea Derek. Cu mult înainte ca restaurarea să devină o modă, el făcuse faimos numele de Hayward prin procedeul costisitor prin care reconstruise clădirile vechi, păstrând ce aveau ele mai bun. Şi tot ce ştia să facă a folosit în propria lui casă, de la cele mai mici tipare sculptate, până la şemineele uriaşe de marmură şi ferestrele Tiffany înalte până la tavan. O superbă operă de artă. Fusese esenţa fiecărei lecţii pe care au învăţat-o nepoţii lui Hugh Hayward sub conducerea sa, pe care încă şi-o aminteau şi o foloseau, chiar şi la turnurile moderne de sticlă şi oţel pe care le prefera Derek.

— Cel puţin, adăugă o voce, eu îmi amintesc, şi presupun că şi Ross. Cine ştie ce-şi mai aminteşte Craig?

Din nou Craig. Întotdeauna prezent. Ivindu-se nepoftit. De cealaltă parte a camerei, această gospodină din Canada stătea între Ross şi Victoria, amintind tuturor că el era viu şi putea să-şi facă apariţia într-o zi. În Vancouver şi, — acum că Ross o adusese pe ea aici — chiar şi în San Francisco, înapoi în marea lor familie fericită şi în compania de construcţii pe care Derek o conducea de ani de zile fără imixtiuni.

— O încruntare înfricoşătoare, feroce, comentă uşuratic Melanie, venind lângă el. Care este ultima ţintă? (Ea îi urmări privirea fixă.) Aha! Noua jucărie a lui Ross.

Îi trebui un moment ca să recunoască înfăţişarea ei mieroasă şi formele ei prin rochia de mătase, apoi o întrebă ca din întâmplare:

— Și ce ai de gând să faci cu ea?

Melanie își țuguie buzele.

— O soție bună nu comentează niciodată jucăriile soțului ei.

— Draga mea, tu știi mai bine dacă fratele meu colecționează alte femei. Sau se joacă cu ele.

Când își mută paharul, mâna ei îi mângâie brațul gol.

Dacă vrei să cauți motive de divorț, va trebui să încerci altundeva.

Și dacă le găsesc undeva?

Ne-ai uimi pe toți... (El zâmbi, ușor ironic.) ...dovedind ce ușor este să te plângi de un soț fără să renunți la contul său în bancă.

Derek, Melanie, spuse Tobias în spatele lor. Sunteți adânciți într-o conspirație sinistră?

Facem schimb de rețete, zise Derek blând. Ce faci, Tobias? Încă bine? Tot mai scrii la cartea ta despre... — ce era aia? Canibalism?

Dragoste, îl corectă Tobias voios. Cred că le-ai încurcat, Derek.

Ochii lui albaștri erau mari și inocenți deasupra unei bărbi albe, ordonate, care vibra în timp ce vorbea.

— Și apoi, istoria familiei. Poate îți voi lua un interviu pentru ambele părți. Cu punctul tău de vedere unic...

-- Cred că te cheamă Victoria, îl întrerupse Derek, văzând-o pe bunica lui privind prin cameră. Nu ești fratele ei cel bun și ajutorul de gardă în aceste momente festive?

Tobias îl fulgeră rapid, străpungându-l cu privirea, care apoi continuă să se plimbe amabil de la unul la celălalt.

O ajută Claude, căruia-i face plăcere, așa că eu pot să mă plimb în vârful degetelor, ascultând; exact ceea ce-mi place *mie*. Cum rezistați, tu și Melanie, să nu discutați despre cel mai nou membru al familiei noastre?

Scuză-mă, spuse Melanie brusc și traversă camera spre a se așeza, ca din întâmplare, între Katherine și Ross.

Noi nu ne-am cunoscut, i se adresă ea lui Katherine. Toată lumea te monopolizează, dar, în fond, soțul meu te-a găsit, așa că aș putea avea și eu o șansă, nu crezi?

Katherine simțea ca și cum lângă ea s-ar fi aprins o lumină care scotea în evidență tot ce era greșit la ea. Lângă rochia de mătase albastră a lui Melanie, costumul ei de pânză era șifonat și simplu; părul ei era spălăcit în comparație cu cel de abanos sclipitor al Melaniei. Și ea știa, în timp ce își trăgea umerii înapoi, încercând să stea dreaptă, că mersul unduios cu care Melanie traversa camera venea din încrederea și bogăția pe care ea nici măcar nu știa cum să le imite. În luxul din

apartamentul Victoriei, printre aceşti oameni bogaţi, Katherine se simţea ciudată şi nepotrivită, ca o străină.

Totuşi, ea era centrul atenţiei. Ross îi spusese că va fi, când o invitase să-i întâlnească.

— Este şi familia ta. Trebuie să-i cunoşti şi să-i laşi să te cunoască, să-i laşi să se obişnuiască cu ideea despre tine şi copii. La urma urmelor... (O privise năucit un moment, realizând din nou enormitatea a ceea ce se întâmplase.) După cincisprezece ani, să descoperi că cineva pe care l-ai iubit nu este mort, ci viu, şi căsătorit, având copii...

— S-ar putea... să nu fie viu, spusese Katherine.

— Eu presupun că este viu. Dar chiar dacă nu este, tu ai o familie la San Francisco şi fiecare are o mulţime de lucruri de recuperat.

Făcuse ca asta să pară atât de simplu. Şi în cele două zile înainte de a zbura spre San Francisco, în timp ce ei încercau să-şi imagineze această familie necunoscută, Katherine se emoţiona la gândul apropiatei întâlniri cu familia Hayward.

— Dar eu încă nu înţeleg, — spusese Jennifer duminică, atunci când ei se aflau mult deasupra pământului şi ea putu să se rupă de lângă fereastră — de ce tata nu ne-a spus niciodată că avea o familie.

— Poate că nu-i iubea, spuse Todd. Nu *trebuie* să-ţi placă cineva numai pentru că face parte din familia ta. Probabil că nici noi nu-i vom iubi. Pun rămăşag că ei nu sunt chiar familia lui tata; pariez că totul este o eroare stupidă. Eu îmi doresc să nu mergem.

— Şi eu, mărturisi Jennifer. Este înspăimântător. Tata ne-ar fi spus dacă am fi avut bunici. De ce ne-au invitat? Trebuia să stăm acasă.

— Poate că ne vor răpi, spuse Todd. Să ne păstreze pentru recompensă.

— Cine să plătească? întrebă Jennifer.

— Tata, bineînţeles, zise Todd. Numai că el nu este aici, îşi aminti el. Aşa că nu ne va plăti nimeni şi ei nu ne vor elibera niciodată şi vom fi prizonieri pe vecie.

— Of, destul, spuse Katherine oscilând între plictiseală şi amuzament. Este foarte clar că este familia tatei, deci şi a noastră, şi sunt sigură că nu sunt înspăimântători. Ross a spus că ei vor să ne cunoască, şi poate că toţi împreună vom putea să deducem de ce tata nu ne-a vorbit niciodată despre ei. Sau nu vom şti până când se va întoarce şi ne va spune el însuşi. Dar gata cu ghicitul, bine? În loc de asta, gândiţi-vă ce frumos va fi să avem dintr-o dată o familie care să ne ajute.

O familie de moment, care îi aşteaptă. Într-un fel, Jennifer avea dreptate: *era* înspăimântător. Dar, stând comod în fotoliul uriaşului avion, observându-şi copiii inspec- tând tacâmurile argintate şi farfuriile mici

pentru gustări, Katherine îşi recăpătă dorinţa de a face ceva. Familia Hayward ar fi putut fi un loc de care să aparţină, o ancoră de care să se ţină când totul pare să se prăbuşească. Şi cineva cu care să vorbească despre Craig. Pentru că nu exista nimeni cu care s-o poată face; Katherine încercase s-o sune pe Leslie, dar aceasta era plecată din oraş. Alături de familia Hayward, nu ar mai fi singură.

Zelul ei i se citea pe faţă când Ross îi întâmpină la aeroport. În timp ce ajungeau la casa Victoriei, acesta se vedea şi pe feţele lui Jennifer şi a lui Todd, cu toate că se agăţară de mâinile Katherinei în lift şi şovăiră atunci când Ross îi conduse într-un apartament unde îi aştepta o mulţime de oameni.

— Familia lui Craig, spuse Ross calm.

Un cerc de ochi pătrunzători, care îi măsurau, o învăluiau pe Katherine. *Familia lui Craig*. Imposibil. Dar nici unul nu-l contrazise pe Ross când spusese asta.

Familia soţului meu. Şi eu n-am ştiut niciodată de existenţa lor.

— Victoria Hayward, spuse Ross în tăcerea care nu durä mult. Bunica lui Craig. Katherine Fraser.

Cele două femei erau faţă în faţă. În vârstă de optzeci de ani, Victoria era tot atât de înaltă ca şi Katherine şi la fel de zveltă. Cu pielea ca un pergament ţesut fin, cu bucle scurte şi complet albe în jurul capului, avea o frumuseţe imperială, care o enervă pe Katherine. Sub această privire fixă şi calmă, se simţea tânără şi lipsită de experienţă. Mâinile lor se întâlniră — ale Victoriei răcoroase şi uscate, neaşteptat de ferme.

— Bine ai venit, draga mea, spuse ea cu un zâmbet slab. Soseşti ca o surpriză.

— Şi Todd şi Jennifer Fraser, zise Ross, aducând copiii mai aproape.

Victoria se uita la ei şi corpul i se mişcă foarte încet. În spatele ei, o femeie suspina. Victoria mângâie părul blond al lui Todd.

— Tata mi-a ales numele, spuse Jennifer. Era numele lui favorit.

— Da, murmură Victoria.

Todd se uita la ea provocator.

— Eşti bunica noastră?

— Incredibil, spuse Victoria. Chiar şi vocea...

— Eu sunt... bunica voastră.

O femeie mică, cu umerii cocoşaţi, veni mai în faţă, întinzându-şi mâinile spre Todd şi Jennifer şi zâmbind stingherită către Katherine. Apoi completă:

— Sunt Ann Hayward. Mama lui Craig. Şi Jason.

Arătă spre un bărbat înalt cu o faţă întunecată, bătută de vânt.

— Tatăl lui.

Ann fusese cea care suspinase când îl văzuse pe Todd şi acum îl îmbrăţişă cu faţa radioasă.

— Este incredibil, nu-i aşa? Jason? Asemănarea...?

Todd se simţea stânjenit, dar Katherine se uita la Jason, care nu se mişcase. Faţa sa era lipsită de expresie.

— Da, spuse el. Craig arăta odată aşa...

Ross îşi continuă prezentările cu calm.

— Tobias Whatley, fratele Victoriei; soţia mea, Melanie; copiii noştri, Jon şi Carrie; Claude Fleming, un prieten de familie. Şi fratele meu, Derek Hayward.

Derek înclină capul spre Katherine.

Îl recunoscu din fotografie: străinul frumos şi distant din cockpitul bărcii cu pânze. Părea încă distant, neluând parte la conversaţie.

— În bibliotecă avem un set de jocuri Atari, îi spuse Jon lui Todd.

Era mai mare cu un an, cu părul blond şi ochi întunecaţi, înfundaţi adânc în orbite, ca ai tatălui său.

— Vrei să te joci? Şi voi, adăugă el mărinimos către Jennifer şi Carrie.

— Putem să-i batem, şopti Carrie destul de tare lui Jennifer.

Mică, blondă, vioaie, în vârstă de vreo zece ani, ea se săltă pe vârfuri.

— Jon este întotdeauna nerăbdător şi joacă de parcă ar fi o gorilă.

— Mami, întrebă Todd, avem voie?

Katherine ezita, nevrând să fie lăsată singură, şi Jennifer, observând-o, spuse:

— Eu mă simt bine, aici.

Katherine scutură capul. Totul părea să fi fost plănuit dinainte, ca şi cum Ross şi-ar fi instruit copiii să-i scoată pe ai ei din cameră.

— Bineînţeles că puteţi să mergeţi, spuse ea. Distraţi-vă.

Se uită cum cei patru ieşeau alergând şi urmă familia în salon. După câţiva paşi se opri, copleşită de culorile şi materialele strălucitoare: pereţi de culoarea caisei, mobilă tapiţată cu catifea galben palid şi covoare persane groase, care înăbuşeau paşii. Cu apusul roşu-auriu care se revărsa prin ferestrele înalte camera părea luminată din interior şi Katherine scoase un oftat de pură plăcere.

— E cea mai frumoasă cameră pe care am văzut-o vreodată, murmură.

— Da, spuse Victoria, încântată.

Era aşezată într-un balansoar lângă uşa de sticlă ce dădea spre balcon, în timp ce ceilalţi stăteau alături, degustând băuturi şi punându-i

întrebări Katherinei. Numai Derek stătea deoparte. Katherine continua să se uite la el, încurcată de atitudinea lui distantă, conştientă de puterea izolării lui: era genul de bărbat pe care alţii ar fi vrut să-l impresioneze, să facă o breşă în aparenţa lui de linişte şi siguranţă.

— Cum arată Craig? întrebă Ann cu vioiciune. Fotografia din ziar era atât de neclară...

— Am adus eu fotografii, spuse Katherine, scoţând un pachet din poşeta ei şi înmânându-l Annei.

Ann le dădu imediat Victoriei. Katherine roşi. *Totul începe cu Victoria*, gândi ea. *Ross mi-a spus; trebuia să-mi fi adus aminte.*

Victoria parcurse încet pachetul, dându-i fiecare fotografie Annei după ce o vedea. Era foarte palidă, iar buzele îi tremurau, dar termină teancul de fotografii în linişte şi apoi privi fix prin uşa de sticlă.

— Mai făcea Craig excursii în munţi? întrebă Ann, uitându-se la fotografia cu ei toţi în telecabina din Grouse Mountain. Avea o echipă care lucra pentru el? întrebă când ajunse la fotografia lui Craig cu Carl Doerner la birourile lor. Am trofeele lui obţinute pentru alergare pe distanţe mari, spuse, ţinând în mână o fotografie a lui Craig pe bicicletă. Pot să ţi le trimit, dacă ţi-ar face plăcere.

Şi Tobias se uita la fotografii, comentând şi trecându-le celorlalţi, care făceau la rândul lor observaţii. Printre vocile amestecate, Tobias declamă clar şi trist: „...mă întreb tot timpul, ce străin s-ar întoarce la mine."

Se lăsă tăcere.

— Nu este un străin pentru mine, replică Katherine.

— Ah, dragă, se lamentă Tobias. Îmi pare rău. N-am vrut să te indispun. Citam dintr-un poet. Wilfrid Gibson. Am obiceiul s-o fac adesea. Pe când predam la universitate, studenţii mei nu puteau decât să asculte. Îmi lipseşte asta. Nu trebuie s-o luaţi ca ceva personal. Cu toate acestea, Craig *este* un străin pentru noi, ştii.

Jason merse pe lângă Tobias spre Katherine. Înalt şi subţire, avea mâinile puternice şi noduroase ale unui om care lucrează în aer liber, şi privirea îi era neliniştită când cerceta camera.

— Ross a zis că soţul tău lucrează în construcţii. Are propria sa companie?

— Are un asociat.

— Ce parte este a lui?

— Un sfert.

— *Un sfert?*

— Era pe punctul să cumpere mai mult, spuse Katherine, în defensivă. De fapt, Carl plănuia ca Craig să preia afacerea când s-ar fi pensionat el.

— Ce venit avea firma?

— Nu ştiu. Acesta depindea de câte lucrări aveau pe an şi lui Craig nu-i plăcea să vorbească despre bani. Aveam întotdeauna suficienţi.

— Bine, spuse Jason.

Katherine îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca cineva să spună: *Destul despre bani furaţi. El a delapidat de la compania lui.* Dar nimeni nu a făcut-o. *Nu voiau să vorbească despre asta*, se gândea Katherine. De fapt, înţelese ea deodată, ei puneau întrebări, dar nici unul nu vorbea *cu adevărat* despre Craig.

Şi ea, şi Jason vorbiseră la modul trecut. Ca şi cum ar fi fost mort!

Katherine se uită prin cameră. Derek o observa, faţa lui îngustă şi ochii săi adânciţi uşor în orbite captau doar imaginea Katherinei. Tulburată, ea îşi întoarse privirea spre Claude Fleming, care încă nu scosese o vorbă, spre Ross, care era mai distant decât fusese la Vancouver, şi, dincolo de ei, spre glasvand.

Panorama oraşului San Francisco se întindea de la balconul Victoriei de pe culmea Pacific Heigths până departe, la apa înceţoşată a golfului. *Un loc magic*, gândea Katherine, şi se întrebă dacă Craig simţise la fel când fusese aici.

El crescuse aici, în aceste camere, cu aceşti oameni. Era imposibil să înţelegi. *Unde eşti?* plângea Katherine, în gând. *Aceasta este familia ta. Nu ar trebui să fiu aici fără tine, ar fi trebuit să fim aici împreună.*

— Katherine!

Victoria o trase să stea lângă ea.

— Povesteşte-mi despre familia ta.

Katherine îi descrise pe scurt pe tatăl şi mama ei, băcănia lor mică şi apartamentul de deasupra acesteia, unde au locuit împreună până când a împlinit trei ani, când părinţii îi muriseră la câteva luni distanţă unul de celălalt şi când mătuşa ei venise să locuiască cu ea.

— La Vancouver?

— Nu. La San Francisco.

— La San Francisco! Ross! Ai ştiut asta?

— Nu. (Se uită la Katherine.) Nu ai amintit asta niciodată.

— Nu voiai să ştii decât despre Craig.

— Trebuia să-i fi spus, declară Victoria. Şi unde ai făcut colegiul?

Este un test, hotărî Katherine. *Şi probabil că n-am reuşit, pentru că am crescut deasupra unei băcănii.*

— Am urmat doi ani la „Colegiul de Stat" din San Francisco; apoi a trebuit să muncesc.

Sub privirea scrutătoare a Victoriei, Katherine se gândea că, probabil, era comparată cu femeile pe care le alegeau, de obicei, bărbaţii din familia Hayward. Mai bogate, mai deştepte, mai frumoase.

Ross îi aduse un pahar cu vin şi Claude Fleming întrebă:

— Unde ai lucrat?

— Am fost funcţionară într-un magazin de bijuterii. Doream să învăţ să desenez şi să fac bijuterii.

— Şi ai învăţat?

— Am făcut câteva bucăţi.

— Pe care le-ai vândut?

— Nu. Le-am făcut cadou.

Ştiu ce înseamnă asta. Sunt ca viitoarea mireasă testată de familia mirelui. Dar nu există nici un mire.

Craig plutea vag lângă ea şi, deodată, dorul de el izbucni, copleşind-o. În ochi îi apărură lacrimi. *Unde eşti? Şi cine eşti?* Îl vroia pe Craig, pe Craig *al ei*. Voia să fie acasă, dorea ca toţi patru să fie împreună, acolo unde trebuia să fie.

— Doamnă Fraser.

Claude Fleming stătea lângă scaunul Victoriei.

— Soţul dumneavoastră avea semne distinctive? O cicatrice, de exemplu? Sau un defect?

În Katherine renăscu speranţa. Nu erau siguri, cu adevărat, că era acelaşi om. Poate că Todd avusese drepate; totul era o eroare. Şi ea avea dreptate: îl *ştia* pe Craig — el nu i-ar fi ascuns un secret atât de important.

Ross privea la Melanie şi la Derek care discutau în şoaptă, în momentul în care Tobias veni în spatele lor. El se întoarse.

— Claude, nu poţi să respingi fotografia găsită de Katherine.

— Sau fiul, spuse scurt Victoria. Ştiu că încerci să fii util, Claude, dar băiatul *este* copia fidelă a lui Craig. Iar pe fată o cheamă Jennifer. Toţi am fost de acord cu asta.

— Un avocat caută probe, spuse Claude. Nu emoţie.

— Avocat? întrebă Katherine.

— Avocat şi prieten al familiei. Avea soţul dumneavoastră semne distinctive?

— O cicatrice, răspunse ea, gândindu-se ce ciudat era că indivizii aştia fuseseră în stare să-i ceară avocatului să-i asiste la întâlnirea cu ea. Lângă sprânceana dreaptă.

— Aşa avea şi Craig, oftă Victoria. De la una din aruncările acrobatice cu potcoave ale lui Derek.

— Nu este concludent, spuse Claude. Dar să lăsăm asta deocamdată. Doamnă Fraser, ce v-a spus soţul dumneavoastră despre familia Hayward?

— Să-mi spună? Nimic. V-am spus că n-am auzit nimic despre familia Hayward până să vină Ross la Vancouver.

— Timp de cincisprezece ani, zise Claude sarcastic, un bărbat nu spune soţiei despre familia sa. Părinţi. Bunici. O soră. Doi veri. Cam greu de crezut, ce ziceţi?

Katherine roşi.

Ross îi dădu o mână de ajutor.

— Cred că ne-a păstrat pe *noi* în secret, Claude, spuse el calm.

— Atunci, ce dracu' *ţi-a spus* el? întrebă Claude.

— Că era orfan. Era unul din lucrurile pe care noi — eu — credeam că le împărtăşeam. A fost crescut de părinţi vitregi în Vancouver — spunea el — şi îşi dorise întotdeauna o familie...

Vocea ei se stinse.

— Nebun, murmură Claude. Ridicol.

Şi atunci Melanie traversă camera, împingându-se între Ross şi Katherine, spunând: „Abia ne-am întâlnit", şi făcând-o pe Katherine să se simtă prost lângă aspectul ei strălucitor şi rochia ei de mătase albastră.

— Ah, spuse Victoria, cu uşurare în glas, când văzu că majordomul apare în arcada sufrageriei. Mergem la masă. Ross, vrei să mă ajuţi? Derek, ne-ai neglijat; te rog, condu-o pe Katherine la masă. Claude, tu cu Melanie. Jason cu Ann, presupun. Tobias, dragă, nu avem pe nimeni pentru tine.

— Numai majordomul, spuse Tobias bine-dispus şi, arătând drumul, luă loc pe scaunul din faţa Victoriei, care stătea în capul mesei.

Derek stătea la dreapta Victoriei, Katherine la stânga ei, dar nu era cina intimă în familie pe care şi-o imaginase. Nouă persoane stând pe locurile stabilite, pe seturi de pânză brodată manual, erau aşezate la distanţă una de alta, la o masă lucitoare de mahon, la care ar fi putut sta confortabil optsprezece inşi.

Nu erau locuri pentru copii, observă Katherine; Victoria spuse:

— Copiii sunt serviţi în bibliotecă. După experienţa mea, sunt mai fericiţi între ei, decât cu adulţii. Dar dacă preferi să ai copiii cu tine, aranjamentul poate fi schimbat.

— Nu, răspunse Katherine.

Încă o dată, Katherine simţi lacrimi înţepându-i ochii.

— Sunt sigură că vor fi mai mulţumiţi acolo.

În afară de Derek, toţi erau prietenoşi şi nici unul nu spusese un cuvânt împotriva lui Craig. Dar ceva nu era în regulă, şi ea încerca să afle asta în timp ce-şi mânca supa şi asculta discuţia celorlalţi despre un bloc- turn cu birouri pe care-l construia *Hayward Corporation* în zona comercială şi un pasaj de nivel pe autostradă pe care-l construiau lângă San José.

— Ar trebui să bem pentru cel mai nou membru al familiei noastre, toastă Ross, ridicând paharul cu vin.

— Da, spuse Victoria. Bine ai venit, Katherine. Sperăm...

— Sperăm că Craig se va întoarce la noi toţi, sfârşi Ross, cu graţie. Katherine, vrei să povesteşti tuturor despre casa ta? Este foarte frumoasă, în special ferestrele.

Ea începu, dar aproape imediat Ross preluă descrierea, explicând cum casa şi peretele ei de ferestre urmau conturul dealului împădurit, fiind aşezată cu faţa spre sud, deasupra panoramei lui English Bay, Vancouver şi Vancouver Island.

— Dar vederea, spuse Tobias spre Katherine, ce vedere aveţi cu toţi aceşti copaci?

— Sunt aşa de înalţi... spuse ea absentă, preocupată de gândurile ei. Privim printre ei; sunt ca nişte coloane care ţin cerul.

Derek o aţinti cu privirea. Tobias, de asemenea, o privea, vizibil surprins că spusese ceva interesant.

— O imagine plăcută, murmură el.

— Nu vă plac copacii? întrebă Ann. La Maine, noi trăim la marginea unei păduri.

— Craig a ajutat la construcţia casei, spuse Katherine, amintindu-şi zâmbetul lui triumfător când trăsese, împreună cu echipa, un copac mare care căzuse dar încă se mai agăţa cu încăpăţânare de pământ. El îndrăgea munca grea.

— Dar nu v-aţi plictisit de pădure? o întrebă Tobias pe Ann. Cincisprezece ani de pace şi linişte: *atât* de mult. De ce nu vă mutaţi înapoi, aici? (Avea o licărire în ochi.) Jason s-arîntoarce la companie şi am fi iar toţi împreună.

Derek se răsuci încet în scaun.

— Aranjezi treburile familiei, Tobias? întrebă el liniştit.

Melanie râse. Tobias îi privea amabil, iar Claude schimbă subiectul, şi în acest moment Katherine înţelese ce nu era în regulă cu seara aceasta. *Craig nu interesa pe nimeni.* Jason părea aproape supărat, iar ceilalţi chiar şi Victoria şi Ann, care păreau să fie îngrijorate dacă mai trăia erau reţinuţi, ca şi cum nu aveau nici un sentiment faţă de el. Puseseră

întrebări, toţi în afară de Derek, dar la masă fiecare se comporta ca şi cum aceasta ar fi fost o cină de familie obişnuită.

Îşi drese glasul. Inima îi bătea pentru că se temea să nu-i înfurie. Dar, ea era aici să afle ceva despre Craig.

— De ce a dispărut Craig acum cincisprezece ani?

Conversaţia încetă brusc. Fiecare o privea pe Victoria. Dar Melanie vorbi prima.

— De ce? spuse ea tărăgănat. Cel mai probabil din acelaşi motiv pentru care a fugit de la tine.

— Melanie, taci, replică Victoria. Nu ştii ce spui.

— Nu erau căsătoriţi pe atunci, ştii, îi explică Tobias Katherinei Melanie şi Ross. Aşa că nu l-a întâlnit niciodată pe Craig.

— Ce friptură minunată, se adresă Derek amabil Victoriei. Extraordinar de bună. Ai angajat un nou bucătar?

— Eu l-am angajat, spuse Tobias. Dar Claude l-a găsit.

— Eu am găsit şi orhideea, spuse Claude, atingând planta ale că... tulpini pline de flori albe se oglindeau în masa de mahon. Ca şi fript... este destul de rară.

— Cultivi flori? o întrebă Victoria pe Katherine. Sau zarzavat... Îţi mărturisesc că nu ştiu nimic despre clima din Vancouver.

Katherine puse jos furculiţa. Era musafira Victoriei şi era limpede era inferioară tuturor acestor oameni bogaţi şi siguri pe ei, dar voia... disperare, să afle câte ceva despre Craig. Cu ochii aţintiţi asu... orhideei, spuse:

— Încercam să aflu de ce a fugit Craig acum cincisprezece a... Am crezut că mă veţi ajuta. Cu...

— Cu bani, spuse Melanie cea strălucitoare. Ai spus că eu greşe... îi zise ea lui Ross. Ei bine, cine a greşit? În momentul în care a înte... că soţul ei are o familie bogată...

— Nu, spuse el categoric. Eu am invitat-o pe Katherine şi e... venit...

— Pentru partea ei de avere.

Melanie se uita fix la ochii plecaţi ai Katherinei.

— Aşa e? Sau poate, dacă Craig ar vrea să se întoarcă pentr... bucată din companie, nu ar fi inteligent să-şi trimită nevasta cea c... să tatoneze terenul?

— „Suflă, suflă tu vântule de iarnă!" intonă Tobias. Melanie... rece şi antipatică.

— Sau, insistă Melanie, bani pentru tăcere. Să nu dea la... ultimele murdării ale lui Craig şi tot ce a mai...

— La naiba!

Ross își împinse scaunul.

— Nu știm de ce a dispărut, spuse Tobias precipitat, acum cincisprezece ani. Ne tulbură să vorbim despre asta. Pe de o parte, pentru că nu știm. Claude a colaborat cu poliția...

— Am crezut că a murit.

Claude îi vorbea direct Katherinei.

— Nu credeam că este posibil ca cineva să dispară în mod deliberat.

— Ne-am tot gândit și răzgândit... exclamă Ann.

— Lipsă de informații... începu Tobias.

— Lipsă de încredere! se dezlănțui Jason. Dacă acest tânăr nebun ar fi venit acasă și ne-ar fi spus ce s-a întâmplat...

— *Ce* s-a întâmplat? întrebă Katherine.

— Nu era nebun, protestă Ann. Era inteligent, și drăguț...

— Băiatul de aur, murmură Derek.

— Care nu a fost un erou, spuse Jason. Așa că a fugit, pentru a nu fi nevoit să ne privească în față.

— Mai probabil, spuse Ross calm, a fugit pentru că nu se putea privi pe sine în față.

— *De ce*?

Vocea Katherine era frustrată.

— Lașitate! bombăni Jason.

Ann strigă: „A murit încercând să...", când vocea ca de judecător a lui Claude răsună deasupra lor:

— Se pare că nu a murit.

— Destul! (Victoria se ridică în capul mesei, cu ochii în flăcări.) Îmi cer scuze, îi spuse Katherinei. Familia mea se comportă ca o gloată josnică. (Îi măsură cu privirea.) Este de neiertat.

Majordomul oferi desertul iar servitoarea turnă cafeaua. Când toată lumea a fost servită, Victoria îi spuse Katherinei:

— Ross nu ți-a relatat nimic despre accident?

— Numai că a avut loc, răspunse Katherine nesigură.

Victoria dădu din cap.

— Ne este greu să vorbim despre *asta*. Chiar după atâția ani. Și, în special, acum... când totul s-a schimbat atât de brusc... Trebuie să asculți povestea. (Sorbi din cafea și privi în jurul mesei.) Claude va povesti.

De ce? se întreba Katherine. *El nu fusese acolo. Ross spusese că fuseseră cei patru.*

— Cei patru — începu Claude — Craig, Jennifer, Derek și Ross, se întorceau cu barca cu pânze spre casă, traversând golful. Era întuneric.

Golful este de multe ori imprevizibil, mai ales lângă Golden Gate. E nevoie de multă concentrare ca să navighezi în siguranţă. Dar ei fuseseră la o petrecere în Sausalito, cu băutură din belşug, şi nici unul dintre ei nu era în stare de o asemenea concentrare. A avut loc o schimbare bruscă a direcţiei vântului şi a balansat barca. Jennifer lovindu-se şi devenind inconştientă, a căzut peste bord. Craig a sărit imediat s-o salveze. Ross şi Derek — cu toate că nici unul nu era marinar experimentat la data aceea — au reuşit să întoarcă barca şi să vină după Jennifer. Au găsit-o moartă. Craig, bineînţeles, dispăruse.

În cameră se lăsă din nou tăcere. Katherine se uita la feţele apropiate ale lui Jason şi Ann, încercând să-şi imagineze cum ar fi să-ţi pierzi ambii copii în aceeaşi zi. Se întrebă dacă nu s-au mutat tocmai de asta în Maine.

— Ciudat, reflectă Tobias. Am crezut că a fost ceva mai mult. Eu locuiam la Boston, dar parc-am auzit că, în afară de vânt, fusese şi o ceartă, care a distras...

— Ai *auzit* tu, Tobias? întrebă Derek cu răceală. Nu ne-ai spus niciodată că auzi voci. Ai şi vedenii?

— Katherine ar trebui să cunoască toată povestea, replică Tobias.

— Craig se certa? întrebă Katherine. Pentru ce?

— Băuseră, spuse Tobias. Erau în conflict, şi deduc că se certau cum să manevreze mai bine barca. Din anumite motive, zvonurile despre o ceartă, chiar şi o bătaie, au apărut după aceea; nimeni nu ştie de ce. Cred că n-ar fi înţelept să reînviem acum oricare dintre acestea.

Se făcu tăcere. Unghia Melaniei bătea nervos pe paharul de vin.

— Te rog, spuse Victoria, şi degetul Melaniei se linişti.

— Aşa, continuă Claude. Se pare că Craig s-a dus la Vancouver. Cel mai probabil făcând autostopul. Ţi-a spus vreodată, doamnă Fraser?

Tresărind, Katherine spuse:

— V-am explicat că nu mi-a vorbit niciodată despre...

— Da, am uitat. De unde vine numele de Fraser?

— Nu ştiu.

— O suburbie a oraşului Vancouver, poate? La limita de sud?

— Numită Fraser? întrebă Ross. Există aşa ceva, Claude?

— Nu departe de graniţa cu SUA. Am găsit-o pe hartă. Presupun că a traversat-o când fugea.

— Şi-a păstrat Craig obiceiul de a sculpta? o întrebă Tobias pe Katherine. Mi-au plăcut întotdeauna omuleţii aceia pe care-i făcea — atât de reali.

— A trecut printr-o etapă, — reveni Ann — în care voia să-şi facă din sculptură o meserie. Poţi să-ţi imaginezi?

— Nu pot deloc, spuse Tobias. Eu credeam că era nerăbdător să intre în companie. Vai, vai! Asta înseamnă că Ross nu a fost singurul care a vrut să se desprindă.

Iar au trecut la fleacuri, se gândea Katherine. Se întoarse spre Tobias.

— Credeţi că el a plecat ca să se desprindă? Vedeţi, eu încerc să aflu ce fel de om era — este...

— Te-ai căsătorit cu el, zise Melanie dulce. Trebuia să fi ştiut ce fel de om era.

— A murit? întrebă Tobias. Nu ştiu ca noi să fi decis asta.

— Nu! izbucni Katherine.

— E greu de ştiut, reflectă Derek. Cu Craig...

— Este greu să luăm o decizie, spuse Victoria.

Tot timpul cinei fusese atentă la conversaţie, urmărindu-i din ochi pe ceilalţi. *Singura dată când a vorbit*, realiză Katherine, *a fost ca să oprească o izbucnire care ar fi putut revela ceva despre Craig.*

— Vom servi porto şi coniac în living, adăugă Victoria, ridicându-se.

Nu terminaseră cu toţii cafeaua şi desertul. Katherine înţelese că ea îi grăbea cu masa.

Pentru că vrea ca eu să plec.

Era evident. De ce a durat atât de mult ca să înţeleagă? Ross a rugat-o pe Victoria să dea o masă şi ea a făcut-o, dar nu pentru că o voia. Nimeni nu o voia pe Katherine acolo. Nici unul nu voia să discute despre Craig.

Sau poate voiau, dar nu puteau să se confrunte cu evidenţa că el fusese în viaţă în toţi aceşti ani. Şi pentru că nu puteau să evite aceasta când Katherine era acolo, ca un intrus. *Şi aşa era şi Craig*, se gândi ea. *Chiar dacă nu era aici. Ce făcuse pentru ca familia lui să nu se poată bucura că era în viaţă?*

La fel de limpede ca şi cum ar fi stat lângă ea, îl auzi pe Craig spunând: „Cele mai multe familii sunt putrede." O spusese adesea, când abia se căsătoriseră, adăugând că ei vor fi altfel. Acum părea atât de aproape de ea, încât Katherine credea că-l poate atinge. „Putrede".

— Vă rog, spuse Katherine tare pe când ceilalţi îşi împingeau scaunele. Vă rog aşteptaţi.

O priviră.

— În living, dădu ordin Victoria.

— Nu! Vă rog, insistă Katherine.

Atâta timp cât erau împreună la masă, ea putea să-i facă s-o asculte.

— Nu vă înţeleg. Am atâtea întrebări despre viaţa lui Craig de dinainte să-l cunosc şi am crezut că aţi vrea să ştiţi ceva despre viaţa lui din ultimii cincisprezece ani. El nu a pus aceste două perioade din viaţa lui împreună; le-a păstrat separat...

— Asta este *tot* ce vrei? întrebă Claude. Ştiind ceva despre familia Hayward şi despre companie...

— Nu ştiu nimic despre acestea! Nu înţelegeţi? Nu îl cunosc pe bărbatul cu care m-am căsătorit; abia îi cunosc familia; nu ştiu ce să cred — nici nu ştiu dacă mă înţeleg pe mine însămi. Nu vedeţi?

Nici unul nu răspunse.

— Bine, atunci, mai este ceva. Am crezut că veţi fi bucuroşi să aflaţi că Craig este viu şi că veţi face totul pentru a-l găsi. Aveţi atâta bogăţie şi putere — ea ignora privirea triumfătoare pe care Melanie i-o aruncă lui Ross — am crezut că veţi putea să angajaţi detectivi, să daţi anunţuri în ziare, să telefonaţi unor oameni pe care-i cunoaşteţi în alte oraşe unde el s-ar fi putut duce... Am crezut că mă veţi ajuta să-l caut. Şi am crezut că motivul pentru care a dispărut mai înainte ar putea fi legat de cel pentru care a plecat acum, şi că dacă am fi ştiut asta, am fi putut să-l găsim împreună mult mai repede decât puteam eu.

Nimeni nu răspunse. Se uitau afară pe fereastră, sau la Katherine, sau la orhideea albă de pe masa întunecată de mahon. Râsetele din bibliotecă ajungeau vag la ei.

Katherine se ridică. Îşi simţea capul uşor şi era ameţită, dar, ciudat, aproape emoţionată. Trebuia să acţioneze singură, fără ajutorul lui Craig. Şi dacă ei deveneau furioşi şi îi întorceau spatele, se va descurca singură.

— Şi am crezut că aţi fi putut să ne ajutaţi cu un împrumut, chiar până se întoarce Craig, deoarece nu avem mulţi bani şi nu ştiu ce vom face. Dar aş fi vrut un împrumut, nu un cadou, şi unul dintre lucrurile pe care am vrut să le fac cu acesta, era să angajez detectivi să-l caute, deoarece trebuie să-l găsim şi să-l ajutăm... (Se opri brusc, trase adânc aer în piept, apoi continuă:) Dacă putem; dacă el este încă viu. Poate are dificultăţi sau este rănit, dar vă comportaţi ca şi cum *voi* aţi fi cei răniţi, pentru că el v-a insultat cu...

Se opri din nou. Nimeni nu amintise de delapidare şi nu ar fi vrut să fie ea cea care s-o facă.

— A fost — *este* — un soţ minunat şi un tată minunat şi îl iubesc şi nu vreau să-i întorc spatele, chiar dacă voi o faceţi; şi nu pot să înţeleg cum puteţi vorbi despre grădini, sculpturi în lemn şi orhidee când Craig...

Victoria ridică dictatorial mâna.

— Nu avem nevoie să ne spui tu cum să ne comportăm. Tu ştii foarte puţin despre noi...

— Aş fi ştiut mai mult dacă mi-aţi fi spus!

— Nu mă întrerupe! Ne-am deschis casa pentru tine şi copiii tăi; ai puţine motive să ne critici.

— Nici nu vreau.

Ochii Katherinei se umplură de lacrimi.

— Dar eu cred că aţi fi cu toţii mai fericiţi dacă n-aţi fi auzit niciodată despre Craig Fraser.

— Katherine, o mustră Tobias, uitându-se la buzele strânse ale Victoriei. Prea mult, prea mult. Nu spune mai mult decât putem să uităm.

— Voi nu ne vreţi aici, continuă ea cu încăpăţânare. Nu mă vreţi pe mine şi nu-l vreţi pe Craig. Dar, bineînţeles, a fost foarte amabil din partea voastră să ne invitaţi.

Ezită, apoi se întoarse să plece.

— Fetiţo!

Vocea de gheaţă a Victoriei o opri. Auzi lamentarea lui Tobias: „Ah, Katherine!" şi murmurul Melaniei: „Ce fermecător; nimeni nu iese pe...", când Victoria spuse:

— Cum îndrăzneşti să-mi întorci spatele? Şi unde crezi că te vei duce? Nu ai pe nimeni altcineva să te ajute!

Katherine se întoarse pe jumătate şi o privi — atât de frumoasă în furia ei suverană, încât părea că nimic nu poate s-o atingă.

— Voi nu vreţi să mă ajutaţi şi eu nu am nevoie de voi. Craig şi cu mine ne-am descurcat singuri timp de zece ani, voi n-aţi existat pentru noi, aşa că de ce aş veni acum la voi? Îl voi găsi... şi va fi în regulă.

Părăsi rapid camera, cu picioarele tremurându-i atât de puternic, încât era ferm convinsă că va cădea. Dar deodată Ross fu lângă ea, îmbrăţişându-i uşor umerii, pe când trecea prin salon.

— Cred că ar trebui să rămâi, îi spuse el. Ceea ce ai spus despre noi este pe jumătate adevărat, dar Victoria are dreptate. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre noi. Şi nu este nici o problemă să te ajutăm financiar. Îmi cer scuze pentru insinuările soţiei mele...

— Nu ai pentru ce să te scuzi. Dar nu vreau nici un ajutor de la familia ta. Tot ce vreau este să plec acasă, acolo unde mi-e locul, şi să-mi găsesc soţul.

El începu să spună ceva, apoi se răzgândi. Între timp ajunseră în bibliotecă. Jennifer şi Carrie erau prinse într-o cursă computerizată, cu Todd şi Jon, şi dură câteva minute până când Katherine reuşi să-i desprindă.

— Au un milion de jocuri, mam'! exclamă Todd pe când se îndreptau spre ieşire de-a lungul coridorului.

— Nu sunt jocurile noastre, spuse Jon. Sunt ale bunicii. Dar ea ne lasă să jucăm oricând vrem, şi când vă veţi întoarce...

— *Ne vom* întoarce? întrebă Jennifer, cu îndoială în glas.

— Nu... începu Katherine şi cu acest singur cuvânt, rostit mai tare decât intenţionase, se ciocni de Victoria şi Tobias, care aşteptau în holul de la intare.

Tobias luă mâinile Katherinei într-ale lui.

— Noi toţi ne-am comportat urât; mi-e ruşine pentru fiecare. Dar bineînţeles că vei reveni, acum că ne-am cunoscut şi te considerăm ca făcând parte din familie...

Era limpede că *nu* îi ruga să rămână. Katherine făcu un pas înapoi.

— La revedere, îi spuse ea Victoriei. Îmi pare rău.

— Şi mie, răspunse Victoria, în mod neaşteptat.

Apoi îl întrebă pe Ross:

— Îi duci cu maşina la aeroport?

Katherinei i se înăspri vocea, la auzul întrebării.

— Nu e necesar, răspunse ea muşcător. Ne putem descurca singuri. Nu am vrea să vă tulburăm viaţa — vreau să spun *masa* dumneavoastră — mai mult decât am făcut-o deja. Todd, unde ţi-e jacheta? Jennifer?

Deschise uşa sculptată de stejar şi îi împinse înaintea ei în micul vestibul.

— Vom lua un taxi până la aeroport. Mergem *acasă.*

Pe când chema liftul, îl văzu pe Ross gesticulând spre Victoria şi Tobias să stea pe loc. Apoi o urmă în vestibul.

— Bagajul vostru este la Fairmont, spuse el.

— Îl vom lua în drum spre aeroport.

— S-ar putea să nu fie un zbor pentru Vancouver în seara asta.

— Vom afla.

Liftul sosi şi însoţitorul în uniformă deschise uşa. Katherine îi întinse mâna lui Ross.

— Îţi mulţumesc încă o dată. Când se va întoarce Craig acasă, ai vrea să te anunţăm?

Liniştea care urmă ţinu timpul în loc.

— Bineînţeles, spuse el. Dar o să vă telefonez într-o zi sau două să văd ce faceţi.

— Familia ta n-ar fi de acord.

Curajul îi dispăruse. Katherine îşi împinse copiii în lift şi dădu din cap spre liftier. Ultimul lucru pe care-l văzu pe când împingea grilajul de fier ca să-l închidă fu Ross, şi Carrie şi Jon, care alergaseră în vestibul, strigând către Jennifer şi Todd „La revedere!".

5

După splendoarea aurită din apartamentul Victoriei, casa din Vancouver părea un rai răcoros şi pământean. Dar, de îndată ce deschiseră uşa, Katherine ştiu că nu era aşa. Venind cu maşina de la aeroport, ascultându-i pe Todd şi Jennifer imaginându-şi că tatăl lor îi aştepta acasă, începuse şi ea să creadă că aşa va fi. Însă, în timp ce intrau şi Todd striga: „Tati, am venit acasă!", se loviră de goliciunea tăcută a camerelor întunecate. Casa era exact aşa cum o lăsaseră.

— La dracu'! înjură Todd, bocănind pe scări.

Katherine îl lăsă. Era mai bine decât să ţină totul în el.

În dimineaţa următoare, însă, calmul îi pierise.

— Plecaţi, hai, la tabără! le ordonă ea, dorind să fie singură, pe când ei întârziau prin bucătărie, după micul dejun. Nu putem să stăm aşa, ca nişte momâi, aşteptându-l pe tata să vină.

Asta îi făcu să chicotească şi ea reuşi să-i zorească să prindă autobuzul, rămânând singură în camerele liniştite. Craig părea să fie peste tot — hârtii scrise de mâna lui, fotografii pe care le agăţase pe pereţi, balustrada pe care o lustruise şi o lăcuise, adâncitura pe care o făcuse în spălătorul de vase când aruncase în el cu o cană de cafea, într-un gest de furie. *Oare de ce se înfuriase?* Katherine nu putea să-şi amintească. Poate că ea făcuse ceva care îi amintea de familia Hayward.

Dacă era aşa, putea să-i înţeleagă furia. Un club particular închis această familie Hayward. Dacă Craig se simţea la fel de neconfortabil cu ei cum se simţise ea, nu era de mirare că plecase.

Dar încă nu ştia *de ce* plecase. Stând la biroul lui Craig, realiză că *ea* stricase seara. Nu fusese îndeajuns de deşteaptă ca să depăşească barierele lor, şi aşa a pierdut ocazia de a afla mai multe despre soţul ei.

Se înfioră, aducându-şi aminte cât o înjosiseră. Îşi impuse să-i uite. Să se gândească la prezent. În special la bani. Partea de deasupra a biroului era acoperită cu facturi pentru reparaţia acoperişului, plăţi pentru benzină, haine de vară pentru întreaga familie, facturi întârziate, facturi de ultimă oră, o cartelă de la o agenţie ce făcea colete, ipoteci, utilităţi, şi cel puţin încă o duzină de alte hârţoage cu scadenţa la 1 iulie. Mâine.

Craig insista întotdeauna să plătească facturile. Uneori Katherine îl cicălea, întrebându-l ce secrete obscure îl făceau aşa de grijuliu. Acum ştia. Se întreba cât de mult jongla cu socotelile pentru a evita să fie contramandate.

„Casa l-a costat mai mult decât se aştepta", afirmase Carl Doerner.

De ce nu mi-ai spus? îl întrebă Katherine, în sinea ei, pe Craig. *Nu aveai încredere în mine?*

Nu te gândi la Craig, gândeşte-te la notele de plată. Două mii de dolari pentru o ipotecă având scadenţa la întâi ale lunii. O mie cinci sute de dolari în alte facturi. Bani cash: patru sute de dolari în conturi bancare; o mie la asigurări. Gândeşte-te la asta. Trei mii cinci sute de dolari în facturi. O mie patru sute dolari în mână.

Dar nu era sigură nici de asta. Cât a luat cu el? Ridică receptorul şi sună la bancă. I se spuse că erau cinci mii de dolari în cont.

— Cât?

Ea repetă numărul contului.

— Cinci mii patru sute treizeci de dolari, doamnă Fraser, ciripi vocea. O depunere de cinci mii de dolari a fost făcută pe 16 iunie, ora 10.30 dimineaţa, la filiala Park Royal. Doriţi să vă trimitem o copie după nota de depunere?

— Nu. Mulţumesc.

16 iulie! Acum două săptămâni. Ziua în care Craig stătea cu ea la uşa lor de intrare la ora zece şi un sfert dimineaţa şi o săruta de rămas bun, înainte să ia taxiul pentru aeroport. Dar nu s-a dus direct la aeroport. S-a oprit şi a făcut o depunere. Pentru ca familia lui să se descurce o vreme. *Nu a avut nici o intenţie să vină vineri acasă.*

Nu era mort, nu era rănit. Căuta bani pentru a-i restitui lui Carl Doerner. Asta era toată povestea; nu era vorba nici de o fată tânără şi sexy, nici de jaf şi crimă, nici de criză de inimă. A plecat pentru că se adunaseră prea multe pe capul lui şi se va întoarce când le va fi rezolvat. Asta nu va dura mult. Ştia că-i lăsase lui Katherine bani pentru două luni. Lăsându-i cinci mii de dolari, îi spunea că se va întoarce în două luni.

Deci, ori a decis că două luni ea era în stare să se descurce singură, ori asta era tot ce putuse el să economisească.

Telefonul sună şi ea îl ridică. Era un poliţist care întreba dacă a aflat ceva despre soţul ei.

— Nu.

— Sau altceva nou legat de el?

— Da.

Toate secretele lui Craig vor deveni publice, îşi spuse în gând, după ce îi povesti poliţistului despre familia Hayward.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse el, cu îndoială în glas. Este o poveste foarte ciudată. Dar vom verifica cu poliţia din San Francisco. Nu ne uitaţi dacă aflaţi ceva.

„Nu ne uitaţi". *Idioţi*, gândi ea, trântind telefonul. Toţi — Carl Doerner, poliţia, familia Hayward — au înţeles dispariţia lui Craig ca pe o insultă sau provocare. Nici unul nu părea interesat de ea sau de ce descoperea ea: că Craig Fraser nu avusese încredere suficientă în soţia sa, încât să-i împărtăşească problemele sau gândurile lui. El a dispărut, pur şi simplu, şi a lăsat-o pe ea să cureţe murdăria.

Câţiva prieteni au dat, formal, câteva telefoane — telefoane de convenienţă, oferind nu simpatie (la urma urmei, ziarele spuneau că soţul ei era un criminal) ci... „ajutor, dacă ai nevoie, Katherine, dacă lucrurile merg cu adevărat rău..." *Care rău*, se întreba ea, *este „rău cu adevărat"?*

Pentru prima oară, Katherine recunoştea cât de fragile erau prieteniile ei din ultimii zece ani. Craig ţinuse oamenii la distanţa unei lungimi de braţ, insistând că el şi Katherine nu au nevoie decât unul de celălalt. Prin scrisori şi telefoane, Leslie rămăsese singura ei confidentă; prieteniile ei din Vancouver erau agreabile, dar niciodată intime.

Acum ar fi avut nevoie să fie vizitată des. Cei mai mulţi oameni îi evită pe cei la nevoie, ca şi cum ar putea să se molipsească venind prea aproape, şi nici una din cunoştinţele Katherinei şi ale lui Craig nu erau destul de apropiate sau afectuoase pentru a-i întinde o mână de ajutor. Ei bine, nu avea nevoie de ei. Nu avea nevoie nici de familia Hayward sau de oricare dintre vecinii ei, pe care, iată, îi evita deoarece se simţea ruşinată de a fi *doamna Craig Fraser.*

Nu avea nevoie nici de Carl Doerner. Probabil că ştiuse că Craig avea probleme la firmă şi ar fi trebuit să facă ceva în sensul ăsta. Oricum, secretara sa îi spusese că pentru două săptămâni era plecat din oraş.

Se aşeză la biroul lui Craig şi plăti cele mai urgente note, punându-le pe celelalte deoparte. Semnând cecurile, simţi o undă de împlinire, până când controlă balanţa de la bancă. *Cum s-au redus atât de repede?* Nu putea să se descurce încă o lună.

Făcu o pauză, cu mâna la jumătatea drumului spre plicul pe care voia să-l timbreze. *Nu avea dreptul să ne facă asta.* Alungă rapid gândul, ca şi pe celelalte pe care nu putea să le privească lucid şi, când Todd şi Jennifer sosiră acasă, ea era gata să se ocupe de masa lor.

— Iar chestii de-astea! mormăi Todd când Katherine luă mezeluri şi brânză din frigider. (Trânti rucsacul pe duşumea.) De ce nu putem avea friptură de miel sau chiftele sau ceva *adevărat*, ca de obicei?

— Când tata e plecat, tu nu găteşti un prânz ca lumea, îi reproşă Jennifer.

— Aveţi dreptate, spuse Katherine. Nu am fost foarte inspirată.

Băgă mâncarea înapoi în frigider. Când Craig era plecat de acasă, ei nu mai arătau ca o familie pentru că ea folosea atunci toate rămăşiţele sau pregătea mese gen picnic. Dar Craig plecase de două săptămâni.

Noi suntem acum o familie, cugetă ea. *Este timpul să încep să gătesc pentru trei persoane.*

— De ce n-am ieşi în oraş în seara asta să mâncăm hamburgeri? sugeră ea. Mâine vom cumpăra alimente pentru restul săptămânii.

— Cum îi plăcea lui tata, continuă Jennifer. Aşa că, atunci când va veni acasă, nu se va gândi că noi am schimbat totul în lipsa lui.

Katherine se întoarse cu spatele la ei. Fuseseră schimbări în fiecare zi de când plecase el: mici, greu de observat la prima vedere, şi unele mari, ca plata facturilor făcută de ea. Fără Craig, casa era din ce în ce mai străină — ca şi cum l-ar fi pierdut câte puţin în fiece zi.

— Cum vom cumpăra hamburgeri şi alimente? întrebă Todd. Tata ţinea toţi banii.

— Nu fi prost, îl zeflemisi Jennifer. Mama merge la cumpărături în fiecare săptămână.

— Ea lua banii de la tata, insistă Todd. Aşa că, dacă el nu este aici, ea nu are bani.

Nesigură, Jennifer întrebă:

— Noi nu avem bani deloc?

Todd interveni şi el, pe un ton ciudat:

— Cine va avea grijă de noi?

Casa era vie, solidă şi familiară. Dar, parcă un vânt puternic o făcea să se legene, şi copiii erau speriaţi. *Ca şi mine*, gândea Katherine.

— Vom avea singuri grijă de noi, spuse ea ferm. Avem bani; va trebui numai să fim atenţi cum îi cheltuim.

— Cât timp va dura asta? întrebă Jennifer.

— Până când voi începe eu să câştig banii necesari.

Vorbele veniseră de la sine. Katherine se întrebă în gând când luase o asemenea decizie. *Scriind cecurile, când altfel?* Altă schimbare: cea mai mare de până acum.

— Mă voi angaja ca designer de bijuterii.

De Ziua Dominionului, 1 Iulie, Ann Hayward telefonă.

— Vrem să te vedem, Katherine, înainte să ne întoarcem în Maine. Putem fi acolo în seara asta.

— Aici? întrebă Katherine. De ce?

— Să ne cerem scuze, bineînţeles. A fost o scenă îngrozitoare, şi deşi nu poţi să blamezi pe nimeni...

Oh, ba da, *eu pot,* îi răspunse Katherine în gând, apoi continuă cu glas tare:

— Îmi pare rău. Suntem ocupaţi toată ziua. Am promis să-i duc pe Jennifer şi Todd la paradă şi apoi la focurile de artificii.

— Astăzi?

Crede că mint pentru că nu vreau s-o văd.

— Ziua Dominionului. Este ceva asemănător cu 4 Iulie, dar nu chiar...

— Bine, mergem cu voi. Katherine, *vrem* să vă cunoaştem.

Katherine ezita. Erau bunicii lui Todd şi Jennifer. Dar apoi îşi aminti de întrebările jignitoare ale lui Jason.

— Vrea şi Jason să vină?

După o pauză, Ann spuse:

— Pot să vin singură. De el este nevoie acasă — noi avem un magazin, ştii, pentru vase şi alte lucruri, îngăimă. Şi îi trebuie timp să se obişnuiască cu ideea că Craig este viu. Este foarte dificil. Am început să ne certăm din nou, toate certurile vechi despre cine — Victoria sau eu — l-a răsfăţat mai mult, sau dacă Jason aştepta prea mult de la el... Dar nu de aceea am telefonat. *Eu* vreau să te văd şi sunt sigură că Jason nu va avea nimic împotrivă dacă vin singură.

Şi eu nu vreau să am a face cu familia voastră. Spuse:

— Poate altă dată.

— Dar eu aş reprezenta întreaga familie.

— Altădată. Le-am promis lui Jennifer şi Todd că vom fi împreună toată ziua.

— Katherine, nu ai dreptul să mă lipseşti de nepoţii mei.

Pentru moment, Katherine era tentată să accepte, să pretexteze că Ann era mama pe care ea n-o avusese niciodată, iar ea era fiica pe care o pierduse Ann, să o lase să-i răsfeţe pe Todd şi Jennifer ca pe propriii nepoţi, şi poate, în sfârşit, să aibă pe cineva cu care să vorbească. Dar

nu! Ann era membră a „clubului privat Hayward"; tăcuse, supunându-se legii „clubului", când Katherine ceruse ajutor.

— Îmi pare rău, spuse ea, fără tragere de inimă. Poate altă dată.

— Bine. (Ann oftă.) Dacă tu refuzi să fim prietene... Îţi trimit nişte bani. Nu mult, mă tem, dar după ce vorbesc cu Jason voi putea trimite mai mult.

— Dar nu vreau asta. Ne descurcăm, nu avem nevoie.

— Am fost deja la poştă. Katherine, nu suntem atât de răi precum crezi şi îţi putem fi de mare ajutor, ţie şi copiilor. Este adevărat că ne-am pierdut cumpătul când te-am întâlnit; nu am avut timp să ne obişnuim cu...

Katherine o asculta pe Ann repetând tot ce spusese mai înainte, dar seara de la Victoria o convinsese că avea propria ei viaţă — a sa, a lui Craig şi a copiilor — şi trebuia să menţină totul în funcţiune până se întorcea Craig; nu era sigură de ce, dar ştia că era important. Singura promisiune pe care Katherine ar putea s-o facă, deoarece Ann o ruga, era că nu va rupe cecul când va sosi.

Două săptămâni mai târziu, îl scoase din sertarul în care îl băgase ca să nu-l vadă şi îl depuse în bancă.

Mâna îi tremura când făcu asta şi îi scrise Annei câteva rânduri, spunându-i că îi va returna banii de îndată ce va găsi un serviciu. Necazul era că aproape nu avea bani, nici serviciu şi nici perspective pentru unul.

— Ne pare rău, nu acum, spuneau majoritatea proprietarilor magazinelor de bijuterii la care telefona pentru un post. Încercaţi peste şase sau şapte luni; după Crăciun.

Alţii îi spuneau să-şi trimită bijuteriile sub formă de schiţe sau diapozitive color.

— Totuşi, adăugau ei, noi cumpărăm foarte puţin de la designeri necunoscuţi.

Trei dintre ei au acceptat s-o vadă, şi toţi trei au refuzat-o.

— Ceea ce lipseşte, — spuneau toţi, în timp ce inspectau lanţul şi cerceii pe care îi adusese, — este mâna meticuloasă a profesionistului. Acesta a fost hobby-ul dumneavoastră, nu-i aşa? Tehnica este foarte primitivă, nu complexă şi originală; lipseşte mâna artistului. Bijuteriile cu adevărat frumoase trebuie să vă facă să spuneţi: „Acestea sunt foarte frumoase datorită design-ului, deşi materialele şi tehnica mai pot fi întâlnite." Ceea ce nu se poate spune şi despre piesele dumneavoastră. Iată, la acest lanţ...

Şi, la fel ca şi profesorii care o criticaseră în şcoală, fiecare dintre aceştia găseau greşelile bijuteriei.

Nici unul dintre ei nu i-a sugerat să revină. O concediau irevocabil.

Lipseşte mâna artistului. Hobby-ul dumneavoastră, nu-i aşa? Se vede...

Craig spusese că era bună. Toţi spuneau: „Eşti atât de deşteaptă! Atât de talentată!" Dar nu era adevărat; o spuneau ca să-i facă plăcere.

Nu, nu sunt nici talentată şi nici deşteaptă, se gândea ea. *Nu sunt nici măcar bună.*

Începu să bată vântul, trântind uşa de protecţie încolo şi încoace. În living, umbrele se legănau, dând naştere unor forme fantomatice, iar Katherine îşi pierduse orice speranţă. *Oamenilor le trebuie ani întregi pentru a deveni designeri de bijuterii, iar eu mă aştept ca magazinele, clienţii, un salariu, să stea să mă aştepte în mod special. Am crezut că va fi uşor pentru că îmi plăcea să fac asta. Dar oamenii nu-ţi plătesc să faci ceva numai pentru că îţi place. Trebuie să fii bun; trebuie să fii profesionist. Şi eu nu sunt.*

Leslie ar fi putut avea nişte idei, dar Katherine încă nu se simţea în stare să se întâlnească cu ea.*Toate nereuşitele mele comparate cu triumfurile ei. Nu*, se gândea ea, *nu voi reuşi.*

Merse printre umbrele mişcătoare până la biroul lui Craig şi puse mostrele şi schiţele într-un sertar de jos. Şi a doua zi plecă din nou la vânătoare de serviciu.

— Ah... fără experienţă, doamnă Fraser, spuse un director de personal, uitându-se la ea. Funcţionar într-un magazin de bijuterii acum zece ani. Şi de atunci — nimic?

Numai conducerea unei case, zise în sinea ei. *Creşterea a doi copii, meseria de soţie.*

— Ce aptitudini aveţi, doamnă Fraser?

Toţi parcurgeau în grabă hârtia scrisă de ea.

— Nici dactilografie. Nici stenografie. Nici experienţă la calculatoare?

Ea scutura capul.

— Nici contabilitate. Nici bibliotecar. Nici măcar experienţă generală de birou. N-aţi lucrat niciodată într-un birou? Nu aţi vândut niciodată o casă, un teren?

— Nu, spunea ea.

Ei ridicau din umeri.

— Nu vă putem oferi nimic. Nici o calificare şi nu aţi lucrat timp de zece ani. Ştiţi, noi încercăm să ne reducem cheltuielile. Putem să angajăm doar pe cineva cu experienţă. Îmi pare rău. Succes.

„Succes." În timp ce peste tot în jurul ei se închideau uşile.

Se ghemuia pe canapea, mai strâns cu fiecare noapte ce trecea.

Ce voi face dacă nu voi găsi un serviciu? Aş putea pune ipotecă pe casă. Nu, fără serviciu nu se poate. Cum aş reuşi să dau banii înapoi? Ce vom face dacă nu voi găsi un serviciu? Frica se cuibărea în ea. *Bineînţeles că voi găsi un serviciu. Trebuie numai să am răbdare. Voi găsi unul mâine.*

Două zile mai târziu, îşi călcă pe inimă şi telefonă prietenelor ce se oferiseră să o ajute dacă avea nevoie, întrebându-le dacă nu ştiau vreun post liber. Unele dintre ele lucrau în birouri în City şi toate erau măritate cu bărbaţi care lucrau şi ei. Dar ele îi răspundeau invariabil:

— Vai, Katherine, este o problemă. Economia, ştii... Nimeni nu angajează. Dar sunt sigură că vei găsi ceva; ai fost întotdeauna aşa de îndemânatică. Şi, ascultă, am putea lua prânzul împreună. Nu săptămâna aceasta, nici cea viitoare — suntem atât de ocupaţi —, dar într-una din aceste zile ne vom întâlni precis.

Nici una nu spunea un cuvânt despre Craig.

Ultimul nume de pe lista Katherinei era Frances Doerner, şi ea părea tot atât de prietenoasă ca de obicei.

— Bineînţeles că voi vorbi cu Carl, Katherine, şi sunt sigură că el va găsi ceva pentru tine; fiecare companie are nevoie de oameni eficienţi, nu crezi? Este încă plecat din oraş, dar de îndată ce va telefona, îi voi spune şi îţi voi comunica rezultatul.

Totuşi, nu e la fel de prietenoasă ca altădată, cugeta Katherine în timp ce închidea telefonul. *Altădată ne-ar fi invitat la cină. Dar nu contează, cât timp Carl îmi va găsi un serviciu.*

Totuşi, oricât ar reuşi să câştige, ar fi mult mai puţin decât aducea Craig acasă. Dacă ei trăiseră cu *mai mult* decât salariul lui Craig, cum ar fi putut trăi din al ei? Se aşeză la birou, adunând şi scăzând cifre, gândindu-se la scheme complicate care nu duceau la nimic. Şi a doua zi dimineaţă, la micul dejun, fără să fi găsit vreo soluţie, ea se străduia să le explice copiilor, cât de cinstit putea, situaţia lor financiară.

— Deci nu avem altceva de făcut, conchise ea, neputându-şi reţine plânsul, decât să vindem casa. Vom închiria un apartament în Vancouver. Dacă tata se va întoarce, va cere la „Informaţii" noua noastră adresă şi numărul de telefon.

— Ce apartament? întrebară ei.

— Unul pe care-l vom găsi mâine după-masă. Vom face o listă cu cartierele care ne plac...

— Eu nu, spuse Jennifer. Eu nu mă mut, oricum. O să stau aici până când se întoarce tata acasă.

— Şi eu, interveni Todd. Stau cu Jennifer.

— Veţi face ce spun eu!

Katherine ridică vocea.

— Voi vinde casa pentru că nu ne-o putem permite, pentru că tatăl vostru nu mi-a lăsat suficienţi bani pentru întreţinerea ei şi pentru că voi nu ştiţi nimic despre asta. Veţi fi cuminţi şi veţi face ce vi se spune!

Jennifer şi Todd izbucniră în lacrimi.

— CE AM FĂCUT DE L-AM ÎNFURIAT! mugi Todd. Dacă era furios pe mine şi nu voia să mai stea lângă mine...

— Sau pe mine, spuse Jennifer ca un ecou.

— Aş fi putut, eventual, să îndrept lucrurile, continuă Todd. Sau să spun că-mi pare rău.

— Ar putea să nu ne mai iubească şi să nă părăsească? spuse Jennifer. El nu a dispărut niciodată înainte de asta, şi am făcut o mulţime de lucruri care nu-i plăceau, aşa încât nu înţeleg de ce...

— Staţi. Staţi o clipă.

Katherine scutură din cap. De unde aveau asemenea idei? Se aplecă înainte şi îi cuprinse în braţe, simţindu-se vinovată de durerea din ochii lor. Ei trebuiau să creadă că lumea era un loc ordonat unde toate aveau o raţiune, dar nu găsea nici o explicaţie viabilă pentru ce se întâmpla.

— Ascultaţi-mă. Nu aveţi nici o legătură cu plecarea tatei. Voi nu trebuie să vă învinovăţiţi. *El vă iubeşte.*

Jennifer dădu neconsolată din cap.

— Ce altceva ar fi putut să fie?

Todd se încruntă.

— Poate se ascunde ca să ne încerce. Şi noi trebuie să-l găsim. Ca prinţul din povestea aceea în care trebuia să se caţere pe o sută de munţi şi să culeagă o anumită floare şi să ucidă o vrăjitoare şi să păcălească un dragon înainte să poată fi rege; sau cam aşa ceva.

— Asta-i o tâmpenie, zise Jennifer cu blândeţe lui Todd ce încerca s-o bine-dispună. Apoi se adresă mamei: Atunci, este din cauza a ceea ce a spus domnul Doerner în ziua aceea?

— Nu! strigă Todd.

— S-ar putea, spuse Katherine cu grijă. Nimeni nu ştie întreaga poveste. Nu putem să ne pronunţăm încă.

— Dar dacă *era* înfuriat pe noi, spuse Jennifer, şi a găsit o familie care îi place mai mult, şi ei nu fac nimic ca să-l înfurie...

— Destul! (Autocontrolul Katherinei începea să se destrame.) *Nu* era înfuriat pe noi; *nu* a găsit altă familie. V-o va spune el însuşi, când se va întoarce.

Îi grăbi cu micul dejun şi îi zori să iasă afară din casă, să prindă autobuzul pentru excursie. Şi înainte de-a avea timp să se gândească dacă procedează cu ei cinstit sau nu, telefonă la o agenţie imobiliară şi stabili o întâlnire.

Agentul o salută cu energia unui terrier.

— Doamnă Fraser, bună ziua. Drăguţ din partea dumneavoastră să vă gândiţi la noi. Să vedem ce avem aici, nu-i aşa?

Cu un carnet în mână, el se mişca prin casă, apreciind cu glas tare ceea ce vedea, în timp ce făcea un inventar rapid şi lua notiţe.

— Vedere frumoasă, lumină bună; oh, o bucătărie foarte plăcută. Această uşă duce la...? Ah, la garaj, da, puţin cam murdar, dar băieţii pot avea grijă de asta şi de asemenea — hm, subsolul, ia te uită, e nevoie să se pună ordine şi aici puţin, altfel nu poate fi văzut — ah, boilerul Întreaga casă — îmi veţi ierta francheţea — ar avea nevoie de o curăţenie generală. Bineînţeles că aveţi alte lucruri pe cap, dacă poate cineva să creadă ziarele, dar dumneavoastră vreţi ca să arate cât mai bine — cumpărătorii plătesc mai mult pentru o casă prosperă, decât pentru una tristă. Puneţi-vă copii să cureţe garajul şi subsolul, le face bine; să-şi ajute mama să vândă locul, ştiţi...

Katherine îl urmărea pe misit adulmecând prin camere, indiferent şi necruţător, enumerând greşelile lor, ignorând dragostea şi râsetele pe care le înmagazinaseră. Odată, casa fusese un refugiu; acum, îngăduise ca această casă minunată să fie invadată şi cercetată de străini şi cumpărată de cineva care nu va şti sau căruia n-o să-i pese de vieţile care se consumaseră între pereţii ei.

Nu vreau s-o vând! Nu vreau să plec!

Îl urmă apoi în living. De ce nu putea să aştepte? O săptămână, poate chiar o lună... *Să pierdem totul. Pentru că nu pot să fac faţă cheltuielilor!* Încleştându-şi mâinile, întrebă:

— Cam la ce preţ vă gândiţi? Şi cât de repede o puteţi vinde?

— Ei bine, acum este greu de spus. Piaţa merge prost; rău de tot.

— M-am gândit la două sute douăzeci de mii pentru casă. Este bine? Tot atât au primit vecinii noştri acum doi ani.

— Acum doi ani, doamnă Fraser, era altă piaţă. Astăzi e mult. Şi e o casă mai mică. Dar putem să păstrăm preţul ca bază de discuţii. Cât de jos puteţi să mergeţi?

— Nu ştiu. Această zonă...

— Una dintre cele mai bune. Dar, în vremuri grele, oamenii preferă alte zone. Vă spun ceva, doamnă Fraser. Lăsaţi-mă pe mine. Dumnea- voastră curăţaţi locul; copii să cureţe subsolul şi garajul; vor arăta mai mari când vor fi curate. Eu voi aduce multă lume aici. Vom obţine o ofertă în scurt timp şi vă garantez că veţi fi mulţumită.

Apoi îi strânse mâna, zâmbi larg şi plecă.

În starea actuală, apariţia acestei activităţi precise le făcea bine. Jennifer şi Todd, ajutând-o pe Katherine la curăţenie, începură să accepte ideea că trebuiau să vândă casa.

— Într-o zi vom construi alta, spuse Todd. La fel ca aceasta. Şi cu un teren de basket.

Apoi veniră vânătorii de case, călcând greu prin camere, deschizând uşile închise, scrutând cu privirea birourile. Una din sculpturile favorite ale lui Craig dispăru. Dar, în două săptămâni, misitul sună să-i spună că primise o ofertă.

— Nu este atât de mult pe cât mi-ar fi plăcut să vă spun, doamnă Fraser; în vremuri normale, nici nu am fi discutat un asemenea preţ pentru o casă în Vancouver-ul de vest.

— Cât? întrebă ea, punând jos receptorul şi întinzându-se după un creion.

— O sută şaptezeci.

— Aşteaptă.

Katherine mâzgăli nişte calcule: din o sută şaptezeci, dacă scădea comisionul, rămâneau circa o sută şaizeci. Ipoteca ei era o sută cincizeci şi doi. Ce îi rămânea...

— Ştiu că nu este ceea ce aţi sperat, doamnă Fraser, dar...

Îi rămâneau *opt mii de dolari.*

— ...dar e un moment prost pentru a vinde o casă, în special dacă vă grăbiţi. Sunt sigur că veţi obţine mai mult dacă aşteptaţi câteva luni sau un an, dar după cum stau lucrurile, vă recomand să acceptaţi oferta asta.

Opt mii de dolari. Pentru casa lor minunată.

— O să vă telefonez, spuse Katherine.

Se plimbă încet prin casă, mângâind cu palmele pereţii şi canaturile uşilor şi ale ferestrelor curbate, aşezându-se pe piatra de temelie unde stătuse cu Craig în seara zilei când începuse să se construiască casa, imaginându-şi camerele care vor apărea din schela de stâlpi şi grinzi ale căror siluete se vedeau în jurul lor.

Casa noastră, gândi Katherine. *Ani de zile am visat la ea, am văzut-o crescând, am zugrăvit-o, am acoperit-o cu ţigle şi am lustruit-o, terminând-o singuri ca să economisim bani. Noi am făcut-o. Este casa noastră. Cum pot s-o vând singură, fără Craig? Este ca şi cum ne-am separa, ne-am sfâşia căsătoria.*

În ea părea să alunece ceva, ca o faţă de masă care alunecă, expunând o suprafaţă crăpată. *Asta făcuse Craig.*

În vestibul, poşta se afla pe jos, în faţa uşii principale: mai multe chitanţe, un anunţ despre o vânzare de la Eaton, o scrisoare şi două plicuri mari de manila de la magazine de bijuterii. Paralizată, Katherine le deschise. *Ultimele,* se gândi ea. Toate fotografiile şi schiţele pe care le asamblase cu atâta grijă şi le trimisese la cumpărătorii de bijuterii sosiseră înapoi, însoţite de nişte rânduri politicoase.

— Cum pot să am succes, dacă nu pot să încep?

Deschise scrisoarea: câteva rânduri de la o companie de asigurări unde solicitase un post de recepţioneră. Angajaseră pe cineva cu mai multă experienţă, dar îi doreau succes în viitor.

Ce amabil din partea tuturor, să-mi ureze succes!

Telefonul sună şi alergă spre el, gândind că de data asta va fi Craig.

— Katherine, spuse Ross, mă gândeam la tine.

În mod absurd, inima îi tresări. Nu realizase cât se simţea de izolată până când nu auzi vocea lui profundă şi îşi aminti de zâmbetul lui. Dar totuşi, trecuseră cinci săptămâni de când îi spusese că o va suna să vadă cum se descurcă.

— Am fost ocupat, se scuză el. Ar fi trebuit să telefonez mai curând. Iartă-mă pentru acel fiasco de la Victoria. Eu te-am băgat în asta. Suntem mult mai drăguţi decât părem, cel puţin unii dintre noi, sper să descoperi asta singură. Acum, spune-mi, ce faci? Ce ai aflat?

— Nimic.

I-ar fi plăcut să-i spună totul, dar nu putea: el făcea parte din *acea* familie; se gândea probabil la ea numai pentru că îl preocupa Craig. Nu era o persoană pe care să conteze.

— Aşteptăm în continuare. Dar am decis să vând casa şi să ne mutăm într-un loc pe care să ni-l putem permite.

— Să vinzi? Nu e o hotărâre necugetată? Câţi bani ai?

— Destui, spuse ea evaziv. Dar nu dacă locuim aici.

— Dar eu aş putea... nu ai vândut încă, nu-i aşa?

— Nu...

— Uite, precis crezi că nu este treaba mea, dar... cât îţi va rămâne?

— Opt mii de dolari. Nu e...

— Opt mii! Katherine, nu fi nebună! Este o proprietate valoroasă.

Era la fel de arogant şi antipatic ca restul familiei.

— Piaţa e foarte proastă aici şi eu mă grăbesc; nu pot să fac plăţile...

— Aş putea să fac eu plăţile. Cel puţin, până obţii un preţ mai bun.

— Nu vreau nici un ban de la tine.

— Asta ar putea fi o afacere: ca să-ţi protejez proprietatea.

Mi-ar plăcea să am pe cineva care să mă protejeze, se gândi ea crispându-se, dar cu glas tare spuse:

— Nu vreau să fiu datoare nimănui.

— Şi în mod special, nu familiei Hayward.

Ea tăcea.

— Dar am putea să te ajutăm, dacă m-ai lăsa. Katherine, tu ai fost cea care a spus că voia un împrumut.

Ea tot nu spuse nimic. Ross oftă.

— Nu putem face prea mult, de la această distanţă. Dacă ai fi aici, am putea... (Făcu o pauză.) Katherine, ce spui de asta? Dacă lucrurile merg aşa de rău, ce ar fi să te muţi înapoi la San Francisco?

Era atât de neaşteptat, încât ea se aşeză brusc pe scaunul de bucătărie.

— Să mă mut?

— Ai crescut aici, cunoşti oraşul, şi dacă ai fi aproape, am putea să te ajutăm. Uită ce s-a petrecut la Victoria; a fost o seară, nu o viaţă. Dacă ai fi aici, copiii mei ar putea să-i ajute pe ai tăi, Melanie te-ar putea prezenta prietenilor ei...

Melanie. Linguşitoare, politicoasă, dispreţuitoare.

— Ross, câţi dintre prietenii Melaniei nu au bani? Câţi dintre ei lucrează?

— Nici unul, din câte ştiu eu, recunoscu el. Dar tu ai o familie care te aşteaptă!

De ce face asta?

— Nu am o familie care să mă aştepte. Ei nu mă vor. Nu-l vor nici măcar pe Craig. Şi nu văd cum aş putea părăsi Vancouver-ul.

Se auzi soneria de la uşă.

— Trebuie să plec. Mulţumesc pentru că m-ai sunat şi pentru că te gândeşti la mine.

Un poliţist stătea la uşă. Istovită, Katherine spuse:

— L-aţi găsit...

— Nu, doamnă. Am trecut să văd dacă aţi aflat ceva.

— Nu, nu am aflat.

— Nici un semn de la el, doamnă? Nu a telefonat?

— Nu.

De câte ori vorbim despre Craig, gândi ea, *cuvântul pe care-l folosim cel mai des este NU.*

Telefonul sună iar. Era Frances Doerner:

— Katherine, ce faci? Nu pot să vorbesc. Întârzii la coafor. Am vrut să-ţi spun numai, şi îmi pare rău, dar mi-e teamă că am greşit referitor la un serviciu la firma lui Carl.

Firma lui Carl. Era firma lui Carl și a lui Craig până de curând.

— Nu sunt posturi, şi bineînţeles că nu vrea să concedieze pe cineva. Îmi pare rău că te-am indus în eroare. Carl a fost foarte nefericit când a aflat ce-am făcut. Este hotărât să împiedice creşterea preţurilor şi eu nu pot să-l condamn. Îmi pare atât de rău. Dacă este altceva ce pot să fac...

— Nu, mulţumesc că ai încercat, spuse Katherine. La revedere, Fran...

— Maşina?

— Cea pe care o folosea Craig. Aparţine companiei, şi Carl m-a rugat să-ţi spun că are nevoie de ea. Îmi pare rău!

— N-am ştiut că nu era a noastră. Ţi-o returnez mâine.

— Eşti aşa de dulce că iei lucrurile aşa...

— La revedere, Frances.

Problema banilor o frigea — toate plăţile ce trebuiau făcute în două luni şi toţi banii pe care-i avea: trei mii de dolari. Deschise un sertar şi scoase cecul de la Ann Hayward. Îl refuzase pe Ross, dar asta era altceva: un cec, şi era în mâna ei. O mie de dolari. Plus trei mii în bancă. Şi opt mii din vânzarea casei. Destul ca să se mute într-un apartament şi să se întreţină până găsea un serviciu.

Nu te mai gândi la asta; fă-o.

Îi telefonă misitului.

Se va descurca singură, chiar dacă asta însemna să vândă casa.

Dar când îi spuse misitului că accepta oferta, simţi că făcuse o greşeală teribilă. Fusese necugetată. Dar Ross nu a sfătuit-o. A spus numai că e nebună.

— Craig, am nevoie de tine, imploră ea cu glas tare. Îmi lipseşti. *Te rog*, sună. *Te rog*, întoarce-te!

Katherine plângea din nou. Era atât de obosită, iar din ochii ei părea că ţâşneau din ce în ce mai multe lacrimi.

Se ghemui în scaunul lui Craig şi privi spre living şi dincolo de el, la sufrageria şi bucătăria ei, gândindu-se, cu un sentiment de descurajare, că ele nu vor mai fi ale ei. Afară, copacii înalţi stăteau ca santinelele printre tufele şi florile pe care le plantase ea, dar nici acestea nu vor mai fi ale ei.

Nu ar fi trebuit să vinzi casa, îl auzi pe Craig acuzând-o. *Trebuia să fi aşteptat.* Camera era goală, dar îi auzi vocea: *Ai destui bani pentru două luni.*

— N-aş putea rezista, pledă ea. Nu cred că te întorci atunci. Şi ce se întâmplă dacă nu mai pot să găsesc un alt cumpărător? Craig, trebuie să fac asta pe cont propriu.

El nu-i răspunse. Prin fereastră îi văzu pe Jennifer şi Todd coborând din autobuz şi alergând pe alee. Todd era ciufulit, faţa îi era mânjită. Bluza lui Jennifer era ruptă. Ce li se întâmplase? Nu erau aproape niciodată violenţi. De cum intrară, ea văzu lacrimi pe feţele lor şi sări în picioare să-i întâmpine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, când copiii se lipiră de ea.

— N-are importanţă, spuse Jennifer vehement. Pentru că ne mutăm de aici şi nu ne vom mai duce în tabără. Nu mai vreau să merg niciodată acolo. Nu mai vreau să văd niciodată pe vreunul dintre aceşti copii!

— Sunt nişte mincinoşi, declară Todd. L-am bătut pe Eddie şi aproape că i-am spart capul lui Mack, dar apoi cineva mi-a pus piedică. Altfel, i-aş fi omorât pe toţi.

— Dar de ce te-ai bătut? întrebă Katherine. (*Ştiu de ce,* cugetă ea.)

— Au spus că tata a furat bani, explică Todd. Şi a fugit pentru că îi era frică să intre la închisoare. Aşa că i-am bătut.

Jennifer dădu din picior.

— Nu ne vom duce să mai vedem pe vreunul din ei, cât vom trăi!

Dracu' să-i ia, se gândi Katherine cu furie. *Fir-ar a dracului cruzimea copiilor şi să-i ia dracu' pe părinţii care au vorbit despre noi şi le-au dat motive să-mi rănească copiii.*

— Povestiţi-mi, spuse ea, aşezându-se cu ei pe canapea, cum s-au distrat pe seama voastră?

— Oh! începu Jennifer să scuipe cuvintele. Au spus că ar fi trebuit să-l ţinem pe tata legat până se obişnuia să stea acasă ca alţi câini...

Cuvintele se pierdură într-o furtună de suspine şi ea îşi ascunse faţa la pieptul Katherinei.

— Spuneau că taţii lor sunt acasă, şopti Todd. Şi că ar fi trebuit să-l ţinem pe tatăl nostru acasă unde nu putea să fure. Dar ei mint, nu-i aşa? La fel ca şi domnul Doerner. Toţi aceşti nenorociţi mint, nu-i aşa? Nenorociţi, împuţiţi...

— Todd! Nu are nici un rost să vorbiţi astfel.

— Da, aşa e. Şi ei *sunt* nişte nenorociţi, la dracu'! Ei *au minţit!* Strângându-şi copiii la piept, Katherine îi adresă lui Craig o pledoarie liniştită şi zadarnică. *Ce vrei să le spun? Dacă nu te vei întoarce, ce pot să fac? Trebuie să stau în faţa lor în fiecare zi şi să le răspund la întrebări; nu mai sunt copii mici; merită să ştie adevărul.*

— Noi am discutat despre asta, spuse ea în cele din urmă, simţind-o pe Jennifer încordată. Vă amintiţi? Aceşti copii sunt îngrozitori. Sunt proşti şi plini de cruzime şi nu trebuie să le dăm atenţie. Dar ceea ce spun... este complicat, deoarece se pare că tata a luat bani de la companie.

— Nu, spuse Jennifer cu o voce surdă.
— Se pare că a făcut-o. Dar el voia să-i dea înapoi. A plecat să facă rost de bani ca să înapoieze ce a luat. Poate că face rost de ei mai greu decât s-a gândit că o să fie. Nu ştim. Şi până vine acasă şi ne spune...
— Dacă este în viaţă.
Jennifer se ridică şi-şi şterse ochii cu dosul palmei.
— Nu ştim nici asta, nu-i aşa?
— Nu prea.
Ce ar recomanda specialiştii? se întreba Katherine. *Este bine sau este rău să împovărezi copiii cu adevărul?* Trebuia să decidă singură ca mereu, în ultima perioadă. Erau atâtea lucruri pe care trebuia să le hotărască deodată, singură.
— Tot ce avem de făcut este să sperăm că trăieşte şi să aşteptăm să auzim de la el sau de la altcineva, dacă a fost implicat într-un accident...
Telefonul sună din nou şi Todd se grăbi să răspundă.
— Sigur, îl auzi Katherine spunând încruntat. E pentru tine. Doamna aceea pentru care ai dat petrecerea.
Leslie. Katherine înşfăcă telefonul ca pe o funie de salvare.
— Ce minunat că ai telefonat, râse ea tremurat. Tocmai la timp!
— Dumnezeule, Katherine! spuse Leslie. Ce s-a întâmplat?
— Am încercat să dau de tine...
Katherine se aşeză şi cuvintele năvăliră: totul, de la prima întrebare a lui Carl Doerner, de la petrecere până la vânzarea casei şi bătaia lui Jennifer şi Todd din tabără. Plângea, copleşită de retrăirea tuturor acestor necazuri.
— O, Isuse, murmură Leslie când ea se opri în sfârşit. Ce murdării păduchioase şi putrede... Ei bine, calmează-te şi lasă-mă să mă gândesc.
Era o vioiciune plăcută în vocea ei şi Katherine simţi că începe să se relaxeze.
— Vom uita pentru moment faptul că nu ai apelat la mine să te ajut, ceea ce mă face să mă simt nedorită...
— Am încercat să telefonez, erai plecată din oraş. Şi apoi, s-au întâmplat atâtea lucruri...
— Vom vorbi despre cum să te ajut acum. De câţi bani ai nevoie?
— Leslie, eu nu pot să împrumut bani.
Katherine se uită la Jennifer şi Todd care erau în living şi şopti:
— Craig a făcut deja asta pentru noi amândoi.
— Ah. Bine, eu nu aş privi lucrurile în felul acesta, dar înţeleg ce ai vrea. Deci, cum poţi obţine bani? Un serviciu?

— Mi-ar plăcea. Poţi să-mi oferi unul?

— Sigur. Dar nu la Vancouver. Înseamnă că nu ai găsit un serviciu?

— Nu încă.

Îi era ruşine să recunoască în faţa prietenei sale pline de succes, care îşi construise singură o minunată carieră, în timp ce Katherine investise totul într-un bărbat care, iată, o părăsise. Îi povesti despre refuzurile pe care le primise ca designer de bijuterii, ca funcţionar...

— Ca orice; nimeni nu vrea să mă angajeze. Şi de ce mi-ar acorda mie o şansă, cuiva fără experienţă?

— Pentru că eşti deşteaptă, iute şi demnă de încredere.

— Aşa că aş fi o bună cercetaşă.

— Bine, te angajez într-un minut. Există aici un post ca asistent al tipului care aranjează vitrinele noastre. Îl vrei?

— Leslie, eu locuiesc în Vancouver.

— Ştiu. (Leslie şovăi, gânditoare.) Dar ai încotro? Vreau să spun, ce-ar fi dacă tu şi copiii aţi veni încoace? Pot aranja să ai acest serviciu. Şi ţi-aş găsi un apartament aşa ca să ai un loc pregătit unde să te muţi. Ne-am putea întoarce la zilele noastre de demult cu taifasuri lungi şi ciocolată. Dă-o naibii, Katherine, asta devine una dintre cele mai bune idei ale mele! Katherine? Eşti acolo?

— Da.

Mai întâi Ross şi acum Leslie. Dar Ross n-a făcut decât o propunere întâmplătoare. Leslie îi oferea o viaţă nouă.

„Taifas şi ciocolată."Toată perioada şcolii, apoi în timpul colegiului, şi mai târziu, când lucrau, ele ar fi stat toată noaptea în dormitorul lui Leslie, îndopându-se cu bomboane şi plângându-se de profesorii plicticoşi, de cruzimea tinerilor şi de lipsa romantismului din viaţa lor.

Dar ce mai aveau acum în comun? Leslie era un director executiv, cu bani şi libertate; era atrăgătoare şi elegantă şi se mişca într-o mulţime frivolă de profesionişti. Katherine era o gospodină, care acum îşi pierduse soţul şi îşi vânduse casa, aşa încât nu mai ştia ce era.

— Nu cred, răspunse ea. Noi trăim aici, este căminul...

— Căminul?! Ascultă, doamnă, din câte-mi spui eşti pe un teritoriu ostil acolo: fără serviciu, fără prieteni, cu copiii tăi bătându-se cu colegii lor scârboşi. Nici măcar nu mai ai casa ta proprie. Şi numeşti asta cămin? La San Francisco ai locuit mai mult timp decât la Vancouver. Îţi aminteşti mai mult ca sigur fiecare indicator de pe stradă. Aşa-i?

Avea dreptate. Katherine îşi amintea sentimentul de întoarcere acasă de luna trecută, din momentul în care-i condusese Ross la avion.

Un cămin. Rădăcinile şi amintirile mele. Şi acum — un serviciu, un loc unde să trăiesc, o prietenă!

— Dar Craig... începu ea.

— Craig, răspunse Leslie ca un ecou. Bine, ce e cu el? Până vă aranjaţi, lăsaţi numele meu şi numărul de telefon la poliţia din Vancouver şi la orice vecini prietenoşi pe care-i descoperiţi. Vă poate găsi prin mine. Şi apoi, nu este posibil ca el să vină înapoi la San Francisco în loc de Vancouver? La prima sa familie, ca să zicem aşa? Dacă şi tu eşti aici, de asemenea, îi va avea pe toţi în acelaşi loc, să dea toate explicaţiile, să încheie toate problemele deodată. Elegant pentru el, nu crezi?

Şi pentru mine, se gândi Katherine, suferind pentru Craig şi pentru viaţa pe care o duseseră. *Şi lui trebuie să-i lipsească — dacă este în viaţă. Toate aceste lucruri însemnau atât de mult pentru el! Se va întoarce la ele — dacă este viu. Ne va găsi, oriunde.*

— O să mă gândesc la asta, îi spuse lui Leslie, dar tonul vocii ei se schimbase şi Leslie percepu asta.

— Bine, răspunse ea bine-dispusă. Anunţă-mă când te hotărăşti; voi angaja o fanfară să te întâmpin la aeroport.

— Nu, spuse Katherine absentă, gândindu-se deja la viitor. Nu voi avea nevoie de o fanfară, ci de un apartament lângă o şcoală bună pentru Jennifer şi Todd...

Şi când auzi râsul prietenei sale îşi dădu seama că se hotărâse.

PARTEA A DOUA

6

Uriaşele cabluri roşii ale lui Golden Gate Bridge se repezeau în jos, apoi oscilau înspre partea de sus a turnului care se contura deasupra lor, ancorat din patru părţi, pe când Katherine parca, la marginea drumului, camioneta pe care o închiriaseră.

— Ultima şansă să fiu turist, zise ea vesel. Apoi, vom aparţine acestui loc.

— Nu ne vom simţi niciodată bine în acest loc, spuse Jennifer posomorâtă, pe când Katherine şi Todd săreau din cabina înaltă. Noi ne simţim bine în Vancouver.

— Jennifer, o îndemnă blând Katherine. Uită-te şi tu; este magnific.

— Uaaa! se minună Todd, învârtindu-se în loc.

Erau sub capătul nordic al masivului pod, lângă un golf mic, adăpostit, unde câţiva pescari îşi aruncau undiţele.

— Nu e mult mai mare ca Lion Gate... se repezi Jennifer, dar apoi rămase liniştită, prinsă de farmecul scenei de dincolo de apă — un oraş de dealuri, cu case albe sau în culori pastelate, scăldate în soare, şi blocuri de apartamente care urcau şi coborau pantele, o aglomerare stranie de zgârie nori, stând la un loc ca nişte prieteni enigmatici, şi peste tot scânteierea apei, ce aproape îmbrăţişa oraşul.

— Seamănă puţin cu Vancouver-ul, spuse Todd, încercând s-o îmbărbăteze pe Jennifer, dar aceasta replică:

— Vancouver este la o mie de mile depărtare.

Katherine abia îi auzea. Era plină de optimism.

Totul va fi bine, ştiu unde sunt. Nu suntem străini.

Oraşul licărea în faţa lor şi ea spuse impulsiv:

— Ne aşteaptă.

— Uită-te acolo, — strigă Todd, mergând de-a lungul marginii micului golf spre nişte stânci înalte, de forma unor ace, — o plajă cu nisip şi, dincolo de ea, un far.

— Putem să mergem să vedem, mam'?

— Nu astăzi, spuse Katherine. Trebuie să ne întâlnim cu misitul, ţii minte? Ne vom întoarce.

Priviră împreună farul de pe limba de pământ ce ieşea din apă.

— Lime Point, spuse un pescar care stătea în preajmă. Un loc măreţ. În capătul acela te simţi ca şi cum ai fi complet singur în mijlocul apei. Iar deasupra — arătă spre stânga — se află Alcatraz-ul.

— Alcatraz! exclamă Todd.

— În altă zi, spuse Katherine ferm. Avem o întâlnire.

Întorşi la camionetă, conduse înapoi la autostradă, apoi peste pod, printre arcurile uriaşe ale cablurilor roşii, redescoperind oraşul. Jennifer privea fix şi melancolic pe geam, dorind ca mama ei să nu mai încerce să fie voioasă când cu fiecare minut ei se îndepărtau tot mai mult de tata.

Nu era cinstit. Nu-i întrebase dacă *ei* doreau să se mute la San Francisco. Hotărâse singură şi apoi totul s-a întâmplat mult prea repede. Le dădea diferite sarcini, făcându-i s-o ajute să împacheteze, apoi închiriase o camionetă. Priveau casa lor din ce în ce mai goală şi, când au mers prin ea pentru ultima oară, ea şi Todd au izbucnit în lacrimi. Era îngrozitor — camerele pustii cu podelele, — acum fără covoare — reflectând ecoul paşilor lor, ferestrele triste fără perdele, uşile ca nişte găuri în pereţii goi. Când tata se va întoarce, va plânge şi el.

De ce nu ai telefonat? se văicărea Jennifer, în tăcere, tatălui ei. *Noi am aşteptat până în ultimul minut, dar tu nu ai sunat şi acum ne aflăm în acest camion îngrozitor, la o mie de mile depărtare.*

Aşteptând la semafor imediat după pădurea deasă de la Presidio, Katherine aruncă o privire către Jennifer, Jennifer cea rebelă, care se uita afară pe geam. Ştia că ar trebui s-o consoleze, dar nu putea. De când se aşezase la volanul camionului, propriile sentimente o copleşeau şi începuse să fie neliniştită pentru copiii săi. Simţea, totuşi, că începe să slăbească chinul plecării şi îşi dădu seama că era bucuroasă de ce făcuse. Ea însăşi închisese casa. *Am închis o viaţă*, gândi cu răceală; dar totul pălea în lumina aventurii care-i aştepta: prima dată singură de când l-a întâlnit pe Craig. După temerile şi eşecurile şi singurătatea ultimelor două luni, camionul gălăgios deveni un car triumfal, purtându-i departe, şi indiferent cât de înspăimântător era viitorul, Katherine simţea, pentru prima dată de când îşi putea aduce aminte, că ea era aceea care-şi va hotărî drumul.

Misitul îi conduse la un apartament de lângă intersecţia dintre străzile 46 şi Irving. Katherine îşi amintea vag cartierul, numit Sunset, dar uitase cât era de populat — stradă după stradă cu şiruri neîntrerupte de case mici, înghesuite, care coborau în pantă spre ocean. După cât era de aerisit Vancouver-ul de vest, se simţi claustrată, iar când misitul se opri şi ea văzu clădirea, inima îi stătu în loc. Într-un oraş unde casa cea mai mică şi obişnuită este pictată în albastru, roz,

galben sau alb strălucitor, stucatura cenuşie a acestei clădiri arăta la fel de neprietenoasă ca o închisoare.

— Aveţi oceanul — spuse misitul — la numai câteva cvartale mai încolo, — se vede din pragul casei; şi, bineînţeles, Golden Gate Park, numai la un cvartal distanţă. Hai acum să ne uităm înăuntru.

— *Aceasta* este? întrebă Todd, privind cu neîncredere cele trei încăperi.

— Este urât, spuse Jennifer sec, şi ieşi ca să se aşeze pe un petic mic de iarbă, încruntându-se spre stradă.

Misitul întinse mâinile.

— Domnişoara McAlister a spus să nu coste mai mult de patru sute. Nu sunt multe locuri atât de ieftine în Sunset, ştiţi. În vecinătate o şcoală bună. Iar clădirea este curată.

Katherine dădu din cap.

— Dar domnişoara McAlister ne trimite un număr mare de afaceri, adăugă el repezit. Nu am vrea ca dumneavoastră să fiţi nefericită. Ce-ar fi să vă dăm nişte vopsele, iar împreună cu tinerii aţi face locul mai luminos? Şi vom începe cu chiria din septembrie. Aveţi două săptămâni gratis.

Katherine se uită în jur.

— Asta face patru sute de dolari pe lună?

— Da.

El o scrută cu privirea.

— Am crezut că domnişoara McAlister v-a spus.

— Ea mi-a spus că se va orienta pentru ceva între trei şi patru...

— Doamnă Fraser, nu vorbiţi serios. Pentru trei sute nu găsiţi nimic în Sunset. Credeţi că asta e o mahala?

Katherine merse în dormitorul întunecos. Patru sute de dolari era jumătate din salariul lunar pe care-l va primi la „Heath". Nu ar trebui să o închirieze. Ar putea merge la hotel pentru câteva zile, până găsea ceva mai ieftin. Dar asta era ceea ce recomandase Leslie. Stătea nehotărâtă, scurta bucurie a drumului pierind. Iată unde i-a dus „cumpătarea" ei: la două camere pentru patru sute de dolari pe lună.

— Bine, admise ea.

Vor sta aici până va găsi ea altceva. Începu să scrie un cec pentru chiria pe septembrie.

— Asta înseamnă o mie două sute de dolari, spuse misitul, scoţând chitanţierul.

— *O mie două sute?!*

— Prima lună, ultima lună şi o lună garanţie. Trebuie să ne protejăm, adăugă el, văzând şocul de pe faţa Katherinei. Oamenii sar plata, n-o să vă vină să credeţi — sau fac stricăciuni.

Amorţită, Katherine scrise cecul. Ori de câte ori credea că ştia câţi bani are, se întâmpla ceva care să-i împuţineze.

— Banca e canadiană, spuse misitul, scuturându-şi capul. Dolarii lor valorează aici circa optzeci şi cinci de cenţi.

Rata de schimb. Uitase de asta.

— Putem aranja asta mai târziu? întrebă ea, încercând să-şi păstreze vocea calmă. După ce deschid un cont aici?

După un moment, el încuviinţă.

— Cred că pot să am încredere în dumneavoastră. Ce-ar fi să daţi diferenţa când plătiţi chiria pe luna viitoare?

— Bine.

De îndată ce el plecă, ea se întoarse în apartament. Living, dormitor, bucătărie, baie. Ameţită de enormitatea renunţării la spaţiul şi lumina casei sale minunate cu terasa care oferea panorama Vancouver-ului, grădina ei de trandafiri, copacii uriaşi şi pajiştea — ea scutură din cap. Renunţase la toate pentru *această* casă. Cum a putut?

— Katherine! Dumnezeule, ce ţi-am făcut?

Leslie era în pragul casei, ochii ei întâmpinându-i pe ai Katherinei pe deasupra pungilor de la băcănia din colţ.

— Pe naiba, Katherine, nu am avut idee! Misitul a spus că era perfect pentru o familie şi tot ce putea să facă pentru patru sute...

— Este în regulă, Leslie. După ce vom zugrăvi, va fi mai luminos.

— Dar ar trebui să ai mai mult spaţiu.

— Nu pot să-mi permit mai mult spaţiu.

— În acest caz, zise Leslie, punând sacoşele pe podea şi deschizând braţele, bine ai venit la San Francisco.

Katherine râse şi ele se strânseră în braţe.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc că ai venit, este atât de bine să vezi o faţă prietenoasă!

— În special, în acest loc.

Leslie o susţinu şi o examină, scuturând din cap.

— Bine. Uite ce e. Câţiva tineri musculoşi vor veni aici de îndată ce le dau un semn, să-ţi descarce camionul. Ei...

— Leslie, nu pot să-mi permit hamali. La Vancouver am angajat un băiat de şcoală şi putem face şi aici acelaşi lucru.

— Nu sunt hamali; sunt oamenii de la întreţinere ai unuia din magazinele noastre. Consideră-l un gest de bun-venit. Fac tot ce li se spune, aşa că pune-i să-ţi aşeze fiecare piesă de mobilier exact unde vrei înainte de a-i lăsa să plece. După aceea, rămâi pe cont propriu, dar acum mergem să sărbătorimla „Henri", la ultimul etaj de la „Hilton". Vedere frumoasă, mâncare bună şi vin pentru adulţi. Ce zici?

— Ca un Crăciun.

— Ascultă, eu te-am atras aici, eu trebuie să te păstrez fericită. Şi fiindcă veni vorba, ţi-am adus un cadou.

Scoase ceva dintr-una din sacoşele de la băcănie.

— Ştii ce este?

— Seamănă cu o legătură de cârpe.

— Chiar *este* o legătură de cârpe — cel mai valabil cadou pe care-l poate aduce un prieten cuiva care tocmai s-a mutat. Acum mă duc la telefonul public din colţ să-i chem pe tinerii cei musculoşi şi apoi te ajut să cureţi bucătăria asta urât-mirositoare. Jennifer şi Todd ar putea să ne ajute, nu crezi? În loc să stea afară şi să privească ca şi cum ar fi căzut cerul.

— Desigur. Ce ciudat că nu m-am gândit niciodată la cârpe.

Având-o pe Leslie ca organizator, apartamentul fu adus la viaţă. Doi tineri au descărcat camionul, în timp ce Katherine şi Leslie, împreună cu copiii, care mormăiau încet, spălau bucătăria şi baia, şi toate podelele. În camerele mici se ciocneau şi se împiedicau unul de altul, dar Leslie făcea glume pe tema asta, şi când Katherine auzi râsul şi-şi văzu mobila pusă la loc, optimismul de dimineaţă începu să-i revină.

— Vezi, spunea Leslie mai târziu, îndreptându-se către o masă în restaurant — organizarea contează cel mai mult.

— Sau disperarea, spuse Katherine încet.

Se aşezară lângă o fereastră în timp ce Jennifer şi Todd făceau turul sălii ca să admire perspectiva din toate direcţiile, fiind de acord că este spectaculos. Katherine privea la oraşul strălucitor ce se aşternea la picioarele lor, şi la panorama curbată a luminilor de peste golf — Oakland, Berkeley şi celelalte oraşe învecinate — şi trăi un moment de adevărată fericire. Să cineze cu o prietenă, copiii ei să discute fericiţi în loc să se plângă, o casă unde o aştepta lumina lămpii şi mobila familiară, şi, peste două săptămâni, când Jennifer şi Todd începeau şcoala, va avea un serviciu, un salariu, un început.

Ne-am găsit un loc, se gândea ea în timp ce chelnerul aduse aperitivele cu creveţi şi crabi care deschideau pofta de mâncare, iar Jennifer şi Todd se aşezară să mănânce. *Până se întoarce Craig, am găsit un loc unde să stăm.*

Micile amănunte ale vieţii de fiecare zi sunt invizibile până când trebuie schimbate. Katherine le schimbă aproape pe toate în primele două săptămâni la San Francisco. Ea obţinu un telefon şi trimise numărul lor nou şi adresa la poliţia din Vancouver, lui Carl Doerner şi celor doi vecini pe care i-ar fi putut suna Craig când ar fi găsit nişte străini locuind în casa lui. Folosind recomandările lui Leslie, găsi un medic şi un dentist şi făcu

o listă cu magazinele cu reduceri de preţuri la care putea să ajungă cu transportul în comun. Deschise un cont la o bancă de lângă „Heath", completă o cerere pentru încasare de cecuri la un magazin de băcănie din vecinătate, şi, împrumutând maşina lui Leslie, reuşi chiar să-şi obţină un permis de conducere pentru California. Toate cărţile ei de credit erau pe numele lui Craig, aşa încât ceru altele noi pe numele ei, la „Mac & Sears". Înscriindu-i pe Jennifer şi Todd la noua lor şcoală, îşi dădu seama că uitase să aducă foile lor matricole din Vancouver şi se adresă fostelor lor şcoli pentru a le trimite situaţia şcolară şi fişele medicale. Îşi petrecu o dimineaţă făcând cunoştinţă cu un farmacist din apropiere, cu măcelarul de la supermarket şi cu proprietarul unui magazin de peşte din partea de jos a străzii.

Şi, cel mai bun lucru, Jennifer şi Todd o descoperiră pe Annie, care locuia de partea cealaltă a holului, şi o aduseră să o cunoască pe Katherine. Înaltă, blondă, deşirată, abia împlinea şaisprezece ani, era veselă, bună la învăţătură şi nebună după haine noi, şi întotdeauna dornică de a câştiga bani în plus — de exemplu, supraveghindu-i pe Jennifer şi Todd când Katherine îşi începea serviciul.

— Nu că nu-mi plac la nebunie, îi spuse ea cinstit Katherinei. Aş face-o de drag, numai că... ei bine, ştiţi, lucrurile *costă* atât de mult...

Katherine ştia. Ştia, de asemenea, că deoarece Annie locuia pe acelaşi palier, putea rămâne în propriul ei apartament, cel puţin o parte din timp, la maşina ei de scris, ascultând propriile-i discuri, supraveghiindu-i pe copii prin uşile deschise ale celor două apartamente. Cum era o treabă bună pentru amândouă, alcătuiră un program pe ore cu plată pentru timpul de după şcoală şi pentru seară.

Nu că s-ar fi aşteptat Katherine să iasă noaptea în oraş, dar era bine să ştie că Annie era acolo. La Vancouver ea fusese întotdeauna acasă când Jennifer şi Todd soseau de la şcoală şi gândul să hoinărească de capul lor în timp ce ea era la lucru o speria. Acum, această teamă dispăruse.

Katherine făcu un efort şi închirie o maşină şi, într-o zi dis-de-dimineaţă, plecară la Muir Woods. Conducând spre nord, străbătură un tunel la a cărui intrare era pictat un curcubeu uriaş. *Semn bun*, gândi Katherine, auzind-o pe Jennifer că râde cu plăcere când îl descoperi şi, puţin mai târziu, pe când se cufundau în grandoarea răcoroasă a uriaşilor copaci ai pădurii, toate mormăiturile şi comparaţiile dispreţuitoare cu Vancouver-ul ale lui Todd şi Jennifer dispărură, cel puţin temporar.

Celelalte câteva zile care mai rămăseseră până la începerea şcolii au fost ocupate cu vizite de explorare: muzee, parcuri, o barcă

veche cu pânze, o fabrică de ciocolată transformată în centru comercial, o grădină zoologică cu Lumea Gorilei și un tur cu trenulețul denumit „Zebra Zephyr". Dar cel mai extraordinar dintre toate era, pentru Jennifer și Todd, să se plimbe cu mașina pe străzile din San Francisco: senzația stranie de imponderabilitate îi făcea să țipe de plăcere când Katherine conducea în sus pe unul din dealurile abrupte ale orașului și ei nu mai vedeau nimic altceva în față decât cerul, nimic de partea cealaltă, până când ajungea mașina pe culme, ca apoi să se precipite la vale, făcând să li se contracte stomacul la vederea pantei ce cobora vertiginos, tot mai departe și mai departe, tot drumul până la malul apei. Acolo ei scoteau un oftat lung de ușurare și făceau o pauză înainte să întrebe:

— Unde este dealul următor?

La sfârșitul săptămânii, când copiii erau gata să înceapă școala și Katherine — serviciul, trecură în revistă vizitele pe care le mai aveau de făcut. *Durează mult până când te integrezi cu adevărat*, gândi Katherine, zâmbind. *Dar ce început bun am făcut!*

Una din fațadele reci, de marmură, ale magazinului „Heath" dădea spre Union Square. Prin patru vitrine înalte, manechine arogante priveau fix la cei care se perindau prin scuarul de peste drum; perechi îmbrățișate pe iarbă, bărbați în zdrențe dormind pe bănci, cântăreți ambulanți și oratori fervenți, urcați pe o platformă de piatră, ținând discursuri pentru oricine se oprea să asculte, funcționari care tăiau drumul în diagonală printre straturile de flori. Katherine stătea printre manechine în una dintre vitrine, ținând o eșarfă de mătase și o poșetă, așteptând ca Gil Lister să le ceară. De douăzeci de ani designer de vitrine la „Heath", Lister își conducea micul regat cu o putere absolută și o limbă ascuțită și abia o acceptase pe Katherine ca asistentă. Mic de statură și rotofei, cu buze tremurătoare și piele netedă, el își manifestase supremația din ziua în care sosise ea.

— Stai aici, draga mea, nu, puțin mai la dreapta; acum, când voi cere eșarfa, o vei ține sus, așa, și vei aștepta până o iau. Fără să mi-o arunci și fără s-o tulești, ca eu să nu știu unde ești. Gândește-te că ești asistenta unui chirurg, totdeauna atentă la ce am nevoie, și ajutându-mă să fac un efort *minim* ca să obțin *maximum* din potențialul meu. Este clar? Nu-i prea greu pentru tine, dragă? Hai să încercăm.

Când nu trebuia să țină obiecte deasupra capului, durând-o brațele din cauza efortului de a le ține întinse exact cum o instruise Lister, Katherine stătea la un birou mic într-un colț din atelierul lui, copiind schițe pe plăci de sticlă, verificând manechinele și trimițând unele dintre ele la reparat, scriind comenzi pentru decoruri și recuzită, și păstrând

dosarele cu toate schiţele lui Lister şi cu cele pe care le copiase el din vitrinele altor magazine.

— Asta nu le dăunează cu nimic, îi spusese el Katherinei. Nu le iau nici o afacere şi aş avea mult mai multe idei originale, dar vezi cât sunt de ocupat, draga mea, timpul fuge şi arta este aceea care suferă în primul rând, vei realiza asta, arta suferă când nu avem timp să contemplăm şi să creem. Şi pentru că nu vrem să le sară ţandăra concurenţilor văzându-şi micile lor proiecte în vitrinele noastre, noi le înfrumuseţăm ca să le dăm clienţilor noştri aspectul prestigios pe care îl aşteaptă de la„ Heath". Dă-mi masa aceea, draga mea, o vom muta dintr-o vizuină într-un living.

Amuzată de trucurile pe care le găsea ca să-i impre- sioneze pe alţii şi furioasă de tirania ce o exercita asupra ei, Katherine abia aştepta ora cinci şi jumătate, când se încheia ziua ei de lucru, iar la sfârşitul primei săptămâni de muncă era epuizată. Vineri după-amiaza, pe când cobora din autobuz, realiză că timp de o săptămână întreagă nu-şi făcuse griji din pricina lui Craig; fusese atât de ocupată, atât de obosită... *Era bine sau rău?* se întreba ea. *N-ar trebui să las să pară a fi atât de departe; prea multe depind de el.*

Dacă ar fi fost aici, reflectă ea, *şi-ar fi amintit că azi e ziua mea de naştere şi nu m-aş fi simţit atât de abătută.*

Dădu colţul, lăsând în urmă aglomeraţia zgomotoasă de pe strada Irving cu traficul, magazinele şi zecile de restaurante care ofereau meniuri specifice din diverse ţări.

Apropiindu-se de casă, începea să se simtă mai bine. Era o stradă liniştită şi plăcută cu căsuţe identice, fiecare cu câte un garaj având o fereastră boltită deasupra lui, un petic mic de gazon în faţă, cu grădini în miniatură, copaci mici şi tufe — aproape ca un sătuc. În spate, — un alt cvartal identic, era Golden Gate Park, cu gardul său de arbuşti încâlciţi, ce ascundea muzee şi grădini, mori de vânt şi lacuri, câmpuri, păduri, restaurante şi nenumărate alei de explorat. Katherine îi văzu pe Jennifer şi Todd la marginea parcului, împreună cu Annie, făcându-i semne, pe când aşteptau să traverseze bulevardul Lincoln, şi i se păru că aveau un aer conspirativ.

— A sosit şi vopseaua, zise Todd. Alb şi galben. Cam spălăcit.

— Acestea sunt culorile pe care le-am comandat, spuse Katherine. Nu mă sărutaţi?

Îi dădură câte un sărut.

— Când mâncăm?

— Bine, să pregătim masa. V-aţi uitat în sacii aceia să vedeţi dacă avem perii şi role?

Vorbiră despre şcoală şi despre zugrăvirea apartamentului şi când terminară masa, Katherine spuse:

— Nu mi-aţi povestit ce aţi făcut după şcoală.

Copiii îşi aruncară o privire scurtă şi conspirativă, apoi dădură din umeri, cu mutre nevinovate:

— Ne-am plimbat cu Annie.

— Unde?

— În parc. Pe strada Irving.

— Doar v-aţi plimbat?

— Nu chiar...

— Atunci ce? întrebă Katherine.

— Asta! strigă Todd şi scoase de sub scaunul său un mic pachet.

— La mulţi ani! strigă el din nou.

Jennifer sări să-i dea Katherinei o sărutare.

— Întotdeauna tata ne sfătuia ce să-ţi luăm de ziua ta, dar acum... Oricum, sperăm să-ţi placă.

Ochii Katherinei se umplură de lacrimi şi Jennifer o strânse în braţe.

— Noi te iubim, mămico. Iar de aniversarea următoare vom face din nou cumpărături cu tata, aşa că totul va fi bine.

Katherine încercă să zâmbească. Toată ziua îşi adusese aminte de cele zece aniversări festive ce avuseseră loc înainte, sărbătorite cu buchete superbe de flori de la Craig, cu cadouri scumpe, cu tortul comandat la una dintre cofetăriile elegante din Vancouver, şi un „La mulţi ani!" cântat dimineaţa când se trezea, de Craig, Todd şi Jennifer. Acum, când Jennifer şi Todd puneau în faţa ei o farfurie cu gogoşi glasate înţepate cu lumânări, tot ce putea face era să-şi reţină lacrimile.

— *La Mulţi Ani* ! cântau ei — şi toţi se gândeau ce cor slab era fără Craig.

Apoi Katherine suflă şi stinse lumânările şi, în timp ce Todd şi Jennifer o priveau cu nerăbdare, îşi deschise cadoul.

— Oh, spuse ea fără expresie, apoi îşi reveni. Ce drăguţ! Chiar aveam nevoie de aşa ceva! Cum de aţi ştiut?

Copiii radiau de încântare.

— A fost ideea lui Jennifer, spuse Todd. Eu nici măcar nu am auzit de un fard.

Katherine roti pătratul mic de plastic în mână, îl deschise să apară oglinda, pudra presată şi o perie mică, apoi îl închise şi îşi plimbă degetul peste suprafaţa din carapace de broască ţestoasă.

— O voi folosi mereu, spuse ea, strângându-i la piept. Vă mulţumesc — şi mulţumesc pentru că v-aţi amintit.

Dar se întreba, în timp ce ei spălau vesela, dacă Jennifer se gândise la o pudră compactă ca să-i spună pe această cale să-şi acorde mai multă atenţie. Se simţea încurcată şi dezorientată, deoarece nu fusese în stare să aibă grijă de felul în care arăta. În fiecare dimineaţă, îmbrăcându-se pentru lucru, ştia că ar fi trebuit să încerce, dar o undă de comoditate trecea peste ea, aşa că renunţa.

Sunt curată şi îngrijită, îşi spunea ea, *asta este destul. Într-o zi voi face mai mult. Poate, când se va întoarce Craig, am s-o fac. Până atunci...*

Îşi strecură cutiuţa cu pudră compactă în poşetă. Aşa cum ea şi copiii îl aşteptau pe Craig, putea să mai aştepte şi acest lucru.

Sâmbătă dimineaţa apăru Leslie, pe când Katherine deschidea prima cutie de vopsea.

— Nu-mi vine să cred, spuse Katherine. Iar pici la ţanc. Cum de ai venit?

— M-am oprit aici azi de dimineaţă, şi copiii mi-au spus că vei zugrăvi astăzi, aşa că am decis să particip şi eu. Şi mai spuneau că aseară ai ţipat la ei şi se tem că s-ar putea să fii bolnavă.

— Nu sunt bolnavă. Ştii, ieri a fost ziua mea de naştere şi nu am înţeles că ei se grăbeau să-mi dea un cadou.

— Pe naiba, doamnă! Puteam aranja o petrecere. Treizeci şi cinci?

— Da.

— O vârstă deprimantă ca s-o împlineşti singură. De ce nu mi-ai spus?

— Cred că nu voiam o petrecere. Şi n-aveam idee că Jennifer şi Todd îşi mai aminteau.

— Ce copii buni, spuse Leslie. Chiar, unde sunt?

— La fierărie. Avem nevoie de nişte perii speciale. Leslie, nu trebuie să ne ajuţi la vopsit.

— Ştiu că nu. De aceea o şi fac. Nu te ambala. Patru zugravi reduc timpul la jumătate şi dublează plăcerea.

Aşa că se apucară de treabă. Cu Jennifer şi Todd, adunară perii, cârpe, role şi vopsea, discutând cu voce tare despre modul cel mai bun de a aranja mobila şi de a împărţi lucrul şi, în curând, micul apartament răsuna de veselie şi râsete. Lucrau întruna, oprindu-se numai pentru un sandviş la prânz, iar pe la ora trei erau aproape gata.

— Cum te împaci cu Gil Lister? întrebă Leslie din vârful unei scări.

— Cât timp sunt o păpuşă ascultătoare, ne împăcăm bine.

— Îmi pare rău. Tipu-i un măgar, dar m-am gândit că, dat fiind simţul tău artistic, îţi va plăcea să aranjezi vitrinele.

— Îmi place.

— Dar Gil nu acceptă ideile tale, nu? E păcat că nu eşti un tânăr fermecător căruia să-i placă homosexualii dolofani.

— Ce este un „homosexual dolofan"? întrebă Jennifer, apărând dinspre dormitor.

— Este un excentric supraponderal, spuse Leslie repezit. Nu cred că ai întâlnit aşa ceva.

— Nu cred că înseamnă chiar asta, zâmbi Jennifer. O voi întreba pe mama mai târziu; ea nu crede că educaţia mea trebuie cenzurată.

— Dumnezeule! suspină Leslie. Am fost pusă la punct.

— Jenny! ţipă Todd din dormitor. Cred că am răsturnat ceva!

— Crezi? Nu *ştii*? strigă exasperată. Aşteaptă, vin să te ajut.

După ce plecă, Leslie îi spuse lui Katherine, cu un zâmbet forţat:

— Mă simt umilită. Întotdeauna este aşa de deşteaptă şi matură?

— Destul de des ca să mă năucească.

— Mă bagă în sperieţi. Când mă decid că ar fi timpul să am şi eu copiii mei, întâlnesc un drac din ăsta împieliţat şi realizez că probabil n-aş putea să le ţin piept.

— Jennifer îmi pare destul de normală. Ce vrei să spui prin a avea copiii tăi? Eşti căsătorită în secret?

— Nu. Şi nici nu întrevăd vreo perspectivă. Dar e aceasta o cerinţă?

Katherine ridică o sprânceană.

— Este, *cel puţin*, o convenienţă.

— Nu întotdeauna. (Leslie îşi flutură peria.) Nici măcar nu-i necesar. Câte femei nu părăsesc nişte soţi necorespunzători cu mult înainte ca odraslele lor să fie măcar pe jumătate conştiente? Câţi bărbaţi nu pleacă şi-şi lasă soţiile să se chinuie singure cu creşterea... Oh, pe naiba, Katherine, îmi pare rău. Sunt o măgăriţă cu pene. M-am luat cu vorba şi am uitat de cei de faţă.

— E-n regulă, spuse Katherine absentă.

Se oprise din vopsitul unei borduri şi privea împrejur, încercând să-şi explice de ce se simţise deodată neliniştită. De la locul ei de pe podea, putea să vadă deodată toate cele trei camere, care arătau mai mari şi mai luminoase în culorile lor noi şi strălucitoare. Apartamentul ei. Ce extra- ordinar! Apartamentul ei, căminul ei. Umplut cu obiectele ei, copiii ei, tovarăşii ei. Dar ceva nu era în ordine.

Camerele aveau aspectul unei case de păpuşi; un dormitor mic pentru Jennifer şi Todd, două debarale înguste, un living cu o sofa pentru Katherine, o bucătărie tocmai atât cât să încapă masa lor de stejar şi scaunul pentru capul familiei. Şi atunci Katherine ştiu ce nu era în

ordine. Nu era nici o cameră pentru Craig. Făcuseră un cămin pentru o familie fără Craig.

Melanie Hayward întreba întotdeauna de Wilma la „Empire Room" de la „Heath". *Singura vânzătoare*, spunea ea, *care o înţelegea şi îi găsea haine pe gustul ei.* Era adevărat că Wilma bârfea despre divorţurile şi certurile conjugale ale clienţilor ei, dar era suficient un cuvânt al Melaniei şi ea tăcea. Şi Melanie spunea întotdeauna acest cuvânt, de îndată ce afla ceva nou despre mediul ei.

— ...drogându-se cu Ivan, bârfea Wilma în timp ce o ajuta pe Melanie să îmbrace o rochie strâmtă de mătase cu o eşarfă de şifon. Macklin, cred, Ivan Macklin; au fost văzuţi împreună la „Carmel" şi „Las Vegas" şi soţul ei i-a spus să renunţe la el sau să se care. „Nu voi merge la nici un motel" — spunea el — „sau tu"...

— Îmi vine greu să cred, o întrerupse Melanie, că erau cuvintele lui.

— Nu, poate nu, fu Wilma de acord cu voioşie. Acum puteţi să vă înfăşuraţi eşarfa în jurul gâtului sau s-o purtaţi în jurul umerilor...

La sfârşitul după-amiezei, Melanie cheltuise aproape şase mii de dolari pe cinci creaţii pentru sezonul de iarnă, aflase trei noutăţi despre prietenii ei şi o instruise pe Wilma să urmărească ceva special pentru o sărbătorire în aprilie, pe care o avea ea în vedere la Fairmont.

Îndreptându-se cu paşi energici pe culoarul către ieşire, se opri deodată lângă uşa ce dădea în Union Square, privind atentă două persoane care îmbrăcau un manechin cu o rochie de seară din catifea.

— Dă-mi eşarfa, draga mea, spunea bărbatul cu iritare în glas.

Femeia ridică braţul spre el şi acesta luă eşarfa din mâna ei. *Ce dracu'?!* gândi Melanie, amintindu-şi ultima dată când o văzuse pe femeie — palidă, purtând o rochie şifonată, şi gata să fugă din sufrageria Victoriei. *Ce dracu' face ea aici? Ross nu a spus nici un cuvânt despre asta.*

Îi privi în timp ce puneau un pahar de şampanie în mâna manechinului şi se apucaseră să îmbrace altul în saten şi dantelă. Nu mai era atât de palidă, gândi Melanie, şi privirea obsedată dispăruse. Dar era ceva disperat în atitudinea ei, pe când stătea să aştepte ordinele bărbatului mic de statură, înmânându-i ascultătoare hainele şi recuzita, aruncând priviri furişe la ceas. *Aşa îi trebuia*, gândi Melanie, *pentru că a încercat să-şi facă loc în lumea lor.*

Dar de ce lucra la „Heath"? Conducând spre casă prin Golden Gate Bridge, Melanie începu să clocotească. Ce căuta ea la San Francisco? Cât va aştepta până să telefoneze familiei şi să ameninţe că era gata să devină o Hayward şi să împartă cu ei bogăţia *lor*?

Poate că a şi făcut-o. Melanie lovi volanul. Bineînţeles că micuţa Katherine îl sunase pe Ross de cum sosise. Şi el a păstrat secret. Se întreba dacă soţul ei îi spusese lui Derek. Sau Victoriei. Sau tuturor. *De ce dracu'*, îşi spuse, *sunt eu ultima care aflu?*

— Ţi-am văzut azi micuţa prietenă cu aspect de şoricel, îi spuse ea lui Ross la masă. Lucrând la „Heath".

El se opri din contemplarea unei sticle de vin.

— Unde?

— Ştii foarte bine. Protejata ta demodată din Canada, cea care ne-a pus la punct la Victoria.

— Katherine? La San Francisco?

— Nu juca teatru cu mine. Crezi că nu ştiu că tu eşti în spatele ei?

— La „Heath" spui. Pentru Dumnezeu, îţi trebuie curaj pentru asta. Ca vânzătoare?

— *Am spus* să nu joci teatru. Tu ştii că nu este vânzătoare. De altfel, mai mult ca sigur că tu i-ai făcut rost de serviciu. Şi de casă. Fără să-mi spui mie. Cui i-ai spus? Victoriei? Lui Derek?

— Nu ştiam despre asta.

Stăteau faţă în faţă. Copiii mâncaseră mai devreme, ca de obicei, în bucătărie, şi tot ca de obicei, el şi Melanie stăteau acum faţă în faţă, fără ca vreunul să întrerupă tăcerea dintre ei sau să modereze schimburile lor tensionate de cuvinte.

— Eu nu am vorbit cu Katherine de săptămâni.

— Tu nu ştiai că ea se mută la San Francisco?

— Nu. Adică,de fapt, eu am propus asta, dar ea nu a...

— I-ai propus!

— A copilărit aici; are o prietenă apropiată — de fapt, ea este probabil cea care a ajutat-o. Şi ne are pe noi.

— *Nu* ne are pe noi. Ea nu are *nici o treabă* cu noi. Dacă tu nu ai fi târât-o la...

— De data asta, nu eu am târât-o. S-a hotărât de una singură şi nu mi-a spus nimic. Ce făcea la „Heath"?

— Aranja vitrina. Ajuta un omuleţ scârbos care o trata ca pe un gunoi. Fata de serviciu intră să strângă farfuriile.

— Ce ai făcut *tu* astăzi? întrebă Melanie.

El se îndreptă în scaun.

— De fapt, a fost o zi de sărbătoare. Abia aşteptam să-ţi povestesc.

— Despre ce?

— Am primit aprobarea primarului pentru Bay Bridge Plazza.

— Cum?

— Melanie, spuse el foarte blând. Bay Bridge Plazza. Ţi-am spus despre asta de sute de ori în cei patru ani de când lucrez la ea. Aprobarea de la biroul primarului era ultimul obstacol. Încă vreo două semnături mărunte şi putem începe.

— Îmi amintesc. Spuneau că este un proiect mare. E scump?

— Circa trei sute de milioane de dolari.

Ochii ei se măriră.

— Plata ta este un procent din asta.

El dădu din umeri. Previzibila Melanie. El ştia întotdeauna ce îi putea atrage atenţia.

— Şi cheltuielile mele sunt mari. Ţi-am spus că am angajat şaptezeci de oameni noi şi că folosesc consultanţi externi. Şi trebuie să plătesc rata la clădirea pe care am cumpărat-o acum câţiva ani pe Mission Street. A fost adăugată la Bay Bridge, dar fostul proprietar mai stă în ea. Dar spunea zilele trecute că are nevoie de bani, şi se va muta.

— Cineva cunoscut? întrebă ea cu nepăsare.

— Nu-l cunosc. Numele lui este Ivan Macklin. El a construit clădirea. De fapt, numele lui e scris pe ea.

— Macklin? Cred că-l cunosc. Sau doar numele. Unde am auzit de el?

Turnându-şi cafea, se încruntă.

— Ah, Wilma!

— Wilma?

— Vânzătoarea mea de la „Heath". A auzit că el s-a încurcat cu cineva. Poate de aceea are nevoie de bani.

Fata puse un bol cu felii de piersici şi frişcă în faţa Melaniei şi ieşi.

— Îi vei telefona?

— Cui?

— Ross, nu fi plictisitor. Katherinei Fraser.

— Bineînţeles.

— Aş prefera să n-o faci.

— Ştiu.

Cu buzele strânse, ea punea desertul în două boluri întinzându-i unul dintre ele.

— Vei cumpăra de la Ivan Macklin?

— Te interesează?

— Nu prea mult. Deloc, cred. Nu mai mult decât îţi pasă ţie că eu nu vreau ca tu s-o suni pe femeia aceea.

— Îmi pasă. Îmi pare rău că te deranjează. De ce te deranjează?

— Ţi-am spus. Ea nu aparţine lumii noastre. Ea... complică lucrurile.

— Te referi la bani.

— Pe de o parte.

Sorbi din cafea, apoi izbucni:

— Nu vreau ca o femeie lipsită de ajutor să se învârtă pe aici cerând protecţie.

— Ei bine, cel puţin asta e cinstit.

Împingându-şi scaunul, se ridică de la masă.

— Dar eu nu sunt sigur că ea *este* neajutorată. O femeie care îşi mută familia o mie de mile şi găseşte o cale să şi-o întreţină îmi pare în stare să se ajute singură. De fapt, singurul lucru de care ar avea nevoie este prietenia. (Lăsă uşa deschisă spre cabinet.) Îmi pare rău dacă te deranjează, dar asta intenţionez să-i ofer.

Katherine completa formularul de expediţie spre a înapoia decorul vitrinei la depozit, când telefonă Ross. Îşi propusese să-l sune chiar în ziua când sosiseră, dar vocea lui era aşa de neaşteptată, încât rămase fără grai.

— De unde ai ştiut? se bâlbâi ea. Am crezut că nu ştie nimeni că suntem aici.

— Îţi spun la masa de prânz? Te întâlneşti cu mine la unu?

— Astăzi?

— Numai dacă nu eşti prea ocupată.

Ea se uita la Gil Lister.

— Nu am decât o oră.

— Vom încerca să profităm din plin de ea. Deci, la unu.

— Nu. Nu pot. Vreau să spun că nu pot decât la două.

— La amiază. Bine, e-n regulă. La „Compass Rose", pe St. Francis. Voi fi acolo.

El alesese un loc peste drum de „Heath", şi Katherine fu acolo exact la ora două.

— Dumnezeule, exclamă ea, deschizând gura în timp ce urcau scările acoperite de covoare, din vestibul până în restaurant, şi fură confruntaţi cu un conglomerat excesiv de coloane ionice, amoraşi negri din secolul al XVIII-lea, lămpi cobra, oglinzi libaneze şi un bar decorat artistic cu spirale imense, strălucitoare.

Ross şi Katherine trecură pe lângă scaunele şi canapelele ticsite grupate în jurul meselor de marmură şi sticlă, printr-o sală mică de dans spre un alcov unde o canapea de catifea se arcuia lângă un paravan chinezesc lăcuit.

— N-ai fost niciodată aici?

— Nu ştiu cum de mi-a scăpat, râse Katherine. Este tocmai locul potrivit pentru cei care au crescut deasupra unei băcănii.

El chicoti în timp ce comanda chelnerului, apoi o privi fix.

— Sunt bucuros să te văd. Ce faci?

— Nu prea rău, spuse ea. Nu mai am permanent sentimentul că mă aflu pe marginea prăpastiei, cât pe ce să mă rostogolesc în ea. Mă deranjează faptul că nu sunt sigură de ce se va întâmpla mâine sau poimâine. Mă mai supără că nu-mi cunosc limitele — ce pot sau ce nu pot, ce se crede că trebuie să fac, ce pot face cei pe care-i iubesc...Îmi lipseşte Craig; îmi lipseşte timpul petrecut împreună; îmi lipseşte casa noastră. Sunt prea singură.

Îşi îndreptă spatele.

— Îmi pare rău. Nu vreau să mă tânguiesc.

— Nu te tânguieşti. Singurătatea este o realitate.

Katherine sesiză nota ciudată din vocea lui, dar el schimbă subiectul.

— De ce trebuie să iei masa la amiază?

— Deoarece omul cu care lucrez a hotărât asta.

— De ce?

— Nu mi-a spus. Tu nu stabileşti reguli pentru oamenii care lucrează pentru tine?

— Cât se poate de puţine. Ei lucrează mai mult şi mai cu plăcere când dispun în oarecare măsură de timpul lor.

— Gil n-a învăţat asta.

— Gil?

Îi povesti despre serviciul ei, făcându-l să pară mai mult amuzant decât dificil şi apoi, când el o întrebă, îi descrise aventura mutării la San Francisco.

— Şi în tot acest timp nu mi-ai telefonat.

— Am vrut să mă obişnuiesc să fiu singură.

— Dar ai lăsat-o pe prietena ta să te ajute.

— Asta a fost altceva.

— „Singură“ înseamnă fără un bărbat.

Era o constatare, nu o întrebare şi o făcu să tresară.

— Nu m-am gândit la asta. Bănuiesc că da. Cred că ar trebui...

El se uită la ceas.

— Desert?

Ea clătină capul, întrebându-se dacă el era supărat.

— Ştii, murmură el, nu am forţat niciodată pe cineva, dar dacă asta trebuie să fac ca să-ţi fiu prieten, o să reflectez la această posibilitate.

Îi trebuiră câteva secunde până să înţeleagă. El vorbise atât de serios şi arăta atât de normal pe când stătea lângă ea — frumos, plin de succes, degajat — încât vorbele nu aveau nici un sens. Apoi izbucni în râs.

— Ce lucru absurd spui.

— Absurd ca şi refuzul tău de a telefona unui prieten.

Ochii lor râdeau.

— Arăţi mult mai bine, spuse Ross, gândindu-se ce deosebiţi erau ochii ei şi cum râsul îi transforma faţa. Oraşul îţi prieşte.

Ea roşi şi privi într-o parte.

— Şi soţia ta ce face? întrebă ea. Dar Carrie şi Jon?

— Bine.

Se întrebă de ce reacţiona aşa la complimente.

— Nu mi-ai spus unde locuieşti sau cum pot să te ajut.

— În Sunset.

— *Unde* în Sunset?

Îi dădu adresa.

— Dar nu avem nevoie de nimic. Tot ce trebuie să facem este să ne obişnuim cu ceaţa. Am uitat că, cu cât oceanul este mai aproape, cu atât este mai multă ceaţă. Todd şi Jennifer inventează un nou joc — s-o sufle înapoi în mare.

— Cum le place şcoala? întrebă el.

— Nu atât de mult pe cât ar putea dacă s-ar implica. Dar ei sunt speriaţi deoarece şcoala înseamnă că noi locuim cu adevărat aici, că nu ne vom întoarce niciodată la Vancouver sau că nu-l vor revedea pe Craig.

Iar Craig! gândi Ross, ca şi cum cuvintele Katherinei ar fi pus o umbră între ei.

— Nu ai aflat nimic despre el?

Katherine scutură din cap.

— Tot ceea ce fac pare să-l împingă tot mai departe, dar, în acelaşi timp, el este mereu cu mine. Ca şi cum s-ar uita să vadă cât de bine mă descurc singură. Ştiu că asta sună prosteşte, dar el este încă *aici.*

Ross făcu semn să le fie adusă cafeaua.

— Nu este o prostie. Nouă ne-au trebuit ani întregi să ne obişnuim cu ideea că Craig şi Jennifer au murit.

— Dar Craig nu era mort.

— Putea la fel de bine să fi fost. Ar putea la fel de bine să fie şi acum. Dacă nu este cu tine, dacă nu se întoarce...

— Nu vreau să vorbim despre asta, spuse Katherine deodată. Spune-mi despre serviciul tău. N-ai vorbit deloc despre tine.

— Mai ai cinci minute? Îţi voi povesti despre un loc pe care l-am proiectat, numit Bay Bridge Plazza.

— Poţi să-mi spui în cinci minute?

— Pot să încep. Restul va trebui să aştepte până data viitoare.

Ea râdea.

— Te rog, începe.

— Ştii ce înseamnă un „ansamblu pentru folosinţă mixtă"?

— O combinaţie de birouri şi magazine?

— Aşa este, dar Bay Bridge Plazza merge chiar mai departe: locuinţe rezidenţiale, clădiri cu birouri, magazine, teatre, locuri pentru luat masa şi o risipă de spaţiu şi lumină — parcuri, fântâni, grădini, terenuri de tenis — locuri potrivite pentru oameni. Ideea este să servească omul — pietonul, nu pe cel din maşină, fără să aibă nevoie de maşină ca să se deplaseze pentru a-şi rezolva problemele curente. Noi construim pentru pietoni. Este un vis pe care l-am avut de mult.

— Cine, *noi*?

— Compania mea, pe care am creat-o acum şase ani.

— Este, deci, visul tău?

— Ei bine, da, dar salariaţii mei au aceleaşi idei. Ceea ce noi încercăm să facem este să reconstruim oraşe sau părţi din ele fără să le distrugem în acest proces. Uite, explică el în timp ce ea se încrunta uşor, în Bay Bridge am proiectat case — unele restaurate, altele noi — şi apartamente în magazii renovate. Am încercat să păstrăm trecutul oraşului şi să-l facem locuibil, nu numai pentru că este o amintire a începuturilor noastre, dar şi pentru varietate. Şi le-am proiectat în atât de multe forme, mărimi, stiluri şi preţuri, încât vor atrage tot felul de locuitori: tineri, cupluri, burlaci, familii, pensionari — tot spectrul. Viaţa într-un oraş înseamnă varietate, nu identitate. (El se uită la ceas şi făcu semn să le aducă nota de plată.) Clădirile vor fi joase, unite prin poteci de iarbă şi pietruite. Fără turnuri, fără construcţii înalte, fără beton, fără automobile. Acestea vor fi parcate la margine, ascunse de copaci şi ziduri. Clădirile pentru birouri vor fi într-un grup separat şi în spatele lor o alee cu magazine pentru cumpărături şi un centru de recreere. Întreg ansamblul, ce include şi o piaţetă centrală,se va desfăşura pe mai multe nivele pentru a arăta ca o serie de suprafeţe separate — ceva ca pieţele din orăşelele mici. Este o iluzie, dar funcţionează; chiar şi cu o sută de magazine. Totul este redus la scară, pentru o comunitate mică de oameni: intim, cald, luminos, deschis, cu locuri de stat afară sau înăuntru, locuri de joacă pentru copii... Nu pot să-ţi spun totul dintr-o dată; e prea mult. Dar asta este ce încercăm să facem în întreaga *plazza*: să păstrăm fiecare clădire şi fiecare suprafaţă la o anumită dimensiune şi pentru

un scop dedicat oamenilor în locul unei glorii mărețe pentru ingineri și arhitecți și pentru producătorii de beton și oțel.

Se opri.

— Katherine, îmi pare rău! Vorbesc până uit de mine când am un auditoriu bun.

Vitalitatea și starea lui de excitare captivaseră atenția Katherinei.

— Bay Bridge este un mic oraș, spuse ea, nu-i așa? O comunitate aproape închisă. Și dacă o să faci mai multe, vor fi toate legate, ca zalele dintr-un lanț, pentru a face un nou tip de oraș.

Fața lui Ross străluci luminată de un zâmbet.

— Îți mulțumesc. Pentru că m-ai înțeles atât de bine și pentru că ai exprimat asta mai bine decât am făcut-o eu vreodată.

Din nou, Katherine roși.

— Trebuie să mă întorc. Îți mulțumesc pentru masă și că mi-ai spus despre munca ta. Este minunat. Cel mai bun antidot pentru Gil.

— Așteaptă. Vin cu tine.

Ea îi luă brațul când plecară.

— Cât timp o să mai lucrezi pentru acest tiran?

— Până când îmi voi putea asigura traiul în alt mod.

El se gândea.

— Ai spus odată că desenezi bijuterii.

— N-a funcționat. Cred că nu eram pregătită. Dar mă gândesc să încerc din nou. Leslie cunoaște un designer de bijuterii și ea îl va întreba de cineva cu care aș putea studia.

— Anunță-mă cum merge.

La intrarea la „Heath" își strânseră mâinile.

— Te voi suna curând; vom lua masa de prânz din nou împreună. Și, într-o seară, ne vom întoarce la Victoria la cină.

Ea îi întâlni ochii.

— Eu nu cred. Dar îmi place să luăm prânzul împreună.

Anticipând furia lui Gil, Katherine spuse un scurt „la revedere" și se strecură pe ușă, aproape fugind pe scări.

Un alt prieten.

Leslie McAlister și Marc Landau părăseau teatrul în timp ce actorii mai erau chemați încă la rampă, ca să răzbată prin mulțime.

— Am pregătit un ospăț, anunță el în taxi. Așa că în seara asta mergem la mine.

Leslie rânji.

— Praf de aur în solniță?

— Asta a fost luna trecută pentru a sărbători succesul liniei mele de clienți. În seara asta, vei găsi sare. Crezi că pot asta de fiecare dată când sunt cu o femeie?

El făcu un gest vag cu mâna sa dolofană şi manichiurată.

Leslie se minuna cum degetele lui grăsuţe puteau fi atât de delicate, nu numai la masa de lucru unde el crea bijuterii opulente care îl făcuseră cunoscut şi bogat, dar şi în pat. *Un om ciudat: blând şi deschis, dar nemilos în afaceri; crud şi totuşi* cultivat, un amestec de duritate, simpatie şi sensibilitate. După doi ani de când ieşea cu el, se culca cu el, călătorea cu el, nu era încă sigură cât de mult îl iubea. Dar cu cât ea îmbătrânea, cu atât mai rari deveneau bărbaţii amuzanţi şi inteligenţi, iar Marc se întâmpla să aibă ambele calităţi. *Şi*, se gândea ea în timp ce urcau cu liftul către apartamentul lui, *el putea fi util pentru Katherine.*

— Dacă nu praf de aur, spuse ea, atunci o favoare pentru o prietenă?

— Ar fi posibil.

— Tocmai s-a mutat aici din Vancouver. Vrea să proiecteze şi să facă bijuterii, dar are nevoie să-şi îmbunătăţească tehnica şi să încerce diferite materiale. Ar putea lucra cu tine? E deja foarte bună; asta n-ar dura mult.

— Tu îmi ceri să dezvălui unei străine tehnicile pentru care mi-au trebuit ani ca să le elaborez. Doreşti şampanie?

— Da, merçi. Katherine nu este o străină. Este prietena mea cea mai dragă. Şi nu te rog să-i divulgi secrete, ci doar s-o ajuţi să înveţe să lucreze cu aur, argint şi alte materiale.

— De unde va lua bani să le cumpere?

— Lucrează la „Heath".

— Draga mea Leslie, dacă lucrează, când va avea timp? Şi cât poate să câştige? Ai idee cât costă aurul şi argintul?

— Mult. Dar nu ăsta este mesajul, nu? (Îşi puse jos paharul şi se uită la el de aproape.) Este prea mare deranjul, nu-i aşa? Vestitul designer nu poate fi deranjat. Ea este prietena mea şi eu cer o favoare, dar tu nu poţi să ridici un deget s-o ajuţi. Doamne, Marc, ce plicticos eşti! Nu-i nimic, voi ruga pe altcineva. Mai este şampanie?

— Este întotdeauna şampanie. Şi dacă aş fi plicticos, tu n-ai fi aici. Cât despre prietena ta, voi găsi pe cineva s-o ajute. Pe mine nu mă interesează să pregătesc ucenice, dar ştiu un tip dispus să facă asta. Dar tu, draga mea, pari să te transformi într-o instituţie de caritate. Mai întâi, fratele tău — este încă la „Heath", că veni vorba?

— Tot acolo. Dar cred că mă evită şi mi-e teamă...

— Scuteşte-mă de detalii. Şi ai grijă, Leslie, să nu dai prea mult din tine celorlalţi; te sug de te usucă dacă îi laşi. (Ridică paharul de

şampanie.) Acum putem să ne deplasăm în bucătărie? Vom vedea ce putem face cu această cină elegantă pe care am pregătit-o personal pentru tine stând la coadă la patru magazine de delicatese, cumplit de aglomerate.

Ea râse.

— Dar o vei ajuta pe Katherine?

— Doamne, am spus că am s-o ajut. Lasă-mă o zi sau două. Între timp, ia asta... şi asta...

Scoase câteva cărţi de pe raft.

— Spune-i să le citească. Şi dă-mi numărul ei de telefon. Iar pentru restul serii, uită de faptele bune. Cu excepţia, bineînţeles, a celor care se petrec în dormitor. După cină.

Într-o cameră mică de deasupra unui magazin de pe Geary Street, Katherine stătea pe un scaun de lemn la un banc de lucru, tăind o frunză dintr-un pătrat de argint. Pe când termina tulpina, lama fierăstrăului doar puţin mai groasă decât un fir de păr plesni, iar ea scoase un oftat înainte de a lua una nouă. După o zi întreagă în care ţinea mătase şi voal pentru Lister, braţele o dureau şi-i tremurau când urmărea modelul crestat în argintul moale, care o făcuse să rupă patru lame într-o seară.

— Ni se întâmplă tuturor, o încurajă instructorul. Ţine dreaptă lama şi urmăreşte linia continuu. Vei reuşi.

Potrivind o lamă nouă în fierăstrău, Katherine dădu din cap. De data aceasta, mâna ei se mişca într-un ritm mai lent, adaptându-se moliciunii argintului, şi, într-o clipă, frunza schiţată în linii mari stătea în faţa ei. Cu o pilă mică, netezi şi crestă muchiile, realizând conturul distinct al unei frunze de arţar. Apoi prinse frunza într-o micuţă menghină rotativă şi începu s-o rotească şi să o încline în timp ce o zgâria cu o sulă — o linie mai lungă pe centru, linii mai scurte iradiind din ea. Când nervurile frunzei fură terminate, o scoase din menghină şi o fixă într-un bloc de lemn, unde o aduse la o formă curbată cu un ciocan acoperit cu piele. În sfârşit, lustrui frunza pe o roată de lustruit până căpătă strălucirea argintului.

Frunza de arţar terminată sclipea în palma ei, curbată graţios, parcă purtată de vânt. Nu era altfel decât alte sute făcute de elevi în clase ca a ei — totuşi era diferită. Marc Landau sugerase să pornească cu începutul, cu un curs scurt despre metale şi pietre. De aceea era diferită; era un început. Niciodată crearea bijuteriilor nu va mai fi un hobby care să-i ocupe timpul liber: avea să ajungă un designer, un artist, un profesionist.

Căra după ea o mapă de schiţe, oriunde mergea, în caz că voia să deseneze forme din natură sau forme arhitecturale ce puteau fi redate în bijuterii. În fiecare noapte, după ce Jennifer şi Todd adormeau, se izola într-un colţ din living, singurul sunet fiind zgâriatul creionului în timp ce mâzgălea şi desena, aruncând schiţe şi făcând altele.

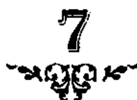
Craig o privea. Mărise o fotografie şi o înrămase, aşa că el era în spatele mesei, privind-o. Făcuseră un picnic, numai ei doi — una din puţinele dăţi când fuseseră singuri. Craig îi spusese, pe când ea îi făcea poza, că Hank Aylmer îi invitase să meargă cu el când va vizita data viitoare satele eschimoşilor să cumpere sculpturi.

Asta fusese în mai. O lună înainte să dispară.

Sprijinindu-se de copac — frumos, cu barbă, zâmbitor — Craig o privea pe Katherine aplecată peste schiţele ei. Părea că o acuză pentru că plecase din Vancouver, pentru că aranjase un cămin fără nici un loc pentru el sau pentru că dorise să se descurce singură.

— Şi ce ai fi vrut să fac? întreba ea fotografia. Să stau într-un colţ şi să plâng? Să mă jelesc familiei tale, despre care nu mi-ai vorbit niciodată? Aşteptă o clipă, ca şi cum i-ar fi dat o şansă să răspundă. *Apoi se* întoarse la lucrul ei. Cu coada ochiului prinse o sclipire de lumină de pe frunza de argint. Mulţumirea de a fi terminat un obiect atât de frumos o învălui din nou, încălzind-o ca şi cum s-ar fi scăldat în soare. *Şi* dacă o umbră plutea alături, încercând să atenueze strălucirea frunzei de argint, nu-şi ridică privirea să vadă dacă era cu adevărat acolo.

7

La mijlocul lui octombrie, materialele pentru Crăciun fuseseră livrate pentru vitrinele de la „Heath", iar Lister şi Katherine petrecură două zile confruntând hainele şi recuzita cu lista lor de bază. Katherine despacheta lenjeria pentru un dormitor de copii când sună telefonul.

Lister răspundea la toate telefoanele. De data aceasta, el se răsti: „Pentru tine", şi aruncă o privire pătrunzătoare către Katherine când luă receptorul. Interzicea telefoanele personale în timpul lucrului, dar, gândindu-se la copii şi la Craig, Katherine îl ignoră.

— Alo, spuse ea, aproape în şoaptă, stând cu spatele la Lister.

— Sunt Derek Hayward, Katherine. Ne-am întâlnit la cina...

— Îmi amintesc.

Se aşeză pe scaun. *Derek?*

— Probabil că eşti ocupată, aşa că nu vreau să te reţin. Vrei să cinezi cu mine? Mâine-seară, dacă te poţi descurca într-un răstimp atât de scurt.

— Nu, spuse ea fără să se gândească. Îmi pare rău, dar...

— Săptămâna viitoare, atunci. Stabileşte tu seara când poţi să...

— Nu, îmi pare rău, dar... eu nu ies seara.

Urmă o pauză.

— Scuză-mă; nu mi s-a mai întâmplat. Un prânz de afaceri? Mâine?

— De afaceri?

Katherine se întoarse şi-l văzu pe Lister urmărind-o.

— Nu pot vorbi acum şi nici nu pot să-mi imaginez ce...

— Afaceri de familie, spuse Derek. Să-ţi urez bun venit. E ceva mai mult decât te-ai putea aştepta de la unul din noi.

Vocea era caldă şi profundă ca a lui Ross, dar cuvintele erau tăioase.

— Cum m-ai găsit?

El râse scurt.

— Familia. Melanie mi-a spus că te-a văzut la „Heath" şi, după o zi sau două, Ross i-a spus Victoriei că te-a invitat la masă la prânz. Victoria i-a spus lui Tobias, care i-a menţionat Melaniei, care mi-a pasat-o mie, din nou. Poţi urmări toate astea? Este una din bucuriile unei familii mari.

Katherine ar fi râs, dar el nu glumea.

— N-am avut niciodată parte de aşa ceva, comentă ea.

Derek tăcea.

— Trebuie să mă întorc la treabă, spuse ea. Nu cred că masa de prânz este o idee bună. Eu mănânc aici sau în parc.

— Atunci în parc, răspunse el prompt. Voi aduce mâncare. Ai o bancă preferată?

— Obişnuiesc să stau pe iarbă.

— O.K. Nu voi purta costumul meu cel mai bun. Pe mâine.

Dar el purta un costum foarte elegant când îl văzu a doua zi, aşteptând la statuia ridicată în memoria soldatului necunoscut, din centrul lui Union Square. Era mai frumos decât îşi amintea ea, cu acelaşi păr blond închis şi ochi înfundaţi adânc în orbite, ca ai lui Ross, dar mai şlefuit şi mai politicos. Şi încă o diferenţă. O făcea să fie conştientă de felul în care se uita la ea.

— Masa de prânz, anunţă el, şi deschise un coş de răchită. N-am prea avut timp să pregătesc totul aşa cum se cuvine, dar merit cel puţin nişte aplauze politicoase.

Katherine privea cu uimire cum scoate o cutie de lemn şi o desface sub forma unei măsuţe. Căutând din nou în coş, ca un magician, el scoase două farfurii chinezeşti, pe care aşeză felii subţiri de friptură de

vită, miez de palmier murat şi felii rotunde de pâine de secară unse cu unt; după asta, scoase câte un cuţit şi o furculiţă de argint pentru fiecare. Turnă Bordeaux de culoarea rubinului în două pahare de cristal şi îi dădu Katherinei un şerveţel de in.

Katherine se aşteptase la sandvişuri şi cartofi prăjiţi.

— Ai pregătit toate astea special pentru azi?

— Tu ai spus că vrei să mănânci pe iarbă. Eu n-am făcut altceva decât să pregătesc un prânz care să fie mâncat pe iarbă. Dar, desigur, tu ai dreptate; va trebui să mai folosim acest sistem. De fapt, dintr-un punct de vedere strict economic, pe care mărturisesc că nu l-am luat în consideraţie, putem amortiza costul „recuzitei", reducându-l la unul foarte mic, de aproximativ zece dolari pentru fiecare, mâncând pe iarbă o dată pe săptămână timp de treizeci de săptămâni. Ce zici, poţi să faci în aşa fel încât acest lucru să fie posibil? La urma-urmelor, suntem exact peste drum de serviciul tău. Ceea ce-mi aminteşte să te-ntreb ce anume faci acolo?

— Decorez vitrinele.

Şase sute de dolari pentru un picnic!

Katherine era îngrozită — şi fascinată.

— Dar nu asta vroiai să spui, nu? De fapt, întrebarea era ce fac eu în San Francisco?

Derek o privi. Bineînţeles că asta însemna, în realitate, întrebarea lui, dar nu se aşteptase ca ea să se prindă atât de repede. Arăta mai bine, îşi spunea el, decât în noaptea în care se întâlniseră la Victoria. Privirea speriată dispăruse şi nici nu mai stătea încovoiată, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o lovitură. Dar de ce naiba îşi răsucea părul în cocul ăsta auster şi purta un taior prea mare de o culoare total nepotrivită pentru cineva cu tenul palid şi fără urmă de machiaj? Realiză ce bine arăta, totuşi. Dar nu-şi punea în valoare frumuseţea. Ceea ce însemna că lui Craig nu-i păsa. Sau nu se uitase.

— Vreau să ştiu totul despre tine, spuse el. Începe cu serviciul tău. Şi unde locuieşti.

Derek asculta cu atenţie în timp ce ea povestea şi când el râse auzind-o cum îl imită pe Gil Lister, Katherine se întrebă cum de putuse să gândească despre el că era rece şi distant. Sau ea se înşelase, sau el se comporta altfel acum. Dar de ce? Dacă dorea ceva de la ea, trebuia doar să o întrebe. Nu avea nici un motiv să nu fie direct.

Dar discuţia lor a tot continuat, până ce Katherine se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Şi nu ţi-am spus nimic despre motivul venirii noastre în San Francisco. Nici despre Craig. Şi el este motivul pentru care ai pregătit această masă incredibilă.

Sprâncenele lui Derek se ridicară. O subestimase din nou. „Dacă o femeie nu este strălucitoare", obişnuia Victoria să spună când el era la facultate, „nu înseamnă că ea este simplă".

— Ai ghicit, aprobă el. Da, vreau să aflu despre Craig. Era cât pe ce să te întreb dacă plănuieşti să te întorci în Canada sau vrei să rămâi aici. Şi despre asociatul lui. Va presa plăţile?

— Nu ştiu. Să se întoarcă Craig. Vom putea să ne gândim atunci la Carl. Aha! *Asta* era ceea ce vă deranja pe toţi la cină. Credeaţi că voi cere să plătiţi tot ceea ce a luat Craig.

— Nu chiar, spuse Derek zâmbind strâmb.

— Atunci, ce a fost? De ce nu mă voia nimeni?

— Te *întorci* la Vancouver?

— Nu! Nu până când nu aflu ceva despre Craig. De ce?

— Unii din membrii familiei, aruncă el, se tem că ar putea interveni o modificare în împărţirea proprietăţilor Victoriei.

— Dar nu a murit încă!

— Victoria are şaptezeci şi unu de ani. Problema este ce ar fi primit Craig dacă ar fi fost aici.

— Te referi la bani.

El zâmbi din nou.

— Banii ar simplifica lucrurile. Dar, Victoria deţine cincizeci de procente din „Hayward Company".

Katherine începu să înţeleagă despre ce era vorba.

— Cine moşteneşte cele cincizeci de procente ale ei?

— După câte ştim noi, Ross şi cu mine.

Bani şi controlul corporaţiei, gândi Katherine.

— Ross nu l-ar ţine pe Craig la distanţă.

Chipul lui Derek se înăspri, dar vocea îi rămase blândă.

— Ross ar face orice este necesar să acumuleze destulă putere şi bogăţie pentru a folosi Corporaţia Hayward în propriile sale scopuri.

Pe Katherine o trecură fiori la cuvintele ascuţite ca o lamă de cuţit.

Nu pot să cred aşa ceva, gândi ea. Privi la mulţimea care aştepta să se schimbe culoarea semaforului.

— Craig a plecat de aproape patru luni. Dacă familia ta este cu adevărat îngrijorată de ce i s-ar fi putut întâmpla, de ce nu încearcă nimeni să-l găsească?

— Claude a angajat un detectiv.

Katherine îl privi lung.

— Nimeni nu mi-a spus.

— Nu era nimic de spus. Nu a găsit nimic.

— Dar aş putea să-i dau informaţii...

— Sunt convins că te va suna când va fi gata.

— Tot mai crezi că eu am aranjat asta cu Craig! Nu-i aşa? Detectivul vostru nu are încredere...

Tăcu dintr-o dată. La colţ, zări un bărbat: cu barbă, cu păr castaniu, vorbea cu cineva, cu faţa parţial întoarsă în cealaltă parte; şi modul cum îşi ţinea capul, puţin înclinat...

Sări în picioare.

— Katherine! spuse Derek.

Lumina semaforului se schimbă şi bărbatul cu barbă se întoarse spre ea ca să traverseze strada. Nu era Craig. Nu semăna cu Craig. Dar deodată, Katherine îi simţi prezenţa atât de puternic, ca şi cum ar fi stat lângă ea sub soarele cald de după-amiază. Auzea vocea lui Derek slăb, departe. Simţi ochii lui Craig aţintiţi asupra ei, mustrători, şi îi fu ruşine de râsul ei şi de plăcerea pe care i-o făcuse prânzul extravagant pregătit de Derek. Era tot atât de rea ca şi restul familiei Hayward, dându-l pe Craig la o parte, uitând că avea probleme, gândindu-se numai la prezent.

Craig. Întinse mâna, dar nu era nimeni acolo.

Soarele e de vină, se gândi ea ameţită. *Şi vinul. Şi m-am culcat atât de târziu noaptea trecută, făcând schiţe, după orele de clasă.*

Închise ochii să se ferească de lumina orbitoare. Mâna lui Derek, rece şi puternică, o apucă pe a ei.

— Stai jos. Te-am necăjit cu ceva?

În întunericul din spatele ochilor ei, vocea lui suna ca a lui Craig. Totul îi amintea de Craig. Deschise brusc ochii.

— Nu m-ai necăjit. Mi s-a părut că l-am văzut pe Craig.

— Nu ţi-ai terminat prânzul.

— Nu pot. Scuză-mă... (Se depărtă cu un pas de el.) Mulţumesc — a fost într-adevăr impresionant! Sper că vei mai putea folosi coşul, ca să amortizezi cheltuiala.

— Aşteaptă o clipă, vreau să te mai văd...

— La revedere, Derek.

Era ca şi cum Craig o împingea. Aproape alergând, traversă strada şi trecu prin uşile turnante care o duseră în interiorul magazinului „Heath". Înapoi la lucru.

Două nopţi mai târziu, după ce Jennifer şi Todd adormiseră, Tobias apăru, ca o arătare, la uşa Katherinei.

— Ştiu că pare lipsit de maniere, spuse el, înclinându-şi capul în semn de scuză pe când intra în urma ei în living. Dar să vii în vizită fără să telefonezi mai întâi s-ar putea numi un semn de apropiere. Nu eşti de acord?

— Te-a trimis Derek? întrebă ea.

Tobias o privi confuz.

— În mod obişnuit, eu nu sunt *trimis* nicăieri, de nimeni, dar, — pentru numele Domnului! — ce are Derek de-a face cu asta?

— Nu ţi-a spus că am luat prânzul împreună?

— Prânzul... repetă Tobias.

— În Union Square.

— Nu este nici un restaurant în Union Square.

— Pe iarbă. A pregătit un picnic...

— *Derek?* Pe iarbă? Imposibil.

Tobias stătea drept, pe marginea canapelei, cu mâinile pe genunchi, gândindu-se la ceva.

— Am învăţat de-a lungul anilor să cred orice despre Derek, dar nu *asta*. Cum era îmbrăcat?

— Un costum de zi. Dacă nu ţi-a spus, de ce eşti aici?

— Ei, bine...

Se uitară unul la altul. Părea atât de lipsit de griji, cu ochii săi albaştri, luminoşi şi inocenţi ca ai unui copil, şi un zâmbet deschis deasupra unei bărbiţe albe. Dar când nici nu te aşteptai, ochii albaştri deveneau tăioşi. De fapt, nu erau chiar aşa de inocenţi, iar când zâmbetul lui se ştergea, faţa i se transforma în falduri pergamentoase.

Are şaptezeci şi cinci de ani, îşi aminti Katherine. Cutele de pe faţa lui erau atât din cauza vârstei, cât şi a tristeţii.

— Ei bine, repetă el, şi zâmbi ca un conspirator prietenos.

Katherine îi răspunse la zâmbet, plăcându-l, chiar dacă se întreba de ce un alt Hayward îi acorda brusc atenţie.

— Am aflat că eşti în oraş. Ross i-a spus Victoriei că te-a invitat la prânz şi...

— Victoria ţi-a spus, continuă Katherine. Şi tu i-ai spus Melaniei, care i-a spus lui Derek. Dar Melanie mă văzuse deja lucrând la „Heath" şi îi spusese lui Ross, care apoi m-a invitat la masă. Şi eu am aflat toate astea de la Derek.

Tobias râse încântat.

— „Clevetirea murmurată de aer." Shakespeare, adăugă el. Mai că-ţi vine să crezi că el cunoştea toată familia noastră. Ţi-am adus un cadou care să-ţi lumineze casa.

Scoase din buzunarul paltonului o cutie şi i-o dădu Katherinei, care îl privea perplexă.

— Deschide, deschide! strigă el, cu o voioşie copilărească, şi Katherine despachetă şi găsi o bombonieră din cristal şi argint.

— Ce drăguţ, spuse ea. Mulţumesc!

Tobias studia din nou camera. *Ce sărăcie*, gândea el, după casa din Vancouver, pe care ea şi Ross o descriseseră. Calitate bună, deşi erau

multe fleacuri, jerpelite. Bomboniera părea puţin nelalocul ei. Dar ea făcuse camera să pară veselă. Culori deschise, o eşarfă de mătase legată în jurul lampadarului, dându-i strălucire. Avea un bun simţ al culorii şi al echilibrului şi făcuse ca locul să pară mai mare decât era.

Iată şi ceva ciudat, îşi spuse el, văzând într-un colţ o măsuţă de bijutier încărcată de scule şi desene şi de tuburi goale de pastă de dinţi. Tobias o privi întrebător pe Katherine.

— Teme. Studiez designul de bijuterii, spuse ea sfidător.

— Aha. Dar... tuburi de pastă de dinţi?!

— Pentru modele. Sunt aşa de moi, încât pot să le tai şi să le modelez la fel cum aş lucra cu argintul şi aurul — dacă le-aş avea. Nu mi-ai spus de ce eşti aici.

— Ca să-mi aduc cadoul — mă bucur că-ţi place — şi ca să stăm de vorbă. Draga mea, ai ceva de băut în casă?

— Ah. (Era încurcată.) N-am avut ocazia să iau ceva...

Nu are bani să ia nimic de felul acesta, îşi spuse Tobias.

— Băutura mea preferată este apă cu gheaţă, minţi el cu voioşie. Sau cafea. Dacă nu te deranjează...?

Urmând-o pe Katherine la bucătărie, el se aşeză la masa de stejar, vorbind în timp ce ea pregătea cafeaua.

— Mă gândeam că ar trebui să ştii ceva despre noi, deoarece *eşti* aici. Nu te întorci în Canada. Am dreptate, nu?

La fel ca şi Derek. Toţi vor să ştie când voi pleca.

— Asta depinde de Craig.

Tobias îi întâlni privirea sfidătoare.

— Dar până atunci... nu se lăsă el.

— Locuim aici. Copiii sunt la şcoală şi eu am un serviciu. Dacă veţi încerca să mă goniţi...

— Nu! Ce lucru straniu spui! De ce am vrea aşa ceva?

— Din cauza corporaţiei şi a bunicii lui Craig.

— De unde ai luat ideea asta?

— Derek spunea că unii din familie sunt implicaţi...

Tobias râse, barba lui ascuţită mişcându-se ciudat.

— Katherine, dragă Katherine!... Când Derek îţi spune că cineva din familie este speriat de ceva, ce crezi că înseamnă asta?

Ea umplu două ceşti de cafea şi le duse în living.

— El mi-a spus ce credea.

— Da, draga mea, de sub cuvintele spuse se iţesc pe furiş cele nespuse. Acum gândeşte-te: cine este cel mai îngrijorat pentru banii şi puterea familiei Hayward?

Katherine urmărea aburul ridicându-se din cafeaua ei. Îi plăcuse Derek până când vorbise urât despre Ross. Îi plăcuse Tobias până când a

auzit în vocea lui bucuria răutăcioasă pe care i-o provoca denigrarea lui Derek.

— În familia voastră mereu aduceţi acuzaţii la adresa celuilalt? întrebă ea. Nu este prea plăcut.

— Hmm. Ştii cum a făcut bani Hugh Hayward?

— Bineînţeles. În construcţii. Corporaţia Hayward.

— Oh, nu. Compania era destul de modestă, până când a preluat-o Curt — fiul său, ştii, tatăl lui Derek şi Ross — deoarece Hugh a avut grijă de *reputaţia* firmei Hayward. Banii adevăraţi veniseră mai devreme, în anii douăzeci, când Hugh a introdus prin contrabandă lichior din Europa şi Canada. Prohibiţia, draga mea; un whisky bun a făcut mulţi milionari în zilele acelea dure. Nimănui din familie nu-i place să-şi amintească de asta, dar eu găsesc amuzant că întreprinzătorul nostru, Hugh, strecura lăzi de scotch trecând peste legea cu ochi de vultur, în timp ce el şi Victoria dansau la baluri de caritate şi le apăreau fotografiile în ziare ca persoane mondene tinere şi fine, care făceau cu generozitate donaţii pentru cauze bune. Fiecare om este ca Luna, are o parte întunecată pe care n-o arată.

— „O parte întunecată", repetă ea încet. Cine a scris asta?

— Mark Twain. Se potriveşte bărbaţilor Hayward ca o mănuşă. Hugh a fost doar primul. (Oftă şi gustă din cafea.) Îmi plăcea Hugh. Încă îmi lipseşte. Un om mare, viclean, spiritual, frumos. O adora pe Victoria. El ar fi manevrat altfel mizeria aia de barcă, dar era mort de trei ani, şi Victoria se închisese în ea, fiind în doliu după el, şi nu exista o autoritate cu adevărat în familie. Mai e cafea?

Katherine îi umplu din nou ceaşca, gândind: *Bineînţeles, a venit să vorbească despre Craig.*

— Vă referiţi la accidentul de navigaţie?! spuse ea.

— Ei, da.

Tobias privi prin cameră, dând din cap ca pentru sine.

— A fost o porcărie. Aştept să aflu într-o bună zi. Cum scriu istoria familiei, va trebui, desigur, să descopăr adevărul. Soţul tău, draga mea, mi-a pricinuit probleme deosebite, deoarece nimeni nu voia să vorbească despre el. De când eşti tu aici, fiecare vorbeşte despre el. (Sorbi din cafea.) Ei, bine... Bineînţeles că Derek şi Craig s-au certat în barcă; de fapt, au ajuns la lovituri. Ross spune că nu ştie de ce, iar Derek nu vorbeşte; şi Craig, ştim acum, a părăsit scena, aşa încât trebuie să aştept. Şi acum, tu, draga mea, ai putea să afli mai mult. Nimeni nu are mai mult dreptul să pună întrebări şi să ceară răspunsuri. (O privi cu ochii lui albaştri şi inocenţi.) Ai putea să devii asistentul meu în cercetare.

Katherine tânjea după Craig. El ar fi putut să-i spună dacă să aibă sau nu încredere în acest bătrân cu aspect de zăpăcit. Ea simţea nevoia

să afle despre Craig cât de mult era posibil. Dar numai ca să se lămurească pe ea însăşi: cum putuse să trăiască timp de zece ani cu un bărbat şi să nu bănuiască niciodată că el se ascundea într-un labirint de minciuni? Dar dacă afla fărâme din trecutul lui Craig, de ce să i le spună lui Tobias sau oricui altcuiva dintr-o familie în care ea nu avea încredere?

Tobias oftă şi se ridică în picioare.

— Nu vreau să te presez. Dar noi doi ne-am putea ajuta reciproc şi eu sunt destul de demn de încredere, să ştii. Când vei face parte din familia noastră, pentru un timp...

— Eu nu fac parte din familia voastră, spuse ea. *Nu vreau* să fac parte. Eu îl aştept pe Craig să se întoarcă, şi pentru că nimănui dintre voi nu-i pasă de el aşa cum îmi pasă mie, ci numai pentru propriile voastre interese meschine, eu *nu am nevoie* de nici unul dintre voi.

— Eu cred că ai putea avea, totuşi, spuse el gentil. De ce nu reflectezi, iar eu te voi suna peste o săptămână sau cam aşa ceva? Poate luăm prânzul împreună. Însă nu în Union Square. Genunchii mei, ştii... stând pe iarbă...

Dădu din nou din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Arăţi mai bine decât când ne-am cunoscut. Eşti mai frumoasă şi îmi place spiritul tău. Craig ar fi mândru de tine.

Katherine îl privi, vădit surprinsă. El dădu din nou din cap.

— Gândeşte-te la asta.

Deschise uşa şi plecă, dar deodată capul lui apăru din nou, cu ochii albaştri luminoşi şi zâmbitori.

— Noi doi vom face o echipă, să ştii!

Şi uşa se închise în urma lui.

— Aşteaptă numai, spuse Leslie când Katherine îi povesti despre vizita lui Tobias, şi îi arătă cutiile cu vin, brânză, nuci şi biscuiţi care îi fuseseră trimise a doua zi. Foarte curând va veni altul. Pare ca şi cum abia acum ai fi fost descoperită de familia Hayward.

Lui Katherine îi erau suficiente vizitele de până acum. Îl avea pe Gil Lister, zi după zi, şi când îl părăsea pe el, venea acasă la copiii trişti şi greu de mânuit. Noaptea era flămândă de dragoste şi de companie. Mergea de două ori pe săptămână la lecţiile de design, şi Leslie venea la cină sau numai să stea de vorbă, cel puţin o dată pe săptămână. În rest, Katherine era foarte liniştită, având mult timp ca să se gândească. Ross o sună de două ori să vadă dacă avea nevoie de ceva, dar părea preocupat, atât de problemele lui de serviciu, cât şi de altceva — ceva personal — şi cum el nu pomenise de un alt prânz, nici Katherine n-o făcuse.

Nu-mi mai trebuie familia Hayward, cugeta ea. *Poate mai târziu, când voi descoperi cum trebuie să mă port cu ei.*

Dar Leslie avusese dreptate. Câteva zile după vizita lui Tobias, telefonă Claude Fleming. Nu era chiar un Hayward, dar aproape că făcea parte din familie.

— La ultimul etaj de la „Hyatt", spuse el când Katherine fu de acord să-l întâlnească a doua zi, după serviciu. Dincolo de scuarul de la „Heath".

Claude aştepta deja când ajunse ea; un bărbat înalt, de cincizeci de ani, cu un păr argintiu periat cu grijă, ochi pătrunzători şi un trup bine întreţinut înveşmântat într-un costum scump. Când Katherine se aşeză, el arătă spre creasta unui deal îndepărtat, unde o clădire de culoarea somonului se ridica solitară sub cerul de aur al după-amiezii târzii.

— O recunoşti?

Katherine dădu din cap.

— „Pacific Heights". A Victoriei. Ai fost acolo la cină.

Chelneriţa aduse vin pentru Katherine, scotch pentru Claude respinse farfuria. Claude o împinse la o parte.

— Ce platou îngrozitor! Vederea, totuşi, este frumoasă. Ai apartamentul tău? Şi serviciu? Copiii sunt la şcoală?

Katherine îl privi cu atenţie un moment.

— Poate ar trebui să avem o întâlnire cu întreaga familie. Aş putea să răspund la toate întrebările o dată, şi apoi să văd ce vrea fiecare.

Ochii lui Claude se îngustară. Apoi zâmbi şi ridică paharul.

— Pentru noua ta viaţă. Evident, va fi una trăită din plin.

Faţa Katherinei se îmbujoră. Nu era obişnuită cu astfel de discursuri, în special din partea unor domni în vârstă, politicoşi şi plini de succes, care o făceau să se simtă ca un copil. Îşi dorea să nu fi venit, şi îşi spunea deja că nu mai vrea să aibă a face cu această familie ciudată, care o respinsese în iunie şi, acum, în octombrie, o căuta cu asiduitate.

— De fapt, sper că este trăită din plin, spunea Claude, chemând printr-un gest chelneriţa pentru a-i comanda încă un rând de băuturi. Toţi speră asta. După cum îşi doresc să te cunoască mai bine.

— De ce? întrebă Katherine. Ca să afle de ce m-am mutat aici şi dacă mint referitor la Craig? Ca să poată afla, în momentul când el se va întoarce, cât de mare va fi gaura pe care Craig va încerca s-o facă în conturile lor de la bancă?

Claude fusese luat prin surprindere.

— Derek ţi-a băgat asta în cap? Tot ce vrem este să te ajutăm. Dacă Craig te-a abandonat...

— Dar nu m-a abandonat!

— Hai să presupunem că a făcut-o. Oricum, n-ar fi prima dată când face aşa ceva. După patru luni fără nici un cuvânt sau semn de la el...

— E ca şi când ar fi avut un accident, spuse Katherine cu încăpăţânare. Sau s-a întâmplat ceva la care nu ne-am gândit. Pe nici unul dintre voi nu-l voi asculta, criticându-l — voi nu l-aţi iubit pe Craig, nu i-aţi dat nici o şansă.

— Unii dintre noi au făcut-o, spuse Claude calm.

— Nu toată familia.

El zâmbi.

— Asta înseamnă să ceri prea mult de la orice familie. Dar unii dintre noi îl adorau. El avea o poziţie deosebită, ştii; primul nepot. Cei doi fii ai Victoriei şi ai lui Hugh — Jason şi Curt — erau mereu în competiţie pentru un lucru sau altul; şi apoi Jason şi Ann au avut un copil, primul nepot, cu un an înainte de a-l avea Curt şi soţia lui pe Derek. Nu că ar fi fost o competiţie, înţelegi, dar Victoria l-a adorat pe Craig din ziua în care s-a născut; la fel şi Ann; şi când Jennifer a crescut, ea s-a alăturat corului feminin de admiratoare. Hugh se aştepta ca nepotul lui să fie copia sa — agresiv, dominator, încrezător; Jason dorea un fiu care să fie o legendă ca Hugh Hayward; iar Victoria şi Ann îl numeau pe Craig „băiatul lor de aur": perfect, excelând în toate. Mie îmi părea rău pentru el; nu era nici o posibilitate ca să se poată ridica la nivelul tuturor acestor cerinţe. Curt, care s-a pensionat acum şi trăieşte în Phoenix, nu l-a iubit niciodată pe Craig; spunea că este răzgâiat şi slab. Derek a urmat calea luată de tatăl său, nefiind niciodată în stare să tolereze oamenii urcaţi pe piedestaluri, fiind cu mult mai puţin competitiv. Era bun prieten cu Craig. Ei bine...

Claude gesticulă violent cu mâinile.

— Ross a scăpat: el a mers la colegiu la New York, s-a însurat, şi-a găsit un rost în viaţă. Un prieten al lui Curt din New York l-a luat pe Ross la firma sa. Derek a rămas aici şi a dirijat compania înainte de a se pensiona Curt, de altfel destul de timpuriu. Acum a dublat dimensiunile ei — a avut nişte ocazii care ar fi putut fi dezastruoase, dar s-au dovedit foarte profitabile. Un adevărat jucător, acest Derek. Şi nimeni nu se pune cu el, nici Victoria, — acţionara majoritară. A devenit capul familiei — de când Victoria s-a retras complet după ce Jennifer şi Craig au fost omorâţi... După ce *am crezut* că Craig a fost omorât.

Katherine văzu din nou fotografia cu fata râzând.

— Cum era Jennifer?

— Jennifer. Tobias o numea „lumină şi umbră". Era drăguţă, cu o prospeţime care te făcea să-ţi regreţi vârsta. Trecea dansând prin viaţă, neluând nimic în serios, până în ultimele câteva luni, când se schimbase. Tobias fusese aici de Paşti şi o văzuse sumbră, distantă, încăpăţânată... Fusese acceptată la „Radcliffe", dar apoi, aşa dintr-o dată, anunţase că nu va merge. Nimeni nu ştia de ce.

După o pauză, Katherine întrebă:

— De ce s-a întors Ross?

— Cred că a venit ca să fie lângă Victoria. N-am aflat niciodată motivul, deşi Derek a făcut tot posibilul să afle. Dar întoarcerea lui nu a schimbat nimic. El şi-a deschis propria sa firmă de construcţii, se bucură de o reputaţie remarcabilă, fără legătură cu cea pe care Hugh, Curt şi Derek au făcut-o pentru „Hayward Corporation", iar el şi Melanie şi-au construit o casă în Tiburon. Nu mai exista, într-adevăr, o familie: Craig şi Jennifer plecaseră, Jason şi Ann se mutaseră în Maine, Derek şi tatăl său conduceau compania. Victoria îşi ieşise din minţi de necaz, apoi devenise din ce în ce mai capricioasă. Acum nouă ani, când Tobias s-a pensionat, ea i-a dat un apartament la al doilea etaj al duplexului ei. Toţi mergeau pe drumuri separate, măsurându-şi vieţile după diferitele posesiuni.

Aceste cuvinte îi atraseră atenţia Katherinei.

— Cum adică? Să măsoare...?

— Ce posedăm, ce avem, pentru ce ne luptăm. Derek, de exemplu, îşi măsoară viaţa în bani şi putere. În neveste, poate, dacă le socotim pe cele trei pe care le-a avut. Şi în lucruri: a strâns orice, de la artă la obiecte neînsemnate.

Katherine se gândea la coşul de picnic.

— Şi Ross? întrebă ea.

— În împliniri, presupun. Cât de mult poate să reuşească în reconstruirea oraşelor din America. Ross are ţeluri înalte. Între timp, face bani buni şi îi pasă de ei, chiar dacă nu pentru alt motiv decât pentru Melanie a lui, care este foarte extravagantă. Dar, cel puţin, el nu-şi măsoară zilele în dolari. Sau în putere, cu toate că trebuie să ştie că este nevoie de putere ca să transforme visele lui în realitate. Un bărbat interesant; nu te-ai mutat aici din cauza lui?

— Oh, nu! (Era consternată.) Nici măcar nu i-am spus. Şi nu l-am văzut decât o dată, preciză ea. Acum şase săptămâni. Cum îşi măsoară Victoria viaţa?

— Odată era familia: cât de ferm îi ţinea împreună. Asta a încetat însă, când au murit Craig şi Jennifer. În ultimii zece ani, ea s-a dorit utilă. Conduce comitete la operă, la concerte, la Muzeul de Artă, tot felul de organizaţii de binefacere, şi este extraordinar de influentă deoarece munceşte cu adevărat. Prin relaţiile ei, Muzeul de Artă a obţinut „Expoziţia Aurului din Peru" care se deschide săptămâna aceasta. Ţi-o recomand: un spectacol strălucitor. *De ce* te-ai mutat la San Francisco?

— Am crescut aici.

— Acesta este singurul motiv pentru care te-ai mutat din Vancouver?

— Nu mă număr printre fanii familiei Hayward, să ştii.

— Da, cred că ştiu asta. (O privi amuzat.) Voi raporta familiei. Eşti o tânără femeie foarte plăcută; vorbeşti inteligent şi asculţi bine. Într-adevăr, tu m-ai manipulat făcându-mă să vorbesc despre familie, pe când eu mă gândeam să vorbim despre tine. Admirabil.

Katherine îl privea.

— Nu cred că cineva îl poate manevra pe Claude Fleming. *Ai vrut* ca eu să aflu despre familie.

El semna nota de plată şi stiloul său se opri imediat. Zâmbi larg.

— O faci foarte bine, spuse el şi termină să scrie.

— Cum crezi că-mi măsor eu viaţa? întrebă Katherine.

O studia, pe gânduri.

— Prin independenţa ta, zise el, şi urmări schimbările rapide de pe faţa ei, de la plăcere la confuzie.

— Şi Craig? întrebă ea.

— Ah! În bani, să iubească câteva persoane deosebite, să fie admirat şi să se eschiveze cu succes de probleme.

Katherine se uită pe fereastră, la cerul care se întuneca. Pentru prima dată, nu era sigură ce trebuia să spună în apărarea soţului ei.

Leslie aduse o sticlă de vin şi un tort pentru aniversare şi toţi ajutară la punerea mesei.

— Câţi ani ai? întrebă Todd.

— Nouăzeci şi nouă, spuse Leslie. Dar am decis să nu-i arăt. În unele zile, nici măcar nu simt asta.

Katherine îşi ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic serios, spuse Leslie. Este vineri. O mulţime de lucruri par rele vinerea, dar se vindecă în mod miraculos dacă ai două zile libere. Pe dracu', am uitat. Tu lucrezi mâine!

— Nu săptămâna asta. Gil mi-a spus că nu are nevoie de mine. Nu ştiu ce l-a apucat.

— Gil? Generos? Nu-i stă în caracter. Sigur pândeşte ceva.

— Câţi ani *ai*? insistă Todd.

— Treizeci şi şase. (Leslie îşi ciufuli părul.) Pare mult?

— Nu aşa de mult ca nouăzeci și nouă.

Privi în farfuria lui pe când se aşezau.

— Mami, ce este chestia asta uleioasă? Pare dubioasă!

— Nu mă jigni, răspunse Leslie râzând. Deoarece este ziua mea de naştere, eu aleg meniul; şi este *ragout*[1] de vită.

Todd se strâmbă.

— Sună îngrozitor. Mă duc la „McDonald's".

— Hei, i se adresă Leslie, aruncând o privire rapidă Katherinei. Vrei să-mi strici petrecerea?

— Todd, spuse Katherine, am lăsat o cutie în apartamentul lui Annie. Vrei s-o aduci?

El tresări, încruntat.

— De ce nu?

Când el plecă, Leslie îi adresă Katherinei o privire întrebătoare.

— Nu era aşa la Vancouver.

— Ştiu. S-a schimbat de când am venit aici. Crează probleme şi la şcoală — profesorii lui spun că-şi face în joacă toate temele. Eu nu pot să-i vorbesc despre asta...

— Tu nu vorbeşti cu noi despre nimic, răbufni Jennifer. Nici măcar nu ne-ai întrebat dacă voiam să părăsim Vancouver-ul.

— Jennifer, asta a fost acum mult timp.

— Noi nu am uitat. Şi nu ne place nimic la San Franciso: nici apartamentul, nici şcoala, nici serviciul tău! *Nimic*!

Katherine şi Leslie schimbară o privire. Apoi Leslie exclamă:

— Am o idee.Voi amândoi aveţi nevoie de o zi la Exploratorium. Sâmbăta viitoare. La prânz. Să fii pregătită.

— Exploratorium! strigă Todd, intrând cu o cutie mare în braţe. Nu glumiţi? Mami ne-a promis de două ori să ne ducă, dar ne-a dus cu vorba de ambele dăţi.

— Todd, te comporţi ca un mic tiran nesuferit, spuse Leslie. (Profitând de faptul că el rămăsese cu gura căscată, îi arătă farfuria.) Mănâncă-ţi cina — care este grozavă, că veni vorba — şi vezi dacă poţi să mă ajuţi să înţeleg misterul.

— Misterul?!

Jennifer o privea neîncrezătoare.

— Pregăteşti ceva, astfel încât să uităm că nu suntem fericiţi?!

— Nu, nu pregătesc nimic, spuse Leslie serios. O să vorbim despre asta. Dar acum este petrecerea mea şi nu vreau să mi-o stricaţi. Dacă Todd îmi stinge lumânările cu pufăielile lui, nu mi se va împlini dorinţa.

Todd şi Jennifer zâmbiră.

— Şi care este misterul? întrebă Todd.

---

[1] *Ragout* — tocană (lb. franceză în original) (n.r.)

— Avem la „Heath" o nouă serie de pulovere ale designerului Ralph Lauren; sunt foarte populare şi se vând repede. De asemenea, se vând repede bluzele lui Calvin Klein, de mătase, care costă două sute cincizeci fiecare.

Jennifer suspină.

— *Fiecare?* Acesta este misterul? De ce plătesc oamenii aşa de mult?

Leslie râse.

— Nu. Asta este: au dispărut mai multe bluze şi pulovere din magazin decât îşi aminteau vânzătorii să fi vândut. Cum aţi explica asta?

— Cineva le-a furat, spuse prompt Jennifer.

— Aşa am gândit şi eu. Dar înregistrările de vânzare din calculatoare spun că ele au fost vândute.

— Vânzătorii au uitat, spuse Todd. Au avut o amnezie. I-ai întrebat dacă nu au căzut într-o zi sau dacă nu au fost bătuţi?

— E o idee, răspunse Leslie. Mă voi mai gândi.

— S-a întâmplat ceva cu calculatorul, ghici Jennifer.

— Calculatoarele nu fac greşeli, zeflemisi Todd.

— Niciodată? întrebă Katherine. Şi dacă o persoană greşeşte când îi spune computerului ce să facă?

— Am ghicit! strigă Todd. *Este* calculatorul, câţiva şoareci au intrat în calculator când era frig afară şi s-au frecat între ei... să se încălzească, frecarea a produs electricitate statică, care a şters o parte a memoriei calculatorului, aşa că aţi obţinut un număr greşit.

— Aha, râse Leslie. Deci vom căuta şoarecii luni dimineaţă.

— Leslie, zise Katherine, care e, de fapt, problema? Nu sunt numai bluzele şi puloverele.

Leslie oftă.

— Ai dreptate; este mai mult. Sunt colegii mei vice-preşedinţii. Patru bărbaţi încrezuţi care aşteaptă cu limbile scoase ca eu să fac o greşeală aşa încât să mă poată arunca din Edenul lor masculin. Eu nu ştiu ce naiba se întâmplă cu aceste bluze şi aceste pulovere,. dar dacă noi pierdem marfă — ceea ce înseamnă bani — ei se vor uita să vadă cine se ocupă cu securitatea magazinului, şi asta înseamnă *Leslie.*

— Tu? întrebă Todd. Securitatea?

— Este subordonată direcţiei de personal. Şi eu sunt vicepreşedinte la Personal şi salarii. Înţelegi ce vreau să zic? (Medită un moment, apoi scutură brusc capul.) Destul cu asta. Sunteţi un auditoriu minunat. M-aţi înveselit şi vă iubesc pe toţi. Dar suntem în pericol să uităm una din cele mai importante părţi din seara asta. Nu am văzut o prăjitură în bucătărie? Cum pot să înghit treizeci şi şase de ani fără o prăjitură de ciocolată care să-i facă să alunece? Şi ce e cu cutia uriaşă care l-a uimit pe Todd? Ar putea să fie pentru mine?

Katherine aprinse lumânările pe tort, în timp ce Leslie deschidea cutia şi scotea un set de perne decorative pentru canapea, pe care le făcuseră cei trei Fraseri.

— V-aţi adus aminte! strigă ea cu plăcere. Şi *sunt* minunate — exact tipul pe care nu l-am putut găsi nicăieri.

Todd şi Jennifer iradiau şi se lansară într-o explicaţie lungă despre dificultăţile realizării acelei minuni.

— Dar a fost distractiv, spuse Jennifer. I-a plăcut chiar şi lui Todd.

— Eu am avut această sabie, explică Todd, cu care am rănit monştrii din peşteră, care erau aproape să ne înhaţe...

— Vrea să spună că a cusut, veni Jennifer în ajutor.

— Numai să nu le spui băieţilor la şcoală, şopti Todd. Ei ar crede că am fost cu adevărat caraghios.

Katherine parcă privea un caleidoscop. Copiii şi prietena ei stăteau la o masă pliantă, aranjată în mijlocul livingului aglomerat. Pe o masă, într-un colţ, brăţările, colierele şi pandantivele străluceau în lumina blândă. Ceasul străvechi bătea ora nouă. Nimic şi nimeni din camera aceea nu ar fi fost acolo dacă nu ar fi fost *ea*. „Independenţă", spusese Claude, făcând-o să se înfioare de plăcere. Avusese dreptate, şi plăcerea ei fusese adevărată. Chiar dacă ştia că era temporară, numai până se întorcea Craig, totuşi o savura; ea *singură* făcuse asta.

Îmi voi aminti întotdeauna ce simţi în astfel de clipe, cugetă ea. *Pentru că nu am simţit-o niciodată mai înainte.*

Câteva zile mai târziu sună Derek.

— Am bilete pentru un vernisaj particular, diseară, la expoziţia de artă peruviană. M-am gândit că-ţi va face plăcere s-o vezi, în special bijuteriile. Cina este inclusă — posibil capră de Peru friptă — dar dacă nu este comestibilă, putem merge altundeva. Pot să te iau de la „Heath"?

— Da, acceptă ea fără ezitare.

Derek putea să-i spună mai multe despre familia Hayward şi despre Craig, îşi zise ea, încercând să-şi explice răspunsul rapid. Îşi spuse că ar putea găsi idei pentru bijuterii, în lucrătura antică de aur a artiştilor peruvieni. Şi, în afară de asta, va descoperi cum să-l ajute pe Lister să aranjeze vrăjitoarele şi vrăjitorii într-o vitrină de Halloween. Annie putea să stea cu Jennifer şi Todd. Dar, la sfârşitul zilei, admise că spusese „da" pentru că voia să-l vadă iar pe Derek.

— Sunt bucuros că eşti aici, zise el când Katherine urcă în maşină, în faţă la „Heath". Mi-a fost teamă că mă vei refuza.

Maşina era lucioasă, elegantă şi comodă, iar Katherine se simţea ciudat stând la numai câţiva inci deasupra străzii, privind alte maşini şi

pietoni care se conturau deasupra ei în timp ce Derek conducea repede, strecurându-se în spaţii înguste, ceea ce o făcea să tresară.

Se uita la profilul lui frumos, întrebându-se câte femei îl refuzaseră pe Derek sau cât de des îi fusese cu adevărat frică că ele l-ar putea refuza.

— De ce te-aş fi refuzat? îl întrebă.

— Un alt Hayward. M-am gândit că poate te-ai săturat de noi după ce ai fost asaltată în ultimele câteva săptămâni.

— Ah! (Oare fiecare membru al acestei familii ştia ce făcea celălalt?) Nu, a fost chiar interesant.

— *Interesant*? Bunule Dumnezeu, trebuie să audă şi Tobias asta.

Întoarse spre Centrul Civic şi găsi un loc de parcare lângă Muzeul de Artă. După ce a întâlnit clanul Hayward, Katherine Fraser îi declara interesanţi!

— Îmi pare rău, roşi Katherine, simţindu-se plictisitoare şi prostănacă şi întrebându-se cum va decurge seara.

— Vom supravieţui. (Derek merse în jurul maşinii şi îi deschise portiera.) Poate vei descoperi că unii dintre noi sunt mai interesanţi decât alţii. Hai să vedem ce se petrece înăuntru.

O luă de braţ. În mod neaşteptat, ea simţi un val de plăcere. Era atâta timp de când nu mai ieşise undeva. *Nu era vorba de Derek*, îşi spuse ea, *ci de faptul că evadase din casă şi din rutina zilnică, atât de obositoare.*

Dar după ce intrară înăuntru şi se confruntară cu aglomeraţia, plăcerea Katherinei dispăru. Bărbaţi plini de importanţă, în haine negre sau costume închise la culoare, şi femei frumoase în rochii de ocazie, acoperite de bijuterii, o măsurară când-o văzură la braţul lui Derek, şi o sută de sprâncene se ridicară, făcând-o să se simtă la fel de prost ca acum câteva luni, lângă lumina prezenţa strălucitoare a Melaniei, ca şi cum ea ar fi o intrusă la o petrecere exclusivistă. Impasibil, Derek făcea prezentările şi Katherine strângea mâini şi murmura saluturi, întrebându-se tot timpul de ce nu fusese pregătită. Derek ar fi putut s-o prevină, dar poate nu a avut idee cum se simţea ea, purtând un costum albastru de lână şi o bluză albă, cu un singur şirag de perle pe care i le dăruise Craig la a zecea aniversare a căsătoriei lor.

Nu voi putea să mai suport prea mult asta, îşi spuse, *voi pleca. Derek n-o să se supere; el aparţine acestei lumi şi nici nu va şti că am plecat.* Dar ceva o reţinea şi, pe când răspundea politicos la întrebările prietenilor lui Derek, un gând îi fulgeră prin minte: *Craig a fugit. Eu nu voi fugi.*

Dădu la o parte cuvintele ca şi cum ar fi ars-o, înlocuindu-le cu altele:

Asta e cercetare. Acum aflu ce bijuterii poartă femeile bogate. Într-o bună zi voi desena pentru ele.

— Bijuteriile sunt în casete de-a lungul peretelui, spuse Derek. Îmi pare rău de aglomeraţie; petrecerile particulare nu sunt niciodată prea intime. Cu puţin noroc, cina va fi mai liniştită.

Cina *era* mai liniştită. Musafirii stăteau câte zece la o masă şi, la început, conversaţia se învârtea în jurul lui Derek. Pentru prima oară, Katherine află care erau, de fapt, activităţile Corporaţiei Hayward în California şi în Vest — de la autostrăzi, poduri şi apeducte la complexe de birouri şi zone industriale. Se simţea ameţită de extinderea companiei de sub controlul lui Derek. Presupusese că era ca a lui Craig, construind case şi clădiri cu birouri şi având perioadele ei dificile. În realitate, însă, Corporaţia Hayward era doar foarte puţin atinsă de fluctuaţiile economiei. Birourile şi complexele industriale se reduseseră, dar contractele pentru drumuri, poduri şi diguri fuseseră semnate cu ani în urmă, şi erau suficiente pentru a menţine compania activă. Aducându-şi aminte cum Craig şi Carl fuseseră forţaţi să renunţe la muncitori pentru că nu era destul de lucru pentru ei, şi ascultând vorbele lui Derek despre proiectele uriaşe şi planurile lui de viitor, Katherine începu să-l vadă ca şi cum el s-ar fi situat deasupra tuturor, neatins de problemele şi temerile obişnuite, mărunte.

Părea să nu fie atins nici de oameni. Bărbaţi şi femei veneau la el şi îi vorbeau respectuos, adesea cu deferenţă, unii încercând să obţină favoruri, alţii dându-i informaţii. Dar Derek se purta la fel cu toţi. Mulţumit de sine, retras, caustic, foarte puternic în spatele aparentei atitudini politicoase, el părea impresionant şi inaccesibil, cum Katherine nu mai cunoscuse pe nimeni până în acel moment.

— Acum, spuse el, e rândul tău. Vreau să aflu despre bijuteriile tale. Iei lecţii?

Katherine îi răspunse scurt, nevrând să vorbească despre munca sa. Dar el o presă până când ea descrise câteva din schiţele pe care le făcuse.

— Aş vrea să le văd, spuse el.

— Încă nu mi-am găsit un stil propriu.

— Ce părere ai?

Arătă spre o femeie de pe partea cealaltă a camerei, pe al cărei gât erau stivuite diamante care străluceau când mişca din cap.

Katherine o contemplă.

— Arată ca un far, avertizându-i pe toţi din jurul ei.

Privirea leneşă a lui Derek fulgeră scurt.

— Poţi să fii chiar uimitoare, zise el. Şi nici măcar nu eşti conştientă de asta.

Ea roşi şi tăcu, temându-se să nu spună ceva care să *nu fie* uimitor. După un moment, el o întrebă despre „Heath" şi apoi, tot restul serii, purtară conversaţii facile. Dar Katherine era conştientă de ochii lui fixaţi asupra ei, atât de intim şi atent ca şi cum ar fi fost singuri. El transformase o masă de trei sute de persoane într-o seară în doi.

Realiză, pe când o conducea acasă cu maşina, că nu comentase nimic despre hainele ei, nu păruse nici măcar să le vadă. Totuşi, el era îmbrăcat impecabil şi fastuos. Aşa că trebuia să le fi observat. *Va trebui să fac ceva pentru asta*, gândi ea, *când o să-l văd iar.*

— Te voi suna, spuse Derek în timp ce ea descuia uşa casei.

Ţinând-o de mână, el îi sărută fruntea.

— Mulţumesc că ai venit. Mi-au plăcut incaşii mult mai mult decât am crezut că ar fi posibil.

Ea zâmbi, privindu-l cum se întorcea la maşină, şi încă mai zâmbea când intră în apartament. Annie o aştepta, cu degetul pe buze. Zâmbetul Katherinei se stinse.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Poate nimic, şopti Annie. Dar m-am gândit că veţi dori să vedeţi singură asta.

Îi întinse un plic.

— O scrisoare din Canada.

Inima Katherinei începu să bată cu putere. Nu era nici o adresă a expeditorului şi timbrul era estompat. Nu, nu era. Ochii ei se umpluseră de lacrimi. Clipi să le îndepărteze şi citi numele unui oraş despre care nu auzise niciodată, în Saskatchewan. Ce făcea Craig acolo, oare?

Annie plecase în apartamentul ei. Livingul era liniştit. *Craig, Craig, Craig.* Era ca o bătaie de inimă. Deschise plicul şi scoase o bucată de hârtie. Dar nu era nimic scris pe ea. *Nici un cuvânt.* Numai că, pe când ea despăturea hârtia, căzu ceva pe podea. Katherine se aplecă să vadă despre ce e vorba: cinci sute de dolari în hârtii noi de câte o sută.

8

Mâna Victoriei tremura când turnă ceaiul.

— Şi ce vrei să faci acum? întrebă ea.

Banii erau pe masă între ele, lângă serviciul de ceai din argint. Privirea Katherinei alunecă pe lângă ei când luă ceaşca. De trei zile teancul de bani fusese centrul atenţiei pe masa ei de lucru. Încercase să

le explice copiilor ce însemna asta — că Craig era bine şi ştia unde se aflau, că dintr-un anumit motiv încă nu putea să se întoarcă la ei, dar că voia să-i ajute, aşa că le trimisese banii. Apoi, vineri dimineaţa, sunase Victoria, surprinzându-o cu o invitaţie la ceai pentru după amiaza aceea, iar Katherine, sub influenţa unei inspiraţii de moment, pusese bancnotele în geantă. Imediat ce se aşezaseră, le scoase şi-i povesti Victoriei.

În liniştea camerei însorite, Victoria oftă adânc, răsucind cele cinci bancnote, uitându-se parcă după un mesaj.

Katherine o privea. Stătea dreaptă, senină şi intangibilă ca o împărăteasă, îmbrăcată într-un costum croşetat din cea mai fină lână de Burgundia, cu părul ei alb tuns în bucle scurte, ca o bonetă. Din când în când, ridica o mână subţire, cu manichiură îngrijită, spre pandantivul antic pe care-l purta la gât, pe un lanţ de aur; în afară de această mişcare, corpul ei rămânea într-o completă imobilitate. Chiar mai mult decât femeile de la expoziţia peruviană, o făcea pe Katherine să se simtă stângace şi săracă.

Dar faţa Victoriei era crispată şi o venă de pe gâtul ei se încorda ritmic în timp ce inspecta banii. Katherine începu să cerceteze admirativ camera în care stăteau. Sub razele soarelui, mobila albă de răchită lucea în contrast cu verdele închis al ficuşilor, al viţei de vie şi al plantelor pline de flori, bogate ca nişte tufe. Peste tot erau împrăştiate amintiri minunate din călătoriile Victoriei în jurul lumii — păsări din *papier maché* din Mexic, un cal de bronz din Ceylon, doamne japoneze din jad, măşti de abanos din Africa. Era o cameră tot atât de nobilă şi fină ca Victoria, dar care parcă aştepta pe cineva să o însufleţească.

Victoria oftă din nou.

— Ar putea să fie de la un prieten.

— Nu.

Katherine o privea cum punea banii, cu grijă, pe masă.

— Sunt de la Craig. Noi nu cunoaştem pe nimeni în oraşul acela — schiţă un zâmbet — şi nici altundeva, care să ne trimită anonim cinci sute de dolari.

Victoria luă ceainicul de argint şi umplu din nou ceştile.

— Şi ce o să faci acum? întrebă ea.

— Să aştept, răspunse Katherine abătută. Îl voi aştepta pe Craig să se întoarcă.

Mâna Victoriei se îndreptă spre pandantiv.

— Acum, că ştim că este în viaţă, ai putea spune că şi *noi* îl aşteptăm. Dar în mod clar Craig nu are intenţia să se întoarcă la noi. El ne-a scos din viaţa lui.

Katherine se crispă. *Aşa cum ne-a scos pe noi.* Se uită din nou la banii de pe masă. *Nu, greşesc. El ne-a timis bani. Dacă ar fi vrut să ne elimine din viaţa lui, n-ar fi făcut-o.*

Victoria se foi uşor în scaunul ei.

— Te-am invitat aici, pentru a ne cunoaşte mai bine. Am impresia că eu sunt ultima din familie care face asta.

— Erai supărată din cauza grosolăniei mele. Îmi cer scuze pentru modul în care am vorbit în noaptea aceea.

— Cum puteai să fii... Voiai să repezi oamenii, Katherine. Să stai departe de ei. Cu totul nesigură. Trebuie să înveţi să te controlezi. Şi dacă ai învăţa să stai dreaptă, vei arăta ca o femeie care îşi cunoaşte valoarea, nu ca un şoarece de *mosc* care se ghemuieşte în furtună.

Katherine zâmbi, dar ecoul zâmbetului ei nu apăru pe faţa Victoriei. Îşi îndreptă spatele şi îşi trase umerii înapoi. Ridică hotărâtă capul, iar ochii ei îi întâlniră pe ai Victoriei.

— Mult mai bine. Dacă înveţi întotdeauna atât de repede, e foarte bine. Se pare că toţi ceilalţi au luat masa cu tine, sau cocktailuri seara, sau — ceea ce noi găsim foarte ciudat — chiar un picnic. Ce părere ai despre noi?

— Cred că vreţi ceva de la mine, replică Katherine. Diferite lucruri. Şi nu acţionaţi ca o familie.

Victoria mai turnă ceai.

— Ia o prăjitură, draga mea; arăţi destul de slabă. În ce fel nu acţionăm ca o familie?

— Nu vă iubiţi prea mult unul pe celălalt.

Victoria râse scurt.

— Chestia asta se aplică multor familii, Katherine. Dar să ştii că unii dintre noi se iubesc unii pe alţii. Foarte mult.

Uitându-se peste ceaşca ei, urmări licărirea de argint a unui avion care traversa bolta, deasupra oraşului. Apoi continuă:

— Şi, de altfel, cred că exagerezi. Poate crezi că noi nu ne iubim deoarece, de fapt, tu nu ne placi pe noi.

— Nu!

De ce fac ei din orice conversaţie, o dispută? se întrebă Katherine, după care trecu la un subiect neutru.

— Am văzut expoziţia peruviană de la Muzeul de Artă; a fost minunat.

În sfârşit, Victoria zâmbea.

— Da, nu-i aşa? Eu nu am putut să fiu la deschidere, dar am aflat despre apariţia ta alături de Derek.

Nu există subiecte neutre cu această familie.

— Derek ţi-a spus?

— Derek nu-mi spune nimic. Prietenii mei mi-au povestit despre tovarăşa lui. Era imposibil să nu te identific corect.

— S-au mirat că era cu mine?

Victoria zâmbea din nou.

— Era ceva curios — da, Polk?

— Domnul Derek Hayward, doamnă, spuse majordomul. La telefon.

— Ne-a auzit vorbind despre el. Om fi spus ceva defăimător. (Ridicând telefonul, ea râse ca o copilă, surprinzând-o pe Katherine.) Da, spuse în receptor, făcându-i semn lui Katherine să mănânce o prăjitură.

Katherine mâncă o bucăţică, apoi alta, descoperind ce flămândă era. În curând, Jennifer şi Todd vor lua cina cu Annie. Apoi îşi vor face temele, în timp ce Annie şi le va face pe ale ei, de cealaltă parte a holului, cu uşa deschisă. Totul era în regulă; nu era nevoie să se grăbească acasă. Îi era foame. Victoria mai bine ar fi invitat-o la cină decât la un ceai târziu de după-amiază. Probabil că nu o dorea pe Katherine Fraser din nou la masa ei până când nu ar fi avut ocazia să o studieze şi să stabilească nişte reguli de bază: „Stai dreaptă." „Nu repezi oamenii." „Nu sta departe de ei."

— Eu nu cred, spunea Victoria. Dar poate că ai dreptate.

Vocea ei se schimba când vorbea cu Derek; era atentă, ba chiar deferentă. *Ar putea să fie şi altceva*, se gândea Katherine. Dar Derek era capul familiei, aşa spusese Claude. Prin lipsă.

— Da, are, spuse Victoria. Dar poate că vrea să-ţi spună chiar ea. Este aici... bineînţeles că poţi...

Îi întinse telefonul peste masă.

Katherine abia apucă să-l salute înainte ca el să spună:

— Ai aflat ceva despre Craig?

— Mi-a trimis nişte bani.

— Şi ce a spus?

— Nimic.

— Ce a scris în scrisoare?

— Nu a fost nici o scrisoare. Nu a fost nimic. Numai banii.

— Nu a fost nici o scrisoare? Nici măcar o notiţă?

— Nu. Cinci bancnote de câte o sută de dolari.

— Hristoase! De unde a fost expediată?

— Dintr-un orăşel — Saskatchewan. Nu am auzit niciodată de el.

— Presupun că ai vorbit cu poliţia de acolo.

— Am vorbit cu poliţia din Vancouver şi vor trimite fotografia lui Craig la poliţia din Saskatchewan, pentru identificare.

— Cum de a ştiut unde eşti?

— Habar n-am. Aş vrea să-ţi pot răspunde.

El tăcu din nou.

— Nu e mult. Dar este un început. Intenţionam să te sun diseară. Plec mâine să văd nişte vii, la Napa. Îţi surâde ideea unei excursii?

— Nişte vii?

— Sunt asociat la câteva vii mai mici. Culesul a trecut, dar poţi vedea cum se face vinul. Sau ai văzut deja aşa ceva?

— Nu, nu am văzut. Mi-ar place foarte mult. Am putea să-i luăm pe Jennifer şi pe Todd? Ei nu au văzut niciodată o vie.

Receptorul rămase tăcut.

— Dacă crezi *cu adevărat* că le va face plăcere. M-am gândit la o cină după aceea; să nu fie prea târziu pentru copii.

— Ah...

Ce prostie, gândi ea. *Nu e genul care să facă excursii cu familia.*

— Te voi anunţa. De acord?

— Te sun diseară. Pe la unsprezece. E târziu, cumva?

— Nu, e bine.

După ce-i spuse „la revedere", ea ridică ochii şi întâlni privirea zeflemitoare a Victoriei.

— Deduc că Derek nu a fost entuziasmat să se distreze cu copiii tăi.

— Ar fi trebuit să refuz. Sfârşitul de săptămână este singura perioadă când noi trei suntem împreună.

— Derek este foarte atrăgător.

— Oh, nu. (Katherine se încordă.) Da, bineînţeles, este atrăgător, dar eu sunt căsătorită. Eu nu caut... eu caut numai *prieteni*.

— Craig te-a părăsit. (Vocea Victoriei era îndârjită în lumina care slăbea încet.) Ne-a părăsit pe toţi. Îmi amintesc — vorbele deveniră ca o reverie — cu mult timp în urmă obişnuiam să-mi număr familia ca să fiu sigură că totul era bine. În special în nopţile cu furtună, parcurgeam numele lor în gând şi controlam unde era fiecare. Desigur, rareori ştiam unde erau toţi, dar când aflam că erau bine cu toţii, eram mulţumită.

Surprinsă, Katherine mărturisi:

— Aşa făceam şi eu, ori de câte ori Craig era într-o călătorie sau când copiii îşi petreceau noaptea la prieteni.

— Într-adevăr. Deci Craig şi-a găsit o altă femeie care să-i poarte de grijă în timpul furtunilor. Poate de asta i-a fost mai uşor să ne uite. El ştia că eu număram familia ca să mă conving că totul era bine. Dar el ne-a lăsat să credem că e mort, ne-a lăsat să-l jelim şi *nu i-a păsat.*

Ca şi cum Craig ar fi stat pe scaunul de răchită din cealaltă parte a camerei, Katherine îl văzu, foarte liniştit, privind în gol, cu un ziar desfăcut în poală. Îl văzuse adeseori astfel, în special în serile când, după ce termina de spălat vasele de la cină, venea în living şi-l găsea

privind fix afară, pe fereastră, la ceva ce ea nu putea să vadă. Acum ştia că el privea la familia pe care o părăsise.

— Îi păsa, îi spuse Victoriei. Nu era foarte fericit.

— Destul de fericit ca să stea unde era, spuse Victoria. Destul de fericit ca să evite telefonul, un avion spre San Francisco...

— Dar nu destul de fericit ca să-mi vorbească despre asta. (*El nu vorbea niciodată despre sentimentele sale*, gândi Katherine.) Erau asemenea tăceri... asemenea goluri între noi. Odată i-am spus că arată ca şi cum ar fi fost obsedat de ceva şi după aceea s-a închis în el mai mult ca oricând. Acum ştiu de ce, dar toţi aceşti ani n-am înţeles. Am ştiut numai că îl iubeam... Şi el nu mi-a vorbit, a plecat, păstrând toate aceste secrete...

Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Nu am recunoscut asta faţă de nimeni, nici chiar faţă de mine... că existau acele goluri, prăpăstii întunecate între noi şi că nu puteam să ajung la el — nu, nu sunt sigură că este adevărat. Poate... poate nu am încercat destul. (Ea se cutremură sub privirea insistentă a Victoriei.) Poate că nu am făcut-o. Nu ştiu de ce. Am aşteptat ca el să vină la mine şi să împart cu el tot ceea ce-l necăjea... Ar fi trebuit să-mi dau mai multă silinţă să-l fac să-mi vorbească. Pare atât de limpede acum — dar am avut şi momente bune, şi poate că m-am speriat că le-aş pierde... Şi aşa, distanţa dintre noi a devenit mai mare, iar Craig şi-a păstrat secretele... Of, dacă aţi şti cât îi uram secretele!...

Katherine plângea. Victoria ocoli repede masa, venind să stea lângă ea. O sărută cu blândeţe pe obraz.

— Draga mea, avem atâtea să ne spunem... Atâtea lucruri despre care doream să vorbesc de atâta timp!...

— Despre Craig? (Lacrimile Katherinei se uscară şi o cuprinse o mulţumire blândă simţind obrazul Victoriei apăsat pe al ei.) V-a lipsit faptul că nu puteaţi vorbi cu Craig?

— Oh, nu, spuse Victoria calm. De cincisprezece ani mi-e dor să vorbesc cu Jennifer.

Ross stinse proiectorul şi aprinse luminile de deasupra mesei de formă pătrată. Bărbaţii care stăteau în jurul ei, clipind în lumina ce invadase dintr-o dată camera, orbecăiau după creioane şi pixuri în timp ce el desfăşura pe masă o schiţă mare, pe care o fixă cu o cană de apă şi trei pahare. Când începu să vorbească, vocea-i era relaxată. Nimeni n-ar fi bănuit că el se găsea în ultima etapă a lungului drum parcurs în ultimii patru ani, timp în care făcuse o mulţime de planuri şi desene şi purtase negocieri ca să obţină cel mai mare proiect al carierei sale.

— Îmi pare rău că trebuie să trecem din nou prin asta, spuse el. Unii dintre dumneavoastră au parcurs deja această etapă.

— Dă-i drumul, îl întrerupse unul dintre elaboratorii proiectului, aşezat lângă perete. Când cheltuieşti trei sute de mii de bătrâne, nu se poate spunecă vorbeşti prea mult despre asta.

Ross zâmbi crispat, în timp ce ceilalţi râdeau. Asta era ceea ce se petrecuse în doi din ultimii patru ani; fiecare credea că nu se putea vorbi prea mult pe această temă. În special oamenii care stăteau în jurul mesei — reprezentanţii Primăriei, ai Comisiei de Planificare, Comitetul Cetăţenesc pentru Planificarea Mediului, Asociaţiile Zonelor Comerciale, Departamentul Construcţiilor şi o jumătate de duzină de alte grupuri şi agenţii care-l priveau cu feţe mulţumite, fiind pregătiţi să dea binecuvântarea finală unui proiect care avea să transforme impresionant o parte a peisajului zonei numită „Sudul Pieţei". Ross se întrebă care dintre ei va face obiecţiile de ultimă oră. Mai trecuse prin asta şi altădată.

— Am văzut cu toţii diapozitivele acelea cu Quincy Market din Boston, Harborplace din Baltimore, Society Hill din Philadelphia şi South Street Seaport Developement din New York. Vi le-am arătat mai înainte tocmai pentru că sunt predecesorii noştri. Adesea mă gândesc că noi ne înecăm în reglementări şi confruntări, dar e liniştitor să ne aducem aminte că şi alţii au trecut prin asta şi au supravieţuit.

Altă cascadă de râsete se auzi în jurul mesei.

— Voi trece foarte rapid...

Începu să vorbească, lăsând la o parte propriile lui sentimente: emoţia de acum patru ani, când investitorii îl aleseseră pe el dintre toţi arhitecţii verificaţi ca să ducă la bun sfârşit uriaşul proiect; frustrarea pe care o simţea când trebuia să facă faţă întârzierilor de tot felul — „Meschinăria oamenilor creşte", îi amintea Tobias, „odată cu sumele care intră în discuţie. Ei nu-şi pot imagina cu claritate ceva care să coste un milion de dolari, dar observă-i când se ceartă pentru trei sau patru dolari, la plata facturii de electricitate!"; nopţile când se trezea transpirat la gândul că-şi mărise echipa de la cincisprezece la optzeci şi cinci de oameni pentru a cuprinde volumul mare de lucru; zilele şi nopţile când îl copleşea bucuria pură de a fi creat planificarea urbană pe care o visase de când devenise arhitect.

Între timp, folosea indicatorul ca să sublinieze cei patruzeci de acri în care urmau să fie demolate treizeci şi cinci de clădiri, douăzeci şi cinci să fie restaurate şi douăsprezece reconstruite, o alee cu magazine, teatre şi locuri de luat masa.

— Fără clădiri mai înalte de opt etaje, spuse el. Şi cu spaţii deschise care să lege cartierele rezidenţiale de birourile şi de zonele comerciale.

Bay Bridge va avea aerul unui orăşel. (Făcu o pauză, aducându-şi aminte cine folosise pentru prima dată acest termen: Katherine, în ziua în care luaseră prânzul împreună.) O verigă într-un lanţ de orăşele, formând în final minunatul nostru San Francisco, continuă el, folosind iar cuvintele ei. În timp ce va fi la numai un cvartal de zona comercială din Market Street, la două cvartale de Centrul Civic şi la o distanţă mică de mers pe jos faţă de liniile de autobuz şi staţiile de tramvai. O aşezare pentru oameni...

— Da, dar nu pentru oamenii care sunt acolo, întrerupse Ted Taylor, împingâdu-şi în sus ochelarii ce-i alunecau pe nas.

El era reprezentantul Asociaţiei Zonelor Comerciale din Sud şi, timp de doi ani, trecuse prin perioada cea mai bună din viaţă, având puterea de a bloca un proiect de multe milioane de dolari numai prin ridicarea unei obiecţiuni — uneori chiar prin ridicarea unui deget. Îi părea rău că se terminase. Cât de des avea ocazia un om obişnuit, ca el, să forţeze oficialităţile guvernamentale, bancherii şi magnaţii afacerilor internaţionale să stea cuminţi şi să ia notiţe?

— Ce faceţi cu oamenii? Cei mai mulţi dintre ei locuiesc încă acolo şi îşi desfăşoară afacerile — nu îi veţi azvârli afară ca să începeţi construcţia în primăvară?

— Am discutat asta luna trecută, spuse Ross cu răbdare. Douăzeci şi opt de persoane care au închiriat spaţii comerciale şi nouăzeci şi patru de rezidenţi sunt încă în zonă; toate contractele lor de închiriere au expirat luna trecută, dar noi le-am acordat o amânare de şase luni, până în aprilie următor şi-i vom ajuta să se rearanjeze. Când am stabilit asta, aţi fost de acord. Aveţi vreo problemă acum?

— Nu, spuse Taylor trist.

Unul doborât, se gândea Ross. *Dacă şi ceilalţi ar spune că nu au probleme...*

— Câteva cifre, continuă el şi trase în jos o hartă de perete. Bay Bridge va avea şase sute de locuinţe, cu o populaţie estimată la o mie cinci sute de oameni. Va asigura două mii cinci sute de locuri de muncă în o sută patruzeci de instituţii separate plus alte două mii în birouri şi servicii. Construcţia însăşi va crea o mie de locuri de muncă. Cotele din taxe către stat şi taxele din vânzări vor creşte după cum se vede pe hartă...

Trase în jos un alt grafic. Directorul Comisiei de Planificare dădu din cap ca să arate că el ştia deja toate astea.

— Foarte satisfăcător. Unul dintre motivele pentru care ne place atât de mult proiectul.

Al doilea doborât, numără Ross şi îşi spuse că nu era momentul să arate nerăbdare. Proiectul Bay Bridge pornise cu adevărat când investitorii începuseră să cumpere teren. Ei au ales „Ross Hayward Associates" să deseneze planurile pentru cei patruzeci de acri, apoi au apelat la o firmă de consultanţă să evalueze aceste planuri. Când firma de consultanţă şi-a dat aprobarea, investitorii au cumpărat restul terenului, parcelă cu parcelă, timp de un an şi jumătate. Au aranjat finanţarea pentru un proiect de trei sute de milioane de dolari, au iniţiat negocierile cu agenţiile guvernamentale pentru aprobarea fiecărui stadiu al *Plazzei* şi au început să caute chiriaşii principali pentru artera comercială şi clădirile cu birouri.

Doi ani mai târziu, semnaseră un contract cu Ross, pentru planurile detaliate ale întregului complex. Atunci Ross s-a mutat în alt sediu, în care să aibă loc pentru echipa sa de arhitecţi, ingineri, desenatori şi operatori pentru calculatoare, echipă pe care trebuise s-o mărească de șase ori.

Ultimul pas a fost să aleagă un antreprenor. Unul dintre investitori, Brock Galvez — corpolent şi agresiv, un om care acumulase o vastă avere „prin muncă şi rugăciuni" spunea el, şi cumpărase „o fermă mexicană care s-a dovedit că pluteşte pe o mare de ţiţei" — a luptat puternic să încredinţeze afacerea lui „Hayward Corporation", dar ceilalţi investitori s-au opus.

— Este corporaţia familiei lui Ross; nu vom da mass-mediei ocazia să ne defăimeze că facem afaceri de familie.

Ross era în afara acestei probleme. Nimeni dintre ei nu l-a întrebat dacă voia să lucreze cu fratele său şi când au ales altă firmă şi el a părut a fi mulţumit, s-au gândit că acceptase inevitabilul. Nu le-a trecut prin minte că Ross nici nu voia să lucreze cu Derek. Şi cu toate că Bay Bridge era proiectul cel mai mare al anului, Derek nu i-a cerut niciodată ajutor lui Ross pentru a obţine afacerea. Totul era cinstit.

Însă certurile pentru aprobări continuaseră şi uneori el se gândea că proiectul nu va fi pus niciodată în practică.

— Acestea sunt modificările finale pe care aţi cerut să le facem, spuse Ross, întorcându-se cu faţa spre asistenţă.

Tragere pe sfoară, adăugă în sinea lui. *Fiecare are temeri; fiecare vrea să simtă un control. Rezidenţii locali se tem de chirii şi taxe mai mari dacă noi amenajăm zona, aşa că adăugăm un bazin de înot pentru comunitate la un nivel inferior al ariei comerciale. Comisia de Restaurare a Monumentelor este preocupată de restaurarea corectă aşa că adăugăm o descriere a tuturor materialelor şi vopselelor de exterior. Micile afaceri se*

destramă pierzându-şi clienţii, aşa încât investitorii le oferă spaţii pe artera comercială cu chirii reduse pentru primii cinci ani. Iar şi iar, până când, în sfârşit, au fost vârâţi toţi în comerţ.

— Aţi cerut parcare suplimentară, spuse el cu glas tare.

Într-adevăr, se insistase mult asupra acesteia, de îndată ce Ross a cerut permisiunea să închidă o porţiune de pe Eighth Street care ar fi tăiat în două cel mai mare parc din Bay Bridge. *De ce oare*, se întreba el, *străzile oraşelor sunt aproape la fel de sacre precum catedralele şi căsătoria?* După şapte luni de negocieri obţinuseră permisiunea să închidă strada, dar fuseseră nevoiţi să mărească suprafaţa de parcare.

— S-a creat spaţiu pentru încă cincizeci şi cinci de maşini, spuse Ross, arătând spre parcarea mărită. Dar prin eliminarea snack-barului din această parte a zonei de recreere.

— Aţi scos mâncarea ca să faceţi spaţii pentru maşini? întrebă o voce, neîncrezătoare.

Ezitant, Ross dădu din cap.

— Am înţeles că nişte vânzători au făcut cereri pentru autorizaţii în vederea amplasării unor tonete ambulante cu gustări, de-a lungul arterei cu magazine şi în parcuri. Ca răspuns la alte cereri, am redus consumul de energie pentru aer condiţionat şi încălzire punând sticlă ce reflectă energia solară la toate ferestrele care au faţa spre sud. Şi legat de normele revizuite pentru clădiri, referitoare la cutremure, am consolidat clădirea numărul douăzeci şi nouă. Cât despre alte clădiri...

Vorbea, păstrându-şi sentimentele pentru sine, deoarece ştia că fiecare pas pe care-l făcea fără să stârnească critici îl apropia tot mai mult de scopul său. *Da, ajunsese chiar foarte aproape*, îşi spuse.

— Ce s-a întâmplat cu centrul de supraveghere a copiilor pe timpul zilei? întrebă un bărbat tânăr, ridicându-şi privirea de la notiţele pe care şi le lua. În spaţiul de recreere, de lângă gimnaziu, nu acolo l-am prevăzut?

— R-a-h-a-t, gemu un bărbat brunet de pe partea cealaltă a mesei. Am *trecut* de asta. Subvenţia guvernamentală a fost tăiată! Când vom găsi banii, vom pune la loc centrul.

Asistentul şef al primarului se ridică în picioare.

— Concepţie bună, grijă faţă de oameni. Vecinătăţi frumoase, naturale. Biroul nostru l-a aprobat. Nu înţeleg de ce naiba ne învârtim în jurul cozii. Are cineva ceva de comentat?

Nimeni nu vorbea. Întrebă despre termene. Investitorii se alăturară discuţiei. Brock Galvez spuse:

— Vom începe după nouăzeci de zile de la semnarea tuturor aprobărilor. Nu mai mult de nouăzeci de zile. Am aşteptat destul. Vom

întrece Baltimore şi Philadelphia şi New York... îi vom face loc pe hartă. Cele mai bune planuri pe care le-am văzut vreodată.

Stăteau şi vorbeau ca şi cum nu voiau să se despartă. Ross stătea cu ei — înalt, relaxat, elegant — participând la conversaţii banale, nelăsând să se vadă bucuria ce i se revărsa în valuri în întreaga fiinţă. Pentru prima dată, un asemenea vast proiect, la care visase ani întregi, avea să fie realizat, remodelând peisajul. Şi nimeni nu o spusese mai bine decât asistentul primarului, care tocmai acum îi strângea mâna şi părăsea camera. *Vecinătăţi frumoase, naturale. Grijă faţă de oameni. Pentru prima dată*, se gândea Ross, *nu mai era un vis pe hârtie. Devenise o realitate.*

Se întoarse la biroul său, dar simţea nevoia să discute cu cineva. *Prea multe emoţii*, îşi spunea el, *s-au acumulat în interiorul meu; nu este suficient să ţi se întâmple un lucru minunat — avem nevoie să-l împărtăşim pentru a-l simţi cu adevărat.*

Hotărî să se oprească la „Mettler", să-i cumpere Melaniei un cadou, apoi o va invita la masă. Vor sărbători şi îşi vor face promisiuni şi vor pretinde că erau iar ca la început, când fuseseră în stare să discute, să râdă şi să se iubească.

Pe Post Street opri într-un loc în care parcarea era interzisă şi dădu buzna în atmosfera rarefiată din camera boltită de la „Mettler". Îi veni în minte că era numai la câteva cvartale de „Heath"; ar fi trebuit să treacă s-o vadă pe Katherine. N-o mai sunase de mult. Săptămânile alunecaseră pe lângă el, datorită proiectului Bay Bridge. Ştia că ea era bine, deoarece alţii o văzuseră şi-i raportaseră Victoriei, care îl sunase pe Ross de două ori pe săptămână să-i spună toate noutăţile. Derek, bineînţeles, nu raporta nimănui, dar aflase toată lumea că o luase pe Katherine la expoziţia peruviană. Ross avu o senzaţie de iritare. De ce ar petrece o seară cu Derek?

Este treaba ei, îşi spuse. Ross avea acum alte gânduri. Voia să meargă acasă, la Melanie. Succesul lui enorm din după masa aceea ţâşnea din el, ca o promisiune că totul va fi în ordine. Văzu un vânzător privindu-l, căutând momentul potrivit să se apropie. *Un ac*, se gândea el; *ei îi plac. Şi apoi cina. La „Ernie", sau la „The Blue Fox", sau „L'Etoile". Orice doreşte ea. Vom vorbi despre noi, vom înceta să ne considerăm ca nişte străini suspicioşi.*

— Domnul Hayward, nu-i aşa? întrebă vânzătorul. V-am servit ultima oară când aţi fost aici. Ce doriţi să vă arăt astăzi?

— Un safir, spuse Ross. Aveţi unul montat în argint?

— Avem ceva montat în argint, şi acestea de asemenea...

Vânzătorul trase două sertare, dar Ross era nerăbdător.

— Acesta. Mă grăbesc, aşa că dacă vei nota...

— Un moment, domnule.

Vânzătorul se grăbi către o scară în spirală ce ducea la birourile de la etaj.

— Am nevoie de una dintre cutiile albastre, îi şopti el secretarei lui Herman Mettler. Pentru dl. Hayward.

Ea își înclină capul spre stânga.

— În biroul lui Herman.

Vânzătorul intră într-un cabinet alăturat, găsi cutia şi se întoarse să plece.

— Domnişoară McAlister! spuse el, văzând-o pe Leslie cocoţată pe birou. Sunteţi aici de mult timp?

— De trei minute, spuse Leslie. Marc se ceartă cu şeful tău pentru preţul aurului, sau ceva la fel de venal. Despre care domn Hayward şopteai?

— Ross Hayward.

— Arată-mi-l, vrei?

— Mă puteţi urmări de aici de sus. Eu înregistrez cumpărăturile lui.

De la balcon, Leslie se uita gânditoare la clientul vânzătorului, amintindu-şi lumina ce apăruse în ochii Katherinei când descria prânzul lor de la „The Compass Rose". *Nu e de mirare*, se gândea Leslie, văzând zâmbetul lui Ross. *Totuşi, e căsătorit. Ei sunt întotdeauna căsătoriţi.* Îl urmări mergând spre uşă. *Trebuie să aibă veşti bune sau proaste, pe care e gata să le spună cuiva. Cu o ofertă de pace în mână.*

— Ce este aşa de captivant? întrebă Marc Landau lângă umărul ei. Ai descoperit, chiar şi de la această înălţime, vreun fleac fără care nu mai poţi trăi? (El îi văzu privirea aţintită pe spatele lui Ross care era în pragul uşii.) Sau un bărbat...

— Prietenul unei prietene, spuse Leslie nonşalantă. Gata?

— Da. Unde ai vrea să mergem să bem ceva?

— Într-un loc liniştit. A fost o zi teribilă.

Landau era tăcut pe când mergeau cu maşina spre culmea lui Nob Hill. În sfârşit, cu prudenţă, o întrebă:

— Ai încurcături?

— Nu te supăra, Marc, nu te voi împovăra cu problemele mele. Chiar dacă ai fi fost interesat, ele sunt confidenţiale.

El o privi.

— Dar dacă este confidenţial, atunci se referă la „Heath".

Parcă maşina în curba şoselei de la Hotelul „Mark Hopkins".

— Poţi să-mi spui totul despre asta până bem ceva.

— Ştii, Marc, zise ea, luându-l de braţ, una din cele mai pozitive calităţi ale tale este cinstea: noutăţile confidenţiale sunt mai interesante decât problemele lui Leslie. Hai să vorbim despre altceva. Mi-ai face o altă favoare? Roagă-l pe Herman să ia câteva piese ale Katherinei în

primăvara viitoare. A terminat două clase, dar are nevoie de încurajare. Numai câteva piese, atât. Vrei să vorbeşti cu el?

Stăteau lângă o fereastră şi Landau bătea în masă cu o cutie de chibrituri, din argint.

— Nu se mai termină favorurile pentru femeia asta? E îndreptăţită să aibă un drum neted spre faimă şi avere?

Leslie îi aruncă o privire lungă.

— Nu vorbeşti serios!

— Nu.

El respiră adânc şi Leslie ştia că fiecare cuvânt al lui fusese bine gândit, dar nu era pregătit să se certe cu ea.

— Katherine nu ştie că te rog. Şi nici nu vreau ca ea să ştie. Când Herman îi va oferi spaţiu în palatul său de marmură, nu va trebui să-i spună că eu am ceva de-a face cu asta.

— Trebuie. (O privi amuzat.) Să ai o asemenea reacţie! O voi ajuta pe mica ta prietenă, desigur. Tu trebuie să-mi spui numai *de ce* s-o fac.

La picioarele lor, luminile din San Francisco se aprindeau în amurgul ce se lăsa peste oraş.

— Nu. Mi-ar plăcea, dar nu pot.

Pentru că nu pot să am încredere în tine, adăugă ea în gând. *Ce plăcut ar fi fost dacă aş fi putut! Ce plăcut ar fi fost dacă ai fi încercat măcar să mă convingi că pot să am încredere în tine.*

— Poate altă dată. Spune-mi despre Herman. Aţi semnat un contract?

El cedă cu graţie — alt motiv pentru care-l iubea Leslie — şi vorbiră despre colecţia de bijuteriile pentru primăvară în privinţa căreia el şi Mettler se puseseră de acord în acea după-amiază. Ascultându-l, admiră acest echilibru pur între artă şi afaceri, iar restul serii fu deosebit de plăcut. Apoi, deoarece era obosită şi voia să meargă acasă, fiind în plus, îngrijorată din cauza şedinţelor despre care-l auzise pe celălalt vicepreşedinte că intenţiona să le ţină fără ea, Leslie făcu în aşa fel încât să plece după cină, iar Marc cedă — din nou — cu amabilitate.

Drăguţ, gândi ea, pe când era singură în livingul albastru-alb al casei ei, cu vedere spre Marina. *Să ai pe cineva care să te protejeze. Totuşi* — stinse luminile, puse un disc cu muzică de pian şi se aşeză pe un scaun din faţa ferestrei, privind formele fantomatice ale bărcilor cu pânze ce pluteau în port — *ar fi drăguţ să aibă pe cineva care să facă mai mult decât să adreseze cereri şi să cedeze cu amabilitate. Ar fi drăguţ să ai pe cineva care să înjure*, îşi spuse.

Prima dată când Katherine luase cina cu Derek, în sâmbăta pe care o petrecuseră la vii, descoperi că el comandase mâncarea dinainte.

— Aşa că nu ai nevoie de un meniu, spuse el. De fapt, nici nu-ţi pot oferi unul.

Ea protestă.

— Aş vrea să plătesc partea mea.

Derek zâmbi uşor.

— Dar când te invit la cină, eu mă aştept să plătesc. Vezi vreo ieşire din această dilemă?

Fusese o zi minunată, fierbinte şi uscată, cu o linişte zumzăitoare în viile care se întindeau pe dealurile joase sub un cer fără nori. Leslie îi dusese pe Jennifer şi Todd la Exploratorium şi toată ziua fusese complet diferită de viaţa ei de zi cu zi, iar ea se simţise liberă de orice fel de griji. Se gândi să nu distrugă această zi certându-se în legătură cu cine va plăti cina. Aşa că întâmpină zâmbetul lui cu propriul ei zâmbet şi spuse blând:

— Dar dacă nu văd meniul, cum voi şti ce pierd?

— Poţi fi sigură că nu-ţi va lipsi nimic.

De atunci el o sunase de două ori pe săptămână ca s-o invite la cină sau la un club de noapte. Ea mergea, chiar dacă nu înţelegea *de ce* o invita, deoarece era fascinată de puterea, bogăţia, farmecul şi atenţia lui, şi de modul în care părea să centreze totul în jurul ei, făcând-o să se simtă tânără şi deosebită. Şi mergea pentru că simţea absenţa unui bărbat lângă ea, iar el era singurul care o suna.

Cu o zi înainte de excursia la viile de la Napa, Leslie îi spuse Katherinei că îl văzuse pe Ross la „Mettler", cumpărând un ac pentru rever — cu safir şi argint.

— Un bărbat care arată minunat, prea serios, iar când zâmbeşte e magnific. De ce nu-l suni?

— Deoarece este ocupat cu propria-i viaţă, răspunse Katherine. Şi ce aş putea să-i spun? „Sunt bine, copiii sunt bine, Craig a dat un semn de viaţă..." Probabil că ştie ce facem, de la familia lui, şi dacă ar fi vrut să mă întrebe ar fi putut. Şi nu am nici un motiv să-l sun.

— Eu *găsesc* motive când vreau să sun pe cineva, spuse Leslie.

— Iar eu nu am sunat *niciodată* un bărbat. Şi apoi, sunt măritată.

— Ce legătură are cu asta?

— Probabil că nici una. (Râseră.) Dar oricum nu-l voi suna.

Aşa că Derek a fost cel care a introdus-o în viaţa de noapte din San Francisco.

— Unul din restaurantele mele favorite, spuse el într-o noapte când merseră la restaurant marocan „Marrakech".

Se aşezară pe o canapea joasă, în faţa unei mese de alamă încrustată şi folosiră felii groase de pâine pentru a mânca pui condimentat rupt în bucăţi, miel cu miere şi migdale, nuci de cocos şi legume. O fată le spălă mâinile cu apă de trandafiri, iar ei trecură la fructe şi ceai, discutând pe tonul leneş al celor care au mâncat prea mult şi ştiu că nu se pot mişca cel puţin o oră.

Derek îi descria Katherinei, pe îndelete, oamenii pe care-i cunoştea din restaurant. Unul depindea de o mătuşă bogată ca să compenseze pierderile de la bursă; altul avea o amantă în Cancun; alta scria cărţi pentru care soţul ei era faimos ca autor.

— Şi acolo, spuse Derek, arătând spre un grup gălăgios din colţul celălalt, sunt cei şapte pitici. O familie mare şi fericită de bancheri, care se protejează reciproc. Ei plătesc soţii furioşi care îl prind pe vărul Dopey în pat cu soţiile lor; ei îl lovesc de-l bagă sub masă pe vărul Hupy când insultă o gazdă care sforăie la antreuri; ei îl folosesc pe vărul Snoopy să spioneze bancherii concurenţi. Vărul Doc încearcă să-l vindece pe Droopy, care, poţi să-ţi imaginezi după numele lui, are probleme sexuale.

— Nu este nici un Droopy, râse Katherine.

— Adevărat. Grumpy este cel cu probleme, dar Droopy este mai descriptiv. Acolo este alt grup, la masa alăturată celei a piticilor...

Şi continuă aşa, înconjurând camera, cu disecţii caustice, intime, care o puneau în încurcătură pe Katherine, dar îi şi trezeau curiozitatea, deoarece majoritatea celor prezenţi populau paginile mondene ale publicaţiilor, învârtindu-se în cele mai înalte cercuri — politice, financiare şi aşa mai departe.

— Este treaba mea să-i întâlnesc, spuse Derek când ea întrebă cum de cunoştea atât de multe amănunte despre toţi acei oameni. Şi să-i dirijez. Ei controlează tot ce avem noi nevoie: autorizaţii pentru construcţii, împărţirea în zone, cerinţe de structură, fonduri pentru autostradă, împrumuturi bancare — sângele care dă viaţă companiei noastre.

El privi mesele.

— O mulţime insensibilă, dar nu putem supravieţui fără ei. Unele dintre personajele mele preferate nu sunt aici, dar îi vom găsi în alte locuri, în alte seri.

Derek se întrerupse brusc, privind la o pereche care traversa încăperea ca să se aşeze la o măsuţă din marginea cea mai îndepărtată.

— Ce tâmpenie, murmură el. Tocmai aici, dintre toate locurile...

— Nu este Melanie?

— Chiar ea. (Vocea lui era seacă.)

— Dar cu cine e?

— Cu un tânăr — un foarte tânăr — profesor de tenis de la „Mill Valley Country Club". Un mormoloc pe cârligul cu nadă bună al Melaniei. Cred că e timpul să plecăm. Numai dacă nu mai vrei ceai...?

— Nu. Nu mai e loc pentru nici o picătură. Stăm deja la masă de câteva ore.

Ea se ridică şi se strecură în jacheta pe care i-o ţinea el.

— Nu se fofilează afară perechea păcătoasă înainte de a fi văzută?

Derek îşi întoarse spre ea ochii negri, cu acea privire pasionată pe care o avea întotdeauna când era impresionat. Zâmbind, o luă de braţ.

— Îţi voi explica asta odată...

Derek o ghidă spre ieşire printre canapele şi divane.

— Vineri, spuse el ca din întâmplare, în timp ce aşteptau ca un uşier să-i aducă maşina, un prieten al meu organizează o petrecere. Ai ceva potrivit de îmbrăcat?

— Nu.

Răspunsul veni prea repede şi farmecul serii se risipi într-o clipă. Ea nu putea să-şi permită haine noi.

— Craig şi cu mine nu ieşeam niciodată. Nu-i făcea plăcere.

— Ţie-ţi place, spuse el categoric.

În maşină, conduse încet în timp ce treceau prin Japantown şi apoi prin Golden Gate Park — pe lungul drum de întoarcere.

— Deci Craig era un tip casnic.

— Lucra mult, spuse Katherine în defensivă. Şi *îi plăcea* să stea acasă. De câte ori venea dintr-o călătorie, închidea uşa în urma lui şi spunea ce minunat era să fie acasă, în siguranţă, apărat de toate necazurile...

Vocea ei slăbi. Se sărutau în timp ce copiii îşi aşteptau rândul şi Craig le povestea despre călătoria lui şi scotea mici cadouri, încât era ca un Crăciun ce nu se mai sfârşea.

— „În siguranţă şi apărat..." repetă Derek. Ca într-un pântece.

Când ajunseră la Chain of Lakes opri motorul, meditând, cu faţa spre apă, în lumina confuză dată de lămpi şi de o lună fragilă.

— Sau ca braţele deschise ale Victoriei. Sau ale Annei. După toţi aceşti ani, el încă le căuta.

— Cincisprezece ani. Tu nu ştii nimic despre el.

— Ştiu totul despre el. Crezi cu adevărat că oamenii se schimbă? Totuşi, sunt mai interesat de tine. Ai...?

— De ce? De ce te interesez eu? Oriunde mergem, întâlnim femei frumoase pe care le cunoşti — cu unele dintre ele ai avut aventuri...

— Şi cum ai putea să ştii asta?

— Se simte în vocea ta când vorbeşti despre ele. Îţi formezi cuvintele ca şi cum ar fi un lut moale — ca şi cum ai simţi-o încă, oricine ar fi ea, sub mâinile tale.

— Bunule Dumnezeu! Tocmai când pari cât se poate de retrasă, spui ceva remarcabil. Cât timp te mai ascunzi sub învelişul ăsta? Prudentă, atentă, purtând haine fără gust...

— Nu sunt fără gust!

— După standardele mele aşa sunt. Şi ştii ce vreau să spun; tu faci un studiu complet al fiecărei femei pe care o vedem când ieşim împreună. Uite, am credit la fiecare magazin din oraş; ia-ţi o zi şi îmbracă-te corespunzător.

— Cu cărţile tale de credit? Nu poţi fi serios. Tu nu mă întreţii, Derek. Nimeni n-o face. Am grijă singură de mine. Dacă nu-ţi place felul în care mă îmbrac, poţi să ieşi cu altcineva.

— Ies.

— Desigur. Toate celelalte seri ale săptămânii.

— Dar aştept, de asemenea, să ies cu tine.

— De ce?

— Pe de o parte pentru că îmi plac femeile care sunt mai complicate decât par. Restul va trebui să ţi-l imaginezi singură.

După un moment, Katherine spuse:

— Derek, aş vrea să merg acasă.

El porni maşina şi conduse spre parc şi în câteva minute trase în faţa casei ei. Punându-i mâna pe ceafă, o sărută uşor.

— Mi-ar place să te ajut să evadezi din această închisoare pe care a construit-o Craig în jurul tău. Nu cred că el a păstrat cheia.

Întinzându-se peste ea, îi deschise portiera.

— Gândeşte-te la nişte haine noi. Te vei simţi mai bine vineri seara.

— Nu sunt... liberă vineri seara.

— Ascultă-mă. (Ţinând mânerul portierei, avea braţul peste poala ei, ţintuind-o pe loc.) Eu aştept să-mi spui adevărul. Dacă nu vrei să fii cu mine vineri, spune aşa. Dar nu voi tolera să te comporţi ca o adolescentă care nu ştie să se poarte într-o relaţie simplă.

— Această relaţie, replică ea, nu este mai simplă decât eşti tu. Pentru tine e uşor să-l uiţi pe Craig...

— Nu a fost niciodată uşor, murmură el.

— ...dar eu nu pot, şi din cauza asta sunt încurcată cu o mulţime de lucruri complicate. Şi aş vrea să-ţi iei braţul.

După un moment, el se îndreptă în scaun.

— Eşti liberă să pleci.

Ea împinse portiera ca s-o deschidă şi ieşi afară.

— „Marrakech" a fost minunat. Îţi mulţumesc.
— Şi vineri noapte?
— Cât este de oficial?
— Smocking pentru bărbaţi, eleganţă simplă pentru femei.

„Eleganţă simplă". Ea nu avea bani pentru o rochie de ocazie. Deodată se opri. De ce să nu iasă cu Derek? Craig o părăsise, lăsând-o să se descurce singură. De ce să nu-şi permită plăcerea şi să-şi satisfacă vanitatea, răspunzând atenţiei pe care i-o dădea Derek?

Dar avea nevoie de o rochie.

Aş putea s-o rog pe Leslie, se gândi Katherine. *Poate aş găsi ceva la preţ redus. Şi cum voi fi acasă de Thanksgiving, aş putea -o aranja atunci. Îmi place să fiu cu Derek. Şi nu trebuie să trăiesc ca într-o închisoare în timp ce-l aştept pe Craig.*

Abia după ce acceptă ieşirea de vineri seara, în timp ce descuia uşa apartamentului, realiză că folosise expresia lui Derek: „a trăi într-o închisoare".

Sărbătoarea de Thanksgiving. Katherine se gândea la Leslie şi la fratele ei. Derek trecuse cu vederea această sărbătoare când o invitase la petrecere vineri noaptea; Victoria şi Tobias plecaseră cu o săptămână înainte într-o expediţie în Peru. Leslie propusese un restaurant, care îi îngrozise pe Jennifer şi Todd. Thanksgiving însemna căminul.

— Atunci voi găti, spuse Leslie. Ar trebui, din când în când, sau voi uita cum se găteşte. Şi Bruce face o plăcintă grozavă de dovleac. Aşteptaţi până o s-o gustaţi.

Bruce McAlister, cu zece ani mai tânăr decât sora lui, avea un păr ca flacăra şi creţ ca o lână de oţel, sprâncene care se ridicau în sus şi în jos ca nişte arcuri uimite şi vorbea fără încetare. Dacă nu ar fi fost Bruce, se gândea Katherine, şi modul în care îi atrăgea pe Jennifer şi Todd de la amintirile sărbătorilor de Thanksgiving din Canada, seara ar fi putut deveni un dezastru.

— Asta o face vinul, nici nu-l măsor măcar, eu numai torn, spuse el când toţi suspinară la prima îmbucătură a plăcintei lui de dovleac.

Tot timpul cinei, pe când se delectau cu curcanul Katherinei, el îi întreţinuse cu povestiri despre prietenii lui, care locuiau într-o zonă numită Panhandle.

— Acum câţiva ani, pe când noi trăiam din ajutorul de şomaj, cartele de mâncare şi dragoste, a existat o influenţă nefastă — mâncare bună, droguri bune, femei bune...

— Bruce! îl avertiză Leslie.

— Rahat, ei ştiu toate astea.

Sprâncenele i se ridicară în timp ce rânjea la Jennifer şi Todd.

— Oricum lucrurile sunt diferite, este deprimant să trăieşti după canoane — să te căsătoreşti, să ai copii, să cumperi maşini de spălat vase... pentru numele lui Dumnezeu... muncind neîncetat... Chiar şi eu, adăugă el trist.

Todd era vrăjit de sprâncenele roşii ale lui Bruce, ce îşi schimbau neîncetat poziţia şi forma, şi de mâinile care gesticulau continuu.

— Şi tu lucrezi? întrebă el.

— Trebuie să recunosc — cu mare jenă — că da. *Lucrez* de la opt jumătate până la cinci, cinci zile pe săptămână, şi sunt în mod grosolan plătit prost de către acest stabiliment de mare clasă numit „Heath".

— Acolo unde lucrează mami! strigă Todd.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut, spuse Katherine.

— Nu puteai, pentru că eu nu mişc din faţa calculatorului; ştiţi că eu pot să pun calculatorul să facă orice în afară de a coace o plăcintă cu dovleac?

Şi în acest moment tăie desertul şi toţi luară prima îmbucătură din ceea ce Katherine ar fi jurat că era plăcintă cu dovleac, uşor aromată cu vin de Bourbon.

— Bruce, râse Leslie, unde este cealaltă?

— ...sor'mea mă ştie prea bine; ar trebui să mai am una.

Întinzându-se sub masă, luă o altă cutie.

— Din nefericire, înţelegeţi, aceasta nu are decât vanilie, nici vin de Bourbon, nici brandy, numai umplutura pe care o aveau săracii pelerin,i şi nu e de mirare că cei mai mulţi dintre ei nu au supravieţuit în timpul iernii.

Râseră şi gustară a doua plăcintă.

N-am mai râs de mult ca în seara asta, gândi Katherine, mai târziu. *Am cântat în acompaniamentul de chitară al lui Bruce şi am plecat acasă devreme, zâmbind, cu gustul minunatelor mâncăruri de la masă, şi chiar când am rămas iar singuri nu ne-am adus aminte de sărbătorile de Thanksgiving din Canada sau de casa noastră din Vancouver. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Bruce McAlister; el ne-a făcut să depăşim ziua aceasta.*

Vineri, Katherine îl rugă pe Gil Lister să-i dea voie să plece cu o oră mai devreme. El aranja jacheta de ski pe un manechin şi trase fermoarul de tot înainte să spună peste umăr:

— Sunt bolnavi copilaşii?

— Nu. Am ceva de făcut.

— Ceva personal?

— Da. Dar, Gil, toate facturile sunt încheiate şi decorurile de săptămâna trecută vor fi gata să fie transportate înapoi la ora trei.

— Dar, ai mai primit câteva telefoane personale la serviciu, nu-i aşa? Şi ai mai avut prânzuri care au durat peste o oră.

— Numai de două ori! Şi este mai mult de o lună de când...

— Şi de câteva ori, aranjând o vitrină, n-a fost ceea ce mă aşteptam eu să fie. Este o delăsare, Katherine, în comportarea ta. Dacă asta indică insatisfacţie, dacă ai prefera să lucrezi altundeva, ar trebui să ne separăm; eu nu pot să lucrez într-o atmosferă de încruntare, mormăieli, şi ostilitate.

— Eu *nu* mormăi, spuse Katherine tare. Şi mă încrunt mai puţin decât tine. Eu *încerc* să fiu prietenoasă. Nu cred că sunt ostilă, dar aş fi mai mulţumită dacă m-ai lăsa să aranjez vitrinele, în loc să mă tratezi ca pe o imbecilă sau ca pe un cuier.

Mâinile lui Lister făcură o pauză, apoi se mişcară iar, încheind catarama unei ghete de ski. Se ridică şi fixă genunchiul manechinului.

— Beţele de ski.

Katherine trase adânc aer în piept, după care, fără să vorbească, îi înmână beţele. Terminară în linişte decorul.

— Ah, suspină Lister, marcând panta — pe care o acoperise cu fulgi din spumă de material sintetic — cu urme de schiuri în spatele manechinelor care erau înconjurate de porţi de slalom cu steguleţe în vârf. Şi ce ai face tu cu asta, mă rog?

— Aş aduce-o la viaţă, spuse ea direct. Este moartă.

Îmi voi lua alt serviciu; nu trebuie să înghit insultele lui.

— Ar trebui să foloseşti numai doi concurenţi, cu un al treilea pe creastă, aplecându-se înainte pentru start, şi să pui spectatori pe margine, în special copii şi adolescenţi. Copiii de trei ani schiază acum, iar „Heath" are haine pentru ei. Pune un cronometru digital în colţul acela şi o linie de finish sub el. Un fundal montan; am văzut unul în magazie. Şi mi-ar trebui cineva care să ţină trofeul pentru câştigător.

— Dacă ai vrea, într-adevăr...

Vocea lui o lovi ca un ciocan. Ce era cu ea?

Cât ar dura să-mi găsesc alt serviciu?

— Îmi pare rău, Gil. Vitrina este frumoasă, este simplă şi colorată. Vrei să punem şi preţuri?

— Nu.

Lister studia atent decorul, bătând din picior.

— Eu nu am schiat niciodată, ştii. Du-te jos şi împachetează decorurile din ultima săptămână. Nu sigila cutiile; vreau să le controlez.

Poţi să pleci cu jumătate de oră mai devreme dacă este o problemă de viaţă şi de moarte.

— Mulţumesc.

Tremura de furie. El nu luă în seamă scuzele ei — neacceptate, fără răspuns.

Dar a fost greşeala mea, se gândea ea când împacheta o cutie cu frunze de toamnă din plastic. *Ştiam că se va supăra dacă îl voi critica. Victoria are dreptate: mă reped la oameni. Dar atunci de ce spune Derek că sunt timidă? Aş vrea să ştiu cum sunt cu adevărat.*

Exact cu jumătate de oră mai devreme, Katherine părăsi „Heath" şi se grăbi spre casă. Leslie găsise o rochie pentru ea şi venise la opt, chiar înainte să sosească Derek, ca s-o examineze. Cina au luat-o în grabă. Copiii se întorceau la şcoală pentru o repetiţie de Crăciun şi pentru prima dată n-au inundat-o cu plângeri despre şcoală, sau despre ceaţă sau de câte ori lipsise ea de acasă.

— Aşteptaţi-o pe Annie să vă ia după repetiţie, spuse Katherine pe când plecau.

— Suntem destul de mari să venim singuri acasă, replică Jennifer. Dar dacă asta te face fericită, o vom aştepta.

— Da, mă face fericită, zâmbi Katherine. Petrecere frumoasă.

— Şi ţie la fel, spuse Jennifer. Să nu vii acasă prea târziu, *totuşi.*

Întrebându-se ce înseamnă asta, Katherine îi povesti lui Leslie la sosire. Dar Leslie nu asculta. Cu capul înclinat critic, o scruta pe Katherine, cu noua sa înfăţişare.

— Bine, bine, spuse ea în sfârşit, blând. Foarte bine, *într-adevăr.*

Rochia, găsită în magazia de la colecţia Empire Room a ultimei ierni, redusă la o optime din preţul ei iniţial, avea un stil simplu: strâmtă, din caşmir negru, ca o mătase fină, părând turnată pe silueta zveltă a Katherinei, lărgindu-se spre tiv, cu mâneci lungi, cu un decolteu în formă de V mărginit de un paspoal subţire. Două şnururi de mătase neagră, răsucite de două ori în jurul taliei, se terminau cu ciucuri lungi care ajungeau până aproape de tiv.

Dar oricât de elegantă era rochia, Leslie ştia că adevărata atracţie era chiar Katherine: ochii mari, faţa îmbujorată în timp ce o studia, stând fără să vrea mai dreaptă deoarece rochia o cerea. Leslie se uită atent la liniile delicate ale feţei şi la silueta prietenei ei, arătând cu totul altfel decât până acum, împovărată de griji şi tristeţe, sau de alura gârbovită a umerilor, sau a hainelor devenite prea largi după dispariţia lui Craig.

— Minunat, murmură ea. Cel puţin pentru început. Ce faci cu bijuteriile? Trebuia să fi făcut un colier la toate lecţiile astea pe care le-ai urmat.

Katherine scutură din cap.

— Nu sunt gata ca să ies cu ele în public.

— Bine, în cazul ăsta, au rămas numai machiajul şi părul.

— Nu!

Katherine făcu un pas înapoi.

— Nu acum, Leslie. Asta este destul.

Destulă schimbare, gândi ea, uimită şi puţin contrariată de efectul pe care putea să-l realizeze o rochie. Ridicându-şi mâna, încercă să-şi acopere faţa şi privi numai la silueta ei graţioasă, cu o ţinută aproape tot atât de regească ca aceea a Victoriei. Coborându-şi mâna, îşi întâlni în oglindă propriii ochi, încântaţi şi strălucitori. Arăta mai degrabă ca o fată bătrână pe cale să iasă pentru prima dată în lume, decât ca o femeie de treizeci şi cinci de ani, cu doi copii şi un serviciu. Şi cu un soţ, adăugă ea rapid. Şi cu un soţ...

Leslie deschise gura să riposteze, apoi încuviinţă la întâmplare.

— Bine. Dar am să-mi aduc şi eu contribuţia.

Deschise o cutie albă mare pe care o adusese cu ea.

— Numai pentru noaptea asta.

— Vai, Leslie, nu pot...! începu Katherine când Leslie scoase scurta sa de vulpe argintie şi o poşetă de seară, cu mărgele negre.

— Ba poţi, doamnă, nu comenta. Dacă eu vreau să mă simt ca o bunică bună, nu poţi face altceva decât să *mă laşi* să mă simt aşa. Într-o zi mă vei lăsa chiar să duc la bun sfârşit planurile pe care le am cu tine.

Katherine o îmbrăţişă.

— Mă faci să mă simt ca o piesă de mobilier, dar îţi mulţumesc. (Prin fereastră, văzu maşina lui Derek trasă în faţă.) Eşti minunată, Leslie.

Apucă jacheta şi poşeta de seară şi ieşi din casă înainte ca Derek să ajungă la uşă. Era una din regulile pe care le impusese: el nu trebuia să intre în apartamentul lor. Îl văzuse pe cel al Victoriei şi auzise despre al lui. Şi se simţea ruşinată de cel în care locuia ea cu copiii săi.

Norma Burton îşi sărbătorea cel de-al patrulea divorţ printr-o petrecere cu prietenii cei mai apropiaţi.

— Câţi prieteni are? îl întrebă Katherine pe Derek.

— Două sau trei sute, răspunse el, evaluând mulţimea aşa cum făcuse cu scurta Katherinei, la garderobă. Dacă te place mai mult de zece minute, te poţi socoti printre ei. Lasă-mă să te privesc. (Luă mâna Katherinei şi o contemplă.) Ştii că eşti o femeie frumoasă?

Ea îi respinse mâna.

— Nu. Nu am fost niciodată frumoasă. Ar fi nevoie de mai mult decât de o rochie nouă...

— Mult mai mult. Culoare pe faţă, modul cum stai şi-ţi ţii capul, ochii tăi... Te-ai uitat într-o oglindă?

— Da.

— La ochii tăi?

— Da. Mergem să ne alăturăm petrecerii?

El îi luă din nou mâna şi o trase spre el, ridicându-i bărbia.

— Ochii tăi sunt minunaţi: enormi şi luminoşi... (Făcu o pauză.) Şi acum arată alarmaţi, ca şi cum ai fi ajuns la o prăpastie. Ce a putut să te sperie? Vino.

Îi băgă mâna sub braţul lui şi o conduse în sala de bal.

— Te voi prezenta adunăturii de prieteni ai Normei; ei sunt, la urma urmelor, distracţia serii.

Cina se terminase şi începea dansul, feţele şi numele erau estompate, ca nişte confetti mişcătoare. Toţi o priveau pe Katherine cu curiozitate nedisimulată, privirile mergând de la mâna lui Derek de pe braţul său, la rochia neagră şi elegantă, şi apoi la faţa ei. Fiecare întreba de unde venea şi, când ea răspundea „Vancouver", cât de mult va rămâne. Femeile se străduiau să vadă dacă purta verighetă şi, când o văzură, întrebară unde este soţul ei.

— Într-o călătorie de afaceri, răspunse ea — de atâtea ori încât începuse să creadă asta.

Mulţi oaspeţi întrebau familiar despre noul apartament al lui Derek şi o pereche încercă să vorbească despre un complex comercial din Daly City pe care voiau să i-l ofere.

— Voi fi luni la birou, spuse el.

— Apartamentul tău este nou? întrebă Katherine. Nu mi-am dat seama din ce mi-ai spus despre asta.

— Îl am de aproape un an, spuse el. Abia am terminat cu aranjatul. Îl vei vedea când vom ieşi de aici.

Katherine fu străbătută de un fior. Se simţea mică şi uşoară, desprinsă de lucrurile care-i erau familiare, ca şi cum ar fi devenit una din confettiile din cameră. Dansa cu Derek şi vorbea cu prietenii lui, dar nimic nu părea real. Nu se simţea monotonă şi nesigură cum se simţise la expoziţia peruviană, dar de fiecare dată când era privită atent de unul din prietenii lui Derek, nu era sigură că în rochia de caşmir era cu adevărat Katherine Fraser. Toată seara simţise apropierea lui Derek: corpul lui conducându-l pe al ei în timp ce dansau, ochii lui privind-o când vorbea cu alţii, mâna lui ţinând-o de braţ când traversau camera.

Se gândea la Craig când minţea despre el, pe când dansa lin, în braţele lui Derek, pe când spunea „Da, desigur", când Derek îi spuse că era timpul să plece.

La garderobă, un bărbat uriaş, chel, cu trei guşi, cu gropiţe şi perciuni cărunţi şi cârlionţaţi, îl salută pe Derek.

— Mi s-a spus că este Katherine Fraser, spuse el, şi-i reţinu mâna. Herman Mettler. Înţeleg că eşti designer de bijuterii.

Katherine vedea în mintea ei un magazin pe care-l vizita ori de câte ori avea ocazia, visând să-şi vadă propriile bijuterii în cutiile de mahon şi sticlă.

— „Mettler", suspină ea.

— Chiar el.

Vocea lui bubuitoare acoperea tonurile înalte ale petrecerii.

— Eşti nouă în oraş? Cauţi un magazin?

— Da, dar cum...?

— Unul dintre designerii mei a menţionat asta. Căutăm lucruri noi; s-ar putea să-ţi putem găsi un spaţiu mic. Depinde, desigur, de ce ai.

— Bineînţeles.

— Adu-mi mostrele. O selecţie bună; eu nu iau decizii pe un pumn de mostre şi o promisiune. Aranjează o întâlnire cu secretara mea, cam peste două săptămâni. Derek, mă bucur că te-am văzut, sper că eşti bine. Transmite complimentele mele Angele. Doamnă Fraser, vă voi vedea curând, presupun.

Şi plecă. Uimită, Katherine îşi puse scurta pe care i-o ţinea Derek. Ce ar fi spus oare Craig dacă Mettler ar lua bijuteriile ei? Ar mai considera asta drept „micul ei hobby"?

— Katherine, spuse Derek pe când coborau cu liftul spre vestibul, nu-i acorda prea multă încredere lui Mettler. Nu este întotdeauna demn de încredere.

— Nu a făcut promisiuni, spuse ea. Aşa că de ce aş pune bază în el?

— Tu ţi-ai construit castele, micuţo, şi ştii asta. Aminteşte-ţi numai ce am spus.

— Îmi voi aminti. Cine este Angela?

— O fostă soţie. Herman a rămas în urmă; noi am divorţat acum şase luni.

— Crede că mai sunteţi căsătoriţi? Şi la petreceri mergi cu mine?

Derek tăcea.

— Hai să-ţi spun despre apartamentul meu, vorbi el în cele din urmă. Unul dintre cele mai bune ale Corporaţiei Hayward.

Îl descrise pe când mergeau cu maşina: era o parte dintr-un complex de clădiri, unele încă în construcţie, la baza lui Telegraph Hill pe Lombard Street, în spatele depozitelor restaurate şi a clădirilor din Levi Plazza. Când compania lui a cedat contractul, Derek a cumpărat etajul superior pentru el, lucrând cu arhitectul ca să facă un apartament uriaş în locul celor două din planurile originale.

— Bineînţeles că este destul de mare pentru „dansul ploii" al unui întreg trib, spuse el în timp ce o conducea pe Katherine să facă un tur rapid al camerelor, oprindu-se în bucătărie ca să ia o sticlă de şampanie din frigider. Dar are şi ungherele sale intime. De exemplu...

O duse într-o cameră, înconjurată pe trei părţi de jaluzele de sticlă, mobilată cu canapele şi fotolii de catifea roşie cu ciucuri, covoare orientale pe o podea cu parchet şi lămpi de aramă cu abajururi de asemenea cu ciucuri. Era un salon din 1890 — oficial şi supraaglomerat — dar Derek făcuse o glumă punându-l într-o clădire foarte modernă.

— Angela spunea că este decorată ca un vechi bordel, spuse el.

— De ce ai divorţat? întrebă Katherine.

Capul ei era sprijinit de spătarul canapelei, lumina ce venea de la o lampă cu ciucuri sclipea printre bulele din paharul ei. Derek divorţase de trei ori, după cum spusese Claude.

Eu am fost căsătorită cincisprezece ani, se gândi ea, *şi nu mi-a trecut niciodată prin minte să divorţez.*

— Am greşit unul faţă de altul, răspunse Derek. Ce altceva încheie o căsătorie? Angela credea că poate să mă transforme, iar eu credeam că ea e singura femeie care nu voia nimic de la mine. Amândoi greşeam. Ea seamănă foarte mult cu Norma; generoasă, impulsivă şi copilăroasă. Însă tu, scumpa mea Katherine, ai devenit foarte femeie.

Părea că nu se mişcase, dar faţa lui era deasupra feţei ei, acoperind lampa aprinsă. Îi puse paharul pe masă şi îi atinse uşor buzele cu ale lui. Apoi, trecându-şi braţul după umerii ei, o sărută cu o siguranţă care o lovi ca un val, strivind-o de canapeaua de catifea.

Totul fu uitat. Temerile ei pentru Craig, furia neajutorată faţă de Lister, grijile pentru copii, pentru bani, pentru desenarea bijuteriilor, chiar şi scânteia de gelozie pe care o simţea când Derek vorbea despre femei — totul rămăsese la o parte. Era numai trupul lui Derek peste al său, după luni în care nimeni nu o ţinuse în braţe şi nu făcuse dragoste cu ea. Katherine simţi că se dizolvă. Senzaţia limbii lui în gura sa eliberă toate dorinţele nestăvilite pe care le reţinuse de atâta timp. Braţele ei îl cuprinseră şi şoldurile i se încordară.

Şi apoi, prin vâjâitul urechilor, auzi vocea lui Craig. Cuvintele erau în surdină, dar Katherine ştia că erau aceleaşi pe care le spusese când

făcuseră dragoste prima dată, când se îmbrăţişaseră, râzând şi făcând planuri, pentru că fuseseră atât de singuri şi acum aveau pe cineva pe care să-l iubească.

Se trase de lângă Derek şi se ridică, dorindu-l aşa de mult încât lacrimile îi umplură ochii. Dar odată în picioare, mergând în lungul camerei, nu mai era sigură dacă plângea pentru el sau pentru Craig. Rămase cu spatele la Derek până putu să-şi oprească lacrimile. Apoi se întoarse.

El o privea, cu faţa umbrită sub lumina filtrată ce venea de la lampa cu ciucuri.

— Deduc că vărul meu era cu noi, spuse el ironic.

Vărul lui. Erau săptămâni de când ea se gândea la Craig şi Derek ca la veri. Nu existau doi bărbaţi mai diferiţi.

Derek umplu din nou paharele.

— Stai jos şi bea asta. El nu poate să ne vadă, ştii, şi chiar dacă ar fi putut, îţi este permisă o şampanie în fiecare vineri noapte sau mai degrabă sâmbătă dimineaţa, la ora unu şi cincisprezece precis.

Ea râse scurt şi se întoarse la canapea.

— Îmi pare rău.

— Nu te scuza. Te-ai gândit că el nu merită fidelitatea ta?

— Nu. Asta nu foloseşte nimănui, Derek. Este destul de greu să ştii cum să te comporţi fără să trebuie să-ţi ceri scuze. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Craig, dar el este soţul meu şi cred că merită fidelitatea mea.

Derek îşi goli paharul şi îl umplu, încet, din nou.

— Ai vrea să afli ce s-a întâmplat ultima oară când am mers împreună cu barca cu pânze, acum cincisprezece ani?

— Nu mi-a spus Claude? În iunie trecut?

— Versiunea oficială. El nu a fost pe barcă. Eu am fost.

— Dar tu l-ai lăsat să spună.

— Eu îl las întotdeauna pe Claude să spună poveşti oficiale. Vrei să asculţi povestea mea?

— Vrei să spui că e diferită de a lui Claude? Despre Craig?

— Despre toţi.

— Vreau s-o aud. (Katherine vorbi încet, încă simţind căldura corpului său şi amintirea vocii lui Craig. Derek părea neatins: rece şi retras.) Am vrut întotdeauna adevărul.

— Adevărul... (Derek zâmbi şters, apoi se rezemă de canapea.) Ne întorceam acasă cu barca cu pânze traversând golful. Fusesem la o petrecere în Sansalito, foarte slabă şi când am plecat, Craig a hotărât să navigăm spre casă pe drumul lung, pe după Golden Gate Bridge, urmând

ca apoi să ne îndreptăm spre port. Deoarece se auto-numise căpitan, nu ne-am certat, am mers pe drumul lung. Dar când i-am spus că mă grăbeam, el a făcut o concesie şi a ridicat focul bărcii; era vânt şi asta ne imprima o viteză mare. Apoi, s-a răzgândit; era îngrijorat de curenţi şi ne-a spus să ne punem jachetele de salvare — Ross era în cabină şi Jennifer i-a dus una — după care a zis că trebuie să coborâm focul. Eu spuneam că vreau să-l ţinem ridicat, aşa că ne-am certat pentru asta. „Prea multe pânze", a spus el. „Un vânt puternic ar putea să le rupă în fâşii." Ross şi Jennifer au venit în cabină în toiul insultelor noastre reciproce. Erau udaţi de stropi, îmi aduc perfect aminte, deoarece atunci barca s-a aplecat într-o parte; noi mergeam cu viteză mare şi apa năvălea în cockpit. Era o manieră „grozavă" de a naviga — viteză maximă şi un vânt puternic care vuia, stropii de apă zburau în toate părţile, valurile loveau barca. Eu o îmbrăţişasem pe Jennifer şi spuneam că nouă ne plăcea să trăim periculos şi că nimănui nu-i era frică, în afară de căpitan. Bineînţeles că el nu a putut să înghită asta: barca era domeniul lui; singurul loc unde putea să se simtă superior mie. În afară de asta, el era nebun după sora lui — o păzea ca o cloşcă. A apucat cârma şi a strigat la mine s-o las pe Jennifer; arăta atât de sălbatic, încât Ross a intervenit, încercând să-i distragă atenţia, şi a spus că *el* coboară focul. Craig abia îl auzea. Era prea ocupat să ţipe la mine — îmi spunea că dacă nu-mi place modul în care conducea barca, pot să înot la mal, dacă aveam curajul să încerc în apa asta. Numai un măgar ar fi făcut-o de bună voie, dar el a făcut-o ca o provocare a bărbăţiei sau aşa ceva, şi eu i-am spus să tacă şi să ne ducă acasă. Craig avea douăzeci şi doi de ani în vara aceea, iar eu douăzeci şi unu — nişte copii care se întâmpla să fie rude, dar care nu se simpatizau unul pe altul. Noi nu aveam niciodată nevoie de scuze ca să gândim urât unul despre altul şi ziua aceea n-a fost diferită, numai că Jennifer era de faţă. Ea încerca întotdeauna să-l calmeze pe Craig, în special când mă ataca pe mine, dar în ziua acea nu-i mersese prea bine şi era şi speriată probabil... Vântul era atât de puternic că trebuia să ţipăm, eram uzi leoarcă şi Craig părea să aibă probleme cu controlul bărcii şi al nervilor lui. Jennifer începu să plângă şi Craig se înfurie, învinuindu-mă pe mine pentru lacrimile ei, potopindu-mă cu un şir de epitete pe care nu le folosise niciodată mai înainte. Se uita la Jennifer ca să fie sigur că ea auzea şi apoi începu să delireze despre modul în care eu dirijam o clădire pe care o construiam în vara aceea, Macklin Building. Craig îşi pierduse o groază de timp încercând să convingă familia că el ştia mai multe decât mine, făcându-mă incompetent, sau escroc, sau ambele. Avusese destule probleme încercând să ţină barca sub control, dar trebuia să încerce

să-şi impresioneze sora. Când l-a trimis pe Ross să coboare focul, eu am încercat să-l calmez, dar asta l-a adus la asemenea culmi ale furiei, — credea că vreau să-i spun ce să facă — încât a scos un răget şi a sărit la mine. Apoi totul s-a întâmplat instantaneu. El lăsase cârma să mă strângă de gât şi tocmai când Jennifer îl trăgea de braţ, plângând, să-l oprească, barca şi-a schimbat direcţia — tăia vântul în loc să meargă cu el — pentru că nu era nimeni care s-o ţină în cursă. Ghiul a balansat şi a lovit-o pe Jennifer la cap. Eu abia am văzut asta — încercam să mă salvez din strânsoarea lui Craig — dar am auzit un zgomot surd şi o secundă mai târziu am văzut-o căzând peste bord. Craig a strigat şi m-a lăsat să cad. S-a repezit după colacul de salvare şi prăjina de marcare şi le-a aruncat în apă, strigându-i lui Jennifer să le apuce, să lupte. Ne îndepărtam de ea foarte repede şi în minutul următor Craig s-a aruncat peste marginea bărcii, strigându-i numele. Ross era la proră, coborând focul, iar eu am înşfăcat cârma, dar nu eram un marinar cu experienţă şi mi-a luat aproape zece minute să întorc barca. Ross nu ştia nici el mai mult decât mine despre navigaţia cu pânze — după asta a devenit un expert — aşa că stătea pe margine, strigându-i pe Craig şi Jennifer, încercând să-i vadă. Începea să se întunece. Mă uitam după lumina de pe prăjina de marcare pe care o aruncase Craig şi am văzut, în sfârşit, colacul de salvare. Jennifer era proptită în el, ca o păpuşă, holbându-se la noi. Dar nu mai era vie; cred că am ştiut asta cu mult înainte să ajungem la ea. Ross a început să vomite şi apoi să plângă şi i-am spus să se adune şi să înceapă să-l strige pe Craig; trebuia să fie pe undeva pe aproape. Ross a strigat până a răguşit, scâncind între timp „Doamne, Doamne, amândoi... ", până când a trebuit să-l pălmuiesc ca să-l fac să-şi vină în fire. I-am spus să ţină barca după care am încălecat marginea ei şi am aruncat o frânghie în jurul lui Jennifer şi împreună am adus-o pe barcă. Nu am putut să-i mai găsesc pulsul. Ross a chemat Paza de Coastă. Între timp, se făcuse întuneric şi o vreme i-am aşteptat pe ei. Am luat o lanternă din cabină şi am măturat apa cu ea, căutându-l pe Craig. Dar, bineînţeles, nu era nici urmă de el.

În liniştea care îi cuprinse brusc, Katherine stătea tremurând, atât de abătută de povestirea rece a lui Derek, încât îşi simţea oasele moi. Faţa lui nu se schimbase. Părea că spusese o poveste despre nişte străini. Ea îşi lovi mâinile, ca să le ţină liniştite.

— Unde era Craig în timp ce tu îl căutai?

Derek ridică din umeri.

— După cum a spus Claude, noi am presupus că a înotat la mal. Nu erau alte bărci în zonă şi eram departe de Lime Point. El era foarte puternic şi ar fi fost în stare să facă asta. Este clar că a făcut-o.

— Lime Point?

Katherine încerca să localizeze numele.

— Este o limbă mică de pământ chiar sub capătul nordic al lui podului Golden Gate. Cu un far pe ea.

Todd mergând spre plajă și un far. „Am putea să ne uităm, mami?" „Nu astăzi; ne întâlnim cu misitul, ți-amintești? Ne vom întoarce." „Lime Point", *spusese pescarul.* „Un loc măreț. Afară, la capăt, te simți parcă ai fi singur de tot în mijlocul apei."

Katherine se înfioră.

— Șampanie, spuse Derek, umplându-i paharul.

— Mulțumesc.

I se părea că vocea ei suna ciudat.

— De ce s-a înecat Jennifer, dacă purta vesta de salvare?

— Nu o purta. Din cine știe ce motiv nu și-o pusese când i-a spus Craig. Dar probabil că nu s-a înecat. Ne-am dat seama mai târziu că atunci când a lovit-o ghiul, una din cleme i-a străpuns țeasta. Se pare că a murit înainte să ajungă Craig la ea. Bunica mea a fost vehement împotriva autopsiei și a tras sforile să evităm așa ceva. Nu era important pentru familie; cu doi morți în aceeași zi, nimeni nu se gândea decât la doliu.

— Dar... nu înțeleg. Cum și-a pus colacul de salvare?

— Noi am presupus că Craig i l-a pus. A descoperit-o moartă în apă, a dus-o la colacul de salvare, apoi a fost așa de extenuat că a fost luat de curent și s-a înecat. Evident, o teorie greșită. Dar de aceea toți îl numeau un erou. A sărit în apă, fără vesta de salvare, să-și salveze sora.

— Și apoi a plecat înot?

— Și apoi a plecat înot.

— De ce?

— Trebuie să-l întrebi.

— Aș vrea să merg acasă. Te rog.

El încuviință.

— O idee bună. A fost o seară lungă.

Brațul lui îi cuprindea talia în timp ce mergeau spre ușă.

— Am o proprietate la Tahoe; dacă ți-ar face plăcere să mergi, ne-am putea duce acolo pentru un weekend.

— Îți mulțumesc, dar tu uiți că eu am doi copii. Și aș vrea să fiu o vreme singură. Poți să-mi acorzi câteva zile?

— Câteva zile.

El chemă liftul și coborâră în tăcere, și tot în tăcere merseră cu mașina până la apartamentul Katherinei.

— Te sun săptămâna viitoare, spuse el când ea deschise uşa. Ai fost o femeie provocatoare în seara asta.

Ea dădu din cap, fără să-l privească. Era epuizată şi i-ar fi plăcut puţin confort; dintre toate lucrurile pe care el ar fi putut să i le spună, acesta era ultimul pe care ar fi dorit să-l audă.

Întregul sfârşit de săptămână, Katherine a fost urmărită de povestea lui Derek. În timpul zilei era cu Todd şi cu Jennifer, dar noaptea, ea începea să-şi imagineze totul pe viu. Cu cât părea mai real, cu atât înţelegea mai puţin. Craig înfuriat şi pierzându-şi controlul de sine? Craig atacând fizic pe cineva? Imposibil. Craig nici măcar nu ridica vocea. Când era supărat se închidea în el, evitând pe oricine. După puţin timp, începea să vorbească din nou, zâmbitor şi bine-dispus, şi nimeni nu ştia vreodată ce gânduri avusese sau cum şi-a rezolvat supărarea.

Şi nu ar fi ridicat niciodată mâna asupra cuiva.

Dar ce ar fi să fi fost un alt Craig, care putea să devină furios, să insulte şi să acuze sălbatic, să-şi piardă controlul... şi să încerce să-şi stranguleze vărul? Şi să delapideze... şi să-şi părăsească familia?

Craig, care dintre ei eşti tu?

Câte dintre tăcerile lui erau pricinuite de amintirea surorii lui moarte? Câte dintre secretele lui erau despre Derek şi despre furiile pe care abia le putea stăpâni?

De ce nu mi-ai vorbit despre ei?

Merse la fereastră şi privi la strada liniştită. Prima dată când Craig i se adresase, fusese la vernisajul unei expoziţii de artă, la Vancouver. Katherine stătea în faţa portretului unui bărbat care stătea aplecat peste o tejghea într-un restaurant de noapte, când, lângă ea, un străin începu să vorbească despre viziunea singurătăţii în acest tablou şi în celelalte din expoziţie. Cu vocea lui profundă şi caldă, vorbea despre modul cum erau pictaţi oamenii lui Edmond Hopper în cadre cu unghiuri drepte — ferestre, camere, uşi — ca să arate cum se simţeau prinşi în capcană, separaţi de lume şi Katherine simţise că vorbea despre el însuşi. Atunci se prezentaseră unul altuia şi cinaseră împreună.

El păruse atât de calm şi aşezat, cu ochii negri, întunecaţi, cu barba sa deasă care-l făcea să pară mai bătrân decât cei douăzeci şi şase de ani ai săi, că nu a fost nici un moment în care Katherine să nu-l fi iubit şi să nu fi avut încredere în el. Stând la fereastra apartamentului din San Francisco, îşi aduse aminte de ochii lui, de vocea caldă, de felul cum îşi simţea pielea când el o ţinea strâns — prima dată când un bărbat o văzuse goală, prima dată când un bărbat o privise cu ochi plini de dorinţă.

Crezuse întotdeauna că aveau atâta dragoste de împărţit, dar în toţi aceşti ani, Craig purtase povara acestei teribile poveşti şi nu i-o împărtăşise niciodată.

Dacă asta *era într-adevăr* povestea.

Ideea îi veni deodată. „Adevărul", spusese Derek cu un zâmbet vag. Claude relatase versiunea oficială. Derek o spusese pe a lui. Dar chiar Derek spusese că nu-l iubea pe Craig. De ce ar trebui să creadă că el spunea adevărul?

Singurul care putea să-i spună adevărul era Ross. Înainte să adoarmă, decise să-l sune a doua zi dimineaţă.

Dar aceste gânduri şi întrebări confuze despre Craig îi ocupaseră numai o parte din weekend-ul agitat. Cu mult înainte, Katherine le promisese lui Jennifer şi Todd — ca să compenseze serile petrecute în oraş — că aceste două zile vor fi ale lor, să plănuiască orice doreau. Şi astfel, orele au fost ocupate cu excursii şi sporovăieli, cu deplasări cu autobuzul şi metroul dintr-o parte a oraşului în cealaltă, forţându-se, prin zgomotul propriilor gânduri, să asculte ce spun copiii.

— Uită-te, spunea Todd.

Era duminică după-masă, aproape sfârşitul acestui weekend extenuant, şi ei se plimbau prin Exploratorium, un muzeu cavernos cu exponate ştiinţifice, făcute ca să fie manevrate, examinate, şi copiii să se poată juca, cu lecţii uşoare de ştiinţă şi natură. Jennifer o grăbise pe Katherine spre unul din locurile ei preferate: becuri care se aprindeau când bătea din palme, o oglindă care o făcea să pară că pluteşte deasupra podelei, lumină stroboscopică care îi lăsa umbra imprimată pe un ecran după ce se stingea lumina.

Apoi fu rândul lui Todd.

— Uită-te! o trase pe Katherine la un monitor.

Cum stăteau în faţa acestuia, apărea faţa lui, prelucrată electronic, în sute de pătrate de diferite mărimi care-i făceau un ochi mai mare decât altul, trei bărbii, linia maxilarului mişcându-se nebuneşte în sus şi în jos.

— Minunat, hm? (Îşi înclină capul, se întoarse să privească peste umăr, scoase limba.) Asta-s eu. Grozav, nu-i aşa?

— Ah, Todd. Katherine îngenunche pe podeaua de beton şi-l cuprinse cu braţele.

— Aşa-i că e *nemaipomenit*? întrebă el, stând nemişcat în braţele ei.

— Da, spuse ea.

Şi chiar era. Deoarece după săptămâni de linişte tristă, Todd găsise în sfârşit un mod să-i spună cum se simţea.

— Eşti rupt în bucăţele, nu-i aşa? spuse ea, stând încă în genunchi lângă el. O parte din tine la Vancouver şi cealaltă aici; o parte din tine

dorindu-l pe tata acasă şi o alta supărată pe el pentru că a plecat. Şi cred că o parte din tine este supărată şi pe mine, că am vândut casa noastră şi v-am târât aici şi apoi v-am lăsat cu Annie o groază de timp.

Todd se uită la ea.

— Cum de ştii toate astea?

— Tu mi-ai spus, arătându-mi bucăţelele de pe ecran. Dar, Todd, nu-i aşa că o parte din tine mă iubeşte?

— Desigur.

Dar el nu se mişcă. Altădată ar fi îmbrăţişat-o şi ar fi sărutat-o.

Băiatul meu nu mai are deloc încredere în mine, gândi Katherine.

— Bine, spuse ea. Va trebui să vorbim despre toate aceste bucăţi. Dar pentru moment... (Se ridică şi privi în jur.) Unde e Jennifer?

O găsiră la intrare într-o cameră separată.

— Aşteaptă până vezi asta, spuse ea cu un rânjet şi plonjă înăuntru, fără să-i avertizeze ce era acolo.

Katherine se simţi ca Alice în Ţara Minunilor: lumea ei familiară dispăru pentru că părea că se micşorase la dimensiunea copiilor, iar ei crescuseră ca nişte uriaşi peste ea.

— Îmi place, îmi place, cânta Jennifer, dansând, şi Todd, care fugea dezordonat, se opri brusc s-o sărute pe Katherine pe obraz.

— Astea sunt unghiurile! strigă el vesel. Am învăţat despre asta la şcoală. Nu sunt unghiuri drepte şi podeaua este oblică şi tavanul de asemenea, şi totul este nebunesc, aşa că *noi* arătăm nebuneşte.

Katherine nu înţelese, dar era mai important că Todd o sărutase şi că încă o dată cei doi găsiseră o cale să-i spună ce simţeau. Mai târziu, la cină, ea le spuse:

— Deci voi vreţi să mă scurtaţi, nu-i aşa?

Jennifer se uita, prudent, dincolo de paharul ei cu sifon.

— Am glumit. Ţi-a spus Todd?

— Eu nu am spus! se apără Todd indignat.

— Amândoi aţi făcut-o, spuse Katherine. Când m-aţi luat în camera aceea nebună. Dar de ce nu putem discuta, dacă sunteţi nefericiţi? Trebuie să mergem la Exploratorium de fiecare dată ca să-mi pot imagina ce vă supără?

Ei schimbară o privire.

— Tocmai că nu ştim ce se va întâmpla, spuse Jennifer. Ceilalţi copii vorbesc despre Crăciun, şi Paşte, şi vacanţa de vară, dar noi nu putem, să vorbim nici măcar despre sărbătoarea viitoare.

— Ba puteţi, spuse Katherine calm. Vom fi aici săptămâna viitoare, vom fi aici încă o mulţime de săptămâni.

— Cum de ştii? întrebă Todd.

— Pentru că...

Luă un plic din geantă şi li-l dădu.

— Asta a sosit cu poşta de ieri.

Jennifer privi timbrul, apoi scoase încet o bucată de hârtie albă împăturită în jurul a cinci bancnote de câte o sută de dolari.

— La fel ca şi rândul trecut. Nu este nici o scrisoare.

— Nu. Dar a fost expediat dintr-un oraş din Manitoba. Asta înseamnă că tata încă nu vrea ca noi să ştim unde este.

— Bine, dă-l naibii, mârâi Todd.

— Todd! Nu vorbi despre tatăl tău în felul acesta! Mă auzi? Nu ştim de ce face asta. Noi am auzit ce spun alţi oameni — nu şi ce spune el. Şi până atunci îl vom aştepta şi nu vom uita cum a avut grijă de noi atâţia ani şi — vocea îi vibra — vom crede în el. Pentru că îl iubim.

— Putem să ne luam un apartament mai mare cu aceşti bani, spuse Jennifer. Aş putea avea camera mea.

— Nu. Îmi pare rău, Jennifer, dar vom folosi banii numai dacă tu şi Todd aveţi nevoie de haine sau pentru şcoală, sau s-o plătim pe Annie. Restul îl vom depune în bancă.

— Dar el i-a trimis pentru noi toţi.

Încet, Katherine încuviinţă.

— Ştiu. Nu este uşor de explicat.

El poate renunţa uşor la asta. Dacă vrea să ne susţină, trebuie să ne lase să-i împărtăşim viaţa. Când va fi gata s-o facă, voi fi bucuroasă să iau bani de la el. Până atunci... Va trebui să încercăm să facem totul pe cont propriu. Nu ştim dacă banii vor continua să vină. Şi eu cred că este important, în timp ce-l aşteptăm, să încercăm să ne construim viaţa noastră proprie.

Jennifer îi aruncă mamei sale una din privirile acelea pătrunzătoare pe care Katherine le găsea atât de enervante.

— De aceea ieşi în oraş cu Derek Hayward tot timpul?

— Nu ies tot timpul, începu Katherine, apoi se răzgândi. Ies cu Derek ca să am companie. El este un prieten. La fel cum voi vă faceţi prieteni la şcoală. Tu ar trebui să înţelegi.

Dar mai târziu, stând la fereastră în timp ce copiii dormeau, parcurgând încă o dată povestea lui Derek, încercând să şi-l imagineze pe Craig repezindu-se să-l strângă de gât pe vărul său, întrebându-se despre secretele care se ascundeau sub tăcerile lui, Katherine îşi încleştase pumnii, frustrată. *Craig, cine eşti tu, de fapt?* Cu cât auzea mai multe despre el, cu atât înţelegea mai puţin. Chiar şi atunci când se hotărî să-l sune pe Ross şi să-l întrebe despre povestea cu Derek, tot nu era sigură cât de mult va afla. Deoarece, cu trecerea săptămânilor şi lunilor, Craig devenea o persoană diferită. Şi ea la fel.

— Ce aţi crede voi, spuse ea ca din întâmplare la micul dejun, dacă aş hotărî să-mi aranjez altfel părul?

Înclinându-şi capetele la fel ca Craig, ei o priviră.

— Cum? întrebă Todd.

— Nu ştiu. Leslie are nişte idei. M-am gândit s-o întreb.

— Vrei să arăţi foarte diferit? întrebă Todd.

— Nu cred. Voi avea aceeaşi faţă.

— Atunci de ce o faci?

— Să arăt cât se poate de bine când voi încerca să-mi vând bijuteriile.

După câteva clipe se corectă, hotărându-se să spună adevărul.

— Numai ca să arăt foarte bine. Nu va avea nici o legătură cu afacerile. Trebuie să aibă loc o schimbare, nu?

— Cred că e-n regulă, spuse Jennifer. Atâta timp cât te recunoaştem.

— Dacă nu te recunoaştem, spuse Todd ameninţător, vom pleca cu altă mamă care va fi probabil un căpcăun deghizat, căutând copii de om ca să lucreze în subsolul său, să mături oasele oamenilor pe care i-a mâncat, şi pentru a evada va trebui să facem o scară din oase şi să ne căţărăm afară.

— Vai, Todd, spuse Jennifer, în timp ce îşi strângea cărţile pentru şcoală. Chiar ai de gând să-ţi schimbi pieptănătura? îşi întrebă ea mama.

— Dacă tu şi Todd nu aveţi nimic împotrivă.

— Cred că nu avem.

— Atunci o voi face.

— Era şi timpul! exclamă Leslie în seara aceea. Şi acum — mi se întâmplă să am la mine o listă: coafeză, maseuză, manichiuristă, facial. Cum îi zici tu celei care-ţi masează faţa? „Cosmeticiană“? „Cea care salvează faţa“?

Râzând, Katherine spuse:

— Leslie, mă gândeam numai la o pieptănătură nouă.

— Nu trebuie aranjat numai părul. Ascultă, doamnă, am planuri mari cu tine. Asta este un salon cu specialişti care aşteaptă să-şi ofere serviciile — toate la preţuri convenabile, având în vedere că lucrează pentru „Heath“ — unde tu beneficiezi de reducere, ca salariată a firmei. Voi face o programare pentru sâmbăta viitoare la ora nouă. Socoteşte că ai nevoie de o jumătate de zi. Da?

— Da, spuse Katherine.

Sâmbătă dimineaţă ea plutea prin camerele de culoarea piersicii şi a argintului, pline de oglinzi, ale salonului de la „Heath“. Timp de patru ore, huzur în aburi parfumaţi, creme şi geluri, bureţi moi, perii şi pufuri,

şi sub mângâierile unor mâini iscusite care îi aranjau părul, îi pileau unghiile, îi masau muşchii. Ştergându-i — se gândi ea puţin tristă — ultimele urme din Vancouver.

— Chiar ultimele, fu de acord Leslie după masă, pe când stăteau în faţa oglinzii înalte a Katherinei. (Leslie era extaziată.) O femeie nouă. Am avut dreptate? Katherine, eşti splendidă! Trebuie să spun că nu eşti ca o frumuseţe convenţională de pe o reclamă pentru pasta de dinţi. Eşti ceva diferit. Mai bine. Mult mai bine. O persoană nouă.

— Nu sunt, protestă Katherine, dar era stingherită de cât de diferit arăta în mediul familiar. Iar când Jennifer şi Todd intrară alergând şi se opriră înlemniţi în cadrul uşii, cu gurile căscate, stânjeneala ei crescu şi mai mult.

— Hello, spuse ea. Cum a fost repetiţia?

— O.K.

Jennifer se holba la mama ei.

— Tu ne-ai spus că vei avea aceeaşi faţă.

— Hei, spuse Leslie. N-o să-mi spuneţi că nu este mama voastră.

— Arată ca o prinţesă, zise Todd.

Katherine se întoarse spre oglindă. Stătea dreaptă, cu capul sus, cum o instruise Victoria, cu părul întunecat — pe care de obicei îl strângea într-un coc — încadrându-i perfect faţa şi căzând în bucle largi peste umeri. Dezlegarea părului său micşorase încordarea trăsăturilor feţii, care acum părea mai plină; ochii căprui mai mari, mai depărtaţi şi mai migdalaţi. Pometţii înalţi ai obrajilor şi umbra slabă de sub ei accentuau căldura gurii. Derek spusese că era o femeie frumoasă. Katherine privi în oglindă şi înţelese că el avusese dreptate.

Cu voce slabă, Jennifer întrebă:

— De acum încolo, aşa vei arăta?

— Sper, spuse Katherine. Nu crezi că ne vom obişnui?

— Dacă tata ar putea să te vadă acum, zise Todd, s-ar întoarce îndată.

Katherine roşi, dându-şi seama că nu se gândise la Craig.

— Putem să trimitem o fotografie, mam'? În locul de unde au fost trimişi banii? La Manitoba?

— Nu avem nici o adresă, replică Jennifer.

El s-ar întoarce îndată. Katherine se gândi la cecurile pe care le scrisese cu patru zile mai înainte, pe întâi ale lunii, semnate Katherine Fraser, plătite cu banii pe care îi câştigase ea însăşi.

Se uită în oglindă la imaginea unei femei pe care încă n-o cunoştea, încă la vârsta descoperirilor. *Nu sunt sigură că aş vrea ca el să mă*

vadă acum. Cuvintele îi apărură brusc în minte. *Deorece nu sunt sigură că îl mai vreau înapoi cu adevărat.*

Scrisoarea se afla pe biroul lui Ross. O parcurse încă o dată în grabă, apoi se duse la masa de lângă perete, unde se afla macheta la scară a lui Bay Bridge. Zâmbind, scoase o clădire şi o înlocui cu o versiune modernizată. Ultimul pas. Ivan Macklin îi scrisese să-i spună că a primit cecul lui Ross pentru încheierea închirierii şi se va muta. În sfârşit, clădirea Macklin va fi goală şi Ross va putea să înceapă să lucreze la ea.

O parte din Bay Bridge, gândea el, stând la birou. Dar mai important era faptul că fusese eliberată, în sfârşit aptă pentru a fi inspectată.

Auzi telefonul sunând de două ori înainte de a-şi aminti că secretara îşi luase liber după masă pentru cumpărăturile de Crăciun.

— Da, spuse el, scriind încă.

Mâna i se opri când auzi vocea Katherinei.

— Te-am sunat săptămâna trecută, zise ea. Ai fost plecat din oraş.

Ross aştepta. Când vorbiseră ultima dată? Cu câteva săptămâni în urmă. Şi n-o văzuse de la prânzul pe care-l luaseră împreună. Era în septembrie. Îşi aminti că abia începuseră copiii şcoala. Trei luni. În liniştea care se lăsase, deveni conştient că ea aştepta. Desenă un K elegant pe caietul lui de schiţe.

— Ce faci? întrebă el.

— Bine. Totul e în regulă. Jennifer şi Todd sunt când vioi, când prost-dispuşi, uneori sunt fericiţi cu prietenii şi şcoala, alteori mă învinuiesc pe mine pentru toate cele. Dar suntem... bine. Ştii despre banii care vin? De la Craig?

— Da.

O urmărise. Ştia că ea se descurca, chiar dacă păstra cea mai mare parte a banilor ce veneau prin poştă. Şi mai ştia şi cum îşi petrecuse ea unele seri.

— Am crezut că ţi-au spus, zise Katherine. Nu ţi-au spus nimic altceva?

— Nu. Cum îţi merge la serviciu?

Ea ezita şi el ştia că era din cauza politeţii sale exagerate.

— Cred că merge mai bine. Din când în când Gil îmi cere chiar părerea. Acum câteva săptămâni a folosit ideile mele pentru a schimba o vitrină cu un decor de ski după ce am plecat eu acasă şi a luat o primă pentru asta. Asta se numeşte progres?

— Într-un fel, spuse el, zâmbind. Am înţeles că ai văzut-o de câteva ori pe Victoria.

— De două ori. La ceai. Este minunat să fii cu ea. Mă duc întotdeauna acasă dorind să o revăd.

Ross simţi milă pentru melancolia din glasul ei.

— Cum e cu bijuteriile tale? întrebă el. Nu încerci să vinzi ceva?

— Studiez încă...

O asculta povestindu-i despre instructorul ei, care îi împrumuta sculele şi echipamentul pe care nu-şi putea permite să-l cumpere. Dar se gândea la vocea ei, mai plăcută decât şi-o amintea: joasă şi clară, cu o însufleţire pe care nu o avusese înainte. Probabil că se schimbase, chiar mai mult decât îi spuseseră ceilalţi. Îşi aminti de femeia speriată şi dezorientată pe care o văzuse în Vancouver şi la cina Victoriei — ce mult o plăcuse şi-i admirase spiritul.

Dar, fir-ar să fie, gândi el, auzind animaţia din glasul ei pe când vorbea despre întâlnirea cu Herman Mettler, *cum dracu' se poate culca cu Derek? Dintre toţi bărbaţii care ar fi putut să o apere de singurătate în timp ce-l aştepta pe Craig, cum a putut alege un nenorocit care nu cunoştea semnificaţia simpatiei sau a prieteniei?*

Şi de ce se interesa Derek de ea? El nu făcea niciodată nimic fără un scop şi niciodată nu acorda atenţie nimănui, cu excepţia celor mai frumoase femei. Dar zvonurile atestau prezenţa lor prin tot oraşul, de la expoziţia peruviană până la „Marrakech", unde Melanie spusese că îi văzuse când fusese acolo cu un grup de la clubul de tenis. Aşa că, dintr-un anumit motiv, Derek îşi întorsese atenţiile asupra Katherinei şi ea acceptase — nu era prima femeie care să creadă că Derek Hayward îi oferea lumea întreagă. Asta era, bineînţeles. Ross nu ştia ce intenţiona fratele său, dar el putea să înţeleagă o femeie singură care credea că are puţine opţiuni, pentru ce răspundea unui bărbat bogat ale cărui posibilităţi păreau nelimitate.

Aş fi putut s-o ajut să-şi găsească pe cineva, se gândea el. Dar interveniseră prea multe: Melanie, preocuparea lui în legătură cu căsătoria lor, munca lui, locul Katherinei în familie ca nevastă a lui Craig... Era altfel. Derek întindea mâna şi îşi lua orice-i stârnea interesul.

El deveni conştient de tăcerea Katherinei.

— Este un început bun, spuse el. Nu ai fi putut să faci o alegere mai bună decât Mettler.

— Dacă îi place ce am. Nu a promis nimic şi eu încerc să-mi ţin în frâu speranţele.

Făcu o pauză.

— Ross; vreau să te întreb ceva. Vinerea trecută, Derek mi-a povestit accidentul cu barca. Sunt atâtea lucruri pe care nu le înţeleg şi am vrut să te întreb pe tine despre asta...

Ross tăcea. Nu voia să vorbească despre accident. El şi Derek mai aveau încă ceva de pus în ordine de la evenimentele din ziua aceea, dar aveau s-o facă între ei, nu discutând prin Katherine. Nu avea nimic să-i spună, oricum, nimic ce ar fi putut face din Craig un erou. Mai bine tăcea.

Practic, nu putea face nimic pentru ea. Îşi construise viaţa ei, făcuse din Derek o parte din ea, iar Ross nu avea nici o cădere să se amestece. *Sau să concureze*, reflectă el.

— Cred că ar trebui să-l laşi pe Derek să-ţi explice, spuse el în sfârşit. Nu aş putea să adaug ceva util. Îmi pare rău, adăugă el. Poate odată...

Ridică privirea când unul din membrii personalului apăru în uşă, arătând ceasul. Ross încuviinţă.

— Îmi pare rău, repetă. Am întârziat la o întâlnire. Succes cu Mettler. Sunt sigur că voi afla totul de la Victoria.

— Ross?

— Într-adevăr sunt în întârziere. La revedere, Katherine.

Dar el nu putea să-şi scoată din minte vocea ei. Tot timpul întrunirii auzea însufleţirea primelor ei cuvinte şi dezorientarea din glas când îi spusese numele ultima dată, vrând să-i pună o întrebare pe care el nu o lăsase s-o termine. *Deoarece nu vreau să vorbesc despre accident*, se gândi el, ştiind că ceea ce credea de fapt, era că nu a vrut să vorbească despre Derek şi Katherine.

— Trebuie să întocmim un plan pentru Macklin Building, spunea el personalului. Tocmai am primit anularea lea- singului din partea lui Macklin. Se mută în şaizeci de zile. Asta ne duce la mijlocul lui februarie, ceea ce înseamnă că putem să începem lucrul în primăvară sau la începutul verii. Dar trebuie să corelăm asta cu planul pentru restul lui Bay Bridge.

Ei ştiau că el era proprietarul clădirii de cinci ani, dar nu fusese în stare să facă nimic cu ea deoarece Ivan Macklin insistase asupra unei concesionări pe şase ani înainte să fie de acord să vândă. Ceea ce el nu le explicase niciodată era *de ce* cumpărase clădirea. O singură clădire, mai degrabă obişnuită, într-o zonă pe cale de dispariţie unde nimeni nu vorbea despre modernizare; unde se ştia despre Bay Bridge de mai bine de douăsprezece luni.

Şi acum, când Bay Bridge devenise o realitate, personalul lui ar fi putut să-l considere un vrăjitor deoarece se dovedise că ştia unde şi când să cumpere, şi cum să negocieze cu investitorii ca să păstreze clădirea, concesionând-o pentru Bay Bridge Plazza. *Ei bine, să-i las să creadă asta,* se gândi el cu umor. *Cui nu i-ar plăcea ca personalul său să creadă că are puteri supranaturale?*

— Noi suntem responsabili cu renovarea, dar cu cât putem folosi mai mult echipele, de îndată ce sosesc pentru Bay Bridge, cu atât mai ieftin va reveni. Ceea ce-mi trebuie mie este o planificare fermă. Când putem inspecta clădirea? Când putem avea schiţele finale pentru arcadă şi pentru renovarea etajelor superioare? E o problemă... — da, Donna?

— Ross, nu găsesc un raport tehnic despre această clădire.

— Tocmai asta voiam să spun. Nu există.

— Dar nu ai primit unul înainte s-o cumperi?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu raportul tehnic; lipseşte. Cred că fundaţia este slabă. Dacă am dreptate, va fi necesară o consolidare şi asta înseamnă că avem nevoie de planuri atât pentru reparaţii, cât şi pentru renovare.

Nimeni nu-l întrebă de ce bănuia că există o problemă cu clădirea. Aveau încredere în el şi ştiau că Ross avea încredere în ei. Donna îşi strânse notiţele.

— O.K., avem nevoie de un inginer de fundaţii care să verifice pilonii de susţinere şi terenul în care se găsesc. Ai vreun inginer preferat, Ross?

— Vă voi da câteva nume. Acum, putem să elaborăm un plan pentru Macklin Building şi ce au de făcut ceilalţi dintre noi la Bay Bridge?

Se apucară de treabă. Erau grupul iniţial pe care-l constituise Ross când îşi deschisese firma, cu şase ani în urmă şi se simţeau bine împreună, cunoscându-şi reciproc punctele tari şi slăbiciunile. Ca o familie, gândi Ross atunci când plecară după o oră. Dar apoi, pe când încuia uşa biroului pentru noapte, se contrazise. „Ross Hayward Associates" nu era ca o familie, deoarece el alesese membrii astfel încât să se echilibreze şi să se respecte unul pe altul şi, mai ales să lucreze în armonie în grup. Nu ca o familie, se corectă el. *În orice caz, nu ca a mea.*

Melanie aştepta în living când el intră. Stătea cu spatele la uşile glisante de sticlă care duceau la terasă şi la inelul strălucitor de lumini care încercuiau golful — această scenă minunată care-i făcea pe cumpărători să se îngrămădească pe dealurile Tiburon-ului, crezând că toate problemele lor vor păli într-o atmosferă de o asemenea frumuseţe. Dar Ross ştia că ele nu păleau. *Ne purtăm bagajul cu noi,* se gândea el, *—tristeţile şi tensiunile acumulate în decursul anilor*

— şi nici o privelişte din lume nu poate nici măcar să înceapă să le facă să dispară.

Melanie nu se uita la peisaj. Arunca cuburi de gheaţă într-un martini, fiind atentă la cât lichid stropea fiecare cub pe covorul de Buhara.

— N-ai sunat să anunţi că întârzii. Te aştept de o oră.

— Îmi pare rău. Am avut o întrunire şi am pierdut noţiunea timpului. Se mută Macklin, Melanie; voi putea în sfârşit să intru în clădire.

O privea cum examina un cub de gheaţă şi-l lăsa să cadă în paharul ei; o stropitură căzu pe vârful pantofului ei din piele de şarpe. Cu încăpăţânare, numindu-se el însuşi nebun, Ross continuă.

— Am vorbit despre asta, îţi aduci aminte? În noaptea în care ţi-am adus acul de la „Mettler" şi ne-am dus să cinăm?

— Petrecerea familiei Wilding este în noaptea asta. Voiam să merg.

Stăteau la câţiva paşi distanţă unul de celălalt, în camera vopsită în albastru şi auriu, dar spaţiul dintre ei îşi pierduse valorile reale.

— De ce nu te duci, atunci? întrebă Ross.

— Deoarece mi-e ruşine să-mi arăt faţa! Fiecare de acolo ştie despre petrecerea mea. Cum pot să le spun că nu o voi mai da?

— Ce petrecere?

— Ştii al dracului de bine *ce petrecere! Cea pe care ai anulat-o!*

— Eu n-am anulat petrecerea. Numai grădina şi sala de bal.

— Numai! Era ceea ce am plănuit! Unde ai vrea să pun trei sute cincizeci de oameni? În livingul nostru confortabil? În preţioasa ta Macklin Building? Trebuia să fie petrecerea anului — şi dacă ai avea bun simţ, ai şti că asta te-ar ajuta şi în afaceri! M-am ocupat de ea săptămâni întregi — decorurile, mâncarea, invitaţiile — şi tu ai hotărât, *fără să-mi* spui, tu, nenorocitule, că nu se va mai ţine, aşa că am dat telefon şi am anulat tot. Tu m-ai umilit faţă de Fairmont şi faţă de prietenii mei şi aceste lucruri nu rămân niciodată secrete! Nu ai dreptul să mă tratezi aşa!

Ross merse la bar şi îşi turnă un scotch sec.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze.

— *Ce faci?*

— Îmi cer scuze. A fost un lucru crud şi îmi pare rău.

— Deci îi vei rechema?

— Nu.

El îşi bău scotch-ul dintr-o înghiţitură, îşi turnă altul şi merse spre Melanie.

— Nu-mi cer scuze pentru că i-am contramandat pe Fairmont; îmi cer scuze pentru modul în care am făcut-o. Ai dat deja două petreceri în acest an în valoare de cincisprezece mii de dolari fiecare. Ai cheltuit aproape patruzeci de mii de dolari în ultimele şase luni pentru rochii,

distracţii şi călătorii. Nu ne putem permite petrecerea asta. Nu-ţi trece prin minte că eu muncesc ca să avem cu ce trăi, că nu am un venit extins la infinit... Întoarce-te! Ţie-ţi vorbesc!

Ignorându-l pe Ross, Melanie merse la bar şi-şi umplu paharul cu martini. Faţa ei era de piatră în timp ce arunca în băutura ei cuburile de gheaţă.

— Vom schimba câteva lucruri, îi spuse el. De acum încolo vei avea două mii de dolari pe lună pentru cheltuieli gospodăreşti. Asta include rujurile şi ciorapii de dantelă şi caramelele Godiva. Dacă vrei să cumperi haine create de Wilma sau să dai petreceri, vei veni la mine, să luăm aceste decizii împreună. Este clar? M-am săturat să scriu cecuri pentru un copil lacom care nu-mi oferă nimic ca femeie: nici companie, nici sex, nici măcar prietenie.

— Vrei să spui că îmi vei iscăli cecuri dacă le câştig, nu? Îmi vei cumpăra serviciile. Ce primesc ca salariu? O pereche de pantofi? O prestaţie explozivă îmi va aduce o pungă potrivită?

— Taci! strigă el. Nu ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc. Mă gândisem să mă duc la Victoria în seara asta, să discut despre ziua mea, dar am hotărât în schimb să vin acasă la soţia mea şi să împărtăşesc cu ea lucrurile care sunt deosebit de importante pentru mine.

— Atunci eşti nebun.

— Ah, da. Asta este adevărat. Dar acum, că tot am aflat-o amândoi, cred că e momentul să nu mai fiu. Îţi este clar cum vom manevra finanţele noastre de acum încolo?

— Doar n-o să vin la tine pentru fiecare cheltuială minoră.

— Ba vei veni la mine pentru fiecare cheltuială mai importantă peste bugetul lunar.

Cu un ţipăt, Melanie aruncă paharul spre el. Ross se aplecă într-o parte şi privi paharul sfărâmându-se pe un tablou în ulei pe care-l cumpărase de la New York în anul în care se căsătoriseră.

— Când te vei calma, spuse el cu vocea ca de oţel, vom vorbi despre bani şi orice altceva ce necesită clarificări.

— Nu vreau să vorbesc cu tine! strigă ea. Nenorocitule, faci asta numai pentru că m-a ajutat Derek să organizez totul!

— *Derek?*

— Ai ştiut asta!

— Nu. N-am ştiut. Dar Derek nu are nici o legătură cu...

— Minţi. Pentru ce altceva ai anulat petrecerea? Tu nu ai făcut niciodată aşa ceva mai înainte!

Cu multă grijă, Ross îşi puse paharul pe masă.

— Melanie, ascultă-mă. Nu are nimic de-a face cu Derek. Asta este între noi. Nu vreau să-ţi fac viaţa mizerabilă, nu vreau să distrug nimic. Dimpotrivă, vreau să găsesc drumul de întoarcere către ceea ce am avut odată. Au fost aşa de multe lucruri minunate, în special la New York...

— Ei bine, ele nu mai există! Au încetat de mult să mai existe! Am fost o nevastă perfectă, am făcut tot ce ai vrut — chiar m-am mutat de la New York aici, când *nu* voiam asta — mi-am părăsit toţi prietenii, mama, tatăl şi tu mă tratezi ca pe un copil! Eşti rece şi... fără inimă!

Cu braţele întinse lateral, ea păşea ca un dansator pe sârmă în jurul resturilor paharului spart.

— Îţi voi spune ce să faci. Schiţează-mi detaliat cum vei proceda cu mine ca să mă umileşti în faţa tuturor. Voi studia planul când mă întorc. Să văd dacă îmi place sau nu.

Din câţiva paşi ajunse la uşa principală, smulgând-o ca s-o deschidă şi trântind-o după ea.

Ross stătu liniştit în living, apoi merse încet la paharul spart şi se aplecă să strângă cioburile. În timp ce făcea asta, un zgomot ajunse la el. La capătul scărilor, într-o linişte îngheţată, stăteau copiii lui, ascultând.

Ziua de joi, 10 decembrie, era încercuită în calendarul Katherinei. La ora opt dimineaţa — *„Mettler"*. Cum ziua se apropia, Jennifer şi Todd deveneau tot atât de tensionaţi ca şi mama lor.

— Sigur le va considera minunate, spuse Jennifer, privind-o pe Katherine care lustruia un pandantiv de oţel albastru — cel mai apropiat de argint, cu un buget ca al ei.

Todd sărea pe canapea şi spunea cu o voce adâncă:

— Dragă doamnă Fraser, acestea sunt atât de bune, încât vor fi trimise urgent în Anglia şi date reginei, şi când le va vedea, va sări într-un Concorde şi va zbura la San Francisco şi se va paraşuta pe pragul nostru — dacă va putea să-l găsească în ceaţa asta păduchioasă — şi va spune: „Aici este un milion de dolari, te rog dă-mi bijuterii pentru familia mea şi prietenii mei şi pentru o persoană din...", cum se numeşte, Casa a Ceva...

— Parlamentului, spuse Jennifer.

— Nu, Camera Obişnuită, sau aşa ceva...

Katherine izbucni în râs.

— Comunelor. Todd, eşti minunat, şi sper ca asta să devină realitate.

O privi atent.

— Mami, dacă tipului ăstuia îi plac bijuteriile şi cumpără o grămadă, şi tu obţii o mulţime de bani...Tu nu o să mai ai nevoie deloc de tata, nu-i aşa?

Katherine se încordă. Ea privi la Jennifer, care veni s-o salveze.

— Asta-i o prostie. Vrem noi oare ca tata să se întoarcă numai pentru că el câştigă bani sau pentru că îl iubim?

— Pentru că îl iubim, dar...

Todd se încruntă, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Însă Jennifer îl derutase şi puţin mai târziu, când se culcau, el încă nu le clarificase.

Dar Katherine ştia că el va relua discuţia. Deoarece copiii începeau să recunoască că erau diferite tipuri de nevoi. *Vom vorbi despre asta*, se gândi ea, *într-una din zilele următoare. Când voi şti ce să spun. Când voi şti ce simt pentru Craig.*

Fotografia lui Craig o privea de deasupra mostrelor şi schiţelor de bijuterii pe care urma să le ducă dimineaţă la Herman Mettler. Cu bărbia sprijinită în mână, Katherine evoca detaliile mărunte şi plăcute din viaţa lor în comun. Dar cînd încerca să-şi regăsească mulţumirea, reamintindu-şi ziua în care Craig o dusese la primul lor apartament din Vancouver şi făcuse dragoste cu ea pe podea în timp ce aşteptau să le fie livrată mobila, nu putu s-o facă. Dispăruse. Şi ea nu avea timp să încerce s-o regăsească. Gândurile ei se îndreptară spre întâlnire şi spre ce ar mai putea să facă în noaptea aceasta ca să fie un succes.

— Ah, da, bubui Herman Mettler, aranjând cele patru piese ale Katherinei ca vârfurile unui compas.

Păreau mici şi neînsemnate sub degetele sale dolofane pe goliciunea lustruită a biroului său.

— Marc mi-a spus că lucrezi în studioul lui Tony. O personalitate puternică, acest Tony. Influenţă puternică.

— Acestea sunt desenele mele proprii.

Katherine îi dădu schiţele, legate într-un dosar.

— Acestea sunt...

— Nici o îndoială, nici o îndoială. Dar influenţa este ca aroma unui restaurant îndepărtat. Te trezeşti pregătind o supă de ceapă pentru cină fără să-ţi dai seama că în timpul zilei ai inspirat aroma ei. Totuşi, hai să vedem ce ai aici. Tony, la urma urmelor, e mai bun decât supa de ceapă.

Etală schiţele — ca şi cum ar fi jucat cărţi — lângă piesele terminate şi le privi cu mare atenţie. Katherine stătea ţeapănă, cu mâinile strânse în poală. Nimeni nu văzuse lucrările ei în afară de Jennifer şi Todd. La Vancouver fusese păcălită de aprecierile binevoitoare ale prietenilor ei, care o făcuseră să creadă că este mai bună decât era de fapt. Nu voia ca acest lucru să se întâmple din nou. Aşa că îşi ţinuse ascunse desenele, chiar faţă de Leslie. Acum, nedesluşind nici un semn pe faţa impasibilă a lui Mettler, se uită în jurul ei, prin biroul cel elegant. Pe pereţii

lambrisaţi, fotografiile înrămate ale unor staruri de film şi televiziune purtau autografe, cu dedicaţie pentru Herman Mettler.

— Prieteni, spuse Mettler.

Înfiorată, Katherine se întoarse şi-l surprinse privind-o.

— Femeile ţin minte când le-ai ajutat să se înfrumuseţeze. Lucrarea ta are perspective; vom începe cu o duzină.

Ochii Katherinei se măriră.

— Cu o duzină de piese?

— Brăţări, ace, coliere. Nu cercei. Am destui ca să străpung fiecare lob de ureche de la vest de Rochies.

Chicotind, îşi fixă privirea asupra Katherinei, până când ea înţelese că el aşteaptă să i se alăture şi să-i aprecieze spiritul. Katherine zâmbi.

— Acum... — se sprijini, plin de mulţumire, de spătarul fotoliului — îmi place să cumpăr pe loc, fără consignaţie. Voi cumpăra astăzi pandantivele din oţel albastru; celelalte două piese nu mă interesează. Cât ceri pe ele?

Katherine ezita.

— Nu le-am evaluat preţul.

— Prespun că nu. Îţi trebuie o oarecare obişnuinţă pentru asta. Interesează-te.

Mettler se gândi, după care spuse:

— Eu dau şaptezeci pentru pescăruş, nouăzeci pentru şarpe — o utilizare frumoasă a carneolului, că veni vorba, un focar central care este şi ochi în acelaşi timp. Este unul din motivele pentru care am spus că promiţi. Secretara mea îţi va trimite un cec pentru şaizeci şi patru de dolari...

— Şaizeci şi patru?

— Patruzeci la sută din preţul pe care-l dau. În mod obişnuit, desigur, preţul meu va fi mai mare decât cel pe care-l vei cere tu. Dacă nu ai ştiut cât să ceri, am procedat invers. Ai vreo obiecţie?

— Nu. Mă întrebam numai.

— Bine, deci. Vreau încă zece bucăţi la sfârşitul lui februarie, pentru prezentarea noastră de primăvară. Vom face o reclamă intensă aşa că numele tău va circula dacă vei merita. Foloseşte culori; unii designeri pot să lucreze numai în negru, dar nimic de aici nu-mi spune dacă tu poţi sau nu, aşa că nu încerca. Această schiţă, şi aceasta, sunt bune; aş încerca să scot în evidenţă trandafirul, totuşi.

— Să scot în evidenţă?

— Măreşte deschiderea la fiecare petală. Cu alte cuvinte, defloreaz-o.

De astă dată el scoase un muget de râs, iar Katherine, ştiind ce aştepta, zâmbi şi ea. Apoi el se întoarse la afaceri.

— Vom reuşi cu aur, argint, pietre fine, cloissoné. Nu folosi email până când nu ai alte forme decât astea.

Înţepată, Katherine spuse:

— Lui Tony îi plăcea pasărea asta.

— Lui Tony, poate. Mie nu-mi place emailul sculptat. Preferinţe personale, doamnă Fraser. Dacă vrei ca eu să te fac cunoscută, trebuie să mă suporţi. Sau poţi să te bizui pe Tony, care nu poate face nimic pentru tine. Şi acum, fii atentă.

El strânse la un loc schiţele şi mostrele şi le împinse spre ea.

— Ai perspective. Ai o anumită doză de talent. Cât de mult nu pot să-ţi spun încă, până când nu abordezi o gamă mai largă de materiale şi stiluri. Continuă să lucrezi cu Tony dacă vrei, dar nu-l lăsa să te influenţeze.

— Mă lasă să folosesc sculele şi echipamentul lui; nu pot să-mi permit încă să le am pe ale mele.

— Foloseşte-l, deci, dar nu lăsa ca supa lui de ceapă să pătrundă în desenele tale. Eu cumpăr de la tine. Dovedeşti oarecare îndemânare cu oţelul albastru şi cuprul; rămâi la ele. Păcat că nu poţi să-ţi permiţi aur, dar dacă reuşeşti cu comanda asta, vom putea să-ţi avansăm ceva în februarie. Dacă un giuvaergiu face asta, nu este un act de generozitate.

Scuturându-se de râs, el se ridică şi îi întinse mâna. Katherine o luă şi apoi se trezi râzând împreună cu el. Era mai uşor acum. Tocmai îşi vânduse primele creaţii.

Pentru a sărbători, Leslie aduse o sticlă de vin care să meargă cu chiftelele Katherinei.

— Este o sărbătorire, îi aminti ea lui Todd pe când terminau desertul. Care e problema ta?

— Mami, spuse Todd încruntat. Ea este la opt milioane de mile depărtare, gândindu-se la bijuterii.

Leslie o privea pe Katherine.

— Adevărat. Gânduri bune sau rele?

— Cel mult îngrijorate, spuse Katherine jalnic.

— Nu e de mirare.

Leslie îi privea pe Todd şi Jennifer ducând farfuriile în bucătărie.

— „Mettler“ te-a pus la zid. Fă-ţi treaba, livrează obiectele şi vezi dacă publicul nestatornic cumpără sau te respinge. Eşti speriată.

Katherine râse scurt.

— Eşti uimitoare. Cum de ştii că simt aşa?

— Deoarece aşa mă simt eu în fiecare zi. Puţin diferit, dar oricând fac o sugestie sau iau o decizie, ea poate fi dărâmată în trei secunde de preşedintele lui „Heath“ sau de comitetul executiv. E suficientă o

cădere de trei secunde şi sunt dată afară. Marea diferenţă este că eu sunt o anonimă, iar tu vei deveni o persoană publică — cum altfel poţi să-ţi faci un nume? Un motiv bun să fii speriată. Visul să faci ceva măreţ...

Atenţia ei îşi schimbă direcţia.

— Ce-i cu tine? întrebă Katherine. Ce te frământă?

— Cu mine? Eu? Ce te face să crezi că sunt îngrijorată?

— Marc? Sau ceva la magazin? Eu îţi spun problemele mele; nu e cinstit să le păstrezi secrete pe ale tale.

— Ei bine... Ce coincidenţă că m-ai întrebat.

Rostogolea o fărâmă de prăjitură în jurul farfuriei.

— Îţi aminteşti de puloverele Ralph Lauren despre care ţi-am povestit la aniversarea mea?

— Şi bluzele Calvin Klein. Încerci să descoperi ce s-a întâmplat?

— Suntem siguri că *ştim* ce s-a întâmplat. Au fost furate. Poate şi alte lucruri. Însă nu ştim *cât de multe.* Am făcut câteva inventare de sondaj fără notificare anterioară şi, la galanterie, nu am putut găsi o cutie de sutiene „Simon". Între douăzeci şi patru şi şaptezeci şi cinci de dolari bucata.

— Dar dacă n-ar fi fost furate, ar fi...

— Nu păreau furate. Uite, noi avem un sistem de calculatoare care ţine evidenţa tuturor mărfurilor din momentul în care primim un transport în camera de recepţie şi până în momentul în care sunt vândute şi au fost plătite. Astăzi, calculatorul spune că fiecare sutien „Simon" pe care l-am primit fie a fost vândut, fie mai este în rafturi. Dacă nu am fi numărat fiecare sutien şi combinezon de la galanterie, nu am fi ştiut că lipseau douăzeci şi patru. Nu înţelegi? *Calculatorul numără totul.*

După un moment, Katherine exclamă:

— Calculatorul! Tu eşti îngrijorată pentru Bruce.

— Sută la sută. (Leslie oftă.) Şi, bineînţeles, pentru mine. Eu l-am angajat fără să dau în vileag abaterile din trecutul lui. Şi acum se întâmplă ceva — poate un operator face o grămadă de greşeli, poate ceva mai grav — şi dacă fratele meu este implicat, sunt implicată şi eu. Şi toţi aceşti vice-preşedinţi sunt numai ochi, urmărindu-mă să fac o greşeală...

În liniştea care se lăsase, îl auziră pe Todd născocind o poveste despre farfuriile care se auto-distrugeau dacă nu erau curate în cinci minute.

— M-am descărcat şi mă simt mai bine, şi-ţi mulţumesc pentru asta, dar noi vrem să sărbătorim triumful tău, zise Leslie. Aşa că spune-mi ce vei face pentru Înălţimea Sa Herman Mettler?

Katherinei i-au trebuit numai câteva clipe să hotărască. Se duse după dosarul cu schiţe. De data aceasta se simţea destul de sigură pe ea pentru a-şi împărtăşi ideile.

— Cu mult, *cu mult* mai bine! exclamă Victoria când o văzu pe Katherine aşteptând în faţă la „Podesta Baldocchi", încadrată de jungla luxuriantă de flori şi plante a magazinului.

— Scuză-mă că am întârziat, draga mea! Katherine, eşti foarte drăguţă. Am ştiut asta. Nu greşesc niciodată în ceea ce priveşte femeile. Desigur, nici în ceea ce priveşte bărbaţii. Ah, şi când râzi eşti cu adevărat remarcabilă.

Râzând atât de fericire, cât şi de judecăţile sigure ale Victoriei, Katherine se întoarse pe aleea aglomerată şi îi sărută obrazul.

— Vai, draga mea, murmură Victoria. (Se opri şi o privi, ca şi cum ar fi fost nesigură cine era.) Ce repede uităm — şi devenim avizi de viaţă din nou.

— Te gândeşti la Jennifer, spuse Katherine.

Simţi o străfulgerare de gelozie, dar apoi îi trecu. Jennifer era moartă şi Katherine minunat de vie, era cea pe care o rugase s-o însoţească la cumpărăturile de Crăciun.

— Vom vorbi odată despre Jennifer, spuse Victoria. Dar nu acum. Acum merg să cumpăr o rochie nouă pentru seara de Crăciun. Ştii că asta ar fi prima pe care o serbăm acasă de ani de zile?

Intrară la „Helga Howie".

— De obicei eu sunt în Italia, dar m-am gândit ca anul acesta să fim toţi împreună. Sper să nu devin sentimentală. La vârsta mea ar semăna cu senilitatea. Renée, te rog... spuse ea unei vânzătoare şi într-o clipă apăru designerul, care o salută ca pe o veche prietenă.

După ce Victoria o prezentă, Katherine frunzări desenele Helgăi şi importurile din Europa în timp ce Victoria cumpără repede şi hotărât trei rochii tricotate.

— S-a făcut, spuse ea în stânga ei. Nu-mi place să fac cumpărături. Aşa o risipă de energie! Refuz să mă pretez la asta! Singurul mod civilizat de a cumpăra este să ţi se trimită totul acasă. De ce trebuie să mă dezbrac într-un magazin când am o cameră specială, excelentă, la mine acasă? Totuşi, am vrut s-o cunoşti pe Renée. Cândva vei cumpăra haine de la ea.

Katherine râse.

— Ştii că ai cheltuit valoarea salariului meu pe două luni pe aceste trei rochii?

Victoria făcu o pauză.

— Într-adevăr? Încă nu foloseşti banii care sosesc... în fiecare lună, să cumperi lucruri pentru tine?

— Nu. Numai pentru copii.

— Bine. Vreau să mă ajuţi la cumpărăturile mele. În ultimii ani am dăruit bani, dar anul acesta voi da iar cadouri. Şi e mai dificil. Cum să ştiu ce-şi doresc cei mai mulţi dintre ei?

— Cum să ştiu *eu*? întrebă Katherine. Nu prea cunosc familia ta.

— Prostii. Ţi-ai petrecut timpul cu fiecare dintre noi — mult timp cu Derek, deduc eu.

Intraseră în „Gump" şi pentru prima oară Katherine descoperi bucuria de a cumpăra cu fonduri nelimitate. Victoria fusese serioasă când îi ceruse s-o ajute: voia să-i afle părerea şi cel mai adesea ţinea cont de ea şi Katherine alegea ce-i plăcea, fără să se uite la preţuri. Timp de două ore minunate, ele se adânciră în lumea celor mai mari comori, cumpărând figuri sculptate din lapislazuli, aduse din Chile, sticlă opalină veneţiană, cobalt Ausley şi aur din China, jachete din piele de căprioară căptuşite cu samur şi poşete „Hermes" pentru Melanie şi Ann.

— Dumnezeu ştie de ce, spuse Victoria, Ann nu o va folosi pe a ei în sălbăticia din Maine şi Melanie... ei bine, Ross este propriul său sfetnic, dar eu cred că mariajul lor nu mai durează nici măcar un an şi, dacă este aşa, de ce să cumpăr acestei femei o piesă atât de minunată din piele? Bine, nu face nimic. Poate s-o ia cu ea când pleacă. Vom face altădată cumpărăturile pentru copii. Acum vom bea un ceai în localul meu preferat.

Făcură o plimbare scurtă prin Union Square.

— Iată... spuse Victoria, aşezată pe o canapea de catifea la „The Compass Rose". Îţi place?

— Este uluitor, răspunse Katherine.

Nu spuse că fusese aici cu Ross şi că această cameră îi amintea de căldura lui de acum trei luni. Ea nici măcar n-o întrebase pe Victoria ce a vrut să spună despre căsătoria lui Ross.

— Ai nevoie de locul ăsta, spuse Victoria, comandând Brie[1], fructe şi ceai pentru amândouă. Gustul tău de la „Gump"... impecabil, desigur, dar, draga mea, să fii aşa de decentă — la vârsta ta!

— Nu înţeleg. Eu credeam...

— Te-ai gândit c-o să-mi placi.

Victoria deveni tăcută, cu ochii fixaţi în depărtare.

— Vreau să-ţi spun o poveste. Acum cincizeci şi şase de ani, în 1925, o femeie tânără descoperea că banii din care trăiau ea şi soţul său erau obţinuţi prin introducerea ilegală de lichior în ţară. Soţul acestei femei tinere era co-proprietarul, împreună cu tatăl lui, al unei mici

---

1 *Brie* — brânză fermentată cu bacterii, al cărei nume vine de la localitatea Brie din sud-estul Franţei. (h.r.).

societăţi de construcţii, dar el era obsedat de senzaţia tare pe care i-o dădea sfidarea guvernului federal. Nu vom discuta dacă prohibiţia a fost bună sau rea; el încălca legea şi risca închisoarea, şi totuşi a continuat să facă aşa până la Congresul care a anulat prohibiţia. Asta a fost în 1933.

Era Hugh Hayward, se gândi Katherine. Tobias îi spusese. Dar el spunea că Victoria nu vorbea niciodată despre asta.

— Tatăl soţului a murit în 1930, lăsând compania în mâinile fiului său. În pasiunea sa pentru contrabandă, acesta o ignoră. La vremea revocării, când el începe să-i acorde atenţie, compania era aproape muribundă. Apoi a fost lovit de o nouă pasiune; să salveze compania care purta numele tatălui său. Dar ţara era în criză economică şi companiile de construcţii mureau, oricât de tare încerca cineva să le salveze.

Victoria îşi bău ceaiul şi privi prin uşa mare care dădea în holul aglomerat al hotelului.

— Prin 1934, pe când părea că nu poate să reînvie compania, a intrat în propria sa criză în mijlocul crizei naţionale. Zi după zi, stătea în camera sa, privind pe fereastră la lumea care trecea. Trebuia să-l fi văzut, Katherine — înalt şi minunat de frumos, cu un zâmbet care îi făcea pe străini să privească la el ca la o şuncă. Când zâmbeşte, Ross arată exact ca el. Avea umeri largi şi când intra într-o cameră o domina numai pentru că era Hugh Hayward. Îţi voi arăta fotografii ale lui; dar ele nu pot să-ţi spună ce frumos era, deoarece trebuia să fi fost cu el ca să-i simţi atracţia. Apoi să-l vezi încovoiat într-un scaun, uitându-se pe fereastră cât era ziua de lungă — şi cu gura mişcându-se ca şi cum ar fi vorbit, dar fără să scoată un sunet... Era atât de îngrozitor, încât trebuia să plec. Trebuia să plec din casa aceea!

Katherine lăsă să i se răcească ceaiul, nevrând cu nici un preţ să întrerupă visarea Victoriei.

— În timpul crahului din 1934, m-am dus la birourile firmei "Hayward Corporation" şi m-am aşezat în scaunul lui Hugh. Nu aveam idee *ce* să fac, dar ştiam că o companie de construcţii trebuia să aibă ceva să construiască. Aşa că i-am chemat pe cei care împărtăşiseră aventurile de contrabandă ale lui Hugh şi le-am spus că voi construi case noi. Ei au râs la mine şi m-au mângâiat pe cap. Să nu laşi niciodată un bărbat să te mângâie pe cap, draga mea; asta înseamnă că este pe punctul să te pună într-o zgardă sau să te dea afară. Totuşi, prietenii lui Hugh erau complet nebuni. Ei scriseseră scrisori despre legăturile şi activităţile lor sexuale. Hugh le-a păstrat, iar eu le-am găsit. În masa lui de toaletă, sub şosetele sale. Natural, prietenii lui au preferat ca aceste scrisori să nu devină publice, aşa că au încetat să mă mai mângâie pe cap, iar

„Hayward Corporation", sub conducerea mea, cu ajutorul a doi bărbaţi deosebiţi care lucrau acolo încă de la începuturi, a construit câteva case foarte scumpe în Tiburon, Sausalito şi Berkeley — oh, dar terenul era ieftin, atunci — şi eu am închis scrisorile într-un seif.

Victoria făcu semn chelnerului.

— Mai adu ceai şi fructe, îi ceru. Katherine, mai vrei Brie?

Katherine dădu din cap.

— Te rog, continuă.

Victoria zâmbi.

— Noi beneficiam şi de ajutorul indirect al guvernului. Când se construiau şcoli şi autostrăzi şi chiar oficii poştale, oamenii din vecinătate începeau să se gândească la mărirea şi repararea caselor lor. Noi puteam construi pe credit deoarece aveam banii obţinuţi din contrabandă. Odată, am renovat o clădire cu apartamente în Oakland. Scoteam balustrade şi podele, rearanjam pereţii şi restauram tencuielile căzute, înlocuiam uşi de sticlă şi ferestre.A durat un an şi jumătate. Am terminat pe 21 martie 1938.

Chelnerul puse un platou cu struguri şi pere în faţa lor, şi turnă ceai proaspăt.

— Te întrebi cum de îmi aduc aminte data. Mi-o amintesc deoarece în dimineaţa aceea Hugh s-a trezit, s-a îmbrăcat şi s-a dus la serviciu ca într-o zi obişnuită. Trecuseră patru ani şi el ştia asta, dar criza trecuse, aşa că el merse la serviciu şi se aşeză în scaunul lui şi începu să conducă compania.

Katherine studia faţa lipsită de expresie a Victoriei.

— Dar nu mai era compania lui. Tu ai făcut-o să fie a ta.

— Era compania lui Hugh. Chiar dacă nu avea decât un birou în care se găsea o simplă masă de lucru, compania era a lui. Aşa că mi-a mulţumit pentru ce făcusem şi m-a trimis acasă să am grijă de fiii noştri.

— Dar ei nu mai erau... Câţi ani aveau?

— Curt avea douăzeci şi Jason nouăsprezece.

Ochii lor se întâlniră şi ele începură să râdă.

— Dar asta nu este vesel, spuse Katherine. Este trist.

— Sigur. Dar vezi, Hugh era un geniu şi eu ştiam asta. Eu ţinusem compania în viaţă, dar el o făcu una dintre cele mai mari şi mai influente din stat. Şi pe lângă proiectele serioase, care s-au multiplicat după război — drumuri, poduri, diguri, centre comerciale — el a dus mai departe decât am visat eu vreodată ideea de restaurare. Şi dacă s-a fălit că el se gândise la asta de la început, ce importanţă are, dacă el a făcut-o într-un mod atât de strălucit? Tot ceea ce a preluat Hugh de la mine a fost o companie mică. Eu nu aş fi reuşit niciodată aşa cum a făcut-o el.

Amândouă tăceau. În jurul lor, discuţiile se amplificau şi scădeau în intensitate, se auzeau murmure şi clinchetul lingurilor de argint.

— El ţi-a luat mai mult decât o companie, protestă Katherine. El ţi-a luat *locul*. Era important pentru tine. Şi ţie ţi-a lipsit când a dispărut.

— Vai, dragă, da.

Katherine se gândea.

— Vrei să-mi spui, ce studia Jennifer la colegiu?

— Ah. (Ochii Victoriei erau luminoşi.) Am ştiut că vei înţelege. Nu am spus că eu am avut întotdeauna dreptate în ceea ce priveşte femeile? Şi bărbaţii, desigur. Jennifer voia să devină inginer.

— Şi să lucreze în „Hayward Corporation"?

— De fapt, voiam să finanţez propria ei companie.

Să termine ce începuseşi tu. Ai vrut ca Jennifer să trăiască viaţa pe care Hugh ţi-a luat-o. Aşa ai fi putut să trăieşti prin ea.

Victoria oftă.

— E târziu şi n-am vorbit despre tine. Trebuie să facem planuri precise în ceea ce te priveşte, acum că ai o comandă de la Mettler. Vei veni la ceai, aşa că putem vorbi în linişte.

Ea semnă cecul, îşi strecură braţele în jacheta de blană şi o sărută pe Katherine pe ambii obraji. Coborâră scările acoperite de covoare şi trecură prin hol, unde grupuri de oameni făceau cale liberă siluetei imperioase şi hotărâte a Victoriei, care păşea demn printre ei.

Târziu, în noaptea aceea, sună Derek. Katherine nu auzise nimic despre el în ultimele două săpămâni de când îi spusese povestea cu accidentul de navigaţie.

— Am înţeles că tu şi bunica mea aţi golit „Gump" azi.

Katherine zâmbi în sinea ei.

— Nu eşti tu cel care a făcut un comentariu despre bucuriile unei familii mari?

— Eu sunt. Dar un zvon este adesea valoros. Te-am trezit?

— Nu, de ce?

— Pari monosilabică şi este după miezul nopţii.

— Lucrez la un desen nou. Şi nu mă bucur prea mult să te aud.

— Victoria mi-a spus că te-ai schimbat, spuse el. Dar, evident, încă spui ce gândeşti.

Katherine luă un creion şi începu să facă umbre pe brăţara pe care o desena.

— Mai eşti acolo? întrebă el.

— Da, desigur.

— Mă uit la un teanc de invitaţii la petreceri de acum până în ajunul Anului Nou. Câteva vor fi interesante dacă eşti cu mine. Eşti liberă de acum până la Anul Nou?

— Derek, este numai jumătatea lui decembrie. Nu ştiu ce voi face până atunci. Trebuie să petrec puţin timp şi cu copiii mei. Trebuie să muncesc noaptea — ah, tu nu ştii asta — am o comandă de la Mettler.

— Mi-a spus.

— Ţi-a spus *el*?

— Am fost în magazinul lui a doua zi şi el a menţionat asta. Katherine, am în faţa mea invitaţiile la două cocktailuri, trei dineuri şi un carnaval de Anul Nou. Dacă vii cu mine le accept. Datele sunt...

Automat, pe când el le citea, ea le însemna lângă desenul brăţării.

— Derek, comanda aceea de la Mettler este foarte importantă.

— Bineînţeles că este.

Pe nesimţite, vocea lui se schimbă, ca şi cum ar fi venit mai aproape.

— Am uitat să te felicit. Câte piese?

— Douăsprezece.

— Un început bun. Când vor fi în magazin?

— În primăvară, spuse ea. Dacă-i vor plăcea.

— El ştie ce va obţine din mostrele tale. Nu-mi fac griji. Poţi să fii în faţă la „Heath" marţi la cinci jumătate? Cocktailul şi cina sunt în Portola Valley şi este la o oră de mers cu maşina.

Vocea lui era ca un tumultuos val de ocean, măturând totul în cale. Katherine îşi îndepărtă privirea de la fotografia lui Craig şi acceptă.

Nu avea decât rochia neagră. A doua zi sări peste prânz ca să-şi caute ceva de îmbrăcat într-un magazin care avea reducere la produsele din sezonul trecut, a cărui reclamă o văzuse, şi-şi luă o bluză de dantelă cu guler înalt, o vestă elegantă din catifea şi mătase, căreia îi lipseau câţiva nasturi, o tunică albă ţesută din lână fină, un cordon din medalioane de bronz, un şal cu franjuri de culoarea afinelor şi o eşarfă foarte subţire de mătase, lungă, în tonuri de albastru şi roz. În sectorul de tineret de la „Heath" găsi o fustă de catifea verde închis care-i ajungea până la glezne. Şi marţi, după lucru, se schimbă în toaleta de la „Heath" punându-şi fusta de catifea, bluza de dantelă şi vesta la care cosese nasturi de sidef.

Pieptănându-şi părul în faţa oglinzii, Katherine se gândea la copiii săi, care depindeau atât de mult de ea; la bijuteriile pe care le făcea şi care aveau să-i asigure, odată şi-odată, existenţa; la Victoria, care o iubea, la Derek, care avea s-o ameţească cu sărbătorile din decembrie Când plecă din magazin, îşi ţinea capul sus nu numai din cauza hainelor elegante, a părului aranjat şi a machiajului fin, ci pentru că începea să aibă încredere în sine.

Plăcerea ei se reflecta pe faţa lui Derek când urcă în maşină.

— Victoria a minimalizat schimbarea ta, spuse el, luându-i mâna, dar o suită de claxoane furioase şi înjurături de la alte maşini îl forţară să acorde atenţie conducerii automobilului. (La primul semafor, o privi atent.) Splendid. Ai învăţat să fii „o apariţie". Dacă ai fi arătat aşa acum zece ani, săracul meu văr ar fi fost prea intimidat chiar numai să se apropie, cu atât mai puţin să te ceară de nevastă. Dacă din întâmplare ar fi făcut-o, totuşi, ai fi privit dincolo de el, după ceva mai bun.

Faţa Katherinei se înnoră când Derek întoarse privirea, schimbând viteza ca să intre în trafic. Plăcerea pe care o simţise toată ziua se pulverizase sub dispreţul lui.

El conduse fără să vorbească, apoi, la un moment dat, opri.

— Pentru că am vorbit puţin amabil despre vărul meu?

— Pentru că ai vorbit cu dispreţ despre *soţul meu.*

Un val de surpriză îi învălui trăsăturile frumoase, apoi dispăru.

— Nu am ascuns niciodată faptul că Craig şi cu mine nu eram prieteni. Ţie îţi place să romanţezi ideea de familie, dar *nu poţi* să crezi cu adevărat că simplul fapt că împarţi un nume îţi aduce automat dragostea. Ar trebui să pretind că Craig şi cu mine am fost apropiaţi, că ne iubeam şi eram plini de respect, admiraţie şi comunitate de interese, dacă nici unul din aceste lucruri nu este adevărat? Sau ar trebui să-ţi spun deschis că nu ne-am plăcut niciodată unul pe celălalt şi că, ştiind că a fugit acum cincisprezece ani, şi că vara trecută a fugit din nou, de data asta şi de la copiii săi, sunt mai puţin dispus decât oricând să gândesc frumos despre el? Care variantă ai vrea să mă faci s-o spun?

— Nici una, spuse ea aproape imperceptibil.

— Nu. Nimic nu te va mulţumi. Dar nici nu ţi-ar face plăcere să mergi acum acasă. Lasă-mă să-ţi promit — punându-şi mâna sub bărbia ei, el se aplecă şi o sărută uşor — că nu mai vorbim despre Craig, că mergem într-o minunată aventură la Portola şi dacă nu te simţi bine, cu mine sau cu cineva care întreabă de Craig, plecăm imediat. Se acceptă?

O greutate i se ridică de pe suflet. Dacă el nu-i cerea nimic şi n-o obliga să aleagă între loialitate pentru Craig şi să iasă cu el, putea sta liniştită.

— Da, spuse ea. Mulţumesc.

El îşi ţinu promisiunea şi în noaptea aceea, şi câteva nopţi mai târziu, la o petrecere dintr-un hangar pe Russian Hill când, pentru prima oară, Katherine se simţi pe de-a-ntregul în elementul său într-o mulţime sclipitoare. Nu se mai ridicau sprâncene când o prezenta Derek, în schimb se auzeau aprecieri admirative.

— Vancouver, spuse cineva la cină. Am fost odată acolo. Plăcut. Cu toate că nu este tocmai *cosmopolit,* ştiţi. Poate era lipsa caselor noastre fermecătoare de pe culmea dealului.

— Avem câteva, spuse Katherine serios. Fiecare oraş are oameni care au nevoie să ridice capul.

După o mică pauză, urmă o explozie de râsete din partea tuturor, exceptându-l pe cel al persoanei care criticase Vancouver-ul. Katherine roşi, iar Derek o contempla gânditor în timp ce alţi musafiri începeau să concureze pentru a-i capta atenţia. După ce cina se terminase şi ei dansau, Katherine se simţea plutind, ca şi cum unda prelungă şi lentă din vocea lui Derek ar fi devenit un val greu, care-i mătura toate problemele zilnice. Nimic nu părea de nerealizat. Chiar umbra lui O 'aig era întu- necată de strălucirea din jurul său şi de siguranţa pe care-o simţea că începe să-i crească în suflet. Katherine plutea pe fundalul vocilor şi râsetelor, pe sclipirea lumânărilor, a diamantelor şi a admiraţiei din privirea concentrată a lui Derek, cu mâna pe braţul ei, şi prezenţa lui — blondă, mătăsoasă şi retrasă.

Cu două zile înainte de Crăciun, ea fusese adusă înapoi cu picioarele pe pământ la o gustare în Mill Valley.

După masă, un magician distra pe cei cincizeci de oaspeţi cu prestidigitaţie şi ghicitul viitorului. Deplasându-se prin cameră, el ajunse la Katherine.

— Ai văzut multă tristeţe, tună el. Vei vedea şi bucurie. Vei ţine aur şi argint în mâini şi un bărbat va veni de departe să-ţi cadă la picioare şi să te roage să-l iubeşti şi să-l laşi să trăiască cu tine.

Ceilalţi râseră şi aplaudară, dar Katherine îngheţă. *Asta nu înseamnă nimic,* îşi zise ea. *Ar fi putut s-o spună oricui. Nimeni nu ia lucrurile de acest fel în serios.* Totuşi era straniu. Îl privi pe Derek care zâmbea uşor.

— Individul ăsta este mai puţin magician, murmură el, decât eşti tu de încântătoare.

Instinctiv, Katherine se dădu înapoi.

— La naiba, exclamă el. Trebuie să te simţi tot timpul vinovată? (Se opri şi îi luă mâna, sărutând-o uşor.) Vorbim mai târziu.

Era ca şi cum buzele lui i-ar fi mângâiat întregul trup, trezind-o cu o atingere. Dar magicianul îl readusese pe Craig, împingând-o în direcţia amintirilor, şi ea se sili să stea nemişcată, aproape fără să respire, până când fiorul dorinţei se potoli. Şi când au plecat, Craig a venit cu ei. Ea a putut să-i spună cu greu noapte bună lui Derek, deoarece Craig era acolo, grăbind-o să intre în casă. Închise uşa şi se prăbuşi pe canapea. *Ce voi*

face dacă va cădea la picioarele mele şi mă va ruga să-l iubesc şi să trăiască cu mine?

Îşi făcuseră întotdeauna singuri cadourile de Crăciun. Lui Craig îi plăcea să le cumpere, dar Jennifer şi Todd făceau cadourile la şcoală, şi Katherine făcea bijuterii sau desena şi tricota pulovere. Anul acesta, când au fost nevoiţi să confecţioneze cadouri deoarece nu puteau să-şi permită să le cumpere, Jennifer şi Todd mormăiau pe când aranjau bradul, care „era jumătate" — după cum se plânsese Todd — din cei pe care-i avuseseră la Vancouver. Katherine răbufni:

— Şi camera e jumătate din cea de la Vancouver. Şi ar fi plăcut dacă n-aţi mai face atâtea mofturi.

Deschise cutia cu ornamente aduse din Canada.

— Vă purtaţi de parcă mi-aţi cumpărat o haină de nurcă.

— Ei bine, poate ţi-aş fi cumpărat, spuse Todd sfidător. Sau aşa ceva. Tata îţi cumpăra totdeauna lucruri moderne.

Ah, da, gândea Katherine. O jachetă de blană într-un an, o rochie de caşmir în altul, o trusă antică de argint pur şi email, în altul.

— Nu am nevoie de lucruri la modă — îi spuse ea lui Todd — ci numai ca noi să fim împreună.

Încruntându-se, Todd agăţa ornamentele pe brad.

— Vreau ca tata să fie aici! izbucni el. *De ce nu este aici?*

Katherine îl îmbrăţişă.

— Aş vrea să ştiu şi eu.

Se gândea la toate Crăciunurile, când Craig cânta colinde vesele, aşeza un brad uriaş în living şi cununi de brad la toate uşile, şi agăţa ciorapi de cămin. „Crăciunul este o perioadă", spunea el, „când oricine poate să fie copil şi să sărbătorească având o familie — cea mai preţioasă dintre toate avuţiile. Este o perioadă de iubire."

— Eu l-am aşteptat în fiecare zi, spuse Jennifer.

Cu multă grijă ea agăţă ultimul înger de vârful bradului.

— Continui să mă gândesc că *acum* va intra pe uşă.

— Şi eu. (Todd stătea pe canapea, trăgând posomorât de coaja unei cicatrici de pe braţul său.) De fiecare dată când auzeam pe cineva afară credeam că e tata. (Ochii i se umplură de lacrimi.) Nu vin oamenii întotdeauna acasă de Crăciun?

Jennifer se lăsă să cadă lângă el.

— Noi nici nu putem să serbăm Crăciunul. Este ceva fals fără tata.

— Este ceva fals să fie Ajunul Crăciunului, spuse Todd, şi să nu faci prăjituri cu mama ta, pentru că ea e plecată.

— La lucru, spuse Katherine, apărându-se. Nu am avut de ales, v-am explicat; am încercat să-mi iau liber, dar *nu am putut.*

— Aşa că Todd şi cu mine a trebuit să facem totul, spuse Jennifer uitându-se în pământ, parcă cerşind simpatie. Şi Annie ne-a ajutat la prăjituri. Şi vom citi singuri povestea.

Scoase cartea de sub pernă şi o privi provocator pe Katherine.

— Eşti mirată? Crezi că *noi* am uitat?

Fără să aştepte nici un răspuns, ea o deschise la prima pagină şi începu să citească tare.

— Marley murise, ca să începem cu asta. Nu era nici cea mai mică îndoială în privinţa asta...

Dar, după două pagini, Jennifer izbucni în lacrimi.

— Nu pot! (Azvârli cartea.) O urăsc şi nu o voi mai citi niciodată!

Katherine se aplecă să ridice cartea şi netezi paginile şifonate. *Colindă de Crăciun*, de Charles Dickens. În fiecare an Craig citise din ea, în Ajunul Crăciunului. Apoi cinau şi desfăceau cadourile.

— Aveam o tradiţie, suspină Jennifer. Şi acum n-o mai avem.

— Nu o mai avem de mult, acceptă Katherine cu calm. (Se aşeză lângă copii, pe canapea.) Dar nu ne putem împotrivi ca viaţa noastră să se schimbe. A început să se schimbe din ziua în care tata nu a venit acasă, şi aşa va fi până când se va întoarce din nou la noi. Şi noi ne vom schimba; nu putem împiedica asta, pentru că suntem vii. Dacă nu suntem ocupaţi şi fericiţi, cu prieteni noi şi experienţe noi, este ca şi cum am muri.

— Şi dacă ne schimbăm prea mult? întrebă Jennifer.

— Vom fi tot noi. Când se va întoarce tata, vom păstra unele din lucrurile pe care le-am făcut recent şi vom arunca altele, dar vom fi tot aceeaşi oameni. Înţelegeţi? (Copiii o priveau cu îndoială.) Ei bine, gândiţi-vă la asta. Dar, între timp, nu putem sta să plângem şi să ne tânguim mereu. Dacă vom face aşa, vom ajunge la fel de zbârciţi ca nişte prune uscate, şi atunci cum ne-ar mai recunoaşte tata?

Todd ridică fruntea.

— Prune uscate!

Un zâmbet sparse tristeţea.

— Tata va veni la uşă şi va zice: „Cine este acest individ? Eu ştiam că aici locuiesc Katherine Fraser, Jennifer şi Todd Fraser, dar cine este ăsta?“ Şi eu voi spune: „Eu sunt Todd.“ La care el va răspunde: „O, nu! Todd are două picioare şi nouă inci în înălţime şi arată ca un băiat. În realitate seamănă cu mine.“ Şi eu voi spune din nou: „Pruna uscată care vorbeşte sunt eu,Todd. Înalt de unsprezece inci pentru că am plâns şi am scos din mine toate sucurile.“ Şi tata mi-ar spune...

— Ia mai taci! strigă Jennifer. Cui îi pasă de poveştile tale prosteşti? Tata nu mai vine acasă şi-mi doresc să te transformi într-o prună uscată şi să dispari într-o pubelă de gunoi, deoarece nu e nimic de râs!

— Jennifer!

Vocea Katherinei deveni furioasă.

— Tatăl tău se va întoarce de îndată ce va putea şi între timp eu aştept ca tu să te comporţi bine şi să-l ajuţi pe Todd în loc să sari la el. Acum vreau să deschid cadourile mele de Crăciun şi să vă văd şi pe voi desfăcându-le pe ale voastre, după care vom merge la Victoria la cină. Şi, orice se va întâmpla pe viitor, nu vreau să te mai aud ţipând iar la fratele tău sau la mine, deoarece noi facem tot ce putem. Clar?

Cu gura căscată, Jennifer o privea fix.

— Tu n-ai vorbit niciodată aşa mai înainte.

— Încerc să menţin o atmosferă plăcută în jurul meu, spuse Katherine deschis. Şi mi-ar plăcea să fiu puţin ajutată, în loc să mă lupt de una singură pentru fiecare pas făcut pe acest drum. Nu eşti singura care se simte nefericită, să ştii.

— Noi nu mergem tot timpul la petreceri, spuse Jennifer.

— Nu, dar...

„Trebuie să te simţi mereu vinovată?" o întrebase Derek.

— Ai dreptate, tu nu ai fost iar eu am fost la câteva. Dar mergem cu toţii la una în seara asta şi eu pot să pariez că vom găsi o grămadă de cadouri aşteptându-ne. Deschidem acum aceste cadouri? Sau aşteptăm până mâine?

— NU! ţipă Todd şi se întinse spre un pachet mic de sub brad.

Mult mai încet, Jennifer îl urmă. Dar în timp ce ea şi Todd despachetau puloverele cu fermoare pe care Katherine le tricotase în orele ei libere de la prânz, Katherine aproape zâmbea. Ea îşi exprimă încântarea pentru suporturile de lumânări din lemn curbat pe care Jennifer le făcuse în atelier, lustruite ca să strălucească, şi un *presse-papier* din argilă model Golden Gate Bridge, pe care Todd îl făcuse şi-l pictase portocaliu-intens. Acum erau din nou prieteni.

Leslie şi Bruce îşi uniseră forţele ca să umple o cutie cu cărţi din seria *Dungeons & Dragons* pentru Todd şi Jennifer. Todd se întinse pe burtă şi se cufundă în ele.

— Asta este pentru tine, spuse Jennifer, privind-o pe Katherine când deschise cutia mare şi se aşeză, într-o tăcere ameţitoare. „De Anul Nou", spunea vederea. „Un dar din partea casei „Heath", Leslie şi Bruce. Să mergi la multe baluri."

— Ah! suspină Jennifer cu un oftat lung.

Katherine ţinea în sus o rochie superbă — fusta înfoiată din tafta albă cu un corsaj negru de dantelă, gulerul ca un volan plisat de dantelă neagră, mânecile sfârşindu-se în volane plisate de dantelă.

— *Mai multe* petreceri, spuse Jennifer, neputând, totuşi, să nu admire rochia. Este minunată! Vrei s-o păstrezi ca s-o pot purta şi eu odată?

— Bineînţeles, spuse Katherine, dar o să ai atunci propriile rochii.

Ea ţinea rochia în braţe şi se imagina purtând-o, dansând în ea. Împăturind-o cu grijă în cutia ei, se gândea la revelion. Cu Derek. Un an nou. Speranţe şi hotărâri. Fără Craig.

— Mai bine să mergem! strigă ea, sărind în picioare. Toată familia va fi acolo şi Victoriei nu-i plac persoanele care întârzie la petrecerile ei!

Jennifer şi Todd se gândeau la o grămadă de cadouri, dar Katherine, cu gândurile la Anul nou, îşi dădu seama că îşi minţise copiii. Cum putea cineva să mai fie acelaşi? Dacă Craig s-ar întoarce peste două zile cum ar putea ei să-şi reia viaţa dinainte şi să se comporte ca şi cum ar fi aceleaşi persoane? Nu se putea, desigur că nu ar putea.

Victoria deschise uşa, purtând o rochie lungă, albastră-argintie, din catifea italienească, şi o salută pe Katherine cu o îmbrăţişare atât de călduroasă că toţi şi-o amintiră pe aceea rece de acum nici şase luni. Venind în spatele ei, Derek luă mâna Katherinei cu o familiaritate deconcertantă. Todd şi Jennifer plecară într-o clipă, luaţi de Carrie şi Jon să vadă noul lor tren Lionel, aranjat în birou, lăsând-o pe Katherine — ca şi înainte — să facă faţă restului familiei.

Se salutară şi se sărutară.

— O, vai, vai, spuse Tobias sărutând-o pe ambii obraji. „O doamnă drăguţă, îmbrăcată demn de propria ei frumuseţe." Shelley, draga mea, şi tu eşti ca un vis de poet. Pot să-ţi aduc şampanie?

Dar Derek i-o luă înainte. Îi aduse Katherinei un pahar umplut până la refuz şi o farfurie cu stridii.

— Eşti ocupată cu Tobias sau putem termina conversaţia pe care am început-o noaptea trecută?

— Derek, spuse Tobias grav. Sunt copleşit de subtilitatea ta. Plec. Trebuie să caut o carte.

— Lipsit total de maniere, spuse Katherine încet. Sau, poate, exagerez eu?

Îl văzu pe Ross urmărind-o, puţin încruntat. Dar mâna lui Derek era pe braţul ei.

— Doar puţin. Terminăm conversaţia aceea?

— Derek, spuse Victoria venind spre ei, vrei să-l ajuţi pe Tobias să caute în bibliotecă? Se pare că l-a pierdut pe Dickens.

— Dickens? repetă Katherine.

Derek ridică din umeri, strângând-o scurt de braţ, şi plecă.

— Un obicei de familie pe care-l reînviem în seara asta, spuse Victoria. Când Craig, Jennifer, Ross şi Derek erau copii, începeam Ajunul Crăciunului citind după masă din *Colinda de Crăciun* a lui Dickens — s-a întâmplat ceva, Katherine?

— Nu.

N-ar trebui să fiu surprinsă. Rădăcinile lui sunt în această familie.

— Craig a păstrat obiceiul vostru de a citi de Crăciun.

— Interpreta unele părţi? o întrebă Ross pe Katherine.

— Pe toate. Era foarte bun.

— Aşa este Tobias, spuse Ross.

— Tobias este memorabil, spuse Victoria. El va citi după cină, pentru oricine va voi să asculte. Dacă ai vrea...

— Poate îl voi asculta.

Victoria încuviinţă şi se îndepărtă. Ross studia faţa Katherinei.

— Arăţi minunat, spuse el. Sunt fericit că îţi merge atât de bine.

Desfăcu larg braţele, ca şi când ar fi cerut iertare. Melanie apăru lângă el.

— Te caută Claude, îi spuse lui Ross.

El ezită, apoi se scuză faţă de Katherine şi plecă. Melanie şi Katherine erau faţă în faţă. De data asta nu mai era o flacără luminoasă; Katherine îi putea face faţă. Melanie nu arăta deloc bine. Sub fardul gros, faţa era trasă şi ochii grei, iar rochia lungă, portocalie, era prea bătătoare la ochi faţă de cea neagră a Katherinei. Dar Melanie zâmbea atât de vesel încât Katherine se trezi întorcându-i zâmbetul.

— Cum arăţi! murmură Melanie. Era gata să nu te recunosc.

Katherine trebuia să facă un efort să-i audă vocea.

— Ceaţa este motivul? Sau varietatea sexuală? Am auzit că asta îmbunătăţeşte tenul, aşa că, deoarece în cazul tău s-a îmbunătăţit atât de mult, trebuie să fi avut parte de o mare varietate.

— Am fost ajutată de prieteni generoşi, spuse ea şăgalnic. În loc de a fi atacată de femei nesigure.

— De ce, căţea mică? (Zâmbetul Melaniei deveni rigid.) Dacă îţi închipui că poţi vorbi astfel numai pentru că Derek te însoţeşte peste tot, fără să te piardă din vedere, află că face asta pentru că vrea să ştie unde este soţul tău...

— Ce?

— Ei, hai! Nu poţi crede că te cultivă pentru farmecul şi spiritul tău. Derek? Care poate avea orice femeie pe care o vrea? Îl cunosc atât de bine pe Derek... Dacă n-ai avea un soţ vagabond care trebuie mânuit cu grijă dacă se întoarce, Derek nu şi-ar mai aminti de numele tău.

Katherine îşi bău paharul cu şampanie.

— Poate că Derek iese cu mine pentru că sunt diferită de rudele care-l ştiu atât de bine. Scuză-mă, adăugă ea glacial, şi traversă camera să-şi umple din nou paharul.

— Ce ţi-a făcut Melanie? întrebă Derek.

Luă braţul Katherinei cu o posesivitate care făcu să-i simtă parcă pe toată pielea degetele calde. O văzu pe Melanie că îi privea, Ross, de asemenea, şi se trase la o parte.

— De ce ţi-e frică? adăugă el.

— Că nu ştiu adevărul. Derek, de ce...?

Se opri. Nu era momentul să-l întrebe.

— Unde sunt copiii? Au fost exilaţi?

— Mi-e teamă că nu. Victoria şi Tobias plănuiesc să-i facă să se piardă pe acel Everest de cadouri de sub brad. Să găsim un colţ liniştit departe de seturile zburătoare ale jocului „Constructor"!

— Mai degrabă rămân. Îmi face plăcere să-i privesc.

— Criticată şi judecată, murmură el. Nu am fi stat mult timp deoparte, în orice caz. Vreau să te privesc când îţi desfaci cadourile.

Ea privi alarmată.

— De ce? Derek, noi nu am adus nimic special.

— Atunci vă vom trimite acasă, spuse el uşor. Îmi place ce ai făcut cu eşarfa ta.

Ea şi-o drapase în jurul gâtului, capetele cu ciucuri atârnându-i pe spate, modificând aspectul rochiei negre de caşmir.

— Sunt fericită, spuse ea. Mi-era teamă că negrul ar putea fi prea sumbru. Nimeni nu poartă culoarea asta.

— Nimeni nu arată ca tine. Ce i-ai spus Melaniei?

— Nu este important.

— Dacă întreb, este important.

— Atunci ar fi mai bine să-mi formulez răspunsul. Mulţumesc, Tobias, spuse ea când Tobias apăru în spatele ei şi-i sărută obrazul.

— Vrei să spui că-mi mulţumeşti pentru sărutare? întrebă Tobias. Sau pentru că te-am scutit de un răspuns pentru Derek?

— Tobias, spuse Derek, tu nu eşti niciodată în pierdere. Katherine, vom sta alături la cină.

Plecă şi Katherine îl văzu stând sprijinit de fereastră, discutând cu Melanie.

— Am vorbit cu Ross, spuse Tobias. „Noi fierbem la diferite temperaturi."

— Cine? întrebă Katherine.

— Ralph Waldo Emerson. Dar dacă aş fi eu aşa de supărat cum cred că este Ross, aş da în clocot. Dar Ross se stăpâneşte. Acum, ne întrebăm: *de ce* este Ross supărat?

— Nu cred că este treaba mea.

— Ba este, totuşi, a mea, pentru că eu sunt biograful familiei. Ai auzit zvonuri despre un divorţ iminent?

Katherine îşi aminti ce spusese Victoria.

— Nu, răspunse ea.

— Ce prost minţi, Katherine, oftă Tobias. Voi sta în faţa ta la masă. Vom putea discuta?

— De ce nu?

— Derek te-ar putea monopoliza. Bine, bine, ia uite! Până la urmă au reuşit să ajungă!

Katherine îi urmări privirea. Jason şi Ann tocmai intrau. În spatele lor venea un bărbat înalt, frumos, slab şi bronzat, o variantă mai vârstnică a lui Ross şi Derek, cu părul argintiu, care veni direct la Katherine.

— Curt Hayward, se prezentă el. Fiul meu mi-a vorbit despre tine. Şi nu numai el. (Ţinându-i mâinile, el se dădu înapoi s-o privească.) Eşti drăguţă. Ai adus consternare şi plăcere în această familie. Înţeleg că Craig îţi trimite bani, dar păstrează secret locul în care se află.

Curt Hayward semăna mai mult cu Derek decât cu Ross. Amabil, politicos, distant şi fermecător.

— Craig este în Canada, spuse Katherine.

— O ţară mare. Ah, uite-l pe Jason. Discutăm mai târziu, Katherine. Vreau să ştii cât sunt de fericit pentru amândoi, pentru că Derek a avut inestimabilul bun-simţ să intre acolo unde a observat un loc gol. Crăciun fericit, Jason.

Şocată, Katherine vru să-l descoasă, dar Ann o îmbrăţişa, spunându-i ce fericită era s-o vadă. Katherine abia o auzea.

El crede că Derek şi cu mine întreţinem relaţii sexuale. Toţi cred asta?

Jason şi Curt îşi strânseră mâinile: fraţi care semănau prea puţin.

Suspinând, Ann îi destăinui:

— S-au văzut numai de trei ori în ultimii cincisprezece ani. Nu au fost niciodată apropiaţi, să ştii. Asta a fost greşeala tatălui lor: Hugh l-a preferat întotdeauna pe Curt. Jason nu i-a iertat asta niciodată. Taţii nu ar trebui să favorizeze fiii mai mari. Asta lasă cicatrici care nu se vindecă.

Involuntar, Katherine privea de la Ross la Derek. Victoria, stând lângă brad şi bătând din palme,strigă:

— Trebuie să împărţim cadourile. Polk, te rog, adu copiii.

Privi cu îndoială la mormanul mare de pachete.

— Derek, vrei să-i organizezi tu? Tobias şi Ross te vor ajuta, iar eu voi privi.

Ora care a urmat a fost plină de agitaţie — cu hârtii de ambalaj, panglici şi strigăte de bucurie. Cadourile pentru copii erau de la cărţi şi haine la seturi de „Constructor“ şi skiuri şi, pentru Jennifer şi Todd, un cadou care îi făcu să amuţească: un calculator personal complet, cu monitor, dischete cu jocuri şi programe şcolare şi o imprimantă proprie. Jennifer citi biletul cu glas tare: „De la Derek.“

— E prea mult, îi spuse Katherine. Nu putem accepta...

Vocea ei se stinse. Dacă i-ar fi spus dinainte, ar fi refuzat; dar acum, când Todd şi Jennifer o priveau cu feţele strălucitoare ca soarele, nu mai putea face nimic.

— Mami?!

Copiii săriră în picioare şi alergară la ea.

— Vino să vezi! Putem să jucăm jocuri şi să facem matematică, şi să scriem articole pentru şcoală, şi să facem *puzzles*...

— Ce-ar fi să spuneţi un „mulţumesc"? spuse Katherine.

— Da, dar cui? Biletul spune Derek. Cine este Derek?

— De ce, iubitule, spuse Melanie cu o mirare afectuoasă. Vrei să spui că nu l-aţi întâlnit pe Derek, foarte bunul prieten al mamei voastre? Stă chiar lângă voi.

Faţa Katherinei ardea.

— V-aţi întâlnit în iunie trecut. Când am fost aici pentru prima dată.

Todd se uită în sus la Derek.

— Tu eşti cel cu care iese mama noaptea? Şi tu ne-ai cumpărat calculatorul?

Derek îi întinse mâna.

— Hello! Da, eu l-am cumpărat.

— Poate n-ar trebui să-l luăm, spuse Jennifer cu regret. Este un cadou îngrozitor de scump de la cineva care nici măcar nu intră în casă când vine s-o ia pe mama.

— Jennifer! exclamă Katherine.

— Bine spus, zâmbi şters Derek. Voi veni înăuntru, aşa cum se cuvine, de acum încolo. Cu permisiunea ta.

— Poate ai putea să ne ajuţi cu calculatorul, spuse Todd. Să ne înveţi cum să-l programăm şi să-l folosim.

— Todd! spuse Jennifer.

— Oh, da. Mulţumesc! Noi vă mulţumim *cu adevărat* foarte mult!

— Mulţumesc, spuse Jennifer politicos. Dacă-ţi face plăcere să-l foloseşti uneori, te rog s-o faci.

— Şi acum, spuse Victoria, a trecut rândul copiilor şi sunt curioasă să văd ce mi-a adus Katherine.

Desfăcu pachetul mic şi rotund şi scoase un borcan legat cu o fundă roşie, cu eticheta „Dulceaţă de ghimber".

— Draga mea, spuse ea după un moment, tu ai făcut asta?

Katherine dădu din cap, incapabilă să vorbească. Ea ştiuse că dulceţurile, gemurile şi jeleurile vor fi puse în umbră, dar nu era nimic altceva ce putea să-şi permită pentru întreaga familie. Se gândise să facă bijuterii, dar respinse ideea. Nu până când nu va avea o poziţie bună la „Mettler" sau altundeva. Şi când aranjase borcanele colorate pe masa ei

de cafea de acasă şi le legase cu funde colorate vesel, arătau aşa de luminoase şi festive, încât gândi că va fi în regulă.

Dar când Victoria luă unul în mână şi Katherine văzu ce mic şi simplu arăta, ştiu, cu inima cât un purice, că această familie va găsi cadourile ei îngrozitor de mici. Visase când se gândise că putea fi pe aceeaşi lungime de undă cu oamenii care aveau destui bani să-şi cumpere tot ce voiau.

Dar Victoria veni la Katherine, puse cu blândeţe o mână pe obrazul ei şi o sărută.

— Cum ai ştiut că dulceaţa de ghimber este preferinţa mea?

Vorbise destul de tare ca să o audă toţi.

— Tobias a găsit de curând o reţetă minunată de pui cu dulceaţă de ghimber, dar nimeni, niciodată, nu s-a deranjat s-o facă. Vei veni la cină şi ne vom ghiftui toţi trei şi nu-l vom împărţi cu nimeni. Îţi mulţumesc atât de mult, draga mea! Acum, te rog, deschide cadoul tău.

Katherine ar fi preferat să aştepte, dar Tobias o luă de mână şi o conduse la o stivă de cutii.

— Dar care dintre ele? întrebă ea.

— Toate, anunţă el, cu faţa luminoasă, anticipând. Din partea noastră, a tuturor — Victoria, Ross, Ann, Jason şi eu. Deschide, deschide, deschide!

Nu de la Derek, gândi Katherine. *Nu de la Melanie*. Sfioasă, îngenunchie şi deschise prima cutie. În faţa ei se afla, într-o ordine simetrică, un set complet de pile americane şi suedeze pentru metal — ovală, pătrată, cu tăiş, rombică, oblică, baretă şi croşetă — de diferite lungimi şi şapte grade de fineţe. Pe lângă ele era un set de mânere. Aproape înfricoşată, Katherine atinse şirurile sclipitoare.

— Nu se vor sparge, să ştii! spuse Tobias, aproape dansând de plăcere. Şi acum celelalte cutii!

Ea putea să ghicească ce conţineau. Desfăcu repede toate ambalajele până când fu înconjurată de cutii pline cu cleşti, blocuri de calote de ambutisare, scule de gravat, materiale abrazive, un fierăstrău cu un set de pânze şi două maşini mici de şlefuit şi polizat. Se ridică, apoi, în mijlocul unei colecţii de scule de bijuterier pe care nu putuse să şi le cumpere, şi privi la familie — *familia mea* — cu o faţă aşa de radioasă, încât Derek îşi trase suflarea şi Victoria şi Tobias veniră să o îmbrăţişeze.

— Nu ai deschis cadoul meu, spuse Derek, dându-i o cutie mică.

Katherine o despachetă şi scoase o bandă de aur, lată de un inci şi lungă de zece. Mirându-se, întâlni ochii săi atenţi.

— Lui Mettler îi place aurul, spuse el cu indiferenţă.

— Aur!!! exclamă Melanie. Dar de ce, asta trebuie să fi costat...

— Cred că circa o mie, spuse Curt aprobator.

— Comentariile vulgare nu-şi au locul de Crăciun, declară Victoria. Sau oricând altcândva. Derek? Vrei să continui distribuirea cadourilor?

— Dar eu nu v-am mulţumit, spuse Katherine.

Stătea pe covor, ţinând în mână banda rece de aur, înconjurată de sculele lucioase.

— Mi-aţi dat posibilitatea să lucrez. Nu trebuie să împrumut; pot să lucrez în propria mea casă, în timpul zilei sau noaptea; pot să încerc diferite tehnici şi stiluri deoarece am sculele necesare. Ştiţi ce înseamnă asta pentru mine? (Lacrimile îi inundară ochii.) Este ca şi cum mi-aţi fi dat viaţă. Scule pentru a modela o viaţă. Nu pot să exprim asta în cuvinte...

Crăciunul era unul din momentele când Victoria le permitea copiilor să mănânce cu adulţii. Toţi stăteau la o masă lungă, decorată cu fructe şi crizanteme prinse de lumânări albe în suporţi de cristal, şi mâncau gâscă şi raţă, afine proaspete cu pieliţă portocalie, şi cel mai mare *büche de Noël*[1] pe care-l văzuse Katherine vreodată. Când se servi cafeaua, copiii şi Tobias se strecurară în bibliotecă. Curând, după Victoria îi urmă şi Katherine. La lumina focului jucăuş, Tobias citea „Colinda de Crăciun". Stând în picioare, ghemuindu-se, sărind şi maimuţărindu-se prin cameră, el interpreta toate părţile cu o duzină de voci diferite. Privind la copiii ei, ea văzu că le curgeau lacrimi pe feţele în extaz şi propriile ei lacrimi începură să apară când amintirea vocii lui Craig se amestecă cu a lui Tobias, care citea aceleaşi cuvinte ca la micile lor sărbători de familie din Vancouver. *Nu aveai dreptul să pleci*, îl dojeni ea cu înverşunare. Se retrase înapoi, în umbră, ca să lase să-i curgă lacrimile, şi îl văzu pe Ross stând liniştit lângă uşă. O oră mai târziu, când Tobias sfârşi cu vorbele lui Tiny Tim „Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi!", ea se uită din nou într-acolo, dar Ross plecase.

— Melanie are multe virtuţi, spuse Derek la telefon. Dar bunul-simţ şi discreţia nu se numără printre ele. Craig n-are nimic de-a face cu dorinţa mea de a fi cu tine.

— Nimic?

— Când ne-am întâlnit, îmi trezeai curiozitatea, acum te găsesc irezistibilă. Şi tu eşti prea inteligentă ca s-o iei pe Melanie în serios. Am plănuit să întâmpinăm Anul Nou împreună. La ora nouă?

— Da.

---

[1] *Büche de Noël* = buştean de Crăciun (lb. franceză) — tradiţionalul buştean care arde în cămine în noaptea de Crăciun. (n.r.).

Cu o lună înainte, în apartamentul lui, ea ştiuse că îl dorea, şi ştia asta când intră pe uşa ei în Ajunul Anului Nou, amintindu-i lui Jennifer că venise după mama ei într-o manieră proprie, dând din cap când Todd îi spuse ceva despre calculator, dar neluându-şi deloc ochii de la Katherine. Ea îl observă cum o urmărea cu privirea, ca şi cum ar fi jucat un joc: Katherine spunându-i din ochi că îl dorea şi ochii lui Derek apreciind şi mângâind apariţia elegantă în negru şi alb, mătase şi tafta, şi liniile puternice — deşi delicate — ale feţei care, în cele din urmă, eliberată de disperare şi de sentimentul de inferioritate, radiau de o frumuseţe izbitoare. Trase adânc aer în piept.

— Cred că n-o să fac dragoste cu tine în faţa copiilor tăi, îi murmură el la ureche şi o trase afară din cameră.

Se sărutară în maşină. Katherine simţi că trupul îi devine nerăbdător înainte să se depărteze unul de celălalt. Derek porni maşina şi ea rămase cu capul proptit de spătar în timp ce coborau străzile abrupte, decorate pentru sărbători.

Cele trei etaje ale casei adăposteau un adevărat carnaval. Grupuri de oaspeţi îşi încercau îndemânarea trăgând la ţintă şi aruncând cu mingea în ţarcuri amenajate pentru baseball, la suliţă, popice şi pescuit de delfini de argint dintr-un tub; alţii priveau un spectacol de strip-tease într-un cort de la ultimul etaj, acrobaţi într-un alt cort şi, într-un al treilea, câini dresaţi să facă socoteli şi să latre în ritmul colindelor de Crăciun cântate la trompetă de un clovn care bătea din picioare.

— Doamne Dumnezeule, Derek! exclamă un tânăr cu mustaţă. Cum de ai descoperit această frumuseţe înaintea mea? Întotdeauna am crezut că sunt cu un pas înaintea ta.

— Nimeni nu i-o ia, înainte lui Derek, spuse un bărbat brunet, corpolent, aplecându-se peste mâna Katherinei. Brock Galvez. O plăcere. Derek... (Îşi strânseră mâinile.) Ai fost la etaj? Un nebun a învăţat câinii să latre *The First Noël*.

Derek se uită la Katherine.

— Să-i evităm? Sau ai vrea să urcăm acolo şi să ne continuăm drumul în jos?

— După câini, spuse Katherine. Probabil că se poate numai urca.

Galvez râse.

— Ce ai prefera? întrebă Derek.

— Orice vrei.

Balansându-se spre el, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui, Katherine se încordă ca un resort. Mângâierea senzuală a taftalei şi a dantelei pe pielea ei, admiraţia declarată făţiş, discuţiile şi muzica în surdină, toate

o vrăjeau, iar ea se lăsa cuprinsă de toate fanteziile serii ca de vis. Nu avea responsabilităţi şi nu era nici Craig. Era singură cu Derek.

La miezul nopţii toastară pentru Anul Nou, sărutându-se uşor, şi luară cina cu câţiva dintre prietenii lui Derek. La unu şi jumătate, când plecau, Katherine descoperi că o mulţime dintre ei veneau spre apartamentul lui Derek.

Se instalară cu toţii în ambianţa de piele, crom şi sticlă din livingul lui Derek. Uşile spre camera în stil victorian erau închise.

— Katherine, spuse o femeie cu părul în cozi înfăşurate în jurul gâtului ca o eşarfă. Aş putea avea un gin cu apă tonică?

Katherine se uită la Derek, dar el punea o bandă cu muzică. Aşa încât ea deveni gazdă, mişcându-se prin camere, îndrumând oaspeţii spre băi şi ajutându-i să-şi prepare băuturile. Când sună telefonul, Katherine se îndreptă spre el ca să răspundă, dar se opri. În definitiv, *nu era* casa ei. Dar la ora trei, când Derek îi grăbi puţin pe ultimii musafiri să plece, se simţi *aproape* ca şi cum ar fi locuit acolo.

— Bine făcut, spuse el. Ai fost minunată.

Ea ridică capul mai sus.

— A fost un test?

— Nu, după primele cinci minute. Vino cu mine.

El deschise uşile spre camera în stil victorian şi ea îl urmă la canapeaua roşie de catifea.

— Derek, spuse ea, transformi totul într-o piesă de teatru?

— Numai pentru cei care pot s-o interpreteze. Vrei o băutură?

— Nu.

Ea se sprijinea de el, speriată de valul copleşitor al pasiunii ce-o cuprindea, dar Derek o ţinea strâns, cu gura lui pe gura ei, forţând-o înapoi spre braţul canapelei. Katherine îl sărută, cu braţele petrecute în jurul umerilor săi, în timp ce mâna lui îi acoperea sânul.

Brusc, simţi că nu mai putea să respire şi îşi eliberă gura.

— Hai, şopti ea. Nu pot...

— Ba da, poţi. Vrei asta, ţi-e dor de aşa ceva şi ai ştiut toată seara că vei sta întinsă sub mine în noaptea asta. Doamne, erai superbă — nu prea se întâmplă să fiu luat prin surprindere, dar tu...

O sărută din nou, limba lui luându-i gura în stăpânire.

— Fiinţa mea elegantă, murmură el.

Ca o pauză în timpul unei furtuni, pasiunea Katherinei se opri din zborul ei. Cuvintele lui Derek avură un ecou puternic. „Fiinţa mea". *Posesiunea mea. Nu,* gândi ea.

Dar fantasticul carnaval mai pulsa încă în venele sale, şi când Derek îi desfăcu bluza, orice alt gând fu spulberat. Ştia numai că, de şase luni, era înfometată de dragoste, şi că acum ţinea în braţe o desfătare.

Scoţându-i combinezonul, Derek îi luă sânii în mâini şi se aplecă deasupra lor, jucându-se încet cu limba pe un sfârc şi apoi pe celălalt. Katherine scoase un oftat încet când un val enorm, care semăna cu vocea lui, îi străbătu corpul.

— Doamne, zise el, şi ceva din vocea lui îi spunea că el nu ar fi aşteptat în mod normal atât de mult o femeie.

— De ce...? murmură ea, dar el o ducea spre dormitor şi întrebarea fu îndepărtată.

O culcă pe pat şi se aplecă peste ea, deschizându-i gura cu limba lui, î timp ce îi scotea fusta. Sunetele exterioare se estompau, purtate mai departe ca nişte pietricele într-o furtună.

Şi atunci, curmând totul, sună telefonul. Derek nu se mişcă.

— Derek, spuse ea lipită de gura lui.

— Ignoră-l.

— Nu, aşteaptă.

Ea se luptă să se ridice. Auzise telefonul mai devreme şi îl ignorase.

— Te rog, răspunde.

— Nu vreau să răspund; eşti nebună?

— Atunci voi răspunde eu. I-am lăsat numărul lui Annie. Poate că nu este ceva în regulă acasă.

Fără un cuvânt, el ajunse la raftul de jos al noptierei şi îi dădu telefonul. Ea îl ridică la începutul unui alt apel.

— Da? (Cuvântul era ca un murmur. Îşi drese glasul.) Da?

— Mami! striga Jennifer.

Cuvintele reverberau în capul Katherinei.

— Vino acasă repede! Tati este aici!

10

Derek conducea în tăcere, cu faţa ca o mască, pe lângă toţi chefliii care se strecurau spre casă. Din când în când, chicotea tulburat.

Începuse din dormitorul lui, când vocea pătrunzătoare a lui Jennifer ajunsese la el. Cu o mişcare rapidă sărise din pat şi mersese prin cameră, chicotind, apoi râzând tare.

— S-a întâmplat iar, pentru Dumnezeu! Cincisprezece ani şi încă îmi stă în cale, acest pui de căţea. Tot mai face asta, ca şi cum n-ar fi plecat niciodată. E aproape o mângâiere, să ştii ce puţin se schimbă lumea. Hai, sunt sigur că te grăbeşti să te întorci la vatră şi cămin.

Ea îşi trăgea fusta.

— Nu trebuie să mă conduci.

Sentimentul de vină creştea în ea, făcând-o să se simtă bolnavă. Dorea să fie singură.

— Voi lua un taxi.

Merseră în tăcere. Maşina sa joasă zbură de-a lungul lui Embarcadero, până la Market Street, şi apoi traversă oraşul, depăşind alţi şoferi, încetinind puţin la lumina roşie, până când ajunseră la Sunset, unde vecinii Katherinei se culcaseră demult şi singura lumină care ardea era la ea. Frânând brusc lângă casa ei, el zâmbi vag.

— Transmite-i complimentele mele.

Katherine deschise portiera, dar brusc simţi o reţinere.

— Îţi mulţumesc pentru... petrecere, încheie ea şi coborî din maşină.

El o opri ducându-i mâna la buze.

— Katherine, ai fost minunată. La petrecere, la mine acasă, cu mine.

Ea se înfioră.

— Şi îţi doresc să fii fericită cu soţul tău.

— Nu ştiu... spuse ea, şi călcă pe alee.

De îndată ce închise uşa, Derek băgă în viteză şi se îndepărtă, lăsând-o să-l întâlnească pe Craig.

Dar în timp ce intra, o întâmpină liniştea. Nimeni n-o salută.

Camera era goală. Nu, nu era goală; Jennifer şi Todd erau încolăciţi pe canapea, dormind. Gândurile Katherinei zburară în toate direcţiile. *Unde este el?* Traversă camera să privească în bucătărie. Goală. Simţi un fior de rău-augur. Dormitorul. Un soţ ar fi aşteptat-o pe soţia lui în pat. Fusta ei fâşâi în liniştea din casă când făcu câţiva paşi mari şi deschise uşa. Dar cele două paturi, frumos făcute, erau goale.

— Jennifer, şopti Katherine, îngenunchind lângă canapea.

— Mami!

Jennifer se ridică ca o săgeată şi se uită prin cameră, clipind des din cauza luminii.

— Unde este tata?

— Nu este aici. Jennifer, eşti sigură că *a fost*? Nu ai avut cumva un vis care părea realitate...?

— El *este aici* ! ESTE! A fost aici de la miezul nopţii! Todd şi cu mine aşteptam Anul Nou şi tata a venit şi noi te-am sunat pe tine. Noi am sunat,

şi am sunat, dar nimeni nu răspundea, şi tata a spus că trebuie să plece, dar în sfârşit tu ai răspuns şi el a spus că noi trebuie să ne culcăm deoarece era aşa de târziu şi el a stat cu noi şi te-a aşteptat. Nu putea să plece! El a spus că va aştepta! De ce a durat atât de mult ca să vii?

— Am fost în partea cealaltă a oraşului.

Todd se trezi, frecându-şi ochii.

— Tata?

— A plecat! plânse Jennifer. Fără măcar să ne spună!

Îşi strânse pumnii şi o privi sălbatic pe Katherine.

— Tatei nu-i place Derek, nu-i aşa?

Au de gând să mă facă pe mine răspunzătoare.

— A spus el asta? întrebă Katherine.

— Nu, dar el a spus că era singur; ne-a sunat la Vancouver în *octombrie* şi telefonul era deconectat şi el a rugat pe cineva să-i dea adresa noastră de la oficiul poştal şi aşa a ştiut unde să ne trimită bani. Dar apoi a întrebat unde erai şi noi am spus că eşti cu Derek la o petrecere de Revelion şi Todd a spus că tu ieşeai mereu cu Derek şi atunci când ai răspuns la telefon din casa lui Derek, tata a spus că trebuie să ne culcăm. (Ochii ei îi întâlniră pe cei ai mamei sale cu o privire de femeie cunoscătoare.) Aşa că a putut să plece. Exact ca înainte.

— Nu-ţi imagina nişte lucruri fără nici o bază, zise Katherine scurt. Spune-mi numai ce s-a întâmplat. A venit el aici la miezul nopţii?

— A bătut la uşă, răspunse Todd. Aşa că m-am uitat pe geam aşa cum ai spus tu să facem când suntem singuri. Şi era acolo! Era tati!

— Mai slab, spuse Jennifer. A promis că te aşteaptă!

— Ne-am îmbrăţişat, povesti Todd, după care s-a uitat în bucătărie, în dormitor... peste tot. A deschis toate dulapurile şi a întrebat unde era biroul lui cel mare...

— A întrebat dacă l-am vândut! spuse Jennifer tare. Ce crede el că suntem noi? I-am spus că îl aşteaptă în Vancouver, în depozit, deoarece aici nu e spaţiu pentru el.

— Şi apoi? întrebă Katherine.

Ea stătea pe o pernuţă, cu capul aplecat, cu mâinile în jurul genunchilor, vocile copiilor ajungând la ea ca de foarte departe; încerca să şi-i imagineze împreună cu tatăl lor, dar în loc de asta ea vedea un străin bâjbâind prin casa ei.

— S-a uitat peste tot pe masa ta de lucru, continuă Todd. Şi a luat fotografia lui şi s-a uitat la ea şi apoi, cu multă grijă, a pus-o la loc şi a spus că ştia că nu-l vei uita. Şi apoi noi toţi ne-am aşezat pe canapea şi el ne-a dat cadourile noastre de Crăciun. Numai...

— Numai ce? întrebă Katherine.

Todd deschise o cutie şi scoase un pulover cu model nordic.

— Nu mi se potriveşte.

— E prea mic, spuse Jennifer dispreţuitor. Şi al meu la fel.

Ea flutura un alt pulover ţinându-l de mâneci, încercând să transforme dezamăgirea în supărare.

— Nu ştie că noi am crescut? Nu s-a gândit la asta! El se aşteaptă ca totul să fie exact ca atunci când a plecat!

— Nu a ştiut, spuse Katherine.

Ea îşi ascunse faţa în pulover, lacrimile arzându-i ochii.

— Dar a încercat, oricum.

— El a spus că acest Crăciun a fost îngrozitor. (Vocea lui Todd era sumbră.) Îngrozitor de singur şi i-a lipsit casa noastră şi i-am lipsit noi...

— Ce altceva a mai spus?

— Ne-a vorbit despre Alaska — acolo lucrează — n-a spus ce face. Poate conducte. Sau altceva.

— Nu a spus nimic precis.

Jennifer se uita iar la mama ei, cu aceeaşi privire de femeie: un copil-femeie. Îi era greu să vorbească.

— Era ca şi cum ar fi ţinut toate acestea secret. Cu cât întrebam noi mai mult, cu atât se închidea mai tare în el. Schimba subiectul, aşa cum faci tu când nu vrei să vorbeşti. Ne-a întrebat despre şcoală şi despre alte fleacuri... *În special,* despre tine.

— Ce a întrebat despre mine?

— Totul...

— Dumnezeule, ce surprins a fost! interveni Todd. Noi vorbeam despre Crăciun, şi i-am arătat calculatorul şi sculele tale de bijutier, i-am spus despre trenul lui Carrie şi Jon, despre jocurile Atari şi el întreba întruna „de la cine?"

Todd râse, apoi sughiţă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Mami, arăta *aşa de trist.*

Se ghemui în poala Katherinei, mototolind cele două pulovere, şi ea îl ţinu strâns în braţele sale.

— Jennifer — întrebă ea — *ce* i-ai spus?

— El nu ştia că noi cunoaştem familia Hayward. Nici măcar nu ştia că făceau parte din familie. Tata nu a înţeles nimic. El privea totul confuz şi dădea din cap. Noi i-am spus cum ne-am vândut casa şi ne-am mutat aici şi că Leslie te-a ajutat să obţii slujba asta la „Heath", şi despre comanda ta de bijuterii care te va face faimoasă, şi Todd a spus că arăţi altfel, ca o prinţesă, şi i-a povestit despre cina de la străbunica...

— Şi tata a spus cu voce tare, „CINE"? întrerupse Todd. Şi eu am spus „străbunica Victoria, bineînţeles".

— Şi tata a dat din cap foarte supărat şi noi i-am explicat că aşa ne-a spus să-i zicem, şi că ea este străbunica noastră, nu-i aşa? Şi Todd i-a povestit despre Tobias şi...

— Şi despre Derek.

— Desigur. Totul. Apoi când ai răspuns tu la telefon din casa lui Derek, tata a spus ceva în şoaptă — noi nu am putut să auzim — şi ne-a spus să ne ducem să ne culcăm în timp ce el te va aştepta pe tine. Eu nu am vrut să merg să mă culc, mami, dar eram îngrozitor de obosit. Şi a durat atât de mult până ai ajuns aici.

— Ţi-a adus şi ţie un cadou, zise Todd, luând o cutie mică de pe podea. Oh, aici este o scrisoare. Nu am văzut-o mai înainte.

Încet, Katherine deschise cutia. Înăuntru era o brăţară de fildeş învelită în pânză, sculptată delicat cu pene de păsări. În interior erau înscrise cuvintele: „Te iubesc".

— Ah, minunat, oftă Jennifer.

— Ei bine, va trebui s-o porţi tu, spuse Katherine. Deoarece puloverul nu ţi se potriveşte. Uite aici. Încearc-o.

— Prea mare.

Jennifer o roti pe încheietura subţire.

— Nu, este perfect; nu trebuie să fie strânsă. Păstreaz-o, pentru ocazii speciale.

Jennifer se uita la ea cu atenţie.

— Când vrei s-o port?

— Uneori. Acum sunt ocupată să fac propriile mele bijuterii, nu-ţi aminteşti?

Todd deschise plicul.

— Spune: „Dragii mei Todd şi Jennifer". Dar eu nu pot să citesc.

Îi dădu scrisoarea surorii sale.

— „Îmi pare rău", citi Jennifer. „Eu nu pot să o aştept pe..."

Scutură din cap.

— Este greu de citit. Poţi s-o citeşti tu, mamă. Probabil că este pentru tine, oricum.

— «*Dragii mei Todd şi Jennifer*», citi Katherine tare, descifrând mâzgălitura grăbită a lui Craig. «*Îmi pare rău că nu pot să o aştept pe mama voastră; este târziu şi trebuie să plec. Dar promit că vom fi iar toţi împreună, aşa cum obişnuiam să fim. Amintiţi-vă ce v-am spus: uneori ni se întâmplă asemenea lucruri, încât nu avem ce face şi atunci trebuie să plecăm. Vă iubesc şi o iubesc pe mama voastră; nu vreau să plec, dar trebuie. Vă rog să mă credeţi. Poate o să pot să vă fac să înţelegeţi când mă voi întoarce — de îndată ce voi aranja totul. Asta încerc să fac acum. Spuneţi-i mamei voastre să creadă asta, deoarece ea crede în mine şi*

mă iubeşte şi ştiu că mă aşteaptă. Eu ştiu că pot să rezolv totul şi că vom fi iar fericiţi. Vă voi vedea de îndată ce voi putea să mă întorc. Aveţi grijă de mama voastră, spuneţi-i că ####################. Eu o iubesc. Şi vă iubesc pe voi, şi îmi lipsiţi cu toţii. Tata.»

Scrisoarea lui Craig zăcea de o săptămână pe masa ei de lucru, în timp ce Katherine încerca să descifreze cuvintele pe care le tăiase. Primul era „*Derek*". Celelalte fuseseră şterse atât de tare, încât se rupsese hârtia. „Aveţi grijă de mama voastră, spuneţi-i că Derek..." *ce*? Spuneţi-i că lui Derek nu-i place soţul ei. Derek îi spusese deja. Spuneţi-i că Derek ar dori s-o aibă în pat? Ea ştia asta — o voia şi ea. Spuneţi-i că Derek deţine puterea în familie? Ştia şi asta. Spuneţi-i că Derek are o urmă de cruzime? Ştia. Spuneţi-i că Derek s-a certat cu Craig pe o barcă cu pânze acum cincisprezece ani? Acest lucru îl ştia. „Spuneţi-i mamei voastre..." ce?

În fiecare noapte, după ce Jennifer şi Todd erau în pat, ea privea fix la scrisoare până când într-o noapte nu mai putu să stea liniştită; atunci, rugând-o pe Annie să-şi ţină uşa deschisă un timp, ea parcurse distanţa scurtă până la ocean. Sub bătaia şi vuietul permanent al valurilor care se spărgeau şi se retrăgeau, furia sa creştea. Craig încă mai păstra secrete faţă de ea. Spaţiul înnegrit din această scrisoare era asemenea golurilor din căsătoria lor.

Dar el ne spune că se va întoarce, gândi ea, *şi că ne va ajuta să înţelegem ce s-a întâmplat. Însă nu povesteşte prin ce a trecut, ce a gândit... Nici măcar nu a putut să dea ochii cu mine sau să scrie ce a avut de gând!*

Ba ar fi fost în stare, îi răspunse tăios o voce interioară, *dacă n-ai fi fost cu Derek.*

Nu sunt sigură, se gândi ea supărată. *Eu nu ştiu de ce a plecat. Nu ştiu de ce a tăiat ce a început să scrie.*

Lacrimile ei se amestecau cu ceaţa sărată ce plutea pe plajă. *Nu voi şti niciodată cine este Craig*, gândi ea cu disperare, *dacă el fuge. Spuneţi-i mamei voastre... — Fir-ar să fie, spune-mi tu însuţi!*

Nu avea pe nimeni cu cine să poată vorbi. Victoria şi Tobias erau pentru o lună în Italia; Leslie cunoştea familia numai prin ochii Katherinei; Ross nu părea să aibă timp să stea de vorbă cu ea, iar Derek — cum putea să-l întrebe pe Derek ce crede el că a vrut să scrie Craig? În afară de asta, Derek nu îi telefonase.

— Aşa că sună-l, îi spuse Leslie o săptămână după Revelion. Lucrurile s-au schimbat, ştii. Noi nu mai lâncezim lângă telefon, slabe şi fragile, aşteptând vocea stăpânului.

Katherine ridică brăţara de sârmă şi o puse cu grijă lângă o schiţă a unui inel asortat.

— Vara trecută am fost îngrozită că trebuia să-mi fac un rost fără Craig. Într-un anume fel mai sunt încă, deoarece nu mă înţeleg pe mine însămi. Ce fel de femeie trăieşte zece ani cu un bărbat şi nu poate să-l cunoască? N-am nici măcar un nume. Fraser nu este numele lui Craig, aşa că nu este nici al meu.

— L-ai folosit timp de zece ani. Cât despre a cunoaşte un bărbat... nu ştiu. Noi vedem *ce vrem* să vedem. Tu ştiai că el avea secrete, dar îţi plăcea totuşi relaţia voastră, aşa că nu ai insistat. Acum eşti mult mai pretenţioasă, şi nu mai ai nevoie să fii protejată. Dacă nu te-ai fi schimbat, l-ai fi sunat pe Derek.

Katherine râse slab şi luă banda de aur.

— Crezi că aurul lui va fi un înlocuitor bun?

— Ai putea să încerci. Cunosc o mulţime de bărbaţi cărora le place mai mult decât sexul.

Râdeau, dar aurul de la Derek îi reţinu cel mai mult gândurile Katherinei în următoarele două săptămâni.

Fusese speriată la gândul că Jennifer şi Todd vor aluneca din nou în morocăneala lor, după ce Craig plecase a doua oară, dar ei erau ciudat de bine-dispuşi şi, după vacanţa de Crăciun, foarte ocupaţi la şcoală. Când Katherine le vorbi despre Craig, ei răspunseră politicos, dar ea văzu că se jenau de faptul că tatăl lor era în viaţă şi venise să-i vadă, spunând că îi iubeşte şi că o iubeşte pe mama lor, trimiţându-le bani, dar nu voia să stea cu ei.

Supăraţi, ei îl excluseseră din gândurile lor.

— S-a terminat cu Vancouver-ul, spuse Todd într-o zi. Un cârd de o sută de delfini au venit şi l-au înghiţit. *S-a dus.*

— Ştii foarte bine că este încă acolo, Todd, zise Katherine cu blândeţe.

— Nu pentru noi, insistă el, şi ea nu-l mai contrazise.

Într-un fel, el avea dreptate; Vancouver-ul nu mai exista pentru ei. Ar fi timp destul ca să-l reînvie dacă s-ar întoarce vreodată acolo. Însă acum era mai important ca ei trei să fie uniţi şi să se uite înainte, în loc să privească în urmă.

În fiecare zi îşi lua cărţi la ea, ca să citească în autobuz şi în timpul pauzei de prânz: cărţi de artă, cărţi de design, arhitectură, artă populară şi arheologie. În timpul nopţii şi în weekend stătea la masa ei de lucru până la ora douăsprezece sau unu şi, în a treia săptămână din ianuarie, îşi terminase schiţele şi modelele. În ziua în care făcea prima tăietură în banda de aur pe care i-o dăduse Derek, Leslie veni să privească.

— E un moment important şi nu vreau să-l pierd. Dacă nu te deranjează publicul.

Aplecată deasupra lucrului ei, Katherine dădu din cap. Leslie se uită împrejur, cu o expresie încurcată pe faţă.

— Ceva s-a schimbat.

— Am aranjat altfel pe-aici, spuse Katherine, concentrându-se la liniile pe care le zgâria în aur. Am avut nevoie de mai mult spaţiu.

Nişte rafturi umpleau acum peretele de deasupra mesei de lucru, pe care erau stivuite cutii conţinând noile scule ale Katherinei. Alte scule atârnau de cârlige sau erau împrăştiate pe masa ei de lucru şi pe o masă pliantă nouă pusă alături. Cutii goale de pantofi de la Heath's răspândite pe podea, conţineau sârme, arcuri, aliaj de lipit şi tot felul de alte trăznăi. Fotografia lui Craig dispăruse.

— E în camera copiilor, spuse Katherine, după care se aplecă din nou asupra lucrului, zgâriind linii în aurul moale, acolo unde voia să facă tăieturi, pe când Leslie fixa locul de pe masă unde, începând din august, stătuse fotografia.

Leslie o privea în tăcere. Când Katherine luă unul dintre fierăstraie şi îi fixă o pânză nouă, ea spuse:

— Aceasta *este* un înlocuitor al lui Derek, nu-i aşa? Şi, poate, al lui Craig? Modul în care mânuieşti acest aur...

Katherine râse.

— Nu, nu este un înlocuitor. Dar dacă nu ai dragoste, trebuie să ai o treabă care să-ţi placă s-o faci.

— Am citit asta undeva, spuse Leslie. Că cele două lucruri fără de care nu putem trăi sunt dragostea şi munca. *Vreau al naibii de mult să nu mă bat tot timpul la „Heath"*. Deoarece dragostea nu ne-a copleşit cu o pasiune trandafirie pe mine şi pe Marc, sau pe mine şi pe altcineva, aş putea să am un serviciu amuzant. Asta este tot ce cer.

— Îţi doresc să ai, spuse Katherine, şi apoi se concentră asupra tăieturilor pe care le făcea în bucata de aur.

Dar mai târziu, după ce plecase Leslie, cuvintele încă rezonau în cameră. Dragoste şi muncă. Ea se uită la colecţia de scule strălucitoare, la blocurile de schiţe, la materialele pe care le strânsese, toate aşteptând să prindă formă sub degetele ei. Craig rămăsese în urmă; Derek se dusese. *Eu am munca mea*, gândi ea. *Şi cel puţin pentru un timp este destul.*

Profiturile lui „Heath" scăzuseră în cele şase luni care se încheiau la mijlocul lui ianuarie. Nici chiar vânzările de Crăciun nu schimbaseră procentele. Cineva trebuia să fie de vină, şi la şedinţa executivului

de marţi dimineaţă, degetele se îndreptaseră spre Leslie Mc Alister, vice-preşedinte pentru personal şi salarizare.

— Calculatorul şi cu mine am devenit o singură fiinţă, îi spuse ea obosită lui Marc, vineri noaptea, prăbuşindu-se lângă el într-un separeu dintr-un club, deasupra lui Union Square. I-am forţat să-l cumpere; acum nu fac decât să-l apăr.

— De ce te necăjeşti? întrebă el. Tu ai putea obţine un serviciu oriunde. Dacă atacă proiectul tău favorit, de ce îţi pierzi timpul cu ei?

— Deoarece am făcut inventarul ieri şi am obţinut nişte cifre aiurea şi o explicaţie ar putea fi că proiectul meu favorit s-a blocat.

El o privi cu maliţiozitate.

— Un proiect favorit sau un programator favorit?

— Ambele. (Ea oftă). Bruce mă sperie uneori; este atât de al naibii de *necalificat*, încât nu sunt sigură că ce a crezut el este o glumă. Ca de exemplu, alimentarea cu informaţii false a calculatorului.

— Ce informaţie falsă?

— Acest furt este numai un procent şi jum... (Ea se opri brusc.) Nu văd o băutură în faţa mea. A intrat cineva în grevă?

— Îmi pare rău. Ca de obicei?

Ea dădu afirmativ din cap şi el comandă amândouă băuturile.

— Draga mea Leslie, lasă-mă să ghicesc. Calculatorul spune că furtul este un procent şi jumătate. Considerabil sub media din industrie. Cele mai multe magazine s-ar bucura la asemenea veşti. De ce, atunci este speriată Leslie Mc Alister? Deoarece ea crede că cineva dă calculatorului informaţii false, aşa încât acesta să scoată rezultate false Şi dacă cineva este amestecat în toată încurcătura asta, cifra corectă trebuie să fie mai mare.

Scoţând un creion, el începu să deseneze pe şerveţelul lui de hârtie.

— Magazine cu vânzare en detail... murmură el. Un furt mediu... volumul aproximativ al lui „Heath" este o sută de milioane dolari... o pierdere suplimentară de ... (El o privi pe Leslie.) Eu bănuiesc că ceea ce o sperie pe Leslie Mc Alister este că cineva fură pe „Heath" de aproximativ un milion de dolari în mărfuri în acelaşi timp măsluindu-i programul favorit, aşa încât cifrele să se echilibreze şi hoţia să nu iasă la iveală. Cât sunt de aproape?

Ea îşi întinse mâinile şi le lăsa să cadă.

— La fix.

El dădu din cap cu satisfacţie.

— Şi tu propui să cercetezi o pierdere de un milion de dolari şi să păstrezi asta confidenţial?

— Eu nu propun; eu sper şi încerc. Marc, este treaba mea; tot ceea ce se întâmplă de acum încolo trebuie să se oprească în pragul uşii mele. Unul dintre colegii mei din executiv mi-a amintit astăzi că i-am dat fratelui meu un serviciu ca programator. Oricum ai privi tu asta sau oricum o privesc *ei*, eu sunt răspunzătoare.

— Nu pentru calculatoare, Dumnezeule! Nici unul din ei nici măcar nu le înţelege, cu atât mai puţin să-şi ia răspunderea pentru ele. Mustră-l pe Satana. Mareele. Pe Dumnezeu. Care probabil nu înţelege nimic din ce înseamnă un PC, dar este destul de mare ca să-şi asume răspunderea pentru ele.

Ea râse.

— Mulţumesc, Marc. Tu chiar pui lucrurile în perspectivă. Ei bine, aş vrea încă o votcă cu martini.

— Bine.

El comandă chelnerului băutura în timp ce Leslie se apleca să vadă mai bine pe fereastră.

— Ce-ţi atrage atenţia aşa de departe?

— O maşină sport care-mi pare familiară. Şi o femeie care se urcă în ea. Cred că-mi este cunoscut paltonul.

— Ce femeie?

— Nu este important. Numai că nu am ştiut că se văd din nou. Ei au avut o... neînţelegere în Ajunul Anului Nou şi am crezut că ea mi-ar fi spus dacă ar fi clarificat-o. Poate că mă simt numai dată la o parte.

Când luă o înghiţitură, ea remarcă pe chipul lui o uşoară încruntare.

— Deduc că vorbesc prea mult despre mine. Îmi pare rău.

— Nu. Nu doresc să-mi petrec seara cu o femeie nervoasă. Te vreau în forma cea mai bună. Aşa că spune-mi că nu eşti cu adevărat speriată de aceşti idioţi de la „Heath".

— Ai al naibii de multă dreptate că sunt; sunt categoric speriată. Marc, nu poţi să înţelegi că aceşti idioţi îmi controlează viitorul?

— N-ar trebui să permiţi niciodată nimănui să-ţi controleze viitorul. Du-te altundeva.

— Dar nu vreau să plec altundeva. Vreau să rămân la „Heath". A fost toată viaţa mea timp de zece ani; am construit o mică bază de putere şi nu vreau s-o arunc sau să las pe cineva să mi-o ia. (Îşi privi mâinile.) Cât despre a permite altora să-mi controleze viitorul, tu ai dreptate: nu-mi place. Dar se potriveşte cu modul meu de viaţă şi eu pot să mă ocup de asta. Ar putea fi altfel dacă am vorbi despre viaţa mea particulară.

— Draga mea Leslie, îmi ceri să mă căsătoresc cu tine?

— Doamne fereşte!

Ea râse.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu tine, Marc, mai mult decât vrei tu să te căsătoreşti cu mine. Dar mă gândeam... să am un copil.

— *Poftim?*

— Nu te uita la mine aşa de şocat. Femeile se gândesc adesea să aibă un copil. Asta este uşor când sunt căsătorite; este mai greu când nu sunt. Mă gândesc de mult timp la asta, încercând să-mi imaginez ce îmi trebuie şi am decis că am nevoie să fiu răspunzătoare de viaţa altcuiva. Felul în care trăiesc... cea mai mare parte a timpului mă gândesc numai la mine. Este cam... limitat. Poate că e din cauză că sunt cu Katherine şi copiii ei. Indiferent de ce, vreau mai mult decât am acum

El dădu din cap.

— Văd asta. Şi de ce îmi spui mie?

— Pentru că eu nu sunt aşa de tânără. Trebuie să hotărăsc destul de repede şi sunt mulţi bărbaţi pe care mi-ar plăcea să-i întreb. Marc, dacă eu aş hotărî să am un copil, ai vrea să fii tatăl?

El se uită la ea, paralizat pentru moment.

— Eu mă gândeam că sunt în afara surprizelor.

Leslie aştepta.

— Cu ce fel de corzi legat? întrebă el.

— Cu nici una. Va fi copilul meu, mica mea familie, venitul meu, bucuria mea. Eu vorbesc despre o sământă, atât.

— Ei bine, atunci... spuse el înţelegător. Dacă afirmi că nu-mi pui zgardă şi dacă o dai în scris, m-aş gândi la asta.

— Destul de cinstit. (Ea îşi puse mâna pe a lui.) Hai să vorbim despre altceva. Fă-mă să râd şi să uit de profituri şi calculatoare şi de vârsta mea înaintată. Vorbeşte-mi despre afacerea cu bijuterii.

— Se dezvoltă. Indiferent cât de proastă este economia, există întotdeauna oameni care fac bani şi îi cheltuiesc —.în special pe bijuterii. Mettler îmi spune că el nu poate să păstreze în stoc ceasuri de douăzeci de mii de dolari. A vândut două coliere la un sfert de milion fiecare într-o săptămână de la expunerea lor. Există persoane care sunt îngrijorate de băcănii şi altele care sunt îngrijorate să satisfacă lăcomia nevestelor, amantelor şi iubitelor. Din fericire, eu am de-a face cu a doua categorie.

— Bogaţii sunt întotdeauna cu noi.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Tu ai nevoie de ei la fel ca şi mine. Cum altfel ar putea să supravieţuiască „Heath"?

— Nu ar supravieţui. Marc, ce se întâmplă cu chelnerii în seara asta?

— Chelnerii sunt aceiaşi, dar tu eşti nerăbdătoare. Şi de când bei tu mai mult de două pahare înainte de masă?

— Numai când simt nevoia. Am lucrat în fiecare noapte în săptămâna asta şi după inventarul de ieri am stat până la trei dimineaţa, să obţin primele rapoarte.

— Doamne, de ce nu mi-ai spus? N-ar fi trebuit să venim deloc la restaurant. Hai. Mergem acasă. Îţi voi oferi masaj şi saună, şampanie ca să-ţi limpezeşti capul, şi apoi cina. Şi la pat. Dacă vei vrea.

Ea îl privi cu uimire.

— Ştii, Marc, pentru un nenorocit egoist, poţi fi deosebit de visător.

— Nebunatica, frumoasa mea Leslie, spuse el, ridicându-se. Câţi bărbaţi înţeleg că şi femeile inteligente şi agresive merită puţină atenţie? Tu singură ai spus că nu sunt mulţi ca mine.

Şi el îi ţinu paltonul ca să poată pleca.

Derek conducea cu viteza sa obişnuită, încetinind numai când intra într-o stradă având curbe scurte. Când opri maşina în faţa unei case cu stucatură într-o grădină îngrijită, Katherine auzi zgomotul valurilor.

— Lea Cliff, spuse el, deschizând uşa. Noi patru am copilărit la distanţă de un cvartal de aici.

În casă, camere enorme priveau spre un ocean cenuşiu ca oţelul sub un apus care se stingea. Printre musafiri, Katherine recunoscu figuri familiare, dar de îndată ce o salutară pe gazdă, Derek o conduse prin casă spre o masă care se afla într-o fereastră boltită ce dădea spre golf.

— Avem nevoie de puţină singurătate. Eu trebuie să mă arăt la una dintre aceste mese de Mardi Gras în fiecare an, dar asta nu înseamnă că nu putem să avem puţin linişte. Şi nu ar fi uşor să stăm de vorbă mai târziu, la cursele de cai.

— Să vorbim despre ce?

— De ce eşti aici cu mine, zise el. După ce ai decis să nu mă mai vezi.

O chelneriţă aduse o sticlă deschisă de Fumé Blanc şi două pahare. Derek turnă şi se aşeză mai bine, privind-o pe Katherine cum îşi potolea surpriza de pe faţă. *Învaţă repede*, se gândi el. *Încă nişte luni şi ar putea să-i surprindă pe toţi: îmbrăcată aşa de frumos şi îngrijit, cu emoţiile atât de bine controlate, cu spiritul atât de ascuţit. Şi de o vulnerabilitate aparentă care-i face pe ceilalţi să dorească s-o ajute. Deşteaptă femeie — presupunând că a plănuit să dea această impresie.*

— Şi de ce *sunt* eu aici? întrebă Katherine. Dacă am hotărât să nu te mai revăd?

— Pentru că eşti încrezută; pentru că ai fost înfometată mult timp şi ştii că eu pot să te satisfac; pentru că eu îţi aduc plăcere şi te prezint unor persoane care sunt importante pentru profesia ta.

Ea îl privea pe deasupra paharului cu vin: un bărbat diferit de cel de care fusese înfometată în Ajunul Anului Nou — mai dur, cu străfulgerările de cruzime mai aproape de suprafaţă, dar cu magnetismul său atât de puternic încât ea realiză cu consternare că era încă atrasă de el.

— Asta-i tot? întrebă ea.

El zâmbi.

— De ce sunt eu aici, asta vine din faptul că te doresc. Şi pentru că am aşteptat să suni după sărbătoarea noastră de Anul Nou, iar faptul că nu ai făcut-o mi-a stârnit interesul.

— Ţi-a scăpat ceva, spuse Katherine. Tu vrei să-l loveşti pe Craig, culcându-te cu nevasta lui.

Chelneriţa se opri trecând pe lângă masa lor, sperând să audă mai mult. Dar Derek aşteptă, calm şi amuzat, până când ea plecă, fără tragere de inimă.

— O idee ciudată, spuse el. Nu m-aş fi aşteptat să vină de la tine. Ţi-a dat-o altcineva?

Vocea Katherinei deveni la fel de rece ca a Victoriei.

— Învăţ să nu depind de alţii. Este ceea ce mi-ai recomandat când a telefonat Jennifer.

— Am spus că Craig a venit între noi. Credeam că este o descriere potrivită. Craig făcea asta adesea când eram copii; zâmbea şiret — alţii spun dulce — şi spunea Victoriei, sau Annei, sau oricui cu influenţă, ce minunat ar fi dacă ar avea... indiferent ce. El nu s-a văitat şi nu s-a plâns, el aproape niciodată nu a cerut dintr-o dată ceva. Doar a lăsat să se ştie că blândul, inocentul Craig ar fi atât de fericit *dacă*... Când asta nu a mers, a plecat pur şi simplu. Sau a fugit. Acesta este stilul lui: să fugă de confruntări sau de crize. Da, spuse el, schimbându-şi imperceptibil tonul vocii pentru că se apropia un chelner.

— Bufetul este în sufragerie, dar dacă preferaţi, pot să vă pregătesc nişte platouri.

— Katherine?

— Orice vrei.

Ea se uită spre ocean. Era ruşinată, ca şi cum dispreţul lui Derek ar fi fost îndreptat în egală măsură asupra ei, ca şi asupra lui Craig, şi asta o făcea să se simtă sufocată, închisă în ea, dorind să fugă. Craig nu suporta când oamenii îl analizau. Îşi ţinea gândurile pentru el şi dispreţuia persoanele care îi spuneau că ar fi putut ghici ce a făcut pentru că îi cunoşteau stilul. *Craig*, se gândi ea, *l-ar dispreţui pe Derek.*

Evident că a făcut-o. Şi era o atitudine reciprocă.

— Acum ascultă-mă, spuse Derek când plecă chelnerul. Eu nu mint femeile. Chiar te doresc. Nu pentru că eşti nevasta lui Craig sau pentru că Ross a fost cel care te-a adus... Te găsesc încântătoare şi derutantă; dacă m-ai cunoaşte mai bine, ai şti că acestea sunt calităţile la care nu pot să rezist unei femei. Este foarte simplu. Ţi-am spus: eu nu mint femeile.

Ba mă minţi, se gândea Katherine. Dar în acelaşi moment ea ştiu că nu contează. Şi ea minţea, de fiecare dată când pretindea că este liberă. Nu era liberă; era legată de Craig, urmărită de prezenţa lui. Mai devreme, când Derek o sunase s-o invite la această sărbătoare de Mardi Gras, ea nu se gândise decât că trecuseră trei săptămâni şi că dorea să-l vadă. Acum, uitându-se la faţa lui slabă, la părul lui blond închis şi la ochii ce-i ascundeau gândurile, îşi aminti precizia cu care mâinile lui îi ţineau sânii şi ştiu că trupul ei tânjeşte după al lui; cu toate acestea, el nu-i mai plăcea atât de mult ca înainte. Dar nu conta. Oricum nu era liberă să se culce cu el.

— Eu cred că vom fi prieteni, spuse ea liniştit.

Ochii lui se aprinseră.

— Prieteni, repetă el.

Ea dădu din cap.

— Nu iubiţi.

De îndată ce pronunţă aceste cuvinte, în ciuda foamei trupului său, ea se simţi eliberată de o greutate.

Derek îşi ridică paharul cu vin.

— În cazul acesta... spuse el, cu un zâmbet vag, care însemna că mintea sa deja îşi îndreptase atenţia spre alte gânduri ... pentru prietenie.

Atinse uşor paharul ei de al lui.

Bijuteriile străluceau în lumina lămpii — coliere, ace pentru rever, o brăţară ca un lanţ. Nouă bucăţi, gata să fie livrate. În camera liniştită, unde singurele sunete erau acelea ale ploii care cădea pe fereastră şi bătaia surdă a ciocanului. Katherine şi-a găsit mulţumirea, făcând cea de-a zecea piesă. Sub degetele ei, aurul maleabil părea viu, întruchipându-i gândurile, ca şi cum ar fi fost o parte din ea.

Brăţara de aur era aşezată împreună cu colierul asortat din discuri subţiri de aur texturat într-o cutie căptuşită cu bumbac. Alte opt piese se aflau în cutii separate. Katherine stătea lângă masa ei de lucru studiindu-le şi ascultând ploaia. Ştia că erau bune; mâine îi va spune Mettler ce credea. *Mâine*, repetă ea; *mâine*.

Ploaia încă mai cădea în dimineaţa următoare, lovind caldarâmul în rafale. În biroul lui Herman Mettler, singurele furtuni erau cele produse de el.

— Sunt foarte bune, spuse Mettler, întorcând bijuteriile Katherinei în degetele sale groase ca şi cum ar fi controlat nişte fructe, să nu aibă pete de putregai. O tehnică foarte bună. O tehnică excelentă. Mai mult decât te-a învăţat Tony — tuşee individuale ici şi colo — foarte bine — o tehnică *foarte bună*.

— Mulţumesc.

Katherine se foi în scaun.

— Eu pun mare accent pe tehnică, spuse Mettler, împreunându-şi palmele sub bărbie ca şi cum s-ar fi rugat. Cel mai bun design din lume poate fi distrus de o tehnică slabă.

Ea dădu din cap, mistuită de o frenezie interioară atât de puternică, încât crezu că va exploda.

— Totuşi, şi reversul este valabil. Nici cea mai bună tehnică din lume nu poate ascunde un design neinspirat.

Katherine stătea pe marginea scaunului, cu spatele drept.

Cu mâinile încă împreunate, Mettler se uita în jos la cutiile cu bijuterii, amestecate după manevrarea lui.

— Aceste piese, acum. O tehnică excelentă. E admirabil. Dar designul, mi-e teamă, lasă ceva de dorit.

Făcu o pauză şi îi aruncă o privire rece, asemenea aceleia pe care o acordase bijuteriilor ei.

— Cinstit vorbind, sunt surprins că o femeie atât de atrăgătoare ca tine este atât de precaută. Femeile frumoase pot să-şi permită să rişte acolo unde alte femei nu pot. Aşa că de ce îmi aduci desene clasice, similare cu cele pe care le văd în alte magazine bune? Clienţii cumpără tehnică numai când plătesc un preţ ridicat pentru design. M-am făcut înţeles? Acestea sunt piese drăguţe, superb realizate: Nu mă îndoiesc că pot să le vând, de fapt asta îmi este intenţia, dar în vitrinele din spate, nu în cele din faţă. Clienţii noştri se aşteaptă să găsească unicate la „Mettler". Ei plătesc pentru asta şi aici nu am nici un unicat.

— Mi-a fost teamă că ai putea să nu cumperi ceva prea diferit, de la un cineva nou...

— Nu, nu. Ce prostie! Ai studiat vitrinele noastre de prezentare? Atunci ştii ce mult valorează pentru mine avangarda. Avangarda excelentă, bineînţeles; noi nu suntem interesaţi de senzaţional pur şi simplu. Desenele tale nu sunt aşa. Ele sunt simple, banale. După cum am spus, intenţionez să le cumpăr. Ai adus şi preţurile. Bine.

Citind lista, el mâzgăli cifre în carneţelul lui.

— O sută pentru brăţară... puţin pentru munca asta. Eu trebuie să cer cinci sute; concurenţii mei m-ar goni din oraş dacă aş cere mai puţin. Şi tu vrei cincizeci pentru...

El vorbi pentru sine un timp.

— În regulă. Totalul tău este bun; o mie două sute pentru zece bucăţi. Şi pot să iau încă o duzină, chiar dacă sunt ca şi astea. Am nevoie de ele în iunie, pentru colecţia noastră de toamnă. Mulţumesc, doamnă Fraser, sunt sigur că vom colabora bine împreună.

— Dar...

Secretara lui Mettler apăru în pragul uşii, chemată în mod invizibil. Katherine se ridică. Încă douăsprezece, până peste patru luni de acum înainte. Nu destul ca să-şi părăsească serviciul; nu destul pentru a-şi face un nume. Toate visele ei se năruiseră. Dar Mettler, care se uita din nou la ceas, nu ştia asta. Ea îi întinse mâna, surprinzându-l când o strânse.

— Mulţumesc, spuse ea, cu vocea puternică. Le voi aduce cât mai curând posibil.

Şi la parter, zăbovind pe lângă vitrinele de sticlă din partea din faţă a magazinului, ea îşi jură că acolo era locul unde vor fi expuse viitoarele ei douăsprezece piese. *Data viitoare*, gândea ea în timp ce se ducea să facă faţă mâniei sarcastice a lui Lister pentru că întârziase, *voi găsi o cale să-l fac pe Herman Mettler să stea în poziţia de drepţi şi să ia notiţe.*

Victoria şi Tobias se întorseseră din Italia abia de câteva zile când telefonară, separat, s-o invite pe Katherine la cină în săptămâna următoare. Era o noapte furtunoasă de la începutul lui martie, şi când ea sosi, majordomul o conduse în bibliotecă, unde îi găsi împreună cu Ross.

— Draga mea! exclamă Victoria, ridicându-se s-o sărute, şi Ross se întoarse la fel de surprins ca şi Katherine.

În lumina care pâlpâia, ea crezuse mai întâi că era Derek; apoi făcând o comparaţie rapidă de care ea era puţin conştientă, văzu că pometţii nu erau aşa de ascuţiţi, orbitele umbrite nu erau atât de adânci, gura, chiar fără să zâmbească, era mai mare şi puţin mai plină. Faţa lui era mai binevoitoare decât a lui Derek, fără a fi, totuşi, blândă; de fapt, cum Katherine stătea între Victoria şi Tobias, se gândea că el arată la fel de sever cum fusese la Vancouver, când o forţase să accepte adevărul despre Craig.

Ross se ridică şi o salută destul de oficial, după care aduse vorba despre vizita lui Craig de Anul Nou.

— Victoria şi Tobias mi-au spus despre asta. Tot nu vrea să-ţi ofere o şansă.

Lacrimi apărură în ochii Katherinei. Era singurul care vedea exact de ce fusese ea aşa de lovită şi supărată.

El întrebă despre copii.

— Jon şi Carrie s-au bucurat să-i vadă de Crăciun.

— Am putea să-i facem să se întâlnească, spuse Katherine.

— Am putea.

Erau tăcuţi. Victoria şi Tobias priveau cu interes. Ross se interesă de sculele de bijutier ale Katherinei şi ea îl întrebă despre Bay Bridge, după care se lăsă din nou tăcerea.

— Tocmai plecam, spuse Ross în sfârşit. Sunt aşteptat acasă. M-am oprit numai ca să-i salut pe călătorii reîntorşi. Îmi pare rău că noi doi ne-am văzut atât de rar.

— Şi mie, răspunse Katherine, încurcată de tensiunea din vocea lui. Dar ştiu ce ocupat eşti. Şi eu am fost ocupată...

Ochii lor se întâlniră. Apoi, întorcându-se brusc, el se aplecă spre Victoria şi o sărută.

— Luăm prânzul vineri. Nu uitaţi. Katherine... mi-a făcut plăcere să te revăd. Tobias, aş vrea să mă sfătuiesc cu tine în legătură cu nişte cărţi pe care vreau să le cumpăr.

Tobias ridică din umeri, ca o scuză tăcută pentru Katherine, şi părăsi camera împreună cu Ross.

Victoria ridică sprâncenele.

— Ross nu este de obicei atât de dur. Dar e îngrijorat pentru tine.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Katherine.

— Oh, ba da. Noi toţi suntem.

Katherine era încurcată.

— De ce? Tu nu poţi să ştii încă nimic despre Mettler.

— Mettler? Ce e cu el? Nu, aşteaptă. Tobias va voi să afle şi el. Suntem îngrijoraţi în legătură cu tine şi Derek. Ei bine, draga mea, durează de patru luni. Lumea vorbeşte când o femeie frumoasă este văzută prin oraş cu Derek timp de o lună, cu atât mai mult patru. Despre asta discutam când a intrat Ross.

— Dar ce importanţă are dacă ies cu Derek?

— Nici una, atâta timp cât nu te îndrăgosteşti de el. Este natural să fii atrasă de alţi bărbaţi. Dar nu ar trebui să fie Derek.

Katherine îşi bău sherry-ul şi privi la flăcările din cămin.

— Un mod ciudat de a vorbi despre nepotul tău.

— Eu spun că el nu este bun pentru tine. Este ciudat pentru mine să spun asta nepoatei mele?

Un fior de dragoste o străbătu pe Katherine. *Nepoata mea.*

— Îţi mulţumesc, spuse ea. Tu faci în aşa fel să mă simt ca şi cum aş face parte din familie.

— Dar bineînţeles că faci, spuse Tobias voios, reluându-şi locul şi turnând sherry în paharele lor. Cu toate că nu am văzut lucrurile aşa de la început. Ce ai făcut în timp ce noi zburdam prin Italia?

— Ceva nu e în regulă cu Mettler, spuse Victoria, şi în timp ce majordomul punea masa lângă ei, Katherine descrise ce se întâmplase cu o săptămână înainte.

— Să dea ciuma-n el! fulgeră Tobias.

— Ceea ce trebuie să faci, Katherine, se pronunţă Victoria pe când se aşezau la masă, este să alegi un stil şi un material — aurul ar fi excelent — care să-ţi dea o identitate pentru clienţi. M-am gândit la cariera ta, draga mea, şi am tras concluzia că ar trebui să profiţi de fermecătorul tău stil de modă veche, pe care eu îl găsesc atât de atrăgător.

— *De modă veche?* întrebă Katherine.

— Draga mea, eu aş putea să fiu tot atât de bătrână ca secolul nostru, dar sunt conştientă că, astăzi, când o femeie spune că nu se va îndrăgosti de cineva pentru că are un soţ, poate fi numită, în mod cert „de modă veche". Şi găsesc acest lucru fermecător. Cei mai mulţi oameni ar gândi la fel, cel puţin în particular, deoarece ei tânjesc după ceea ce pare să fi fost un trecut mai simplu. Dacă tu vei modela desenele tale, de exemplu, după bijuteriile mele antice, femeile le-ar cumpăra.

— Nu bărbaţii? întrebă Tobias cu blândeţe.

— Unii; dar femeile poartă cele mai multe bijuterii, Tobias, tu ştii asta. Tu însuţi nu porţi niciuna.

— Cine *cumpără* cele mai multe?

— Ei, asta-i!

— Da — spuse Victoria brusc, cu privirea ei tăioasă fixată pe ochii întunecaţi ai Katherinei — înainte de a face orice altceva, trebuie să vorbeşti cu alţi bijutieri importanţi din oraş. Herman Mettler poate să creadă că el este singurul, dar eu însămi cumpăr adesea de la „Xavier" şi „Laykin Cie". Voi telefona şi le voi spune că vii. Ia-ţi schiţele. Păcat că nu mai ai piese terminate; foarte posibil ca nimeni să nu fie de acord cu Mettler. În special dacă el a apreciat atâta tehnica ta. (Pe neaşteptate, ea bătu cu palma în masă.) Nenorocitul! Să-ţi preţuiască tehnica şi apoi să spună că eşti banală! Îmi amintesc când făcea negoţ ambulant cu perle contrafăcute, în timpul crizei. Nu voi mai cumpăra nimic de la el. De fapt, îi voi scrie o scrisoare. Dacă crede că poate vorbi aşa cu nepoata mea...

— Nu, te rog. Nu face asta. (Katherine arăta tulburată.) Eu trebuie să-mi croiesc singură drumul. Craig m-a forțat să fac asta, dar acum vreau cu adevărat acest lucru. Tu ai spus că trebuie să fiu excentrică. Și piesele mele într-adevăr nu au fost ieşite din comun. Vezi, eu am crezut că sunt frumoase, dar nu am încercat să fie deosebite.

— Tu nu trebuie să fii diferită, declară Victoria. Trebuie să fii tu însăți, nimeni altcineva.

— Ce-ai zice de o Victoria mai tânără, plină de succes? întrebă Tobias; în cameră se lăsă tăcere, nu se mai auzeau decât şoaptele focului din cămin.

— Nu am încercat s-o forțez pe Katherine să facă ceva de dragul meu, spuse în cele din urmă Victoria. Nu trebuie să aibă succes de dragul meu. Dar — se uită la Katherine pe sub pleoapele pe jumătate lăsate — tu vrei să-ți faci un loc al tău, insistând să-ți urmezi propriul drum.

— Să-mi *găsesc* propriul meu drum, o corectă Katherine calm. Am nevoie de un loc de care să mă simt legată, am nevoie de ajutorul vostru sau, cel puțin, de preocuparea şi interesul şi...

— Dragostea? sugeră Tobias grijuliu.

— Dragostea, spuse ca un ecou Katherine. Asta mă face să mă simt minunat când îl înjurați pe Mettler, dar nu vreau să i-o spuneți personal. Am nevoie să-l câştig pentru mine, cu munca mea. Altfel, nu voi şti niciodată dacă sunt bună sau nu.

— Chiar dacă dai greş, spuse Tobias prompt.

— Desigur. Îmi pare rău, spuse ea Victoriei. Știu că voi vreți să am succes. Dar eu trebuie să aflu singură asta.

După un moment, Victoria îi luă mâna.

— Să-mi spui când pune Mettler piesele tale în vitrină. Eu voi fi prima acolo, ca să cumpăr una.

De o lună circulau tot felul de zvonuri prin „Heath". Că afacerea mergea prost, sau că lanțul de magazine era aproape să fie vândut, sau că cineva de la al cincilea etaj juca un joc diabolic de întâi aprilie. Orice ar fi fost, o firmă din afară fusese angajată să examineze înregistrările vânzărilor de la toate departamentele, şi se dăduseră dispoziții să se facă inventare inopinate în diferite sectoare.

Când se anunță un inventar la departamentul de design, Gil Lister intră în panică.

— Fă vitrinele! îi ordonă el Katherinei în momentul în care se închise magazinul. Totul! Mărfuri, recuzită, fiecare sticlă nenorocită de şampanie

din scena cu nunta! Pentru Dumnezeu, ei vor un inventar, le voi da unul de n-o să-l uite niciodată!

În vitrinele ciudate ca nişte peşteri, adăpostite faţă de stradă, Katherine stătea în mijlocul unei recepţii de gală de la o nuntă, cu amintirile propriei ei căsătorii care o invadau. Simţea, parcă, braţul lui Craig în jurul taliei sale, pe când stăteau în sala judecătorului; o putea vedea pe Leslie şi pe nevasta judecătorului; martorii lor. Craig spusese că nu era nimeni pe care să-l fi dorit, şi aşa îşi începuseră noua lor familie într-un living ciudat, numai cu Leslie ca singură legătură cu trecutul ei.

În vitrina închisă cu perdele, Katherine mergea în jurul manechinelor zâmbitoare rămase goale, notând numerele departamentelor şi codurile rochiilor, al redingotelor pentru bărbaţi, ale pantofilor, poşetelor şi mănuşilor, paharelor şi sticlelor de şampanie. Cu mult timp în urmă, ea şi Craig dăduseră petreceri, dar după un timp le întrerupseseră pe toate. Katherinei îi plăcuse fiecare etapă a acestora, să plănuiască, să gătească, să cureţe cu câteva zile înainte, recunoscătoare lui Craig că o lăsa să facă asta, chiar dacă el nu se simţea confortabil cu grupuri numeroase de persoane şi scotea întotdeauna un oftat de uşurare când plecau ultimii musafiri.

Ea îi fusese întotdeauna recunoscătoare lui Craig, realiză Katherine, stând în vitrină lângă mireasă şi mire. În primul rând deoarece o iubea şi se căsătorise cu ea, şi apoi pentru că fusese un tată iubitor pentru Jennifer şi Todd, pentru că a construit o casă frumoasă şi a încurajat-o să cumpere tot ce voia ca s-o facă perfectă. Privea fix la ginerele care rânjea tâmp. *Îi era recunoscătoare chiar şi pentru orgasmele ei. Când le avusese*, gândea ea. *De obicei nu am avut.* În ultimii doi ani, când Craig fusese atât de aglomerat şi preocupat, nu mai fuseseră aproape deloc.

Dar nu ştiuse asta. Ar fi fost jignit dacă i-ar fi spus că nu era satisfăcută. Mirele se uita chiorâş la ea şi, deodată, Katherinei îi venise o idee. Nu, el nu ar fi fost. Nu ar fi fost jignit deloc. Ar fi găsit o cale ca să pară vina ei. *Ar fi fugit de asta.*

— Opreşte-te, îşi zise cu glas tare. Începi să semeni cu Derek.

Aruncă o ultimă privire împrejur, apoi se întoarse în magazin şi trecu prin spaţii atât de straniu de goale, încât paşii ei răsunau când coborî scările la subsol.

Expoziţia din depozit era goală.

— Gil? strigă Katherine.

Cum nu răspunse nimeni, ea îşi puse dosarul pe birou şi stătu nesigură, dorind să meargă acasă, dar temându-se să nu lase ceva nefăcut. Nu mai erau hârtii pe birou, dar în lungul unui perete era un şir de cutii de carton încărcate cu materialele pe care le mutaseră din vitrine cu o zi înainte, când creaseră scenele de nuntă. Poate că el o aştepta ca să le verifice. Ele ar fi putut să fie trimise înapoi la magazie în dimineaţa asta, dar şoferul era bolnav şi, cu toate că lui Lister i se oferise un înlocuitor, refuzase, spunând că va aştepta persoana obişnuită.

Mai bine le-aş face şi pe astea, se gândi Katherine, *sau el mă va ironiza că mă grăbesc să plec.*

Rochiile şi şorturile erau pliate frumos, aşezate împreună cu rachetele de tenis şi îmbrăcăminte de excursie, iar Katherine le parcurse repede, notându-le pe lista ei. Dar la jumătatea celei de a doua cutii, descoperi o pungă de plastic cu şase pachete „Perry Ellis" care nu fuseseră folosite la aranjamentele din vitrină. *La naiba*, gândi ea. *Dacă cineva a luat obiecte noi din camera de recepţie amestecându-le cu ale noastre, ar putea să dureze ore întregi să le pun în ordine.*

Metodic, ea începu să golească toate cutiile de carton. În următoarele patru, găsi mărfuri care nu proveneau din aranjamentele din vitrină sau din magazia de prezentare: rochii de la „Francesca of Damon", bluze de la „Anne Klein", zece cutii cu fulare de mătase de la „Hermes". Era pe cale să înceapă cea de a cincea cutie când intră Lister. Acesta se opri brusc, ţinând o gogoaşă la jumătatea drumului spre gură.

— Ce dracu' faci? ţipă el. Cine ţi-a spus să faci asta? Pleacă de acolo!

Katherine sări în picioare.

— Îmi pare rău, Gil, nu am ştiut dacă au fost făcute şi m-am gândit...

— *Tu* te-ai gândit! Tu *nu trebuie* să gândeşti! Tu trebuie să faci ceea ce-ţi spun şi eu am spus să faci vitrinele!

— Am terminat vitrinele! Nu mai aveam altceva de făcut şi...

— Şi nu ai aşteptat ordinele mele! De câte ori ţi-am spus să nu faci nimic până când nu-ţi dau eu ordin? Ei bine? De o sută de ori? De zece mii? Dar ţie nu ţi-a plăcut asta niciodată, — tu şi ideile tale măreţe despre artă şi design, şi decorarea vitrinelor — dar eu sunt *şef* aici, orice ai crede, şi învârtitul în jurul unei anumite persoane de la etajul cinci nu te va ajuta...

— *Destul!*

Lăsând la o parte orice precauţie, Katherine traversă camera. Lister, cu o licărire alarmată în ochi, se dădu înapoi până când se propti de birou.

— Leslie este prietena mea, spuse Katherine deliberat. Dar nu am folosit niciodată asta în serviciul meu şi tu o ştii. Am înghiţit insultele tale şi glumele jignitoare şi nu am spus niciodată nimănui câte din ideile *mele* le-ai folosit şi ai cerut prime pentru ele. Pentru că aveam nevoie de acest serviciu...

Dumnezeule, gândi ea, *eu încă am nevoie de acest serviciu*. Dar era prea târziu, resentimentele înecau totul.

— Eşti un bărbat mediocru, vulgar, care încearcă întotdeauna să dovedească cât este de important zdrobind pe cineva. Nu ai simţ artistic; nu ai nici cea mai mică fărâmă de talent de care oamenii răi au nevoie ca să-i facă pe alţii să-i suporte. Ai o imaginaţie minusculă şi o mare abilitate să copiezi de la alţii şi nimic altceva...

— Destul, destul, destul! Nici un alt cuvânt! Am ştiut eu că o să mergi prea departe! Şi acum ai făcut-o; ai depăşit orice limită! Am fost forţat să te accept, şi tu îţi petreceai jumătate din timp cu telefoane personale şi prânzuri...

— Asta este o minciună.

— Să nu mă faci mincinos! Eu am ştiut din prima zi că erai o arivistă pe plan social şi o persoană deranjantă şi o escroacă şi acum ai îndrăzneala să critici îndemânarea mea artistică, cu care *am câştigat premii*...

— Ultimul a fost chiar pentru o vitrină pe care am proiectat-o eu.

El începu să rostească cuvinte fără şir.

— Crezi că te poţi ascunde în spatele lui McAlister! Eşti o căţea nedemnă de încredere, încăpăţânată şi nesupusă, şi vreau să pleci de aici! Vreau să pleci!

Katherine deschise gura, dar nu ieşea nici un cuvânt. Încerca să spună ceva, dar tot ce putea gândi erau scuze, şi ea nu putea să se hotărască s-o facă.

— M-ai auzit? Vreau să pleci! ţipă el pe când Katherine îl privea paralizată. Eşti surdă?

— Mă concediezi.

— Dragă Doamne, am pătruns în sfârşit până la ea. Da, da şi da. Eşti concediată. Demisă. Terminată. Eu am pierdut destulă energie cu tine; eşti de needucat. Ieşi afară! M-ai auzit? Afară! Afară! AFARĂ!

Ultimul lucru pe care-l auzi Katherine pe când mergea orbită pe coridoare era vocea înaltă a lui Gil, urmărind-o cu cuvintele furioase: „Vreau să pleci!"

11

La ora şapte dimineaţa, coada se întindea de la uşa principală a clădirii pe Mission Street şi după colţ. Atât persoanele din faţă cât şi cele de după Katherine se cunoşteau între ele şi ea-i auzea cum îşi comparau experienţele acumulate din raporturile cu sistemul de şomaj al statului. *Este doar un vis urât*, încerca ea să-şi spună; dar orele treceau, picioarele o dureau, iar la prânz, când aflase numele tuturor persoanelor din jurul ei, ea admise că asta era realitatea. Era şomeră şi stătea la coadă ca să ceară ajutor statului californian.

Îi trebuise o săptămână ca să se hotărască. Primul lucru pe care l-a făcut, în ziua de după ţipetele lui Lister care au urmărit-o până a ieşit afară din „Heath", a fost s-o sune pe Leslie şi să-i spună că fusese concediată. Leslie fusese furioasă. Dar buimăcită, şi ea.

— Rahat, acest mic... Dar, Katherine, de ce aşa deodată?

— Nu ştiu; nici nu pot să-mi amintesc măcar cum a început. El ţipa la mine pentru ceva — mai rău decât de obicei, cred — şi eu am explodat şi ne-am certat. Şi el m-a concediat. Mi-a spus că ştia că într-o zi voi merge prea departe; m-a acuzat chiar că încerc să mă folosesc de prietenia noastră.

— A spus el asta?

— Leslie? Ce te nelinişteşte?

— Serviciul şi fratele meu evaziv. Dar hai să vorbim despre tine...

— Nu, aşteaptă. (Katherine sesizase nota de panică din vocea lui Leslie.) De ce este evaziv?

— De unde să ştiu? El încearcă mereu să fie ingenios, dar asta este altceva. Eu încerc mereu să-i vorbesc despre munca lui, dar el o ia la sănătoasa. În sens strict.

— Ca şi cum ar fi lichidat o afacere urâtă.

— Aşa e. Katherine, îmi pare rău de povestea cu Gil; ce vrei să fac? Îţi voi da o recomandare — şi voi suna nişte persoane din alte magazine... La naiba, tocmai s-a ocupat un post la contabilitate.

— Leslie, doar nu-ţi închipui că Bruce este un criminal?...

— Mai degrabă nu. Dar când privesc realitatea...

— Realitatea? Cruda realitate? Ei bine, el nu poate fi un criminal, Leslie; Jennifer şi Todd sunt nebuni după el.

— Îi vom aduce ca martori, râse Leslie. Nu, nu este.

— Dar tu... Tu ai crezut în el, nu-i aşa, când l-ai angajat?

— Şi după. Până când a început povestea asta.

— Tu ai avut motive serioase să crezi în el; ai greşit tu sau s-a schimbat el?

Trecură câteva clipe de tăcere.

— Nici una, nici alta. Numai că el a devenit evaziv.

— Dar Bruce se poartă aşa mereu, nu-i aşa?

După o pauză, Leslie spuse:

— Ai dreptate.

— Ei bine, dacă ştii asta, şi dacă nu crezi că ai greşit când l-ai angajat, nu trebuie să-ţi fie teamă pentru el.

— Să fiu sora cea mare, loială şi încrezătoare?

— Ce este rău în loialitate şi încredere?

— Nu e nimic rău, spuse Leslie. În afară de capul meu. Tu eşti minunată şi trebuia să fi vorbit cu tine de mult. Acum ascultă, doamnă, trebuie să-ţi găsim un serviciu.

— Lasă-mă să încerc pe cont propriu; ai destule pe cap. Voi lua o recomandare de la tine. Nu vreau nimic de la Gil.

— Voi da câteva telefoane, Katherine, şi te voi suna în câteva zile. Anunţă-mă dacă găseşti ceva.

Şi aşa, simţindu-se ca şi cum s-ar fi întors la Vancouver, Katherine începu să citească anunţuri de oferte de serviciu.

— Funcţionar pentru inventarieri, îi spuse ea lui Tobias la telefon câteva nopţi mai târziu. Singura calificare de birou pe care am învăţat-o. Am trimis o cerere la o companie din Oakland; mă vor anunţa mâine.

— Program lung şi salariu mic, zise el. Când vei lucra bijuteriile tale?

— Noaptea. Am mai făcut asta şi înainte.

— Mda. Şi dacă vei da greş din nou, asta va fi scuza ta.

— Tobias! Ai putea să-ţi aminteşti că trebuie să-mi câştig existenţa.

— Nu am uitat asta. Victoria şi cu mine am discutat despre un fond pentru tine şi pentru copii în timp ce tu execuţi comanda pentru Mettler; am achita notele de plată şi toate materialele de care ai nevoie. Noi îl vom depune direct în...

— Tobias.

— Da, draga mea?

— Aş vrea să pot...

Tentaţia era aşa de puternică încât Katherine abia putea să guste libertatea pe care i-o oferea. Dar cât de multă libertate avea dacă depindea întotdeauna de alţii, totdeauna fiind recunoscătoare? Leslie îi găsise o slujbă, familia Hayward îi dăduse sculele, Derek îi dăduse aur. Când se va opri să apuce mâinile de ajutor care i se întindeau?

— ...dar nu pot. Eu apreciez gestul vostru, vă iubesc pentru că îmi oferiţi această variantă, dar nu pot să o accept.

Aş putea să le dau banii în câteva luni, se gândea ea, în timp ce se afla la coada şomerilor.

Aceasta se întindea încă mult în spatele ei când ajunse la ghişeu, după o aşteptare de şase ore. Şi atunci descoperi că era numai începutul.

— Completează formularul de deasupra, îi spuse o femeie tânără, grăbită, dându-i Katherinei un pachet. Înapoiază-l oricăruia dintre noi pentru înregistrare. Următorul?

Când Katherine predă formularul completat, o altă tânără îl parcurse în grabă.

— Pare O.K., zise ea. Aţi câştigat mai mult de nouă sute de dolari în ultimele cincizeci şi două de săptămâni... numele şi adresa ultimului patron... nu aţi plecat; aţi fost concediată... asta e ce-ar trebui să ştiţi. (Turui patru reguli cerându-i să-şi caute de lucru şi să-i raporteze orice venit obţinut în timpul perioadei în care primea ajutorul de şomaj.) Dacă aveţi întrebări, citiţi broşura din pachetul pe care l-aţi primit. Asta pleacă la Sacramento, spuse tânăra, scriind numele Katherinei pe un dosar. Acolo se controlează pe calculator informaţia dumneavoastră despre salariu ca să se vadă dacă aţi fost concediată din cauza conduitei necorespunzătoare. Asta durează două săptămâni, aşa că vă facem o programare...

Ea întoarse filele unui calendar.

— Două săptămâni? repetă Katherine.

„Conduită necorespunzătoare." „Nedemnă de încredere", spusese Lister. „Nesubordonabilă."

— Ce fel de conduită necorespunzătoare?

— Nu ştiu; ei au o listă.

— Dacă ăsta a fost motivul... dacă cineva este concediat pentru conduită necorespunzătoare...

— Este dezavantajos, spuse tânăra. Dar depinde de situaţie. Hai să vă dau un termen: 27 aprilie. Vă vor da toate datele atunci. Ar trebui să începeţi să primiţi cecurile după două săptămâni.

O lună de acum încolo, se gândi Katherine, notându-şi data. *Dacă cineva nu hotărăşte că am fost vinovată de conduită necorespunzătoare.*

Şi asta se întâmpla când momeala banilor lui Craig devenea prea puternică pentru a fi ignorată.

— Ei bine, de ce nu? fu de acord Tobias, tăind o altă bucată de prăjitură cu ciocolată şi ridicând-o cu grijă spre farfuria lui. Dacă nu ar fi vrut ca tu să-i foloseşti, nu i-ar fi trimis.

— Dar eu nu vreau să-i folosesc pentru mine până când nu vom fi împreună. Nu *banii* vreau să-i împart cu el.

— Da. Foarte impresionant. Dar acum?

— Acum îi voi folosi până când voi şti că pot să-mi câştig existenţa ca bijutier... sau voi obţine un alt serviciu.

El îşi înclină zeflemitor capul. Se invitase singur la cina de duminică, aducând fripturi şi anghinare, şi Katherine făcuse desertul. Ploua şi ei doi stăteau la masa din bucătărie în timp ce Jennifer şi Todd urmăreau în living un program la televizor. *O adevărată familie*, gândi Katherine.

— Şi de ce vrei să-i foloseşti acum? întrebă el.

— Deoarece le datorez asta lui Jennifer şi Todd. Ei au fost îngroziţi când le-am spus că mi-am pierdut slujba; am putut chiar urmări ce gândeau: *mai întâi tata, apoi mama; cine a rămas să aibă grijă de noi?* Trebuie să fac mâine nişte cumpărături şi nu pot să-mi permit acest lucru fără să folosesc banii lui Craig. Nu înţelegi? Nu aveam dreptul să îmi pun familia în această situaţie. (Se foi stingherită pe scaun.) Craig trebuie să se fi simţit aşa când a început să ia bani de la companie. Eram noi trei, care depindeam de el ca să ne aducă un cec gras la fiecare două săptămâni — aşa că el trebuia să-l aducă într-un fel. N-am bănuit niciodată cât de vulnerabili sunt oamenii când alţii depind de ei.

Râse uşor şi se ridică să umple iar ceştile de cafea.

— Nu-mi prea place asta.

— Să fii răspunzătoare pentru Jennifer şi Todd?

— Să fiu vulnerabilă.

— E acelaşi lucru. Este o prăjitură minunată; pot să mai primesc?

— Nu.

Trist, el împinse farfuria la o parte.

— Încă îi mai aud — după şaptezeci de ani! — pe colegii mei din anul întâi râzând de mersul meu legănat din gimnaziu. Chiar după ce am slăbit, râsul lor era cu mine, şi toată viaţa m-a forţat să refuz o a treia porţie de prăjitură de ciocolată. Cum ne urmăreşte trecutul! Da, desigur, Craig ura vulnerabilitatea. El ura să fie răspunzător de a-i face fericiţi pe Victoria şi pe părinţii lui, trăind la nivelul aşteptărilor lor: un alergător triumfător pe distanţe lungi, totul — un student eminent, un fiu ascultător şi un nepot... Ei bine! Cine n-ar urî asta? Singura persoană pentru care părea să fie fericit că e răspunzător era Jennifer, pentru că ea nu dorea decât afecţiune şi tovărăşie, şi dădea la fel de mult pe cât primea. În afară de Ross, eu cred că ea era singurul prieten al lui Craig. Trebuia să-i fi văzut pe ei doi conducând barca cu pânze. Ross mergea uneori, privind şi luând lecţii, şi spunea că erau cea mai bună echipă de pe apă. Toate astea erau, desigur, o binecuvântare.

Katherine observă schimbarea expresiei lui Tobias pe când se gândea la trecut. Barba lui nu mai fremăta şi liniile din jurul gurii se adânciseră.

— De ce? întrebă ea.

— Deoarece atunci când Jennifer s-a cuplat cu Derek, nu au fost supăraţi numai Ann şi Jason; Craig era aproape scos din minţi.Ce încurcătură au făcut!

— Ce înseamnă asta — Jennifer s-a cuplat cu Derek?

Tobias îi aruncă o privire scurtă.

— Ştii, eu nu sunt cu adevărat sigur. Eu locuiam la Boston şi informaţiile îmi parveneau „la mâna a doua". Victoria a spus că Ann zicea că o fată de şaptesprezece ani trebuie să iasă cu băieţi de vârstă apropiată, dar Derek avea douăzeci şi unu, aşa încât, probabil, problema era chiar Derek şi nu vârsta lui. Ann era aşa de nefericită! Chiar şi atunci, ştii, Derek avea o... personalitate puternică. El putea în mod sigur să mă sperie când mă fixa cu una dintre acele priviri pe care le puteam simţi până în degetele de la picioare. Dar apoi mi-am lăsat barbă şi asta părea să-mi dea o putere magică să rezist atât la zeflemea, cât şi la farmecul lui. Sau poate pentru că am lipsit patru ani. Data următoare m-am întors pentru înmormântarea lui Jennifer. Ea, bietul copil, nu a avut puteri magice. Victoria spune că îl adora pe Derek. Într-adevăr, cred că voi mai lua o bucăţică de prăjitură... Vrei şi tu?

— Ce? Oh, nu, mulţumesc. Derek o adora?

— Mă îndoiesc, dar eu n-am fost amestecat în gândurile sau emoţiile lui şi nici în altceva. Şi dacă Jennifer a fost, ea nu a spus nimănui. Dar, după spusele Victoriei, activitatea ei şcolară mergea rău şi, cu două sau trei luni înainte de bacalaureat, Jason şi Ann i-au interzis să-l mai vadă pe Derek. Este întotdeauna o greşeală, cred eu. În anii în care am predat, am învăţat că ordinele directe pricinuiesc modificări chimice misterioase în adolescenţii care devin totalmente surzi la apelurile adulţilor. Ceea ce este exact ce s-a întâmplat cu Jennifer. Ea a continuat să-l vadă pe Derek, în timpul nopţii şi în weekend, pretinzând că era cu prietenele ei. Bineînţeles, Jason şi Ann au aflat şi s-au dus la Curt, care i-a spus lui Derek că el crede că trebuie să rupă această legătură. Aşa că Derek a devenit şi el surd. Aceasta nu dă greş niciodată.

— Derek a refuzat...

— I-a ignorat pe toţi. Cu fete în dreapta şi în stânga care-l sunau — un tip frumos, indiferent ce crezi — el o voia pe Jennifer. M-am întrebat adesea dacă cearta din barcă dintre Derek şi Craig nu a fost din cauza lui Jennifer. Ross zice că nu a auzit-o iar Derek face pe surdul când îl întreb.

— Cearta a fost despre o clădire la care lucrau.

— Asta a fost? Ţi-a spus Derek?

Ea dădu din cap.

— Ei bine, te voi ruga să-mi spui tot. Un cercetător caută realitatea de dedesubtul poveştilor. Eu cred că acolo a fost mai mult. Tu nu crezi?

— Nu ştiu. Cu cât descopăr mai mult, cu atât ştiu mai puţin.

— Oare?

Cu bărbia în mână, ea îi studia faţa. O fărâmitură de ciocolată se prinsese în barba lui albă. Se întinse s-o îndepărteze.

— Îmi placi, spuse ea.

— Închide uşa, îi spuse Leslie lui Bruce când intră. (Ea apăsă un buton de pe interfon.) Nici o convorbire, te rog.

Luând un teanc de dosare din sertarul biroului, i-l întinse.

— Poţi să-mi explici asta?

— Oh, Doamne, spuse el, luându-le, este aşa de serios încât nu poţi să dai măcar o sărutare iubitorului tău frate?

Dar răsfoind hârtiile din dosar, el se încruntă.

— Cum dracu' ai obţinut asta?

— Sunt ale tale.

— Desigur, dar erau în biroul meu. Cum dracu'...

— Ce cuprind ele?

— Este un interogatoriu, surioară. Să chem un avocat?

— Nu fi caraghios, Bruce. Ce sunt hârtiile astea?

— Notiţe pe care le-am făcut, ţi-am spus că aveam o idee — îţi aminteşti? — despre cum ar putea folosi cineva calculatorul ca să jefuiască magazinul şi eu scriam un program ca să văd cum s-ar putea face, şi acestea sunt notiţele mele pentru asta, să văd dacă, de exemplu, ai putea să furi fleacuri care se vând bine şi să schimbi cifrele în calculator numai pentru aceste fleacuri fără să laşi o urmă — mă urmăreşti? — sunt desigur un geniu că m-am gândit la asta...

— Eşti un nebun blestemat. Vrei să spui că nu ştii că noi suspectăm, că aşa ceva se petrece de câteva luni?

Lovit de o tăcere rară, Bruce se holbă la sora lui.

— Aceste inventare ciudate! strigă el în sfârşit. Face cineva asta? Jefuieşte magazinul?

— Vorbeşte încet, la naiba! Nu înţelegi ce înseamnă că proiectul de furt a fost găsit în biroul tău?

— Aşteaptă — eu jur în treizeci de limbi moarte că nu am ştiut despre nici un furt şi nu am scris un program ca să fac asta; am făcut note pentru un program — şi ţi-am spus că am făcut-o vara trecută !

Ea se uită la el neclintită.

— Uite; tu mi-ai cerut să-ţi dau un post la oficiul de calcul şi atunci mi-ai spus că studiai noile sisteme — şi Dumnezeu să mă ierte, eu te-am încurajat — să vezi dacă asta se poate folosi ca să se jefuiască magazinul; *ca să închidem orice portiţă de scăpare*, ai spus tu. În mai puţin de un an, profiturile au căzut; o recalculare a vânzărilor realizate a dat peste

cifre care nu se potrivesc cu cifrele date de calculator; tu tocmai ai spus că ai avut ideea să modifici cifrele fără să laşi nici o urmă; şi notiţele scrise de mână pentru aşa ceva au fost găsite în biroul tău. De ce te-aş crede?

— Cercetează-mă, asta sună aproape diabolic — n-are nici o importanţă faptul că fratele tău îţi spune pe onoarea lui că nu este aşa? La dracu', ascultă, *îmi place să lucrez aici*. Eu nu aş fura o pereche nenorocită de şosete pentru că n-aş vrea să fiu concediat, şi chiar dacă aş fi făcut-o, de ce — *de ce, de ce* — aş fi lăsat blestematele alea de notiţe în biroul meu ca să le găsească cineva?

— Nu ştiu.

— Leslie, eu am vrut să văd dacă putea fi făcut şi atunci aş fi putut scrie un program cu care să preîntâmpin furtul!

— Nu ai scris unul care putea să fie folosit?

— Leslie! Jur pe marea zeiţă Mary Jane că nu am...

— Bine, cine altcineva ar fi putut s-o facă?

— Numai câteva persoane în oficiu... Lasă-mi vreme pentru o mică investigaţie de detectiv.

— Nu, Bruce. Îmi pare rău, dar vei pleca în concediu. Fără plată.

— Ce dracu'?!

— Ascultă-mă. Tu ai probleme aici. Şeful tău a dus aceste notiţe şefului meu şi de acum toţi cred că faci parte dintr-o bandă de hoţi. Aşa că, pentru un timp, vei lipsi.

— Ei, acum...

— *Fără discuţii*! Eu fac tot ce pot, dar am propriile mele probleme şi nu vreau să le accentuez din cauza ta. Tu îţi ascunzi mintea ta fantastică sub o grămadă de rahat, mă înnebuneşti, şi *eu vreau* să lipseşti o vreme de aici, timp în care voi face tot ce pot ca să ne protejăm pe amândoi. De ce nu mergi la San Francisco să urmezi nişte cursuri de calculatoare, poate obţii o diplomă?

— Eu ştiu mai mult decât fac ei.

— Se poate să fie adevărat. Atunci, alege alte cursuri. Sau caută-ţi alt serviciu. Şi fereşte-te de încurcături.

— Dacă am asemenea probleme, cum de nu vine poliţia?

— Deoarece noi păstrăm tăcerea în timp ce încercăm să rezolvăm acest caz. Şi contez pe tine să nu vorbeşti. Asta este o parte din înţelegere. Nici să nu te mai întorci dacă aflu că ai vorbit. O soră bună te va ajuta şi-ţi va păstra postul. Du-te acum, am de lucru. Ai grijă de tine. Vino duminică la cină.

El îşi împinse buza în jos şi se uită la ea bănuitor. Umerii îi căzură.

— Tu eşti şeful, surioară. Ne vedem duminică.

Leslie îl privi cum se deplasa încet spre uşă. *Este prima dată*, se gândi ea, când violez ordinul direct dat de preşedintele magazinului. *Şi*

al unui comitet executiv care încerca deja să rupă contractul cu mine şi să mă dea afară. Cred că am nevoie de un avocat. Cred că Bruce şi cu mine avem nevoie de un avocat. Medită. *Katherine*, gândi ea. *Katherine cunoştea pe unul dintre avocaţii cei mai buni din oraş. El este practic un membru al familiei Hayward.* Se întoarse şi ridică receptorul.

Hârtii mototolite umpleau coşul de gunoi, masa de lucru era acoperită cu notiţe, desene tăiate, sfoară, sârmă îndoită şi ruptă. Nimic nu era terminat. Nimic, gândi Katherine cu frustrare, nu fusese măcar început. În cele trei săptămâni de când Tobias o provocase să lucreze normă întreagă, ea nu crease nici un desen suficient de bun ca să fie transformat într-o bijuterie. Era blocată. În loc să se gândească la curbe sau bucle şi unghiuri de aur şi argint şi pietre preţioase, retrăia şocurile cumulate al răspunsului rece al lui Mettler, furia lui Lister şi sentimentul de înfrângere care coborâse asupra ei pentru prima dată când folosise banii lui Craig şi când înţelesese unde ajunsese. La urma urmelor, ea încă nu făcea nimic pe cont propriu.

Când o sună Derek, fu mulţumită că avea un motiv să plece de la masa de lucru.

— Vineri seara, spunea el, trebuie să-mi fac apariţia la un spectacol de binefacere la Ghirardelli Square. Nu trebuie să stăm mult; este un trio nou de jazz la...

— Derek, îmi pare rău, dar sunt ocupată vineri seara.

— *Ocupată?*

Plictisită, ea spuse:

— Trebuie să trăiesc şi când nu sunt cu tine.

— Îmi cer scuze, spuse el blând. Dar sunt momente când mă aştept să fii disponibilă. Vineri noapte este unul dintre acestea.

— Îmi pare rău; nu pot să-mi schimb planurile.

„Mă aşteptam să fii disponibilă." Asta înseamnă că ea îi datora ceva în schimbul abstinenţei pe care i-o tolera. Dar abstinenţa era o problemă pentru amândoi. Nu era singurul care dorea să facă amor. Katherine crezuse că va fi mai uşor odată ce se hotărâse, dar nu era aşa: cu cât era el mai curtenitor şi distant, cu atât mai mult o rodeau pe ea poftele.

Era atrasă în prea multe feluri de Derek şi fusese o uşurare să-l refuze pentru vineri seara, chiar dacă asta însemna să lipsească de la un spectacol de binefacere unde ar fi văzut multe dintre femeile pe care începuse să le ştie după nume. Dar, în cele din urmă, îşi petrecu seara la Ghirardelli Square.

— N-am plănuit eu asta, spuse Leslie pe când soseau şi văzu mulţimea de persoane din faţa lor. Dar aşa stau lucrurile, când preşedintele meu îmi spune să reprezint magazinul, eu nu pot să refuz.

În timp ce ele se luptau să treacă prin aglomeraţie spre un lift şi apoi spre uşa de la „Mandarin", Katherine se gândea că nu văzuse niciodată un loc aşa de aglomerat. Altădată fabrică de ciocolată şi condimente şi filatură de lână, clădirile acoperite cu ţiglă roşie fuseseră renovate cu câţiva ani înainte şi transformate într-un încântător şi remarcabil labirint de zece etaje, cu mici magazine, teatre şi restaurante construite în jurul unor scuaruri deschise, cu scări înguste şi coridoare care-l făceau să pară fără sfârşit. Dintotdeauna o atracţie turistică, atunci când deveni locul spectacolului de binefacere din luna mai pentru „Liga Prosperităţii Familiei", populaţia sa crescu brusc de patru ori.

Dar aglomeraţia şi zgomotul se depărtară când Katherine şi Leslie fură conduse prin „Mandarin", după pereţi de cărămidă rozalie şi tapiserii de mătase, la o masă care domina golful.

— Atât de privat, aproape ca un mormânt chinezesc, zise Leslie.

— Este minunat să fim aici. Aş fi fost aici oricum; Derek m-a rugat să vin cu el. Nu cred că-l voi vedea în aglomeraţia asta.

Un chelner le turnă vinul şi, într-un moment de linişte, Leslie întrebă, ca din întâmplare:

— Ai vorbit cu prietenul tău?

— A spus că ne va întâlni aici. Nu i-am dat detalii.

— Mulţumesc. Nu este ciudat? „Heath" are o duzină de avocaţi, dar când am nevoie de unul pentru mine, vin la tine după ajutor.

— Eu cred că Claude este considerat a fi foarte bun.

— Bun? Este unul dintre cei mai buni. E o firmă de mare clasă, foarte serioasă.

— Dar dacă ştiai asta, de ce nu i-ai telefonat tu?

— Eu sunt un fleac în comparaţie cu alţi clienţi de-ai lui. Problema e că l-ar avea pe „Heath" drept client, decât pe Leslie McAlister.

— Nu a refuzat când l-am rugat să te întâlnească

Leslie îşi ridică paharul.

— Pentru vremuri mai bune. Ştii, l-am văzut la petreceri. Înalt, frumos, cu părul argintiu, cu ochi albaştri. Colecţionează puştoaice.

— Ce face?

— Este unul dintre acei burlaci de cincizeci de ani care nu s-ar uita la nimeni în afară de tinere drăguţe de douăzeci de ani. Spre disperarea celor care sunt nemăritate şi se apropie de patruzeci de ani.

— Nu am ştiut asta despre el.

— Hm. De capul meu îmi pasă, nu de viaţa lui sexuală.

Era un tremur în vocea ei pe care Katherine nu-l auzise niciodată înainte. Ea fusese prietena de care Katherine putea să se agaţe şi femeia plină de succes la care putea să privească, pentru că avea tot ce Katherine nu avea: frumuseţe, încredere, independenţă, un viitor de

care era sigură. Dar acum vocea lui Leslie era străbătută de un tremur şi Katherine recunoscu aceeaşi nesiguranţă care o chinuise şi pe ea.

— Povesteşte-mi, o grăbi ea, şi ele realizară că schimbaseră locurile: ea era cea care oferea sprijin.

— Cercul se închide, spuse Leslie, încercând să păstreze un ton lejer. Şi eu le-am oferit ultima scuză de care aveau nevoie să mă dea afară — dacă nu au descoperit-o încă.

— Ce ai făcut?

— Ce *nu* am făcut. Atâtea săgeţi s-au îndreptat spre Bruce că ar fi manipulat programele noastre de inventariere încât sora lui cea mare a primit ordinul să-l concedieze pe loc. *Hello*!

Ea se uita la Claude, care apăruse în lumina slabă lângă masa lor.

Katherine se ridică şi-l sărută pe obraz, simţindu-se ca un magician ce face să apară persoane din senin. Ea îl cunoştea destul de puţin pe Claude; nu-l văzuse de câteva luni; dar pentru că o rugase Leslie, fusese uşor să dea un telefon. Pentru prima dată de când dispăruse Craig, Katherine ajuta pe cineva în loc să se teamă pentru ea. Zâmbi calm.

Claude privea de la ea la Leslie: Leslie roşcată, cu ochi verzi, elegantă, cu frumuseţea ei atât de pură ca un mărgăritar în ciuda unor linii curbe slabe, ca nişte paranteze, de fiecare parte a gurii şi un maxilar care era cam proeminent, în special atunci când vorbea despre „Heath"; şi Katherine, cu părul întunecat, ochi căprui, cu capul ridicat, îmbrăcată într-o rochie de culoarea vinului deschis, cumpărată de la un magazin de mâna a doua a unui designer — nesemănând aproape în nici un fel cu femeia pe care Claude o văzuse în iunie la Victoria şi în octombrie atunci când îi cumpărase o băutură şi încercase să afle ce se întâmplase cu ea. Ea zâmbi iar şi spuse:

— Sunt aşa de fericită că eşti aici. Aceasta este Leslie McAlister. Claude Fleming. Ai mâncat? Noi încă nu am comandat.

— Nu am mâncat.

Claude dădu mâna cu Leslie în timp ce ea se aşeză.

— Am auzit ultimele câteva cuvinte. Ţi s-a dat ordin să-l concediezi pe fratele tău. Deduc că nu ai făcut-o.

Sprâncenele lui Leslie se ridicară — *exact ca ale lui Bruce*, gândi Katherine.

— Din ce ai dedus asta?

— Katherine mi-a spus că ai nevoie de un avocat pentru că tu crezi că se urmăreşte să fii înlăturată dintr-un post pentru care ai un contract pe termen lung. Cei care încearcă să te înlocuiască cred că tu le-ai dat un motiv. Ca neascultarea unui ordin. L-ai concediat pe fratele tău?

— Nu. Nu am putut să fac asta. El nu a avut niciodată o astfel de slujbă şi se simţea aşa de bine... Nu l-am văzut niciodată atât de mulţumit de el însuşi. A încercat orice altceva — droguri, băutură cât să se înece,

vagabondaj prin Europa şi Asia — dar nimic nu l-a făcut să fie mulţumit de el însuşi. Până când a descoperit calculatoarele.

— Era de prevăzut, spuse Claude. Logic, credincios, programabil. Mult mai bun decât drogurile şi vagabondajul.

Leslie îl privi cu interes.

— Mă impresionezi. Să poţi înţelege un puşti de douăzeci de ani!

El chicoti.

— Cunosc câte ceva despre persoanele de douăzeci de ani.

— A, da, spuse Leslie glacial. (Ea înclină sticla de vin.) Avem nevoie de alta. Sau ai vrea mai degrabă să vorbim despre problema mea ca să poţi pleca? Sunt sigură că ai alte planuri pentru seara asta.

— Nu am alte planuri.

El opri un chelner care trecea şi îi comandă încă o sticlă.

— Ţii foarte mult la fratele tău.

Ea răsuci între degete piciorul paharului de vin.

— Ei bine, da. Bruce înseamnă ceva deosebit pentru mine. Odată noi am avut o familie, dar, de îndată ce am ajuns la vârsta la care se votează, părinţii, verii şi unchii noştri s-au împrăştiat pe planetă, făcând una şi alta. Bruce, ca un nebun, s-a dus să-i vadă. Cei pe care i-a găsit erau foarte ocupaţi, aşa încât, la sfârşit, s-a întors, arătând ca şi cum s-ar fi întâlnit cu o bandă de hoţi şi ar fi pierdut-o. Nu că familia noastră ocupată s-ar fi purtat urât cu el; ei doar l-au ignorat. Aşa că a venit la mine şi s-a întâmplat să fie o... perioadă dificilă în viaţa mea personală, aşa că nu eram deloc ocupată. Eu i-am dat un pat ca să doarmă, o ureche care să-l asculte şi o sărutare dacă începea să plângă. Am ţinut unul la altul.

— Tu eşti mai în vârstă decât el.

— Oh, da. (Leslie râse scurt.) Cu zece ani mai mare decât cei douăzeci şi şase ai lui.

Claude dădu din cap.

— Şi tu i-ai dat un cămin.

— Nu. El are casa lui; eu o am pe a mea. Ce i-am dat este o uşă pe care o găseşte întotdeauna deschisă şi pe cineva de care să se agaţe când are nevoie de asta. Asta ne oferim unul celuilalt.

Calm, Claude repeta.

— O uşă care este întotdeauna deschisă. Nu este uşor de găsit. Ce ai făcut, întrebă el, dacă nu l-ai dat afară?

— L-am trecut în concediu fără plată. Eu nu i-am spus că se presupunea că-l dau afară; i-am cerut să stea departe de firmă până când va primi o veste de la mine.

— Asta-i tot?

— I-am mai spus să vină duminică la cină.

Râseră împreună. Katherine se întreba dacă ea devenise invizibilă.

— Mi-e tare foame, spuse ea blând.

Fără ezitare, Claude se aşeză între cele două femei şi se transformă în gazdă, sfătuindu-se cu ele în legătură cu meniul, chemând un chelner, şi, în tot timpul mesei, le incluse atât pe Katherine, cât şi pe Leslie în discuţie. Era atât de plăcut încât Katherinei îi păru rău când terminară şi Leslie spuse că trebuie să plece.

— Eu am fost desemnată să accept o decernare pentru „Heath", ca fiind cel mai important donator al anului trecut. Cred că mă aşteaptă o ceremonie foarte plicticoasă. Dacă voi doi aţi vrea să aşteptaţi aici...

Claude îşi împinse scaunul la o parte.

— Noi nu am terminat partea de afaceri a serii. Numai dacă nu ţi-ai schimbat ideea de a mă angaja ca avocat.

— Aş fi încântată să te am ca avocat.

— Deci noi încă mai avem o mulţime de discutat. Poate după ceremonia ta? Este un club nu prea departe de aici...

Ieşind din restaurant şi coborând pe scări, Katherine hotărî să nu mai meargă cu ei. Trebuia oricum s-o facă; nu era implicată în discuţia lor. Deodată se simţi deprimată, şi acest sentiment se accentuă pe când trecea prin aglomeraţie. Fiecare era parte dintr-o pereche. Întreaga lume era o uriaşă arcă a lui Noe. Şi ea fusese o parte dintr-un cuplu, dar cealaltă parte fugise — în mod evident pentru că ea nu fusese destul de bună ca el s-o roage să-l ajute în rezolvarea problemelor lui şi să-şi menţină căsătoria. Să-şi menţină familia unită.

Mă voi duce acasă să plâng, gândi ea.

— Măi, măi, spuse Leslie când ajunseră la parter. Ce doamnă atrăgătoare ţi-a luat locul lângă Derek astă-seară!

Katherine îi urmări privirea, la timp ca s-o vadă pe Melanie la braţul lui şi şoptindu-i ceva la ureche.

Claude scoase un icnet. Dar vocea lui era egală:

— Presupun că Ross era prea ocupat cu noua sa „Plazza". Ce bine că Derek a însoţit-o pe cumnata lui.

— Avocatul protector al familiei, spuse Katherine, atât spre surprinderea ei proprie, cât şi a lui Claude. Leslie, ar trebui să mergem la ceremonia ta.

Dar Derek o văzuse şi, după un cuvânt adresat rapid Melaniei, care-i arătă o faţă îngheţată Katherinei, el îşi făcu drum prin aglomeraţie către ei.

— Claude, spuse el când îşi strânseră mâinile. Leslie... Katherine...

Privea de la una la alta ca şi cum ar fi încercat să hotărască care era tovarăşa lui Claude.

— Ce surpriză plăcută!

— E puţin spus, murmură Leslie, cuvintele aproape pierzându-se în aglomeraţie.

Claude auzi. El zâmbi şi îi luă braţul.

— Cu cât mai repede iei distincţia aceea, cu atât mai repede putem scăpa de această aglomeraţie. Katherine?

Îi oferi celălalt braţ. Katherine se uita la Derek, cu gândurile alergând.

Derek şi Melanie.

Derek şi Katherine.

Derek şi Jennifer.

— Katherine? repetă Claude.

— Dacă ai putea să aştepţi, îi spuse Derek.

Ea dădu din cap.

— Ce crezi, Leslie? Vă ajung din urmă.

— A fost o cină plăcută, zise Leslie, sărutându-i obrazul. Mulţumesc.

— A fost cina ta. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Ştii ce vreau să spun. Ne vedem curând.

Katherine îi urmări dispărând în mulţime, apoi se întoarse spre Derek.

— Doreai ceva în mod deosebit?

— Nu vorbi aşa cu mine.

El îşi trecu braţul în jurul taliei ei şi începu s-o conducă spre o cafenea din apropiere.

— Derek, nu poţi — Melanie este...

Se uită, dar Melanie plecase.

— Unde este ea?

— Cred că s-a dus acasă sau a găsit alţi prieteni. I-am spus că vreau să vorbesc cu tine. Este foarte înţelegătoare.

Asta este o glumă, gândi Katherine în timp ce Derek avansa ca să vorbească cu gazda. Pe neaşteptate, în sala aglomerată, apăru o masă liberă. El îi ţinu scaunul.

— Doreai ceva?

— Da. Vreau să te rog...

— Aşteaptă. (El comandă cappuccino pentru amândoi şi se rezemă de spătar.) Arăţi foarte drăguţ. Ce ciudat că, până în cele din urmă, suntem împreună aici. De îndată ce bem cafeaua, ceea ce ne va lăsa să ne obişnuim cu norocul de a ne fi întâlnit, te voi prezenta unor prieteni de la etaj, care pot să-ţi fie foarte utili. (O privea.) Ce faci?

— Mă întrebam... despre Melanie...

— Poftiţi, spuse chelneriţa vesel.

Puse ceştile cu cafea spumoasă în faţa lor şi dispăru.

— Ce ai vrea să ştii despre Melanie? spuse Derek direct.

— Nu numai despre Melanie. Despre Jennifer, de asemenea. Jennifer şi Melanie — şi eu. Mă întrebam de ce — când sunt atâtea femei pe lume — tu te-ai încurcat cu cele trei care sunt cele mai apropiate de fratele şi vărul tău.

Nici un muşchi nu i se mişcă pe faţă sau pe corp în timp ce o privea pe Katherine prin aburul care se ridica din cafelele lor. Apoi ea remarcă o venă încordată pe gâtul lui.

— Ai ieşit în afara teritoriului tău, draga mea, spuse el în cele din urmă. (Vocea lui era blândă, aproape plăcută.) Tu ştii foarte puţin despre noi sau chiar nimic; ai fost mica buruiană ascunsă de Craig atâta timp. Se pare că tu crezi că dacă ai învăţat să arăţi ca o floare poţi înţelege o grădină. Nu ai nici cunoştinţele, nici autoritatea să vorbeşti despre aceste lucruri. Ele sunt mult peste puterea ta de înţelegere. Eu am avut răbdare cu tine; cea mai mică recompensă pe care poţi să mi-o dai, ar fi să înţelegi că este mai bine să rămâi tăcută decât să demonstrezi că eşti o proastă.

Vocea lui, aproape monotonă, era o lamă subţire, care curma zgomotul şi râsul de la mesele aglomerate, tăind cu răceală în Katherine. Respiraţia ei se acceleră. Îşi aduse aminte de dorinţa care o rosese atâta timp şi se miră de asta. Desigur că fusese pentru altcineva.

— Nu-ţi foloseşte la nimic să mă numeşti o proastă. Asta nu ar schimba faptul că tu m-ai folosit. Nu-i aşa, Derek? Deoarece eu sunt căsătorită cu Craig şi cincisprezece ani nu au fost suficienţi pentru tine să încetezi să-l mai urăşti. Şi ţie nu-ţi place nici Ross. Nu ştiu de ce, dar asta nu contează. Şi Melanie este căsătorită cu Ross. Şi Jennifer a fost preferata lui Craig.

— Katherine!

Faţa şi vocea lui nu se schimbaseră, dar muşchii gâtului vibrau ca nişte frânghii.

— Tu eşti într-o situaţie mult prea delicată pentru a-ţi permite să spui că ai fost folosită. De luni de zile, tu m-ai folosit pe mine drept ghid într-o lume care altfel ţi-ar fi rămas complet închisă. M-ai folosit pentru lecţii de comportare şi pentru a-ţi satisface nevoia nesătulă de a fi lăudată; ca o escortă care să-ţi înlocuiască soţul care te-a dat la o parte, şi pentru o excitaţie sexuală fără o relaţie propriu-zisă. Eşti pe măsura soţului tău: amândoi fugiţi de responsabilitate.

Faţa Katherinei ardea.

— Vrei să spui că responsabilitatea mea era să plătesc cu sex pentru serviciile tale.

El scoase un oftat lung, slăbind presiunea ce făcea să-i explodeze muşchii încordaţi.

— Discuţia asta se va termina. Acum. Nu sunt dispus să închei afacerea noastră ciudată...

— Dar eu sunt. (Respirând accelerat, Katherine se aplecă înainte.) Nu aş putea să mai continui acum. Deoarece, chiar dacă te-am folosit — ai dreptate, desigur, tu însuţi mi-ai dat multe — am luat cu adevărat ceva de la tine ce tu n-ai vrut să dai? N-ai spus niciodată că era necesară o anumită monedă ca să-ţi plătesc serviciile. (Simţindu-se ruşinată, ea îşi ţinu capul sus.) Cum aş putea să mai continui?

— Vrei un sfat? Ascultă-mă. Tu ai idei măreţe despre a face ceva singură, dar eşti un nimeni în acest oraş; nu ai nimic. Cel mai bun lucru pentru tine este să te întorci la Vancouver, să-ţi iei un serviciu simplu pe care să-l poţi păstra mai mult decât câteva luni, şi să-l aştepţi pe soţul tău patetic să înoate înapoi în poala ta, de unde aparţine şi unde probabil îţi place cel mai mult să-l ai.

Katherine privea la el cu îndoială.

— Asta este o ameninţare?

— Eu nu am ameninţat niciodată. Dar dacă nu ai fi proastă, ar fi trebuit să înveţi câte ceva despre putere până acum — în familia noastră şi în acest oraş. Acesta, de asemenea, ţi-a fost oferit spre folosinţă; tu ai putut să alegi între laşitatea soţului tău şi condiţiile pe care aş fi putut să ţi le ofer eu, dacă ai fi fost de acord să fii ceea ce doream. Dar ţi-a fost frică de asta şi ai fugit.

— Eu nu am...

O undă de dezgust o cuprinse. Scotoci în poşetă după o hârtie de cinci dolari ca s-o pună pe masă.

— Asta este pentru cafeaua mea.

Se ridică, privind la el ca şi cum ar fi fost o figură mică dintr-o pictură.

— Nu voi încerca să plătesc pentru hrana şi băuturile pe care mi le-ai cumpărat din octombrie încoace; am plătit pentru acestea în ultimele minute ascultându-te cum mă insulţi. Nu ştiu nimic despre tipul tău de putere pentru că nu-mi pasă. Eu îmi doresc o familie, nu un câmp de bătaie, şi am vrut o companie din partea ta, nu o dispută. Dacă tu ai putere, asta nu-mi dovedeşte decât că un bărbat poate fi frumos, fermecător, puternic şi totuşi, pe dedesubt, crud şi vulgar. Şi nu vreau să mai văd un astfel de bărbat.

Katherine făcu un pas înapoi când faţa lui se întunecă de furie, apoi se întoarse, forţând drumul prin aglomeraţie. În mod neaşteptat, începu să tremure, violent, şi se lăsă purtată de valul de persoane colorate către o arcadă de cealaltă parte a scuarului şi, prin aceasta, pe stradă. *Este în ordine*, îşi spuse ea. *Este în ordine. Totul este în ordine.*

PARTEA A TREIA

12

Ross îşi roti scaunul ca să se uite pe fereastra din spatele său. Privirea sa fixă incluse şuvoiul continuu al traficului de pe Embarcadero, şi dincolo de el cheiurile agitate care se întindeau ca nişte degete subţiri în golful albastru schimbător şi adânc. Cu doi ani înainte, când îşi extindea compania ca să lucreze la Bay Bridge Plazza, el se mutase în această clădire, o veche fabrică de gheaţă transformată în apartamente luminoase pentru birouri, cu pereţi interiori de cărămidă şi ferestre înalte care ajungeau la tavan, permiţând luminii să intre. Îşi mobilase propriul birou în lemn de trandafir şi piele, cu carpete cu model amerindian pe podea. Nici un sunet din afară nu trecea prin pereţii groşi, şi în liniştea aceasta Ross visa la Paris.

— Lucrează cu mine, insistase mai devreme Jacques, la telefon.

În timpul colegiului, el şi Ross împărţiseră un apartament; de atunci, peste miile de mile dintre ei, îşi împărtăşiseră păreri despre muncă, neveste, ţările lor şi acele gânduri se exprimau mai uşor faţă de cineva de departe. Acum Jacques Duvain, încrezător în nou şi modern, se afla în mijlocul renovării unei primării pariziene, cu patruzeci de camere, construită în 1605, ce trebuia transformată în patru apartamente.

— Tu mi-ai zis întotdeauna: păstrează trecutul; pe cât este posibil, păstrează trecutul. Aici este trecutul şi eu sunt plătit ca să-l păstrez. Lucrează cu mine la Place des Vosges; fii consultantul meu.

— Dar eu nu ştiu nimic despre renovarea unei primării franţuzeşti din secolul al şaptesprezecelea, spusese Ross.

— Iar eu, răspunsese prompt Jacques, ştiu prea puţin despre noile tehnici americane de renovare. Aşa că vom învăţa unul de la altul. Şi, în afară de asta, nu este un motiv perfect ca să-l iau pe prietenul meu de la planşeta americană?

Place des Vosges. Ross îşi imagina piaţa minunată cu primării din cărămidă şi mortar care înconjurau un parc, odată rezidenţele din Paris ale curţii regale, mai târziu — supravieţuind după aproape patru sute de ani de folosinţă mai bună şi mai rea — cumpărate de investitori pentru a fi renovate ca rezidenţe, magazine şi restaurante.

Ar fi dorit să se întoarcă la Paris, dar intervenise munca de la Bay Bridge. Jacques îi trimisese rapoarte cu realizări, care se asemănau în

multe puncte cu cele de la Bay Bridge; acum el era gata să-şi facă planurile detaliate şi dorea ca Ross să i se alăture.

Dar am deja două teme importante, gândi Ross, meditând la perspectiva care se vedea pe fereastra lui. *Bay Bridge, care tocmai prinde formă, şi căsătoria mea, care pierde forma pe care a avut-o.*

— A venit doamna Hayward, rosti în interfon secretara. Să-i sun pe ceilalţi şi să le spun că şedinţa se amână puţin?

Cuvintele ei erau alese cu grijă. Ross ştia, din experienţele trecute, că aceasta însemna că faţa Melaniei era o mască a furiei şi, probabil, chestiunea în cauză nu se putea rezolva în cele cinci minute care mai erau înaintea şedinţei planificate.

— Da, te rog, spuse el. Vă voi anunţa când putem începe. Şi spune-i doamnei Hayward...

Dar Melanie era deja acolo, închizând uşa biroului după ea. Cu părul ei de culoarea abanosului şi pielea bronzată, îmbrăcată cu o bluză albă de mătase şi un costum roşu croit într-o geometrie care să-i facă umerii mai laţi şi şoldurile mai înguste, ea arăta ca un desen dintr-un jurnal de modă — avea până şi privirea rece, puţin dispreţuitoare cu care modelele îşi învăluie audienţa în timp ce alunecă pe podium.

Melanie îşi aruncă geanta şi mănuşile pe biroul lui.

— Am fost la cumpărături şi mi-a mai rămas timp, aşa că m-am hotărât să mă opresc la tine şi să stăm de vorbă.

Linguşitoare, gândi el. *Şi mincinoasă — a venit special să discute, deoarece nu o facem acasă. Ceea ce înseamnă că e un moment de criză.* Merse spre micul bar, aflat lângă ferestrele înalte.

— Cafea?

— Ai putea să-mi oferi un martini.

— Dacă aş avea. Tot ce pot să fac este cafea.

Ea strânse din umeri şi se aşeză pe marginea canapelei, bătând cu unghiile pe sticla măsuţei.

— Wilma îmi spune că domnul Macklin al tău divorţează.

— Nu este al meu. Nici măcar nu-l cunosc destul de bine.

Ross îi dădu o ceaşcă şi se aşeză lângă ea.

— Pe tine te interesează?

— Mă interesează divorţul.

— S-a întâmplat ceva special ca să te opreşti să discutăm?

Cu un clinchet exasperat, Melanie îşi puse ceaşca pe masa de sticlă.

— Îmi vei face dificultăţi? N-ai putea măcar o dată, numai o blestemată de dată, să fii înţelegător? Eu nu vorbesc despre Wilma; eu vorbesc despre mine. Sunt interesată de divorţ deoarece vreau să divorţez. Eu...

— Un moment. Aşteaptă. Nu am discutat niciodată despre această problemă; noi nici măcar n-am încercat vreodată să găsim o cale să...

— Ce importanţă are? Eu am găsit pe cineva care este mai bun pentru mine decât eşti tu, cineva căruia îi pasă cu adevărat de mine, de ce doresc eu, de cum mă simt eu şi de ceea ce este bine pentru mine. Aşa că vreau să divorţez. Imediat.

— Altceva? Cine este?

— Nu contează. Tot ce contează este că eu am găsit pe cineva căruia îi pasă cu adevărat de mine, care îmi acordă atenţie şi mă satisface...

— Poţi să-ţi controlezi toanele astea de adolescentă? întrebă Ross aspru. Şi să foloseşti şi alte cuvinte în afară de *eu* şi *mine*?

— Să te ia dracu'! izbucni ea. Aşa faci de fiecare dată. Mă tratezi ca pe o adolescentă — ca pe un copil — mă faci să mă simt *mică*.

Instinctiv, Ross întinse o mână.

— Ştiu. Melanie, îmi pare rău; ştiu... eu...

— Nu vreau scuzele tale scârboase; este prea târziu pentru ele. Nu înţelegi? Sunt sătulă şi obosită să simt că nu sunt destul de inteligentă sau de matură pentru tine. Sunt tot atât de matură ca şi tine, şi îmi doresc pe cineva care să mă trateze ca atare.

— Cine este el?

— Cineva deosebit.

— La dracu'! Cine naiba este?

— Poţi să mă înjuri cât vrei; nu mi-e frică de tine. Este cineva minunat şi care va avea grijă de mine şi-mi va cumpăra cadouri şi o să-mi aducă micul dejun la pat...

— Melanie. Te-am întrebat cine este.

La sunetul de oţel al vocii lui, Melanie tresări, îl privi, după care spuse:

— Guy Walker.

— Guy Walker?

— Este un foarte vestit campion de tenis. Dă lecţii la club, pleacă în turnee şi câştigă o groază de trofee. Şi se va căsători cu mine.

În mod ciudat, cuvintele ei loveau o coardă sensibilă.

— Tu? întrebă el. Te vei căsători cu el?

— Nu încerca să mă faci să par proastă. Sigur mă voi căsători cu el.

De-abia atunci îşi dădu Ross seama de gravitatea cuvintelor ei. Inspiră adânc, simţindu-se ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. El ştiuse cât de mult se îndepărtaseră unul de celălalt, chiar şi Carrie şi Jon o ştiau — privind, ascultând, mişcându-se prin casă cu paşi uşori, ca şi cum le-ar fi fost frică să facă un zgomot care ar fi făcut ca întreaga structură să se prăbuşească. *Deja s-a prăbuşit*, gândi Ross. Dar el

ignorase voit această situaţie, considerând că ei puteau să-şi rezolve problemele împreună şi presupunând că relaţia lor ar fi fost mai uşor de „reparat" decât de distrus.

Greşit. Toate presupunerile au fost greşite. Îl cuprinse panica şi îşi întoarse privirea de la Melanie, uitându-se fix pe fereastră. Îşi aminti de ziua în care se mutase aici şi privise pentru prima dată acestă privelişte. Începea proiectul Bay Bridge şi era nesfârşit de încrezător; sigur de soţia sa, de casa sa, de profesia sa. *Ce idiot*, gândi el. *Fără griji — orb.*

Îmi lipseşte faptul că nu-mi cunosc limitele zilelor. Unde auzise el asta? Într-o clipă îşi aduse aminte: Katherine, la „The Compass Rose". *Îmi lipseşte faptul că nu sunt sigură de ce se va întâmpla mâine. Îmi lipseşte că nu ştiu limitele zilelor mele. Nimic din asta n-a fost adevărat, nimic n-a fost sigur, dar a fost confortabil să cred că era...*

Eu ştiu la fel de puţin cât a ştiut şi ea, gândi Ross.

— Mă asculţi? întrebă Melanie.

Încruntându-se, se întoarse spre ea.

— Mă gândeam la altceva.

— La altceva! Ceva mai important decât copiii tăi?

— Ce este cu copiii?

— Ei vor sta cu mine şi tu te vei muta. Nu vreau ca Jon şi Carrie să schimbe şcoala şi să facă toate aceste lucruri neplăcute care-i fac pe copii să urască divorţul. Noi vom sta în casa noastră şi totul va fi pentru ei la fel.

— Cu excepţia faptului că tatăl lor va pleca.

— Ei bine, da. Dar lucrurile *cu adevărat importante* nu se vor schimba — casa lor şi şcoala şi prietenii. Şi eu, bineînţeles. Şi îl vor avea pe Guy. Nu-ţi face probleme pentru ei; le va fi bine.

Ea spunea asta cu atâta seriozitate, amestecată cu dispreţ, încât Ross simţi o străfulgerare de milă. Dar apoi se gândi: şi ce ar fi dacă ar avea dreptate? Ce ar fi dacă le-ar fi bine fără el? Panica lui crescu, cuprinzându-l, rece şi grea.

Melanie încă vorbea.

— ...şi dreptul la vizită, deoarece presupun că ei vor dori să te vadă, câteodată. Avocaţii noştri pot să aranjeze ca...

Dreptul la vizită? O programare ca să le spui copiilor tăi că-i iubeşti? Cum rezolvă asta avocaţii? Se simţea bolnav; brusc, răceala din interiorul lui îngheţă orice sentiment. Stând în faţa Melaniei, el nu mai simţea nimic.

— Noi vom stabili asta acum, între noi. Eu îi vreau la fiecare sfârşit de săptămână şi în vacanţele şcolare. De Thanksgiving, de Crăciun, în vacanţele de primăvară, în weekend-urile lungi, şi toată vara...

— Eşti nebun? Ei nu pot să alerge tot timpul ca să fie cu tine! Cum putem noi să întemeiem o familie nouă dacă nu suntem împreună de Thanksgiving şi de Crăciun? Tu poţi să-i ai — avocatul meu mi-a spus că dacă faci caz de asta, ai putea să-i ai la fiecare al doilea sfârşit de săptămână — dacă îi vrei cu adevărat aşa de des — şi o săptămână în timpul verii... ei bine, poate două săptămâni, dar nu mai mult, din cauza taberelor. Şi tu vei plăti pentru tabere; sunt trecute pe o listă — avocatul meu o are — lucrurile de care vei avea tu grijă, pensia alimentară şi alocaţia pentru copii, şi dentistul şi toate astea. Întreabă-l pe avocatul meu; el ţi le va arăta; aici este cartea lui de vizită. Să-l vizitezi mâine, Ross, sau pune-l pe avocatul tău să-l sune; nu aştepta, pentru că Guy este nerăbdător...

— Să-şi întemeieze mica lui familie.

— Nu folosi acest ton cu mine.

— Ai pierdut dreptul de a-mi spune ce ton să folosesc.

Ce fel de emoţii reuşiseră să spargă această barieră rece şi să-l facă să-i tremure mâinile? Furie? Durere? El se ridică şi merse la biroul său, cu spatele spre Melanie.

— Mai bine ai pleca, îi spuse.

— Ei bine, cred că am spus ceea ce aveam de spus. (Urmă o pauză.) Vei veni acasă diseară?

— Nu m-am gândit la asta.

— Ei, mai bine nu încerca. Am schimbat încuietorile.

El se întoarse brusc spre ea.

— Schimbă-le la loc. Sau dă-mi o altă cheie. Aceea este casa mea şi nu m-am mutat încă. Până mă mut, am dreptul să intru în casa aceea şi s-o folosesc.

Ea ezită.

— Nu te voi viola, spuse el, cu o voce care parcă zgâria.

Ea roşi.

— Nu am crezut că o s-o faci. Dacă telefonezi mai întâi...

— Să fiu al dracului dacă o voi face; *aceea este casa mea*. Dă-mi cheia!

Cum ea încă ezita, el spuse liniştit:

— Nu cred că vrei ca prietenii tăi să afle că soţul tău a chemat poliţia din Tiburon ca să-i fie martori când spărgea propria lui casă.

— Dracu' să te ia, spuse Melanie, şi-i dădu o cheie.

El traversă camera să ia cheia, încercând să-şi ascundă tremurul mâinilor.

— Voi împacheta când Carrie şi Jon nu vor fi acasă. Poate mâine, în timp ce ei sunt la şcoală.

Ca să mă duc unde? Ţinu uşa deschisă pentru Melanie.

— Şi încă un lucru. Eu nu-i părăsesc. Intenţionez să fiu cu ei cu mult mai des decât credeţi tu şi avocatul tău.

Unde? Făcând ce?

— Tu va trebui să-ţi organizezi noua ta familie după termenele date de mine. Ţine minte asta. Dacă încerci să-mi iei copiii, îţi vei petrece următorii cinci ani prin judecătorii.

— Nenorocitule! Vrei numai să-mi strici căsătoria cu Guy, aşa cum ai stricat-o pe a noastră!

Spunând acestea plecă în jos capul, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o explozie, şi fugi afară.

Ross privi ezitarea ei şi se regăsi. Se întreba dacă ea avea dreptate; dacă el ar fi putut să prevină distrugerea dacă ar fi fost diferit — mai bun, mai drăguţ, mai răbdător...

— Şedinţa? întrebă secretara sa.

El îşi frecă ceafa.

— Am avut un motiv pentru a o programa astăzi. Îţi aminteşti care a fost?

— Faptul că nu am putut să-i adunăm pe toţi împreună de cel puţin două săptămâni.

— Atunci e mai bine s-o ţinem. Dar acordă-mi jumătate de oră. Trebuie să iau câteva lucruri şi să mă adun.

Dincolo de golful San Francisco, casele din Berkeley Hills se caţără în trepte astfel încât fiecare priveşte pe deasupra acoperişurilor celor de mai jos, oferind o perspectivă care se întinde spre sud, departe, până la San José. Casa pe care o închiriase Ross cobora în trepte de la holul de la intrarea principală, trecea prin două dormitoare aerisite până la un living lung şi o terasă pătrată din lemn de cedru, înconjurată de copaci şi tufe, lăsând totuşi o vedere clară asupra podurilor Golden Gate şi San Francisco — Oakland Bay, a conturului oraşului San Francisco, şi a dealurilor rotunjite din Tiburon unde, la numai cinci mile depărtare, soţia lui îl întreţinea pe amantul ei, tenismanul.

Carrie şi Jon au fost suspicioşi când au cercetat prima dată casa lui cea nouă.

— *Nimic* nu seamănă cu casa noastră, declară Carrie. Asta a fost cea mai bună pe care ai putut s-o găseşti?

— Ce e rău la ea? întrebă Ross cu blândeţe, ascunzând panica ce încă îl cuprindea, când îşi lăsa garda în jos — *Şi dacă ei refuză să vină*

aici? Avocații pot să născocească acorduri, dar cine poate să-mi convingă copiii să dorească să fie cu mine?

Încet, Carrie se întoarse în loc, cu capul înclinat, privind mobila grea, tapisată cu o jumătate de duzină de materiale şi culori, cu perne moi care păstrau forma ultimei persoane ce stătuse pe ele. Nici un decorator de interioare nu călcase vreodată în aceste camere; familia profesorului strânsese cantități impresionante de mobilă de-a lungul anilor, fără să arunce niciodată nimic; şi Ross ştia, văzând asta în privirea critică a lui Carrie — exact ca a Melaniei — că nici un loc nu era mai deosebit decât camerele elegante, cu mobilier tapisat în catifea şi mătase, din casa sa din Tiburon.

Dar, altfel decât Melanie, care ar fi disimulat asta cu dispreț, Carrie începu să zâmbească.

— Nu e rău, recunoscu ea. Este cumva... prietenos. Desigur, adăugă repede, nevrând să-şi trădeze mama, nu este aşa de frumos ca acasă. Dar este... *confortabil.* Ca şi cum ai fi de comun acord cu mobila.

— Tată! strigă Jon de pe terasă. Au un bazin cu apă sub presiune!

— *Noi* avem un bazin cu apă sub presiune, spuse Ross când el şi Carrie se alăturară lui Jon. Mulțumeşte profesorului.

— Dar este a lui, nu-i aşa? N-ai cumpărat-o.

— Până când se întoarce, peste un an, este a noastră.

— A ta, murmură Jon. Noi suntem numai vizitatori.

Ross se aşeză pe marginea bazinului rotund şi îl întoarse pe fiul său ca să-l privească.

— Jon! Aceasta este atât casa voastră cât şi a mea. Voi veți petrece ceva timp aici; vom fi cu toții aici, împreună.

— Dar noi nu locuim aici. Tată, noi ne întrebam dacă nu s-ar putea să te întorci?

Ross simți cum o durere profundă îi străpunge pieptul.

— Nu pot să fac asta, Jon. Când o căsătorie moare, nu există nici o cale s-o readuci la viață.

— De ce a murit? întrebă Carrie. Fusese bine. Nu-i aşa?

— Noi am crezut aşa. Dar apoi ceva ne-a făcut să mergem în direcții diferite. Am învățat să avem idei şi gânduri diferite, chiar şi sentimente şi visuri diferite despre viitor. Ca şi cum... (Făcu o pauză.) Dacă fiecare dintre voi ar lega capătul unei corzi în jurul taliei şi ar începe să se îndepărteze unul de altul, coarda s-ar întinde tot mai tare, şi dacă ați începe să mergeți, ea nu ar mai rezista tensiunii. S-ar roade şi apoi s-ar rupe. Asta s-a întâmplat cu căsătoria noastră.

Carrie îşi învârtea capătul unei bucle blonde.

— Ai putea înnoda coarda.

— Unii încearcă.

Ross îşi puse braţul în jurul umerilor ei.

— Şi uneori merge. Dar pentru asta trebuie să te apropii mai mult ca s-o faci. Şi dacă ai fost la prea mare distanţă, cu prea multe gânduri diferite, sunt şanse ca să începi să tragi iar de coardă şi nodul nu va rezista.

— N-ar trebui să tragi separat, în primul rând, şopti Jon.

— Ai dreptate.

Ross îl trase pe băiat spre el şi se rezemară toţi trei unul de celălalt.

— Eu nu ştiu de ce am făcut-o. Când ne-am căsătorit, apoi când v-aţi născut voi doi, credeam că viaţa mea are o formă — ca o casă pe care am proiectat-o, cu camere pentru oameni pe care-i iubeam şi cu munca pe care o iubeam, şi locuri pentru prieteni şi sărbători, şi plimbări cu barca cu pânze. Eu eram aşa de fericit cu casa mea imaginară, deoarece toţi şi tot ce mi-era drag erau în ea. Şi cred că mama voastră simţea la fel.

— Nu eşti sigur? întrebă Carrie.

— Sunt sigur că a fost la început. Mai târziu — nu ştiu exact când — ea a început să se necăjească pentru toate lucrurile care îi lipseau. Dar cred că în primii ani a fost fericită. Ştiu că eu *am fost.*

Rămaseră toţi trei tăcuţi, ţinându-se strâns de mâini.

— Dar, apoi, noi am mers în direcţii diferite şi coarda dintre noi s-a rupt. Şi ne-am îndepărtat prea mult ca s-o putem repara; voi nu trebuie să aşteptaţi ca să se întâmple asta. Singurul lucru bun care a ieşit din căsătoria noastră sunteţi voi, şi dragostea pentru voi.

— Dragoste, pufni Jon.

Ross îşi strânse braţele în jurul lor.

— Asta s-a întâmplat. Dar noi suntem legaţi cu cele mai puternice corzi pe care le-am văzut vreodată. Şi dacă petrecem mult timp împreună, ele nu se vor roade niciodată; ele nu vor fi niciodată gata să se rupă. Promit.

Carrie se întoarse şi îşi aruncă ambele braţe în jurul gâtului lui. Ross încercă să-şi păstreze vocea fermă.

— De aceea, casa aceasta este şi casa voastră, spuse el. Când veţi locui aici, voi veţi avea o cheie şi veţi putea să veniţi când veţi vrea.

Jon scutură din cap.

— Mama a spus...

Se opri brusc.

— Ce a spus?

— Nu are importanţă.

— Ai început să-mi spui.

— *Nu are importanţă!*

— Aş vrea să ştiu, Jon.

Încăpăţânat, Jon scutură din cap şi Ross oftă, văzându-l pe fiul lui că începe să construiască un perete între cele două case, cele două familii, două loialităţi.

— Poate într-o zi îmi vei spune. Între timp, *eu* voi numi această casă *a noastră* şi sper că într-una din aceste zile veţi face şi voi, la fel.

El se uită peste capul lui Jon, peste pinii din grădină, la silueta îndepărtată a lui Mount Tamalpais, care se ridica deasupra dealurilor ceţoase de la Tiburon. Aerul era înmiresmat de trandafiri şi narcise; frumuseţea viu colorată a prunului înflorit acoperea tufele de lângă terasă. Câteva trepte coborau spre etajul inferior al grădinii, unde creştea neglijent un gard viu din tufe ţepoase de zmeură. *Casa noastră*, se gândi Ross, şi ochii i se umplură de lacrimi.

Zilele lui deveneau fragmentate, ca cioburile unui vas spart. La serviciu lucra cu antreprenorul de la proiectul Bay Bridge, parcurgând planurile finale, şi cu echipa lui la propuneri de contracte noi. În biroul avocatului său se întâlniră cu avocatul Melaniei, unde negocie mult ca să reducă cererea ei de pensie alimentară de zece mii de dolari pe lună şi alocaţia pentru copii, stabilind programul de vizite pentru copii şi aranjând să i se împacheteze şi să i se trimită colecţia lui uriaşă de cărţi şi discuri de la Tiburon la Berkeley, lăsându-i Melaniei casa şi tot ce era în ea.

Noaptea stătea în noul lui living, cu maldărele de lucrări pe care le adusese acasă şi liste de persoane şi societăţi cărora secretara lui urma să le trimită cărţi de vizită, anunţând schimbarea adresei. Dar cel mai mult timp şi-l petrecea încercând să gândească logic.

Ce dracu' era în neregulă cu el? De ani de zile nu mai avusese o căsnicie adevărată; nu-i lipsea atmosfera de magazin lustruit de acasă pe care o făcuse Melanie — de fapt, nu-i plăcuse niciodată — şi nu-i lipsea Melanie. Atunci de ce se plângea?

Cu doisprezece ani în urmă, el se căsătorise cu o debutantă frumoasă, cu părul de culoarea abanosului, care îl fermecase cu veselia ei lipsită de griji, în zilele întunecate ce urmaseră după moartea lui Craig şi a lui Jennifer. Când s-au născut Carrie şi Jon, debutanta fără griji devenise o femeie fără astâmpăr, iar după ce s-au mutat la San Francisco părea că singurul mod în care „o gospodină din Tiburon", cum se numea ea însăşi, putea să-şi potolească temerile că pierde ceva din viaţă era să cheltuiască sume mari de bani, cu toate că lucrurile pe care le cumpăra păreau să-şi piardă atractivitatea de îndată ce-i aparţineau. Curând buzele frumoase ale Melaniei se subţiaseră spre colţuri din cauza veşnicei nemulţumiri şi insatisfacţiei, cel puţin când era cu soţul ei.

Ross le ştiuse pe toate astea şi trăise cu ele, găsind cu atât mai multă satisfacţie în munca sa, cu cât avea mai puţină în căsnicie.

Melanie nu îl asculta când el încerca să vorbească despre prăpastia dintre ei, aşa că după un timp renunţase; era mai comod să-şi spună că aveau să discute mai târziu.

Nici o clipă nu îi trecuse prin minte s-o părăsească. *De ce nu?* se întrebă el acum, privind absent prin noul lui living.

Deoarece erau căsătoriţi. Pentru că aveau doi copii. Pentru că îşi închinase viaţa construcţiei şi renovării, nu distrugerii. Deoarece se gândea că, dacă ar putea să-şi rezolve problemele importante, o căsnicie imperfectă ar fi fost probabil mai bună decât nimic.

— Dar s-a terminat, rosti el tare. Şi ar fi trebuit să se întâmple de mult.

Se ascultă pe el însuşi şi înţelese de ce vorbise tare: ca să se forţeze să vadă adevărul despre femeia care devenise soţia sa şi despre greşeala lui de a face orice ca să treacă peste ani, preferând această situaţie schimbării. Se întreba dacă şi ea purta dialoguri tăcute cu sine, încercând să înţeleagă şi să-şi potolească vacarmul din suflet.

Aş putea s-o sun, se gândea el, *şi să aflu.* Dar nu o făcu. Ea îl avea pe Derek — şi asta dura de mult. El nu înţelegea cum o femeie atât de deşteaptă şi mândră nu îl descifrase încă pe fratele lui, dar nu ar fi vrut s-o caute ca să afle răspunsul — cel puţin, nu acum. Ştia că *dorea* s-o vadă, dar până când nu înţelegea ce se întâmplase cu el, şi de ce, şi încotro mergea, va sta deoparte. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât dispoziţia sa devenea mai sumbră.

Începu să se plimbe noaptea cu barca cu pânze, şi trebuia să meargă cu maşina până la Tiburon Harbour după barca sa, pentru că încă nu găsise un debarcader aproape de Berkeley. Condusul îi strica şi mai mult dispoziţia şi, odată ajuns pe apă, privea la nesfârşit undele întunecate care îi mângâiau barca, cu stelele strălucitoare deasupra, şi luminile de aur de dedesubt, îmbrăţişând golful.

Era un marinar foarte bun. Tobias o denumise obsesia lui când, după ce murise Jennifer, luase lecţii ajungând să-i depăşească pe alţii la curse sau călătorii lungi. Timp de un an nu fusese nici o plăcere; se lupta cu bărcile ca şi cum ar fi fost duşmani. Dar de îndată ce îşi perfecţionase tehnica, descoperi că fiecare barcă are specificul ei — cel puţin propria sa personalitate — şi dacă se baza pe aceasta putea să folosească vântul şi curenţii în loc să fie victima lor. Apoi condusul bărcii cu pânze îl făcu să scape de coşmaruri şi înţelese pasiunea lui Craig pentru libertate şi putere: bucuria de a pluti în linişte între cer şi apă, o părticică de pământ care zbura, controlând şi subjugând vântul.

Într-o noapte a condus barca pentru unicul motiv de a o muta în sfârşit la un debarcader în Emeryvile, chiar la sud de Berkeley. Dar de cele mai multe ori o făcea ca să se îndepărteze de tot ce era pe uscat.

Totuşi, nu era destul; avea nevoie de altceva. Se gândea că va exploda din cauza energiei acumulate în el, dacă nu va putea găsi un mod să scape de ea. Şi atunci a descoperit grădinăritul.

La Sea Cliff, de-a lungul copilăriei şi adolescenţei sale, erau întotdeauna grădinari, de cele mai multe ori invizibili — cu excepţia momentelor în care Ross, Craig şi Derek aveau nevoie de gardenii sau camelii pentru fetele cu care mergeau la dans. Acum, încercând asta ca pe un capriciu, apoi mai serios, era uimit ce satisfacţii îi dădea. Îl făcea să se simtă împlinit şi îl epuiza chiar mai mult decât navigaţia uşoară pe care i-o oferise golful în cele două săptămâni de când se mutase din Tiburon. Cu energia unui convertit, săpa, plivea şi tăia. Prima dată stricase tot atâtea plante, cât şi buruieni; însă, curând, după o săptămână în care studie o enciclopedie pentru grădinărit, începu să le spună fiecăreia pe nume şi se simţi chiar în stare să planteze două rânduri de ridichi şi ardei iute. Într-o dimineaţă, înainte să plece la serviciu, îşi examină teritoriul, sprijinit în sapă şi dădu din cap, scurt şi satisfăcut. Poate că a încurcat lucrurile cu căsnicia lui, dar în mod sigur putea să ţină în ordine o grădină.

Pe 16 iunie se împlinea un an de când Craig o sărutase pe Katherine de rămas bun şi plecase cu un taxi, fluturându-şi mâna prin fereastra din spate. Todd desenase pe calendarul din bucătărie, sub dată, un X apăsat cu un marker roşu; el şi Jennifer aruncau priviri nervoase la acesta ori de câte ori treceau prin faţa lui. Când sosi ziua, ajunseră la culmea anticipaţiei, neliniştiţi şi agitaţi din momentul în care săriră din pat, răsturnându-şi cerealele de la micul-dejun şi repezindu-se la Katherine când le atrase atenţia să nu calce pe ele.

Dar neliniştea lor se dovedise molipsitoare şi se simţea la fel de nervoasă ca şi ei.

Hotărâtă să-i livreze lui Herman Mettler, vineri, noile ei bijuterii, începuse şi ea să se întrebe — la fel ca Jennifer şi Todd — dacă Craig n-a ales ziua de 16 iunie ca să se întoarcă. *Un an*, gândi ea, amintindu-şi de Vancouver şi de nopţile lungi când lumina din verandă rămânea aprinsă în timp ce ea aştepta, încolăcită pe canapea.

Un an lung şi supraîncărcat. Un drum lung, pe care Katherine l-a bănuit începând cu temerile acelor prime nopţi întunecoase. Şi când înţelese asta, îi veni o nouă idee: dacă 16 iunie era aniversarea dispariţiei lui Craig, era totodată aniversarea începutului regăsirii ei.

El a plecat şi eu am apărut, îşi spuse ea.

— Poate ar fi mai bine, le sugeră lui Jennifer şi Todd, dacă nu ne-am mai gândi că ziua de astăzi ar fi diferită de orice altă zi.

— Este o aniversare! protestă Todd. Oamenii sărbătoresc aniversările — oricine ştie asta.

— La noi pare să fie altfel, spuse Jennifer dojenitor. Este ca o zi de naştere. Ai aceeaşi vârstă tot timpul anului, dar ziua ta de naştere este totuşi diferită de celelalte zile. *Tata* ar fi înţeles asta.

Katherine simţi că-şi pierde răbdarea.

— Şi eu înţeleg asta. Dar nu cred că o zi de naştere seamănă foarte mult cu aniversarea unui bărbat care a dezertat de la familia lui.

— *Mamă! Tu ai spus* că noi nu ştim de ce a plecat şi că trebuie să aşteptăm până vom afla povestea lui.

— Şi încă este valabil. Nu ar fi trebuit să spun ce am spus, cel puţin nu chiar în acest fel. Dar n-are rost să ne minţim în legătură cu ce s-a întâmplat. Tatăl vostru ne-a părăsit acum un an, fără un cuvânt — am crezut chiar că ar fi fost posibil să fi murit, vă amintiţi? — şi ne-a trebuit un timp lung să ne revenim cât de cât. Cred că ar trebui să ne simţim mândri de ce am realizat şi să nu uităm ce greu a fost, cât am fost de nefericiţi, dificultăţile pe care le-am avut eu cu slujba... Chiar dacă nu ştim de ce a dispărut, cred că va trebui să ne amintim că... ne-a părăsit.

— Aşa că poţi fi furioasă pe el? întrebă Jennifer subtil.

— S-ar putea ca într-o zi să aflăm adevărul, spuse Katherine ferm. Dacă a trebuit cu adevărat să plece sau nu.

Era pentru prima oară când spunea asta cu glas tare. Ochii lui Jennifer se îngustară.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa despre tata. El a încercat să se întoarcă în Ajunul Anului Nou, dar tu erai prea ocupată cu Derek ca să vii aici la timp, aşa că a plecat. A fost vina ta că a plecat; ştia probabil că tu te culcai cu Derek...

— Jennifer!

— Ei bine, oricine o face, nu-i aşa? Când ieşi târziu în oraş şi mergi în apartamentul cuiva? Şi copiii la şcoală vorbesc mereu despre asta, aşa că ce altceva făceai? Tata ştia. De aceea a plecat; el s-a simţit îngrozitor şi a plecat din nou. (O privea, împietrită, pe Katherine.) *Ce i-ai făcut ca să plece prima oară?*

Buimăcită, Katherine se holba la ea. Cândva ei întrebaseră ce au făcut ei ca să-l facă pe tatăl lor să plece.

— *Ce am făcut?*

— Ei bine, tu şi cu domnul Doerner aţi minţit că tata a furat bani, aşa că ne-am imaginat că tu ai aranjat asta ca să spui că nu a plecat din vina

ta. Ai făcut ceva ce l-a înnebunit — altfel nu ar fi plecat de la noi dacă nu l-ai fi făcut...?

— Opreşte-te, Jennifer! În clipa asta. Nu ştii ce vorbeşti!

Jennifer izbucni în lacrimi.

— Ştiu că nu ştiu! Dar tu nu ne spui niciodată nimic!

— Eu nu am minţit. Se pare că tata chiar a luat bani de la companie. V-am spus că vreau să aud versiunea lui despre acest lucru. Dar asta este altceva. Nu am vrut ca el să plece şi nici nu ne-am certat; nu era supărat pe mine. Ne iubeam unul pe altul şi eram fericiţi. *Cu toţii.*

La fel de clar ca şi cum s-ar fi aflat în Vancouver, Katherine vedea lumina soarelui de după-amiază ce cădea oblic pe ferestre, înviorându-i livingul — mobila înflorată, patina biroului de stejar al lui Craig, sclipirea sculpturilor negre ale eschimoşilor — şi zâmbetul lui Craig când o ţinea lângă el şi-i spunea că o iubeşte.

— Noi am fost fericiţi, repetă ea şi vocea i se frânse pronunţând aceste cuvinte — nu păruse atât de adevărat de luni de zile.

— Şi cu Derek? întrebă Jennifer cu vocea estompată.

— Cu Derek a fost plăcut, răspunse Katherine cinstit. Eu v-am povestit despre casele acelea enorme în care am fost, cu mâncăruri alese, cu lumini puternice şi cu oameni îmbrăcaţi în haine frumoase. Să ieşi cu Derek e ca şi cum ai fi într-o poveste cu zâne.

— Cred că a fost minunat, spuse Jennifer.

— Mult timp a fost aşa. Dar Derek s-a dovedit a nu fi aşa de minunat, şi după un timp eu nu am mai vrut să fiu cu el. Voi ştiţi asta, pentru că v-am spus-o când am încetat să-l mai văd, acum aproape două luni.

Fără cuvinte, Jennifer o privea atent.

— Nu, spuse Katherine. Nu m-am culcat cu el. M-am gândit la asta, dar nu am făcut-o.

— Te-ai gândit la asta?

— Oricine o face, replică Katherine, folosind cuvintele lui Jennifer. Este unul din lucrurile importante pe care bărbaţii şi femeile le fac împreună. Dar nu fiecare femeie o face cu fiecare bărbat şi eu nu am făcut-o cu Derek.

Ochii fetiţei străluceau, plini de uşurare şi recunoştinţă.

— Şi acum, spuse Katherine, căutând să schimbe subiectul. Puteţi să mă ajutaţi în dimineaţa asta? Încerc ceva nou la ultima piesă pentru domnul Mettler; aş vrea părerea voastră şi să mă ajutaţi puţin la lustruire. Mă gândeam ca diseară să luăm cina la „Hippo"; mi-ar plăcea un hamburger bun. Care-i părerea voastră?

— Mie îmi convine, rânji Todd.

— Jennifer?

Jenată, Jennifer se uita în poală.

— Tu eşti atât de drăguţă! Dar eu n-am fost drăguţă cu tine.

— Nu prea, fu de acord Katherine. Dar tu ai fost nefericită şi ai încercat să-ţi răspândeşti nefericirea în jur. Îţi aduci aminte ce am hotărât la Exploratorium? Nu păstra lucrurile închise în sufletul tău; trebuie să vorbim despre ele.

— Tata le ţinea în el, nu-i aşa? spuse Todd, marcând o descoperire. Poate că dacă l-ai fi rugat să vorbească despre ele...

— Am făcut-o, răspunse Katherine scurt. Acum mă duc să lucrez. După ce măturaţi podeaua, veniţi înăuntru.

Plină de resentimente, ea stătea la masa de lucru. Luă o bucată de metal lustruit şi-i cuprinse în mână suprafaţa rece. Tensiunea din interiorul ei începea să se domolească. Aici se simţea cea mai fericită. Frustrarea săptămânilor din aprilie — când nu putea să deseneze o schiţă sau să înceapă o piesă de bijuterie — se sfârşise, uimitor, aproape de îndată ce plecase de lângă Derek la Ghirardeli Square, cu şapte săptămâni în urmă. Era ca şi cum, scăpând din plasa farmecului şi cruzimii sale, a dominaţiei puterii şi atracţiei sale sexuale, se descoperise dintr-o dată pe sine. Eliberându-se de nevoia de a fi cu Derek, îşi degajase propria energie şi inventivitate, şi din noaptea aceea imaginaţia ei îşi luase zborul. Îi veneau diferite imagini: forme îndrăzneţe şi culori vii, combinaţii exotice şi desene fantastice — prea complicate pentru bijuterii, dar conţinând câteva idei pe care le putea folosi, şi acestea erau cele pe care le punea pe hârtie. Schiţele luau formă cu repeziciune sub creionul ei, urmate de acuarele pentru cele mai bune dintre ele şi, în sfârşit, ieşiră cele douăsprezece modele pentru colecţia ce urma să o ducă la Mettler.

Leslie trecea întâmplător, împărţind cu ea o cină frugală sau o ceaşcă de cafea, dar pleca întotdeauna cu un râs indulgent şi o sărutare, când atenţia Katherinei se îndrepta spre masa de lucru. Într-o seară, la cină, Victoria şi Tobias îi spuseră Katherinei că Ross şi Melanie se despărţiseră, dar ea nu-i acordă prea mare atenţie simţind doar o urmă de regret pentru că ea şi Ross nu deveniseră prieteni. Era prinsă de plăcerea muncii ei; o captase cu totul şi făcea ca orice altceva să pară îndepărtat şi şters. Şi aşa îşi petrecu cea mai mare parte a timpului, singură sau cu Jennifer şi Todd în micul lor apartament, până când unsprezece bijuterii stăteau cuibărite în cutii separate şi a douăsprezecea, aproape terminată, era în mâna ei: un colier format din bucăţi mici, cu forme neregulate, în nuanţe intense de portocaliu, ca nişte mici bucăţi dintr-un apus de soare.

— Senzual şi distant, spuse Mettler admirativ, puţin după ce Katherine sosise vineri dimineaţa.

Rezemându-se bine în scaun, lăsă colierul să alunece uşor printre degetele sale şi privi peste birou la cutiile aliniate în faţa Katherinei.

Se întinsese după ele de îndată ce ea intrase, dar, după ce-şi strânseseră mâinile, ea se îndepărtase şi se aşezase chiar înainte ca el s-o invite. Trecuseră zilele când Katherine şi-ar fi dat bijuteriile şi schiţele să fie văzute ca un capriciu de către altcineva, încleştându-şi mâinile şi aşteptând critici. Învăţase, privindu-l pe Derek, să-şi canalizeze întâlnirile aşa încât să cuprindă numai subiectele pe care le dorea, şi să dureze numai atât cât voia ea. Învăţase de la Derek cum să păstreze câte ceva — un comentariu, un zâmbet, o strângere de mână, o informaţie — până în momentul în care-i putea fi de folos pentru a domina o situaţie.

Nu pusese în practică trucurile lui până când nu se întinse Herman Mettler spre cutiile de bijuterii. Zâmbind, Katherine îşi scutură capul.

— Lasă-mă să le prezint eu, mai bine, spuse ea blând, rămânând ca din întâmplare cu braţul pe suprafaţa lucioasă a biroului, cu mâneca jachetei costumului ridicată exact atât cât era necesar pentru a dezveli două brăţări de pe încheietura mâinii ei.

Mettler se încruntă brusc, privindu-le atent.

— Aş vrea să le văd *pe acelea*.

— Desigur.

Scoţându-le încet, făcându-l să aştepte, aşeză cele două brăţări în palma mâinii sale. Mettler o luă pe una dintre ele — şiruri de pietre roşii şi cenuşii de diferite forme şi mărimi, încheiate cu o încuietoare de argint ca o mică paletă în care erau încadrate trei pietre roşii.

— Os, carnelian şi agat cenuşiu, spuse Katherine în timp ce Mettler examina şiragurile. Încuietoarea este argint bătut cu carnelian. Ar putea fi aur dacă doreşte un client.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare şi ea i-o întoarse calm, cu o mână încleştată atât de puternic în poală încât amorţise. El se întoarse şi luă cealaltă brăţară, o bandă curbată netedă.

— Aur, spuse Katherine, cu toate că el ştia asta. Tăiată în două de o bandă de onix.

Mettler îşi trecu brăţările peste degetele ridicate ale mâinii şi le examină.

— Ce altceva mi-ai mai adus?

— Mai ai întrebări în legătură cu astea?

El oftă — amuzat, plictisit, curios — şi răspunse:

— Nu pentru moment.

— Doreşti lista de preţuri? (Katherine împinse peste birou un dosar albastru.) Vei găsi fotografiile şi descrierile pentru fiecare piesă. Acum pentru coliere...

Deschizând una dintre cutii, scoase şiragurile de lucit limpede ca sticla alternând cu portocaliu intens, pe care şi-l apropie de piept, astfel încât Mettler să-l poată vedea pe puloverul ei negru cu guler înalt, apoi i-l întinse lui.

Mettler îl trecu printre degete.

— Minunat de simplu. Şi un material diferit faţă de celelalte. Le stăpâneşti pe toate?

— Pietrele preţioase nu; voi lucra cu pietre semipreţioase, sticlă, aur şi argint. Şi lucit uneori, pentru relaxare.

— Într-adevăr. Relaxare.

Katherine încetase să tremure. Scoţând celelalte piese, câte una pe rând, le descria cu o voce care se intensifica devenind încrezătoare când văzu că Mettler îşi coboară ochii ca un jucător de poker pentru a ascunde faptul că străluceau de plăcere. Dar el cedă emoţional când Katherine îi arătă ultima piesă: un colier din bucăţi de aur, cu forme neprelucrate, finisate în stil antic şi prinse între ele cu şiraguri duble de pietre mici, de forme geometrice, de culoare albastru şi verde închis.

— Magnific! izbucni el, aproape înşfăcând colierul.

Îl întoarse în mâini, murmurând pentru sine.

— Cu totul nou, deşi aproape antic. Modern, dar cu ecouri din trecut. Katherine...

El îşi ridică privirea şi pentru prima dată vocea lui nu era bombastică.

— Te felicit. O colecţie extraordinară, fără banalităţi, liberă de orice influenţe. Excelentă întrutotul.

Katherine roşi; inima îi bătea cu putere. Se alarmase uneori de zborurile imaginaţiei ei, dar avusese încredere în ele şi, combinându-le cu tehnicile pe care le perfecţionase în atelierul lui Tony, făcuse ceea ce visase: crease piese care erau complet noi şi deosebit de frumoase.

— Îţi vom expune piesele, bineînţeles, spunea Mettler, în vitrina din faţă a magazinului. Un atac frontal total, adăugă el, chicotind cu satisfacţie. Nu te putem lansa pe piaţă pentru o anumită clientelă, deoarece nu te adresezi unei categorii înguste, dar vom face din asta o calitate şi te vom prezenta ca un designer pentru toţi clienţii — în acelaşi mod în care procedăm cu Marc Landau, Angela Cummings şi Paloma Picasso. Şi publicitatea... Doamne, pot să prezint poveşti despre aceste desene oriunde doresc. Fotografii spectaculoase... şi propria ta poveste, bineînţeles: interesul uman. Eşti divorţată? O femeie frumoasă, copii — ai copii? — asta ajută. Luptând zi şi noapte ca să-şi întreţină

copiii mici prin munca mâinilor sale — şi ce muncă! Un asemenea talent! Te vom da în *Vogue*, *Cosmo*, *Savoy* — diferite pieţe — şi voi publica pagini întregi... «Bijuterii de Katherine Fraser — exclusiv la „Mettler".»

Katherine îl privi tăios prin torentul de laude şi planuri impetuoase.

— Dar nu am discutat niciodată despre asta.

— Katherine, eu îţi ofer un loc unde să expui. Nu voi avea obiecţii la preţuri şi tu nu vei încerca să mă furi. La urma urmelor, ştiu ce vrea piaţa. Ne vom înţelege, nu te teme. Dar vreau exclusivitate. Acelaşi lucru îl doreşti şi tu: siguranţă.

— Tocmai asta nu ştiu.

Putea să fie în regulă, dar o deranja. *Era ca o căsătorie*, gândi ea, crispată; *legată de o persoană, indiferent ce se întâmplă...* Şi Mettler o presa — afaceri, nu glume — ceea ce, probabil, însemna că el ştia că şi alţii erau interesaţi. I-ar creşte sau i-ar scădea valoarea dacă ar vinde numai printr-un singur magazin? *Nu am fost niciodată pusă în situaţia să fac faţă unui succes*, gândi ea, şi spuse:

— Nu pot să hotărăsc în acest moment. Nu m-am gândit niciodată la un contract de exclusivitate; n-am mers niciodată aşa departe.

— Draga mea, Katherine, spuse Mettler precipitat. M-ai şocat. Eu nu dau *niciodată* ultimatumuri. Dar, dacă reflectezi puţin, vei vedea că este în avantajul tău. Zău că nu pot să-mi imaginez de ce ai refuza. Numai dacă — el se încruntă la un gând neaşteptat — s-ar putea ca acestea să nu fie cu adevărat propriile tale desene? Aş vrea să am această informaţie. Spune-mi, Katherine, sunt toate astea cu adevărat ale tale? Este uluitor, ştii, pentru cineva să creeze modele foarte originale la numai câteva luni după ce a făcut o colecţie destul de banală. O transformare, ai putea să spui. Eu nu aş putea, bineînţeles, să fac reclamă pentru o linie Katherine Fraser dacă tu ai folosit o altă... Katherine!

Tremurând din cauza şocului şi a jignirii, Katherine îşi adună bijuteriile de pe birou, lăsându-le să cadă în poşetă.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea glacial.Este un mod ciudat de a face afaceri şi eu nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Voi găsi pe altcineva căruia să-i dau bijuteriile mele. Bunica... mea, pe care cred că o cunoşti, Victoria Hayward, spune că ea frecventează magazinele „Laykin & Cie" şi „Xavier's"; va fi interesant de văzut ce cred ei despre desenele mele. Desenele *mele*, Herman; *originale* Katherine Fraser. Îmi pare rău că am pierdut atâta timp în dimineaţa asta; nu se va mai întâmpla.

— Katherine, numai un minut! Numai un minut! Regret! Ţi s-a părut că pun sub semnul îndoielii integritatea ta. Dar integritatea *mea* este în discuţie la fiecare aranjare a vitrinei magazinului, aşa că trebuie să am grijă de ea cu religiozitate. Dacă spun că un obiect este original, clienţii

mei mă cred. Marc Landau este un original; fabricanţii care nu au scrupule îl copiază — el se aşteaptă la asta, în ciuda faptului că desenatorii de bijuterii au drepturi de autor — dar Marc Landau nu copiază pe nimeni; de aceea piesele lui ating preţuri exorbitante. Eu nu sunt interesat în bijuterii copiate cu mici variaţii după Marc Landau, Elsa Peretti sau — cum se va întâmpla inevitabil — Katherine Fraser; sunt interesat numai în originale. Clienţii mei au încredere în mine; eu trebuie să pot să-i cred pe designerii mei. Dar ajunge cu asta; nu trebuie să ne încingem prea tare.

Trăgându-şi un fotoliu, el se aşeză aproape de Katherine.

— Realizarea ta este superbă. Dacă spui că este a ta, accept asta. Nu vreau să te presez pentru un contract de exclusivitate, dar, cu timpul, dacă vei încheia unul, ar fi mai bine să fie cu mine. M-am făcut înţeles? Bine. Acum, eu cumpăr aceste piese, dar vreau cel puţin încă o duzină înainte de a le prezenta publicului. Voi aştepta până la toamnă şi le voi scoate pe toate atunci. Ţi se pare acceptabil?

— Da.

— Atunci să batem palma. Tocmai am pus bazele carierei Katherinei Fraser, *extraordinara* creatoare de bijuterii.

Reţinându-şi plăcerea care o străbătea, Katherine îi strânse mâna. Ea va trebui să trieze totul, să-l întrebe pe Claude ce crede despre contractele de exclusivitate, şi pe Victoria şi Tobias, de asemenea. Dar era timp pentru asta. Pentru moment, chiar dacă ea şi Mettler discutau despre piesele pe care le va face pentru septembrie, savura cuvintele lui: „Katherine Fraser, creator de bijuterii. *Extraordinara.*"

— Katherine şi cu mine sărbătorim la cină, spuse Leslie, turnând cafea pentru Claude şi pentru ea. Ceea ce ne pune la dispoziţie toată ziua, dar nu seara.

— Noi o vom face seara, răspunse el, rezemându-se de pielea de căprioară, de culoare albastră, a canapelei lui Leslie. M-aş invita şi eu, dar deduc că veţi fi numai voi două.

— Da, numai noi două. Simţim una lipsa celeilalte dacă nu ne întâlnim des.

— Îmi place asta, spuse el.

El o admira, gândindu-se că arăta ca o floare de vară: pantaloni albi, bluză galbenă, părul roşu strălucitor lângă albastrul canapelei.

— Vă invidiez pentru asta. Câţi bărbaţi pot spune că îşi simt lipsa unul altuia dacă nu sunt destul de des împreună?

După şase săptămâni de când lua cina cu Claude, după plimbări la ţară şi weekend-uri la Tahoe, se simţea îmboldită spre îndeletnicirile

gospodăreşti pe care nu le mai avusese de când era o fată romantică de douăzeci de ani, întrebându-se cu care din duzina de tineri competenţi, frumoşi, care se învârteau în jurul ei, s-ar fi măritat.

— Bruce! exclamă ea când se deschise uşa principală, şi sări să-şi îmbrăţişeze fratele.

Claude privea la cele două capete ondulate, viu colorate, apropiate, şi la felia de prăjitură de pe farfuria lui, şi auzi în mintea sa vocea caldă a lui Leslie, vorbind despre prietenia ei cu Katherine. *Doamne*, gândi el, *m-am îndrăgostit de ea. Robustă, agresivă, frumoasă, cu un spirit ascuţit şi un vocabular nefeminin — şi care va face treizeci şi şapte de ani în toamna asta. Foarte departe de o fantezie.*

— Bine ai venit acasă, spuse Leslie, lipindu-şi faţa de a lui Bruce. Mi-ai lipsit. Acesta este Claude Fleming — fratele meu, Bruce McAlister. Serveşte nişte prăjitură şi cafea. Cum a fost vacanţa?

— N-a fost vacanţă, surioară, ci o încercare sinceră de a fi din nou un tânăr zgomotos înconjurat de găştile sale din Los Angeles — numai că a dat greş. Eu mă gândeam la „Heath" şi la nenorocitul care mi-a furat notiţele şi a jefuit magazinul — aşa că iată-mă, gata să dezleg romanul tău poliţist, să-mi spăl onoarea şi să mă întorc la lucru. Şi, că tot veni vorba, când totul se va termina, doresc să fiu noul şef al Oficiului de calcul.

Ascunzându-şi un zâmbet, Claude spuse:

— Sună ca şi cum ai crede că cineva te-a ponegrit.

— Deştept tip, ai nimerit din prima. (Bruce luă o bucată de prăjitură.) Leslie m-a atenţionat să nu vorbesc, dar am impresia că eşti la curent.

— Claude este avocatul meu, spuse Leslie rece. Şi al tău, dacă lucrurile vor merge rău, aşa că fii politicos.

— Dar de ce ne trebuie un avocat?

— Deoarece totul vizează spre Data Processing sau paza magazinului — sau amândouă — şi fiecare se referă la mine. Circulă zvonuri, şi eu am fost pe punctul de a fi dată afară — până când Claude a ameninţat să dea în judecată pe toată lumea, incluzând manechinele, dacă încalcă contractul meu. Atunci preşedintele a spus că el crede cu adevărat în mine şi nu va întreprinde nimic până când nu se va face un inventar în întregul magazin, după vânzarea din iunie. Aşa că am fost lăsată în pace. Cel puţin până în iulie.

— Cel mai important este, adăugă Claude, că furturile au încetat.

— De când? întrebă Bruce.

— Din ziua în care cineva a adus notiţele tale lui Leslie.

— Aha! Vezi, când şi-au întins degetele spre mine au trebuit să-şi oprească faptele lor drăceşti...!

— Nu înţelegi. Hoţii s-au oprit atunci când ai încetat să lucrezi acolo.

Bruce căscă gura spre ea, sprâncenele mişcându-se ca trase de sfoară. El se uită de la Claude la Leslie.

— Ce pui de căţea ar crede asta?

— Colegii mei, vice-preşedinţii, spuse Leslie, gândind: *şi eu aproape, până când Katherine mi-a vorbit despre lucruri ca loialitate şi încredere.*

— Doamne! exclamă Bruce. Eu am făcut treabă bună acolo, nu contează certificatul meu, cum pot să privească la tot ce am făcut pentru ei şi să gândească...

— Totul te indică pe tine, interveni Claude, şi fuga la Los Angeles n-a fost de folos. Ce ai de gând să faci cu asta?

— Un avocat pe cinste, surioară, oftă Bruce adânc. Ei bine, văd că depinde de mine. Eu am dedus că cel rău este Dick Volpe, şeful meu — şeful departamentului — şi sunt singurul care pot să verific asta, rulându-i programele, deoarece am spart parola lui într-o zi când mă plictiseam...

— Parola? întrebă Claude.

— Fiecare dintre noi avem una, un fel de cod, care ne lasă să lucrăm propriile noastre programe; poţi să scrii toată ziua şi să nu obţii nimic pe display dacă nu cunoşti parola — care se presupune că ţine departe spionii — şi astfel...

— Dar tu ai descoperit-o pe a lui Volpe.

— Eu sunt mai deştept decât spionul vostru mediu; aşa că, surioară, ce-ar fi să-mi dai cheia ta şi să arunc o privire în vechiul meu birou?

El întinse mâna.

— Bruce, ţi-ai ieşit din minţi. Nu pot să dau cheia unor persoane care nu sunt angajaţi. Nici nu pot să te *iau* la departamentul Data Processing.

Claude tuşi.

— Dacă mă scuzaţi... mă întorc într-un minut.

După o pauză confuză, Leslie izbucni în râs.

— Ştii unde este.

Pe când el urca scările, ea se ridica.

— O.K., haide. Claude are încredere în tine şi crede că trebuie să arunci o privire, dar el se face că nu ştie că noi violăm ordinea companiei. Ne va aştepta aici. Haide, pe naiba! Cât timp crezi că poate sta în baie?

— Patruzeci de secunde, dacă face pipi normal. Cum de ştie unde este?

— A mai fost aici mai înainte.

— Cât de des?

— Destul de des pentru a păstra un aparat de ras de rezervă în cabinet. Eşti protector, Bruce?

— Pe dracu', nu, te aprob — cea mai bună alegere de mult timp — serios şi rece, şi gândeşte-te la toate aceste sfaturi legale gratuite. (O sărută zgomotos.) Bun pentru tine, surioară.

— Hei, protestă ea. Nimic nu este stabilit.

— Totuşi, îmi place. O.K., totul e în regulă; hai să rezolvăm problema.

Fără copiii care să-i ţină companie dimineaţa, Ross începu să ajungă în fiecare zi din ce în ce mai devreme la serviciu. Îi plăcea liniştea răcoroasă a străzilor dimineaţa. Doar câţiva inşi care făceau jogging erau afară, pantofii lor pălmuind caldarâmul. Când treceau, Ross le întorcea saluturile exuberante cu o unduire a mâinii, împărtăşind cu ei acest moment deosebit suspendat în lumina soarelui peste ceaţa ce acoperea Golden Gate Bridge şi conturul oraşului San Francisco. Alţii dormeau, dar ei savurau dimineaţa.

Uimitor cum ne adaptăm, gândi el, parcându-şi maşina şi luându-o pe scările ce duceau la biroul lui. *Cu un an în urmă nu aş fi crezut că pot s-o fac. Cu un an în urmă*, realiză el, *fusese la Vancouver, întâlnind-o pe Katherine Fraser.* Viaţa ei se prăbuşise; a lui era sub control. El se întreba dacă ea comemora anul: nu o aniversare; doar un fel de bornă. Poate că ea chiar a aflat despre Craig. Poate că ar trebui s-o sune. Nu; ce importanţă are? Dacă Craig s-ar fi arătat, ar fi aflat toţi despre asta. De la Derek.

Stând la biroul său, el privea afară, pe fereastră, la Embarcadero. În cealaltă parte a oraşului, Katherine putea să fie trează acum, în special dacă Jennifer şi Todd...

Pe dracu', de ce continua să se gândească la Katherine? Întorcându-se de la fereastră, îşi scoase agenda. Probabil că îşi dorea simpatie şi se gândea că ea l-ar înţelege destul de bine ca să i-o dea. Însă va găsi simpatie altundeva: duminică, împreună cu Tobias, vor găti o cină somptuoasă de rămas bun pentru Victoria, înainte ca ea să plece în Franţa. Ţinând cont de ce simţeau cei doi pentru Melanie, el va găsi suficientă simpatie cât să-şi umple rezerva goală.

Se concentră asupra lucrului până când apărură membrii echipei sale; atunci îşi strânse hârtiile şi coborî cu paşi mari în sala de conferinţe. Părea ca şi cum o furtună suflase prin ea. Hârtii, hărţi, foi scrise de calculator, planuri detaliate, schiţe, creioane şi blocuri de note acopereau masa ovală şi înveleau podeaua; câteva zăceau pe masa cu rotile din colţ unde un automat pentru cafea pufăia cu vasul umplut la refuz. Douăzeci de bărbaţi şi femei stăteau, discutau, cu ceştile de plastic aşteptând cafeaua.

— Micul dejun, anunţă unul dintre ei, întinzându-i lui Ross o cutie cu prăjituri daneze. Îmi închipui că eşti flămând, având în vedere că ai ajuns aici la ivirea zorilor.

— Sunt, spuse Ross. Mulţumesc, Will. (Se aşeză pe o latură a mesei şi aşteptă până când se aşezară şi ceilalţi.) Hai să pornim cu ultimele probleme de la Bay Bridge. Cine începe?

— Mai bine eu, spuse unul dintre ei. N-o să credeţi, dar când echipele de muncitori au început să demoleze ieri magazia numărul trei, au găsit un stâlp al structurii la cincizeci de picioare depărtare de colţul de sud-vest — un blestemat de stâlp ce trece prin toate cele zece etaje, în mijlocul a ceea ce va fi un blestemat de living.

„Hristoase!" murmură cineva. „Cum dracu?" începu altcineva. Restul păstra o linişte ameţitoare.

Simţind că se înfurie, Ross se ridică să-şi umple din nou ceaşca, mişcându-se încet şi cu grijă, păstrându-şi faţa calmă. *Lucrezi la un proiect mare*, gândea el, *ai antrenat pe cei mai buni oameni ai tăi la asta, ai obţinut acordul de la o sută de comitete, agenţii şi oricine era interesat de acest proiect, ai fost descris în ziare ca inventiv, curajos, strălucitor — şi apoi ţi-ai irosit anul următor sau chiar alţi doi aplanând explozii pe care nimeni nu le putuse prevedea.*

Se întoarse la scaunul lui.

— Dacă este un stâlp de structură, spuse el calm, bănuiesc că a fost adăugat în timpul construcţiei, acum cincizeci de ani. Nimeni nu s-a obosit să redeseneze planurile ca să arate ce au făcut. Aveţi idee cum să se evite un stâlp de beton în mijlocul unui living?

Cei din jurul mesei începură să emită sugestii, pe când Ross asculta. După un timp, Ross spuse:

— Vom face apartamente pe mai multe etaje. Dacă nu poţi avea o mansardă modernă, construieşte o casă victoriană. Cu lărgimea a două camere, cu înălţimea a două sau trei etaje. Scări în spirală, dacă nu avem spaţiu pentru unele convenţionale...

Ei prinseră ideea, le plăcu şi începură să o dezvolte entuziasmaţi. Ross programă o întâlnire pentru mai târziu în aceeaşi săptămână ca să lucreze la schiţele finale.

— Mai sunt alte probleme?

Nimeni nu vorbi. *Nu mai sunt explozii*, gândi el. *Până mâine.*

— Eu am o problemă înainte să trecem la alte proiecte. Donna, am primit o copie a raportului tehnic al lui Macklin Building. L-ai văzut?

— Desigur, Ross. Eu l-am comandat.

— Tu l-ai comandat... în el se spune că acest colţ de nord-est s-a lăsat cu doi inci.

Ea încuviinţă din nou.

— Pe naiba, eu am ştiut asta. Şi tu ai fi ştiut, de asemenea, dacă te -ai fi dus să te uiţi. *Eu nu am nevoie de un consultant să-mi spună ceea ce pot să văd din crăpăturile de pe pereţi.*

Ross era conştient de surpriza de pe feţele celor din jurul mesei; nu fusese influenţa stabilizatoare pe care ei o aşteptau. Dar era îngrijorat şi nu ascundea asta.

— Problema nu este *dacă* se tasează, ci *de ce*; şi dacă e ceva în neregulă cu fundaţia, ce va trebui să facem? Este această clădire în pericol să se prăbuşească? Ar trebui să oprim lucrările de renovare până când o ranforsăm? Asta v-am cerut să găsiţi în decembrie trecut; ce dracu' aşteptaţi? Unde este raportul tehnic despre fundaţie?

— Acesta nu s-a făcut, spuse Donna în defensivă. Tu ai spus că era o anumită companie pe care doreai s-o foloseşti, din Los Angeles, şi ei sunt ocupaţi până peste cap. Ţi-am dat un referat în legătură cu asta, Ross; se pare că nu pot veni până în iulie. Eu m-am uitat la clădire, şi am încercat să aduc inginerii aici mai devreme, dar ei nu au putut s-o facă. Dacă vrei, îi voi suna pe alţii.

— Nu, îmi amintesc acum. Ştiu că tu nu laşi lucrurile la întâmplare, Donna, şi ştiu că n-ai lucra la o casă fără s-o inspectezi. Îmi cer scuze.

Pe când se întorcea spre biroul său, secretara îl anunţă:

— A sunat Derek Hayward. Va întârzia câteva minute.

Ross dădu din cap. Se întâmpla altceva: de ce aranjase fratele lui, care nu pusese niciodată piciorul în biroul lui, o întâlnire pentru această dimineaţă?

— Bună treabă, spuse Derek, privind împrejur la biroul renovat, în timp ce-şi strângeau mâinile. Ce faci? Melanie spune prietenilor ei că eşti distrus, dur şi că nu ai astâmpăr.

Ross chicoti.

— Ce înseamnă asta?

— Nimeni nu ştie. Cred că nici chiar Melanie. S-ar putea, totuşi, să fie legat de bani.

— Se poate, într-adevăr.

Zâmbiră amândoi şi Ross simţi un regret de moment că nu erau prieteni. *Păreau* apropiaţi, el o ştia; un străin ar fi remarcat asemănarea fizică, degajarea cu care stăteau în scaunele lor, zâmbetele pe care le schimbau, modul rapid — de cele mai multe ori intuitiv — în care comunicau uneori. *Ca nişte prieteni buni,* gândea Ross. *Dar noi nu suntem prieteni. Numai fraţi. Şi nici unuia dintre noi nu-i place nimic de la celălalt.*

Prepară o cafea proaspătă şi se aşezară pe canapeaua de piele. Derek se gândi un timp, apoi întrebă amabil.

— Cine controlează contractele de la Bay Bridge?

— Un număr de persoane.

— Dar tu tragi sforile.

Ross tăcea, întrebându-se cine îi furnizează lui Derek informaţiile. Putea fi cineva din biroul antreprenorului sau unul dintre contractanţi.

Derek se rezemă în scaun.

— Deci este adevărat.

— După câte ştiu.

— Pui de căţea ce eşti! Unde ai învăţat să joci ca băieţii mari? Ţi-ai făcut o reputaţie frumoasă de când te-ai mutat aici — nu poţi să-ţi imaginezi câte persoane cred că-mi fac plăcere când îmi laudă frăţiorul până la ceruri — dar tu n-ai jucat niciodată asemenea mize. Şi ţi s-a urcat la cap. Unul dintre cele mai mari proiecte pe care le-a avut vreodată acest oraş, şi nu poţi să rişti o concurenţă. *Eu ar fi trebuit să fiu parte contractantă la acest proiect.* Dar tu m-ai eliminat.

— Greşeşti. Eu am vrut să participi.

— Rahat. Tu îi aveai pe antreprenori la cheremul tău; tot ce trebuia să faci era să arăţi în direcţia mea.

A fost pentru prima dată în vieţile noastre, se gândea Ross, *că am avut puţină influenţă asupra unui lucru pe care şi-l dorea Derek.*

— Ei şi-au ales singuri contractantul. Eu te-aş fi vrut ca sub-contractant, să construieşti zona comercială. Dar nu am făcut decât sugestia, nu am participat la nici una din deciziile finale. Tu ştii asta.

— Minţi.

— Pe naiba! (Ross inspiră.) Foloseşte-ţi bunul simţ. Cei mai mulţi nu au făcut niciodată până acum un asemenea proiect. Ei nu au ştiut cât va dura sau cât de mult ar trebui să se cheltuiască, înainte de a putea începe. În ziua în care am obţinut promisiunile pentru banii federali, ei au cumpărat şampanie; erau cinci ani de când aşteptam aprobările finale de la agenţiile federale, de la cele ale oraşului şi de la grupurile comunităţii, şi ei cheltuiseră douăzeci de milioane de dolari pentru teren, studii de fezabilitate, scheme şi tot restul, *iar noi încă nu săpasem prima groapă*, ei au fost prea prudenţi chiar ca să cumpere bere. Toţi erau tensionaţi, jurând că acesta va fi cel mai cinstit proiect de la locuinţele-peşteră încoace; nu voiam nici un fel de piedici. Deci cum crezi că s-ar fi simţit să dea şaptezeci de milioane de dolari pentru contractul unei corporaţii care era proprietatea familiei arhitectului, arhitectul fiind şi în consiliul de direcţie?

Gura lui Derek era ca o linie subţire.

— Cu cine dracu' crezi că vorbeşti? Eu cunosc o grămadă de contractanţi; lucram cu ei când tu încă mai pupai în fund profesorii din colegiu. Nimeni nu este curat, frăţioare. Şi toată această grijă nenorocită pentru corporaţia familiei... ai fi putut să-ţi arăţi grija când ai făcut familiei bucata cu cele trei sute de milioane de dolari. De ce nu m-ai sunat de la început? Am fi putut aranja o companie de formă prin care să intre contractele, şi un fond ca să fie plătiţi politicienii sălbatici din Sacramento...

— De ce nu m-ai sunat să-mi sugerezi asta?

— Să te sun? Să cer favoruri de la tine?

— Pentru ce eşti acum aici? întrebă Ross monoton.

Derek nu răspunse.

În trecut, când Derek se înfuria ca un taur, acuzând şi atacând, Ross se retrăgea — odată a mers până acolo încât să plece la New York — ca să nu se confrunte cu el, revoltat de tactica pe care o folosea. Dar ceva se schimbase. *Bay Bridge este motivul,* gândi Ross; mi-am dat seama *de ceea ce pot să realizez. Şi Melanie; forţându-mă să fiu singur şi să aflu cine sunt cu adevărat.*

— Decizia privind antreprenorii pentru Bay Bridge nu a depins niciodată de mine. Investitorii şi-au făcut propriul joc, era copilul lor — nu al nostru, nu al meu. Şi ei au hotărât să confere lui „Hayard Corporation" contractul pentru platforma de parcare, nimic altceva. Nu m-au întrebat pe mine; mi-au spus numai. Orice ai aflat, ăsta este adevărul.

Derek tăcea, muşchiul de lângă ochi pulsându-i ritmic pe masca netedă a feţei.

— Şi ce e cu Brock Galvez? Nu a avut nimic de spus bandei tale curajoase de investitori?

— A spus multe. El a sugerat chiar să se facă o companie de formă prin care să intre contractele. A făcut tot ce a putut. Cât i-ai plătit? Nu, nu-i nimic; nu contează.

O undă de repulsie îl străbătu pe Ross şi se întoarse, privind la nenumăraţii oameni care, în pauza de amiază, luau prânzul pe iarbă şi pe băncile din Levi Plazza. Galvez putea să-i cumpere şi să-i vândă pe ei toţi; dacă Derek l-a cumpărat, asta n-a fost cu bani, ci cu servicii — droguri, sex, informaţii confidenţiale — şi Ross nu dorea să ştie nimic despre asta.

— Dacă vorbim despre plată, spuse Derek blând, cât ai plătit pentru informaţiile pe care le-ai obţinut despre Bay Bridge înainte să cumperi Macklin Building?

Ross se întoarse.

— Eu nu am ştiut nimic despre Bay Bridge când am cumpărat-o.

— Nu ai ştiut, spuse Derek în bătaie de joc. După cum am aflat, ai cumpărat-o în 1976; chiar l-ai lăsat pe Macklin să-şi păstreze spaţiul pentru birou. Şi un an mai târziu investitorii încep să cumpere teren chiar în spatele său pentru o investiţie de trei sute de milioane de dolari. O coincidenţă uimitoare — sau cineva care vinde informaţii.

El aşteptă, dar Ross nu dădea nici un răspuns.

— Pentru ce altceva ai fi cumpărat asta? întrebă el.

Fratele său era îngrijorat de Macklin Building, gândi Ross. Dar nu era pregătit să-i vorbească despre asta.

— Îţi voi spune odată. Cât despre Galvez, el a făcut pentru tine tot ce a putut; presupun că va continua să încerce. Dar nu e nebun; când nu este votat, se întoarce şi merge cu majoritatea. Şi ei nu se vor supune.

Derek dădu din cap gânditor şi se întoarse să plece. *Fără să se mai gândească la pierderile suferite*, îşi spuse Ross. Rareori făcuse el greşeli atât de serioase ca asta — contând pe un investitor fără să strângă informaţii de la alţii — dar când o făcea, nu pierdea timpul de pomană; şi Galvez la fel, ştia când să-şi revizuiască atitudinea.

Dar la uşă Ross îl reţinu, întrebând, fără să-şi poată reţine cuvintele:

— Ce face Katherine?

Imperceptibil, faţa lui Derek se întunecă.

— Destul de bine.

Ross aşteptă.

— Şi cu bijuteriile ei? A vândut prin Mettler?

— Da.

— Destul ca să poată trăi din asta?

Urmă o scurtă pauză.

— Cu un ajutor bănesc.

Ochii lor se întâlniră. Lui Ross nu i-ar fi trecut prin minte că ea lua bani de la Derek.

— Ar trebui s-o suni, spuse Derek agreabil. Acum că trăieşti singur. Este extraordinar de adaptabilă.

Ross scoase un oftat pătrunzător.

— Eşti un nenorocit crud.

— Măi, măi, ce sensibilitate. (Derek zâmbi rece, amuzându-se.) Asta trebuie să vină de la faptul că eşti înşelat cu un bărbat mai tânăr. Nu te deranja să mă conduci; ştiu drumul.

Traversă holul de primire şi apoi dispăru, paşii lui răsunând tot mai îndepărtat.

Ross strânsese atât de tare marginea uşii de la camera sa, încât îi rămase o dungă în palmă când se întoarse la scaunul lui.

Stând la birou, privind lucrările care-i cereau atenţie, dură mult până când muşchii săi îşi slăbiră încordarea şi începu să se relaxeze. Pentru că ştia că nu numai Derek era motivul frustrării lui. Era şi Katherine, iar când Ross se întoarse la dosarele cu hârtii de pe biroul lui, dorea al dracului să poată să o uite şi să se concentreze asupra unor lucruri mai importante.

Când sosi Katherine, Victoria supraveghea împachetatul unei duzini de geamantane şi genţi cu îmbrăcăminte. Rochii, fuste şi bluze zăceau pretutindeni în dormitorul alb şi auriu ca nişte siluete extenuate care se aruncaseră ele însele pe patul larg, pe scaune şi pe divanul de mătase să-şi tragă sufletul.

— Uită-te la asta, spuse Tobias, citând răutăcios:

„Rochii ca să stai jos, să stai în picioare şi să te plimbi,
Rochii ca să dansezi, să flirtezi şi să discuţi,
Rochii în care să nu faci nimic." — Dragă Victoria, ai sau nu ai debarale pline în Franţa?

— Foarte probabil, spuse ea. Nu am mai fost în Franţa de un an. Lily, poţi să-mi dai ce-i acolo?

Camerista îi dădu două costume tricotate. *„St. John" şi „Castelberry"*, cugetă ea. *Atât de asemănătoare. De ce le-am cumpărat pe amândouă?*

— Ca să sprijini industria tricotajelor, îndrăzni Tobias.

— Nu ştiu nimic despre industria tricotajelor, Tobias. După cum ştii foarte bine, trebuie să fi avut eu un motiv, doar că nu pot să-mi dau seama care. Este adevărată risipă. Katherine, sunt măsura ta; te rog, ia unul.

— Mi-ar plăcea, răspunse Katherine, încântată. Mulţumesc.

Altădată, ar fi refuzat instinctiv, chiar cu duritate, gândind că fiecare ofertă de a o ajuta era o critică la adresa lui Craig sau a neajutorării ei. Dar acum, mai încrezătoare în ea însăşi, admiră tăietura superbă a celor două fuste albastru deschis, a jachetelor încheiate cu nasturi şi a bluzelor de mătase care atârnau sub fiecare, şi sărută obrazul Victoriei.

— Voi părea chiar elegantă, îţi mulţumesc.

— Tu pari întotdeauna elegantă. Dar, desigur, hainele ajută. Nu te-am văzut de câtva timp, draga mea. Ce ai mai făcut?

— Am muncit, am împrumutat bani... spuse Katherine cu tristeţe. Nu am vrut, dar mi-a fost teamă să folosesc banii de coşniţă ca să cumpăr aur şi argint.

— Bine ai făcut, declară Tobias. Este mult mai bine să împrumuţi, decât să foloseşti banii proprii. De la care bancă?

— De la „Bank of America".

— Foarte serioasă.

— Dar am folosit comanda lui Mettler drept garanţie. Dacă el nu ar fi cumpărat întreaga colecţie...

— Katherine, tu eşti mai bună decât crezi că eşti. Întotdeauna. Dacă ţii minte asta, vei îmbătrâni mai încet.

— Să nu-ţi faci niciodată griji pentru un împrumut, Katherine, spuse Victoria. Până la scadenţă. Ce e asta? (Luă o rochie lungă dintr-o grămadă de pe patul ei.) Saten. De ce este asta aici? N-aş purta niciodată o rochie de saten la Menton. În restul Rivierei, poate, dar eu păstrez vila de la Menton special pentru că este nepretenţioasă. Şi unde este puloverul meu negru cu buzunare?

În timp ce dispăreau în garderobă, Tobias zise cu voioşie:

— Are douăzeci de pulovere în comoda din stânga uşii dormitorului ei din Menton. După vara asta, fără îndoială va avea treizeci. Eşti melancolică, draga mea?

— Din cauza împrumutului? Nu...

— Nu mă gândeam la împrumut.

Katherine râse scurt.

— Nu este cinstit că tu poţi să-mi citeşti gândurile, Tobias; eu nu le pot citi pe ale tale.

— Bineînţeles că poţi; de ce cred eu că tu poţi fi melancolică?

— Crezi că mi-ar place să merg în nepreţiosul sud al Franţei şi să stau în propria mea vilă şi să fac călătorii la Paris, în ţara vinurilor şi în Alpi.

— Şi nu ţi-ar place?

— Ba da.

— E-n regulă. Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Nimic, Tobias; ce pot să fac? Eu mă voi simţi mai bine când Victoria va pleca la vila ei. Am mult de lucru, nu voi cloci toată vara, dacă asta crezi.

— Desigur că nu vei cloci; nu eşti genul. Eu mă întrebam numai de ce nu mergi în sudul Franţei.

— Nu pot să-mi permit să merg în sudul Franţei.

— E adevărat. Dar Victoria nu cere chirie de la musafiri, iar trei bilete de avion pot fi considerate un avans la cadoul pentru ziua de naştere — ziua ta de naştere este în august, nu-i aşa?

— Trei bilete de avion?... Până în Franţa? Să stau cu Victoria? Dar ea n-a scos nici un cuvânt despre asta.

— Ah, dar mi-a spus mie. De la Crăciun s-a tot frământat cum să te roage s-o însoţeşti la Menton. De ce crezi că merge în iulie, când perioada ei obişnuită este aprilie şi mai? A aşteptat până când Todd şi Jennifer au terminat şcoala. Victoria nu este timidă, după cum ai

observat fără îndoială, dar după refuzul tău sever din martie trecut la oferta ei de a te ajuta în cariera ta de bijutier, ea călca în vârful degetelor în jurul tău, dorind să dea, dar fiindu-i teamă să încerce. Eşti cumplită când refuzi, draga mea. Dar tocmai acum ai acceptat în mod graţios o rochie tricotată şi mi-a trecut prin cap că ai putea să accepţi şi o călătorie în Franţa dacă îţi explicăm asta cu grijă, ceea ce am şi făcut. Ţi-ar place să pleci în Franţa cu Victoria?

— Desigur, chiar foarte mult. Eu nu am fost niciodată în Europa. Dar cum putem pleca? Nu am făcut demersuri...

— Nici vorbă de obstacole! Lasă-mă să mă gândesc. Paşapoartele voastre sunt valabile?

Katherine scutură din cap.

— Noi n-am călătorit niciodată. Şi n-am avut nevoie de ele ca să ne mutăm aici...

— Vai, dragă, vai. Ei bine, noi avem prieteni în serviciile guvernamentale, aşa că vom rezolva uşor asta. Altceva? Bijuteriile tale. Poţi să lucrezi la desene în Franţa şi să faci piesele când te întorci. Poţi să stai un timp mai îndelungat şi să te ocupi totuşi şi de schiţele tale. Trei săptămâni? Patru? Copiii, bineînţeles, nu sunt la şcoală şi tu ai spus că nu-i trimiţi în tabără.

Ea dădu din cap.

— Da? întrebă Tobias.

— Da, nu-i trimit în tabără.

Râseră amândoi.

— Ne-ai spus acum câtva timp că nu-l mai vezi pe Derek, aşa că dacă te-ai întors la el sau ai pe altcineva...?

— Nu.

— Atunci nu e nici măcar o idilă care să te reţină în oraş.

— Nici măcar asta, spuse Katherine. Nu este într-adevăr nimic ce să mă reţină în oraş. *În afară de Craig.*

Cuvintele erau întunecate faţă de încrederea luminoasă a lui Tobias. *Dacă ar veni să ne caute, ar găsi o altă casă goală.* Dar plăcerea curgea prin ea ca mercurul, şi gândindu-se la Craig îşi aminti doar vremurile, cu mult timp în urmă, când ea voia să facă planuri de călătorii în Europa şi Craig refuza. Acum, deodată, înţelese de ce. El nu avea paşaport. Nu putea să obţină unul fără certificat de naştere pentru Craig Fraser. *Presupun că ar fi putut să aibă unul fals*, îşi zise Katherine. Dar poate că el se gândea destul la viaţa lui care era deja falsificată. Simţi o undă de milă pentru el. *Nu era liber să călătorească prin lume şi nu putea să-mi explice asta fără să-mi spună adevărul despre el însuşi.* Aşa că mai era încă un secret, încă un gol între ei...

— Nimic nu te reţine aici, repetă ca un ecou Tobias, cu un zâmbet vesel luminându-i privirea şi Katherine simţi revenindu-i plăcerea.

Victoria, care ascultase tot, ieşi din garderobă cu braţele încărcate de haine, spunând:

— Bineînţeles, Katherine, vei dori blue jeans-i şi toate lucrurile obişnuite, dar eu am mult prea multe pulovere şi fuste şi toate sunt perfecte pentru tine...

Se opri când Katherine şi Tobias izbucniră iarăşi în râs.

— Ca o parte din cadoul tău pentru ziua de naştere, continuă ea cu calm. Eu nu pot să-mi imaginez de ce găsiţi voi asta de râs. Katherine, va dura o zi sau două pentru a obţine paşapoartele, dar după asta, cât de repede poţi să vii? Vei zbura până la Nisa, maşina te va întâlni şi tu şi cu mine vom face un drum special la Paris pentru cumpărături. Ţi-a spus Tobias de patru săptămâni?

— Da, oftă Katherine. Dar nu sunt sigură...

— Draga mea — Victoria îşi puse mâna pe obrazul Katherinei — iartă-mă dacă par puţin cam autoritară; sunt atât de fericită că mă vei lăsa să-ţi ofer asta! Este aşa de mult de când nu s-au mai auzit voci tinere la vilă... Ei bine, atunci — brusc, ea se întoarse spre maldărele de haine de pe pat — s-a făcut. Tobias va aranja cu paşapoartele şi trei bilete pentru cinci iulie. Numai dacă, desigur, nu ai o obiecţie serioasă?

Pentru că plăcerea era prea mare ca să o poată cuprinde, Katherine sări în sus şi-şi petrecu braţele în jurul Victoriei.

— Mulţumesc. Ah, sună aşa de *palid* — cum pot să-ţi spun?

— Suficient, dragă Katherine. Atâta timp cât îţi face plăcere...

— Te iubesc, spuse Katherine. Şi acum mă duc acasă pentru că nu pot să mai aştept să le spun şi copiilor. Sau să te ajut să împachetezi?

— Lily este aici. Şi Tobias mă ajută spunându-mi că nu am nevoie de nimic, ceea ce reduce cantitatea pe care o împachetez. Te sun mâine dimineaţă înainte de a pleca.

Victoria o sărută pe amândoi obrajii.

— Spune-le copiilor să exerseze franceza. Ce bine ne vom simţi, draga mea!

Katherine zâmbea când părăsi clădirea, aproape cântând de plăcere când îi spuse „la revedere" portarului; faţa acestuia se întinse într-un zâmbet larg de răspuns. Şi-l mai păstră câteva clipe mai târziu, când deschise uşa să-l lase pe Ross să intre.

— Cea mai fericită tânără doamnă pe care am văzut-o vreodată! Chiar acum a plecat doamna Fraser, spuse el, închizând grilajul liftului şi începând cursa ceremonioasă până la apartamentul Victoriei.

Ross o văzuse coborând panta abruptă a lui Washington Street. Frumuseţea ei distinsă atrăgea privirile trecătorilor, dar pe el îl şocase strălucirea feţei şi uşurinţa cu care păşea. *O femeie fericită*, gândi el; anticipând veselia, grăbindu-se — probabil pentru că o aştepta cineva.

— Tocmai ai pierdut-o pe Katherine, spuse Victoria, sărutându-l. Vrei să iei un sherry cu noi, nu-i aşa? Tobias crede că asta ajută la împachetat.

— Altfel mi se pare că obosesc din cauza eforturilor tale, spuse Tobias. (El îi dădu un pahar lui Ross.) Derek a fost aici mai devreme, să-i ureze Victoriei călătorie plăcută. Este uimitor cum a crescut în ultimul an interesul lui pentru starea Victoriei.

— A crescut? întrebă Ross. N-am ştiut. (El reflectă.) Craig, bineînţeles. Şansa că s-ar putea întoarce. Ciudat, cum planează deasupra familiei.

— Distrugător, spuse Tobias cu înţelepciune. Gândurile despre el aduc gânduri despre dezagregare emoţională şi financiară.

Ross şi-l imagină pe Craig cel din tinereţea lui: ochii căprui privind pentru aprobare, când era ocupat cu modele de avioane, sculpturile în lemn, castele complicate din beţe de chibrituri. Sau îl vedea navigând cu barca lui în golf, visând la zgârie-norii pe care-i va construi şi la călătoriile pe care le va face cândva în Europa şi Asia, cât de departe va putea să meargă. Distructiv? Numai Derek îl găsise distrugător în zilele acelea.

— Derek a amintit de Bay Bridge Plazza, spuse Tobias vorbind foarte natural. Pare să creadă că noi am fost înlăturaţi din afaceri. De ce oare? Nu vorbi în doi peri, Tobias. Derek ţi-a spus că a fost la mine.

— Aşa a făcut. Credeam că ar trebui să aud viziunea ta înainte să-mi fac o părere.

— „Hayward Corporation" va avea o parte mică din Bay Bridge. Restul va fi construit de alţi antreprenori. Investitorii se tem de apariţia unui conflict de interese. Asta e tot. Nu cred, Tobias, că trebuie să-ţi prezint scuze. Nu a existat niciodată vreun motiv să te îndoieşti de cinstea mea. Sau de loialitatea faţă de familie. Dintre toate locurile unde sper să găsesc înţelegere, acesta este cel pe care contez cel mai mult; nu mă aştept să ajung la sfârşitul unei săptămâni diabolice şi să fiu pus la prăjit pentru relaţia cu fratele meu.

— Ei, ei, acum, dragă prietene. (Tobias se uita entuziasmat la Ross.) Eu vorbeam de corporaţie, nu de tine şi de Derek. Totuşi, nu este momentul. Pari obosit... şi furios. Ai vrea să-ţi descarci sufletul — cum zic tinerii?

Ross râse.

— Îmi pare rău, Tobias. Tu nu meriţi asta. Vrei să afli cu adevărat cum mi-am petrecut ultima săptămână?

Aşezându-se pe o pernă, cu coatele pe genunchi, Ross descrise şedinţele echipei sale despre problemele de la Bay Bridge şi discuţia cu Derek.

— ...şi am început cel puţin de o duzină de ori în această săptămână o scrisoare către Jacques Duvain, explicându-i că nu pot să fiu consultantul lui la Paris.

— Ai început-o? întrebă Tobias. Şi nu ai terminat-o?

— Încă nu. Din anumite motive o amân. O voi face mâine. Dar nu am terminat cu săptămâna mea. Vineri seara i-am luat pe Carrie şi Jon. Îţi poţi imagina cum m-am simţit, Tobias, bătând la uşa principală a casei care a fost a mea ani de zile?

— Dar i-ai cerut Melaniei să-ţi dea cheia nouă.

— Nu o voi folosi până nu va fi nevoie. Nu mai locuiesc acolo, aşa că bat la uşă.

— Corect, dar deprimant. (Tobias mai turnă sherry.) Şi cum vă descurcaţi voi trei?

— Nu prea bine. Ne ciorovăim pentru lucruri mărunte. În această după-amiază, pe când îi duceam acasă cu maşina, Carrie a spus: „Mama se plimbă cântând despre Guy sau cum naiba-l cheamă, iar tu ai o casă cu piscină; noi suntem singurii nefericiţi; e corect?"

— Într-adevăr? întrebă Tobias. Şi ce i-ai răspuns?

— Le-am spus că viaţa nu este dreaptă. (Ross începu să se plimbe din nou.) Venind încoace, am cumpărat un teanc de cărţi despre taţi divorţaţi. Crezi că-mi vor ajuta?

— Îţi vor arăta că nu eşti singurul. Asta ar putea să ajute.

Victoria venise calm în spatele lor. Puse o mână pe părul lui Ross.

— Săracul meu băiat. Atâtea necazuri pe capul tău.

Tobias o privi atent. Nimeni nu o ştia pe Victoria aşa de bine ca el; nimeni altcineva nu ar fi bănuit că gândurile ei goneau făcând planuri.

— Da, aprobă el. O perioadă dificilă pentru Ross.

Victoria îi zâmbi cu un aer conspirativ, apoi, ca şi cum ar fi avut o inspiraţie de moment, exclamă:

— Ross! Am o idee măreaţă!

Ross îşi ridică privirea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine; va fi în regulă. Cred că tu te gândeşti la Franţa...

— Eu mă gândesc la Franţa! Ai ghicit! Dar ar trebui să vii şi tu în Franţa! Chiar ai de lucru la Paris...

— Am refuzat.

— Te rog, nu mă întrerupe. I-ai spus chiar acum lui Tobias că ai amânat să scrii scrisoarea. De ce? Pentru că vrei să te duci. *Voilà!* Trebuie să mergi. Fă-ţi treaba de consultant la Paris şi când termini vii la Menton. N-ai mai fost acolo de mulţi ani. Ne vei vizita. Mă asculţi?

— Ascult. Carrie şi Jon îşi petrec luna iulie cu mine.

— Adu-i. Riviera este foarte sănătoasă pentru copii. Şi pentru taţii lor. Echipa ta se poate descurca un timp cu noua ta *plazza*. N-ai mai avut o vacanţă de când Melanie a început să refuze să plece cu tine; eu îţi ofer una, cu şansa să faci munca pe care o doreşti. Dacă vrei şi alte motive...

— Opreşte-te, râse Ross. (Se simţea mai uşor şi mai tonic decât fusese în ultimele săptămâni.) Nu e nevoie de alte motive. M-ai convins; este exact ce-mi trebuie.

Se ridică şi o îmbrăţişă strâns pe Victoria, sărutând-o zgomotos. Când se întoarse, văzu privirea pe care ea o schimba cu Tobias.

— Ce este? E ceva ce nu ştiu?

— M-ai făcut fericită, spuse Victoria blând. Cât de mult mi-am dorit să te văd la Menton. Ce rău îi pare lui Tobias că nu vine şi el. Ah, ce bine ne vom simţi! adăugă ea cu un oftat tremurat.

13

Hugh Hayward visase o vilă lângă Nisa de când îşi petrecuse câteva luni acolo în timpul Primului Război Mondial. Încă neinvadată de turişti, avea o evoluţie înceată, o frumuseţe vie şi o căldură de aur tot timpul anului, pe care el le ţinuse minte următorii treizeci de ani. Recesiunea şi alt război interveniseră înainte ca el să se poată întoarce, de data aceasta cu Victoria, ca să exploreze regiunea din Provence de la Marsilia până la Nisa până când au găsit Villa Serein. La vremea aceea, în primăvara anului 1948, cu greu i se potrivea acest nume, fiind departe de a fi senină aşa cum se ghemuia, goală şi pustie, în spatele unor buruieni încâlcite. Pereţii erau scorojiţi, ferestrele sparte, acoperişul era străpuns de găuri, şi toate uşile fuseseră folosite în timpul războiului ca lemn de foc.

Dar vila era aşezată lângă culmea unui deal care privea peste Menton şi portul său, preferat de mult de casele regale europene, iar camerele sale erau mari şi luminoase. În afară de asta, atât de curând după cel de-al doilea război mondial, proprietăţile de pe Coasta de Azur erau o afacere bună, în special cele dărăpănate. Înainte să se întoarcă

în America, Hugh cumpără şase, şi câţiva ani mai târziu vându cinci dintre ele cu un profit frumos.

Nu a fost niciodată vorba să se vândă Villa Serein. Odată dispărute buruienile, copacii îmblânziţi şi camerele curăţate, Victoria se îndrăgostise de ea şi întreprinse renovarea sa cu experienţa şi entuziasmul pe care nu le mai manifestase de pe vremea când conducea „Hayward Corporation".

După ce se născuseră Derek şi Ross, vila fusese extinsă la paisprezece camere, cu o terasă în faţă şi o grădină cu un lac mic în spate. De-a lungul timpului, ea fusese reînnoită de multe ori. Când sosiră Katherine şi copiii, găsiră camere pătrate cu tavane joase, luminoase şi atrăgătoare, umplute cu mobilă greoaie, în culorile însorite ale lui Pissarro şi Matisse, pictori care trăiseră în Provence şi ale căror picturi, cumpărate de Hugh când fusese soldat, atârnau pe pereţii vilei cât şi în casa din San Francisco.

— *Magnifique*, pronunţă Todd. *Merveilleux*. *Beau*. Epuizând aproape tot vocabularul său francez, mai adăugă un ultim cuvânt: *Merçi*.

Victoria râse.

— Bine zis.

Jennifer, amintindu-şi instrucţiunile mamei sale, spuse:

— Este foarte generos din partea dumneavoastră că ne-aţi invitat.

— E o plăcere pentru mine, răspunse Victoria. Vreau să vă simţiţi bine aşa că vom începe să verificăm opţiunile voastre...

Se putea înota în bazinul de dimensiuni olimpice din Menton, se puteau lua lecţii de tenis în oraş şi lecţii de navigaţie în port; exista croquet, pe care Victoria îl importase din Anglia; în plus mai erau biblioteca vilei cu cărţi în franceză şi engleză, în holul de lângă dormitoarele lor („Camerele noastre proprii!", spusese Todd, înghiontind-o pe Jennifer cu cotul) şi o grădină plină cu legume bune de cules pentru prânz şi cină.

Ca să-i ajute să aleagă, în dimineaţa următoare Victoria le dădu un credit în franci ca să plătească lecţiile sau să facă cumpărături în oraş, apoi îi prezentă grădinarului, Sylviei şi lui Charles, perechea care gătea şi avea grijă de vilă, şi care urma să-i supravegheze în următoarele zile.

— Deoarece mama voastră şi cu mine mergem la Paris ca să facem cumpărături, anunţă ea.

— Abia am sosit aici, obiectă Todd, şi voi deja plecaţi.

— Vom lipsi trei zile, spuse Victoria calm, sunt sigură că veţi face faţă destul de bine.

Katherine îşi lăsă gândurile să zboare în timp ce Victoria preluă conducerea. *Ce plăcut*, gândi ea, *să laşi pe altcineva să preia, pentru un timp, toate responsabilităţile!*

Avea ocazia de a petrece un interval mic de timp într-un loc fantastic, ce nu putea fi asemuit cu nici unul pe care-l cunoscuse vreodată. Palmieri tropicali de-a lungul portului; chiparoşi şi măslini bătrâni şi noduroşi pe dealurile abrupte, umbrind vile cu acoperişuri plate acoperite de trandafiri căţărători; casele înguste, de un roz prăfuit, din Menton se opreau numai cu puţin înainte de marginea portului, în spatele căruia iahturile lucioase şi bărcile cu pânze de şaizeci de picioare se clătinau uşor în briza blândă. O fărâmă mică de timp într-un loc atât de frumos şi cald, cu aerul înmiresmat şi senzual... Era imposibil să crezi că cineva putea să se încrunte, să se supere sau să plângă. Departe de rutina şi problemele familiare, departe de amintiri

Departe de Craig.

El nu era aici, realiză Katherine. Şi în dimineaţa următoare, când ea şi Victoria zburară la Paris, continua să fie adevărat. Umbra lui nu le urmă. Traversând un ocean, spre o lume diferită, ea se rupsese de el. Pentru un timp...

În timp ce avionul se căţăra rapid deasupra semilunei albe de pe cerul Nisei, Victoria spuse:

— Te-am aşteptat ca să putem merge la cumpărături împreună. Una din puţinele bucurii de a fi bătrână este să-i iniţiezi pe cei tineri în noi plăceri. Ţi-ar trebui luni de zile de umblat ca să descoperi singură cele mai bune locuri, în timp ce eu pot să ţi le arăt în trei zile. Sunt aşa de nefericiţi turiştii care nu au pe nimeni să-i îndrume.

— Poate le place să umble, sugeră Katherine.

— Prostii. Fără un plan? Nu-mi pot imagina asta.

Katherine zâmbi.

— Tu ai *întotdeauna* motive serioase pentru ceea ce faci. Deci care este cel pentru care mă duci la Paris?

— Ţi-am spus, replică Victoria rece. O expediţie de cumpărături.

Katherine simţi un semnal de avertizare, — *îmi ascunde ceva* — dar acesta se estompă când privi zonele muntoase din centrul Franţei făcând loc fermelor, câmpurilor cu grâu; apoi, dintr-o dată, Parisul: nebunia gălăgioasă a aeroportului Charles de Gaulle, aglomeraţia şi zgomotul oraşului — trotuarele îmbulzite, traficul imposibil, cafenelele în aer liber, cu măsuţe înghesuite, care erau fiecare un focar de discuţii aprinse. Chiar şi holul elegant al hotelului „Meurice" era o masă mişcătoare de oameni ce purtau discuţii rapide pe ton ridicat.

— Acum — spuse Victoria cu un oftat în liniştea apartamentului lor, când camerista le atârna hainele în dulap şi Katherine, străduindu-se să nu caşte, trecea în revistă camerele luxoase — vom merge la cumpărături. Luăm prânzul la două la „Maxim" cu Henri Flambeau. Un vechi prieten — adăugă ea ca răspuns la privirea întrebătoare a Katherinei — care, întâmplător, posedă câteva magazine de bijuterii fine. Trebuie să-ţi extinzi cercul de cunoscuţi, draga mea. În special în Franţa.

Katherine râse.

— Mulţumesc. Mi-ar place foarte mult să-l întâlnesc.

Deci acesta era motivul Victoriei de a face o călătorie la Paris. Un elan de recunoştinţă şi dragoste o cuprinse, amestecându-se cu plăcerea de a fi la Paris, şi când părăsiră hotelul şi merseră în lumina soarelui prin marile grădini de la Tuilleries, era ca şi cum fiecare poveste cu zâne pe care o ştia se trezise la viaţă, şi ea era eroina tuturor. Picioarele începură să i se mişte în paşi mici, ca de dans, şi avea probleme să-şi potrivească mersul cu hoinăreala calmă a Victoriei.

Pe Rue Cambon, Victoria se opri la „Casa Chanel".

— De ce nu mergi mai departe? sugeră ea puţin prea veselă. Ne întâlnim la „Maxim" pentru prânz.

— Nu, zise Katherine iute. Mi-ar place să-mi arăţi locurile tale preferate. Vreau să fiu cu tine.

— Bine, spuse ea, iradiind de plăcere. Ce zi frumoasă! Adesea este prea cald la Paris în iulie. Ne oprim un moment la „Chanel" şi apoi vom merge mai departe.

Parisul Victoriei era aproape în întregime cuprins într-un triunghi, având coloana lui Napoleon, din Place Vendôme, în centru. Aici erau străduţele şi marile bulevarde dedicate culturii şi consumului: magazinele cele mai elegante din lume, cu intrări şi vitrine discrete, în lungul bibliotecii naţionale şi operei, cu domuri, coloane şi sculpturi extravagante în piatră.

— Opera este acum deschisă publicului, zise Victoria în trecere. O vom vizita dacă vom avea timp.

Apoi, când trecură de Biblioteca Naţională, adăugă:

— Domul sălii de lectură a bibliotecii este cu adevărat uimitor. Îl vom vizita, de asemenea. Mai târziu, „Madeleine": unul dintre teatrele mele favorite. Dar planul pentru astăzi este să vizităm magazine.

Katherine dorea să zăbovească pretutindeni, în grădini şi în intersecţii unde perspective plănuite cu grijă se întindeau de-a lungul străzilor, dar ea rămase cu Victoria şi primi o lecţie succintă despre designerii europeni şi cele mai bune locuri pentru cumpărături.

La „Maxim" le aştepta Henri Flambeau. Le privi pe cele două femei venind spre el, scăldate în lumina soarelui — de aceeaşi înălţime şi siluetă, având un anume fel de a-şi ţine capul care-i făcea pe trecători să se uite de două ori; una bătrână, cu oase ascuţite, cu pielea uşor ridată, de o frumuseţe fragilă, pălind ca o fotografie veche în lumina descrescândă a amurgului; cealaltă tânără, cu drăgălăşenia ei care impresiona prin trăsături opuse: o faţă tăiată delicat şi totuşi puternică, un ten palid, dar îmbujorat, ochi minunaţi, înţelepţi, dar la fel de lipsiţi de prejudecăţi şi înfocaţi ca ai unei fete tinere. *Ce tipuri diferite de frumuseţe*, medită Henri, şi — când le văzu schimbând un zâmbet — *cât de mult se iubesc!*

— Spune-i lui Henri despre bijuteriile tale, ordonă Victoria de îndată ce se aşezară.

Intimidată, Katherine începu să vorbească repede, iar Henri o urmărea cu atenţie, admirând-o în acelaşi timp. Apoi o rugă să-i prezinte desenele.

— Aha! spuse, studiindu-le şi dând din cap neangajant.

Victoria, pierzându-şi răbdarea, întrebă:

— Te interesează sau nu? Ăsta nu-i un joc, Henri!

El îşi întinse mâinile.

— Bineînţeles că nu; *Madame* Fraser este foarte serioasă în meseria ei. Dar înţelege că eu nu mă angajez până când nu-i văd lucrările. Desenele sunt interesante.

— Interesante! (Victoria îşi ridică sprâncenele.) Aşa de prudent — şi eşti francez!

— Francezii sunt oamenii cei mai prudenţi, replică el. Americanilor le place să creadă că noi suntem indiferenţi. *Madame* Fraser, când doriţi să vindeţi la Paris, vă rog daţi-mi să văd mai înainte tot ce faceţi.

Apoi schimbă subiectul, întrebându-le dacă au văzut Beaubourg-ul, un muzeu modern de arhitectură construit anapoda, cu ţevile la vedere, raze structurale şi lifturi ce urcă în viteză pe partea exterioară a clădirii.

— Întregul Marais fusese redescoperit, spuse el. Toate aceste case mari au fost folosite ca fabrici şi acum sunt restaurate şi transformate în apartamente. Imaginaţi-vă: după două secole cât a fost neglijat, este din nou acceptabil să locuieşti în Right Bante.

— Cineva mi-a vorbit, spuse Victoria gânditoare, despre un scuar regal din cartierul Marais, care va fi redat publicului. Cel mai vechi din Paris... care este numele său?

— Place des Vosges, zise Henri. Dar este cu adevărat extraordinar; de fapt, îl găseşti în toate ghidurile turistice. Dacă aveţi timp pentru o vizită...

— Ne vom face timp, declară Victoria. Poate în după amiaza asta, Katherine? Ai vreo obiecţie?

Puţin zăpăcită de cât de repede hotărâse că aveau timp, Katherine dădu din cap, aprobator.

Şi aşa s-a întâmplat că Victoria şi Katherine stăteau la ora patru şi jumătate după amiază în faţa numărului 21 din Place des Vosges, chiar când Ross Hayward ieşea dintr-o arcadă alăturată; ridicându-şi privirea de pe fotografiile pe care le studia, întâlni ochii mari şi nedumeriţi ai Katherinei.

Se priviră în tăcere.

— Ei bine, Ross... spuse Victoria cu o surpriză moderată. Mi s-a părut mie că numele acestei pieţe îmi suna familiar când l-a menţionat Henri! Este proiectul prietenului tău, Jacques?

Ross începu să înţeleagă.

— Ştii perfect de bine că acesta este, spuse el, sărutând-o pe Victoria pe amândoi obrajii. (Dădu încet din cap.) Nu puteai să-mi spui adevărul în loc să foloseşti aceste trucuri?

— Nu trebuie să rişti niciodată, spuse ea calm.

Ce adevăr? se întrebă Katherine. Ross o privea şi ea îi întâlni privirea, aşteptând o explicaţie. Nu se văzuseră din martie, când ea venise la Victoria şi Ross plecase aproape imediat. Acum era frapată de aspectul lui. Îmbrăcat într-un sacou, cu cămaşa descheiată la gât, cu pielea bronzată şi părul strălucind în soare, era mai relaxat şi mai atrăgător decât îşi amintea ea; înalt, cu alură atletică, având trăsături puternice şi expresive, studiind-o cu ochii în care strălucea o sclipire de curiozitate, dar şi o promisiune de căldură.

— N-ai ştiut că voi fi aici — şi că eram invitat la Menton?

— Nu.

Katherine înţelese atunci. Întorcându-se spre Victoria, spuse:

— Trebuia să-mi fi spus.

— *Trebuia!* Nici pomeneală! (Victoria îşi înclină bărbia.) De când trebuie să dau raportul nepoţilor mei? Tobias ţi-a spus că doream de luni de zile să te iau în Franţa — m-am gândit că voi ajuta la ruperea relaţiei tale cu Derek, cu toate că ai reuşit s-o faci singură — capul lui Ross se întoarse rapid spre Katherine, sprâncenele i se strânseră într-o singură linie, şi ea realiză că el nu ştia asta — şi am dorit să împart cu tine bucuria unui loc pe care-l iubesc. Dar a trebuit să aştept până când terminau copiii tăi şcoala. Te-am invitat pe tine, i se adresă Victoria lui Ross, pentru că erai disperat — cu copiii tăi, cu presiunile de la serviciu şi Domnul ştie încă mai ce; tu aveai mare nevoie să pleci şi oricui i-ar fi păsat de tine te-ar fi ajutat; ar fi fost ciudat dacă n-aş fi făcut-o.

Victoria îi privi pe amândoi dictatorial, provocându-i să răspundă; în mod înţelept, ei rămaseră tăcuţi.

— În plus, spuse ea tăios, doresc armonie în familia mea şi am aşteptat destul ca voi să deveniţi prieteni din proprie iniţiativă. Dacă nu puteţi s-o faceţi — din indiferent ce motiv — vă veţi tolera unul pe altul câteva zile cât veţi fi împreună la vilă. Acum... — trase adânc aer în piept — găsesc destul de obositor să stăm aici. Nimeni nu are de gând să invite o femeie bătrână şi fragilă undeva şi să-i ofere un pahar cu vin?

Katherine şi Ross se uitau unul la altul, zâmbindu-şi. Oftând, Ross luă braţul bunicii sale.

— Se abuzează adesea de privilegiile vârstei! Vino pe aici; avem de făcut numai câţiva paşi.

Katherine întârzie în urma lor. Se simţea stingherită; tendinţa de a dansa de bucurie că se afla la Paris se estompase. Deci nu Henri fusese motivul vizitei lor; fusese adusă aici pentru ca ea şi Ross să poată „să se întâlnească" unul pe altul. Nu conta că Ross nu ştiuse mai mult decât ea; Katherine se simţea folosită, nedemnă de încredere ca să ia parte la o decizie.

Am fost tratată ca mai înainte. S-a schimbat numai persoana care-o face. Se alătură în linişte lui Ross şi Victoriei la „Ma Bourgogne", o cafenea mică de sub arcada uneia din clădirile din Place des Vosges. Se aşezară în scaunele de bambus la o masă rotundă; Katherine, privindu-i pe Ross şi pe Victoria în timp ce discutau despre Paris, se simţea străină. Ross continua s-o privească, dar ea nu putea să participe la bârfa şi discuţia lor despre oraşul pe care-l cunoşteau bine amândoi şi despre care ea nu ştia nimic. Îşi dorea să fie singură.

Chelnerul aduse o sticlă de Bordeaux şi le umplu paharele. Ross şi Victoria continuau să vorbească. Katherine se rezemă în scaun, contemplând eleganţa distantă a caselor de pe toate părţile scuarului cu iarbă, visând să locuiască ea însăşi cândva într-un asemenea loc.

— Katherine? spuse Victoria.

Ea tresări.

— Îmi pare rău. Nu te-am auzit!

— Cina, draga mea. Noi ne-am hotărât pentru „Tour d'Argent". Sunt foarte mulţi turişti, dar eu doresc să-ţi văd faţa când vei descoperi acel uimitor local. Vă voi fi eu amfitrioană.

Ea începu să-i povestească lui Ross despre prânzul lor cu Henri. Ascultând pe jumătate, Katherine se întreba ce aştepta Victoria să se întâmple. Presupunea că se vor îndrăgosti — sau numai să devină instantaneu prieteni? Spiritul ei de aventură dispăruse; nu ştia ce aşteptau de la ea.

— La ora nouă, deci, spuse Victoria în sfârşit, adunându-şi poşeta şi mănuşile şi ridicându-se de îndată ce chelnerul îi ţinu scaunul.

Rapid, Ross veni să-i ţină scaunul Katherinei. El îi simţi jena şi ştiu că ar fi vrut ca el să nu fie aici.

— Numai cina, şopti el. Apoi nu voi mai interveni în călătoria ta.

Katherine se uită la el, amuţită de surpriză şi încurcătură.

— Este important pentru Victoria, adăugă el, omiţând faptul că aştepta cu plăcere seara.

Se gândise atât de mult timp la ea, încât faptul că o descoperise la Paris i se păru o minune, chiar dacă se dovedise a nu fi o vrăjitorie, ci aranjamentul bunicii sale. Dar nu voia să spună asta; ea era jenată — fie datorită secretoşeniei Victoriei, fie pentru că o deranja amestecul lui Ross în vacanţa ei.

Victoria o scoase pe Katherine atât de repede de acolo, încât nu avu ocazia să răspundă, şi la fel a fost şi în cursul serii. În primul rând, în timp ce erau conduşi la masă, Victoria insistase să fie linişte absolută ca să poată urmări plăcerea din privirea Katherinei. Câteva momente, toţi trei au privit, fără să vorbească, apa Senei care de-abia susura, reflectând cerul întunecat, şi lumina strălucitoare a catedralei Nôtre-Dame, care se zărea din insula ei împădurită, părând atât de aproape încât ar fi putut să-i atingă turnurile elegante şi zvelte.

— Drăguţ, oftă Victoria. Nu am văzut asta cu Hugh. Ar fi dorit s-o fi văzut. (Se întoarse spre Katherine.) Acest restaurant are o poveste celebră.

Povestea era lungă, despre vizita unui bucătar şef şi a unui demnitar străin, şi Katherine încerca s-o urmărească în timp ce studia formele şi umbrele lăsate de Nôtre Dame şi de celelalte clădiri vechi de pe cele două insule ale Senei, care fuseseră la început centrul Parisului. Îl simţea pe Ross urmărind-o; se întrebă la ce se gândea şi-şi dori să aibă o vacanţă simplă, aşa cum se aşteptase.

Dar deodată Ross şi Victoria deveniră o societate fermecătoare, întreţinând-o tot timpul cinei cu o poveste colorată despre regii şi reginele Franţei şi despre duelurile, pasiunile, trasul cu arma, bârfele curtenilor care se învârteau în jurul lor în palatele din Paris. Katherine era mulţumită să-i asculte şi să râdă cu ei. La miezul nopţii, când chelnerul îi prezentă Victoriei o notă care-o făcu să-şi încrunte sprâncenele — şi ea era obişnuită cu asemenea sume — seara părea la fel de prietenoasă şi simplă cum şi-o dorise Katherine.

— Mulţumesc, spuse Ross, sărutând-o pe Victoria în timp ce aşteptau un taxi, pentru această minunată seară. Nu am mai spus atâtea poveşti de când eram la colegiu.

— Şi acestea au fost, probabil, cu mult mai puţin indecente, zâmbi Victoria. A fost o plăcere, dragă Ross; am avut parte de câteva ore încântătoare.

La „Meurice", Ross le conduse în hol şi luă mâna Katherinei într-a sa.

— Sper că voiajul tău este exact cum ai vrut să fie. Ai cel mai bun tovarăş din lume. Şi vila este un loc perfect de refugiu.

— Câtă formalitate, spuse Victoria cu o urmă de nelinişte. Ne vei vedea la Menton în mai puţin de o săptămână.

— Nu sunt sigur.

Se uită la încheietura subţire a mâinii Katherinei, cuprinsă încă de mâna lui. Nimic din ce spusese ea toată seara nu arătase că ar dori să-l revadă.

— Aici este mai mult de făcut decât m-am aşteptat. ...În plus, copiii mei vor sosi curând şi mă gândeam să le arăt Parisul. Vom veni dacă vom putea, spuse el repede, când Victoria deschise gura să-i facă un reproş. Te voi anunţa, într-un fel sau altul. (Strânse scurt mâna Katherinei.) Petrecere frumoasă. Dacă este ceva ce pot să fac pentru tine înainte să părăseşti Parisul, te rog, anunţă-mă.

— Pe vremea mea, pufni Victoria în timp ce ea şi Katherine intrau în lift, un domn ne-ar fi invitat la micul dejun.

Apoi se cufundă în tăcere pentru un timp, după care adăugă:

— Ar fi fost plăcut dacă Ross ar fi făcut asta.

Da, gândi Katherine, surprinsă ea însăşi, când ajunseră la etajul lor. *Ar fi fost foarte plăcut.*

Place des Vosges este un parc verde, înconjurat de treizeci şi şase de clădiri de cărămidă şi mortar, de la roz prăfuit până la roşu, cu balcoane de fier forjat şi ferestre rotunde în acoperişuri de ardezie care coboară în trepte. Arcade de piatră duceau de la fiecare *hôtel* până la o grădină particulară. Cu patru sute de ani în urmă, parcul fusese scena turnirurilor şi serbărilor regale; cu două sute de ani în urmă, casele fuseseră abandonate pentru rezidenţele noi de pe partea cealaltă a Senei, pe malul stâng; în anii '60 ele fuseseră redescoperite şi reclamate treptat de proprietarii de fabrici care acoperiseră ferestrele cu scânduri, fixaseră maşini grele pe podelele cu parchet bogat decorat, scoseseră uşile sculptate decorativ şi depozitaseră deşeurile în curţile interioare.

Când Ross a văzut asta pentru prima dată, câteva clădiri fuseseră cumpărate şi începuse restaurarea lor. Când se întoarse după cincisprezece ani în calitate de consultant al lui Jacques Duvain pentru restaurarea unuia dintre aceste clădiri, piaţa devenise un amestec viu de

nou şi vechi. Unele dintre case erau încă nereparate, dar multe fuseseră renovate, ascunzând, în spatele unor exterioare identice, case particulare, apartamente, şcoli, restaurante, o sinagogă şi un număr de câteva magazine mici şi elegante.

Etajul al doilea de la numărul 9 din Place des Vosges era deţinut de „Societatea de Arhitectură" şi, prin Jacques, care era unul din membrii săi, lui Ross i se dăduse un colţ liniştit drept birou, o masă pentru desenat şi două fotolii. În ziua de după cina cu Victoria şi Katherine, el stătea la birou, încercând să lucreze. Dar gândurile lui se îndreptau toate spre Katherine. O auzise pe Victoria spunând că o rupsese cu Derek... Şi-o aducea aminte cum privea la „Tour d'Argent" — echilibrată, dar pasionată şi curioasă, nefăcând nici o încercare să pară mondenă. Era fără pretenţii, gata să admită că erau multe lucruri pe care nu le ştia, dar ferm hotărâtă să fie independentă. Şi în această contradicţie, era în aceeaşi măsură puternică şi vulnerabilă. Anul trecut, se gândea Ross, ea fusese diferită de fiecare dată când o văzuse, schimbându-se de la nevasta protejată a lui Craig, la femeia derutată cu care cinase noaptea trecută. Realiză dintr-o dată că nu ştia nimic despre ea.

În concurenţă cu aceste gânduri, ziua era aglomerată. El şi Jacques lucrau pentru a instala un lift într-o clădire cu patru etaje; petrecură o oră cu specialiştii în adaptarea segmentelor de gips ornamental sparte cu tavanele înalte de cincisprezece picioare şi cu restaurarea parchetului, în încercarea de a-i reda luciul original; se întâlniră apoi timp de alte patru ore cu antreprenorul. Era absorbit de fascinaţia specială de a aduce în secolul douăzeci de o clădire construită în 1605.

— Da, da, admise Jacques când se întâlniră pentru prânz la „La Chope des Vosges". Sigur că este fascinant. Şi totuşi...

Făcu o pauză când luară farfuriile de pe bufetul cu aperitive de lângă intrare şi găsiră o masă.

— Acest lift mă omoară! Am cheltuit săptămâni cu liftul ăsta! Şi acum încerc ideea ta de a-l ascunde în spatele scării, dar nu trebuie să stricăm forma curbei sale — imposibil!

— La ea lucrez.

— Îmi face plăcere să aud asta. Şi eu lucrez la celelalte sugestii ale tale — pe care le-am realizat aici, la partea din faţă a holului de intrare. Dar ştii că nu pot să folosesc vestiarul. Un spaţiu perfect! O dimensiune perfectă!

— Bine, am putea să-l folosim în final! Dar înseamnă să mutăm un perete de la etajul al treilea.

— Asta-i problema! De ce tot acest efort şi cheltuieli? Este mai ieftin să demolezi şi s-o iei de la început.

— Nu întotdeauna.

— Aşa este. Dar ia în considerație: clădirile sunt făcute pentru anumite tipuri şi anumiţi oameni, cu obiceiuri şi idiosincrasii specifice. Nimeni nu construieşte pentru oameni care nu se vor naşte nici peste patru sute de ani.

— Jacques, tu ai demola această clădire?

— O iei de la început. O discuţie ciudată, nu-i aşa? Americanii sunt cei mai buni la demolări, chiar distrug case de numai treizeci sau patruzeci de ani. Uneori greşesc, dar de cele mai multe ori tind să-i aprob. Fără învălmăşeala unor idei vechi, fără balastul altor generații ori tradiţii desuete...

— Varietate, încheie Ross, ajutându-l. Sau contrast, sau istorie.

— Bine — Jacques ridică din umeri. Aşa spui tu. Dar ce pierdem noi înlocuind cu ce este într-adevăr al nostru? Uită-te la noi, tu şi cu mine. Nu luăm noi totul de la început? Desigur, oamenii nu sunt ca nişte case, dar ce crezi? N-a fost mai bine că tu şi cu mine ne-am părăsit soţiile care nu erau potrivite ca să putem s-o luăm de la capăt, îmbunătăţindu-ne situaţiile? Nu ar trebui să căutăm perfecţiunea? Ne schimbăm; pretindem căsătorii noi şi case noi. Cele vechi nu mai sunt satisfăcătoare. Cine ar plăti zece milioane de franci pentru o clădire cu patru etaje şi fără lift? Cine va tolera o căsătorie care este obositoare? (Rânji.) Asta nu e rău.

— Nu este rău... aprobă Ross, adăugând: Eu am doi copii care sunt o parte din vechea mea căsătorie. Ai vrea să-i arunc... să renunţ la ei?

— Nu, nu; asta este altceva! Tu ai regreta un asemenea gest; la fel şi ei. Permite-mi să-ţi vorbesc din experienţă. Soţia mea şi cu mine avem împreună o galerie de artă. Noi suntem parteneri buni, da? — dar îngrozitor de răi când trăim împreună. Aşa că am păstrat ce a fost bun: suntem adesea împreună, cinăm, râdem, ne dăm mâna dar mergem la altcineva pentru dragoste. Înţelegi? Nota — e rândul meu să plătesc?

— Nu, al meu.

Ross îşi scoase portofelul şi zâmbi.

— Tu eşti adevăratul consultant, Jacques. Noi nu suntem de aceeaşi părere, dar fără tine nu aş fi putut studia case vechi; iar tu îmi oferi premiul filozofiei tale ciudate. Eu nu-ţi dau în schimb nici jumătate.

— Nu-i aşa. Tu îmi aduci prietenie şi tehnologie americană. Cât despre clădiri vechi, nu este vina ta că America nu are nimic din secolul şaisprezece pe care să poţi exersa.

— Numai colibe ale pieilor roşii, spuse Ross.

Chicotiră în timp ce ieşeau de sub arcada umbrită în lumina soarelui. Ferindu-şi ochii de lumină, Ross se întoarse spre clădire şi, pentru a doua oară în două zile, se află faţă în faţă cu Katherine.

El se opri brusc. Era ideea bunicii sau a ei? Apoi îi văzu ochii — timizi, puţin prudenţi, ca şi cum s-ar fi furat pe ea însăşi ca să fie aici şi se temea că el ar fi putut să-i întoarcă spatele. Ross îi luă mâna.

— Bine te-ai întors. (Se uită împrejur.) Eşti singură?

— Da.

Ea privea întrebătoare la Jacques, care-l seconda pe Ross.

— Jacques Duvain, spuse Ross, iritat de admiraţia puternică care lumina faţa lui Jacques. Katherine Fraser.

Jacques ridică mâna Katherinei şi o atinse cu buzele.

— Ce bucuros sunt să vă salut!

Zâmbi larg şi, prin el, Ross o văzu pe Katherine pentru prima oară, separată de fondul familiar din San Francisco, fără un soţ care s-o umbrească, fără o bunică ca o damă de companie, fără Derek. Într-o rochie albastră, decoltată şi fără mâneci, cu o jachetă albă pe umeri, ea stătea singură, tentantă, ca pe un prag: o femeie tânără, de o frumuseţe neobişnuită, care ezita înainte să deschidă uşa către necunoscut. Ross înţelese de ce era intrigat Jacques.

— Am auzit că sunteţi în vizită, continuă Jacques inocent, cu o privire laterală spre Ross. Nu vreau să vă stingheresc, dar dacă la un moment dat doriţi un ghid care a trăit aici dintotdeauna... (Ochii lui surprinseră o mişcare a lui Ross.) Desigur, prietenul meu, Ross, cunoaşte Parisul aproape la fel de bine ca şi mine. Aşa că vă las — din nou, atinse mâna Katherinei cu buzele sale — dar sper să vă mai văd... (Se uită la Ross şi rânji.) Tocmai vorbeam despre un nou început. Nu am realizat că admirabilul meu prieten era cu mult înaintea mea. Poate luăm cina într-o seară, toţi trei, dacă va fi posibil?

Plecă. Liniştea umplu spaţiul lăsat de trăncăneala lui.

— De ce nu mergem? sugeră Ross. N-ai văzut ieri întregul scuar.

Katherine încuviinţă, nervoasă, şi el se gândi din nou la bunica sa în timp ce se plimbau prin jocul de lumină şi umbră. Pe de o parte era parcul verde cu fântânile şi băncile sale, pe cealaltă vechile şi solemnele clădiri. Făcură o pauză ca să privească printr-o vitrină la un meşteşugar care repara un pian.

— La ce oră ai întâlnire cu Victoria? întrebă Ross.

— Nu am. S-a întors la Menton în dimineaţa asta.

Ross se întoarse brusc cu faţa la Katherine.

— Era bolnavă?

— Nu. (Întâlni ochii lui şi zâmbi.) Zicea că este rece şi vicleană.

Ross chicoti şi Katherine râse împreună cu el.

— Ei bine, spuse el când începură să meargă. Poate că este.

Katherine se opri, îmbujorată.

— Eu acţionez singură, spuse ea. Nu sunt o marionetă, ca să fiu manipulată; eu hotărăsc singură.

Ross se blestemă.

— Îmi pare rău; nu am vrut să spun asta. Am crezut că tu nu voiai să-ţi petreci timpul cu mine la Paris, şi era aşa de limpede că Victoria dorea...

— Bineînţeles că era; chiar ea a admis asta. Dar a plecat fără să facă nici o sugestie, chiar fără o aluzie. Ea ştie că nu aş fi venit la tine numai pentru că era ceva ce i-ar fi plăcut, în special după ziua de ieri.

Ross îi privi ochii trişti.

— Atunci, de ce ai venit? întrebă el calm.

— Deoarece am vrut să vin. Pentru că am vrut să te văd.

Cuvintele ei îl uimiră prin simplitatea lor. La fel de simplu, el răspunse:

— Sunt fericit să te văd.

După o clipă, reîncepură să meargă.

— Cum a motivat Victoria plecarea ei bruscă? întrebă el.

Treceau prin faţa unei galerii de sculptură şi Katherine făcu o pauză să se uite prin fereastră.

— Spunea că-mi dă ocazia să explorez pe cont propriu. (Zâmbi, mai mult pentru sine.) Într-un fel spunea adevărul, deoarece ieri şi-a dat seama că ea mă reţinea. Mi-a lăsat apartamentul din hotel şi două zile la Paris, iar asta e minunat. Este minunată; îi sunt recunoscătoare şi o iubesc.

— Da, spuse Ross. Asta este ceea ce avem în comun.

Ochii lui aveau aceeaşi tandreţe pe care ea o văzuse la Vancouver, prima dată când îl auzise vorbind de Victoria.

— Când a plecat? întrebă el.

— După micul dejun.

— Şi nu ţi-a lasat nici o instrucţiune pentru vizitarea Parisului? Asta nu seamănă cu bunica mea.

Katherine râse.

— Mi-a lăsat numele restaurantelor ei favorite şi ale celor mai frumoase clădiri, locurile unde să merg pentru cele mai frumoase vederi, magazinele mici pentru cele mai frumoase...

— *Totul*, termină el şi râseră împreună.

Ross puse mâna pe braţul Katherinei şi o conduse într-un restaurant plin de flori.

— Ai urmat toate instrucţiunile ei?

— Mi-e teamă că am uitat cele mai multe dintre ele. Am cumpărat o hartă, am mers pe jos, am luat metroul... Şi am făcut un tur cu autobuzul.

— Cu autobuzul! Şi ce ai văzut?

— Multe clădiri mari şi statui care semănau toate între ele, după primele zece minute.

El zâmbi.

— Aşa se întâmplă în cursul unor asemenea tururi cu autobuzul. Apoi?

— Am venit să te caut, îi răspunse ea, cu o naturaleţe dezarmantă.

— De ce? întrebă el.

— Mă gândeam la tine. Nu am ştiut niciodată cu adevărat dacă mă simpatizezi sau nu şi acest lucru mă deranja, iar acum părea un moment potrivit să aflu. Ştiam că nu m-ai fi sunat niciodată; ştiam că trebuie să vin la tine.

Ross se simţea invadat de o mare uşurare.

— De ce este ăsta un loc potrivit?

— Pentru că nu este San Francisco. Nu aş fi putut să fac asta acolo.

Chelnerul aduse o carafă cu vin şi le umplu paharele. Katherine îl ridică pe al său, privind prin el la florile colorate care îi înconjurau. Văzute prin auriul palid al vinului, petalele erau alungite şi curbate, modificate în mod ciudat.

— Mă simt ca şi cum m-aş fi rupt de tot ce ştiam, de tot ce am făcut vreodată. Tot ce privesc este nou. Chiar şi lucrurile obişnuite ca băcăniile, semnele de pe stradă şi etichetele cu preţuri sunt exotice şi misterioase. Aşa că pare normal să mă comport diferit. De fapt, simt că ar fi trebuit s-o fac, deoarece totul în jurul meu este diferit. (Râse scurt.) Sună atât de nebunesc.

— Nu.

Ross se rezemă de spătarul scaunului, întinzându-şi picioarele lungi.

— Când lucrez cu Jacques la clădirea pe care o renovăm — este după colţ, ţi-o voi arăta mai târziu — stăm în faţa unui cămin vechi de trei secole şi jumătate, destul de mare să poată sta confortabil în el trei bărbaţi în picioare, şi călcăm pe un parchet care era deja ros cu mult înainte ca pelerinii să vină în America. Nu e uşor pentru mine să mă gândesc la secolul douăzeci când stau aici; nimic nu pare real. Dar tu nu ai crezut că am înţeles. Deoarece se putea să nu te simpatizez.

Ea roşi, apoi îl provocă.

— Mă simpatizezi?

— Da, spuse el uşor.

Chelnerul reapăru, împărţind vinul rămas în mod egal în pahare.

— Putem vorbi despre asta, dacă-ţi face plăcere. Dar la cină. Vrei să iei cina cu mine? Şi mâine, dacă îmi permiţi, mi-ar place să-ţi arăt Parisul *meu*. Este diferit de cel al Victoriei, dar cred că o să-ţi placă. Dacă nu ai alte planuri, bineînţeles. Şi dacă ţi se pare tentant...

Pentru prima dată, zâmbetul Katherinei era relaxat.

— Mi se pare chiar foarte tentant, răspunse ea.

Cina a fost la „Chez Philippe" — un local mic, obişnuit, aglomerat, cu conversaţii purtate pe ton ridicat, care ricoşau de pereţii de piatră, de tavanul de bârne şi de duşumeaua de ardezie roşie. Ross reţinuse o masă într-un colţ liniştit.

— Nu este întotdeauna aşa de zgomotos, spuse el când li se aduse o sticlă cu vin de ţară. Dar este un loc plăcut şi, când este aglomerat, pare o familie mare care se adună pentru a sărbători ceva. Eşti dezamăgită?

— Nu, spuse Katherine, surprinsă. De ce aş fi?

— Este o distanţă mare faţă de „Tour d'Argent" sau „Taillevent" sau „L'Archestrate". Trebuia să-ţi fi spus că eu nu sunt amator de restaurante spectaculoase. Nu contează ce specialităţi servesc; pur şi simplu, nu pot să mă bucur dacă acestea sunt puse pe locul doi faţă de oglinzile şi mătăsurile şi chelnerii în mare ţinută care ridică capace de argint de pe farfurii, ca nişte magicieni.

Katherine zâmbea; jenată, îşi aduse aminte ce impresionată fusese când Derek o dusese în cele mai strălucitoare restaurante din San Francisco. Şi era adevărat că se aşteptase la unul din locurile pe care le-ar fi ales Victoria sau Derek, şi se îmbrăcase potrivit pentru acest fel de local. Acum, mătasea de culoare galben pai părea exagerată în camera simplă.

— Arăţi minunat, o asigură Ross, urmărind privirea ei analizând toaletele celorlalte femei. Şi nu pari nepotrivită. Este o rochie pariziană?

— Da; chiar e bine? Am găsit ieri un magazin minunat, prin unul dintre designerii pe care mi i-a prezentat Victoria; un loc numit „Miss Griffes"... Ai auzit de locul ăsta?

— Da, de la Melanie. Hainele care au fost folosite pe manechine în expoziţiile magazinelor — nu-i aşa? — sunt apoi vândute pe mai nimic. Melanie nu se ducea niciodată acolo; spunea că nu-i plac hainele folosite.

— Victoria nu mi-a spus că v-aţi despărţit.

— Aşa-i, spuse el scurt. Deci ţi-a plăcut „Miss Griffes"?

— Dacă mi-a plăcut? Am intrat în transă. Nici măcar nu am socotit în dolari; am cheltuit doar franci. Nu am mai cheltuit atât pe mine de... nici nu mai ştiu de când!

— Era şi timpul s-o faci. Eşti foarte drăguţă, Katherine.

Obrajii i se aprinseră şi privi iar prin cameră în timp ce Ross o contempla. Frumuseţea ei era blândă şi mai puţin izbitoare decât a Melaniei, gesturile mai puţin tăioase, rochia, prin croiala elegantă — mai simplă decât una pe care ar fi ales-o Melanie.

Poate din această cauză părea mai fermă decât Melanie, mai constantă, mai...

Ce naiba?!, protestă el în sinea lui. *De ce dracu' le compar? Doar nu au nimic a face una cu cealaltă.*

— Să comand eu? întrebă Ross când chelnerul se apropie. Mâncarea e bască şi nu eşti familiarizată.

— Nici măcar nu ştiu ce este asta, fu ea de acord.

Ross râse.

— Este din Pirinei, un amestec între Gasconia Franceză şi nordul Spaniei. Îţi place potârnichea la grătar?

— Habar n-am.

— Vom lua la fel, atunci. El comandă, iar la sfârşit adăugă: Şi *casoullet* cu un Pomerol sau un Saint-Emilian. Las alegerea la voia ta; cel mai bun an pentru amândouă. (El se rezemă.) Dacă nu-ţi place ceva din ce am cerut, vom comanda altceva. Dar eu cred că vei găsi totul foarte gustos.

— Îmi place aici, spuse Katherine blând . Nu am nevoie de lucruri de importanţă turistică; asta a fost exact ceea ce nu mi-a plăcut la turul cu autobuzul. Tot ce am văzut a fost minunat, dar aceea a fost faţa publică a oraşului. Eu continuam să doresc să văd partea ascunsă, să fac descoperiri...

— Să dai colţul şi să găseşti oameni adevăraţi...

— ...Spălând rufe sau pregătind cina...

— ...Sau mâncând împreună într-un restaurant de cartier.

Râseră amândoi. Când chelnerul aduse paharele şi vinul, Ross îşi puse mâna pe aceea a Katherinei.

— Îţi promit, spuse el, că în următoarele două zile vei vedea partea ascunsă a Parisului.

Îşi ţinu cuvântul, începând cu ora şapte şi jumătate, în dimineaţa următoare.

— Victoria s-ar îngrozi de ora asta, rânji el când o întâlni pe Katherine în holul de la „Meurice". Dar ar fi de acord să-ţi ofer micul dejun.

— Nu cred că se gândise la asta, comentă Katherine când se aşezară cu un *croissant* şi o cafea în faţă, la barul unei cafenele mici.

Râse pe când făcea afirmaţia, pentru că dimineaţa era însorită şi răcoroasă, cornurile fierbinţi şi gustoase, iar ea era la fel de dornică precum Ross să se grăbească spre oraşul care îi aştepta.

Sunt atâtea oraşe numite Paris că nimeni nu poate să le numere; nu sunt două persoane care-l văd în acelaşi fel şi nici una nu-l vede cu indiferenţă. Strălucitor de frumos, asurzitor şi zgomotos, blocat de oameni şi trafic, ameţitor în perspectivele lui, infinit de variat în ceea ce priveşte mâncarea, moda, cultura, bisericile şi erotismul, este un oraş mândru de el, fiind în acelaşi timp un mare muzeu şi o parte vibrantă a lumii moderne.

Parisul lui Ross le cuprindea pe toate, dar în special cartierele ascunse dincolo de grandoarea oraşului: străzi înguste, şerpuitoare, unde generaţii de familii trăiseră, se iubiseră, se închinaseră, munciseră şi muriseră. Ani la rând, în timpul călătoriilor făcute cu părinţii lui şi apoi singur sau cu Melanie, explorase aceste cartiere ca nişte labirinturi, centrat fiecare pe o biserică şi un scuar sau un parc mic, ascultând conversaţiile din bistrouri, făcându-şi prieteni, citind istorie şi literatură franceză şi studiind arhitectura inspirată din religie şi din viaţa cotidiană.

Acestea erau străzile pe care mergeau, el şi Katherine, în timp ce îi spunea legendele şi istoriile lor. Era ca şi cum îndepărta straturi de timp, dezvăluind visele şi semnele lăsate de secolele trecute.

— Proprietarii au găsit în beciurile mai adânci instrumente de tortură din secolul al optsprezecelea, spuse el când se opriră în faţa uşii duble masive a unei clădiri renovate. Dacă poţi să-ţi imaginezi asta — revoluţionarii atârnaţi deasupra unor ciubere cu ulei încins, în timp ce la trei etaje mai sus, în bucătărie, bucătarul măsura uleiul de măsline pentru salată. O simetrie stranie: moarte şi viaţă, crimă şi creaţie...

Katherine privi sculptura de deasupra uşii, reprezentând-o pe Atena.

— Mă întreb dacă fiecare familie are o pivniţă pe care ar vrea s-o uite.

Un zâmbet se aprinse în ochii lui Ross. Era un gând pe care-l avusese adesea când renova clădiri vechi, dar nu vorbise niciodată cu nimeni despre asta.

— Toţi oamenii au, spuse el. Noi avem propriile noastre pivniţe în interiorul nostru — lucrurile din trecut pe care încercăm să le înmormântăm, să le ignorăm.

Cuvintele pluteau în aer. Repetându-le în linişte, Ross se gândea la persoana pe care acestea o descriau cel mai bine. El o scrută cu privirea pe Katherine, încercând să se gândească la ea ca la soţia lui Craig. Dar Craig era îndepărtat, absent. Nimic nu părea real, decât Parisul.

Katherine îl privi. Cuvintele lui o răscoliseră, dar atracţia prezentului era mai puternică. La fel ca la vila Victoriei, ea se simţi despărţită de tot ceea ce se întâmplase înainte. Cel puţin pentru un timp, trecutul rămăsese în urmă. Întâlni ochii lui Ross.

— Sunt sigură că toţi avem, spuse ea degajat.

Se întoarseră împreună, continuându-şi plimbarea.

După câteva cvartale, Ross atinse braţul Katherinei.

— Aici este cealaltă parte a poveştii cu tortura din pivniţă.

Îşi trecu mâna peste o piatră întunecată, încastrată în colţul unei clădiri noi.

— O comoară îngropată. Când clădirea a fost condamnată şi demolatorii au dezgolit peretele, a curs afară un torent de bani — peste trei mii de monezi de aur de douăzeci şi două de carate — şi testamentul unui bărbat care dispăruse în 1757, prin care lăsa totul fiicei sale. Cei optzeci — sau cam aşa ceva — descendenţi ai fiicei au fost găsiţi şi şi-au împărţit averea.

— Cealaltă parte a poveştii, repetă Katherine încet. Tortură şi comoară, echilibrând-o fiecare pe cealaltă. Simetrie. Asta este ceea ce cauţi tu în munca ta?

Ross simţi un elan de bucurie pentru că avea pe cineva căruia să-i împărtăşească gândurile sale.

— În munca mea şi pentru mine însumi. Să fii în stare să jonglezi cu lucrurile astfel încât, chiar dacă merg la ceva gândit pe jumătate, să mă pot întoarce întotdeauna la un punct de echilibru. De aceea, probabil, iubesc Parisul — pentru că el există prin propriul său proces de echilibrare; una dintre cele mai sângeroase istorii a timpului alături de veneraţia pentru viaţă; memoriale pentru schimnici lângă monumente de familie; cel mai sălbatic post-modernism la câţiva paşi de cele mai frumoase lucrări păstrate din vremuri antice.

Ideea o uimi pe Katherine. Ce spusese Ross putea fi aplicat nu numai în cazul arhitecturii, dar şi design-ului de bijuterii. În timp ce colindau prin oraş, ea se gândea la asta, bucurându-se că găsise un nou mod de a gândi despre lucrurile cunoscute.

— Ross, exclamă ea impulsiv. Mă simt minunat.

O privi brusc, aproape năucit de surpriză.

— Mă bucur, spuse el. Mai am atâtea să-ţi arăt!

Pe când îşi reluară mersul, Katherine se întrebă ce îl surprinsese: că se simţea minunat sau că i-o spusese.

Se plimbară toată ziua, orele trecând pentru Katherine într-o reverie despre trecut împletită cu forfota oraşului modern. Ea şi Ross convinseseră nişte paracliseri să le arate biserici vechi, şi nişte portărese să-i lase să privească în clădiri cu apartamente renovate, şi curţile lor interioare cu grădini parfumate; se opriră la chioşcuri unde Ross traducea afişele colorate lipite pretutindeni, anunţând orice — de la spectacole de operă până la marşuri de protest; întârziară la standurile de cărţi deschise pe malul stâng al Senei, unde nici unul nu putu să reziste să nu cumpere („Numai câteva“, făgădui Katherine, „mă aprovizionez într-o clipă!“), se opriră lângă artiştii şi muzicienii de pe trotuar.

După prânzul luat într-un mic *bistro*, merseră în lungul cheiurilor Senei, în lumina blândă a unei seri timpurii, care se lăsa ca un voal delicat peste râu, peste podurile de piatră cu arcade şi peste trecători.

În două zile ei traversară oraşul — pe jos, în autobuz sau în metrou, cu coridoarele sale lungi, luminate puternic, căptuşite cu uriaşe picturi şi însufleţite de tineri muzicanţi care stăteau cu picioarele încrucişate, cântând la chitară, saxofoane sau flaut. Cea mai mare parte din timp, Ross a povestit, iar ochii Katherinei se întorceau mereu spre faţa lui. Asprimea pe care o văzuse adesea acolo dispăruse. În afară de primul lor prânz, când el îi povestise despre Bay Bridge, nu îl văzuse niciodată atât de relaxat, cu vocea lui profundă, caldă şi animată, împărtăşind cu o plăcere copilărească tot ce ştia. Dar ce o impresionă cel mai mult erau mâinile lui când le trecea peste pietre vechi şi grilaje: calde şi senzuale ca şi cum materialul ar fi fost viu. *Probabil că şi ale mele arată aşa,* cugetă ea, amintindu-şi senzaţia aurului cald când îl modela şi prelucra, şi ştiu că amândoi simţeau că pot să atingă viaţa ascunsă a pietrei şi metalului prin vârfurile degetelor. *Dar Ross avea ceva mai mult,* gândi ea invidioasă; *el atingea şi opera altora, ca şi cum ar fi bătut palma, peste ani, cu creatorii morţi de mult, dar încă vii prin ceea ce lăsaseră în urmă.*

— Este un mod de a sta aproape de bunicul meu, zise Ross, surprinzând-o cu afirmaţia ce părea să răspundă gândurilor ei.

Stăteau într-o curte mică, ascunsă, de pe Rue Jacob, în faţa a două case, una restaurată şi locuită, cealaltă goală, sfărâmată sub povara celor trei sute de ani pe care-i avea. Ross îşi trecu mâna peste unul dintre cei doi lei de piatră care străjuiau casa renovată.

— De fiecare dată când aduc la viaţă o clădire, consider că mai e în viaţă. De fapt — adăugă el, jumătate în glumă — pot să-l aud criticându-mă sau aprobând modul în care am făcut restaurarea, ca şi cum noi am mai purta încă lungile discuţii pe care le aveam când era în viaţă. Este aproape ca şi cum am lucra împreună.

— Mi-aş fi dorit să-l fi cunoscut, spuse Katherine.

— Te-ar fi iubit. (Ross deschise poarta şi părăsiră curtea.) I-ai fi adus aminte de Victoria.

Katherine roşi de plăcere; tăcu, păstrând cuvintele lui în timp ce mergeau împreună spre Rue Bonaparte. Privind degetele lui lungi care trasau porţi imaginare de fier forjat şi figuri de piatră din mitologie sau din Biblie, Katherine dorea să-şi pună mâinile pe ale lui, să împărtăşească această atingere senzuală a materialului şi legătura lui cu trecutul. *Ce este mai important pentru Ross* — se întreba ea — *trecutul sau prezentul?*

Ce este mai important pentru mine? Gândul apăru, dar îl respinse. Acum se gândea la Ross; mai târziu se va gândi şi la ea.

Când se duseră fiecare la hotelul său ca să se schimbe pentru cină, Katherine stătu în cada de marmură, odihnindu-şi muşchii care o purtaseră nesfârşite mile prin Paris. A doua zi diminieaţă avea să plece la Menton. Se gândea la ultimele trei zile şi la Ross Hayward — care evita restaurantele la modă, dar care era expert în bucătărie fină şi în vinuri; care se mişca cu uşurinţă în medii sociale şi profesionale internaţionale, dar căuta străzile ascunse din Paris; care construia cele mai moderne complexe urbane, păstrând totuşi clădirile din trecut; care avea o familie, dar evita să vorbească despre ea; care era frumos şi plin de succes, dar care nu vorbea aproape niciodată despre sine însuşi; care îi oferise două dintre cele mai pline de căldură zile pe care le cunoscuse vreodată, după luni în care fusese rece şi distant la San Francisco. Şi îşi dădea seama că nu îl înţelegea deloc.

— O ultimă parte ascunsă din Paris, spuse el când, în seara aceea, treceau prin bucătăria de campanie a lui „Allard“ şi văzură o masă liberă. Una din favoritele mele.

Chelnerul îl cunoştea pe Ross, strigându-l jovial *Monsieur le Président* — aşa cum făcea cu toţi clienţii săi favoriţi — şi purtând cu ei o dezbatere aprinsă despre băutura pe are aveau s-o servească la sfârşitul cinei.

— Bineînţeles că nu contează, îi destăinui Ross. Ei aduc Calvados indiferent ce comanzi, deoarece asta este convenabil pentru ei. Dar mai întâi are loc discuţia; trebuie să onorezi tradiţia.

Trecutul şi prezentul, se gândi Katherine.

— Asta contează cel mai mult pentru tine? întrebă ea. Tradiţia? Lucrurile trecutului?

— Ele suportă multe...

— Dar ele nu suportă — se prăbuşesc!

— Ai fost azi în St. Julien. Construit în anul 587.

— Deci tu crezi în piatră pentru că uneori aceasta suportă?

— Este mai bună decât hârtia. Mai bună decât metalul, lutul, lemnul... Sau dragostea, adăugă el uşor. Sau căsătoria.

Învâtindu-şi brandy-ul în pahar, Ross spuse:

— Tu meriţi un răspuns. Lucrurile din trecut sunt importante pentru mine din acelaşi motiv pentru care am devenit arhitect; pentru că aveam nevoie să simt că există ceva care ne ţine împreună pe toţi, toate generaţiile şi vârstele. Noi nu suntem într-un pustiu, petrecându-ne vieţile şi apoi dispărând; suntem o parte din ceva care se întinde în urma şi în faţa noastră, care dă sens vieţilor noastre şi la tot ce creăm noi. Toţi dorim să lăsăm ceva în urmă; asta înseamnă că avem nevoie să credem că alţii vor vedea ce am făcut, vor aduce la viaţă. Într-un fel, asta e ceea

ce ne menţine vii. (Zâmbi şi luă mâna Katherinei.) Nu am de gând să ţin conferinţe. Pentru moment îmi place foarte mult prezentul. Ceea ce îmi aduce aminte de ceva. Eu mă întâlnesc mâine cu Carrie şi Jon la aeroport. Îmi trece prin minte — vocea lui crescu întâmplător — că ei se vor bucura de ţară mai mult decât de oraş. Şi de compania lui Todd şi Jennifer. Te-ar deranja dacă ne-am alătura ţie mâine dimineaţă, în avionul de Menton?

14

Ross telefonase din timp, aşa încât Victoria era pregătită de invazie când maşina sosi de la aeroportul din Nisa, şi puţini ar fi ghicit, din zâmbetul ei imperturbabil şi din sărutările calme, că ea îşi făcuse de la început planul să petreacă luna iulie cu patru copii mai mici de doisprezece ani. Dar Ross şopti când o salută:

— Nu te vor deranja; îi voi ţine în lesă, sub ochii mei.

— Dar nu trebuie, zise ea alarmată. Nu vei mai avea timp pentru tine.

Sau să fiu cu Katherine, gândi el, *asta a vrut ea de fapt să spună.*

Amuzat, o urmărea cum primea copiii. Încăpăţânată, tenace, încercând să aranjeze vieţile celor din familia ei, aşa ca să poată trăi prin ele. *Şi deşteaptă*, reflectă el; *ştia că eu şi Katherine ne vom înţelege.*

— Va fi timp pentru toate, promise el, aducând un zâmbet pe faţa Victoriei în timp ce îi privea mergând spre camerele lor ca să despacheteze.

Copiii locuiau într-o aripă a casei cu patru dormitoare şi o cameră de joacă, cu grădina lor proprie, pe care Hugh şi Victoria o adăugaseră vilei, anticipând vizitele gălăgioase ale nepoţilor. Craig, Jennifer, Derek şi Ross locuiseră acolo în fiecare vară şi, pe măsură ce creşteau în vârstă, camera de joacă creştea cu ei: cai de lemn şi Tinker Toys înlocuiţi de seturi Erector cu motoraşe, modele de aeroplane şi, în sfârşit, mese de desen, un televizor şi o combină stereo, şi un dulap plin cu şahuri, dame, scrabble, monopoly.

Din cadrul uşii, Ross clătină din cap, minunându-se.

— Nu a schimbat nimic, îi spuse el Katherinei când intrară în cameră. Ultima dată am fost aici în 1966; noi patru veneam pentru câteva săptămâni la sfârşitul şcolii. După o lună a murit Jennifer şi Victoria a

închis toată aripa. Dar — el atinse cu blândeţe o figurină de şah, apoi un model al primului avion Wright Brothers — nu a schimbat nimic.

Katherine luă o cutie mică în care era un şirag de perle negre.

— Erau ale lui Jennifer, spuse Ross. Le-a lăsat când a plecat acasă.

— Le-a uitat? întrebă Katherine.

— Nu le voia. Care sunt camerele tale? Ţi-a spus vreodată Victoria că are o schemă după care atribuie apartamentele musafirilor?

— Nu.

O întrerupsese. *Atinsesem un subiect prea personal*, gândi Katherine. Au ieşit din camera de joacă şi au cotit spre un coridor larg. Un perete era complet de sticlă şi, printre obloanele de lemn, se putea vedea grădina de flori şi, dincolo de ea, terenul de badminton, cel de crichet, precum şi grădinile de legume. Dimineaţa, obloanele erau închise ca să împiedice pătrunderea razelor de soare. De cealaltă parte a coridorului, uşile duceau spre trei apartamente, fiecare cu glasvanduri care se deschideau spre terasa de unde se puteau vedea acoperişurile roz din Menton, portul aglomerat şi albastrul mării. Terasa era acoperită de o construcţie uşoară de lemn, care se înclina după prânz ca să apere casa de soarele aprins al după amiezii.

— Aici este apartamentul meu, spuse Katherine, cotind spre un dormitor şi o cameră de zi în verde-cenuşiu şi ivoriu: o oază de răcoare printre culorile orbitoare ale Rivierei. Şi care a fost schema Victoriei în alegerea acestuia pentru mine?

Ross stătea pe braţul unui scaun şi se uita în cele două camere spaţioase.

— Când eram copii, vila era întotdeauna plină de musafiri — scriitori, pictori, diplomaţi, oameni de afaceri — care veneau şi plecau cât era vara de lungă. Celor mai mulţi dintre ei nu prea le acordam atenţie, dar pe cei cărora li se dădea acest apartament îi urmăream, deoarece Victoria arăta limpede prin aceasta că erau favoriţii ei. Ceea ce nu ştiam era dacă Victoria îi plasa aici deoarece erau deosebiţi sau dacă deveneau deosebiţi locuind aici. În final, am decis că aceste camere erau magice şi fiecare dintre noi, cred, visa la ziua în care Victoria ne va ruga şi pe *noi* să stăm în ele. (Zâmbi.) Bineînţeles, asta nu i-a trecut niciodată prin minte; de ce ar fi făcut-o? Doar aveam o aripă întreagă pentru noi. Şi ea avea oamenii ei deosebiţi. Nu mulţi — Victoria nu iubeşte cu uşurinţă sau accidental — dar câţiva în fiecare vară, destul ca să mă facă să-mi amintesc aceste camere. Cunoşti ce planuri are pentru cina din seara asta?

— Nu.

— M-am gândit că am putea face o plimbare cu maşina după cină, continuă el. Monte Carlo este la câteva mile pe şosea; merită să-l vezi o dată şi apoi să-l eviţi. Numai dacă ai vizitat destul...

— Tată! zise Jon, dând năvală. Carrie spune că trebuie să despachetez. Vom fi aici toată luna; de ce trebuie să despachetez în acest moment? Şi de ce trebuie să despachetez, în fond? Pot găsi orice în geamantanul meu. Carrie mă presează numai pentru că e supărată pe Jennifer.

— De ce e supărată pe Jennifer? întrebă Katherine.

Jon ridică privirea cu îndoială, nefiind sigur cum să se comporte cu Katherine. Ea intervenea în vacanţa lor, dar tatăl lor părea c-o place, aşa că el şi Carrie discutaseră despre asta şi hotărâseră că ar fi inteligent să fie atenţi.

— Deoarece ea şi Todd au fost aici toată săptămâna se comportă ca şi cum ar locui aici, iar noi nu am fi decât nişte intruşi.

Văzând consternarea Katherinei, Ross spuse repede:

— Cred că asta cere diplomaţie. Te superi dacă mă ocup eu de problema asta?

Ea dădu din cap şi îi privi pe cei doi părăsind camera. *Dacă se supăra!* Timp de un an fusese obligată să rezolve fiecare ceartă şi să potolească fiecare nelinişte. Acum stătea în liniştea perfectă a camerei sale, mulţumită să-l lase pe Ross să trateze cu copiii ei. *Şi asta contribuie*, reflectă ea, *la împlinirea unei adevărate vacanţe.*

Adăpostit de vântul din nord care bătea în rafale, într-un climat aproape tropical, în Menton creşteau palmieri luxurianţi; livezi de citrice dădeau tot timpul anului portocale, grape-fruit-uri, mandarine şi lămâi, iar pădurile de pini, măslini şi chiparoşi, acoperind dealurile de dincolo de oraş, ascundeau vile elegante. În apropiere, bogaţii lumii jucau noaptea jocuri de noroc şi se bronzau în timpul zilei; la două ore de mers cu maşina, în Alpi, găseau zăpadă tot timpul anului. Departe de toate acestea, vilele din Menton, la care se ajungea pe poteci şi scări abrupte, îşi păstrau caracterul lor privat, ignorând turiştii.

La Villa Serein, Victoria încerca să impună cu blândeţe legile ei.

— Am o listă completă, spuse ea lui Ross şi Katherinei, a festivalurilor muzicale şi de artă din toate locurile între Menton şi Aix-en-Provence — o călătorie frumoasă de o zi — plus muzeele şi bisericile şi ruinele romane pe care puteţi să le vedeţi. Lui Hugh şi mie ne plăcea să ne băgăm nasul peste tot; Katherine, tu trebuie să-ţi iei blocul tău de schiţe; vei găsi nişte aspecte extraordinare. Cât despre copii... (Întinse pe masă un teanc de hârtii.) Am aranjat plimbări cu barca

cu pânze, excursii cu escaladări de stânci şi lecţii de înot şi de scufundare în bazinul din Menton. În plus, am vorbit cu un prieten din Monaco care are terenuri de tenis şi propriul său antrenor; copiii sunt bineveniţi acolo oricând. Şi, bineînţeles, există cinematografe, biblioteca din vilă şi jocurile din camera de joacă. Presupun că sunt tot ce le trebuie. (Ea ridică privirea.) Dacă nu, voi cumpăra orice... (Vocea ei ezită când îl văzu pe Ross dând din cap.) Ce este?

— Ştii ce este; am mai trecut prin asta. Nu poţi să organizezi fiecare oră din zi pentru fiecare dintre noi. Am nevoie de timp pe care să-l petrec cu Carrie şi Jon; trebuie să mă întorc la Paris pentru câteva zile; îmi doresc să am timp pentru tine şi Katherine; mi-ar plăcea să fiu şi puţin singur. Cred că ar fi cel mai bine dacă ne-am face propriile noastre planuri pe care apoi să încercăm să le punem de acord.

— Asta n-ar fi „cel mai bine", spuse Victoria tăios. Eu devin deosebit de nervoasă dacă nu ştiu ce se întâmplă sub acoperişul meu. Dar înţeleg în ceea ce-i priveşte pe copiii; trebuia să mă fi gândit. Tu şi Katherine puteţi să-i luaţi cu barca cu pânze, în locul lecţiilor de navigaţie; voi aranja...

— Nu vreau ca tu să aranjezi, spuse el. Ai aranjat totul de când ai luat-o pe Katherine la Paris.

— Şi ce a fost rău în asta? întrebă ea. Ai petrecut bine!

— Nu am fi putut să hotărâm asta împreună? întrebă Katherine. Tot ce ai gândit este minunat, dar nu-mi lasă timp liber; trebuie să desenez cel puţin o duzină de bijuterii. Şi n-ai spus ce vei face tu. N-am putea discuta asta? Ross?

— Ce idee bună! Vom ţine o conferinţă.

— Te-ar face mai puţin nervoasă? o întrebă Katherine pe Victoria.

— Foarte probabil, spuse ea. Adesea cred că sunt mai nervoasă când nu ştiu ce să fac.

— Adesea gândesc şi eu aşa. (Ross râse.) Bine, hai să vedem ce putem organiza.

Mai sus de vilă, cu vedere spre terasa unde discutau cei adulţi, Jennifer, Todd, Carrie şi Jon stăteau cu picioarele încrucişate la umbra unui chiparos, mâncând portocale şi jucând scrabble. Era un joc serios. Jennifer şi Todd se gândeau că Jon şi Carrie au fost acceptaţi prin înşelăciune, lipsindu-i de atenţia exclusivă pe care le-o arătase străbunica, în timp ce mama lor era la Paris; şi Carrie şi Jon, amintindu-şi comentariile usturătoare ale mamei lor, gândeau că Katherine şi copiii ei erau nişte intruşi care deranjau.

Dar Ross le ordonase practic să se înţeleagă, spunând că voia o vacanţă liniştită şi că ei puteau să fie paşnici — separat sau împreună — dar trebuia să înţeleagă că plimbarea cu barca, căţăratul pe stânci

şi tenisul nu se puteau face de fiecare separat. Ori o făceau în echipă, ori n-o făceau deloc. Depindea de ei.

Aşa că acum erau o echipă, jucând serios un scrabble plictisitor.

Îl priveau pe Todd alegându-şi literele şi punând trei pe tablă.

— B-U-X — silabisi el cu voce tare, adăugând în grabă — asta înseamnă paisprezece puncte şi am dublat aşa că am...

— Nu există un asemenea cuvânt, spuse Jennifer indignată.

— Ba există. (Se uită chiorâş la ceilalţi şi începu să chicotească.) Asta înseamnă o groază de bani.

Jon râse strâmb, însoţit de Carrie şi Jennifer.

— Nu e rău, recunoscu Carrie.

— Deci le am? întrebă Todd. Douăzeci şi opt de puncte?

— Nu, spuseră toţi la unison.

El cumpăni, găsi alt loc să scrie „bull" apoi se uită atent cum Jennifer, la rândul ei, scrise „filial".

— Asta nu este un cuvânt.

— Ba da. Cu toate că tu nu ai auzit niciodată de el...

— Mda, şi ce înseamnă, mă rog? întrebă Todd.

— Cineva care este fiu sau fiică, spuse Carrie.

— Ei bine, ăsta nu este un cuvânt pentru oricine.

— Este pentru oricine! spuse Jennifer nerăbdătoare. Dacă ai o mamă şi un tată eşti...

— Eu nu am tată. Şi nici tu.

— Acesta este cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată! (Furioasă, Jennifer împinse literele la o parte.) Noi avem un tată! Doar că nu este aici acum...

— Dacă nu este aici, nu-l avem.

— Hei, se încruntă Jon. Tatăl meu nu locuieşte cu noi, dar îl avem.

— Nu e acelaşi lucru, ripostă Todd. Voi ştiţi unde este tatăl vostru, chiar dacă nu sunteţi cu el. Ceea ce e mult mai bine decât cu tatăl meu...

— Nu este mai bine, este mai rău, — vreau să spun, ştii că este chiar dincolo de golf, poţi să ieşi să vezi unde locuieşte — dar nu este cu tine când îl vrei şi asta este o nebunie...

— Este mai bine decât să nu ştii dacă tatăl tău este viu sau nu!

— I-auzi!

— Ah, opreşte-te! strigă Jennifer. Cel mai rău lucru dintre toate este să nu-l vezi niciodată pe tatăl tău şi noi nu l-am văzut de luni de zile!

— Da, dar atunci te obişnuieşti cu asta, spuse Carrie. Vreau să spun că tatălui nostru îi spunem mereu „la revedere". Noi petrecem un weekend cu el sau luăm cina împreună şi apoi el ne duce acasă şi nu

intră niciodată, stă afară şi noi spunem „la revedere". De fiecare dată când mă întorc trebuie să spun „la revedere"!

— Spui şi „hello", pară Todd.

— Da, dar întotdeauna mă gândesc cum va fi mai târziu, când va trebui să spun din nou „la revedere". E îngrozitor şi încep să plâng şi n-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta.

— Ei bine, eu aş prefera să plâng, zise Jennifer direct, decât să nu am tată deloc.

— Tu ai spus că noi avem un tată! strigă Todd.

— Nu lângă noi, precum Carrie şi Jon. Noi avem un tată undeva, de unde ne trimite bani, însă nu vorbim niciodată cu el şi nici nu mergem undeva împreună, cum fac ei... ei îşi *văd* tatăl în fiecare zi!

— Numai aici, spuse Carrie. Nu acasă. (Ochii i se umplură de lacrimi.) Şi dacă vrei să ştii ce este cu adevărat cel mai rău dintre toate, este să te uiţi pe geam şi să-l priveşti pe tatăl tău plecând cu maşina. Să vezi spatele *maşinii* lui.

— Consideri că *asta* este rău, declară Todd. Încearcă să îţi închipui că nu l-ai mai vedea niciodată pe tatăl tău.

Se lăsă tăcere. Iarba era plină de coji portocalii; o albină se rotea deasupra lor, bâzâind tare.

— Asta este o prostie, spuse Jennifer abia auzibil. Toţi avem lucruri neplăcute. Nu vreau să fac un *concurs* cu ele.

— Nici eu nu vreau, zise Carrie. Nimeni n-ar câştiga.

Todd se uita posac la tabla de scrabble. Deodată ridică ambele mâini şi-şi frecă furios capul, ridicându-şi părul măciucă. Îi privi pe ceilalţi copii.

— Aş fi câştigat, zise el. Dacă m-aţi fi lăsat să folosesc cuvântul „bux"...

Fu un moment de linişte, apoi Jennifer izbucni într-un hohot de râs, şi râseră cu toţii, din ce în ce mai tare, incapabili să se oprească, strigătele lor lovindu-se ca un ecou de stânci şi ajungând jos la cei maturi care zâmbeau auzind aceste sunete. Treptat, râsul se atenuă şi se stinse. Îşi şterseră ochii şi-şi zâmbiră unii altora — erau prieteni.

Zilele se scurgeau într-un ritm care părea să corespundă exact cu planurile Victoriei. Dimineaţa, cel mai adesea, Katherine lucra la desenele bijuteriilor sale; Ross era cu copiii lui; Jennifer şi Todd se distrau singuri sau erau cu Katherine când nu lucra, ori erau invitaţi s-o însoţească pe Victoria în grădină, unde toţi trei petreceau ore în şir făcându-şi drum printre legume şi flori şi scoţând câte o buruiană de ici

de colo, în timp ce grădinarul asista cu o spaimă mută, aşteptând momentul când putea să-şi reintre în drepturi.

După-amiezele, fiecare mergea în altă parte. Victoria citea în salonul ei; copiii mergeau în excursiile şi la lecţiile pe care ea le programase pentru ziua aceea, iar Ross şi Katherine explorau regiunea.

Începuseră din prima noapte, după cină. Ross închiriase o maşină şi plecară pe un drum de-a lungul ţărmului spre Monte Carlo.

— Nu este impresionant? întrebă el când Katherine rămase tăcută în faţa marmorei şi bronzului, a suprafeţelor aurite şi a geamurilor de cristal de la palate cum ar fi „Cazinoul" şi „Hotel de Paris", luminate feeric în întunecata noapte mediteraneană.

— Foarte impresionant, răpunse ea.

Totul în jurul lor era un şuvoi unduitor de rochii lucioase de seară, smochinguri, cape şi egrete de pene prinse în păr.

— Seamănă cu o brutărie, adăugă ea visătoare.

— O brutărie?

— De Crăciun. Aluaturi pufoase, *merengue*-uri şi prăjituri în straturi. Îngheţate — stropite, colorate, decorate, absolut măreţe şi festive, deoarece sunt exagerate şi nereale. Şi par atât de scumpe...

— Şi chiar sunt scumpe.

Amuzat, Ross examina aglomeraţia în timp ce trecea cu Katherine prin sălile „Cazino"-ului, unde jucătorii plictisiţi stăteau la mese sau se plimbau prin nori de fum, uitându-se peste umăr sau oprindu-se din bârfă.

Ross arătă spre un crupier care învârtea roata ruletei.

— Un bucătar-şef?

— Sau un Moş Crăciun de zahăr, răspunse Katherine şi râseră, întorcându-se la maşină.

În ziua următoare, la micul dejun, Ross menţionă ca din întâmplare oraşul de pe deal, Saint-Paul, unde se putea ajunge uşor cu maşina de la Menton; părea a fi un mod plăcut de a petrece o după-amiază. El era liber în după-amiaza aceea; dar Katherine?

Katherine se uită întrebător la Victoria.

— Sigur că trebuie să te duci, spuse Victoria prompt. Azi nu avem nici un program. Rămâneţi până după cină, dacă vreţi.

— Mi-ar place să ne întoarcem la cină, spuse Katherine.

Plecară după prânz şi petrecură restul zilei într-un sat vechi agăţat de un colţ de stâncă, înconjurat de un zid de piatră, vechi de o mie de ani, construit pentru a-l proteja de armatele invadatoare.

— Obişnuiam să vin aici când eram la facultate, îşi aminti Ross. De obicei singur. Numai bunicul îl găsea la fel de fascinant cum îl găseam

eu, dar chiar şi el se sătura după un timp. Eu nu m-am plictisit niciodată. Am fost singur când am dorit să fiu; am evadat şi am venit aici. Am avut un loc ca acesta şi în San Francisco, nu aşa de retras, dar destul de personal ca să mi se potrivească. Locuri neobişnuite, adăugă Ross gânditor. Îmi plăcea să fiu singur. (Râse scurt.) Se pare că am pierdut acest obicei ca adult. A trebuit să mă deprind din nou.

— Şi ai făcut-o?

Katherine îl privi plină de curiozitate. Era pentru prima oară când Ross spusese de la sine ceva despre el însuşi.

— Mi-ai părut întotdeauna arogant şi sigur de tine; am crezut că era ceva în neregulă cu mine pentru că mi-a trebuit atâta timp ca să mă obişnuiesc să fiu singură.

— Probabil că a fost în neregulă dacă s-a întâmplat de la sine.

Ross îi povesti despre prima dată când Carrie şi Jon au venit în casa lui din Berkeley.

— Jon încă mai refuză s-o numească „a noastră". Şi asta îmi aminteşte că ei vor pleca şi eu voi fi singur şi încă nu m-am obişnuit.

— Ştiu, zise Katherine cu glas scăzut. Eu obişnuiam să vorbesc singură...

— Ai făcut-o? Mi-am pus întrebarea asta. În special când m-am surprins că o făceam şi eu.

— ... şi atunci mă jenam şi deschideam radioul.

— Eu nu m-am gândit la radio. Mi-am pus în gând să mă obişnuiesc cu tăcerea.

— Şi ai reuşit?

— Nu.

Merseră dincolo de turn şi în câteva minute ajunseră la „Maeght Foundation", unde hoinăriră prin muzeul de artă şi grădinile sale cu sculpturi scăldate în soare, arătând piesele care le plăceau cel mai mult, descoperind că de cele mai multe ori erau de aceeaşi părere. Mai târziu s-au întors la Saint-Paul, unde au gustat vin şi brânză la „Colombe d'Or".

— E un muzeu, spuse Ross când Katherine admira un Léger mural colorat în curtea unde stăteau. Aşteaptă până ai să vezi picturile din interior. Începutul a fost făcut când proprietarul, *Monsieur* Roux, a permis clienţilor lui să plătească pentru cină cu picturile lor când nu aveau bani. Clienţii se numeau Picasso, Braque, Miró, Matisse, Dufy — printre alţii.

— Un om înţelept, zise Katherine. Ce şi-o fi spus că rezistă mai bine? Prietenia sau piatra?

— Apetitul, replică Ross. Era modul lui de a-şi câştiga traiul.

Zâmbiră în umbra care se lungea peste urnele de piatră pline de flori şi peste iedera lucioasă care cădea ca o cascadă întunecată pe pereţii din spatele lor.

— Mă gândeam că am putea merge mâine cu maşina la San Remo, spuse el. Chiar deasupra ţărmului italian. Presupun că drumul de-a lungul cornişei merită să fie văzut.

Victoria confirmă asta în timpul cinei.

— Este minunat. Cei mai minunaţi palmieri sunt la Bordighera şi grădinile de flori ce acoperă pantele de lângă şosea... (Vocea ei deveni duioasă.) Hugh îmi cumpăra întotdeauna flori. Admitea că asta era ca o boală — dar ce boală! De câte ori vedea un vânzător de flori, el oprea maşina şi cumpăra un buchet, indiferent din ce flori. La sfârşitul zilei oamenii puteau să ne vadă cu maşina plină cu flori, oprindu-ne să mai cumpărăm altele. Dacă le-aş fi spus că soţul meu le cumpărase pentru mine, turiştii ar fi spus: „Unde le veţi pune?", dar francezii ar fi încuviinţat în mod înţelept şi ar fi spus: „*Folie ou amour*". Nebunie sau dragoste. (Privi mulţumită la Ross şi la Katherine.) San Remo. Vi-l recomand călduros.

După San Remo, în fiecare dimineaţă, la micul dejun, Ross menţiona întâmplător alt oraş sau unul din muzeele de artă modernă înşirate de-a lungul Rivierei, ori o călătorie cu maşina prin Alpi. Uneori, cu mare grijă, Victoria ar fi făcut o propunere din mormanul ei de amintiri, dar de obicei ea zâmbea calm când Katherine şi Ross studiau atent hărţile, făcând planuri. În weekend, când copiii nu aveau program, îi luau pe cei patru cu ei, dar în restul timpului mergeau singuri, hoinărind în fiecare zi puţin mai departe, luând diferite variante ale drumului care şerpuia printre dealuri pentru a explora un castel, o grădină cu mii de plante ce creşteau pe stânci şi în peşteri subterane, sau o moară pentru ulei de măsline, distrusă, cu roţi dinţate, vechi, din lemn, măcinând piatră pe piatră.

Într-o dimineaţă, Ross aduse la micul dejun un coş de picnic şi în ziua aceea părăsiră vila înainte de prânz, purtând coşul pe care bucătarul Victoriei îl umpluse cu o tartă de Nisa, brânzeturi, fructe şi o sticlă cu vin roz de Provence.

Două ore mai târziu îl deschideau lângă o apă curgătoare într-o pajişte a Alpilor, şezând sub un pin înalt pe un covor de iarbă mătăsoasă. Apa era strălucitoare, cu sute de cascade în miniatură care se aruncau peste stânci şi bolovani în goana lor nebună la vale; aerul era limpede şi cald. Deasupra lor, ramurile puternice ale copacului se profilau pe un cer albastru închis.

— Îmi place să lenevesc, spuse Katherine, stând întinsă pe iarbă. Şi nici nu mi-e ruşine.

Ross îi dădu un ciorchine de strugure.

— De ce ţi-ar fi ruşine?

— Deoarece nu fac nimic.

El se sprijini de copac şi se uită în jos spre ea.

— Te relaxezi. Contempli natura. Te bucuri de soare şi de umbră. Eşti foarte ocupată pentru o zi de vară.

— Dar nu cred că am lenevit vreodată. O parte din mine se gândea întotdeauna la ce va urma, făcând liste cu tot ce trebuia să fac, întocmind planuri... erau atâtea lucruri care ar fi *trebuit* în viaţa mea...

— Şi acum?

— În cea mai mare măsură sunt întrebări. (Katherine se ridică în capul oaselor.) Toate încep cu „Aş putea...?" (Îl privi pe Ross.) Nu este ciudat? Mă gândeam că am mai multe restricţii acum, pentru că sunt responsabilă pentru toţi trei. Dar într-un fel nu am. Am mai puţine.

— Pentru că ai dovedit de ce eşti în stare.

Katherine îşi scutură capul.

— Încă nu am dovedit nimic. Dar sunt pe cale să o fac.

Este încă nesigură de ea, gândi Ross. Dar, la urma urmei, cum ar putea să fie? N-a avut decât un an la dispoziţie. Şi o bună parte din acesta a trebuit să-l petreacă obişnuindu-se să fie singură. El o privea cum aduna în palmă un mănunchi înmiresmat de ace de pin şi se întreba când va începe să-şi dea seama atât de talentul, cât şi de frumuseţea ei şi de toate celelalte schimbări din anul care a trecut. *Când se va convinge că viaţa ei este aranjată*, gândi el. Până atunci, cine poate să o mustre că este nesigură şi puţin experimentată?

Dintr-o dată, Ross se gândi la Derek. *Cât de nesigură a fost ea cu el?* Contemplând faţa gânditoare a Katherinei, Ross nu putea să priceapă asta: cu cât afla mai mult despre ea, cu atât părea mai greu de crezut să fi fost una din cuceririle lui Derek. Încercă s-o întrebe despre asta, apoi se opri. Ce ar fi putut spune? *Cine eşti tu, cu adevărat, de ai putut să-l îmbrăţişezi pe fratele meu? Dacă vreau s-o înţeleg,* gândi el, *o voi face înţelegând cine este ea cu mine, nu ce a putut să fie pentru Derek. Îi datorez asta.*

Dar gândul la relaţia ei cu Derek i se învârtea cu încăpăţânare în cap. *Odată va trebui s-o întreb.*

— Povesteşte-mi despre viaţa ta la New York, îi ceru Katherine, când îşi ridică privirea şi-l văzu pe Ross privind-o.

Ea era, după cum descoperise el, un bun ascultător. Ross îi spuse despre apartamentul lui de pe West Side, de unde Hudson River se zărea

ițârind printre alte două clădiri; prietenia lui cu Jacques Duvain; munca la proiectele de redezvoltare urbană din Boston şi Philadelphia, care câştigaseră atenţia pe plan naţional.

— Pe atunci Victoria îmi telefona o dată sau de două ori pe săptămână, rugându-mă să mă întorc, nu la companie, — ştia că eu nu voiam asta — dar ca să pornesc propria mea firmă. Ea spunea că avea nevoie de mine — pentru prietenie, companie, familie, şi ştiam că şi eu aveam nevoie de ea din aceleaşi motive. În afară de asta, eram conştient că puteam să-mi fac propria firmă. Şi ea m-a recomandat prietenilor ei şi membrilor consiliului de conducere...

Katherine râse.

— A făcut la fel pentru mine, cu proprietarii magazinelor de bijuterii.

— Una din calităţile ei cele mai mari este fermitatea. Tu ai refuzat-o?

— Era important pentru mine să mă descurc pe cont propriu.

— Deoarece erai abia la început. Dar eu, în aceşti ani la New York, am avut destul de mult succes. Unele dintre cele mai mari comisioane mi au venit din contractele ei şi cele mai multe dintre ele veneau pentru un al doilea rând de case şi de clădiri pentru birouri. Clientul meu favorit a fost un adevărat magnat al industriei, căruia i-am proiectat o casă la Mill Valley. A doua treabă pe care am făcut-o pentru el, a fost un centru comercial căruia i-a dat numele lui. Era aşa de mândru, spunea că nu voia să-l mai părăsească niciodată, aşa încât şi-a construit un mausoleu pentru el şi familia lui, dedesubtul magazinului principal.

— Piatră de mormânt în loc de registre de casă, spuse Katherine crispată.

Ross râse.

— E un nou mod de a privi problema.

— Ar trebui să pornim dacă vrem să ne întoarcem pentru cină, spuse Katherine. Este un moment bun să fii cu copiii şi cred că este important pentru Victoria.

Ross luă o bucată dintr-un con de pin din părul ei.

— Este tot atât de important pentru Victoria ca noi să ne petrecem timpul împreună.

Katherine îl privi şi Ross zâmbi, uitându-se în ochii ei limpezi.

— Victoria e o doamnă foarte înţeleaptă.

Katherine îi întoarse zâmbetul, dar nu răspunse. El vorbise despre orice, reflectă ea, în afară de soţia lui, pe care o întâlnise şi cu care se căsătorise la New York. Se gândi la asta în timpul cinei şi după aceea, pe terasă, în timp ce ea şi Ross jucau *Chinese Checkers* cu copiii, sub ochii critici ai Victoriei; se gândea, de asemenea, la Ross şi la bunicii lui.

Se mutase înapoi la San Francisco pentru că Victoria avea nevoie de el şi pentru că şi ea îi lipsea. Cu un an înainte, la Vancouver, primele lui cuvinte fuseseră că era acolo pentru că îl trimisese bunica. Şi se simţea încă legat de bunicul său. *O linie continuă care ne ţine pe toţi împreună, toate generaţiile, de toate vârstele.* Katherine nu cunoscuse niciodată pe nimeni care să se mişte confortabil printre generaţii, care să ştie unde se potriveşte printre ei şi i se părea că lumea lui Ross era infinit mai încăpătoare decât a sa, aparţinând mai multor locuri.

— Ha! strigă Jon, luând piesa lui ca să sară peste alte patru bile şi să ajungă la triunghiul colorat care era ţinta lui. Primul.

— Nu pentru mult timp, răspunse Ross cu o licărire în ochi şi sări peste şase piese până la ţinta sa. Katherine? Eşti cu noi?

— Ah, da. Lasă-mă să văd...

— Tată, zise Jon în timp ce Katherine studia „câmpul de bătaie". În weekend-ul ăsta am fost invitaţi la Cazinoul din Monte Carlo.

Ross îşi ridică sprâncenele.

— La Cazino nu au acces adolescenţii.

— Unul dintre taţii copiilor a închiriat o cameră; blackjack şi alte chestii de-astea. Cu adevărat drăguţ. Începe la opt...

— Opreşte-te! spuse Ross. Petrecerea asta este pentru copiii de nouă şi zece ani?

— Bine... cei mai mulţi dintre copii sunt de şaisprezece şi şaptesprezece ani, dar ei ne-au invitat şi pe noi pentru că suntem buni pentru echipa de scufundători. Aşa că poţi să ne duci cu maşina?

— Nu. Nu vă vreau la Cazino, nici chiar într-o cameră particulară, în special cu un grup mai în vârstă.

— Tată!

— Mă îndoiesc că vi se permite să intraţi, dar nu ne vom duce să aflăm. Voi sunteţi ocupaţi cu destule activităţi, iar jocurile de noroc nu fac parte dintre ele.

— Dar, tată...!

— Nu, Jon. Asta-i tot. Nu vă duceţi.

— Ţi-am spus, zise şi Carrie. Am ştiut că va spune nu.

La uşurarea evidentă din vocea ei, Ross şi Katherine schimbară o privire amuzată.

— Cât despre scufundare... începu Ross.

— Cred că plec acasă, murmură Jon. Dacă nu mă laşi să fac ce vreau, nici nu mai stau. Nici n-o să mai vin la tine în weekend.

— Jon, spuse Katherine tăios.

Ross se încruntă, cu gura strânsă, şi pentru prima oară ea văzu puterea pe care o aveau copiii asupra lui.

— Jon, spuse ea din nou.

Jennifer, recunoscând tonul din vocea mamei ei, deveni aşa de nervoasă că îi scăpă una din piesele de sticlă şi când se auzi căzând pe mozaicul terasei, ea şi Todd se târâră acolo să se uite. Katherine aşteptă până când Jon se uită la ea.

— Şantajul, spuse ea blând, este un mod urât de convingere. Şi e dezgustător când este folosită dragostea ca o armă. Înţelegi asta?

Ross se întoarse, privind-o fix. Victoria o privea de asemenea — în linişte, cum nu-i era obiceiul.

— Înţelegi? repetă Katherine.

— Nu, murmură Jon.

— Asta înseamnă că este dezgustător când ameninţi să refuzi dragostea unor persoane care te iubesc şi au nevoie de dragostea ta.

— Eu nu am...!

— Ba da, exact asta ai făcut! Tu ai spus că dacă nu obţii ce vrei, pleci. Şi familia ta va rămâne în urmă, ducându-ţi dorul. Nu face pe durul, Jon; asta ne răneşte pe toţi şi te răneşte şi pe tine. Merită vreo petrecere toate astea?

După o clipă, Jon bolborosi:

— De fapt, nu vreau să plec acasă.

— Nu-i asta problema, spuse Katherine amabil.

— Vrea să spună că-şi cere scuze, şopti Carrie.

Ross îmbrăţişă umerii lui Jon.

— De ce nu vorbim despre asta mai târziu? Katherine are dreptate, să ştii; dacă tu ameninţi că te duci acasă de fiecare dată când spun ceva ce nu-ţi place, va fi greu să ne înţelegem. Tu vei fi ca o suveică mişcându-se încoace şi încolo atât de repede că nu te vom putea urmări...

Sub masă, Jennifer şi Todd începură să chicotească de uşurare văzând că slăbeşte tensiunea.

— Putem să luăm prăjituri din bucătărie? întrebă Jennifer, ridicându-se, acum că se limpezise atmosfera.

— Ce idee bună, spuse Victoria vioi. Sylvie a mai făcut limonadă; serviţi-vă.

— Hai, îndemnă Todd deoarece Jon tot mai stătea pe scaun.

— Îmi pare rău, tată, spuse Jon. Nu am vrut să spun asta.

Ross îşi strânse braţul în jurul umerilor lui.

— E bine, spuse el firesc. Locul acesta n-ar fi la fel fără tine. Du-te acum să mănânci prăjitură.

Pe când cei patru intrau în living, se putea auzi pe terasă şoapta ascuţită a lui Carrie.

— Uau, ce te-a mustrat Katherine!

— Ea a devenit cu adevărat aspră de când a plecat tata, spuse Todd. Obişnuia să fie grijulie, dar acum ne ţine numai predici. Nu ştiu... (Vocea lui slăbi când trecură prin uşile batante spre bucătărie.) De cele mai multe ori este măreaţă, dar în mod sigur s-a schimbat mult.

Ross luă mâna Katherinei.

— Mulţumesc. Pentru grijă şi pentru a-mi fi dat ocazia să respir. Trăiesc mereu cu această frică blestemată, întrebându-mă când vor spune că au ceva mai bun de făcut decât să stea cu mine...

— Nu cred că vor face asta, spuse Katherine.

Ar fi vrut să ridice mâna şi să netezească cuta dintre sprâncenele lui. În loc de asta, spuse:

— I-am urmărit cum se ţin peste tot după tine; te iubesc foarte mult şi au nevoie de tine. Eu cred că îşi încearcă armele. Şi Jennifer şi Todd fac asta, numai că altfel. Sper totuşi că Jon n-o va face prea des.

El chicoti.

— Acum, dacă ştie că trebuie să se lupte cu mama cea dură a lui Jennifer şi Todd, mă îndoiesc că o va mai face din nou. Mulţumesc.

Mai târziu, când merse să discute cu Jon, păşea mai degajat.

Echipa de scufundare a copiilor era programată să se antreneze în ziua următoare, de dimineaţă până târziu după amiază, şi Ross şi Katherine profitară de ziua aceasta, plecând înainte de micul dejun către Aix-en-Provence şi festivalul său internaţional de muzică. Ross alese un drum local care, la ora aceea, era aproape gol, şi merseră în tăcere în mijlocul splendorii verde-auriu a regiunii de ţară.

Aix răsuna de muzica festivalului; era zi de târg, aşa că Place de Verdun era o mare de tarabe înghesuite, ascunse sub un curcubeu de umbrele. Ross cumpără un buchet de garoafe roşii şi prinse una cu un ac de gulerul bluzei de bumbac a Katherinei şi când se întoarseră să plece, mâinile lor se atinseră şi degetele se îngemănară. Hoinăriră prin târg şi pe străzile laterale liniştite, de-a lungul unor alei pietruite, umbrite de copaci enormi şi apoi intrară la un concert din curtea palatului arhiepiscopal şi, când se aşezară, Katherine scoase o altă garoafă din buchet şi o prinse cu un ac de reverul jachetei sport a lui Ross. Era după-amiază, umbre albastre se întindeau peste oraş şi fântânile din curte reflectau apusul de soare. Şi cu mult mai târziu, pe drumul de întoarcere în lungul Mediteranei, luminile strălucitoare ale Rivierei

acopereau toate semnele oraşelor mici, crângurile de portocali şi măslini şi ciobanii singuratici cu turmele lor.

Toată lumea dormea când ajunseră la vilă. La uşa camerei ei, Katherine oftă, rămânând cu capul sprijinit de perete. Peste tot în jurul lor se simţea mirosul parfumat al garoafelor şi cel pătrunzător al acelor *calissons* cu pastă de migdale aduse pentru Victoria şi copii.

— Am adus cu noi acasă ziua aceasta, spuse ea, şi râse şăgalnic. O zi perfectă!

Pe coridorul întunecos, faţa lui era în umbră.

— Mai frumoasă decât toate pe care le-am trăit vreodată. (El îi ţinea faţa între mâini.) Mulţumesc.

Katherine scutură din cap.

— Eu sunt cea care ar trebui să-ţi mulţumească. Pentru toate aceste zile perfecte.

Făcu un pas înapoi în cadrul uşii, dorind mai mult decât mâinile lui; refuzând să recunoască asta.

— Noapte bună, Ross.

— Noapte bună, Katherine.

El şovăi un moment, dorind-o, ştiind că şi ea îl dorea. *Nu încă*, gândi el. *Avem timp*.

— Mâine este concursul de scufundare?

— Mâine dimineaţă.

— Te iau de la micul dejun.

Ea râse şi îl privi cum se îndepărta pe coridor şi intra în camera lui.

Evitaseră zonele de vacanţă populate şi în dimineaţa următoare, pentru prima dată, întâlniră aglomeraţiile de nepătruns ale sezonului de vară de pe Riviera.

— Este iulie, murmură Ross când coborâră scara abruptă de la vila Victoriei şi se treziră înconjuraţi de mulţime. Nu te lupta; nici măcar nu încerca să mergi; te vor purta ei.

Mulţimea era veselă şi zgomotoasă; oamenii îşi strigau unul altuia itinerarii, nume, adrese de restaurante. Peste tot, străinii întindeau aparatele lor de fotografiat altor străini, rugându-i să le facă fotografii. Un bărbat înalt şi rotofei cu un aparat Polaroid îi făcu o poză Katherinei şi merse pe lângă Ross până când developă imaginea.

— *Bella, bella*, spuse el. *Uomo fortunato*.

Într-un torent de italiană îi dădu lui Ross fotografia, încuviinţă amabil din cap şi se întoarse să plece.

— *Grazie*, spuse Ross, şi el şi Katherine se uitară împreună la fotografie. Ochii Katherinei se măriră. *Asta sunt eu cu adevărat – această femeie care râde în lumina soarelui?* Arăta aşa de fericită.

Ea părea vag stingherită, ca şi cum totul s-ar fi desfăşurat cu prea mare repeziciune şi nu era sigură că păstra situaţia sub control. Apoi ajunseră la bazin, unde îi văzură pe Jennifer şi Todd stând lângă platforma de scufundare, uşor bronzaţi, discutând emoţionaţi cu un grup în costume de baie care îi includea pe Carrie şi Jon. *Suntem cu toţii fericiţi,* gândi ea, *şi nu a scăpat nimic de sub control.* Aruncând încă o privire spre fotografie, ea îl întrebă pe Ross:

— Ai înţeles ce spunea când a făcut asta?

— Cea mai mare parte. (Ross trase două scaune lângă marginea bazinului.) El s-a uitat la tine şi a spus că eşti frumoasă. Şi apoi mi-a spus mie că sunt un bărbat norocos.

Mulţimea fremăta în jur, dar lângă scaunele lor era un mic spaţiu liniştit. El băgă fotografia în buzunar şi luă mâna Katherinei într-a lui când se întoarseră să urmărească talentele de scufundători ale copiilor. După un moment adăugă:

— Şi bineînţeles că avea dreptate.

Formele şi culorile Rivierei străluceau în schiţele întinse pe masa de desen pe care Victoria o cumpărase pentru salonul Katherinei. Erau peşti şi păsări, flori de cactuşi exotici, muchii ale ţiglelor portocalii ce îmbrăcau acoperişurile din Provence, arcade simetrice de poduri romane, mici vârtejuri de apă zbuciumându-se peste pietre, într-un râu iute de munte.

Katherine desenase din nou schiţele care îi plăcuseră mai mult, apoi, pe fiecare, încercase diferite variaţiuni ale formei de bază, până când ajungea la una care era simplă, frapantă; numai a ei. Când era mulţumită, o colora cu pasteluri — o combinaţie de cretă colorată şi creioane, cu umbre mai subtile, finisându-le astfel definitiv.

Ţinea de jumătate de oră între degete un pastel negrualbăstrui, întrebându-se dacă pasărea în zbor planat pe care o desenase cu aripile întinse putea fi o pasăre aşezată pe o stinghie cu aripile îndoite. O problemă simplă, însă nu reuşea s-o rezolve deoarece gândurile i se întorceau la Ross. În sfârşit, aruncă creionul colorat şi îşi înălţă capul, privind prin uşile de sticlă spre bărcile cu pânze care pluteau în port.

— Ridicol, spuse ea cu glas tare. Voi termina asta mâine.

Merse pe coridor până la camera Victoriei şi bătu în uşa închisă.

— Da, zise Victoria. Ah, Katherine, intră. Credeam că ai plecat deja.

— Am amânat cu jumătate de oră. Ross are de dat nişte telefoane înainte de a pleca mâine la Paris.

— Ce drăguţ. Pentru noi, vreau să spun. Să petrecem împreună puţin timp în linişte.

Întinsă într-un scaun tapiţat cu mătase, lângă uşa deschisă spre terasă, Victoria înclină capul, examinând bluza şi jeans-ii kaki ai Katherinei, părul ei întunecat prins cu o bandă aurie, ochii căprui pătaţi cu albastru în lumina mediteraneană.

— Arăţi delicios: o săptămână în soare a adus culori pe faţa ta. Unde mergeţi astăzi?

— Ross a zis la Turini Forêt şi Vallée Vesubie. Sună corect? Pronunţia mea...

— Se îmbunătăţeşte. Ross este întotdeauna sensibil. Vei avea o după-amiază memorabilă.

— Şi au fost două săptămâni în soare.

— Poftim?

— Noi suntem aici de două săptămâni. Deci soarele a avut mai mult timp să coloreze faţa mea.

— Când timpul trece aşa de repede, Katherine, eu obişnuiesc să-l ignor. Ce altceva a mai plănuit Ross? A menţionat festivalul de artă populară din Nisa?

— Vom duce copiii când se va întoarce de la Paris. Şi dorim să vii cu noi.

— Nu, draga mea. Ce drăguţ că v-aţi gândit la asta! Dar nu; eu voi sta aici şi voi aştepta să-mi povestiţi despre el.

Katherine stătea pe marginea scaunului ei.

— Nu ai venit nicăieri cu noi, în afară de două seri, la cină. După Paris, eu nu vreau să te acuz că eşti prost dispusă, dar...

— Katherine, eu nu sunt niciodată prost dispusă. Pot ocazional să devin neatentă şi să-ţi dau peste mână, dar nu *sunt* prost dispusă. Sunt prea obosită.

Speriată, Katherine întrebă:

— Este ceva în neregulă? Pari să ai întotdeauna atâta energie!

— Singurul lucru rău este vârsta mea. Cât despre energia mea, ei bine, am destulă atâta timp cât ştiu când să mă odihnesc şi cum s-o păstrez. (Făcu o grimasă.) Este îngrozitor de plicticos; m-am plictisit de corpul meu. Până de curând, puteam să forţez şi să mă gândesc că l-am păcălit pentru că se reînnoia. Dar el şi-a urmat evoluţia, epuizându-se, aşa că într-o zi nu am mai putut să-l ignor. Am optzeci şi doi de ani, draga mea, şi nu mai pot să mă joc pe Vesubie Vallée. Şi dacă nu pot să mă joc din plin, prefer să nu mă duc deloc.

— Eşti sigură că te simţi bine? insistă Katherine. N-ai ieşit nici măcar cu prietenii tăi de când am sosit.

— Asta nu din cauza mea; ei nu sunt aici. Cei mai mulţi dintre ei sunt împrăştiaţi pe la celelalte case ale lor în iulie şi august.

Katherine îşi aduse aminte ceva ce-i spusese Tobias.

— Tu ai venit în iulie pentru noi. Aşa ţi-ai pierdut toţi prietenii.

— Eu te am pe tine; îl am pe Ross. Cine este mai important pentru mine? Şi dacă ştiu *unde sunteţi şi ce faceţi*, pot să stau culcată aici ca o bucată de hârtie mototolită, imaginându-mi că sunt cu voi. Îmi amintesc toate locurile, să ştii, foarte limpede. Şi asta este cu atât mai uşor, cu cât sunt mai bătrână.

— Îmi pare rău, spuse Katherine. Nu mi-am dat seama... S-au întâmplat atâtea şi eu am fost egoistă, gândindu-mă numai la mine în loc să-mi petrec timpul cu tine.

— Dar tu trebuie să fii egoistă! Nu înţelegi, cu cât te distrezi mai mult, cu cât ai mai mult succes, cu atât mă bucur *eu* mai mult de toate acestea. Am crezut că *asta* este limpede! Şi acum, draga mea, — bătu uşor pe mâna Katherinei — pleacă şi distrează-te minunat. Dacă întârzii la cină, voi întreţine eu odraslele, dar mâine aştept un raport complet. Fiecare detaliu.

Katherine se aplecă să-i sărute fruntea.

— Fiecare.

— Sper că nu, râse Ross când Katherine îi repetă conversaţia, pe când străbăteau cu maşina o vale printre munţi. Este un precedent rău.

— De ce? Dacă asta e tot ce...

— A spus ea asta?

— Nu exact, dar...

— Tot ce a spus este că doreşte să facă parte din vieţile noastre pentru că asta o face să se simtă mai puţin bătrână şi limitată. Katherine, Victoria este acţionara majoritară şi este în alte patru consilii de directori, ajutând la dirijarea şi creşterea fondurilor pentru câteva din cele mai importante instituţii din San Francisco. Asta e imaginea unei mici doamne bătrâne, neajutorate, care zace ca o bucată şifonată de hârtie în timp ce lumea ocupată trece prin faţa ei.

Involuntar, Katherine zâmbi.

— Cu greu poate fi crezută. (Faţa ei deveni gânditoare.) Dar ea nu spunea, propriu-zis, o minciună.

Ross scutura capul.

— Ocolea adevărul. Este inteligentă şi destul de şireată ca să ştie că singurul lucru pe care nu-l poate face bogăţia ei este să încetinească

trecerea anilor, aşa că foloseşte orice mijloace ca să nu scape părţile vieţii pe care nu poate să le mai testeze direct. Ca în cazul Vesubie. Este normal, să ştii; e doar o formă benignă de tiranie.

Katherine se uită la el.

— Asta nu e frumos.

— Este corect, spuse el simplu. Victoria foloseşte dragostea noastră pentru ea ca să ne facă răspunzători, s-o păstrăm în centrul vieţilor noastre, chiar dacă ştie că asta e imposibil — până la urmă va trebui s-o neglijăm. Dar... încearcă. Eu îi admir persistenţa şi o iubesc profund, dar nu am intenţia să-i spun tot ce-mi umple timpul.

El îşi luă ochii de la drum pentru o clipă, ca să-i împărtăşească zâmbetul, apoi, ţinându-i strâns mâna, conduse maşina încet pe drumul îngust care şerpuia în meandre, în timp ce urca muntele. Aerul devenea rece şi Katherine îşi îmbrăcă un pulover. Munţii stâncoşi ieşiră în evidenţă. Şi atunci intrară în Turini Forêt — întunecoasă, rece, deasă, cu copaci uriaşi şi arbuşti sălbatici.

Ross continuă să meargă pe drumul în zig-zag până când acesta coti brusc şi ajunseră în micul sat La BollenVesubie, unde trase maşina într-o parcare.

— Să luăm rucsacii în spate. De aici mergem pe jos.

Din sat, poteca urca rapid prin pădure şi peste păşuni, lăsând în urmă ultimele urme ale civilizaţiei. Aerul era rece, însă datorită urcuşului le era prea cald în puloverele lor. Katherine sări de pe un bolovan pe altul, aproape fără greutate şi când ateriză uşor, îndoindu-şi genunchii ca să amortizeze căderea, Ross îi întinse mâna şi ea o luă, împărtăşind cu un zâmbet bucuria izolării lor. Merseră pe jos o oră, trecând printre tufişuri, sărind peste cursuri de apă, urmând o potecă ce dispărea uneori printre straturi de piatră şi tufe şi reapărea mai departe. Vorbeau puţin şi numai ca să-şi arate, din când în când, o pasăre care plana pe cerul albastru, fire încurcate de flori sălbatice strălucitoare, care se întreţeseau cu licheni portocalii, cenuşii şi negri, păşuni întinse, netede, ca de catifea, mişcarea bruscă a unui animal pe potecă şi peste toate, domneau aerul cristalin şi liniştea profundă, întreruptă numai de cântecele delicate ale păsărilor.

Soarele se ridica tot mai sus, încălzind valea adăpostită. Înghesuiră puloverele în rucsacuri, intrând într-un decor mai puţin accidentat, cu copacii şi tufele sclipind în soarele orbitor, până ce Ross spuse în sfârşit:

— Nu ştiu cum eşti tu, dar eu sunt înfometat. Dacă vezi un colţişor potrivit...

— Acolo! exclamă Katherine, arătându-l când ajunseră pe creasta unei mici ridicături. Tocmai ne aşteaptă.

Coborâră panta spre un ascunziş acoperit de iarbă, apărat pe trei laturi de creste înalte de stâncă. Alături, o apă curgătoare se lărgea într-un bazin clar, albastru-verzui înainte să se îngusteze iar şi să dispară printre copaci.

— Vechiul nostru loc pentru înotat, murmură Ross. (O privi pe Katherine, cu sprâncenele ridicate.) Ce părere ai?

— Cred că este îngheţată şi că trebuie s-o încercăm.

El râse.

— Eşti minunată.

Aruncându-şi rucsacul pe iarba moale, nu observă roşeaţa de pe faţă şi strălucirea ochilor ei.

— Chiar acum, nu crezi? Mai bine s-o facem înainte să mâncăm.

Katherine îşi puse rucsacul lângă al lui.

— Ţi-o voi lua înainte. Numai dacă nu crezi că este o treabă de bărbat să încerce temperatura apei.

— Este o treabă de bărbat să ştie când să lase femeile înainte.

Râzând, ea dispăru într-un pâlc de pini şi aluni. Dar de îndată ce îşi scoase bluza şi pantalonii kaki şi simţi soarele arzând pe pielea goală, fu cuprinsă de un val ameţitor de dorinţă şi anticipare şi se sprijini de un copac aşteptând să se calmeze. Scoarţa aspră a copacului era solidă şi adânc texturată, iar Katherine se agăţă de ea, fiind conştientă de prezenţa lui Ross, care era atât de aproape încât putea să-l simtă aşa cum simţea scoarţa copacului.

Nu am ştiut! gândi ea. *Nu am ştiut ce mult îl doream.*

Dar departe, în această vale, ruptă de distracţii, protejată în nişa însorită de aerul rece din jur şi de pereţii de stâncă, ea ştia că toate zilele lor împreună au condus la aceasta şi că Ross o ştia la rândul său.

Ameţeala dispăruse. Katherine îşi lăsă hainele pe o stâncă şi, în chiloţi şi sutien, se strecură din pâlcul de copaci spre iarba sălbatică ce mărginea bazinul. Nu-l văzu pe Ross, dar, înainte de a se gândi de două ori, luă aer în piept şi făcu un plonjon în apa limpede.

La contactul cu apa îngheţată i se tăie respiraţia. Fiecare muşchi părea să se contracte, într-o încercare disperată de apărare.

— O dată, suspină ea. O traversare, apoi afară.

Cu un crawl puternic, Katherine decupă imaginile oglindite ale copacilor care păreau să crească de la suprafaţă în jos, şi ajunse de cealaltă parte, unde se apucă de o ramură căzută, se trase afară din apă şi, tremurând, se întoarse să se uite după Ross.

De cealaltă parte a bazinului, apa se sparse într-o dâră lungă. Katherine auzi strigătul lui când apa rece îl lovi şi îl urmări înotând spre ea cu lovituri puternice, plesnind apa ca să apuce aceeaşi ramură.

— Ne întrecem la traversarea în sens invers, gâfâi el.

— Eu m-am gândit să ocolesc lacul, zise ea tremurând.

— Eşti sensibilă. Rişti!

— Aha...!

Fără să-l prevină, ea sări înapoi în apă şi se împinse cu picioarele în mal, împroşcându-l pe Ross.

— Nu-i corect! ţipă el şi o urmă imediat.

Buzele ei erau albastre, dar corpul îi era puternic în apa rece. Înotară împreună până când el făcu un efort final şi termină cu jumătate de lungime înaintea ei.

— Eşti minunată, spuse el din nou pe când ieşea din apă clătinându-se.

Râseră cu buzele amorţite.

— Avem prosoape?

Ea scutură din cap.

— La naiba! Planificare proastă. Stai aici; să văd ce pot să găsesc.

Katherine se rezemă de o stâncă. Soarele fierbinte pătrunse aproape instantaneu, dar corpul îi era încă îngheţat din cauza frigului care-i intrase parcă în oase. Uitându-se distrată la Ross, ea nu se gândea la nimic, dar păstra o imagine în minte, ca o fotografie — ei doi, împreună, înotând unul lângă altul cu mişcări sincronizate.

— Un prosop, spuse Ross, întorcându-se. A fost înfăşurat în jurul vinului. E destul de mare ca să-l împărţim.

Se uită în jos spre ea. Muşchii-i vibrau de frigul care îl pătrunsese, dar stătea liniştit, privind-o fix.

— Doamne, oftă el. Eşti seducătoare!

Gândurile Katherinei începură să zboare şi se văzu pe sine cum arăta: jumătate culcată în iarbă, cu lenjeria udă şi transparentă. Ridicându-şi părul ud leoarcă, făcu o mişcare să se scoale.

— Nu, spuse Ross şi, îngenunchind, începu să-i şteargă părul cu prosopul.

— Soarele... murmură Katherine. El va usca...

— Ştiu.

Ţinând prosopul, mâna lui se mişca ritmic, mângâindu-i părul cu mişcări lungi, apoi gâtul şi umerii. Ea începea să simtă căldura din nou. Din părul ud al lui Ross, o picătură de apă căzu pe pieptul ei şi ea tresări. El râse, scuturându-se.

— Periculos...

Cu o mişcare iute îşi trecu prosopul peste părul lui, apoi, aplecându-se în faţă, îşi puse buzele pe pata de pe pieptul ei. Un moment lung ei rămaseră aşa, abia respirând, cufundaţi în lumina soarelui, cu

trupurile care începeau să ardă, ca şi cum, în cele din urmă, soarele alerga prin venele lor.

— Katherine, murmură Ross. Dumnezeule, de câte ori mi-am spus numele tău... cea mai dragă, fermecătoare Katherine.

Îi scoase sutienul şi chiloţii, iar Katherine îşi puse mâinile pe chiloţii lui uzi şi îi scoase. Stăteau întinşi pe iarba înmiresmată, cu corpurile fierbinţi, reci unde fuseseră hainele, şi Ross îşi trecu braţul pe după umerii Katherinei şi îşi puse gura deschisă pe a ei.

Păstrau sărutul, prelungindu-l, lăsând să le crească dorinţa, să curgă prin ei ca soarele. Braţele Katherinei îl ţineau strâns pe Ross.

— M-am gândit la asta, şopti ea, cu buzele lipite de ale lui, înainte să intru în apă. Te doream...

— M-am gândit la asta la Paris, spuse Ross.

Şi apoi, culcat pe moliciunea ei delicată, îi simţi picioarele desfăcându-se pentru el şi intră în ea, în întunecimea corpului ei, în timp ce lumina soarelui învârtea roţi strălucitoare în spatele ochilor lui închişi şi Katherine îi şoptea numele în aerul cald de munte.

Pentru că erau atâtea de spus ei aleseră tăcerea, buzele întâlnindu-se în săruturi mici în timp ce stăteau culcaţi, liniştiţi, cu capul Katherinei pe umărul lui, cu unul dintre picioarele lui Ross întinse peste ea. Ross îşi mişcă palma încet în sus, de la curbura şoldului până la sâni, mângâindu-le sfârcurile, şi apoi la gâtul şi faţa ei, ca şi cum i-ar fi schiţat liniile trupului. Katherine îşi trecu încet mâna în lungul spatelui pe umerii şi braţele musculoase, şi se opri cu vârfurile degetelor în părul blond de pe piept. Ea se ridică într-un cot, uitându-se în ochii lui închişi la culoare.

— Sunt atât de lacomă, zise ea încurcată.

— Nu lacomă! replică Ross şi îi zâmbi, cu soarele alergându-i prin vene. Vie, minunată, parte din mine...

Îi sărută sânii, luând sfârcurile tensionate în căldura gurii lui.

Un oftat lung veni din adâncul Katherinei, eliberând ultima din dorinţele şi temerile pe care le reţinuse de atâta timp. Totul era în regulă; totul era minunat între ei. Era plină de o bucurie strălucitoare ca soarele, încălzind-o după ce-i fusese atât de rece, şi această bucurie cânta în ea când gura lui Ross se mişcă de la sâni spre pântecul ei.

— Pielea ta are gust de pini, murmură el, cu gura pe pielea catifelată. Şi de trifoi sălbatic, şi de cursuri de apă de munte.

O melancolie grea o ţinea nemişcată, în timp ce atingerea lui trecea prin ea ca o undă care se amplifica; el era pretutindeni — o parte din ea — înconjurând-o şi simţea că se topeşte, deschisă, aşteptând, când mâinile lui îi desfăceau coapsele şi limba lui şoptea lipită de ea.

Atingerea, apăsată şi tandră, trecu prin tot corpul Katherinei; un geamăt surd îi scăpă şi ea se topi simţind cum limba lui se mişca încet, explorând, împingându-se în interiorul ei — *vie, minunată, o parte din mine* — până când se simţi aspirată de el ca o floare care se închidea ca să păstreze în petalele ei lichidul de aur al soarelui. Ea îl însoţi până la un punct strălucitor, care o depăşea nemaiputând fi păstrat, şi cu un strigăt, cu corpul arcuit, Katherine îl simţi că explodează, învârtindu-se prin venele ei, apoi estompându-se.

Stăteau culcaţi, unul lângă altul, şi se sărutau, moţăind la soare. La un moment dat murmurară ceva despre mâncare, masă, drumul înapoi — dar în loc de aşa ceva, se uitau unul la altul prin ochii pe jumătate închişi şi se treziră într-o lungă îmbrăţişare.

— Dacă aş putea să te ţin aşa! spuse Ross. Şi să te păstrez...

— Da, spuse Katherine. Da.

Şi când mâinile lui îi atinseră şoldurile, ea se întinse peste corpul lui muşchiulos. Braţele lui o îmbrăţişau aşa de strâns, încât sânii îi erau strivţi de pieptul lui, iar faţa îngropată în curbura gâtului său. Mişcându-se, Katherine îşi înălţă capul aşa încât să poată depune sărutări mici pe gâtul lui.

— Pielea ta e atât de caldă, murmură ea. Dură, catifelată şi caldă... Pot să-ţi sărut bătaia inimii aici...

Îl sărută din nou pe gât şi apoi pe gura deschisă şi la fel de dornică cum era şi a ei.

El o ridică şi Katherine se aşeză deasupra lui, ghemuindu-se, simţindu-l că alunecă în sus, umplând-o. Ea îi zâmbi, admirându-i părul încă ud, ochii întunecaţi, la fel de calzi ca şi soarele, buzele curbate după forma numelui ei.

— ...fermecătoare, minunată femeie! murmura el.

Mâinile lui îi ţineau sânii, cu palmele pe sfârcurile ridicate în timp ce trupurile lor aflau un ritm la fel de perfect ca şi acela pe care-l descoperiseră în apă. Katherine se aplecă din nou peste Ross, părul ei întunecat căzând ca o perdea peste feţele lor când gurile se întâlniră şi se lipiră, şi ei se mişcară împreună, mai repede, pierzându-se într-o ceaţă de lumină şi simţăminte pure, încă mai repede, căţărându-se pe vârful îngust al unui munte profilat pe un cer limpede, până când, împreună, se eliberară şi, tremurând, se întoarseră treptat pe pământ.

În munţi noaptea cade repede, cerul învăpăiat în portocaliu, pălind apoi în violet, gri şi negru, ascunzând totul în afară de contururile imateriale ale piscurilor acoperite de zăpadă. Mergând cu maşina pe

drumul în pantă, Ross şi Katherine priveau întunericul străpuns numai de lumina farurilor lor.

Relaxată, calmă, plină de o dulce fericire, Katherine se odihnea sprijinindu-şi capul de spătarul scaunului şi privea fix la cerul negru, atât de aproape deasupra lor, plin de grămezi strălucitoare de stele şi dantela îngheţată a Căii Lactee. Noi suntem mereu afară, se gândi ea, amintindu-şi cum totul cu Derek se petrecuse în interior: restaurante, săli de bal din hoteluri, cluburi de noapte, case particulare. Dar ea şi Ross erau aproape întotdeauna afară — totul deschis, proaspăt, fără limită. Începu să spună ceva, apoi se opri. Ei nu vorbiseră niciodată despre Derek. Demult, Victoria spusese că Ross era îngrijorat de ea, din cauza lui Derek. *Va trebui să vorbim despre el*, gândi ea.

— Trebuie să vorbim, spuse Ross când coborau cornişa spre Menton. Am evitat atât de multe subiecte! Cel puţin, eu.

Katherine râse blând.

— Tocmai mă gândeam la toate lucrurile despre care aş vrea să vorbesc cu tine. Dar nu în seara asta. Mâine.

— Mâine voi fi la Paris.

— Aha! (Uitase.) Dar te vei întoarce.

— În trei sau patru zile.

Drumul făcea câteva curbe finale, apoi devenea drept şi maşina merse cu toată viteza înainte.

— Aş prefera să nu plec deloc, spuse el, cu mâinile relaxate pe volan când acceleră, depăşind alte maşini. Este un moment prost. Dacă aş fi ştiut, când Jacques şi cu mine ne-am făcut planurile... (Făcu o pauză.) De ce nu vii cu mine? Ai avea zilele pentru tine şi eu aş anula întâlnirile de la cină. De ce nu? întrebă el când ea scutură din cap.

— Pentru că noi avem lucruri la care să ne gândim. Şi ar putea fi o idee bună să fim separaţi câtva timp.

Deveniră tăcuţi, preocupaţi de propriile lor gânduri. Deodată, Katherine începu să râdă.

— Ce e? întrebă Ross.

— Victoria. Îţi aminteşti? Ea mi-a dat instrucţiuni precise să-i spun fiecare detaliu al zilei de azi.

Simultan, îşi imaginară trupurile lor îngemănate pe iarbă.

— Şi tu ai spus că asta ar fi un precedent rău...

— Şi nu am vrut ca tu să iei notiţe, termină el, unindu-şi râsul cu al ei.

La vilă, se despărţiră la uşă.

— Eu voi pleca înainte să te scoli, spuse el.

În dimineaţa următoare, când ea se trezi, găsi un buchet de garoafe şi trandafiri pe masa de desen, cu o notă scrisă pe blocul ei de schiţe.

«Mulţumesc pentru cea mai minunată dintre zile. Te iau cu mine, pentru că de acum tu vei fi mereu în mine. Încă un lucru de discutat când mă întorc. Pe curând.

Ross».

— Bine, spuse Victoria, cercetându-i faţa când ea intră pentru micul dejun. Ai găsit priveliştea satisfăcătoare?

— Minunată.

„Te iau cu mine". Dar el era încă aici — ca şi cum ar fi devenit o parte din ea — şi Katherine era jenată. *Prea mult, prea repede,* gândi ea, şi îşi aminti de senzaţia de acum câteva zile, că evenimentele ar putea să scape de sub control. Se întrebă ce văzuse Victoria pe faţa ei şi ştiu că nu era pregătită să vorbească despre Ross.

Turnându-şi suc şi cafea, întrebă:

— Unde sunt copiii?

— În camera de joacă. Doi dintre ei morăcănoşi, doi simpatici. Când Ross le-a spus „la revedere" devreme, azi-dimineaţă, le-a adus aminte lui Carrie şi Jon s-o sune pe mama lor. Se presupunea să facă asta o dată pe săptămână şi nu au făcut-o săptămâna trecută. Ei susţin că nu au nimic să-i spună — pentru că sunt întotdeauna ocupaţi, fiecare minut din timpul zilei — şi dintr-un motiv anume Jennifer şi Todd au înţeles asta perfect. Aşa că doi dintre ei sunt simpatici în timp ce ceilalţi doi mormăie. Pricepi ceva din asta? Când copiii mei erau mici, nu trebuia să li se aducă aminte să mă sune; ei îmi spuneau totul.

Katherine zâmbi.

— O făceau cu adevărat?

— Ei bine, probabil că nu. Probabil că pentru mine a fost mai bine că nu au făcut-o. Şi presupun că un copil nu poate deveni niciodată independent dacă nu a avut secrete. Dar de la tine, draga mea, doresc să aflu despre tot ce ţi-a dat aspectul acesta atât de radios. Hai, stai jos, doresc să aflu totul, de la început. Unde v-aţi lăsat maşina — la La Mollene sau St. Martin? Şi unde v-aţi plimbat? Stai jos, draga mea, bea-ţi cafeaua, mănâncă ceva şi spune-mi totul despre asta.

— Îţi voi povesti. Dar, dacă nu te supără, aş vrea să văd mai întâi de morocănoşi. Mă întorc imediat.

Mergând pe coridorul larg ce ducea spre aripa copiilor, Katherine se cutremură, ca şi cum o adiere rece îşi găsise drum printr-o crăpătură din perete. Melanie, San Francisco, lumea din afară. Craig. De trei săptămâni aproape nu existaseră, invizibili în lumina soarelui mediteranean, în peisajul necunoscut, datorită forţei prezenţei lui Ross. Atunci auzi vocea lui Carrie

şi aruncă o privire rapidă în camera de joacă, unde Jennifer şi Todd stăteau pe canapea, privind grav cum Carrie vorbea la telefon, cu Jon lângă ea. Katherine făcu un pas înapoi, nevrând să-i intimideze. Ea oscilă între a pleca şi a rămâne, apoi rămase. Va asculta numai câteva minute; numai ca să se asigure că totul era în regulă.

— Nimic, spunea Carrie. Mergem să înotăm, avem scrabble şi tot felul de fleacuri în camera de joacă şi asta-i tot. (Asculta, bătând din picior.) Hm, ne cam plictisim. Nu ştiu. Tăcu, apoi continuă.) Nu, e drăguţă. Ne lasă să facem o mulţime de lucruri şi se joacă cu noi şi este nostimă... îl înnebuneşte pe grădinar să culeagă zarzavaturile pe care el le crede necoapte sau flori care nu sunt... — ce? Oh. Bine, şi ce vrei să fac dacă ţie nu-ţi pasă de grădinar?! Stai, Jon vrea să te salute.

Cu privirea posomorâtă, îi împinse telefonul lui Jon.

— Bună, mamă, suntem bine. Ce? Nu ştiu. Nu cred că sunt plictisit. Tot timpul facem ceva, împreună cu Jennifer şi Todd şi... Carrie, lasă-mă! Ce naiba faci?

— Nu ţi-a trecut prin cap, prostule! Eh, n-are nimic!

— Nu bănuiam că nu trebuie să-i spunem mamei că ei sunt aici.

— Nu ştiu. M-am gândit numai că nu ar trebui.

Jon se încruntă la telefon, apoi spuse în receptor:

— Îmi pare rău, mami, Carrie dădea în mine. Ce? Jennifer şi Todd Fraser, îi cunoşti. Nu am *ştiut* că ei vor fi aici, aşa că n-aveam cum să-ţi spunem! Sigur că e aici; au venit împreună. Noi nu o vedem prea mult pentru că lucrează în fiecare dimineaţă şi apoi, după-masă, ea şi tata pleacă. De unde să ştiu eu unde? Nu ne spun nouă. Cred că în fiecare zi; noi avem treburile noastre, nu-i urmărim pe ei. Nu *ştiu* la ce oră se întorc. De obicei, la cină. Mamă, trebuie să plec. Avem un concurs de scufundare şi trebuie să ne antrenăm. Nu, nu pot să ţi-l dau pe tata la telefon; este la Paris. A plecat în această dimineaţă. Nu ştiu. Carrie, când se întoarce tata?

— Peste trei sau patru zile.

— Peste trei sau patru zile. Nu ştiu. Carrie, care este hotelul tatei?

— „L'Hotel" de pe Rue des Beaux Arts. Acelaşi la care stătea înainte. Tu ştii toate astea.

— Da, dar... mamă? „L'Hotel". Acelaşi la care locuia înainte. O.K.? Trebuie să plec; vorbim curând. Pa.

Melanie puse telefonul în furcă şi privi, fără să vadă, la luminile din San Francisco.

În partea cealaltă a camerei, Derek lua cuburi de gheaţă din frigiderul din spatele barului.

— Nu am prins totul, dar bănuiesc că Victoria a importat pe cineva care să-l distreze pe Ross.

— Pe Katherine Fraser, spuse ea.

El stătea liniştit.

— Ross şi Katherine? Ce inteligent din partea Victoriei.

Melanie se întoarse. Faţa lui era calmă, dar ochii îi erau întunecaţi de furie şi simţi o undă de gelozie.

— Te deranjează asta? Katherine şi fratele tău?

— Trebuie să spun că nu a durat mult; noi ne-am despărţit în mai.

Îi privi faţa lipsită de expresie.

— Jon spune că ei sunt împreună în fiecare după-amiază şi noapte... trimiţând copiii să joace tenis sau orice altceva ca să poată fi singuri. El mă lasă baltă cu casa asta în timp ce se joacă pe Riviera... şi în mod sigur nu-şi petrece timpul cu copiii lui — ăsta a fost motivul, spunea el, că îi voia în Franţa pentru o lună. Ar trebui să-i cer înapoi; amândoi spun că sunt plictisiţi; nu au o mamă *sau* un tată.

Derek se uita în depărtare, cu muşchiul de lângă ochi zbătându-i-se din când în când. Puse la loc tava cu cuburile de gheaţă.

— Este trecut de unsprezece. Întârziem la petrecere. Când se întoarce campionul tău de tenis?

— Mâine.

— Şi ce ai de gând să faci cu el?

— Să mă căsătoresc cu el, presupun.

— De ce?

— Pentru că-l iubesc. Pentru că este tânăr şi mă face să mă simt tânără.

— Asta nu este totul. Ce altceva?

— Să te ia naiba, Derek. (Ea luă un şal de mătase din dulap.) Mi-e frică să fiu singură.

El dădu din cap.

— Îţi doresc tot binele.

— Nu, n-o faci. Ţie nu-ţi pasă cu adevărat de mine. Tu obişnuieşti să faci amor cu mine — *m-ai urmărit* — şi, în sfârşit, m-ai avut. Totuşi, eu te rog. *Eu nu rog niciodată! Pe nimeni!* Dar pe tine te rog, şi tu mă respingi!

— Katherine spunea că te doream pentru că erai nevasta lui Ross.

— *Katherine* spunea! Ce ştie târfa asta despre oricare dintre noi?

— Mult mai mult decât ştii tu.

El deschise uşa, cu gândurile reci şi amare. Derek se cunoştea destul de bine ca să ştie când cineva îi pătrundea gândurile. În mod obişnuit, el era indiferent la ce spuneau alţii, însă, în rarele ocazii când

cineva trecea peste barierele lui şi ajungea la adevăratul Derek Hayward, avea grijă să se ascundă de lume, reacţionând cu furie. Fusese destul de rău când Katherine făcuse asta în aprilie; acum, ştiind că ea era cu Ross, imaginându-şi-i pe ei vorbind despre el, simţi interiorul lui răsucindu-se de mânie şi ştiu că trebuia să fie atent până se calma.

Întrebă brusc:

— Eşti gata?

Melanie se legănă spre el.

— Eşti îndrăgostit de ea?

— Nu.

Ea insistă.

— Erai când ieşeai cu ea?

— Nu. Şi ce importanţă are?

— Nu ştiu, spuse ea. M-aş simţi mai bine dacă n-ai fi fost.

El nu răspunse şi, după o clipă, incapabilă să suporte tăcerea, Melanie începu să vorbească despre altceva. Vorbi tot drumul cât traversară Golden Gate Bridge, până ajunseră pe vârful lui Nob Hill, unde Derek parcă pe strada abruptă în faţa casei lui Herman Mettler.

Era o petrecere foarte mare, de genul celor date de Mettler în fiecare vară, când afacerile mergeau grozav. Presupunând că toţi ceilalţi erau de asemenea plictisiţi, el oferea diferite distracţii: o selecţie de filme pornografice în camera de proiecţie de la subsol; o orchestră care cânta melodii de dans în livingul care cuprindea cea mai mare parte a primului etaj; aperitive polineziene servite de chelneriţe care circulau îmbrăcate în fuste de iarbă. La etaj, o vitrină de sticlă oferea privirilor mostre din colecţia de toamnă de bijuterii de la „Mettler".

— Bineînţeles, ea nu face acelaşi gen de lucruri ca tine, îi spuse Mettler lui Marc Landau când privirea lui se fixă pe un colier cu eticheta „Katherine Fraser". Dar este aproape un talent, n-am nici o îndoială asupra acestui fapt. Te-ar putea chiar concura într-o zi, Marc. Îşi face propria emblemă. (Mettler chicoti.) În special dacă stilul ei se va schimba la fel de incredibil ca până acum.

— Nimeni nu-l concurează pe Marc Landau, spuse Leslie şiret. Chiar el mi-a spus aşa. Dar colierul acesta este spectaculos, nu?

Ea se întoarse când cineva îi rosti numele.

— Scuză-mă; mă duc să mă amestec printre musafiri.

Landau studia colierul.

— I s-a schimbat stilul de lucru?

— Ca ziua după noapte. Primul ei lot a fost drăguţ, genul pe care-l vezi la „Williams & Baylor" sau la „Corfert". Al doilea... ei bine, îl vezi. Inventiv, îndrăzneţ, unic... o utilizare fascinantă a materialelor. Prima

dată s-a ţinut de tiparele sigure; următoarea dată a erupt liberă. Uimitor. Şi era să dau cu piciorul la tot. Am fost atât de surprins, că am făcut aproape o greşeală fatală întrebând-o dacă erau cu adevărat ale ei. Ah, Derek! (Se întrerupse.) Ce plăcut să te văd!

Îşi strânseră mâinile.

— Acuzai pe cineva că a furat desene? întrebă Derek.

— Doamne fereşte! Am întrebat numai. Prietena ta, Katherine Fraser, nu ţi-a spus? Părea destul de supărată ca să povestească la toată lumea, numai pentru că am făcut un comentariu inocent când a adus o lucrătură *total* diferită şi a refuzat să facă un contract de exclusivitate. Ce mândră se ţinea! Asta m-a făcut *pe mine* să răguşesc cerându-mi scuze. Am lăsat să se vadă ce impresionat eram, aşa că ea a ştiut că poate să meargă oriunde altundeva, şi aproape că m-a părăsit. Greu de crezut că nu te-a fericit cu întreaga ei poveste, Derek.

— Nu a făcut-o pentru că nu m-a văzut, spuse Derek, contemplând gânditor colierul Katherinei. Ultima dată când ne-am văzut a fost în aprilie.

— Certuri de îndrăgostiţi, spuse Mettler bizar.

Dar curiozitatea lui era ca o mâncărime persistentă.

— Sunt sigur că vei aplana problema... sau s-a mers prea departe?

Părând absorbit de colier, Derek spuse blând:

— Eu nu vorbesc niciodată despre problemele tinerelor femei.

După o pauză, Mettler întrebă:

— Probleme?

Landau se încruntă.

— Leslie spunea că ea s-a schimbat şi că face bine.

— Probleme cu munca ei? îl întrebă Mettler pe Derek.

— Nu. Personale. Eu nu m-aş nelinişti, Herman; întâmplător, nu te vor afecta.

În mijlocul veseliei petrecerii, o tăcere apăsătoare se lăsă între cei trei bărbaţi.

— Întâmplător! repetă Mettler. De asta, eu sunt cel care îşi va da seama!

Derek ridică din umeri.

— La naiba, Derek, am pus o întrebare politicoasă. Eu investesc în această femeie şi dacă ea are probleme care ar putea să-i afecteze munca, *vreau să ştiu asta*!

— Nu este nici un motiv de îngrijorare, Herman; nu ştiu decât câteva fapte izolate. Nimic mai mult.

— Fapte! Fapte! Despre ce dracu' vorbeşti? Marc, dacă nu te deranjează... Derek, în particular...

Luându-l pe Derek de braţ, îl conduse într-un colţ, departe de aglomeraţie.

— Acum, ce dracu' se întâmplă?

Derek bău jumătate din scotch.

— Nu am nici cea mai vagă idee dacă se „întâmplă ceva", cum te exprimi tu. Katherine este o femeie tânără, tulburată, care are probleme destul de mari. Soţul ei este un delapidator care a dispărut cu mai mult de un an în urmă, după ce a recunoscut faţă de asociatul său că fura de ani de zile de la companie. La mai puţin de două luni după ce Craig a dispărut, Katherine a vândut casa lor în pierdere şi a părăsit Canada. Curând după ce a sosit aici, a început să primească lunar bani de la soţul ei. Şi la ultimul revelion a venit chiar s-o vadă. Noi am rugat-o să ne spună unde este, ca să-l putem ajuta, dar ea insistă că nu ştie. Mai probabil este că se teme să ne spună.

Mettler îşi trecu mâna peste faţă. El auzise părţi din această poveste — nu ştia nimic despre delapidare — dar venind de la Derek, asta suna complet diferit.

— Vrei să spui... (El îşi drese glasul.) Ar putea să fie amestecată în delapidarea soţului ei? Ar putea să fie o hoaţă?

Derek scutură din cap.

— Mă îndoiesc!

— Eşti sigur?

— Avem numai cuvântul ei. Pare cinstită.

— Dar tu nu eşti sigur. Şi dacă este hoaţă, ar putea să fure şi alte lucruri. Ca desene de bijuterii.

Derek zâmbi vag.

— Te duci prea departe cu gândul, Herman. Nu aş acuza-o de un asemenea lucru.

După un moment, Mettler lăsă să-i scape:

— A fost căsătorită cu cineva din familia ta! (Derek tăcea.) De aceea eşti aşa de prudent! Îţi protejezi familia!

— Adună-te, spuse Derek rece. Mergem prea departe. Nu ştiu cum s-a întâmplat asta. Nu trebuie să te îngrijorezi.

— Am destule motive să mă îngrijorez! Ştii cât de mult contează pentru clienţii mei siguranţa că ei cumpără originale! Desenul de bijuterii are drepturi de autor, la naiba! Clienţii mei ştiu asta; ei nu au devenit bogaţi fiind naivi! Ştii ce mi-ar face dacă ar bănui numai că investesc în copii sau — Doamne fereşte! — în desene furate? Ar găsi pe altcineva în care să aibă încredere! Atunci unde aş ajunge? La dracu', dacă n-aş şti...

— A plecat Marc? întrebă Leslie, înghesuindu-se printre musafiri să ajungă la ei. Credeam că e cu voi. Doamne, Herman, a murit cineva?

Mettler o privea fără expresie.

— Marc a plecat. Nu ştiu unde este.

— Mulţumesc, spuse ea sec. Îl voi găsi. Şi anunţă-mă dacă a murit cineva important.

Îl găsi pe Landau îngrijindu-se de un bărbat scund, cu fălci grele, care dorea ca el să-i deseneze un colier pentru nevastă-sa.

— Dă-mi o notiţă cu o schiţă. Trebuie să mergem, spuse Landau cu uşurare când sosi Leslie. Cinăm aici sau vii acasă cu mine?

— Aici, dacă nu te deranjează.

— Leslie. Când am fost noi ultima dată la mine acasă?

— Pe douăzeci şi nouă aprilie.

Marc spuse mirat:

— Ce memorie extraordinară! Sau s-a întâmplat ceva ca să fixeze data în mintea ta? Şi să te ţină departe de patul meu de aproape trei luni. Cine este?

— Nu-l ştii.

— Chiar aşa, presupun că are un nume.

— Claude Fleming.

Landau îşi studie o unghie perfect manichiurată.

— Ai dreptate. Nu-l ştiu. Dar îi cunosc firma. Mâncăm?

Apoi, în timp ce-şi umpleau farfuriile spuse:

— Progresezi. De la un umil bijutier, la asociatul uneia dintre cele mai bogate şi faimoase firme de avocaţi din ţară. Dar asta-i o cale demodată pentru ca o femeie să progreseze în zilele noastre?

— Nu exagera, Marc! spuse Leslie, mergând în faţa lui spre o masă. Dacă n-ai fi scârbos, aş crede că îţi pasă cu adevărat ce fac.

— Sau este faptul că individul e dispus să fie tatăl acelui copil legendar despre care ai sporovăit odată? Acest basm sentimental despre nerăbdarea unei maternităţi singuratice. Ai căutat tot acest timp, când eu continuam să te însoţesc, pe cineva care era nerăbdător să devină tată?

— Să fiu a dracului! Marc, eşti gelos ca un adolescent!

— Nu vorbi prostii. Nu vreau să permit nimănui să profite de mine.

— Asta spuneai? Ai fi putut să mă prosteşti. (Ea îşi împinse farfuria la o parte şi se ridică.) Îmi pare rău, Marc; voiam să rămânem prieteni. Eşti singurul ticălos pe care-l cunosc care, uneori, are o inimă de aur. Dar nu aş vrea să crezi că profit de tine şi, orice ai crede, nu vreau să fii nefericit. Dacă aş fi ştiut că-ţi pasă cât negru sub unghie de mine — ei bine, nu ştiu — Claude nu putea să-ţi facă o asemenea impresie. Noi nu vom şti niciodată, nu-i aşa? Dar, la naiba, Marc, să te culci cu mine

ani de zile şi să-ţi păstrezi toate sentimentele pentru tine! Doamne, sunt atât de sătulă de oameni inteligenţi şi reci! Nu, nu te ridica; pot să găsesc drumul şi singură; tu rămâi şi bucură-te de petrecere. Înveseleşte-o pe gazda noastră; arată ca şi cum Derek i-ar fi dat o doză de otravă. La revedere, Marc; mulţumesc pentru cei câţiva ani plăcuţi.

Ea parcurse cu paşi mari livingul, spre antreu.

Ar trebui să fiu supărată, gândi. Dar se simţea uşurată.

De trei luni, ea fusese incapabilă să rupă relaţia cu Marc — încă destul de nesigură de Claude şi de propriile ei sentimente pentru el. Dar acum se petrecuse aproape de la sine şi ea făcu o mică săritură când ieşi afară, apoi se aruncă într-un taxi.

Ajunse acasă devreme, îşi petrecu o oră cu nişte hârtii şi, când ajunse la biroul lui Claude, în dimineaţa următoare, erau deja aranjate.

— Aici este, spuse ea, dându-i notele bătute la maşină. Totul în afară de ultimul capitol. Nu cred că Bruce este deja aici.

— Bruce este aici. Criza îl face să se scoale devreme. Pot să-ţi ofer o cafea?

Acceptând, Leslie oftă de plăcere. Totul se potrivea, totul va fi în ordine. Nu se simţise atât de protejată de ani de zile.

— 'Mneaţa, spuse Bruce de pe podea, unde stătea într-o poziţie yoga. Eu meditez, dacă vrei să încerci şi tu...

— Bruce, am putea parcurge asta încă o dată?

— Eşti nervoasă, spuse el acuzator.

— Sunt multe în joc. Nu vreau să greşesc.

— Noi nu greşim! Ştiu totul — ei bine, aproape totul...

— Bruce! (Claude se aşeză pe braţul fotoliului lui Leslie.) Parcurge-o încă o dată.

Cu o privire către cei doi, Bruce oftă.

— În regulă. Aşa merge. Dacă vrei să furi mărfuri dintr-un magazin — nu numai un pulover sau o geantă, dar poate ceva care valorează un milion de dolari într-un an — ce faci? În primul rând, scrii un program special de calculator care listează săptămânal mărfurile cu preţ ridicat care se vând cel mai repede. Apoi dai lista cuiva care trece prin magazin colectând marfa: o duzină de pulovere sau, poate, două duzini de eşarfe ori câteva jachete de cinci sute de dolari..., atât cât să nu se observe. El trebuie să facă asta după ora de închidere a magazinului...

— Paznicul de noapte, întrerupse Leslie.

— Sau băieţii de la pază, oricare. În acelaşi timp, altă parte a programului special de calculator schimbă înregistrarea de inventar pentru magazin — *trecând marfa ca vândută*! Te-ai prins? Dacă ar fi

folosit programul obişnuit ca să facă asta, ar fi lăsat o înregistrare, dar acest program special ocoleşte toate controalele pe care le-am introdus şi nu lasă nici o urmă că s-a umblat! Un nenorocit inteligent, dar eu aproape l-am descoperit, tocmai când a găsit notele mele şi le-a furat...

— Asta face programul special? întrebă Claude. Cel pe care l-ai găsit tu, dar nu-mi spui cum?

— La naiba, tu ştii unde am... of! În regulă, nimic pe lume nu ar putea să scoată de la mine cum am intrat în birou să-l găsesc. Ei bine, asta face programul, fără a lăsa nici o urmă. Dar mărturisesc că nu înţeleg cum a reuşit să treacă de senzorii şi camerele de televiziune şi-apoi să le scoată din magazin. Portarii, folosind cutii cu boarfe? Dulgherii? Zugravii cu cutii de vopsele?

— Leslie şi cu mine avem o idee, spuse Claude. Trebuie s-o sunăm pe Katherine să controlăm asta.

— Pe Katherine în Franţa?

— Da. Dar am câteva întrebări. Acest program special a avut nevoie de un expert, aşa e? Cum să ştim că n-ai fost tu?

Bruce sări din poziţia lui de meditaţie.

— Pentru că ştim cu adevărat cine a făcut-o! Şeful meu, Dick Volpe, cel care m-a încondeiat pe mine furându-mi notiţele! Ţi-am spus toate astea!

— Fii serios, Bruce, pufni Claude. Cine te va crede?

— Dracu' să te ia, Fleming! Mă gândeam că *tu* mă crezi! Dacă crezi că voi lăsa să te căsătoreşti cu sora mea dacă mă consideri un...

— Bruce! sări Leslie. Nimeni n-a spus nimic despre căsătorie!

— Treci la subiect, comandă Claude, dar colţurile gurii lui se crispară când încercă să nu zâmbească. Care este apărarea ta dacă cineva te acuză de minciună referitor la fostul tău şef?

— Aha, asta faci? Şi mai spui că lucrezi la apărarea mea? Un avocat păduchios, care mă sperie până în măduva oaselor... Ţi-am spus, Volpe şi cu mine suntem singurii care ştim destul ca să ocolim controalele acestor programe şi Volpe are modul lui propriu de a scrie schemele. Tu nu ştii ce înseamnă asta, dar nu face nimic — noi am ştiut întotdeauna cine ce program a scris, după stil. Aşteaptă, îţi voi arăta...

— Explică numai, spuse Claude. Este cam ca stilurile diferite de a picta sau de a scrie cărţi?

Bruce încuviinţă.

— Scrisuri de mână diferite?

— Nu chiar, dar pe aproape.

— Ar putea experţii în calculatoare să identifice stilul unei persoane?

— La naiba, sigur că da! Asta este ceea ce spun eu!

— Şi al tău este diferit de al lui Volpe?

— În totalitate.

— Putem încerca cu asta, spuse Claude. Sunt mulţumit. Leslie, tu eşti de acord?

Ea încuviinţă.

— Îmi cer scuze pentru extravaganţele sălbatice ale fratelui meu.

El îi întâlni ochii.

— Nu am auzit nici un fel de extravaganţe sălbatice.

În liniştea ce se lăsase, Bruce strigă:

— Ei bine? O sunaţi pe *mademoiselle* Katherine în ascunzătoarea ei franceză?

— O va face Leslie, spuse Claude. O singură problemă ar fi, Leslie. Nici un cuvânt despre teoria lui Bruce.

— De ce nu? Claude, ea este prietena mea şi ştie prin ce am trecut...

— Vreau să termin asta mai întâi. Fii sigură că noi avem întregul scenariu şi că avem dreptate. Leslie, mă gândesc la ce este mai bine pentru tine. Şi pentru Bruce.

— Tu te gândeşti să obţii o confirmare, spuse ea.

— Care-ţi va păstra serviciul şi-l va face poate pe Bruce şef la Oficiul de calcul, dacă asta este ceea ce-şi doreşte. La naiba, Leslie, „Heath" nu m-a angajat pe mine; mie nu-mi pasă dacă ei sunt jefuiţi până la temelie, în schimb îmi pasă de tine, şi chiar al dracului de tare.

Leslie îşi aminti cum, venind acasă într-o noapte şi ghemuindu-se în scaunul ei de la fereastră, se gândea ce fermecător ar fi să aibă alături pe cineva care să înjure.

— Un argument convingător, spuse ea cu un zâmbet vag, ridicând receptorul.

Claude ridică receptorul de la derivaţia din celălalt capăt al biroului său în timp ce ea forma numărul pe care Katherine îl lăsase, de la vila Victoriei din Menton.

— Hei, spuse ea pe un ton cât mai natural, când Katherine veni la telefon. Te-am sunat să-ţi spun *hello* şi...

— Leslie! Dumnezeule... o voce din lumea de afară! Ce faci? Ai primit scrisorile mele?

— Pe toate, şi sunt minunate. Dar, Katherine, acesta este cu adevărat un telefon de afaceri. Latura mondenă vine mai târziu. Sunt într-o şedinţă şi vreau să ştiu de ce te-a concediat Gil.

— Gil? Este ultimul despre care mă puteam gândi că m-ai fi...

— Ştiu, însă este important, altfel nu te-aş fi întrebat. Ai putea să-mi spui ce s-a întâmplat? Era în noaptea în care ai făcut inventarul, nu-i aşa?

— Eu am aranjat scena nunţii în vitrină, spuse Katherine, aducându-şi aminte. Când am terminat m-am întors jos... Gil nu era acolo, dar fusese într-o dispoziţie aşa de îngrozitoare că mi-era frică să plec dacă mai era ceva de făcut. Erau câteva cutii pe podea — materiale de prezentare din vitrinele pe care le desfăcusem în săptămâna aceea. Ele nu se întorseseră la magazie, deoarece şoferul era bolnav şi Gil a refuzat să-l înlocuiască, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să le număr. Atunci a revenit şi a început să ţipe la mine.

— În timp ce tu umblai prin cutii?

— Doar prin două sau trei; a durat mai mult pentru că erau mărfuri noi amestecate cu materiale de prezentare...

Leslie şi Claude schimbară o privire triumfătoare, când vocea Katherinei deveni o şoaptă.

— Leslie? spuse ea. Am crezut atunci că în camera de recepţie se făcuse o greşeală, şi apoi, mai târziu, am fost atât de nervoasă din cauza lui Gil încât am uitat, dar...

— Katherine, îmi pare rău, spuse Leslie precipitat. Ştiu ce crezi, dar nu pot să vorbesc despre asta acum. Nu încă. Te voi suna cât de repede pot; este totul în regulă?

— Bineînţeles, dar...

— Îmi pare rău... se întâmplă atâtea! La revedere, Katherine. Îţi promit că te voi suna din nou.

Ea şi Claude închiseră simultan.

— Ei bine? strigă Bruce, ros de îndoială. Ei bine, ce dracu'?

— Foarte bine, spuse Claude, cu un zâmbet pe care-l avea în sălile de tribunal când trăgea concluziile în urma prezentării probelor.

— Cutii cu materiale de la prezentarea vitrinelor, îi spuse Leslie lui Bruce. Mărfurile au fost împachetate în acestea cu puţin timp înainte ca ele să fie înapoiate la depozit — treceau peste senzori, treceau prin pază şi camerele de televiziune — şi nimeni nu întreba nimic, deoarece era perfect normal ca aceste cutii să plece din magazin. Katherine le-a găsit pentru că întârziaseră mai mult timp decât de obicei; şoferul obişnuit era bolnav şi Gil a refuzat... (Ea se uită la Claude.) Gil a refuzat un înlocuitor. Şi a concediat-o pe Katherine când a văzut-o umblând în cutii.

Claude încuviinţă.

— Îmi închipui că el sau Volpe dirijau mişcarea. Ei aveau nevoie de alţi doi: de cineva care să ducă marfa din departamente în magazia de la subsol şi de şofer. O schemă minunat de simplă.

— Deci asta-i tot? întrebă Bruce. Nu ai nevoie de nimic altceva?

— Avem nevoie de o discuţie cu Gil Lister. Şi apoi, dacă totul merge bine, cu preşedintele de la „Heath". După aceea, Leslie, poţi s-o suni iar pe Katherine şi să-i spui noutăţile.

Katherine şi Victoria erau pe terasă când veni al doilea telefon de la Leslie.

— Fii pregătită pentru o poveste spectaculoasă, spuse ea îndată ce auzi vocea Katherinei. (Rapid, ea prezentă ce descoperiseră.) ...şi apoi ne-am dus la omuleţ, care stătea în tronul său de piele cu spătarul înalt din micul său regat, şi s-a prăbuşit ca un sufleu înţepat. Singurul meu regret a fost că nu erai acolo să savurezi scena.

— Şi apoi? întrebă Katherine.

— Am spus povestea Comitetului executiv şi Bruce a explicat programul calculatorului — fără să folosească nici o vulgaritate, că veni vorba, ceea ce dovedeşte că poate s-o facă — şi eu am primit un „Ura" de la preşedintele meu şi aprobări invidioase de la ceilalţi. Totul a mers frumos. Bruce s-a comportat bine şi Claude a fost perfect — rece, calm şi devastator. Foarte impresionant.

— Impresionant numai din punct de vedere profesional?

— Hm, deduc este că s-au întâmplat multe în timp ce eu am fost departe. Mi-ar place să aflu mai multe.

— Îţi voi spune totul când te vei întoarce. Am vrut în special să ştii că este în regulă cu mine şi la fel cu Bruce. Indivizii au lucrat bine şi l-au încondeiat — Lister a lăsat să-i scape că au crezut că el era genul care fugea de probleme, ceea ce l-ar fi incriminat încă mai mult — şi asta aproape a funcţionat, aproape că a convins-o şi pe propria lui soră. Dar la sfârşit, Bruce a fost acela care i-a implicat. Ce crezi despre asta?

— Cred că ai dreptate: este spectaculos. Şi acum, spune-mi mai multe despre tine şi Claude.

— Când te întorci. Mai sunt numai câteva zile, nu-i aşa?

— Cinci.

Cuvântul o zdruncină pe Katherine. Cinci zile. Ross se va întoarce de la Paris peste două zile şi, trei zile după aceasta, ea, Jennifer şi Todd vor pleca. În timp ce îi spunea „la revedere" lui Leslie, aceste cuvinte se repetau iar şi iar. *Cinci zile. Şi apoi vom face parte, din nou, din lume.*

— Veşti triste? întrebă Victoria când Katherine i se alătură pe terasă.

Farfuriile prânzului fuseseră strânse şi bolurile de cristal cu căpşuni şi curaçao erau la locurile lor. Jos, catargele înalte din port se balansau în apusul roşu.

— Nu, spuse Katherine. Veşti bune.

Îi relată Victoriei povestea, din momentul când Gil Lister o concediase până la descrierea, aşa cum o aflase de la Leslie, a şedinţei Consiliului administrativ din dimineaţa aceea.

— Şi mai este ceva, încheie Katherine. Leslie şi Claude par să fi devenit foarte apropiaţi.

— Dar ea nu este de vârsta ta? Lui Claude îi plac fetele tinere.

— Aşa credeam şi noi. Dar poate că s-a schimbat.

— Dacă-i aşa, ea trebuie să fie o femeie remarcabilă.

— Este. Eu sper că şi Claude ştie asta. Îi doresc să fie fericită. Îşi dorea atât de mult o familie...

— Ah!

Dintr-un vas de argint, Victoria luă cu lingura o cantitate mică de frişcă şi o puse să plutească în cafeaua ei.

— Ai primit o carte poştală.

Katherine izbucni în râs.

— Da. De la Ross.

— Este ocupat? întrebă Victoria.

— Ocupat şi fericit, privind cum sunt detaşaţi pereţii. Şi colecţionând cărţi poştale pentru copii.

— Cărţi poştale pentru copii, spuse Victoria gânditoare. Când Craig era băiat, colecţiona cărţi poştale. Îmi aduc aminte, prima dată când l-am luat la Tahoe, el insista că cineva drenase lacul deoarece arăta cu mult mai mic decât în fotografia de pe cărţile poştale pe care le-am trimis. Hugh vocifera despre diferenţa dintre realitate şi fotografii, dar aceasta îl speriase pe bietul copil, aşa că au plecat cu barca şi şi-au petrecut ziua mergând pe circumferinţa lacului. Hugh nu a mai trimis niciodată după aceea cărţi poştale. Nu sunt sigură ce a învăţat Craig din asta.

Craig. Katherine se uita la port, luminat acum de reflectoare: o încurcătură de catarge, frânghii şi pânze învelite în huse colorate. Toată această lună nu se gândise aproape deloc la el; nimeni nu-i rostise numele; umbra lui nu o urmărise. Dar acum era aici. *Ce făcea el acum?* se întrebă ea. *De ce se temea acum?*

— Dacă Ross cumpără cărţi poştale pentru copii, şopti Victoria, ar trebui să le spună şi că ele nu reprezintă realitatea. Îţi lipseşte mult?

— Da, spuse Katherine calm.

Evitase întrebările Victoriei, dar acum, în frigul umbrei lui Craig, voia să vorbească.

— Şi te gândeşti la el?

— Da. (Zâmbi.) Destul ca să se interfereze cu munca mea.

— Şi la ce te gândeşti?

— La nimic anume. Numai la el.

— Ce faci cu el sau ce ai vrea să faci cu el?

— Mă întrebi dacă mă culc cu el?

— Nu, nu, nu, n-aş întreba asta! Vreau să spun, te gândeşti la el ca la un soţ?

— Nu. Nu mă gândesc la el ca la un soţ pentru că am deja un soţ...

— De care ar trebui să divorţezi.

— ...care este şi tatăl copiilor mei... Ce? Ce ai spus?

— Eu am spus că trebuie să divorţezi de Craig. De ce te-ar surprinde asta? El a dezertat acum treisprezece luni şi — în afară de nişte bani şi o vizită, de la care a fugit iar — nu ai auzit nici un cuvânt de la el. Te consideri cu adevărat căsătorită?

— Nu te înţeleg. În trecut, tu erai cea care îl apăra.

— Aşa am făcut. În alte circumstanţe încă aş face-o. Dar te am şi pe tine la care mă gândesc acum. A devenit evident pentru mine că tu nu poţi să gândeşti limpede despre Ross sau despre alt bărbat, ca să nu mai vorbesc de construirea unui viitor clar şi liniştit, până când nu te vei elibera de această umbră care te urmăreşte, acoperindu-ţi vederea.

— Nu pot să fac asta.

— Bineînţeles că poţi; nu este câtuşi de puţin dificil. Derek a făcut-o de trei ori. Eu l-am întrebat pe Claude despre asta — bineînţeles, el este persoana ideală să te ajute: discret, aproape un membru al familiei — şi mi-a explicat. În primul rând, nu mai este „divorţ", ci „reziliere", şi tot ceea ce ai nevoie este să dai un anunţ oficial în ziarele din Vancouver, timp de o lună, ca să ceri rezilierea. Dacă Craig nu răspunde în acest timp, tu vei merge la tribunal, însoţită de Claude, să declari că diferendele cu soţul tău sunt ireconciliabile, iar judecătorul va emite atunci hotărârea. Claude spune că asta durează circa trei minute. Şi după şase luni hotărârea rămâne definitivă.

— Foarte simplu, spuse Katherine. Dar nu pot să divorţez de Craig pentru că nu este aici.

— Ţi-am explicat că el nu trebuie să fie aici...

— Victoria, tu ştii ce vreau să spun.

— Da. Bineînţeles. (Victoria îşi studia degetele.) Presupun că am încercat să te împiedic să-mi vorbeşti despre fidelitate. Aici nu pare să se aplice.

Ceva o zgândărea. Ceva ce spusese Leslie. Se aşeză pe pereţele de piatră, uitându-se, printre catargele care se balansau, la o barcă ce venea spre port, iute ca vântul. „*Ei credeau că Bruce era tipul care fuge de probleme, ceea ce l-ar fi incriminat încă şi mai mult. Cineva îl încondeiase pe Bruce pentru o crimă deoarece el părea*

tipul de om care ar fi fugit... L-au lucrat bine... asta aproape a funcționat... aproape a convins-o pe propria lui soră."

Barca intrase în port; Katherine putea să vadă siluetele mici ale echipajului trăgând jos pânza principală şi strân- gând vela de la proră. Ameţită, ea strângea piatra aspră.

— Katherine, o dojeni Victoria. Ce este? Vino încoace, înainte să cazi.

Dar Katherine se gândea în urmă, un lung drum înapoi, amintindu-şi pe cineva strigând la Carl Doerner. Era la petrecerea ei pentru Leslie, în acea noapte de vineri, când Craig nu a venit acasă. Cineva strigase...

„— Destul cu acuzaţiile, Doerner! Tu eşti cunoscut pentru asta, nu-i aşa? În special pentru cele false!

— Ascultă tu, nenorocitule, asta a fost acum doi ani. Şi când mi-am dat seama că am greşit, am plătit conturile şi s-a terminat."

— Katherine! chemă Victoria poruncitor.

Ascultătoare, Katherine se întoarse la masă, dar nu se aşeză.

— Te-ar deranja dacă aş ieşi puţin? întrebă ea. Mi-ar place să mă plimb. Sunt câteva lucruri la care trebuie să mă gândesc.

— Bineînţeles, draga mea! Dacă te simţi bine. Dacă am vorbit prea mult, îmi cer scuze...

— Nu. Nu e legat de ce ai spus tu. Te iubesc.

Aplecându-se, Katherine sărută obrazul catifelat al Victoriei.

Dar ea parcursese deja un drum lung, tot drumul înapoi la Vancouver, la ziua când plecase Craig. Ziua în care el fugise. Nu neapărat pentru că comisese o crimă, cât — poate — pentru că fusese încondeiat ca atare.

Dar Carl spunea că Craig mărturisise. Katherine îşi aminti prezenţa lui în living, când îi întindea un plic cu ce spunea el că este dovada. Şi apoi, mai târziu, ea găsise toate acele chitanţe, notele cu datoriile, foile cu numerele mâzgălite...

Totuşi... De ce nu i s-a părut evident că el ar fi putut fi incriminat? Timp de zece ani, ea îl cunoscuse ca un bărbat bun; fusese bun cu ei şi ea îl iubise. *De ce am fost aproape gata să cred că bărbatul meu era vinovat?*

Pentru că nu era acolo. Pentru că fugise.

De ce ar fi fugit, dacă era nevinovat?

Poate pentru că nu ştia ce să facă şi nu avea pe nimeni cu care să vorbească despre asta.

Eram acolo, reflectă ea supărată; *ar fi putut să vorbească cu mine. A cui era vina dacă el prefera să păstreze secretul decât să-l împărtăşească? A lui. Dar poate că eu nu l-am făcut să simtă că*

doream cu adevărat să ştiu. Ce spusese Leslie odată? „Ţie ţi-a plăcut viaţa pe care ai avut-o cu el, aşa că nu te-ai zbătut." Eu am încercat să-l fac să vorbească, dar după un timp m-am oprit şi l-am lăsat să-şi aibă secretele lui. Dacă aş fi pus mai multe întrebări, poate că mi-ar fi spus de familia lui de aici, despre cheltuielile noastre exagerate şi poate alte secrete la care nici măcar nu m-am gândit.

Mergând în lungul portului — o figură tăcută printre mulţimile de oameni în vacanţă — Katherine ştia că nu era o scuză să fugi. Nu era nici o scuză pentru dezertarea lui Craig. Dar dacă el credea că nu putea să-i vorbească despre ce s-a întâmplat — dacă el a fost acuzat pe nedrept sau a furat cu adevărat — nu avea ea nici o legătură cu asta?

Poţi să fii căsătorită zece ani fără să împarţi responsabilitatea pentru ceea ce se întâmplă?

Dacă aş fi fost altfel, ar mai fi fugit Craig?

15

— Nu ştiu ce o supără pe mama ta, auzi Katherine răspunsul Victoriei la întrebarea lui Jennifer. Dar nu putem s-o ajutăm decât lăsând-o în pace.

Astfel toţi o lăsaseră în pace. Ea luă maşina pe care i-o lăsase Ross s-o folosească şi conduse printre dealuri până dincolo de Menton, unde satele ca nişte cuiburi de vulturi se agăţau de vârfurile stâncoase. În Eze Village opri şi stătu ore în şir lângă o casă veche de piatră la sute de picioare deasupra mării. Dedesubt, pe şoseaua tăiată în stâncă, maşinile rulau ca nişte bile mici pe o bandă îngustă. Toate întrebările care o urmăreau mai înainte o găsiră şi aici — la urma urmelor, le amânase numai pentru scurt timp.

Gândindu-se, îşi aduse aminte că la Sospel, ea şi Ross trebuiau să vorbească despre Derek — dar despre Craig trebuiau să vorbească cu adevărat. Şi când fusese stânjenită, la micul dejun cu Victoria, gândindu-se că Ross devenise o parte din ea — era stânjenită din cauza lui Craig, care încă era acolo, urmărind-o, parte din viaţa ei. Cu Craig trebuia să aibă de-a face, indiferent cât de important devenise Ross.

— La ce oră îl aştepţi pe Ross mâine? întrebă Victoria după prânz.

— Spunea că vine în cursul dimineţii.

Victoria încuviinţă şi se întoarse la cartea ei; după un moment reveni şi Katherine la gândurile sale. Stăteau faţă în faţă, fiecare în câte un fotoliu adânc şi moale, şi din când în când se priveau şi-şi zâmbeau, fericite una cu cealaltă. Dar Katherine era neliniştită şi, chiar înainte de miezul nopţii, când Victoria o sărută de noapte bună şi merse să se culce, ea plecă în camera ei. Văzu în minte apartamentul cu trei camere care îl aştepta la SanFrancisco şi se gândi cu tristeţe că urmau să-l folosească din nou, ca şi anul trecut.

Se învârti prin apartament tot timpul cât se dezbrăcă, apoi, trăgându-şi un halat pe ea, se întoarse în lungul coridorului până în living, acum întunecat, unde îşi lăsase cartea. Tocmai când o lua, o cheie se roti în uşa de la intrare şi Ross intră, cu o servietă într-o mână şi în cealaltă cu o grămadă de pachete.

— Am alergat ca la curse, spuse el, aşa de obişnuit ca şi cum n-ar fi fost plecat deloc.

Aruncă servieta şi pachetele şi traversă cu paşi mari camera ca s-o ia pe Katherine în braţe.

— Mi-ai lipsit. Îmi lipseai când mă trezeam şi îmi lipseai când mă culcam. Ai primit cartea poştală de la mine?

— Da.

— Am scris douăzeci. Celelalte nouăsprezece sunt în servieta mea. Nu voiam să crezi că exagerez.

Când Katherine râse, el o sărută.

Înlănţuită în braţele lui, Katherine îl îmbrăţişă şi ea, buzele lor întâlnindu-se într-un sărut lung, după care continuară cu unele mici, tandre, murmurate. *Braţele lor arătau ca un cerc fermecat*, se gândi ea, *fără secrete sau îndoieli.* Ross îi dezlegă halatul şi îl desfăcu. Nasturii jachetei lui sport îi lăsaseră urme uşoare pe pielea netedă a sânilor şi el le sărută pe fiecare, cu încetineală, apoi Katherine îi prinse mâna — fără să se gândească, fără nici un plan, ameţită de dorinţă — şi merseră spre camera ei.

Dar înăuntru, când el închise uşa, despărţindu-se, Katherine văzu posomoreala ochilor săi întunecaţi, aţintiţi spre faţa ei.

— Tot drumul de întoarcere de la Paris, spuse el, te-am dorit. Şi ştiam că trebuie să aşteptăm. Avem prea multe de discutat.

Nici un cerc fermecat, la urma urmelor, gândi Katherine, încuviinţând:

— Am petrecut ieri câteva ore la Eze Village, întrebându-mă de unde să încep.

— Putem începe cu nişte mâncare? Am venit cu un prieten care se grăbea să plece, aşa că nu am avut timp să luăm cina.

— Bineînţeles, zise Katherine, adăugând apoi blând: — Mulţumesc, ştiind că el va înţelege că îi era recunoscătoare pentru că-i dădea ceva de făcut.

Putem să ne spunem unul altuia adevărul, reflectă ea. Aducându-şi aminte de Craig, nimic nu părea mai important.

În salonul ei era un frigider. Katherine îngenunche în faţa lui.

— Nu prea cred c-o să găsesc ceva aici. Putem merge în bucătărie.

— Dorinţele mele sunt simple, spuse Ross, îngenunchind lângă ea, apoi râse: — Ce poate fi mai bun decât asta? când scoase afară trei feluri de brânză, felii de şuncă de Westphalia, portocale şi curmale autohtone şi o pâine franţuzească crocantă.

Îngrămădi totul pe un platou, luă de pe rafturile superioare ale bufetului o sticlă de *Côtes du Rhone*, după care purtară totul pe terasă, întorcându-se la bufet pentru farfurii şi pahare pentru vin, cuţite şi şervete.

— Cine ar putea rezista unei femei care oferă o asemenea gustare la miezul nopţii? murmură el.

— Numele ei este Sylvie, spuse Katherine. Ea are grijă de vila Victoriei de cincisprezece ani şi pare mulţumită, dar poate ar lua în considerare o ofertă mai bună.

El chicoti şi o sărută pe creştet, apoi se aşeză lângă ea, la masa rotundă de chiparos.

— Nu cred că o voi fura pe Sylvie de la bunica mea. Totuşi, dacă are o soră, aş putea s-o folosesc în Berkeley; mi-e ruşine cât de puţin ştiu despre gospodărirea unei case. Cum fac femeile să ştie aceste lucruri? Nu cred că mamele lor pot să le pregătească pentru fiecare situaţie care se iveşte.

— Bănuiesc că au primit mesajul cu câteva mii de ani în urmă, spuse Katherine sec, că dacă nu-şi dau silinţa şi nu învaţă meseria, sunt date *afară* din serviciu.

— Vrei să spui, afară din căsnicie. Eu am început deja să învăţ.

— Şi cum te descurci?

— Carrie îmi dă sfaturi.

Râseră amândoi scurt, după care tăcură.

Aerul blând era parfumat de trandafiri şi pini, iar o briză insesizabilă aducea murmurele mării. Terasa era cufundată în semiîntuneric, luminată numai de razele palide ce se strecurau afară din salon şi din dormitor; când Ross se aplecă să umple paharul Katherinei, faţa ei îi apăru

— palidă, cu vagi urme de culoare în obraji, cu cearcăne întunecate — fină ca o gravură delicată.

— Eşti atât de fermecătoare, murmură el, apoi scoase un oftat lung. Ştii, tot timpul cât am fost împreună, cu tot ce am discutat, am reuşit să evităm să vorbim despre Craig... şi Derek.

— Am vorbit despre noi, replică Katherine. Despre simţămintele noastre. Ca şi cum nimic altceva nu era real.

Îl privi serioasă.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să te cunosc. Ce ai fost înainte să te întâlnesc, ce a fost cu Craig, ce a fost cu Derek...

Făcu o pauză. Când vorbi iar, era ca şi cum cuvintele ar fi fost smulse din el.

— Nu am dreptul să întreb despre Derek. Dar te cunosc şi... nu are sens... că ai stat cu el atâta timp cât ai stat. (El aştepta, dar Katherine nu spunea nimic.) Ştiu ce ţi-a oferit şi ştiu ce mult aveai nevoie de asta. Dar nu înţeleg cum de a durat atât, de ce vraja nu s-a stins când ai început să-l cunoşti, să înţelegi cum foloseşte el oamenii...

— Derek nu m-a folosit.

— El foloseşte pe oricine. A făcut-o întotdeauna, chiar şi în familia noastră.

— Jennifer, murmură Katherine. Melanie. Eu însămi.

— Ce? Ce înseamnă asta?

— Odată l-am întrebat pe Derek de ce a urmărit femeile care erau apropiate ţie şi lui Craig.

— Cum ai ştiut despre Jennifer? Ce te-a făcut să crezi că era încurcat chiar cu Melanie?

— Tobias mi-a spus despre Jennifer. Eu l-am văzut cu Melanie într-o noapte şi am bănuit.

Ca trăsnit, Ross se sprijini în scaun. Fraze, priviri, mici detalii din căsătoria lui îi alergau prin minte şi ştiu că asta ar putea fi adevărat. Nu ar fi suspectat niciodată, fiindcă Melanie vorbea aşa de mult despre Derek — prea mult, s-ar fi putut crede, pentru o femeie împovărată cu vina unei aventuri. Dar de ce ar fi presupus el că Melanie avea o vină?

O străfulgerare de furie îl sfâşie, apoi, surprinzător, păli, realizând ce puţină importanţă avea acum Melanie pentru el — chiar dacă fusese încurcată cu fratele lui. Altă dată, o asemenea veste l-ar fi putut zdrobi; acum, stând lângă Katherine, se trezi gândindu-se dincolo de Melanie şi Derek, la ceva încă mai surprinzător.

— I-ai spus asta lui Derek şi el a înghiţit-o? L-am văzut distrugând oameni şi reputaţii pentru mult mai puţin.

— Eu nu am rămas lângă el ca să-i dau ocazia s-o facă. Ross, ai spus că ai înţeles ce mi-a oferit el: strălucire, plăcere, ocazia de a fi cu oameni care controlau evenimentele în loc să fie daţi la o parte de la acestea... Şi tu *trebuie* să ştii cât de încântător poate Derek să fie, şi cât de strălucitor... Eu aveam nevoie de toate acestea: mi-a făcut plăcere să fiu cu el. (Văzând încruntarea lui Ross, Katherine oftă.) Vrei, de fapt, să ştii dacă m-am culcat cu el. Tu crezi că am făcut-o.

Ross umplu iar paharele.

— Ţi-am spus că nu am dreptul să întreb. Dar mi-am petrecut o mulţime de timp la Paris gândindu-mă la tine; trebuie să recunosc că m-am îndrăgostit de tine şi că doresc mai mult decât picnicuri şi lacuri pentru înotat. Aşa că am două posibilităţi. Aş putea să spun că trecutul este lipsit de importanţă, că tu şi cu mine începem de la timpul petrecut de noi la Paris sau aş putea să spun că este mai important decât orice ca eu să te înţeleg pe tine. Am, deci, de ales. De aceea m-am întors devreme. Nu am putut să aştept.

Cuvintele lui bubuiau ca nişte tobe, înfigându-se în mintea Katherinei. *Îndrăgostit de tine.*

— Nu m-am culcat cu Derek.

Dar ştia că nu era destul. *Dacă nu avem adevărul*, gândi ea, *nu avem nimic.* Trăgând aer în piept, adăugă:

— Dar am dorit-o, continuă privind dincolo de el, la port. Craig plecase de aproape şapte luni. Derek era singurul bărbat pe care-l vedeam şi el nu m-a presat. Presupun că se gândea că nu va fi nevoie. În loc de asta, m-a luat în lumea lui şi m-a făcut să mă simt frumoasă şi atractivă, nu o gospodină părăsită. Şi asta era altceva. (Zâmbi, puţin jenată.) El nu avea nici una din virtuţile lui Craig. Nu era manierat sau binevoitor sau iubitor sau nerăbdător să placă... Nu am ştiut niciodată exact ce aştepta de la mine. Era ca partea întunecată a soţului meu şi, într-un fel, asta era atât de excitant — mă simţeam ca un copil şterpelind prăjiturile din bufet. Şi cred că Derek ştia asta; încuraja această senzaţie de lucru interzis... Nu l-am iubit, dar era greu să rezist. Apoi, la revelionul trecut, el a invitat o mulţime la el acasă după petrecere şi am devenit gazdă în locul lui. A fost ca şi cum toate fanteziile mele deveniseră reale. Când toţi au plecat, nu mai era decât un lucru pe care nu-l aveam şi nu-l avusesem de luni de zile. Dar atunci... a sunat Jennifer. Spunându-mi să vin acasă. Craig era acolo.

Ea se întoarse; ochii lui Ross erau umbriţi. Tăcea încă, cu faţa dură şi neînduplecată.

— De ce nu poţi să înţelegi? explodă ea. (Sărind de pe scaun, merse în lungul terasei.) Care-i problema ta cu Derek de vă face să vă

respingeţi? Şi el este la fel; voi nu puteţi vorbi unul despre altul... deveniţi reci şi distanţi.

Ross se uita fix la luminile îndepărtate din Menton.

— Înţeleg. (Vorbi fără să se întoarcă.) Îmi pare rău că am părut rece. (Vocea lui era manierată, cu o urmă de tristeţe.) Nu ţi-am vorbit niciodată despre Derek; nu ţi-am spus niciodată cum ne domina, în toţi aceşti ani în care ne maturizam... Katherine, te rog, aşează-te lângă mine.

Încet, Katherine reveni la scaunul ei, şi Ross continuă.

— Derek părea întotdeauna aşa de sigur de el, chiar când nu avea dreptate. Din cauza modului său de a ne ironiza întotdeauna, simţeam că am făcut ceva de mântuială... şi lucrul cel mai rău era că noi ne simţeam aşa chiar când ştiam că făcusem bine. Singurii cărora nu le făcea asta erau bunicii mei, însă, când Hugh a murit, iar Derek şi Curt au preluat compania, n-a mai fost nimeni să-l oprească. Melanie mi-l prezenta întotdeauna pe Derek ca genul ei de bărbat, care s-o protejeze, să o cocoloşească, să-i dea tot ce doreşte. (Ross râse scurt.) Asta nu mi-a căzut bine. Ştiam că ea greşea — Derek nu ar fi protejat sau cocoloşit pe nimeni decât dacă asta servea propriilor lui scopuri — dar nu am încercat să i-o spun; în loc de asta am găsit o cale să o pedepsesc pentru că-l idolatriza. Când venea la mine arzând de nerăbdare să dea o petrecere pe care o visase, sau abia aşteptând să facă o călătorie la Caymans — ceva la care se gândise zile sau săptămâni întregi — eu o refuzam în câteva cuvinte. Plăcerea îi dispărea şi viaţa îi pălea de pe faţă, iar eu uram ceea ce tocmai făcusem. Dar cu tine — se întoarse spre Katherine — nu mă gândesc să dau înapoi. Nu vreau să renunţ la tine. Nu ştiu ce dracu' a intrat în mine.

— Nu am terminat povestea cu Derek. (Vocea Katherinei era estompată şi ea îşi drese glasul.) După Anul Nou, vraja se rupsese. Încă mai ieşeam cu el o dată sau de două ori pe săptămână, dar, în sfârşit, m-am desprins. În aprilie.

— În aprilie? În iunie îmi spunea că-ţi dădea bani.

— Nu mi-a dat niciodată bani! O dată mi-a spus să-mi cumpăr haine şi să le trec în contul lui, dar am refuzat. Nu am luat niciodată nici un ban de la el! De ce ţi-ar spune ţie că am luat?

— Ca să rănească, presupun. N-a reuşit să obţină ceea ce-şi dorea, aşa că singura alternativă era să lovească în persoana care nu i-a permis să-şi facă jocul.

— Credea că te răneşte pe tine minţind despre mine?

— Avea dreptate.

— Chiar şi în iunie îţi păsa ce spunea despre mine?

Ross strânse uşor din umeri.

— Ştia că-mi pasă de tine de când te-am întâlnit la Vancouver. Şi Derek a fost întotdeauna capabil să afle punctul vulnerabil al unui om.

— Dar tu nu m-ai întrebat despre ce a spus.

— Ar fi trebuit. Eram copleşit de propriile mele afaceri. De aceea, probabil, Victoria nu mi-a spus că ai rupt-o cu el. Ea aştepta perioada când aveam să fiu mai puţin preocupat, mai receptiv. (Se gândi un moment.) Revelionul... Victoria mi-a spus că nu l-ai văzut pe Craig...

— Plecase. Jennifer i-a spus că eram cu Derek, iar el a plecat înainte să mă întorc.

— Oh, Isuse! Sărmanul Craig!

Katherine se crispă. Surprins, Ross realiză că, pentru prima dată, el se gândise la Craig ca şi cum ar fi făcut parte din viaţa lor. Se uită la Katherine şi îi întâlni privirea.

— Ţi-am spus că nu te-am sunat pentru că eram copleşit. Dar era şi alt motiv. Nu eram sigur cum şi ce să gândesc despre tine — soţia vărului meu — cât de mult puteam să risc apropiindu-mă de tine. Timp de şaisprezece ani nu avusesem acest văr. Este ciudat, şopti el. Am fost în casa voastră din Vancouver; am văzut acele fotografii pe care le-ai adus în prima seară când ai venit la Victoria; tu şi Jennifer şi Todd sunteţi parte din familie acum... dar Craig nu era real pentru mine. Am purtat prea mult doliu după el, l-am crezut mort prea mult timp ca să simt că este viu. Erau numai amintiri care nu aveau nici o legătură cu mine, cu orice am făcut sau am gândit.

— El este viu pentru mine, spuse Katherine. El este viu şi... undeva. Indiferent ce fac, mă urmăreşte. La fel ca înainte. Totul este la fel. Încă nu ştiu cum era el în realitate; uneori cred că, cu cât aud mai mult, cu atât ştiu mai puţin. Pentru că nu ştiu ce să cred. Ross, spuse ea brusc, spune-mi despre accidentul de navigaţie. Am auzit versiunea lui Claude apoi Derek mi-a spus-o pe a lui, însă n-am ştiut niciodată ce să cred. Am dorit să te întreb, dar în ultimele câteva săptămâni...

— Nu te-ai gândit la Craig. Nici eu. Katherine, ştii, mi-e încă foame!

El îşi umplu farfuria cu brânză, curmale şi pâine.

— A mai rămas ceva în sticlă?

Ea umplu paharele şi ronţăi curmale în timp ce el mânca.

— E un mod de a evita să răspunzi la întrebarea mea?

— Totul este pentru a-l aproviziona pe povestitor cu hrană. Vrei să-mi spui ce ţi-a povestit Derek?

— Nu. Vreau să-mi spui tu.

— Ei bine, atunci.

Trăgându-şi scaunul mai aproape de masă, el mai luă câteva înghiţituri, apoi încă o dată uită de hrană.

— Ne întorceam toţi patru cu barca din Sausalito, din partea cealaltă a golfului. Era în iulie — Dumnezeul meu, se fac şasesprezece ani în aceastā lună — o seară rece, clară, iar Craig hotărâse să mergem pe un drum mai lung la întoarcere, făcând un ocol prin Golden Gate. El era la comandă; el comanda întotdeauna pe apă — cel mai bun marinar pe care l-am văzut vreodată. În zilele acelea, eu eram mai interesat de înot şi tenis, şi Derek tocmai îşi cumpărase propria sa barcă rapidă; deci, Craig era la comandă când ne-a luat să mergem cu barca cu pânze. În ziua aceea, când Derek a vrut viteză mai mare, el a spus că putem să ridicăm focul. Ai mers vreodată cu focul ridicat?

— Nu am mers niciodată cu o barcă cu pânze.

— N-ai?!... O să rezolvăm problema când ne întoarcem.

— Ross, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Bine, cu un foc şi un vânt bun, treci razant pe apă, zburând, cu valurile la nivelul ochilor. Cea mai fantastică senzaţie... Jennifer era în extaz; îşi dăduse capul pe spate, râzând în vânt. Asta este imaginea pe care o păstrez în mintea mea: părul bătut de vânt, faţa luminoasă, râzând, braţele ei larg deschise când izbucni „Vă iubesc pe toţi atât de mult!" Şi noi o iubeam. Atât de mult!

După un moment, el continuă calm:

— Când eram la jumătatea drumului spre casă, Craig m-a rugat să merg jos pentru o manivelă şi Derek a strigat să-i aduc o sticlă de whisky. Atunci Jennifer a coborât, spunând că Craig ceruse veste de salvare pentru fiecare; curenţii erau înşelători lângă Golden Gate şi vântul se intensifica. „Derek este aşa de nesuferit când bea prea mult", spuse ea. „Ai putea... să uiţi să aduci sticla?" Ea încerca să pară rece şi matură, dar nu prea reuşea. Era tânără şi impresionabilă, plină de viaţă şi de dragoste, una din cele mai adorabile persoane pe care le-am cunoscut vreodată. (Ross inspiră adânc.) Incredibil, cât de proaspete se păstrează necazurile. Eu am spus că voi uita să aduc sticla şi ea m-a sărutat. A fost ultima dată când Jennifer m-a sărutat. Când ne-am întors din cabină, Craig şi Derek se certau pentru foc; Craig spunea că trebuie lăsat în jos, că ar putea să se sfâşie în vânt puternic. Şi atunci vântul era foarte puternic; sălbatic, bătând în rafale, cu un fel de şuierat — trebuia să strigăm ca să ne auzim — barca era înclinată într-o parte, făcând să cadă stropi în cockpit. Derek o îmbrăţişă pe Jennifer şi îi spuse lui Craig — vocea lui tăind prin vânt — că lor le plăcea să trăiască periculos; singurul care era speriat era căpitanul. Faţa lui Craig, când îl văzu pe Derek ţinând-o pe Jennifer... Nu l-am văzut niciodată arătând astfel: înfuriat, dar terifiat, gura lui strâmbându-se ca şi cum un noian de cuvinte încercau să năvălească afară în acelaşi timp. El strigă la Derek: „Ia-ţi

mâinile tale blestemate!" şi vru să pornească spre ei, însă nu putea să lase cârma. Trebuia să stea înţepenit în locul său, strigând la Jennifer să plece de acolo şi la Derek să-şi ia mâinile de pe ea. Nici unul dintre ei nu mişca; stăteau liniştiţi, uitându-se la el. Totul se schimbase în câteva clipe, de la râset şi bunăvoie la ceva cumplit. Eu eram speriat de moarte, deoarece *Craig* era speriat — nu ştiam de ce, ceea ce era şi mai înspăimântător — şi el arăta ca şi cum nu se mai putea controla nici pe sine însuşi, nici barca. Trebuia să fac ceva, aşa că am îndepărtat-o pe Jennifer şi l-am întrebat pe Craig dacă ar trebui să cobor focul. Zgomotul, urletul din urechile noastre — n-ai idee cum era; vântul şi stropii căzând peste noi, Derek şi Craig ţipând unul la altul — totul amestecându-se într-un coşmar. Craig nu putea să se oprească: striga la Derek că el era căpitanul şi dacă lui Derek nu-i place poate să înoate la ţărm, dacă avea curajul să încerce asta — el găsi o duzină de moduri să se îndoiască de curajul şi aptitudinile lui Derek — şi îmi spuse să continui şi să dau jos focul. Dar Jennifer mă apucă de braţ, rugându-mă să stau şi să-l opresc pe Derek, deoarece începuse să-l ironizeze pe Craig în modul său specific care ne făcea întotdeauna să înnebunim. Eu nu ştiam ce să fac mai întâi — s-o consolez pe Jennifer, care începuse să plângă, să-l lovesc pe Derek sau să-i spun lui Craig să-l ignore şi să merg în faţă şi să cobor focul — şi atunci îmi amintesc că mă gândeam că nu conta ce făceam; ceva avea să se întâmple şi *nu exista nici o scăpare*. Eram îngrămădiţi în acea barcă cu pânze, zburând peste apă, cu vântul care urla, înclinată la un unghi nebun, udaţi de valurile care spălau puntea, şi Derek stătea acolo, complet liniştit, cu vocea ca un cuţit, numindu-l pe Craig păpuşică de aur, jucăria bunicii... ei bine, o serie de insulte brutale. Jennifer plângea şi Craig a ţipat — asigurându-se că Jennifer auzea — că Derek era un mincinos şi un escroc, că el a tăiat colţurile ca să economisească bani la o clădire pe care o ridicam şi a mituit un inspector ca să accepte treaba. Eu nu lucrasem la această clădire şi am întrebat despre ce dracu' vorbea şi Derek, rece ca gheaţa, a spus: „Băiatul de aur a schimbat specificaţiile la Macklin Building pentru a fi eroul bunicii — chiar l-a mituit pe inspector — dar acum e speriat şi dă vina pe altul. Fugind.", spuse el. „Ca de obicei." Şi apoi, din senin — cel mai blestemat lucru — Craig a râs. Nu am ştiut niciodată de ce. A spus că îi pasă de reputaţia familiei Hayward mai mult decât lui Derek şi că va spune familiei şi oficialităţilor oraşului ce făcuse Derek. El încă râdea când îmi spuse din nou să cobor focul. Am apucat să fac cam jumătate din drum când am simţit că barca îşi schimbă cursul. M-am întors să văd ce dracu' a făcut Craig şi l-am văzut cu mâinile pe gâtul lui Derek. Jennifer trăgea de braţul lui. Şi atunci, totul s-a întâmplat brusc. Barca îşi schimbase cursul

pentru că nu era nimeni la cârmă şi vântul împingea pânza principală în cealaltă parte. Ghiul a pivotat şi a lovit capul lui Jennifer. Sângele a ţâşnit — explodând ca un trandafir chiar lângă ochiul ei — şi apoi ea s-a poticnit şi a căzut peste bord. N-a scos nici un sunet. A căzut numai. Dar Craig şi cu mine am strigat... Dumnezeule, încă mai visez scena! Sângele şi noi doi ţipând: „JENNIFER!", Craig întinzându-se după colacul de salvare şi prăjina de marcare ca să le arunce peste bord. Jennifer plutea cu faţa în jos; apa era agitată în jurul ei iar noi ne îndepărtam. Cu vântul acela şi cu toate pânzele pe care le aveam, mergeam al naibii de repede... Eu am fugit la foc şi l-am dat jos. Mi-am rănit mâinile trăgând de frânghii, însă nu mi-am dat seama până nu am văzut sângele, când fugeam pe punte înapoi, până la cockpit. Derek era la cârmă, înjurând pentru că nu putea face barca să răspundă; nu era ca barca lui de viteză. Mi-a spus că Craig sărise după Jennifer. Atunci, am preluat comanda; nu ştiam mai mult decât ştia el, dar cu focul coborât încetinisem şi am reuşit să ne întoarcem. Apoi i-am spus să ţină din nou cârma, am coborât pânza principală şi am pornit motorul.

— Dar Derek a spus...

Ross se întoarse, brusc conştient de prezenţa ei.

— Derek stătea lângă cabină, uitându-se la apă, fără să mişte sau să spună o vorbă în timp ce eu am întors barca. Ştiu sigur că se gândea cum îl vor afecta toate astea, deoarece aşa privea Derek orice problemă, dar eu nu aveam destulă energie nici măcar să mă supăr; eram ameţit şi bolnav şi încercam să mă întorc la Jennifer şi la Craig. Mi-au trebuit zece minute — zece minute, când astăzi pot să fac asta în trei! — şi a fost prea mult. Era prea târziu. Noi ne-am întors la prăjina de marcare şi Jennifer... Era... băgată în deschiderea colacului de salvare... ca o păpuşă... cu ochii privind fix... Vântul era ca un vaiet continuu şi Jennifer se uita fix la noi, fără să ne vadă... Eu plângeam. Nu puteam să mă opresc. Stăteam la cârmă, plângând.

Katherine îşi simţea lacrimile izvorând şi închise ochii.

— Am strigat după Craig, dar nu am primit nici un răspuns. Am crezut că el era pe-aproape, aşteptându-ne după ce o pusese pe Jennifer în colacul de salvare, dar nu am putut să-l văd sau să-l aud. Era aproape întuneric şi încă plângeam. I-am spus lui Derek că trebuie s-o luăm pe Jennifer. A fost singurul moment din vieţile noastre când eu dădeam ordine şi Derek le urma. A intrat în apă şi a legat o frânghie în jurul ei; am adus-o în barcă şi am pus o pătură peste ea. Derek încerca să găsească un puls, dar nu putea. Asta a fost tot. Am continuat să-l strig pe Craig şi Derek a chemat paza de coastă prin radio; eu am ţinut barca aproape de prăjina de marcare în timp ce i-am aşteptat, strigându-l pe

Craig, iar şi iar. Dar, Dumnezeule, vocile noastre nici măcar nu se auzeau. Dispăreau înghiţite de noapte. Nu ştiu dacă Craig ne auzea; oricum, nu a răspuns.

Katherine plângea, tensionată, ca şi cum ar fi stat în spatele lui Ross pe barcă, chemându-l pe Craig. Ross îşi puse braţul în jurul ei.

— În noaptea aceea, am fost cu toţii la Victoria. Presupun că am vorbit despre ce s-a întâmplat, însă eu continuam să aud vocea lui Craig. Într-o cameră plină de oameni, tot ce auzeam era Craig strigând numele lui Jennifer, şi continuam să văd ochii lui Jennifer. (Vocea lui deveni seacă.) Dimineaţa următoare, am plecat să-l văd pe tatăl meu la birou. Nu dormisem, dar cel puţin începusem să gândesc iar, şi trebuia să ştiu despre ce discutaseră Derek şi Craig. Tatăl meu fusese la fel de agitat toată noaptea, bineînţeles, dar eu nu spusesem nimic despre bătaia de pe barcă şi asta îl luă prin surprindere. Nu pentru mult timp; lui nu-i trebuiau niciodată mai mult de câteva secunde ca să-şi revină. Derek este la fel. L-am întrebat dacă a testat Macklin Building şi tocmai atunci Derek intră şi mă auzi; aruncă o privire rapidă la tatăl meu, care stătea în spatele biroului său ca un judecător, şi îi spuse: „Craig a schimbat specificaţiile; eu nu ţi-am spus atunci pentru că nu era ceva serios, şi am avut grijă de asta." L-am întrebat ce a făcut şi el a spus că a consolidat pilonii şi că totul era în regulă. Tatăl meu l-a întrebat dacă era „sigur că a rezolvat problema". Acestea au fost cuvintele lui. Şi Derek a spus că s-a avut grijă de tot. Erau amândoi foarte liniştiţi, exceptând o venă de lângă ochiul lui Derek, care se zbătea nebuneşte. Eu am crezut că minţeau, dar nu am avut nici o dovadă care să mă susţină. Tatăl meu m-a dat dracului pentru că mă îndoiam de fratele meu, sugerând că eram înnebunit din cauza accidentului, şi mi-a oferit o călătorie în Europa, după înmormântare, iar eu am acceptat. Probabil că n-ar fi trebuit. Dar eram epuizat, bolnav de nervi şi voiam numai să plec dracului de acolo. Când ai douăzeci de ani, este greu să accepţi faptul că tatăl tău ar putea fi mincinos sau necinstit; în special, dacă ai avut deja probleme şi ai fost chinuit de coşmaruri în care îi vedeai pe cei doi veri ai tăi murind în aceeaşi după-amiază. Aşa că am plecat la Paris. Toamna m-am întors la şcoală şi, când am absolvit, tata l-a rugat pe un prieten din New York să mă angajeze ca arhitect stagiar. Astăzi mi-a trecut prin minte, pentru prima oară, că el a dorit să mă ţină departe de „Hayward Corporation".

— Ca să nu pui întrebări?

— Ca să nu mă amestec şi să descopăr că Derek nu a reparat nimic; tatăl meu ştia asta. Şi mai era un motiv, presupun, pentru care doreau ei

să fiu scos din joc: Derek trebuia să preia compania. (Se întinse după vin şi turnă în pahare ce rămăsese.) Dacă m-ar fi întrebat, le-aş fi spus că nu doream câtuşi de puţin să preiau compania. Dar eram neliniştit pentru această clădire şi acum, în sfârşit, am reuşit s-o cumpăr şi am evacuat-o. A fost inspectată în această săptămână; am primit raportul ieri, la Paris.

După un moment, Katherine întrebă:

— Ce nu a reparat Derek?

— Pilonii de susţinere. Noi am angajat un inginer de fundaţii să îi verifice şi primul lucru pe care l-a găsit a fost un stâlp... la dracu, îmi pare rău, nu aveam de gând să intru în amănunte.

— Spune-mi, ceru Katherine. *Vreau* să ştiu tot.

Ross îi zâmbi. *Drăguţe cuvinte*, gândi el.

— El a găsit un stâlp care nu mergea destul în adâncime şi un alt stâlp care a crăpat pentru că s-a făcut economie de armătură. Noi presupunem că dacă asta este valabil pentru unul, este şi pentru ceilalţi, ceea ce înseamnă că toată clădirea este în pericol. Îţi aminteşti de accidentul de la „Hyatt Hotel" din Kansas City, când oamenii dansau pe o scară şi aceasta a cedat? Rapoartele spun că era aceeaşi problemă: economiile de materiale care o făceau nesigură. Cu alte cuvinte, cineva se abătuse de la specificaţiile originale pentru a câştiga timp şi bani.

— Şi asta s-a întâmplat la Macklin Building?

— Asta pare să fie. Stâlpii sunt sub norme, deci specificaţiile au fost modificate; ceea ce înseamnă, presupun eu, că un inspector a trebuit să fie mituit ca să le aprobe.

— Şi Craig a făcut asta.

Numele lui răsuna ca un ecou pe terasă.

— Nu cred! spuse Ross încet. Craig era atât de corect în ceea ce priveşte construcţiile! Banii erau ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Am simţit întotdeauna că pot să am încredere în Craig, cu orice casă pe care am proiectat-o.

Încredere în Craig. Katherine rămase cu capul pe braţul lui Ross, simţindu-se golită. O lumină slabă o făcu să se uite în stânga ei.

— Răsăritul, spuse ea minunându-se.

Cerul se lumina: un val de roz palid şi portocaliu îl acoperi şi atunci soarele izbucni, transformând chiparoşii şi măslinii în flăcări arzătoare.

— Ce frumos, murmură Katherine.

Ea se cocoţă pe peretele de piatră, privind fix căldirile din Menton de culoarea nisipului, devenind tot mai luminoase cu cât se înălţa soarele. Ross o privea, urmărindu-i curba gâtului, tremurul buzelor.

— Divorţează de el! spuse el deodată. (Ea se răsuci brusc.) Katherine, undeva în toată discuţia din noaptea asta, ţi-am spus că te iubesc. Ai auzit?

— Am auzit, răspunse ea. Şi... îţi sunt recunoscătoare...

— *Recunoscătoare!*

— Vreau să spun... oh, pe dracu', cum pot să spun aşa ceva? Dar nu pot să spun: „Ross mă iubeşte, aşa că voi divorţa de Craig..." Nu pot să plec de lângă el.

— El a plecat de lângă tine.

— Cum adică? Orice a făcut, să fac şi eu la fel?

— Nu este acelaşi lucru. Tu ai un motiv, el nu avea nici unul. Şi tu i-ai dat mai mult de un an să se întoarcă.

— Dar sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştiu! El are probleme, dar eu nici măcar nu ştiu ce sau cum s-a întâmplat.

Îi povesti lui Ross despre telefonul lui Leslie şi despre cearta lui Carl Doerner de la petrecerea ei din Vancouver. El o privi cu neîncredere.

— Nu poţi să crezi în mod serios aşa ceva! Deoarece un copil de la „Heath" a fost incriminat şi acum un an nişte oameni s-au certat... Katherine, ei nu au nimic de-a face cu Craig.

— Cum poţi să ştii? Este o posibilitate... nu? Chiar tu ai spus că nu crezi că el a modificat acele specificaţii — era cinstit, aşa ai spus; aveai încredere în el. De ce ar fi fost altfel la firma lui? Dacă ar fi fost încondeiat şi a fugit pentru că se gândea că nimeni nu-l va crede, a avut dreptate, nu-i aşa? Oricine, inclusiv soţia lui, credea că este vinovat. Şi acum tu spui să divorţez de el.

— Tu nu vrei să divorţezi?

Brusc, Katherine se prăbuşi pe scaun.

— Uneori aş fi dorit să fi putut. Nu, nu este adevărat. Uneori aş fi dorit ca el să fi plecat. Plecat cu adevărat. Dar eu nu m-am gândit niciodată să divorţez de el. Cum aş putea? Ce le-aş spune lui Jennifer şi Todd? Am obosit să-l aştept pe tata? Îl separ pe el de noi, cu toate că totuşi ne trimite bani şi probabil încearcă să găsească drumul înapoi?

El nu răspunse.

— Ross, nu pot să-l părăsesc pe Craig. Pentru că îi datorez ceva după ce m-a iubit şi a avut grijă de mine zece ani.

Este fermă, se gândea Ross, amintindu-şi cina lor de la Paris, când se surprinsese comparând-o pe Katherine cu Melanie. *Mai hotărâtă; mult mai hotărâtă.*

— Şi altceva, spuse Katherine.

Se întoarse către el, întinzând o mână să-i netezească părul. Nu ştia ce făcea, dar simţea că trebuie să-l atingă ca să-l facă să înţeleagă, şi

atunci Ross o trase spre el şi Katherine era în braţele lui, îmbrăţişându-l, cu faţa lipită de a lui, plângând liniştit.

— Nu vezi — eu nu pot să-mi fac un viitor cu tine; eu nici măcar nu mă pot gândi la unul, până când nu termin cu trecutul. Totul se clatină. Nu am nici un fel de răspunsuri, *nu înţeleg ce s-a întâmplat şi cine sunt eu acum*. Ross, nu vezi? Când ai spus că mă iubeşti, tu ţi-ai enunţat opţiunea ta: de a şterge trecutul sau de a-l înţelege. Ai hotărât că trebuie să înţelegi. La fel şi eu. Nu pot să-mi fac un viitor până când nu înţeleg trecutul şi nu-l închei.

Ross îi strânse părul la spate şi îi sărută ochii închişi, obrazul, buzele, gustându-i lacrimile. Încercă să se gândească ce ar fi fost dacă el şi Melanie nu ar fi trecut printr-o confruntare finală, nu ar fi terminat totul prin avocaţii lor, nu ar fi semnat actele — nu ar fi terminat căsătoria lor.

— Da, spuse el. Înţeleg. Dar nu ştiu cum vei face asta.

— Craig şi cu mine vom face asta. Împreună. Când se va întoarce.

— Şi cât timp vei aştepta pentru asta?

— Nu ştiu.

Trilul pătrunzător al unei păsări rupse liniştea. În casă se deschise o uşă; apa curgea în bucătărie; mirosul proaspăt de cafea ajungea la ei. Se făcuse ziuă.

16

San Francisco era răcoros şi plăcut după căldura teribilă de pe Riviera şi, prima seară după întoarcere, Ross merse de la biroul său spre vârful lui Telegraph Hill pentru a se familiariza din nou cu oraşul. Acesta se întindea dedesubt în culori pastelate, punctat de verdele proaspăt al eucalipţilor, nuanţat cu auriul pal de la razele oblice ale apusului de soare. Uitându-se în jos de pe deal, dincolo de grădinile de pe acoperişuri şi terasele însorite ale caselor ce îmbrăcau panta, Ross văzu oraşul ca o pânză, schimbându-se mereu, aşteptând mereu să fie schimbată.

El se întrebă ce va hotărî Katherine să facă.

Memoria sa păstra imaginea frumuseţii ei în lumina stranie a răsăritului de soare deasupra Menton-ului, şi privirea neliniştită din ochii ei. „Trebuie să termin cu căsnicia", spusese ea, şi putea înţelege asta. Dar

ce se întâmpla dacă înţelegerea lui îi dădea un motiv să încerce s-o reconstruiască? *Este fermă,* îşi reaminti el. *Şi loială.*

Coborând înapoi pe deal, Ross se gândea la Craig. De ce dracu' nu l-a găsit nimeni? Banii veneau în fiecare lună şi chiar dacă erau expediaţi prin poştă — întotdeauna din alt oraş — un investigator întreprinzător ar fi putut găsi o cale să-l urmărească. Claude angajase unul, cu mult timp în urmă, dar după patru luni nu avusese nimic de raportat. Nimeni nu avea nimic de raportat. Dar Craig avea o profesie; el avea obiceiuri, contacte — de ce dracu' n-a pus nimeni cap la cap toate acestea ca să-l găsească?

Poate pentru că nici unuia nu-i păsa destul.

Pierderea lui Doerner a fost probabil acoperită de asigurare şi nu era vorba de destui bani ca poliţia să se ocupe de caz .

Dar mie îmi pasă, gândi el. *Mai mult decât poliţiei, mai mult decât lui Doerner, mai mult decât oricui. Pentru că eu o vreau pe Katherine liberă.*

„Nu pot să-mi fac un viitor cu tine până când nu înţeleg trecutul."

Să-l găsească, deci. S-o ajute pe Katherine să pună capăt trecutului ei sau să-l reconstruiască. Orice răspuns este mai bun — pentru amândoi — decât necunoaşterea.

Aş putea să-l sun pe Carl Doerner, să aflu numele oamenilor cu care a lucrat Craig. Poate cineva ştia ceva, dar nu voia să ajute poliţia ca să-l găsească. Poate că cineva l-a ajutat pe Craig...

Ross reflecta asupra acestei variante. Avea a doua zi trei şedinţe; putea fi în Vancouver poimâine. Dar asta era ziua în care Katherine şi Victoria soseau acasă din Franţa. Totuşi, el ar fi fost plecat numai o zi sau două. Şi nerăbdarea îl chinuia. Trebuia să facă ceva; Katherine ar înţelege asta. Se gândea la ea, în Vesubie Vallée, înclinându-se deasupra lui, mâinile lui ţinându-i sânii, cu soarele luminându-i...

De la birou îl sună pe Carl Doerner. Îl găsi acasă.

— Mă numesc Ross Hayward, începu el. Încerc să-l localizez pe vărul meu, Craig Fraser... şi aş aprecia dacă mi-aţi da unele informaţii.

— După paisprezece luni? Am spus tot ce ştiu fiecărui poliţist din Canada şi Statele Unite. Mi-ar plăcea să-l găsesc pe puiul ăla de târfă — ştiţi câtă încredere am avut în el şi cum m-a decepţionat? Dacă vreţi să încercaţi, mult noroc. Veţi avea nevoie.

— Eu am crescut împreună cu el, spuse Ross. Îl ştiam destul de bine într-o perioadă. Aş fi în stare să-mi imaginez cum a judecat dacă aş şti la ce lucra când a dispărut.

— Şi-a luat tălpăşiţa.
Ross începu să-l antipatizeze.
— La ce lucra?
— Poliţia are această informaţie. Uite, eu tocmai îmi iau cina...
— Mi-aţi putea da numele investitorilor cu care a lucrat în alte oraşe.
— Poliţia are şi această informaţie. Le-am dat o listă acum un an.
Evaziv şi de nici un ajutor, observă Ross, *şi mă întreb de ce.*
— Mă gândeam că poate ţi-ai amintit alte câteva date, spuse el. Dacă îl găsim pe vărul meu sau chiar auzim un cuvânt de el, familia mea se gândeşte să plătească banii pe care i-a luat.
Urmă o pauză.
— Ce are găsirea lui cu plata banilor?
— Noi vrem ca Craig să participe la plată.
După alt moment, Doerner spuse:
— Era ceva. Nimic precis, numai ciudat. Am spus poliţiei despre asta — ei au controlat şi au spus că nu era nimic — dar eu încă mă mir. Cred că s-a întâmplat ceva în Calgary. Craig a fost acolo foarte des în ultimii doi ani — în tot timpul în care fura de la mine. Spunea că făcea contacte, găsind clienţi noi — dar el a făcut asta în timpul lui liber. Am dat telefoane după ce şi-a luat tălpăşiţa, să văd dacă lucra pentru un concurent.
— Şi?
— Nu am putut să găsesc nici unul. Dar nu am nici o îndoială că acesta există. Evident că avea nevoie de mulţi bani; şi dacă cineva e nedemn de încredere o dată, e la fel şi a doua oară.
— Da, murmură Ross. Nu cunoşti un investitor la care ar fi putut să se ducă?
Cu grijă, Doerner replică:
— Am lucrat de vreo două ori cu un oarecare Len Oxton.
— Îmi amintesc, spuse Ross. Mulţumesc.
Era aproape gata să închidă când vocea lui Doerner, puţin neliniştită, explodă în receptor.
— Ce-ai de gând să faci în continuare?
Ross atinse o fotografie a Katherinei pe care o făcuse la Saint-Paul, zâmbind într-un câmp de flori.
— Mă duc la Calgary, spuse el.
Două zile mai târziu, observând prima licărire a oraşului Calgary, din avionul său, se gândi că arată ca o insulă de oţel plutind pe câmpurile de grâu din Alberta, unde se întâlnesc râurile Bow şi Elbow. Era mai mare decât se aştepta, cu toate că ştia că petrolul şi gazele naturale făcuseră din el oraşul din Canada care se dezvoltase cel mai repede în ultimii ani.

— Circa şase sute de mii, spuse omul de lângă el, când între... despre populaţia lui. Şi este în continuă creşte, eh!

Un obicei al canadienilor: să-şi încheie propoziţiile cu o m... explozie de aer. Ross se întreba dacă îl căpătase şi Craig.

Se gândi ce ar face dacă l-ar găsi.

Adu-l înapoi la Katherine şi speră ca ea să nu hotărască să-şi reclădească mariajul.

Luna trecută, îşi reaminti el, *mă certam cu Jacques, spunând că era mai bine să restaurezi decât să distrugi.*

Când este posibil, amendă tot el. *Sunt perioade când nu este. Asta depinde de poziţia ta.*

De la un telefon din aeroport, îl sună pe Len Oxton.

— Poliţia a vorbit cu mine, eh? spuse Oxton. Nu am putut să le spun multe; îmi plăcea Fraser, dar nu am lucrat niciodată cu el şi nu am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi. Noah Johnson — el ar putea să ştie; cred că el şi Fraser lucrau la clădirea unei bănci acum câţiva ani.

Noah Johnson era un bărbat care nu vorbea mult.

— Fraser, eh? L-am cunoscut. Era uşor de lucrat cu el, reţinut. Niciodată prietenos. Bob Vessen îl ştia mai bine. (Lui Bob Vessen îi plăcea să vorbească.) Un băiat bun, Craig. Discret, avea idei bune, îi plăcea să folosească sticlă. Am ridicat o clădire pentru birouri cu o combinaţie de seră şi restaurant; senzaţional în timpul iernilor. Craig mi-a sculptat odată un căluţ din gheaţă. O sculptură în stilul eschimoşilor. Părea destul de apropiat de Danny Nielsen... „Nielsen Builders", ştii... Danny ar putea să ştie ceva.

Şi aşa, târziu în după-amiaza aceea, Ross îl găsi pe Danny Nielsen. Şi Danny îl luă la Elissa — Elissa Nielsen, amanta lui Craig de aproape doi ani, înainte ca acesta să dispară.

— Bineînţeles că nu am spus niciodată nimic poliţiei, spuse Danny pe când mergeau cu maşina de la biroul lui spre suburbiile oraşului. Crocodilii nu ar fi putut scoate asta de la mine. Tot ce voiau era să-l facă pe Craig să pară un adevărat criminal; nu voiau să-şi obosească minţile cu posibilitatea că *nu era vinovat* sau că, poate, avea motive serioase pentru a face ceea ce a făcut. Era mai uşor să crezi că era un escroc ordinar.

Un escroc ordinar, gândi Ross cu neîncredere, pe când Danny conducea maşina spre o altă viaţă a lui Craig. San Francisco, Vancouver şi acum Calgary. Bănuise Katherine? Desigur nu; i-ar fi spus.

— Crezi că nu a fost vinovat? întrebă el pe când privea oraşul din viteza în care treceau.

Construcţii noi erau pretutindeni, grinzi încrucişate ajungând la cerul albastru-alb de preerie. Destul ca să-l ţină pe Craig ocupat ani de zile. Dar bineînţeles că nu de aceea a venit aici.

— Nu, spuse Danny. Eu nu cred că Craig a fost vinovat. Dar nu-mi place să mă gândesc la asta. Noi îi datorăm mult, să ştii. Am ajuns.

Casa era o mică vilă cu patru camere şi un antreu închis. O bicicletă stătea răsturnată în grădina din faţă; pe masa pentru cafea din living era o sculptură din lemn a unei broaşte ţestoase mari, cu ochii somnoroşi, cu un băieţel vesel călare pe ea.

— Sora mea, spuse Danny. Elissa Nielsen; Ross Hayward.

— Hello, spuse ea şi întinse mâna. Am auzit atât de multe despre tine şi sunt fericită să te văd în realitate.

Era la fel de înaltă ca Ross, cu oase mari, cu părul şaten lung şi ochi albaştri depărtaţi — clari, cinstiţi, care evaluau. Nu chiar drăguţă; avea o privire deschisă, părând gata să se împrietenească cu oricine, încât Ross, ţinându-i mâna, se trezi c-o plăcea, dorind ca şi el să-i placă ei, chiar dacă, venind aici, o acuza pentru toate necazurile Katherinei.

— Ai auzit de mine? întrebă el.

— Craig mi-a spus totul despre tine, răspunse ea. Ce zici de ceva de băut? Avem pui la cină; ţi-a spus Danny?

— Nu i-am spus, zise Danny. Şi eu nu rămân. Voi doi aveţi multe de vorbit. Ross, m-am gândit întotdeauna că Craig era cel mai bun tip din lume. Ne vedem mai târziu...

După ce plecă, Ross spuse:

— Te invit la cină în oraş.

— Nu, îl refuză Elissa. Mulţumesc, nu. Aici este linişte şi, oricum, am pregătit deja puiul. Ce vrei să bei? Am scotch, rămas de la ultima vizită a lui Craig — dar este mai bine dacă se învecheşte, nu-i aşa? — şi sherry.

— Sherry, mulţumesc.

— Să-ţi păstrezi capul limpede, înţeleg. Danny a zis că-l cauţi pe Craig.

— Crede că tu ştii unde este el.

— Greşeşte. Nu ştiu unde este Craig; se face un an în iunie de când nu l-am văzut şi n-am auzit nimic de el. M-a sunat să-mi spună că pleacă la Toronto şi că va încerca să vină la mine peste câteva zile. Nu l-am mai văzut de atunci. Tot ce ştiu despre el este din auzite. Poliţia a vorbit cu Danny în iulie; spuneau că a delapidat. Nu am crezut asta niciodată. (Ea îi dădu un pahar.) În sănătatea ta. Şi bine ai venit la Calgary.

— Dar a dispărut, spuse Ross. Tu nu l-ai mai văzut. Dacă nu a comis o crimă, de ce ar fi plecat?

— Bine. Tu n-ai fi înţeles, dar dacă ai fi femeie şi tipul tău e căsătorit şi are o familie şi aşa mai departe, te aştepţi la asta. Vreau să spun, ştii că într-o zi va pleca şi va rămâne cu familia sa. Soţia lui va deveni bănuitoare sau el va fugi de scuze sau va fi obosit să alerge încolo şi încoace — şi nu va mai veni. Aşa că eşti pregătită. Totuşi, îţi rupe inima când se întâmplă.

— Ţi-a rupt inima?

— Desigur. Îl iubesc.

Spuse asta aşa de natural încât Ross simţi ca o undă de milă.

— De ce nu te-a găsit poliţia?

— Pentru că Craig se înregistra întotdeauna la un motel din oraş înainte să vină aici. În caz că primea telefoane, ştii. Vreau să spun: dacă copiii lui ar fi fost bolnavi... nişte urgenţe... Când poliţia a verificat, au găsit înregistrările. Dar vecinii mei, şi oamenii din magazinele de aici dimprejur, îl ştiau sub un alt nume. (La oftatul disperat al lui Ross, ea se apără.) Trebuia s-o facă; îşi proteja familia. Când n-a mai venit, ei bine, au crezut că ne-am despărţit. Se întâmplă, ştii?

Ross umbla prin livingul mic, încărcat cu suveniruri: păpuşi şi animale împăiate din parcuri de distracţii, *presse-papier*-uri din sticlă încastrate cu numele unor oraşe canadiene, un bol umplut cu cutii de chibrituri de la restaurante. Fotografii cu Elissa şi Craig, câteva cu un băiat mic rânjind fericit între ei. Ross se uită la ea.

— Nu este al lui Craig.

Sper că nu! gândi el, continuându-şi mersul, oprindu-se în faţa unui calendar de la „Vancouver Construction".

— De anul trecut, murmură el.

Elissa zâmbi încurcată.

— Ar trebui să-l scot. Dar dacă-l arunc, ce să fac cu toate celelalte lucruri pe care mi le-a adus Craig? Vreau să spun, unde te opreşti, când încerci să uiţi pe cineva? De fiecare dată când venea aici aducea ori un *presse-papier*, ori o sculptură, ori... Ei bine, oricum. Katherine a aruncat lucrurile pe care i le-a adus ei şi copiilor?

Surprins, Ross întrebă:

— O cunoşti?

— Pe Katherine? Bunule Dumnezeule, nu! Craig ar fi murit dacă aş fi venit măcar la Vancouver. Dar am auzit atâtea despre ea, că aş fi putut la fel de bine s-o cunosc. Vreau să spun, ea este ca un fel de rudă, despre care auzi, dar n-o întâlneşti niciodată. De aceea am vorbit aşa despre ea. Mai vrei sherry?

— Mulţumesc. Ce ţi-a spus Craig despre Katherine?

— Ce nu mi-a spus, ar fi mai uşor. Nu mi-a spus că a părăsit-o, dacă asta întrebi. Era ultimul lucru în mintea lui. Era nebun după ea. (Ea îl văzu pe Ross privind iar la fotografiile din cameră.) Tu nu înţelegi...

— Nu, replică Ross, nu înţeleg.

Ea stătea pe canapea şi făcu semn spre locul de lângă ea.

— Nu vrei să stai jos?

Stând lângă ea, Ross îi simţi căldura corpului puternic şi privirea calmă. Amintindu-şi-l pe Craig, începu să înţeleagă ce îl atrăgea aici.

— Tu-l ştii pe Craig, spuse Elissa. Aşa că ştii că el nu era cu adevărat fericit dacă cineva nu avea nevoie de el. Fără să i se ceară ceva — ura când oamenii îi spuneau ce trebuia să facă sau cum trebuia să se comporte — având nevoie doar să le poarte de grijă. Asta îl făcea să se simtă responsabil. Aşa am fost eu când m-a întâlnit: aveam probleme şi trebuia neapărat ca cineva să aibă grijă de mine. (Luă o înghiţitură de sherry.) Vrei nişte biscuiţi sau covrigi?

— Nu, mulţumesc.

— Ei bine, când ne-am întâlnit, eram însărcinată în trei luni şi nu era nimeni care să fie tatăl. Nu este asta cel mai blestemat ghinion? Prima dată, tatăl băieţelului meu, şi acum Craig. Bine că nu sunt superstiţioasă. Acest tip, tatăl, lucra la o instalaţie de ţiţei şi a fost transferat; a spus că va trimite după mine când a fost mutat, însă n-a făcut-o niciodată. Am senzaţia că s-a speriat la ideea paternităţii. Înclin să am de-a face cu bărbaţii care se sperie uşor; mă întreb de ce. Scuză-mă. (Ea părăsi camera şi se întoarse într-un minut.) Am aprins cuptorul. Când ţi se va face foame, anunţă-mă. L-am întâlnit pe Craig când Danny m-a luat în oraş, într-o noapte. Eram destul de dărâmată şi Craig a încercat să mă facă să mă simt mai bine; am sfârşit prin a-i spune problemele mele. Eram bolnavă de un fel de anemie — anemie pernicioasă, sună corect? — şi mi-am pierdut serviciul şi apoi eram însărcinată, fără un bărbat lângă mine. Nu ştiam că practic eu îl seduceam pe Craig; nu putea să reziste unei poveşti lacrimogene ca aceasta. În seara următoare, îşi făcu apariţia pe pragul meu cu câteva fripturi, două porţii de îngheţată de cireşe şi vanilie şi câteva sticle de scotch şi vin. Spunea că în situaţia mea aveam nevoie de proteine şi de voioşie şi el mă aprovizionase cu ele. Mi le-a adus aproape doi ani.

În tăcerea ce se lăsă, Ross întrebă:

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi nouă.

— Şi unde este copilul tău?

— L-am trimis la casa unei prietene pentru noaptea asta. Abia a încetat să simtă lipsa lui Craig; nu are nevoie să audă nimic din asta. (Ea

privi sumbru spre Ross.) Ceea ce trebuie să înţelegi este că Craig nu venea aici pentru că-i plăcea să se tăvălească în fân cu cineva care nu era soţia lui. El venea aici pentru că avea nevoie de mine la fel de mult cât aveam eu nevoie de el. Nu o critic pe Katherine; pare a fi cineva cu care aş fi prietenă. Dar Craig spunea că ea credea că el era perfect şi dacă i-ar spune adevărul despre el — oricare adevăr, până la accidentul de navigaţie... oh, sigur, spuse ea când sprâncenele lui Ross se ridicară, mi-a povestit despre asta. El nu putea să-i spună Katherinei pentru că era sigur că n-ar mai fi crezut în el, nu l-ar mai fi iubit, dacă ar fi ştiut că a pricinuit moartea surorii lui şi a fugit şi a lăsat ca toată familia lui să creadă că se înecase. Şi a mai spus că va fi învinovăţit pentru o clădire care n-a fost construită bine — şi că nu putea să se lupte cu ticălosul său văr, Derek, şi cu tatăl lui Derek, să dovedească că nu el a fost acela care a făcut ceea ce a făcut Derek. Nu-ţi poţi închipui cât de plin de ură era împotriva lui Derek. Mai era şi altceva — ceva care nu putea să-mi spună nici chiar mie. Ar fi trebuit să vorbească, el zicea că nu spusese niciodată nimănui şi că putea cu greu să reziste.

— Avea o soţie care-l iubea, spuse Ross. Ar fi putut să-i spună ei.

— Nu ai auzit ce am spus? Nu putea să-i spună pentru că o iubea.

— Aşa că a exclus-o.

— Aşa simţea ea? Ei bine, pot să înţeleg cum se putea simţi. Dar Craig nu se gândea la asta. Se temea să-i spună.

— De ce nu se temea să-ţi spună ţie?

— Pentru că pe mine nu mă iubea, spuse simplu Elissa. Avea nevoie de mine ca să vorbească; se simţea bine cu mine; era *fericit*. Dar nu mă iubea. El o iubea pe Katherine şi nu putea să rişte s-o dezamăgească.

La un moment dat, Elissa se ridică şi spuse brusc:

— Cred că trebuie să pun puiul la cuptor. Circa cincisprezece minute până la cină. Este bine?

— Da.

Preocupat de gândurile sale, Ross o urmă absent în bucătărie, cocoţându-se pe unul din scaunele de la tej- gheaua acoperită cu faianţă, pentru micul dejun.

— Craig obişnuia să facă asta, spuse Elissa, punând un vas acoperit în cuptor. Stătea acolo bând scotch şi vorbind în timp ce eu pregăteam mâncarea pe care o adusese. Aducea întotdeauna mâncare; se comporta întotdeauna ca şi cum ar fi fost plin de bani. Ştii că pot să-ţi spun cum arăta fiecare cameră din casa lui din Vancouver? Obişnuiam să visez despre cum ar fi fost să locuiesc acolo.

— I-ai spus vreodată lui Craig?

— Bineînţeles că nu. L-ar fi făcut să se simtă rău şi atunci n-ar mai fi vorbit niciodată despre asta. Eu eram bună pentru Craig doar ca să-l ascult. Nu a gândit niciodată despre mine că i-aş invidia casa deoarece...

— Deoarece el nu s-a gândit niciodată la tine.

— Ba s-a gândit la noi tot timpul! Când s-a născut băiatul meu şi anemia mi-a revenit, el a avut grijă de noi. Ne-a cumpărat lucruri — a plătit ipoteca pe casa asta — şi niciodată nu mi-a refuzat nimic. Nu a furat din cauza noastră, nu-i aşa? M-am gândit şi m-am tot gândit la asta şi nu cred că el a furat. Nu era genul. Era aşa de bun cu noi... Cu Danny la fel, spuse ea, punând murături şi măsline pe o farfurie. El şi un prieten au economisit bani pentru a începe o afacere proprie şi Craig le-a împrumutat restul, fără măcar să fie rugat. Îi auzise plănuind să împrumute bani şi a spus că va avea el grijă de asta. Îi plăcea să ajute oamenii.

— Lui îi plăcea să arate oamenilor ce mult putea să facă pentru ei.

— Este acelaşi lucru, nu-i aşa? Nici măcar nu i-a spus lui Danny când să-i dea banii înapoi, dar Danny a început oricum; făcuse două sau trei plăţi când Craig a dispărut. Este foarte rău că fugea întotdeauna când lucrurile deveneau dificile — şi eu ştiu că nu era bine că el a cheltuit bani cu noi şi nu cu familia sa — dar o făcea ca şi cum avea din plin, şi când a zis că nu a putut să-i spună Katherinei unele lucruri şi zâmbetul — acel zâmbet al lui, vag şi trist... Ei bine, eu l-am iubit, şi doream să-l fac să se simtă bine cu el însuşi. Oh, la naiba, la naiba, la naiba — Ross, continui să mă întreb unde este, şi dacă este bine, şi cu ce am greşit ca să-l fac să dispară. Oriunde mă duc, parcă ar fi acolo... dar nu e în realitate... şi *îmi lipseşte*.

Stând lângă Elissa în bucătăria ei, Ross îl invidie în tăcere pe vărul său, care de două ori găsise femei minunate şi le rănise pe amândouă.

Şi eu sunt într-un punct mort, se gândi el. *Pe care Craig îl voi căuta de acum înainte — Craig Fraser sau cel pe care-l ştiau vecinii Elissei? Tot ce am găsit este o altă umbră.*

Cele trei camere ale lor arătau parcă mai mici decât anticipase Katherine; Jennifer şi Todd treceau prin ele, reamintindu-i ce grozav ar fi fost să aibă camere separate.

— Noi suntem prea maturi ca să stăm în aceeaşi cameră, declară Todd după cină. În special Jennifer. Fetele au nevoie de singurătate pentru problemele lor intime.

Katherine râse.

— Cine ţi-a spus asta?

— Carrie. Şi Jon mi-a spus că şi eu am nevoie de spaţiul meu propriu.

— Şi au dreptate; toţi avem nevoie de intimitate. Eu dorm în living, ţii minte? Dar nu ne putem permite încă un apartament mai mare.

— Când vom putea?

— Cât de curând, poate. Dacă fac luna asta noile mele bijuterii, clienţii lui Mettler le cumpără... Cred că atunci am putea să căutăm un loc mai mare.

Katherine începu să sorteze corespondenţa pe care o luase în dimineaţa aceea de la oficiul poştal.

— Aici este ceva de la şcoală pentru tine şi pentru Jennifer.

— Asta-i tot? Nu sunt scrisori?

— Trebuie să scrii scrisori ca să primeşti scrisori.

— Aş face-o, dacă aş şti unde să scriu.

— O.K.! (Katherine îl îmbrăţişă pe Todd şi-l ţinu strâns.) Îmi pare rău, scumpule. Am renunţat de mult să primesc o scrisoare de la tata.

— Şi eu la fel, cred, spuse Todd. Întrebam numai... Ies afară cu Jennifer, bine? Mam'? Totul este în regulă?

— Ce? Oh, da.Nu întârziaţi; se apropie ora de culcare.

Katherine începu să citească scrisoarea pe care abia o deschisese, cu antetul lui „Mettler" :

«Dragă Doamnă Fraser,

Când am discutat despre bijuteriile dumneavoastră, eu am sperat că vom începe o relaţie profitabilă. Totuşi, criza m-a forţat să-mi schimb planurile; ca toţi vânzătorii cu amănuntul, trebuie să-mi reduc stocul; şi deoarece nu pot să-mi stric relaţiile cu furnizorii vechi în care am încredere, trebuie să retractez oferta mea verbală către dumneavoastră, făcută în luna iunie. Vă trimit înapoi bijuteriile printr-un mesager special. Vă rog să nu vă faceţi o părere proastă despre mine; într-o zi vom putea lucra iar împreună. Cu cele mai bune urări pentru o carieră plină de succes,

Al Dumneavoastră...»

Nu poate să facă asta. Katherine mototoli scrisoarea în mână. *Eram atât de sigură că am făcut un început... El nu poate... Desigur că poate; este magazinul lui.* Azvârli scrisoarea în cameră. *Nenorocitul!* Minţea; economia nu se schimbase în două luni. Oricum, Leslie îi zisese că Marc a spus că oamenii ca Mettler îşi păstrează clienţii chiar în vremuri rele.

Cu gândurile alergând, îşi ţinea capul între mâini. El hotărâse că nu-i plăcea munca ei, la urma urmelor. Îşi aminti de faţa lui Mettler când îi văzuse piesele: *ele sunt bune*, se gândi ea cu mândrie.

— Ştiu că ele sunt bune. Dar el ştie mai mult despre bijuterii decât ştii tu, spuse cu voce slabă. Poate că are motive...

Scutură din cap. *Ştiu ce mult m-am schimbat, ştiu ce pot să fac. Indiferent ce s-a întâmplat cât am fost în Franţa, ştiu că lucrările mele sunt bune.*

Apoi îşi spuse că nu trebuia să fi plecat în Franţa. *Poate, dacă aş fi fost aici, aş fi putut afla de ce a făcut asta, şi aş fi întors-o în favoarea mea. Dar atunci nu aş fi petrecut o lună cu Ross.*

Telefonul sună şi, răspunzând, ea auzi vocea lui — slabă, cu întreruperi pe linie.

— Am încercat să te sun în după-amiaza asta.

— Am fost la cumpărături şi la oficiul poştal. Eşti plecat din oraş? Pari aşa de departe!

— Sunt plecat. Am o mulţime să-ţi spun. Tocmai m-am întors de la cină cu...

— Ross, rămâi mult timp departe?

— Mă voi întoarce mâine. Ce s-a întâmplat, Katherine?

— Nimic...

— Vreau să ştiu ce te nelinişteşte.

— Herman Mettler a anulat comanda mea.

— A anulat-o!? De ce?

— Recesiunea, spune el. Cred că trebuie să fie altceva, dar nu pot să-mi imaginez...

Vocea ei se pierdu.

— Katherine, nu poate s-o anuleze în mod arbitrar. Tu ai un contract.

— Numai verbal, cum a spus cu grijă în scrisoarea lui. Nu am insistat niciodată pentru un contract scris.

— Şi tu nu l-ai întrebat pe Claude despre asta? Sau alt avocat?

— Voiam s-o fac, numai că nu m-am gândit că era urgent. El era aşa de exuberant, spunând unde va face reclama pentru bijuteriile mele şi cum o va distribui, încât niciodată nu mi-a trecut prin minte că era ceva de care să mă neliniştesc. Şi apoi Victoria ne-a invitat în Franţa şi am uitat despre asta. Dar eu nu aş fi lucrat toată luna la desene noi dacă nu aş fi crezut că avem o înţelegere!

— Ce dracu' l-a apucat? Dumnezeule, ce groaznic pentru tine să te întorci şi să găseşti porcăria asta... Katherine, draga mea Katherine... pe naiba, ar trebui să fiu acolo, să te ajut.

— Aş vrea să mă înlănţui cu braţele tale.

Râsul lui cald părea să umple camera.

— Mâine dimineaţă, cu prima cursă de avion...

— Ross, nu te-am lăsat să vorbeşti deloc. Tu ai să-mi spui ceva. O cină cu cineva. Mi-ai spus unde eşti?

El râse din nou.

— Nu. Îţi voi spune despre asta când mă voi întoarce. Ai acum destul la ce să te gândeşti. Katherine, ai putea să-i trimiţi undeva pe Jennifer şi Todd, să fie supravegheaţi de cineva în acest weekend? Aş vrea să fiu cu tine. Vom avea multe weekend-uri în familie; de data asta te vreau numai pentru mine.

— Da, zise ea. Mi-ar place. Voi vedea ce pot să fac.

— Încearcă să vorbeşti despre asta cu Victoria, sugeră el. S-au simţit toţi foarte bine în Franţa; pe ea şi pe Tobias nu i-ar deranja prea mult, într-un weekend.

Disperarea ei începu să crească, şi în dimineaţa următoare merse la Victoria şi Tobias. Îi găsi la micul dejun, într-o cameră însorită.

— Ah, Katherine, spuse Tobias, sărutând-o pe obraji. „Călătoria se termină cu întâlnirea amanţilor". Înţeleg că pentru tine a fost valabil. Ia loc, serveşte cafeaua cu noi, şi spune-mi totul.

Victoria era senină.

— Nu i-am dat detalii lui Tobias, deoarece nu mi-ai dat nici tu mie. Eu am menţionat numai expresia minunată a feţei tale — care a fost radioasă cea mai mare parte a şederii noastre în Franţa. (Se uită de aproape la Katherine.) Şi acum nu este. Ce s-a întâmplat, draga mea?

Pe scurt, Katherine le spuse despre scrisoarea lui Mettler. Tobias începu să scuipe.

— Dar... dar...

— Nenorocitul! exclamă Victoria. Vipera! Reptila!

Katherine izbucni în râs.

— Mult mai creativ decât mine. (Ea se apleacă s-o sărute pe Victoria.) Tot ce-am gândit eu era „nemernicul".

— Bineînţeles, replică Victoria. Dar nu este suficient.

— „Când eşti supărat numără până la patru", cită Tobias printre dinţii strânşi. „Când eşti foarte supărat, înjură". Mark Twain. (El oftă.) Nu pot să înjur în prezenţa femeilor. Mama mea ar fi mândră că m-a învăţat asta, dar este teribil de frustrant.

— Nu, spuse Katherine. Ceva l-a făcut să-şi schimbe opinia despre bijuteriile mele. Poate că a hotărât că nu erau destul de bune pentru el la urma urmelor...

— Prostii! se repezi Victoria. Îl voi suna în clipa asta. A pierdut pentru totdeauna afacerile cu mine... şi cu prietenii mei...!

— Draga mea... avertiză Tobias, cu ochii pe faţa Katherinei. În orice caz, noi nu vom mai cumpăra de la el, dar... poate ar trebui s-o întrebăm pe Katherine ce-ar vrea.

— Katherine!? (Victoria aruncă o privire furioasă spre el.) Katherine nu m-ar opri.

— Ba cred că aş face-o, spuse Katherine ezitând. Cel puţin pentru un timp. Cred că voi vorbi cu el şi apoi voi pleca. Eu cred în munca mea mai mult ca înainte — vreau să cred în ea — şi vreau să cred în mine însămi. Dar dacă mai încerc, o s-o fac pe cont propriu. Dacă iau asta ca pe o nereuşită...

— O nereuşită! exclamă Victoria. Ah — nu-i voi da acestui derbedeu nici o clipă de linişte şi pace sufletească. Katherine? Eşti sigură de tine?

— În cea mai mare parte, spuse Katherine. Vezi... chiar dacă ar ceda, ca să te păstreze clientă, ar putea să pună piesele mele într-o vitrină în spatele magazinului şi le-ar uita acolo, ceea ce n-ar schimba prea mult lucrurile. Nu poţi să-l forţezi să fie entuziasmat, oricât de supărată ai fi.

— Înţeleapta Katherine, spuse Tobias blând.

Lauda lui era la fel de caldă pentru Katherine ca şi indignarea Victoriei.

— Voi vedea dacă pot să aflu adevărul, spuse ea. Şi apoi mă voi duce la nişte magazine mai mici. Poate nu ar fi trebuit să încep cu vârful.

— Nu, nu, nu! (Victoria punctă fiecare cuvânt cu degetul pe masă.) Întotdeauna la vârf, niciodată nimic altceva decât vârful! Voi tăcea deoarece tu şi Tobias sunteţi atât de siguri că este cel mai bine pentru tine, dar nu trebuie să-ţi potoleşti ambiţiile; nu trebuie să-l laşi pe acest măgar să te învingă! Unde este Ross? adăugă brusc. Eu am sunat şi secretara lui mi-a spus că este plecat din oraş.

— Se întoarce mâine, spuse Katherine.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu; a spus că-mi va spune când se întoarce.

Katherine ezită apoi întrebă despre weekend.

— Bineînţeles că Jennifer şi Todd trebuie să vină aici, exclamă Tobias. Noi vom avea parte de nişte clipe încântătoare... pot să pună în ordine alfabetică fişele mele cu arborele genealogic al familiei Hayward.

— Nu, spuse Victoria ferm. În cazul ăsta s-ar putea să nu mai vină altădată. Dar bineînţeles că îi vom lua, Katherine; ei ne vor lumina weekend-ul. Şi o diversiune plăcută este tocmai ce-ţi trebuie. (Puse

mâna pe obrazul Katherinei.) Aş dori să pot merge cu tine la Mettler. Să dai dracului, draga mea.

Coborând dealul abrupt, trecând pe lângă grădinile luminate în culori nebune, îşi repeta în gând vorbele Victoriei — *„Dă-l dracului draga mea!"* — zâmbind, abţinându-se să nu se zăpăcească. Şi aşa se făcu că zâmbea când intră la „Mettler" şi urcă scara în spirală spre palier.

Părea că secretara nu ştia ce se întâmplase.

— Ce drăguţ să vă văd, doamnă Fraser, spuse ea. Nu este ocupat. Îl anunţ că sunteţi aici.

— Nu te deranja, spuse Katherine şi, ajungând repede la uşa închisă, o deschise şi intră în biroul lui Herman Mettler.

El citea o broşură despre Riviera franceză şi îşi ridică privirea, încruntându-se.

— Doamna Fraser! (Chipul lui trecu printr-o serie de transformări rapide.) Ce plăcere neaşteptată! Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Vă stau la dispoziţie, dar pentru scurt timp; câţiva clienţi trebuie să sosească din clipă în clipă...

Scoase un chicotit scurt.

Katherine stătea lângă biroul lui.

— Am găsit ieri scrisoarea ta, când m-am întors din Franţa.

— Franţa. (El fâlfâi broşura.) Eu plec în acest weekend la Monte Carlo; nu rezist jocurilor de noroc. Ca un vizitator care a fost acolo de curând, trebuie să-mi spuneţi ce altceva pot să fac acolo.

— Mai degrabă să îmi explici ce înseamnă scrisoarea ta.

— Înseamnă exact ceea ce ai citit! Dragă doamnă, timpurile sunt rele! Şomajul este mare, vânzările scad. Viitorul este nesigur. Ce pot să spun mai mult?

— Monte Carlo este foarte scump.

— Ei da, trebuie să rezolvăm problemele de sănătate. (Tuşi.) Doamnă Fraser, m-am gândit că scrisoarea mea era limpede. Dacă nu ai nimic altceva să mă rogi...

— Bineînţeles că am. Eu îţi cer adevărul.

Katherine se apropie de birou. Într-o rochie strâmtă de pânză albastră, cu un cordon alb, pe care o găsise la un preţ redus într-un magazin din Paris, purtând o pălărie de paie albă cu bor mare, stătea dreaptă în faţa lui Mettler, dominându-l.

— Ultima dată când am fost aici, îmi spuneai Katherine şi vorbeai despre reclama muncii mele în *Vogue*. După două luni îmi anulezi comanda şi mă numeşti doamna Fraser. S-a întâmplat ceva între timp şi asta n-a fost economia. Vreau să ştiu ce a fost.

— Doamnă Fraser, eu sunt un om ocupat, spuse el, şi îşi împinse scaunul înapoi. Nu pot să-mi risipesc timpul...

— Ai risipit timpul *meu*, ripostă Katherine, privind rece la el pe sub borul pălăriei. Mi-am petrecut luna iulie muncind la desenele pe care le-ai contractat pentru...

— Noi nu am avut niciodată un contract!

— Noi am avut o înţelegere verbală între profesionişti, dar tu te-ai comportat rău, necinstit...

— Întotdeauna procedez cinstit! Şi dacă ai şti ce e bine pentru tine, nu l-ai insulta pe Herman Mettler!

— Ce e bine pentru mine este să-mi vând bijuteriile. Eu am cheltuit un timp important lucrând la desenele pe care le-ai cerut şi acum sunt forţată să cheltuiesc încă mai mult timp vizitându-ţi concurenţii...

— Nu vei ajunge departe! Şi ei ştiu despre tine!

Zăpăcită, Katherine se uita fix la el.

— Ce ştiu? întrebă ea.

După un moment, Mettler dădu din umeri.

— Ce dracu'?! Doamnă Fraser, există un nor deasupra ta.

Katherine simţi o gheară în piept.

— Un nor?! repetă ea.

— Nu trebuie să te prefaci cu mine. Ştiu despre soţul tău; ştiu că e fugar; ştiu că şi tu ai fugit, de asemenea — ţi-ai vândut casa pentru nimic şi ai plecat din Canada. (Oftă.) Este prea mult, doamnă Fraser. Ştii ce pretenţioşi sunt clienţii noştri — cât de geloşi pe unicitatea proprietăţilor lor. Nu pot să risc cu designeri care au referinţe discutabile; nu pot să risc cumpărând bijuterii care ar putea să fie... copiate.

— Vrei să spui furate! corectă Katherine, păstrându-şi vocea stabilă. Dar nu ai nici un motiv să crezi asta despre mine. Dacă te-ai speriat pentru că cineva ţi-a spus aceste poveşti, de ce nu m-ai întrebat pe mine?

— Te-am întrebat despre autenticitatea desenelor tale.

— Şi eu ţi-am răspuns.

— Doamnă Fraser, ascultă-mă. Adevăraţii bogaţi trăiesc într-o lume foarte mică. Ei se întâlnesc la aceleaşi petreceri, cine, căsătorii — nu contează din ce ţară sunt. Şi memoria lor! Dumnezeule, îşi amintesc rochia pe care o purta fiecare femeie la o cină cu nouă ani mai înainte... îşi amintesc chiar cu cine era căsătorită fiecare femeie atunci. Aşa că desigur că-şi amintesc bijuteriile. Şi s-ar mai întoarce la „Mettler", dacă au plătit trei mii sau trei sute de mii pentru un colier şi apoi l-au văzut la altcineva? Nu este răutate în inima mea; eşti o tânără atrăgătoare, dar eu trebuie să-mi protejez afacerile şi pe mine. Nu vreau să risc când

umbra de deasupra ta este atât de întunecată. Şi acum, doamnă Fraser, eu am clienţi... (Deschise uşa.) Mă bucur că ai venit; îţi doresc tot binele din lume. Sper ca tu şi soţul tău să vă rezolvaţi problemele ca să te poţi întoarce în Canada.

Katherine se uită la el.

— Eşti un laş, Herman.

— Este adevărat, fu el de acord. Şi chiar dacă aş risca, doamnă Fraser, ar fi pentru cineva mai important. Vrei acum să pleci?

Paralizată, Katherine trecu prin biroul secretarei şi coborî scările spre etajul principal. Magazinul strălucea de pietre preţioase şi aur şi argint, dar ea văzu asta neclar, ca şi cum o umbră i-ar fi acoperit vederea.

Nu pot să scap de Craig.

Barca strălucea palid în ceaţa deasă, bubuitul motorului ricoşând spre ei, când Ross conducea prin port. Era ora şapte dimineaţa şi erau singuri, evitând îmbulzeala traficului navigatorilor din weekend. Trecură de formele ca nişte năluci ale celorlalte bărci, afară din port, şi apoi nu mai fu decât ceaţă şi un spaţiu mic, limpede, în jurul lor. Ross micşoră viteza.

— E a ta, îi spuse el Katherinei. Păstrează o traiectorie dreaptă în timp ce eu ridic pânzele.

— Nu pot să ţin un drum drept pentru că nu văd nimic, se plânse ea. De-abia mai zăresc pământul din spatele nostru.

El o înlănţui cu braţul.

— Ai busola. Dar ceaţa nu este atât de groasă. Uite!

Arătă ceva în faţă şi, forţându-şi ochii, ea văzu o formă neclară la distanţă.

— Insula Comorii, spuse el. Am ieşit într-o zi când nu puteai s-o vezi decât atunci când făceai practic parte din ea. Priveşte busola şi păstrează-ne pe direcţia vest-nord-vest, cu prova spre insulă. Este un reper mare, e greu să-l pierzi.

— Aproape că l-am pierdut, spuse Katherine.

El chicoti.

— Cred că-l vom pierde; eu voi trece dincolo de el înainte să fim foarte aproape. Te vei descurca, am încredere în tine.

O sărută uşor şi se depărtă de cârmă. Katherine îi luă locul, uitându-se la el cum sare cu uşurinţă din cockpit pe punte înainte ca ea să se întoarcă să urmărească busola şi forma slabă a insulei. *Relaxează-te*, îşi spuse ea. *Totul va fi bine.* Îşi închise fermoarul la jacheta de protecţie care o apăra de ceaţa umedă. Însă nu era numai

ceaţa de vină. Era nervoasă din cauza navigaţiei, apoi pentru că trebuia să-i povestească lui Ross ce-i spusese Mettler, dar şi din cauza reţinerii ciudate a lui Ross de a-i relata despre călătoria lui.

— Tu ai destule pe cap, spusese el când sunase cu o noapte în urmă, imediat după ce ajunsese acasă.

După care sugerase diferite moduri de a petrece weekend-ul: să meargă cu maşina la Big Sur, să stea la el acasă sau să navigheze.

— Putem să navigăm de-a lungul ţărmului sâmbătă şi să ne întoarcem duminică. Vremea este bună şi chiar dacă ţi se va părea că viaţa pe barcă este puţin cam primitivă, eu cred că-ţi va place.

Chiar nervoasă, Katherine ştia ce înseamnă navigaţia pentru el.

— Da, cred că-mi va place! replică ea.

Şi pe când cârmea barca, uitându-se pe rând la conturul colţos al Insulei Comorii şi apoi la Ross, care se lupta să tragă frânghia pânzei principale şi apoi întorcând manivela ca să ridice pânza uriaşă la întreaga ei înălţime, Katherine constată că-i dispare nervozitatea. Cârma era solidă în mâinile ei; busola îi spunea că era direcţia bună. Privi pasarela care ducea în jos spre cabină, băncile cu perne albastre înşirate pe cele trei părţi ale cockpit-ului, punţile laterale cu balustradele subţiri de oţel lucind slab în ceaţă, catargul mare de aluminiu unde stătea Ross, legând frânghia, şi începu să se relaxeze. Ross îi arătase totul înainte de plecare, numindu-i şi explicându-i totul, mişcându-se cu supleţe şi siguranţă printre frânghii, grilaje şi alte obstacole, care păreau să apară în orice moment ca să-i pună piedică Katherinei.

— Noi am vândut barca lui Craig, după accident. Aceasta este alta. A fost nouă când am cumpărat-o şi singura ei istorie este cea pe care i-am făcut-o eu. Cea pe care o facem tu şi cu mine, completă el.

Tu şi cu mine. Cum Ross stătea lângă catarg, uitându-se în sus la pânza înaltă care se umflase, ca o aripă albă, părea ca şi cum ar fi devenit o parte din barca sa şi ea îşi dorea să poată împărtăşi acest sentiment cu el.

— Opreşte motorul! strigă Ross.

El arătă spre cheie şi ea se întinse în jos şi o învârti. Instantaneu, motorul se opri şi o linişte ca un clopot limpede de sticlă se lăsă peste ei. Ross râse.

— Aştept întotdeauna clipa asta, zise el. E atâta linişte că poţi s-o simţi.

Katherine o simţea. Singurele sunete erau murmurul vântului în pânză şi clipocitul lin al valurilor.

— Mă duc să ridic vela de la proră, spuse Ross. Aş avea nevoie de ajutor. Fixează cârma când îţi spun; apoi vino aici să tragi de frânghie.

El înaintă şi legă vela de cablul diagonal de pe rolă.

— Gata, zise Ross.

Katherine fixă cârma, se sui pe punte şi îşi puse mâinile, una după alta, pe funie. Când îşi dădu seama că trăgea vela în sus pe cablu, unde o prinse vântul, smucind-o pe şleaul ei, Katherine simţi un val de bucurie. Frânghia se frecă de palmele ei, ea trase mai puternic împotriva forţei vântului şi apoi o preluă Ross, rotind pânza mai strâns şi fixând frânghia. Cu ambele pânze ridicate, barca prinse viteză.

El puse braţul în jurul ei şi zâmbiră unul către celălalt.

— Îndreaptă-te spre nord-vest până când trecem de Insula Comorii; apoi vom ocoli Alcatraz, direct spre Golden Gate Bridge. (Se aşeză pe banca din spatele ei.) Îţi voi observa tehnica.

Katherine râse. Pluteau în ceaţă, absolut singuri. Nimic de pe ţărm nu părea real. Herman Mettler se retrăgea ca un personaj dintr-o piesă; Craig, ca o figură dintr-o pictură. Ceea ce conta era fericirea de a fi cu Ross.

El luă cârma când erau sub pod, menţinându-se la mijlocul canalului până când trecură de promontorii. Apoi ieşiră în largul oceanului, întorcând barca şi urmărind linia coastei. În câteva minute, ceaţa începu să se risipească, de parcă ar fi fost ruptă în fâşii mari. Navigară prin zone degajate, cu marginile zdrenţuite, prin fuioare lungi de ceaţă care se învârteau deasupra bărcii, şi apoi, deodată, soarele izbucni, poleindu-i cu aur. Katherine suspină, impresionată de acea frumuseţe; Ross se întinse după ea. Stătea în braţele lui, uitându-se înainte pentru că ţinea cârma, cu buzele lui în părul ei.

— Mulţumesc, spuse el. Pentru că împarţi asta cu mine.

Valurile erau tivite cu soare sub cerul fără nori; barca trecea razant prin apă, singură în aerul mirosind a mare, plin de căldură şi lumină. Katherine se întoarse în cercul braţelor lui şi îl sărută.

— Mulţumesc pentru că m-ai lăsat să fiu o parte din bucuria ta.

Buzele lui zâmbeau lipite de buzele ei.

— Eşti o parte din orice fac. Nu ţi-am spus? Dar este o problemă, pentru moment, să vedem încotro mergem...

— Ah, asta-i. (Râzând blând, ea se cuibări sub braţul lui.) Ce pot să fac? Să leg o frânghie, să dezleg una sau să agăţ ceva...? Cum pot să învăţ dacă tu nu-mi dai sarcini?

El îi luă mâna.

— Există un moment de perfecţiune în navigaţie, când vântul şi apa sunt în armonie cu barca. Un marinar înţelept nu intervine niciodată în această armonie. Vom avea o lecţie altă dată. Când se apropie prânzul, vei găsi sandwich-uri şi bere în frigider; până atunci, nu avem altceva de făcut

decât să ne relaxăm. Şi să vorbim. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu Mettler?

— Mai târziu. Te deranjează?

— Bineînţeles că nu. (El îşi scoase jacheta.) Vrei să arunci asta în cabină?

O privi scoţându-şi-o pe a ei şi aplecându-se peste pasarelă ca să le arunce în cuşete.

— Katherine. (Ea se întoarse spre el.) Vezi o vreme când totul va fi armonios pentru noi?

— Acum, răspunse ea. Dacă putem să fim împreună, câte o zi...

Căută alte cuvinte, însă până la urmă spuse:

— Este perfect. Acum.

Şi în acel weekend Katherine refuză să-l lase pe Mettler să întineze clipele senine de care se bucurau, şi cu toate că Ross se gândea la Elissa, o lăsă la o parte.

Ea existase doi ani de când o cunoscuse Craig şi încă un an de când el dispăruse; era destul timp ca să afle de ea şi Katherine.

Se însera când aruncară ancora şi strânseră pânzele. Lucrară împreună, Ross dând instrucţiuni, Katherine memorând fiecare pas şi, când se mişcau pe barcă, sarcinile pe care le împărţeau erau un alt fel de a face dragoste.

În cabină, Katherine aprinse lămpile de gaz şi trase perdelele la geamurile mici de deasupra cuşetelor, în timp ce Ross pregătea cina mutând mâncarea din frigider în cuptor. Împreună aranjară masa dintre cuşete cu o faţă de masă în carouri şi farfurii de faianţă, iar Ross turnă vin şi servi un platou cu crochete din carne de crab şi ciuperci umplute. El atinse paharul Katherinei cu paharul lui.

— Pentru o viaţă primitivă.

Ea râse.

— Dacă pelerinii ar fi trăit atât de „primitiv", nu ai fi putut să-i dai jos de pe *Mayflower.*

— Şi nici unul dintre noi n-ar fi fost aici, spuse Ross, scoţând mâncarea din cuptor. (El îi înmână o farfurie.) Piept de pui cu sos Dijonez, orez sălbatic şi morcovi tineri glasaţi. Te previn: am făcut asta singur, fără ajutorul sau sfatul lui Carrie. Dacă nu este comestibil, trecem peste acest fel.

Katherine dădu din cap.

— Este minunat. Mă răsfeţi.

— Sper.

Cabina mică era închisă, intimă, luminată blând de licărirea lămpilor reflectată pe lambriurile de mahon. Când îşi terminară cafeaua, Ross spuse:

— Vrei muzică? Casa noastră primitivă are un radio...

— Nu, spuse Katherine. Doresc linişte.

El îi ţinu faţa între mâini şi-i sărută ochii, vârful nasului, colţurile gurii, adâncitura mică de pe gât, ţinându-şi buzele pe pulsul care bătea acolo. Braţele Katherinei se strânseră în jurul lui, apoi se trase la o parte, râzând.

— Cuşetele sunt cam strâmte. Este masa, dar...

— Ai descoperit partea primitivă, spuse el. Trebuie să te descotoroseşti de farfuriile de la cină ca să poţi face dragoste.

Îngrămădiră farfuriile în chiuvetă, pliară masa şi extinseră cuşeta dublă peste ea.

— Mai bine, aprecie Katherine.

Se dezbrăcară unul pe celălalt şi se culcară pe pat, cu gurile împreunate, cu limbile explorându-le trupurile, alunecând uşor de-a lungul adânciturilor calde, tăriei muşchilor, moliciunii părului.

— Mult adorată Katherine, te iubesc, şopti Ross, cu gura pe părul ei.

El murmura „te iubesc" pe fiecare sfârc, luându-l uşor în gura lui. Mâinile îi alunecară sub şoldurile ei şi Katherine se întoarse astfel încât să nu fie nevoie să se mişte decât puţin ca el să se culce peste ea şi s-o pătrundă; fără efort, se uniră şi armonia acelei zile deveni armonia corpurilor lor, până când Ross o auzi pe Katherine gemând sub gura lui şi, în următorul moment, strâns în dezmierdarea ei, pulsând în căldura trupului femeii, el îşi dădu drumul, strigătul său întâlnindu-se cu ai ei.

Zăceau în linişte, cu buzele atingându-se, până când Katherine spuse leneş:

— Se mişcă barca?

— Se leagănă.

— Nu plutim mai departe?

— Nu. Nu te îngrijora; nu vom merge nicăieri.

— Eu aş vrea s-o facem. Aşa de departe încât să nu ne ajungă nimeni.

— Altădată.

Vocea lui era aşa de înceată, încât Katherine nu era sigură ca auzise.

— Ce?

El se ridică într-un cot şi privi la ea în lumina blândă.

— Vei fi un marinar minunat. Cu un set bun de pânze, nu va fi nici un loc unde să nu putem merge.

Ea zâmbi vag.

— Un vis fermecător.

— Katherine, spune-mi că mă iubeşti!

Ea îi atinse buzele cu degetul.

— Mi-e frică. Mi-e frică şi numai să gândesc asta. Eram atât de echilibrată; nu m-am gândit niciodată că aş putea să mă îndrăgostesc din nou. Este ca şi cum, când mă gândesc la tine, devin altcineva — mă înstrăinez de persoana care am fost. Şi m-am speriat; cine sunt acum, ce doresc, cum pot să visez la tine şi să tânjesc după tine şi să mă simt încă, într-un fel, legată de Craig...? Şi... — adăugă ea, încercând să sune firesc — eu nu am iubit — vreau să spun, nu m-am îndrăgostit — timp de zece ani. Am uitat cum este să fac parte din altă persoană. Îmi place — cred — dar mă face să fiu confuză. Totul este aşa de nou — şi *enorm*...

Ross se aplecă peste ea.

— Mulţumesc. (O sărută uşor, cu încetineală.) Atâta timp cât e adevărat, cuvintele pot să aştepte.

Katherine îşi plimbă un deget pe gât, în jos, pe pieptul lui. Vârfurile degetelor ei îi mângâiară pielea stomacului tare şi plat şi moliciunea încheieturii piciorului.

— Corpul tău este minunat! Te mişti pe barcă la fel ca un leu — lin şi graţios, fără să te uiţi niciodată unde calci...

— Asta ca să impresionez. Uneori mai şi cad mergând în felul ăsta. Şi dacă veni vorba de corpuri minunate...

— Nu vom vorbi, spuse Katherine.

Strecurându-se sub el, îi sărută buzele, apoi urmări cu gura drumul pe care mergeau degetele: în jos de la gâtul lui la buclele blonde de pe piept, la talia îngustă, la pielea fină a stomacului şi a încheieturii piciorului. Îşi opri buzele în această adâncitură dulce. Mâinile îi alunecară pe coapsele lui; îi simţi palmele cuprinzându-i sânii în timp ce ea trecea cu vârful limbii peste carnea caldă a sexului lui şi peste părul aspru. Apoi îl cuprinse cu gura, adânc în ea, umplând-o încă o dată — în alt fel, însă tot atât de minunat. Un geamăt slab izbucni din el şi Katherine se bucură stârnindu-l, oferindu-i plăcere. Mâinile ei îi cuprindeau fesele, trăgându-l spre ea, trăgându-l spre fundul gâtului unde clipoceau mici sunete murmurate, ca şi plăcerea care se răspândea în ea. Atunci, brusc, Ross se retrase. Alunecând pe pat, el o pătrunse — aproape brutal, febril. Erau un corp, nu două, uniţi prin orbitoarea pasiune, ca un fulger, ridicându-i mai sus, tot mai sus până când se opriră, balansându-se pe muchia îngustă a culmii plăcerii pure, pentru ca

apoi să cadă, printr-un tunel întunecat care reverbera, în final zăcând nemişcaţi, contemplându-se unul pe celălalt cu mici zâmbete uimite.

— N-am realizat niciodată cât timp am petrecut fără dragoste, spuse Ross în sfârşit. Mai mult de un an... Căsătorit, dar singur.

— Amândoi, spuse Katherine. În moduri diferite... Ross... spuse ea somnoroasă, atingându-i buzele. Te iubesc.

Ross o cuprinse cu braţul său şi, cu feţele alăturate, adormiră.

Se treziră îngemănaţi unul cu altul, într-o încurcătură de cearceafuri.

— Un joc tare ca să obţii ceva, mormăi Ross. La un moment dat îmi spui că mă iubeşti, iar în următorul aranjezi o cursă cu obstacole.

— Dragostea învinge obstacolele, răspunse Katherine cu ochii luminoşi.

— Există vreun obstacol pentru micul dejun? întrebă ea puţin mai târziu. Şi să navigăm din nou?

Aşteptară cu micul dejun până când ieşiră din ceaţă — o prezenţă obişnuită în Drake's Bay — şi ridicară pânzele. Atunci, îndreptându-se spre sud, simţindu-se în largul lor în cockpit-ul însorit, ei împărţiră portocale, chifle şi cafea, privind umbrele care se deplasau pe stâncile din lungul ţărmului şi pescăruşii care se roteau deasupra apei, pete cenuşii şi albe pe cerul albastru. Toată ziua navigară într-un amalgam de discuţii leneşe şi tăceri mulţumite şi atemporale.

Pacea se risipi când intrară pe canalul care-i conduse la Golden Gate Bridge. Părăsind singurătatea oceanului, erau dintr-o dată înconjuraţi de bărci — duzini de pânze albe învârtindu-se în jurul lor. Luând drumul cel mai liber, Ross cârmi sub capătul de nord al podului. Katherine privea leneşă cum acostau lângă un grup de stânci, care izbucneau ca nişte colţi lângă o limbă de uscat cu un far şi cu o plajă mică.

Inexplicabil, ea începu să se simtă neliniştită. O amintire o frământa; se întoarse întrebătoare spre Ross şi îl văzu privind-o.

— Lime Point, spuse el calm.

Weekend-ul se terminase; erau acasă.

Carrie o găsi pe Melanie pe platformă, cu ochii protejaţi de o mască împotriva soarelui.

— Mami, spuse ea. Am nevoie de încă două permise pentru club.

Melanie ridică puţin masca şi privi pe furiş la fiica ei.

— Le-aţi pierdut tu şi Jon pe ale voastre?

— Nu...

— Ei bine, atunci?

— Am nevoie de ele pentru Jennifer şi Todd.

Melanie se aşeză şi îşi înlocui masca cu ochelarii de soare.

— Cine?

— Ştii despre cine vorbesc! Jennifer şi Todd Fraser!

— De ce vrei permise pentru Jennifer şi Todd Fraser?

— Deoarece ei nu aparţin unui club şi vrem să fim cu ei. Suntem prieteni.

Melanie îşi contemplă fiica.

— Ei nu sunt genul vostru, Carrie. Ar fi incomozi la club.

— Vai, mamă!

— Nu-mi spune „vai, mamă". Sunt lucruri complicate şi copiii nu le înţeleg. Vei înţelege la momentul potrivit.

— Nu văd de ce, spuse Carrie.

— Vezi? Tu nu eşti pregătită să înţelegi.

— Deci, pot să mai am două permise?

— Carrie, ai auzit ce am spus eu?

— Da, dar nu am înţeles nimic.

— O, Doamne!

Melanie se îndreptă spre o masă, unde câteva pahare înalte şi un dozator stăteau pe o tavă.

— Pot să-mi iau şi eu? întrebă Carrie.

— Este gin şi apă tonică; nu eşti pregătită nici pentru asta. Carrie, clubul nu agreează străinii.

— O mulţime de oameni aduc prieteni din afara oraşului.

— Ei locuiesc în San Francisco; clubul este în Mill Valley.

Melanie bău jumătate de pahar şi îl umplu din nou.

— De ce mă întrebi pe mine? Lasă-l pe tatăl vostru să-i ia pe permisul lui de membru.

— El s-a retras de la club atunci când tu l-ai făcut să renunţe la casa noastră.

— Asta nu e nostim, replică Melanie. Presupun că a fost ideea lui să aduci copiii aceia...

— Este ideea mea! A mea şi a lui Jon! N-avem ce face dacă ţie nu-ţi place Katherine!

— *Katherine?*

Carrie bătu din picior.

— Ea ne-a zis să-i spunem aşa. Suntem prieteni! Şi nu văd de ce-ţi pasă dacă ea îi place tatei; ţie îţi place Guy, nu-i aşa? Doar el este mereu în patul tău.

— Carrie!

— Ei bine, n-am dreptate? Ţie îţi place să te lăsăm în pace şi noi nu-ţi stăm în drum; vreau să spun că noi, de cele mai multe ori, facem ce ne spui tu şi nu ne-am băgat când ai avut probleme — toţi copiii sunt amestecaţi în treburile părinţilor — aşa că tu ai putea să ne laşi cu prietenii noştri — asta nu are nimic de a face cu tine oricum — *şi mai vreau încă două permise pentru club!*

Cu băutura la gură, Melanie se uita fix la fiica ei. *Când a devenit aşa de înflăcărată?* se întrebă ea. *Şi cum de ştie atâtea? Obişnuia să fie blândă şi cocoloşită, spunându-mi că eram mama ei cea frumoasă, cu braţele ei mici în jurul gâtului meu. Ce s-a întâmplat cu ea?*

— *Ei bine*? întrebă Carrie.

— Ştie mama lor cât de lung este drumul cu maşina?

— Ei nu au maşină. Clubul are un autobuz care ia oamenii de la Union Square. Tu ştii asta. Mamă, *te rog!*

— Bine, astăzi e prima dată când am auzit acest cuvânt. Îl voi suna pe director; nu cred că-i vor deranja încă doi copii. Numai asigură-te că prietenii tăi ştiu să se comporte. Nu cred că sunt obişnuiţi cu cluburile particulare.

Carrie îşi înghiţi replica.

— Mulţumesc. Este foarte drăguţ din partea ta. Îţi aduc telefonul.

— Cum se face că nu sunteţi cu tatăl vostru în acest weekend? întrebă Melanie când se întoarse ea.

— A plecat cu barca, cu Katherine. Noi vom merge la casa lui în weekend-ul următor. Poftim, fă-o acum. Vreau să o sun pe Jennifer şi să-i spun că ne putem duce mâine să înotăm.

— În regulă, spuse Melanie.

Dar când se rezemă de spătarul scaunului se întrebă, cum o făcuse aşa de des în aceste zile, de ce părea totul atât de dificil când ea fusese sigură că de acum înainte va fi mai fericită.

Caietul de schiţe era plin de desenele de pe Riviera; mapa cuprindea o duzină de desene pregătite să fie turnate în aur şi argint; o cutie căptuşită cu pâslă conţinea cele douăsprezece piese pe care le returnase Mettler. Lângă ele era un teanc de hârtii cu lista de priorităţi ale magazinelor de bijuterii.

Katherine sunase la doi dintre ei. Ambii spuneau că auziseră de realizările ei interesante dar că nu cumpărau „chiar atunci" de la persoane noi.

— Economia, spuneau ei. Înţelegeţi cum este...

Katherine înţelese. Stătea pe scaun la masa ei de lucru, rearanjând absentă bijuteriile pe care le făcuse pentru Mettler: foarte scumpe, deosebit de originale, vibrante în echilibrul perfect al formelor, texturii şi culorii. Dar nu putea să le vândă.

Aşa că, în ciuda declaraţiilor Victoriei că trebuia să lucreze numai cu crema bijutierilor, ea trebuia să coboare mai jos de vârf şi să meargă la magazine mai puţin prestigioase, mai mici. Dar nu cu aceste piese. Avea nevoie de ceea ce ar numi Mettler „drăguţe, banale".

Două săptămâni lucră de la micul dejun până la miezul nopţii. Se întâlni cu Ross la câteva cine târzii şi cu Tobias şi Victoria numai o dată. Leslie era plecată din oraş pentru deschiderea unei noi filiale a lui „Heath" şi, în mod miraculos, Jennifer şi Todd erau ocupaţi. Prietenia cu copiii lui Ross continuase după călătoria în Franţa iar Carrie şi Jon le obţinuseră legitimaţii de membru la club. În fiecare dimineaţă la ora opt, un autobuz al clubului îi lua din Union Square; în fiecare după-amiază se întorceau acolo. Luau un autobuz spre casă, sosind sleiţi de puteri, fericiţi şi clocotind de nerăbdare să-i povestească aventurile lor. Asta o lăsa liberă pe Katherine şi, folosind schiţele de pe Riviera, ea îşi concentră toată energia timp de două săptămâni, făcând altă colecţie. La capătul acestei perioade avea zece piese, gata să fie vândute.

Mergând prin San Francisco de la un magazin la altul, cu mostrele vârâte într-o geantă îngustă de umăr, Katherine evita expoziţiile strălucitoare de la „Mettler", „Laykin et Cie", „Saks", „Fifth Avenue", „Xavier" şi altă jumătate de duzină de magazine elegante la care visase odată. Se fixă pe magazine mici care erau specializate în bijuterii de serie, dar care ofereau, de asemenea, clienţilor lor şi o selecţie mică de piese originale. După încă o săptămână, vizitase nouă dintre acestea. Trei dintre ele cumpăraseră piesele ei, şi mai comandaseră câteva.

Nu era chiar un triumf, se gândi coborând din autobuz la colţul străzii ei, la sfârşitul săptămânii. Într-un fel era un regres: nu era mai departe decât fusese acum opt luni, când Mettler cumpărase de la ea pentru prima dată. Dar de data aceasta vânduse la magazine mai puţin prestigioase decât al lui.

Dar cu puţin mai mult de un an în urmă, la Vancouver, ea renunţase.

Katherine îşi amintea sentimentul de înfrângere care plutise deasupra ei când îi sosise prin poştă ultimul plic, conţinând schiţele ei şi o scrisoare de refuz. Fusese convinsă că nu avea talent; se amuzase cu un hobby, dar nu avea stofă de profesionistă.

Însă totul rămăsese în urmă. Acum avea o profesie şi începuse să-şi câştige astfel existenţa. Nu la vârf, dar totuşi vânduse la trei magazine; încheiase deja trei contracte. Poate că nu scăpase de Craig, dar îl

ocolise. *Pot să mă descurc singură*, își spuse ea, mergând spre casă cu pas ușor. *Trei bijutieri cred în mine; și Ross, și Tobias, și Victoria. Și eu.*

17

Ross sună în timp ce ei erau la micul dejun.

— La mulți ani! zise el. Vreau să fiu sigur că vom lua cina împreună diseară.

— Bineînțeles, spuse ea. Cum aș fi putut să uit?

— Nu pot să-mi imaginez, dar cu stilul tău de lucru am crezut că este posibil. Am plănuit, dacă ești de acord, să-i includem pe Jennifer și pe Todd, astfel încât să poată participa la cina de aniversare a mamei lor. Apoi îi lăsăm acasă și mergem la mine pentru desert.

— Desert! spuse Katherine și începu să râdă.

— Pari fericită. Ai vândut la alt magazin ieri? Îmi pare rău că n-am sunat; ședința mea a durat foarte mult.

— A fost o zi bună. Îți voi spune despre asta diseară.

— La șase jumătate?

— Vom fi gata.

— Vom fi? întrebă Jennifer, iar Katherine le spuse despre cină.

— Dar nu sărbătorim numai noi trei? întrebă Todd.

— Bineînțeles că da, spuse Katherine, renunțând la planurile ei de a lucra. Ce ați vrea să facem?

Petrecură ziua plimbându-se prin Golden Gate Park pe biciclete închiriate, și făcând un picnic pe insula din Stow Lake.

— Este plăcut când suntem toți trei, spuse Jennifer pe când se îndreptau spre casă. Cea mai mare parte a timpului tu lucrezi sau ieși cu Ross, și noi suntem cu Carrie și Jon — de multă vreme asta nu mai e o familie.

Familia noastră, gândi Katherine. *Doar „noi trei". Ce natural spusese Jennifer asta!*

— Aveți dreptate, replică ea repede. A fost foarte plăcut; a fost o aniversare fermecătoare.

Gândurile i se îndreptară la restul zilei ei de naștere — cina cu Ross, apoi o seară cu Ross — pe când descuia ușa.

— Ce e mirosul ăsta? întrebă Jennifer, adulmecând.

— Parfum? ghici Katherine. Nu, flori.

Mirosul invadase apartamentul.

Annie deschise uşa de partea cealaltă a holului.

— Au sosit în timp ce eraţi plecaţi. Eu le-am pus în...

— Hei! strigă Todd şi veni clătinându-se din bucătărie, aproape ascuns în spatele unei vaze cu trandafiri albi.

Un plic mic ieşea dintre degetele lui.

— Să fie al naibii, oftă Jennifer. (Ea începu să numere.) Treizeci şi şase. Asta este vârsta ta. Sunt de la Ross? Sau... Ea privi chipul lui Katherine. *Ah!*

Katherine citea scrisul familiar.

«La mulţi ani, scumpa mea. Cu dragoste.»

Semnase aşa cum semna întotdeauna, cu iniţiala lui.

— Este tata, nu-i aşa? întrebă Jennifer cu voce slabă.

Katherine încuviinţă.

— Ce spune? întrebă Todd. Ca... pentru noi?

— Nimic, prostule, replică Jennifer când Katherine tăcu. Nu este ziua noastră de naştere, la urma-urmelor.

— Bine, dar totuşi...

Soneria de la uşă zbârnâi şi Todd fugi să se uite pe fereastră.

— E Ross, spuse el şi deschise uşa.

Ross se uita de la faţa zăpăcită a Katherinei la masa de trandafiri albi şi la felicitarea din mâna ei. Mânia se aprinse în el când înţelese ce se întâmplase, dar îşi păstră vocea calmă când le spuse copiilor.

— Am o surpriză pentru voi în maşină. Vreţi să vă duceţi s-o luaţi?

— Desigur, spuse Jennifer. Şi ai vrea să rămânem acolo.

— Aş aprecia asta. În timp ce mama voastră şi cu mine vom discuta. Apoi vom merge la cină. Este în regulă?

— Sigur, răspunse Jennifer. Eu vreau numai să mă asigur că înţeleg totul.

— Şi eu, recunoscu Ross. Şi acum plecaţi.

Todd, tăcând în mod ciudat, o urmă pe Jennifer. Ross duse trandafirii în bucătărie, în afara razei vizuale; apoi se întoarse, se aşeză lângă Katherine şi o luă în braţe. Ea îşi ascunse faţa în umărul lui şi izbucni în lacrimi.

— Să-l ia naiba pentru jocurile lui de-a v-aţi ascunselea suspină ea cu voce înăbuşită. Să-l ia naiba pentru că nu este cinstit cu mine. Să-l ia naiba pentru că există.

Ross o ţinu în braţe până când suspinele ei se liniştiră. *Cel puţin e furioasă,* gândi el. Intenţiona să-i spună despre Elissa, aşa cum făcea de fiecare dată când erau împreună. Dar, din nou, şi acesta părea un

moment nepotrivit să o forţeze să facă faţă altei informaţii şocante despre soţul ei.

— Katherine, spuse el ferm. Ţi-am adus un cadou pentru ziua ta de naştere; am făcut aranjamente pentru cină. Dacă eşti prea tulburată, putem sări peste desertul de la mine de acasă, dar trebuie să înfrunţi restul serii. Şi vreau să aud despre triumful tău la bijutieri în săptămâna asta.

Katherine ridică faţa spre el.

— Cum de ştii că am avut succes?

— Deoarece îl meriţi. Te duci să te schimbi pentru cină? Mi-ar place să fie festivă.

— Da... Îmi pare rău; noi tocmai am venit acasă înainte ca tu...

— Am venit devreme. Mergi şi schimbă-te; voi aştepta. (Luă o carte.) Citeşti asta? Şi eu am vrut s-o cumpăr. Voi citi din ea, aşa că nu te grăbi. Avem rezervare pentru şapte treizeci la „Fisherman's Wharf".

— Ah, Jennifer şi Todd vor fi emoţionaţi. (De la uşa băii, ea se întoarse.) Ce mi-ai adus pentru ziua mea?

Ross râse. *Îşi recapătă repede echilibrul*, se gândi el.

— Vrei cadoul acum sau mai târziu?

— Acum, te rog.

El îi dădu o pungă mare, pe care o lăsase la uşa principală. Katherine scoase o cutie ambalată în argintiu; o cutie de pantofi, văzu ea, când scoase hârtia elegantă. Aruncându-i lui Ross o privire încurcată, ridică capacul şi scoase un pantof, apoi perechea lui — cusuţi manual, din piele, cu tălpi albe de cauciuc, închişi — în loc de şireturi — cu nişte curele de piele trase prin găuri de aramă şi legaţi cu o fundă. Un carton era proptit în unul dintre ei: „Picior stabil şi o inimă stabilă — te iubesc."

— Pantofi de punte! strigă Katherine şi izbucni într-un râs încântat. Pentru barcă!

— Mai siguri decât pantofii aceia de tenis pe care îi purtai, spuse el. Nu eşti dezamăgită? M-am gândit la parfum şi mătase şi alte lucruri de lux, dar tu vei petrece mult timp cu mine pe barcă, aşa că dacă vrei să te mişti fără să-ţi fie teamă că aluneci...

— Ah, Ross, te iubesc! spuse Katherine şi, ţinând câte un pantof în fiecare mână, îl îmbrăţişă. Nimeni nu mi-a dat vreodată pantofi de punte de ziua mea. Nimeni nu mi-a dăruit vreodată nici un fel de pantofi. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc...

Îl sărută şi se gândi ce natural sunau aceste cuvinte în acest apartament mic, numai al ei şi al copiilor.

— Pot să-i pun la cină, cu mătasea mea galbenă de la Paris, nu-i aşa? Voi impune un nou stil.

— De ce nu? Ar fi chiar potrivit pentru „Fisherman's Wharf".

— Nu mă ispiti, spuse ea, şi dispăru în baie râzând.

Şi pe când se ştergea cu prosopul după un duş rapid, gândindu-se la săptămânile trecute, Katherinei i se părea că are totul: de lucru, pe Ross, copiii ei, dragostea lui Tobias şi a Victoriei, prietenia lui Leslie. Întredeschise uşa ca să lase să iasă aburul şi fu învăluită de mirosul pătrunzător al trandafirilor albi.

Nu! gândi ea. *Nu totul! Le am pe toate — în afară de libertate.*

— A ieşit pe cauţiune, spuse Leslie, servindu-se cu pateu în timp ce răspundea la întrebarea Katherinei despre Gil Lister. Lucrează într-un depozit, în Oakland.

— Un depozit? întrebă Katherine.

— Cred că spune roboţilor ce marfă să scoată, de pe care rafturi... Va începe procesul şi noi toţi vom fi chemaţi ca martori.

— Va merge la închisoare? întrebă Todd.

— Sper, spuse Leslie vioi. El a concediat-o pe mama ta, ştii?

Katherine îi dădu platoul lui Bruce.

— Şi ce s-a întâmplat cu tine?

— Sunt şeful Oficiului de Calcul, spuse el prompt. Începând de azi, întâi septembrie, o dată memorabilă. Sora mea are o influenţă mai mare ca niciodată, aşa că promovarea mea — bine-meritată, de altfel — a fost acceptată. De fapt, ofertele curg de peste tot pentru serviciile mele unice.

— Nu pleci, nu-i aşa? întrebă Todd.

— Ah, eşti speriat să nu-ţi pierzi instructorul particular.

— Nu, spuse Todd. Ei bine, parţial. Dar cel mai mult mi-ai lipsi tu.

Sprâncenele lui Bruce dansară în sus şi în jos.

— Ei bine, acum, asta este reciproc. Nu, nu voi pleca, cel puţin nu încă — sora mea are nevoie de protecţia mea până când se hotărăşte să se căsătorească. (Bruce oftă.) Şi oricum, adevărul este că eu nu vreau să-mi părăsesc familia.

— Familia ta? întrebă Jennifer. Pe cine mai ai, în afară de Leslie?

— Pe nimeni. Leslie este tot ce-mi trebuie. Familia este o persoană care te iubeşte şi căreia îi pasă cine eşti, care face lumea ta intimă o grădină bogată şi fără limite. Bineînţeles, cu cât sunt mai mulţi, cu atât e mai vesel, dar dacă nu ai decât o persoană, trebuie să fii mulţumit. Se supără cineva dacă voi termina spaghetele?

— Eu, spuse Todd, aşa că le împărţiră. Familia noastră este mai ciudată decât a ta, spuse el, trăgând cu zgomot spaghetele. Sunt mama şi Jennifer, apoi eu... şi tata, care a plecat — numai dacă nu socotim

ultimul An Nou şi ultima săptămână când a trimis aproape o sută de trandafiri pentru ziua de naştere a mamei, care miroseau în toată casa, apoi există Victoria şi Tobias care sunt un fel de persoane nostime, dar fără haz, Carrie şi Jon — care sunt măreţi, şi Derek pe care nu-l place nimeni, apoi este Ross de care este îndrăgostită mama şi probabil că va divorţa de tata şi se va căsători cu el.

Văzând-o pe Katherine rămasă fără grai, Leslie spuse ca din întâmplare:

— Când?

— Ce? întrebă Todd.

— Când va divorţa mama de tatăl vostru şi se va căsători cu Ross?

— De unde să ştiu? ripostă el indignat. Nimeni nu ne spune nouă lucrurile astea!

— Atunci cum de ştii că ea va face toate astea?

Urmă o pauză.

— Carrie şi Jon spun că aşa fac părinţii colegilor lor.

— Cei mai mulţi dintre ei, adăugă Jennifer.

— Ei bine, cei mai mulţi dintre ei. Dar oricum...

— Ce cred eu — spuse Leslie gânditoare — este că mama voastră mai are până să facă asta.

— De ce? întrebă Jennifer.

Toţi, chiar şi Katherine, priveau la Leslie, aşteptând răspunsul ei. *Pe dracu'*, gândi ea. *Uite cine face pe deşteptul; eu nu pot să răspund propriilor mele întrebări despre mine.*

— Pentru că, spuse ea cu înţelepciune, când eşti în mijlocul unei tornade, stai liniştit şi aştepţi ca lucrurile să se aranjeze ca să nu fii lovit.

— Tornadă, murmură Bruce. Tornadă, tornadă — mamă, surioară, ce lucru deştept!

— Nu este o tornadă, declară Todd cu îndoială, deoarece Bruce fusese de acord cu Leslie.

— O tornadă, stabili Leslie, este un vârtej care face ca lucrurile să zboare în toate direcţiile. Tatăl vostru este în Canada sau Alaska sau undeva; voi sunteţi la San Francisco, în Sunset; străbunica voastră şi Tobias locuiesc în Pacific Heights şi voi nici măcar n-aţi ştiut că aveţi o străbunică până acum un an! Tu mergi la un club în Mill Valley, dincolo de golf; tocmai v-aţi întors din Franţa, de dincolo de ocean; mama voastră a lucrat la „Heath's" şi apoi a avut un contract cu un nemernic pe nume Mettler şi acum are contracte cu alte trei magazine; Carrie şi Jon trăiesc cu mama lor în Tiburon şi au petrecut cele mai multe weekend-uri cu tatăl lor în Berkeley Hills; Ross şi mama voastră par să fi ajuns foarte buni

prieteni în timp ce ați fost în Franța — poate chiar s-au îndrăgostit — dar ea este încă măritată cu tatăl vostru... Bunule Dumnezeu, merg lucrurile în toate direcțiile, ori nu?

Katherine zâmbise la început. Apoi, pe măsură ce Leslie continua să vorbească, devenise gânditoare. *Totul* poate să se schimbe, repetă ea în tăcere. *Cineva va fi rănit, indiferent ce se va întâmpla.*

Jennifer și Todd chicoteau.

— Surioară, zise Bruce, ești un geniu. Sunt mândru să fiu familia ta.

Apoi, părând că-și amintește ceva, se întoarse spre Jennifer și Todd, spunând:

— Voi vreți să vorbiți despre mame și tați și turbulență? Pot să vă spun și eu câte ceva despre toate astea — și pot s-o fac în timp ce vă bat la fripta.

— Nu poți, spuse Todd.

— Pot într-adevăr și sunt așa de sigur încât propun ca cel care va pierde să cumpere cornete de înghețată! Mergem în parc sau nu?

Într-un minut plecară.

— Plănuit dinainte? o întrebă Katherine pe Leslie.

— Bineînțeles. Nu este impresionant? I-am spus că vreau să am o discuție particulară cu tine și el a aranjat asta ca un profesionist. *Este* un profesionist. Cel mai bun de la Oficiul de Calcul de la „Heath".

— Ești cel mai bun lucru aici, astăzi. Mulțumesc, Leslie. De fiecare dată când cred că acționez mai bine survine ceva, apare ceva nou.

— În mod sigur așa trebuie. Îmi vei spune despre asta?

— Ei bine, vei divorța de Craig?

— Nu. Nici tu nu mi-ai spus nimic despre tine și Claude.

— Fratele meu, care nu știe să-și țină gura închisă, a făcut-o pentru mine.

— Este adevărat deci? Te vei căsători cu el?

— Asta este ca la colegiu, nu-i așa? Comparând viețile noastre intime. Tot ce ne trebuie este un dormitor și o cutie cu bomboane. Să mă mărit cu Claude? Poate. Părerea mea se schimbă, depinzând de zi sau de săptămână.

-- Semeni cu Tobias.

— Și ce este cu copilul? Te gândeai să ai unul.

— Încă nu m-am hotărât.

Izbucniră în râs.

— Bine! cedă Leslie. Dar tu ce aștepți?

Râsul Katherinei dispăru.

— Mai puțină agitație, spuse ea.

— Mai puţină...? Ah. Povestea mea despre o tornadă — a fost numai ca să le abat atenţia copiilor tăi.

— A fost pentru mine; eu simt ca şi cum am fi fost împrăştiaţi de furtună. Trebuie să ne adunăm, să ne liniştim — când au sosit trandafirii aceia, aşa am simţit. Şi dacă îţi aminteşti, tu ai spus că noi trebuie să stăm uniţi şi să ţinem minte să ne lăsăm jos brusc. Asta a fost un sfat bun. O tornadă nu este un loc unde să iei o hotărâre.

— Aşa că n-ai să faci nimic.

— Voi lucra, îmi voi petrece timpul cu Jennifer şi Todd, o să-l aştept pe Craig...

— Fără Ross?

Katherine îşi scutură capul.

— Nu pot să mă opresc să-l văd. Îl iubesc... Nu am mai simţit astfel de foarte mult timp — ca şi cum aş avea cel mai minunat secret care a existat vreodată, numai pentru mine, indiferent ce fac... Nu pot să-l dau la o parte.

— Asta sună ca o hotărâre, doamnă!

— Jumătate din ea. El crede că eu voi divorţa de Craig.

— Un bărbat sensibil. Katherine, de ce te temi? Te-a rănit ceva? Cineva este întotdeauna rănit. Chiar atunci când te aştepţi cel mai puţin. Lasă-mă să-ţi spun despre Marc; el a smuls de la mine numele lui Claude...

Încolăcită într-un colţ al canapelei, Leslie îi spuse Katherinei povestea.

— Acum spune-mi — întrebă ea la sfârşitul acesteia — îi datorez ceva lui Marc după toţi aceşti ani când el a cheltuit bani cu mine, m-a însoţit prin tot oraşul şi o parte din Europa şi a fost cel mai plăcut tovarăş la pat?

— Ţi-ar fi greu într-o căsătorie, spuse Katherine sec. El nu te-ar suporta; dar tu nu ai doi copii şi un cămin pe care l-ai făcut; tu nu te-ai angajat niciodată să-ţi petreci restul vieţii împreună cu el.

— Este adevărat. Deci tu îi datorezi lui Craig loialitate veşnică şi eu nu-i datorez lui Marc nimic?

— Eu nu ştiu dacă „datorează" cineva cuiva, replică, frustrată, Katherine. Important este ceea ce *simţim*.

— Şi tu nu simţi că doreşti să fii liberă?

Katherine privea la ea în tăcere. În sfârşit, întrebă:

— De ce nu poţi să te horărăşti în legătură cu Claude?

— Deoarece nu sunt sigură că pot să mă încred în simţămintele mele, şi asta înseamnă că nu sunt sigură ce este cel mai bine pentru amândoi... Ei bine, râse ea. Ştiu ce vrei să spui. E în regulă, nu ar trebuie

să te presez. Dar, Katherine... gândeşte-te în primul rând la tine. Ştiu că trebuie să dai atenţie copiilor tăi şi tuturor acestor oameni care te înconjoară, dar eşti datoare şi să ai grijă de tine.

Cu o licărire în ochi, Katherine spuse:

— Te gândeai la tine când nu l-ai concediat pe Bruce?

— Ei bine, uneori... Ei, drace! admise Leslie trist. Dragostea strică totul. Începi cu dorinţa de a proteja pe cineva, de a ajuta sau numai *să faci ceva* pentru...

— Şi Claude nu vrea să te ajute şi să facă ceva pentru tine?

— Face. Nu sunt încă obişnuită cu aşa ceva. Poate că nu cred în asta. La urma urmelor, tu credeai că Craig dorea să te protejeze şi să facă pentru tine... La naiba, îmi pare rău, Katherine.

— Nici o problemă. E adevărat. Dar el a avut grijă de mine multă vreme şi eu încă nu ştiu ce l-a forţat să n-o mai facă. Şi chiar dacă am greşit cu el, asta înseamnă că nu voi mai avea încredere în nimeni ?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci de ce nu încerci să crezi în Claude?

— Dacă o prezinţi aşa... la naiba dacă ştiu. Dar destul despre Claude; vreau să vorbim despre tine.

— Nu, ajunge şi despre mine. Spune-mi despre „Heath".

— De acord, dacă-mi vorbeşti despre Franţa. Scrisorile tale au fost minunate, dar vreau mai mult. Toate detaliile. Ce este? întrebă ea când Katherine începu să râdă.

— Parcă ai fi Victoria.

— Ei bine, orice înseamnă asta, spune-mi ce crezi că aş putea să aud. Bruce mi-a promis că jocul şi îngheţata durează cel puţin câteva ore. Doamne, ce mult mi-ai lipsit — nu am mai avut nici o discuţie serioasă de când ai plecat.

Ross vorbise atât de des despre Bay Bridge, încât Katherine credea că are în minte o imagine clară a lucrării. Dar sâmbătă dimineaţa când, stând alături de el, realiză adevăratele dimensiuni ale proiectului, cu douăzeci şi cinci de clădiri devastate, dar încă în picioare, şi echipamentul de construcţii împrăştiat ca nişte uriaşe insecte galbene lângă excavaţiile şi fundaţiile proaspăt turnate, ea se simţi copleşită.

— Nu am avut idee. Îmi amintesc că spuneai că e ca şi cum ai vrea să construieşti mici oraşe... dar nu m-am gândit niciodată să văd unul născându-se, aşa deodată...

— Nu este cel ideal, spuse Ross. Voiam un parc mai mare şi alei mai largi între case, dar asta ar fi însemnat mai puţine unităţi de vândut,

şi investitorii s-au opus. Data viitoare, dacă obţin un contract mai mare, vom avea mai mult aer şi mai multă lumină, clădiri mai joase, mai multe parcuri şi fântâni.

— Tată! strigă Jon. Ce este asta?

Ross privea şi nu vedea nimic.

— Unde eşti?

— Aici!

Patru feţe care rânjeau se iviră din spatele a ceva care semăna cu o sondă în miniatură pe un camion cu o platformă galbenă. Sfredele ca nişte tirbuşoane enorme şi lungi tuburi flexibile erau prinse pe părţile laterale.

— Coborâţi de acolo, comandă Ross. Nu este un loc de joacă.

Ei coborâră.

— Dar ce este asta?

— O instalaţie de foraj. Inginerii de fundaţii o folosesc pentru a fora găuri şi a pompa beton în jurul stâlpilor clădirii.

— În clădirea asta? întrebă Todd. (Contemplând Macklin Building, Ross încuviinţă.) Pentru ce? Nu are beton în ea, deja?

— Eu cred că are nevoie de mai mult, spuse Ross. Nu pot să garantez pentru siguranţa ei în caz de vibraţii.

— Vibraţii... spuse Carrie. Cutremur?

— Când sunt destui de mari, fenomenul se numeşte cutremur.

Todd îşi trecu mâna peste unul din sfredele.

— Şi sapă în jos ca un tirbuşon?

— Exact. Atunci unul dintre aceste tuburi este alimentat prin gaură.

— Ca un şarpe, spuse Jon.

— Ai dreptate. Şi betonul este pompat prin tub, cu o presiune uriaşă. E ca o injecţie, aglomerând betonul în jurul picioarelor de sub coloane care menţin clădirea, făcând-o mai mare şi mai rezistentă.

— Atunci de ce nu a fost făcută aşa de la început?

Ross făcu o pauză.

— Nu ştiu. Dar trebuie să se facă acum, înainte să devină o clădire cu birouri sau o vom avea veşnic deasupra capetelor noastre, ca o sabie gata să cadă.

Cu o voce dramatică, Todd intonă.

— Chirurgii sunt gata să vaccineze Macklin Building. Costă mult?

— Aproape un sfert de milion de dolari.

Todd fluieră.

Katherine îl privea pe Ross.

— Cine plăteşte asta? întrebă ea.

— Eu. Este clădirea mea.

— Dar tu n-ai fost cel care...

Se opri, când el scutură capul ca atenţionare.

— Ar costa mai puţin dacă s-ar demola? întrebă ea în schimb.

— Nu. Este aproape întotdeauna mai ieftin să repari o clădire. Hai să vă arăt ce facem.

El îi lăsă să intre în clădire printr-o deschizătură nefinisată.

— Este noua intrare, spuse el, apoi descrise arcada care va tăia clădirea de la Mission Street până la aleea comercială de pe partea cealaltă: Un atrium mergând prin toate etajele până la acoperiş, cu o cupolă de sticlă în vârf. Lucrătorii au deschis-o la al doilea etaj când am oprit lucrul. Vom începe iar după ce se va pompa betonul.

Todd şi Jon merseră la o pădure de grinzi care propteau plafonul şi, dându-şi capetele pe spate, priveau prin gama zimţată de deasupra lor.

— Dacă se taie mijlocul podelei, ce ţine restul să nu se prăbuşească?

— Acestea.

Ross arătă spre grinzile provizorii.

— La fiecare etaj?

El încuviinţă.

— Pentru totdeauna?

Zâmbind, el spuse:

— Numai până când atrium-ul este construit. Priveşte, aici se vede cum se lucrează.

El se lăsă în jos şi, în nisipul risipit pe podea, desenă o schiţă rapidă a clădirii. Cei patru copii i se alăturară când Ross descrise problemele pe care el şi echipa lui le înfruntau, făcându-le să pară ca un puzzle şi provocându-i pe copii să găsească soluţii.

Îi plăcea auditoriul lui, observă Katherine, iar seriozitatea cu care lua în consideraţie propunerile lor şi oferea propriile sale idei îi atrăgea pe copii ca un magnet. *Mi-aş dori ca Jennifer şi Todd să aibă un tată.*

— Astfel atrium-ul susţine toate cele zece etaje, termină Ross.

Se ridică, întinzându-şi membrele. Aplecându-se întâmplător spre Katherine, şopti:

— Te iubesc.

Apoi spuse tare:

— Pregătesc cina pentru diseară. Şi am acasă câteva machete la scară ale acestor clădiri, dacă vreţi să le desfaceţi şi să le reasamblaţi după voie.

Ieşiră şi Katherine întrebă *sotto-voce*:

— Ross, n-ar trebui să plătească Derek pentru lucrare?

— Nu. Nici măcar nu i-am spus ce am făcut.

— Dar de ce nu? Dacă el a fost cel care nu a construit corect...

Când se apropiară de maşină ochii lor se întâlniră şi Ross simţi o străfulgerare de dragoste şi recunoştinţă.

— Sunt fericit că eşti aici, spuse el.

Automat, mâinile lor se întâlniră, degetele lor se îmbinară — însă atunci văzură copiii puţin mai în faţă şi se separară repede.

— Şi acum, iată de ce nu i-am spus lui Derek, continuă Ross. Dacă i-aş fi cerut să împărţim costul, el ar fi zâmbit şi ar fi spus că nu ştie despre ce vorbesc. Nu pot să dovedesc nimic şi el îşi va da seama imediat că am tăcut deoarece nu vreau să devină publică informaţia că „Hayard Corporation" este amestecată în mituirea unui inspector şi în construirea unei clădiri sub standardele de siguranţă. (Râse scurt.) Moştenirea lui Derek. Nu am de ales. Victoria are optzeci şi doi de ani; aş face mult mai mult decât să cheltuiesc nişte bani ca să împiedic un scandal care să-i ruineze anii — oricâţi ar fi — pe care-i mai are de trăit.

Katherine era tăcută.

Ajunseră la maşină şi Ross deschise portiera pentru ea.

— Sună ireal? întrebă el.

— Nu, spuse ea. Sună iubitor.

La mijlocul lui septembrie îşi aranjaseră un program, petrecând trei sau patru seri pe săptămână împreună, singuri sau cu copiii. Într-o noapte, după cina din casa lui Ross, cei patru copii frunzăreau caietul de schiţe al Katherinei, retrăind luna din Franţa prin desenele ei.

— Aş putea să iau asta? întrebă Carrie, oprindu-se asupra unei acuarele viu colorate cu grădina de cactuşi din Eze Village.

— Desigur, spuse Katherine.

— Şi eu? întrebă Jon, ţinând în sus o schiţă în cărbune a unei mori romane pentru măsline.

Faţa Katherinei era luminată de plăcere când luă ambele lucrări şi scrise pe ele: „Cu dragoste, Katherine".

— Eu o voi pune pe perete, zise Carrie, admirând-o. Desigur că nu acasă, adăugă ea, ridicând din umeri. Ştii... Dar...

— Aici, spuse Jon. În casa tatei.

— Casa cui? întrebă Katherine.

— Casa *noastră*, rânji Jon. Am vrut să spun casa noastră.

Ross întâlni ochii Katherinei; privirea lui era atât de plină de dragoste, încât ea îşi ţinu respiraţia de mirare.

— Mulţumesc, rosti el calm, pentru că ne ajuţi să ne închegăm o familie.

Şi, uitându-se la cei şase din jurul mesei, Katherine gândi că nu fusese niciodată atât de fericită.

În unele seri, Ross şi Katherine duceau copiii la concerte în aer liber la „Stern Grove" sau la o plimbare de seară cu barca. De cele mai multe ori, însă, cei doi erau singuri — pe barcă, la teatru, mergând cu maşina în zona viilor, făcând dragoste... Katherine îşi aminti când vârtejul lui Derek părea magic; dar acum ea ştia că aceasta era realitatea magică: dragostea care creştea încet, constant, pulsând în ea, inseparabilă de bătaia inimii ei. Lui Ross îi era imposibil să lase să treacă o zi fără să vorbească cu Katherine la telefon sau să-i trimită o floare, o notiţă, o tăietură din ziar care îl amuzase, un articol dintr-o revistă pe care voia să-l împărtăşească cu ea.

Ocazional, el suna s-o invite la prânz, dar Katherine se împotrivea să-şi rupă din timpul de lucru al zilei.

Cu Jennifer şi Todd întorşi de la şcoală, ea se concentra să facă şi să vândă cât mai multe bijuterii, pentru că îi era teamă că povestea lui Mettler ar putea ajunge la alte magazine şi nimeni n-ar mai fi făcut afaceri cu ea.

— Asta nu se va întâmpla, o asigură Leslie. Numai câteva magazine sunt specializate în originale cu drepturi de autor. Nu ai de ce să te temi.

Totuşi, în fiecare dimineaţă, de îndată ce Katherine se aşeza la masă, începând să deseneze şi să facă brăţări, ace, pandantive şi cercei, vocea lui Mettler reverbera în mintea sa, aducându-i iar şi iar aminte că era legată de Craig, fără scăpare.

— Divorţează, spuse Victoria la cină. Apoi poţi să vinzi prin magazinele de vârf. Cum altfel vrei să-ţi faci o reputaţie? *Trebuie* să divorţezi de el. Vrei o prăjitură, draga mea?

— Da, mulţumesc. Divorţul n-ar ajuta la nimic. Tot aş rămâne cunoscută ca soţia lui pe vremea când el era acuzat de delapidare; cea care a fugit din Canada, potrivit lui Mettler; care primeşte bani de la el în fiecare lună...

— Dar asta ar putea să te ajute să fii tu însăţi, spuse Tobias, tăindu-şi o bucată supradimensionată de prăjitură şi transferând-o pe farfuria sa. Să te ajute să te îndepărtezi de trecut şi să priveşti înainte. „În deşerturile inimii, lasă să pornească fântâna tămăduitoare."

Cuvintele o izbiră pe Katherine şi tăcea, repetându-le pentru ea însăşi.

— Nu ştiu, şopti ea în sfârşit. Ciudat, cu cât sunt mai fericită, cu atât mi se pare mai greu... să-l abandonez. Pentru că eu nu cred că el este fericit; şi dacă trebuie să fugă pentru că a fost învinovăţit...

— Ar fi putut să stea pe loc, spuse Tobias. Ar fi putut să lupte.

Victoria dădu din cap.

— Noi nu l-am forţat niciodată să înveţe asta.

— Atunci nu cred că este potrivit, încheie Katherine amabil, ca tocmai voi să-mi spuneţi să divorţez de el.

Dar îndemnurile tuturor o urmăreau. Tot aşa făceau amintirile, apărând pe neaşteptate, aducându-i înapoi cele mai bune părţi ale lui Craig şi ale căsniciei lor, precum şi tăcerile lui, golurile care îi separau.

— Eu nu pot să hotărăsc pentru tine, spuse Ross pe când erau culcaţi în pat, în noaptea de după cina cu Victoria şi Tobias.

Mâncaseră pe terasa casei lui şi făcuseră dragoste pe o canapea largă, chiar sub stele; apoi, în lumina albă a unei luni pline, se strecuraseră dezbrăcaţi în bazinul cu apă sub presiune, lăsând jeturile de apă fierbinte să le maseze muşchii obosiţi, înainte de a ieşi şi de a fugi prin aerul rece spre căldura patului lui Ross.

— Cum poate cineva să ia o decizie după asta? întrebă Katherine languroasă, cu capul pe umărul lui. (Nu voia să se mişte.) Nu am destulă energie ca să iau decizii.

— Ştii, murmură Ross, că Todd m-a întrebat astăzi dacă eu încerc să-i fac, pe el şi pe Jennifer, să-l uite pe Craig?

Letargia ei dispăru.

— Ce i-ai spus?

— Că vreau să-şi amintească de tatăl lor şi de dragostea lui pentru ei; că eu îi iubesc şi mi-ar place să am grijă de ei şi că sunt foarte îndrăgostit de tine şi vreau din tot sufletul să ne căsătorim.

— Todd nu mi-a spus nimic.

— Eu l-am rugat să nu-ţi spună. Un bărbat trebuie să-şi facă singur propunerile.

Ea râse uşor.

— A fost asta o *propunere*?

— Nu. (Ross se îndepărtă ca să o privească.) O vei recunoaşte când va sosi. Aştept să te hotărăşti în legătură cu Craig. Cu el sau fără el.

— Cu el, spuse Katherine. Nu pot să iau o altfel de hotărâre. Poţi să înţelegi că vreau s-o fac în mod decent, că vreau să sfârşesc căsnicia noastră ca egali? Aşa am început acest drum şi aşa vreau să se sfârşească.

Ross se gândea la Elissa, la loialitatea Katherinei şi la propria sa responsabilitate. *Ar trebui să-i spun*, reflectă el; *ar trebui să ştie totul*. Dar ea fusese prea mult rănită de minciunile şi de prefăcătoriile

lui Craig. Ştiind despre Elissa, nu s-ar schimba nimic; Katherine avea deja destule motive să divorţeze de el.

— Tratându-l ca egal este mai mult decât a făcut el pentru tine, spuse Ross în sfârşit.

— Poate că de aceea vreau să fac astfel.

Întorcându-şi faţa, Katherine îl alintă pe Ross cu sărutări mici, pline de tandreţe.

— Te iubesc. Aş putea chiar să-ţi fac o propunere într-o zi. Dar nu acum. Nu încă. (După un moment, ea oftă.) Ce trebuie să fac acum este să merg acasă.

— Este devreme.

— Cât e ceasul?

— E în regulă. Îmbracă-te, fermecătoarea mea Katherine; te conduc înapoi cu maşina.

Mai târziu, în maşină, el spuse:

— Sper că ai observat că nu am spus „te duc acasă". „Acasă" este oriunde noi doi suntem împreună. Ce zici?

— Da, spuse ea simplu.

Merseră peste pod, apoi prin oraş, în linişte, mulţumiţi unul cu celălalt, şi tot în linişte se sărutară de noapte bună în faţa uşii ei.

Dar nu este destul, gândi Ross, parcurgând drumul de întoarcere. *Satisfacţia nu este suficientă. Nici chiar dragostea nu este suficientă. Noi trebuie să construim ceva împreună şi nu putem face asta dacă ne purtăm ca adolescenţii, sărind fiecare deoparte când copiii noştri ne găsesc aproape unul de altul, dacă facem dragoste aproape pe furate, fugind acasă la ora unu jumătate dimineaţa, aşa încât copiii să nu ştie că am fost împreună în pat.*

Acasă, scoţându-şi hainele a doua oară în noaptea aceea, uitându-se la patul gol, dorind-o pe Katherine acolo — cu ochii întunecaţi de pasiune, cu corpul oferindu-i-se — Ross se gândea ce ridicoli erau. În una din aceste zile — cu cât mai devreme cu atât mai bine — ei vor sta toţi împreună şi vor avea o cinstită... Telefonul sună şi el se întinse să ia receptorul. Katherine găsise ceva rău acasă?!

— Da, spuse el tare. Ce s-a întâmplat?

— Ross? întrebă o voce familiară. Putem vorbi? Sunt Craig.

PARTEA A PATRA

18

Anii trecuţi se risipiră într-o clipă. Vocea lui Craig nu se schimbase şi, pentru moment, Ross se simţi ca şi cum erau din nou băieţi şi el sunase să facă planuri pentru ziua aceea, spunând:

— Ross? Pot să vorbesc cu tine?

— Sigur, replică el pe un ton natural, de parcă erau cu adevărat cu mult timp în urmă.

Corpul lui era încleştat ca un pumn, luptându-se să judece limpede în starea paralizantă de şoc pe care i-o dădea auzul unei voci care fusese numai o amintire întunecată atâta amar de vreme.

— Desigur că putem vorbi. Vrei să vii aici sau să ne întâlnim undeva?

— Nu, vreau să vorbim acum. La telefon.

— Craig, după şaisprezece ani ar trebui să fim în stare să discutăm faţă în faţă.

— Eu nu sunt în San Francisco.

— Unde eşti?

— Nu contează. Ross, am nevoie de ajutor şi nu este nimeni altcineva pe care să pot să-l sun. Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine la telefon...

— Bineînţeles că vorbesc; orice vrei. Eşti bine?

— Da. (Craig râse.) Cum sună asta? Eu sunt bine. Am pierdut totul, dar sunt bine.

Ai fugit de toate, îl corectă Ross în gând. Dar era conştient de schimbarea din vocea lui Craig — era mai profundă şi mai puternică decât îşi aducea aminte.

— Cum pot să te ajut?

— Am nevoie de un sfat. Şi de bani. Nu aş cere — nu m-am gândit niciodată că aş fi în stare să vin la tine din nou, după ce te-am lăsat... cu Jenny... (Se opri.) Nu pot să vorbesc despre asta. Am încercat să-ţi scriu sau să te sun, de atâtea blestemate de ori, dar nu am putut... încă nu pot. Odată am s-o fac; îţi jur; dar asta este mult mai important... Ross, vreau să-mi recapăt soţia şi copiii. Vreau să iau totul de la început. Încurcătura cu Carl mi-a scăpat din mână. Aş fi putut îndrepta lucrurile — noi am avut nişte neînţelegeri înainte — dar... am intrat în panică. Şi apoi este...

— Vrei să spui că tu nu ai...?

— ...Katherine. (Craig continuă fără pauză.) Trebuie să-i explic, s-o pregătesc pentru...

Vocea lui se pierdu.

— Craig? spuse Ross tare.

— Scuze. Nu sunt în stare să-i spun Katherinei. Nu ştiu cum dracu' să explic... A fost destul de rău anul trecut, când am plecat, dar acum...

Ross interveni, pe un ton aspru:

— Ea este soţia ta.

— Asta nu înseamnă nimic; este numai o parte a problemei. Trebuie să mă gândesc la modul cel mai potrivit în care să-i spun, altfel ea nu ar... Ross, poţi să-mi împrumuţi nişte bani? Există un avocat foarte bun în Vancouver, dar el vrea un onorariu. Poţi să faci asta?

— Bineînţeles. De cât ai nevoie?

— Nu ştiu. Cred că cinci mii de dolari pentru început. Dar s-ar putea să am nevoie de mult mai mult.

— Voi încerca să te ajut cu tot ce ai nevoie. Craig...

— Am fost nebun să fug; ştiu asta. Aş fi putut să fac orice, să găsesc o cale să ţin toată murdăria departe de Katherine...

— Să o ascunzi de ea? Trebuia să-i spui!

— Nu ai vorbi aşa dacă ai cunoaşte-o. Dar tu o vezi din când în când, nu-i aşa? Ştii cumva dacă a primit trandafirii pe care i-am trimis de ziua ei de naştere?

— I-a primit.

— Copiii mi-au spus că lucrează la „Heath", însă nu poate să câştige mult — Dumnezeule, ai văzut apartamentul acela? Ar fi trebuit să fie în stare să se descurce mai bine cu banii pe care i-am trimis. Asta e ceva — oricât de greu va fi să rezolv totul, cel puţin ea ştie că am ajutat-o, că am susţinut-o în tot acest timp.

Ross se deplasa cu paşi mari prin cameră, atât cât îi permitea cablul de la telefon, apoi revenea, pe alt drum. *Sun-o; întoarce-te; ea vrea să vorbească cu tine.*

Nu, stai departe!

Katherine cea fermă. Ce se va întâmpla când ea va auzi rugămintea din vocea lui Craig şi-i va fi milă de singurătatea lui şi-şi va vedea copiii salutându-l şi spunându-i „tată"?

— Ross, mă asculţi? Eu am vrut să ştiu cum stau lucrurile înainte s-o sun. Îl vede încă pe nenorocitul ăla? Când am venit în decembrie trecut, s-o iau înapoi în Canada, copiii mi-au spus că era cu el, *la el acasă*... ei spuneau că îl vedea des. Doamne, am crezut că am scăpat de acest fiu de târfă — că el nu-şi va mai înfige niciodată cuţitul în mine — şi apoi, aproape primul lucru pe care-l aud sunt copiii mei vorbind

despre el... nu vreau să mai trec prin asta încă o dată; nu vreau să mă întorc şi să aflu că este cu el. Sau cu altcineva. (Ross tăcea.) Ei bine? *Îl mai vede încă?* Să-l ia naiba, el o va înghiţi, o va distruge; ea este aşa de naivă... nu înţelege...

— Katherine a rupt-o cu el, spuse Ross.

Craig oftă.

— M-am gândit că o va face. Katherine este prea inteligentă să nu-şi dea seama. Probabil că nu a putut să stea mult timp cu el, oricum. La urma urmelor, nu este o fată tânără care să poată fi amăgită, hipnotizată... Deci aşa este? Nu are pe nimeni? Sau există altcineva? (Făcu o pauză.) Ross, te-am întrebat ceva. Mă aşteaptă soţia mea sau a găsit pe altcineva?

Sărmanul Craig! gândi Ross, fără să vrea. *Nu s-a schimbat. Nu-şi poate asuma riscul s-o sune pe soţia lui fără să ştie dinainte ce va găsi.*

— Ross, mă auzi? Este o simplă întrebare. Sau ce? Încerci să protejezi pe cineva? La naiba, Ross, *eu cer ajutor!* Am contat pe tine; am fost odată prieteni. Cel puţin am crezut că eram... Ce se întâmplă cu Katherine? Pe cine acoperi?

— Craig, ea te-a aşteptat...

— *Cine este?* Eşti un mincinos păcătos, Ross; se întâmplă ceva şi tu îmi ascunzi adevărul. Soţia mea este cea despre care vorbim... iar tu şi cu mine obişnuiam să fim cinstiţi unul cu celălalt. Nu aş fi fost atât de surprins dacă vorbeam cu acel nenorocit... mă aştept de la el să mă mintă, să mă facă să mă zbat, să mă ţină în întuneric... dar tu!? Pentru numele lui Dumnezeu, tu nu eşti mai bun ca el! Când ai început să acţionezi ca fratele tău?

— Of, nebun blestemat! explodă Ross. Katherine şi cu mine suntem îndrăgostiţi unul de celălalt. Vreau să mă căsătoresc cu ea, dar ea nu vrea să divorţeze de tine. Are un fel de loialitate pe care-văd că tu nu poţi s-o înţelegi, şi nu vrea să se căsătorească cu mine sau măcar să trăiască cu mine până când nu înţelege de ce ai părăsit-o, până când nu termină cu trecutul, nu termină căsnicia ei...

— A spus ea asta?

— La naiba! Crezi că mă prefac? Ea vrea să termine căsnicia cu tine, dar numai faţă în faţă, ca egali — aşa a pus problema — ceea ce este al dracului de mult mai mult decât a primit ea vreodată de la tine...

Un clinchet scurt întrerupse torentul lui de cuvinte.

— Craig? CRAIG? strigă el, dar nu primi nici un răspuns, numai o linişte de moarte de la receptorul din mâna sa.

Ross ieşi precipitat din casă şi rătăci pe dealurile întunecoase, parcurgând în minte conversaţia, înjurându-şi stângăcia. El stricase totul. L-a avut pe Craig la îndemână şi l-a lăsat să-i scape.

În zori se întoarse acasă, gândindu-se la Katherine, rememorând mereu conversaţia — ca o repetiţie amară pentru când avea să sosească ea. Va fi acolo în câteva ore, să-şi petreacă după-amiaza cu el; plănuiseră, cu inima uşoară, în pat, în noaptea dinainte: vineri, sfârşitul săptămânii, o ocazie să petreacă câteva ore la lumina zilei, fără copii.

De data asta, Katherine spusese: „Te voi lua eu; Leslie mi-a împrumutat maşina cât timp stă cu Claude la New York. Voi fi acolo la prânz."

Când auzi paşii ei, Ross ieşi afară, pe terasă.

— Hei, spuse ea blând. La ce meditezi atât de profund încât nu poţi... (El se întoarse şi Katherine îi văzu ochii.) Ross, ce este? Ce s-a întâmplat?

El întinse mâinile şi le luă pe ale ei.

— Craig m-a sunat noaptea trecută.

Lumina soarelui dispăru. Totul în jurul lor — de la mâinile lor strânse până la uriaşul pod peste golf — dispăru, apoi peisajul se rearanjă încet. Lumea deveni liniştită. O albină singuratică plonjă brutal în această linişte, bâzâitul ei părând un vuiet asurzitor. Încetişor, Katherine îşi retrase mâinile şi traversă terasa.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu. Poate niciodată!

— Niciodată! (Ea se întoarse brusc.) Trebuie să vină! De ce a sunat la tine? De ce nu m-a sunat pe mine?

— Voia să ştie dacă îl vezi încă pe Derek.

— Ar fi putut să mă întrebe pe mine... Oh! Nu a putut să rişte...!

— Voia ajutorul meu. Şi eu am făcut o încurcătură.

— Dar tu i-ai spus să se întoarcă.

Se făcu o pauză.

— Nu, spuse Ross.

— Nu i-ai spus?! Ross, ştii că trebuie să-l văd!

— *Mi-a fost frică!* Poţi să înţelegi asta? Desigur că ştiu că trebuie să-l vezi, dar, când i-am auzit vocea, m-am gândit la ce s-ar putea întâmpla când veţi fi toţi împreună, familia Fraser...

— Dar... ce e cu delapidarea? A fost incriminat? Ce-a spus?

— Nu am ajuns la asta.

— Ross!

— Să-l ia naiba! Eu am încercat să-l întreb, dar el a continuat să schimbe subiectul...

— Nu l-ai întrebat despre delapidare şi nu i-ai spus să se întoarcă??

— Dacă te-ai aşeza numai...

Încet, ea se întoarse la el. În lumina soarelui, stăteau la distanţă unul faţă de altul şi Ross repetă conversaţia.

Când termină, Katherine se uită la el, clătinând din cap, cu mâinile încleştate.

— Cum ai putut să-i spui despre noi? Asta trebuia s-o fac *eu*! Nu aveai dreptul să-i spui! Eu urma să...

— Ştiu asta! Nu am avut intenţia să-i spun ceva!

— Atunci, de ce ai făcut-o? Oh, Ross — să-l ai aşa de aproape şi apoi să-l faci să fugă!

— Katherine, nimeni nu-l face pe Craig să fugă. Singur o face!

— Dar tu ai ştiut asta; dintre toţi oamenii, tu ar fi trebuit să ştii cum să vorbeşti cu el.

— Bine. Ai dreptate. M-a sâcâit. *Oricum, trebuia să-i spun.*

— Ştiai că eu îl aşteptam să se întoarcă...

— Asta este ceea ce ai spus. Poate că nu am crezut asta.

— Nu ai crezut...!

— Katherine. Uită-te la tine. Soţul tău te-a părăsit de mai mult de un an; tu mă iubeşti şi eşti iubită de mine. Dar încă rămâi fidelă cuiva care te-a trădat...

— Crezi că ar trebui să-i plătesc cu aceeaşi monedă?! Ţi-a trecut prin minte că singurul lucru din căsnicia mea este faptul că ştiu că eu nu am distrus nimic, că nu am fost eu aceea care să-l rupă de soţia şi copiii lui?

— Nu-i merită!

— Nu mă gândesc la Craig; mă gândesc la mine — ce fel de om sunt. Am fugit eu aşa cum a fugit el? Sau l-am aşteptat...

— Deci tu poţi să fii mai bună decât este Craig.

— Ei bine, de ce nu? Ce e rău în a încerca să fii mai bun decât cineva care te-a rănit? Suntem mai loiali numai dacă este reciproc?

— Nu este o idee rea. (Ross îşi studia mâinile.) Am început să te întreb — când ţi-am spus că ar trebui să te priveşti pe tine însăţi — ce e, dacă nu e vorba de loialitate?

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre o femeie care este atât de speriată de căsnicie, încât preferă să se ascundă în spatele unui soţ absent decât să rişte un alt eşec.

— Dar este ridicol!

— Gândeşte-te la asta numai un minut. Mă duc să aduc ceva de băut. (Dispăru în casă şi se întoarse cu un dozator şi două pahare.) Ceai

cu gheaţă. E din mentă crescută în grădina mea. (Umplu paharele.) Ce crezi?

— Despre ceai?

— Katherine!

— Eu nu mă ascund după Craig. Poate mi-e frică — puţin. Totul s-a întâmplat aşa de repede! Nu ştiu sigur cine sunt, cât de departe am ajuns. Încă nu ştiu cât de bine pot să fac ceva pe cont propriu; nu ştiu dacă pot să ne susţinem, pe noi trei, de una singură; nu ştiu cât de puternică sunt fără un bărbat. Poate de aceea nu sunt încă sigură că vreau să cred în dragoste. Dar nu mă ascund în spatele lui Craig. Eu îi *datorez* ceva.

— Orice ar fi, ai plătit cu vârf şi îndesat.

— Nu este aşa de simplu. Trebuie să mă gândesc la Jennifer şi la Todd; la ce este cel mai bine pentru ei.

— O familie stabilă este cel mai bine pentru ei. (Ross se opri brusc.) Spui că ai putea să te întorci la el? Pentru a avea o familie stabilă? Să-l bată Dumnezeu, el te-a părăsit!

— *Eu ştiu asta!* Şi nu mă mai gândesc de mult să mă întorc la el. Ţi-am spus că încă nu înţeleg ce s-a întâmplat cu noi. Ne iubeam, aveam o viaţă împreună şi eram fericiţi — eu cred că eram fericiţi — şi apoi totul s-a distrus... *şi eu nu ştiu de ce!* Şi până când nu ştiu, nu voi începe altă căsnicie. (Ochii Katherinei erau încărcaţi de supărare şi resentimente.) Ţi-am spus toate astea — m-am gândit că ai înţeles — dar apoi, când el a sunat în sfârşit, l-ai îndepărtat! Ross, ştii ce ai făcut? Aş fi avut ocazia să vorbesc cu el, să-i pun atâtea întrebări... dar acum sunt în acelaşi punct ca mai înainte — întrebându-mă, închipuindu-mi, aşteptând, *fără să ştiu.* Şi nu ştiu cât de mult îi va trebui să încerce din nou, aşa cum a făcut după ce copiii i-au vorbit despre Derek. (Începu să tremure.) Nu ştiu ce gândeşte el; nu ştiu ce ne vom spune unul altuia, ce voi simţi sau cum îi voi spune...

Paharul de ceai alunecă din mâna ei tremurândă şi se sparse pe terasă. Katherine izbucni în lacrimi.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, chiar că nu ştiu cum se va termina totul... nu ştiu ce este cu adevărat cel mai bine pentru copii... şi sunt îngrijorată pentru Craig... este complet singur şi eu te am pe tine, pe Jennifer şi Todd, Victoria şi Tobias... eu am o familie, pe când Craig nu are pe nimeni şi acum ştie asta...

După un moment, ea îşi şterse obrajii cu podul palmei şi se îndreptă în scaun.

— Ar fi mai bine să iau o cârpă şi să curăţ mizeria.

— Stai puţin. O să am eu grijă de asta, mai târziu.

Ross nu se mişcase, cu toate că braţele lui ardeau de dorinţa s-o îmbrăţişeze; stătea departe de ea, furia lui crescând pe măsură ce Katherine plângea.

— El nu merită lacrimile tale. Craig nu cunoaşte semnificaţia dragostei, a loialităţii sau a fermităţii...

— Nu, Ross. Tu de-abia ţi-l aduci aminte, nu mai ştii nimic despre el. Eu nu găsesc asta admirabil când îl ataci...

— Admirabil! Bunule Dumnezeule, el a avut altă femeie timp de doi ani cât voi eraţi căsătoriţi. A fost asta admirabil? De aceea avea el nevoie de atât de mulţi bani încât a trebuit să fure!

— Nu este adevărat! Craig niciodată nu ar fi... el mi-a spus că nu voia niciodată... *Aş fi ştiut!* (Ross o privi în tăcere.) În regulă, nu am ştiut nimic despre el, dar aş fi ştiut asta! Doi ani? strigă ea sălbatic. Tu te aştepţi să te cred... *doi ani?* Nu a putut să aibă; era întotdeauna acasă. (Tăcu câteva clipe, privindu-şi mâinile.) Unde a avut... unde se presupune că are pe altcineva?

— La Calgary.

— A petrecut o mulţime de timp acolo, cu afaceri. Şi mi-a lăsat întotdeauna numărul de la motelul său. (Un gând îi încolţi în minte.) Ţi-a spus el... nu ţi-a *spus* asta!

— Bineînţeles că nu. Craig nu recunoaşte niciodată nimic până când nu este forţat s-o facă. Eu am descoperit accidental chestia asta.

— Ei bine, oricine ţi-ar fi spus, minţea.

— Katherine, ascultă-mă. M-am dus să-l caut; voiam să-l găsesc pentru ca eu şi cu tine să putem fi singuri, împreună, fără umbra lui blestemată, care ne urmăreşte tot timpul. Ce am aflat...

Şi astfel, ferm, el îi vorbi despre Elissa, fără să lase nimic la o parte.

La început, Katherine scutura capul, murmurând: „Nu, nu, nu..." la auzul cuvintelor lui. Apoi tăcu, cu ochii închişi. Alt Craig. Chiar alt nume. O altă prăpastie care îi separa. Dar altceva o deranja pe ea... ceva ce spusese Ross... Dintr-o dată îşi dădu seama ce era.

— August. Acea călătorie pe care ai făcut-o — tu m-ai sunat de acolo, în ziua în care m-am întors din Franţa.

— Şi nu ţi-am spus despre asta, continuă Ross. Am vrut, dar tu tocmai găsiseşi scrisoarea lui Mettler prin care rezilia comanda şi aveai destule griji pe cap...

— Dar asta a fost în august; acum este mijlocul lui septembrie. Când voiai să-mi spui? Ross, Craig avea secrete; noi nu avem! Vreau să ştiu adevărul despre lumea în care trăiesc!

— Totul deodată? Eu aşteptam până când lucrurile se calmau; m-am gândit că ar fi fost cel mai bine dacă nu veneau toate în acelaşi timp.

Katherine scutură din cap.

— Tu ai hotărât să-l cauţi pe Craig fără să-mi spui, apoi ai hotărât să nu-mi spui despre Elissa — ai hotărât chiar să-i spui lui Craig despre noi — totul pe cont propriu. Eu nu am nimic de spus?

El gesticulă neajutorat.

— Desigur că ai. Greşeşti referitor la decizia mea de a-i spune lui Craig despre noi — asta a fost un accident. Dar cu restul, despre căutarea lui şi găsirea Elissei — ai dreptate; le-am făcut pe cont propriu şi presupun că ar fi trebuit să-ţi spun. Dar totul a fost făcut din dragoste...

— Ross, am petrecut toate aceste luni încercând să aflu cine sunt, ce fel de femeie pot să fiu pe cont propriu, fără să fiu protejată, ca şi cum aş fi într-un fel de cocon... am trecut prin asta cu Craig!

— Aşa că nu mai vrei niciodată protecţie, nu-i aşa? Tu crezi că este un fel de slăbiciune. Dacă nu ai fi fost încă legată de Craig şi secretele lui, ai fi ştiut mai bine. Nu înseamnă că ori ai totul, ori nimic...

— De acord. Poate că este adevărat. Poate că eu exagerez pentru că mi-e frică să mă întorc înapoi, dar...

— Şi ai avut norocul, continuă el, să găseşti pe cineva căruia îi pasă destul de tine ca să încerce să te protejeze. Câţi oameni şi-au petrecut toată viaţa căutând protecţie? Câţi oameni — bărbaţi sau femei — găsesc pe cineva să-i apere de suferinţă?

— Eu nu mai ştiu ce înseamnă asta.

Katherine îşi împreună mâinile.

— Asta înseamnă că eu am amânat să-ţi spun ce am făcut pentru că nu am crezut că ar fi schimbat simţămintele tale faţă de Craig; te-ar fi făcut doar mai nefericită — să descoperi o altă parte ascunsă a vieţii lui, o altă minciună...

— Dar trebuie să cunosc toate părţile acestui puzzle! Toate minciunile! Şi tu ştii asta! Cum să ştiu că nu sunt şi alte minciuni? Nu poţi să pricepi — eu am trăit cu el zece ani! Cum pot să mă înţeleg pe mine însumi până nu-l înţeleg pe el? Şi tu l-ai lăsat să plece! Îmi pare rău, continui să revin la subiectul ăsta, dar mi se pare cel mai rău lucru dintre toate... Era aşa de aproape! Nu ştiu *când* va fi din nou atât de aproape... când voi putea să mă eliberez şi să merg înainte...

Lacrimile curgeau şuvoi pe faţa ei. Nu făcu nici o încercare să le şteargă; stătea acolo, uitându-se dincolo de Ross, dincolo de oraş, ca şi cum n-ar fi putut să suporte să se uite la nimic apropiat. Privind-o, Ross era sfâşiat de dragoste, de furie pe Craig şi de frustrare.

— Tu înţelegi mai mult despre el acum decât ai înţeles vreodată. Katherine, te-ai schimbat aşa de mult — ce importanţă are *ce ai fost cu el*, acum când ai aflat *ce poţi să fii fără el?*

— Încă mai aflu, spuse ea cu încăpăţânare. Tu întotdeauna faci lucrurile să pară atât de simple, când ele nu sunt aşa.

— Ştiu că ele nu sunt simple. Dar într-una din aceste zile va trebui să decizi dacă nu cumva este destul.

Katherine se întoarse spre el:

— Vrei să spui dacă el nu se întoarce. Dar a încercat de două ori; nu pot să cred că nu va încerca din nou.

— Şi între timp este întotdeauna cu noi. Nu putem nici măcar să dăm înapoi, nu-i aşa? Până acum el era în spatele nostru; acum este între noi.

— Da. (Vocea Katherinei era aproape imperceptibilă.) El este aşa de departe, dar este... aici. Şi apoi mă uit la tine şi nici nu pot gândi bine...

Din celălalt capăt al terasei, Ross spuse direct:

— Eu fac situaţia mai grea, nu-i aşa? Nu pot să te ajut; nu pot să-ţi spun ce să faci. Eu doar încurc rezolvarea. Ar fi mai bine dacă aş ieşi din viaţa ta. Ai putea astfel să-ţi canalizezi gândurile şi energia către soţul şi căsnicia ta. Poate te vei hotărî că ştii tot ce trebuie să ştii — despre el, despre tine... şi despre noi.

Katherine se uită la el, cu inima bătându-i puternic.

— Şi poate eu aş putea folosi acest timp, de asemenea — continuă el cu grijă — să mă gândesc la ce simt când te împart cu alt bărbat. Dacă tot trebuie să iau decizii pe cont propriu, trebuie să ştiu ce fac.

Katherine inspiră adânc ca să-şi potolească bătăile inimii. *Să nu-l văd pe Ross. Să mă trezesc dimineaţa şi să nu pot să mă gândesc: „Mâine îl voi vedea; azi vom sta de vorbă; la noaptea vom face dragoste..."* Să nu-l văd pe Ross. Înghiţi cu greutate, simţindu-şi inima bătându-i în gât. *Dar — să fiu singură un timp, fără oscilaţii emoţionale, fără să fiu presată să iau hotărâri, să acţionez, să aleg...*

— Da, spuse ea. Cred că ar fi o idee bună.

Ross îşi ţinuse respiraţia, care acum îi scăpă ca o explozie.

— Facem aşa cum consideri tu că este mai bine.

Repede, el merse spre ea şi îi luă mâinile între ale sale.

— Te iubesc. Voi face tot ce vrei.

Îi întoarse mâinile şi îi sărută întâi o palmă, apoi cealaltă, simţindu-i pielea răcoroasă şi fină sub buze, odată cu tremurul care o străbătu.

Nu vreau să te las; vreau să fiu aproape de tine...

— Nu, murmură ea.

El se ridică, luând-o lângă el, ocrotind-o cu braţele sale. Dar ea rămase nemişcată, cu braţele atârnându-i pe lângă corp în loc să-l îmbrăţişeze, ca şi cum ar fi început deja să se retragă. Într-un moment de panică Ross se întrebă ce dracu' făcea. Să fie fără Katherine; să treacă zilele fără zâmbetul ei, fără să-i vadă lumina ochilor ca răspuns

la vorbele lui, fără s-o simtă sub el... Ce dracu' făcuse? Şi ce va face dacă ea îl va găsi pe Craig şi va începe să redescopere, cu copiii, legăturile care îi ţinuseră uniţi timp de zece ani?

Asta nu se va întâmpla. Au mers prea departe. Noi am mers prea departe.

Katherine se mişcă în cercul braţelor lui şi imediat Ross le lăsă în jos. Nu o va forţa să rămână.

— Fac tot ce pot ca să te ajut — spuse el.

Tremurând, ea zâmbi. Lacrimi străluceau în genele ei întunecate.

— Cred că voi sta singură un timp... să mă gândesc la noi trei... şi la tot ce s-a întâmplat. (Ea se întinse, atingând faţa lui cu vârful degetelor.) Te iubesc, Ross.

Se întoarse şi traversă repede terasa apoi, trecând de uşile din sticlă, livingul. În momentul următor, Ross o auzi deschizând uşa principală şi închizând-o ferm după ea.

Elissa văzu şoferul de taxi uitându-se la numărul casei, apoi oprind. Nu era Craig, gândi ea; el ar fi spus şoferului care era casa. Văzu o femeie coborând şi plătind şoferului şi ştiu, chiar înainte să-i vadă faţa, că era Katherine.

La naiba, îşi zise ea, simţind o gheară în stomac, *nu e nimic de speriat.* Ţinu uşa deschisă, privind vântul de preerie cum ridică vârtejuri de praf şi le duce în lungul străzii, ca nişte tornade în miniatură.

O văzu pe Katherine că se întoarce şi aruncă o privire de apreciere asupra casei. *Ştiu că nu este genul lui*, îi spuse Elissa în gând. *El nu a vrut ca eu să vopsesc uşa în roşu, dar am făcut-o totuşi, când am hotărât că el a plecat de-a binelea.*

Katherine veni spre ea. Era mai frumoasă decât îşi imaginase Elissa; fotografiile n-o avantajau.

— Sunt Katherine Fraser, spuse ea, întinzând mâna.

Îşi strânseră mâinile.

— Te rog, intră, spuse Elissa, făcându-i loc. Mă întrebam dacă Ross îţi va spune despre mine.

— Mi-a spus abia ieri.

Katherine aruncă o privire rapidă în living.

— De ce nu te uiţi în jur? întrebă Elissa. Nu voi fi jignită. Vrei să ştii unde locuia Craig o parte din timp; şi eu aş fi vrut dacă aş fi fost în locul tău. Ross ţi-a spus abia ieri? S-a hotărât greu.

— N-a vrut să mă rănească, spuse Katherine.

Întorcându-se, întâlni ochii Elissei. Se uitară în altă parte în acelaşi timp şi apoi se lăsă tăcere.

Elissa se juca cu capacul unei bomboniere când Katherine luă o broască ţestoasă sculptată în lemn şi îşi plimbă degetele peste băieţelul de pe spatele ei.

— Nu este al lui Craig, spuse Elissa. Cred că Ross ţi-a spus. Şi cum Craig m-a ajutat când eram însărcinată...? Fără Craig... ei bine, fără Craig, chiar nu ştiu în ce fel...

Katherine umblă prin camera aglomerată, observând lucruri mărunte asemănătoare cu cele pe care şi le amintea din casa lor din Vancouver. Se simţea dezorientată, ca şi cum cele două case s-ar fi îmbinat şi ea se pierduse printre obiectele care erau străine, dar — într-un fel — ale ei.

— Cu ce te servesc? întrebă Elissa. Ceai sau cafea? Am sherry şi scotch, dar mă gândeam că ştii... n-ar fi...

— O cafea ar fi bună. Este adevărat că nu l-ai văzut pe Craig din iunie anul trecut?

— Da, aşa este. Nu l-am văzut şi nici n-am auzit de el.

Ea lăsă să curgă apă în cana filtrului de cafea, privind fix pe fereastră până când apa se revărsă, stropindu-i rochia.

— La naiba, la naiba! Cred că sunt puţin nervoasă. (Cu grijă, repuse cana în filtru.) Ross este îndrăgostit de tine.

— Ţi-a spus el asta?

— Nu, dar se vedea pe faţa lui — ca pojarul. Ei bine, mai frumos decât pojarul. (Involuntar, cele două femei îşi zâmbiră.) E frumos să vezi un bărbat îndrăgostit. Mă întrebam dacă şi tu eşti îndrăgostită de el.

— De ce? întrebă Katherine.

Elissa ezită, apoi dădu din umeri.

— Fără vreun motiv. Vrei frişcă? Sau zahăr?

— Numai cafea neagră, mulţumesc.

O privea pe Elissa punând ceştile pe o tavă, aranjând gogoşi pe o farfurie — scăpă una, scoase un sunet exasperat şi o aruncă.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Katherine.

Luă cu grijă pachetul din mâna Elissei şi scoase restul de gogoşi.

— Unde stăm?

— În living; nu este alt loc. Craig voia să construiască un ungher lângă bucătărie — un loc pentru micul dejun, ştii; a desenat şi planurile, dar apoi... nu s-a mai întors.

Katherine simţi lacrimile ascunse de aceste cuvinte simple şi ea ştiu că Elissei încă îi lipsea Craig, încă tânjea după el şi îl aştepta. Şi de aceea ea întrebase dacă Katherine era îndrăgostită de Ross; voia să ştie dacă Craig ar fi liber când se va întoarce.

— Voi duce eu tava, spuse Katherine.

De data asta ea merse înainte spre living. Erau lucruri pe care, la rândul său, dorea să le afle.

— A furat Craig într-adevăr de la companie? întrebă ea fără ocolişuri când se aşezară.

Surprinsă, Elissa răspunse:

— Tu nu ştii?

— Numai ce mi-a spus asociatul lui.

Elissa păru că se gândeşte la ceva anume.

— Eu nu cred că a făcut-o.

— Dar nu ştii sigur...

— Craig nu mi-a spus. Nu prea discutam asemenea subiecte. Dar nu cred că este un hoţ. Cred că nu a luat nici un blestemat de lucru.

Tu nu vrei să te simţi responsabilă pentru nevoile lui financiare, gândi Katherine.

— Atunci de ce a dispărut? întrebă ea.

Elissa se uită direct la ea.

— Cred că tu ar trebui să fii în stare să răspunzi la întrebarea asta mai bine decât mine.

— Eu nu am ştiut cine era el cu adevărat. Nu am ştiut de tine. Cum aş fi putut şti de ce a plecat?

— Trebuia să fi ştiut ceva. Dacă eu aş fi trăit cu un bărbat zece ani, aş fi ştiut sigur o mulţime de lucruri despre el.

Da, tu ai fi ştiut. Pe când eu, nu.

Întrebările care o bântuiseră pe Katherine mai înainte reapărură la cuvintele Elissei. De ce nu a ştiut mai mult? De ce nu l-a întrebat mai multe pe Craig despre trecutul lui şi casa lor, despre chitanţele lor, despre finanţele lor? De ce nu s-a băgat cu forţa în tăcerile lui?

Poate pentru că nu am vrut cu adevărat. Sau nu am vrut destul. Poate că era mai plăcut să nu ştiu. Să nu am griji. Ca o fetiţă.

Tăcerea se prelungea.

— Spune-mi despre Craig, zise Katherine. Tu îl cunoşti mai bine.

— Asta este adevărat, răspunse sincer Elissa. Era foarte relaxat şi natural aici. Ca cineva care a fost constrâns într-un costum toată ziua, foarte decent, şi apoi vine acasă şi îmbracă o cămaşă şi jeans — şi soarbe zgomotos supa.

— Constrâns... repetă Katherine ca un ecou.

— Ei bine, era mai mult ca şi cum s-ar fi simţit *împovărat*. El spunea că tu aveai nevoie ca cineva să aibă grijă de tine, să te protejeze de lucruri urâte sau înspăimântătoare, şi că el nu putea s-o facă întotdeauna. Totuşi, trebuie să spun că pari a fi mult mai capabilă să ai grijă de tine decât îşi imagina el. Cred că exagera. Oricum, mi-a povestit

că, atunci când voi doi v-aţi întâlnit, tu erai aşa de inocentă... şi că tot ce doreai era *dragoste*. Tu n-ai întrebat câţi bani câştiga sau altceva despre viitor — şi nici despre trecut, de fapt; n-ai întrebat o mulţime de lucruri despre copilăria sa aşa-zis orfană; erai numai fericită să-l iubeşti şi să-l ai lângă tine. El a fost foarte impresionat, dar se gândea că asta te face îngrozitor de vulnerabilă; acţiona ca o forţă puternică asupra lui; de aceea ai fost singura femeie de care s-a îndrăgostit.

Totul era atât de prozaic încât Katherine se simţea încurcată.

— Nu m-a iubit destul ca să fie cinstit cu mine.

— Craig te-a iubit prea mult ca să fie cinstit cu tine. Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— Erai virgină când l-ai întâlnit?

— Da.

— Ei bine, asta explică o parte din lucruri. El vorbea întotdeauna despre tine ca şi cum ai fi fost neprihănită în toate — nu numai sex, dar în toate problemele vieţii.

— Dar asta este o prostie, spuse Katherine. Am fost la colegiu; am avut un serviciu, am avut prieteni...

— Nu l-am auzit să spună aşa ceva. Vorbea despre toate lucrurile pe care le învăţaseşi de la el, felul de viaţă pe care ţi l-a oferit... Am avut această idee nebună că el te categorisea în gând ca pe sora lui — ştii, încremenită la vârsta ei. Astfel, el putea să-şi imagineze că era primul în orice privinţă, cred eu; nu numai în patul tău. Dar apoi îi era întotdeauna frică să nu facă o greşeală care te-ar fi putut dezamăgi şi nu l-ai mai fi iubit.

— Ce fel de greşeală?

— De comportament. Acţionând violent faţă de familia lui, arătându-şi supărarea.

— Dar el nu era o persoană impulsivă. În perioada când se supăra se controla de obicei, apoi îi trecea.

— Nu îi trecea. Săpa mai adânc. El spunea că toţi bărbaţii din familia lui erau aşa. Îşi amintea de bunicul lui, Hugh, care ţipa la el pentru o prostie, ceva cu cărţi poştale, cred; şi apoi era Derek — campionul tuturor timpurilor la mânie. Şi Craig era ca ei, dar, în acelaşi timp, îi era frică de impulsivitate. Speriat de moarte de Hugh, de Derek şi de tatăl lui Derek — Curt — şi chiar de el însuşi. Se temea să nu cumva să fie violent la mânie. (Fără încetare, Elissa se ridica şi se mişca prin cameră.) Ştii că aş putea să-ţi spun povestea fiecărui Hayward înapoi până la bunicul lui Hugh? Ştiu fiecare bijuterie pe care Hugh i-a cumpărat-o Victoriei; ştiu culoarea rochiei pe care o purta Jennifer când a absolvit liceul; ştiu... Oh, la naiba, îmi pare rău... nu am vrut să te rănesc.

— E-n ordine. Mă gândeam doar că ţie ţi-a spus despre lucruri cărora le simţea lipsa, despre oameni pe care-i iubea şi nu putea să-i uite. După cincisprezece ani.

— Nu i-a iubit pe toţi, să ştii. Iar ei nu se iubeau unul pe altul. Mi-a spus despre fetele lui Derek şi despre cum plângea Jennifer...

— Fetele lui Derek?

— Asta a fost ultima dată când au fost la Menton. Aveau un fel de apartament propriu, cu dormitoare în jurul unei camere de joacă şi era o grădină cu un zid, şi o uşă în zid, şi Derek a strecurat pe furiş fete în dormitorul lui. Nu ţi-a spus Ross? El ştia despre asta. Jennifer nu ştia, până când, într-o noapte, a aflat şi a fugit în grădină, plângând în hohote, şi nimeni nu a putut s-o facă să se oprească, nici chiar Craig. Şi în ziua următoare, când au plecat acasă, ea a lăsat în urmă un colier pe care i-l cumpărase Derek la Monte Carlo. Oricum nu-i plăcea, spunea Craig; era negru. „Moarte în jurul gâtului meu", îl numise Jennifer. Aşa că l-a lăsat acolo. Derek era furios — îl costase foarte mult — dar *el* nu l-ar fi luat acasă, aşa că a rămas acolo. Asta a fost cu numai o săptămână înainte să moară. Înspăimântător, nu-i aşa?

Katherine îşi aminti un colier negru, încolăcit într-o cutie de bijuterii, în camera de joacă din vila de la Menton. *Totul este un cerc închis*, gândi ea. *Revenim mereu în acelaşi punct. Şi când se va întoarce Craig, cercul va fi complet.*

Elissa continua să vorbească, citându-l pe Craig, arătându-i Katherinei în dormitorul ei un raft cu sculpturile lui în lemn şi planurile lui pentru camera pentru micul dejun. Apoi pregăti prânzul, mâncară în living, vorbind despre Craig, iar după masă Elissa aduse un album foto al celor doi. *Într-un fel, avuseseră o căsnicie adevărată*, se gândi Katherine şi, în camera mică, auzind dragostea din vocea Elissei, ea înţelese de ce Craig nu fusese în stare să renunţe.

În sfârşit, ea spuse:

— Trebuie să plec devreme; avionul meu este la cinci. Dar vreau să te întreb ceva. (Făcu o pauză.) Sunt recunoscătoare pentru tot ce mi-ai spus şi te cred când spui că nu l-ai văzut pe Craig, dar mă gândesc că trebuie să fi auzit de el. Cred că avea prea multă nevoie de tine ca să se rupă singur — aşa cum a făcut-o cu mine.

Ochii Elissei se umplură de lacrimi.

— Îţi mulţumesc pentru că ai spus asta. Mă gândeam că mă urăşti şi că vei crede că eu am încercat să-ţi distrug căsnicia; nu mi-am închipuit că vei înţelege. Dar eu aveam nevoie de el, să ştii. Şi încă mai am nevoie de el — a fost prietenul, fiul, fratele, amantul şi soţul meu — îmi pare rău,

dar chiar aşa este — toate în acelaşi timp şi îmi lipseşte... oh, iad blestemat! (Îşi şterse ochii.) Oricum, jur că nu am auzit de el. Eu continui să cred că va veni şi totul va fi iar cum a fost — dar asta nu s-a întâmplat încă. Eu aştept. Sunt proastă, poate, dar aşa sunt eu. Şi tu?

— Şi eu, ce?

— Încă aştepţi? Ai să mai trăieşti cu el?

— Nu ştiu. Nu cred că vom putea să trăim din nou împreună.

— Dar tu încă aştepţi. Cu toate că nici tu nu ai auzit nimic despre el.

— Ei bine, noi am auzit de el.

Katherine se opri văzând expresia feţei Elissei — era îngrozită. Vorbise mereu, umplând orele, nedându-i Katherinei nici o ocazie să spună că a primit veşti de la Craig. Şi acum, văzând groaza ce se aşternuse pe chipul ei, Katherine nu putea să-i spună Elissei că Craig îl sunase pe Ross, vrând să-şi câştige din nou soţia.

— Mi-a trimis trandafiri, spuse ea. De ziua mea de naştere.

Faţa Elissei se lumină.

— Albi, aş paria. Craig mi-a spus că-ţi plac trandafirii albi.

— A spus-o? zise Katherine sec.

Nu vorbea niciodată despre altceva decât de familia lui — de cele două familii ale lui?

— Vorbea foarte mult despre eschimoşi. Ţie nu ţi-a vorbit despre ei? Îi plăcea modul lor de viaţă: aspru, necomplicat, foarte uniţi. Aşa îi vedea el. Împreună cu Hank, obişnuiau să vorbească despre eschimoşi tot timpul.

— Hank?

— Hank Aylmer. El călătoreşte prin satele eschimoşilor din Alaska şi Canada şi cumpără sculpturi din stratită ca să le vândă în Statele Unite. L-ai cunoscut; Craig mi-a spus că l-ai întâlnit.

Katherine se uită fix la ea.

— Am uitat, spuse ea încet.

Hank Aylmer. Cu mult timp în urmă, Craig spusese că Hank Aylmer îi invitase să meargă cu el într-o călătorie pentru achiziţii în satele eschimoşilor. O adevărată vacanţă turistică. Hank Aylmer călătorind din sat în sat, dintr-o provincie în alta — trimiţând bani familiei lui Craig în fiecare lună, de la diferite oficii poştale.

— Unde este el? întrebă ea. Hank. Unde este Hank?

— Acasă, din câte ştiu, replică Elissa. Dar nu ştie nimic despre Craig; l-am întrebat.

— Acasă? Unde?

— În Calgary, spuse Elissa. În cealaltă parte a oraşului. Să-l sun?

— Da.

Emoţia o cuprinse pe Katherine. Bineînţeles că Hank ştia unde era Craig. Dacă el nu i-a spus Elissei, asta era pentru că Craig îl rugase să nu spună. Dar i-ar spune Katherinei; i-ar spune *soţiei* lui Craig.

— Dacă pot să folosesc telefonul tău...

— Aici este numărul. Voi fi la bucătărie dacă ai nevoie de mine.

— Mulţumesc, spuse Katherine, şi formă numărul, strângând mânerul receptorului când el răspunse.

— Hank Aylmer la telefon.

— Sunt Katherine Fraser. Ne-am întâlnit acum câţiva ani, dacă îţi aminteşti. Soţul meu ne-a prezentat. Craig Fraser.

Nu se auzi nici un răspuns.

— Hank?

— Da, sunt aici. Katherine Fraser ai spus?

— Hank, nu te preface. Îţi aminteşti numele şi tribul fiecărui eschimos din Alaska până la Hudson Bay; aşa că îţi aminteşti şi de mine.

Un râs stângaci se auzi pe fir.

— Da, îmi aduc aminte. Şi cei doi copii ai tăi — Jennifer şi Todd, aşa-i? — ce fac ei?

— Bine. Le-ar plăcea să-l vadă pe tatăl lor.

— Bine, bine... Uneori mai pierdem urma prietenilor, Katherine. Nu l-am văzut pe Craig de mult timp.

— Unde este, Hank?

— Nu pot să-ţi spun. Ştiu că a părăsit Vancouver de ceva timp...

— Acum cincisprezece luni.

— Exact, atunci. A trecut ceva timp... Dar nu pot să-ţi spun unde este acum, să ştii. Nu-i ţin socoteala.

— Tu îl vezi în fiecare lună. Îţi dă bani şi tu mi-i trimiţi prin poştă, întotdeauna din alt oraş.

— Ei bine, acum, asta-i bună... ai imaginaţie. Aş vrea să te pot ajuta, Katherine, dar nu pot.

— Hank, vreau să-l văd şi să vorbesc cu el. Ai vrea să-i spui asta?

— Katherine, tu tragi tot felul de concluzii.

— În regulă, nu răspunde. Ascultă numai. Spune-i că am primit trandafirii pe care i-a trimis de ziua mea şi că îi mulţumesc. Spune-i că vreau să vină la San Francisco. El ştie unde locuiesc; spune-i că îl aştept. Mă asculţi?

— E-n regulă. Tu nu trebuie să renunţi la speranţe, Katherine.

— Ascultă-mă. Spune-i că noi trei îl aşteptăm. Numai noi trei. Adu-ţi aminte asta, Hank; este foarte important. Spune-i că suntem numai eu şi copiii. Nimeni altcineva.

— Vrei să spui că nu te-ai culcat cu nimeni, nu-i aşa?

Ea oftă.

— Aşa-i. Îi vei spune?

— Nu am spus asta. Eu lămuream numai ce ai spus.

— Vreau să vină la San Francisco! Vrei să-i spui asta? Te rog, Hank; dacă nu vrea să-mi spună cum să ajung la el, va trebui să vină el la mine.

— În regulă.

— Îi vei spune asta? Când?

— Katherine, dacă îl văd, îi voi transmite mesajul tău. Asta promit. Mai mult decât asta nu pot să fac. Bine?

— Bine, spuse Katherine.

— La revedere, deci, şi transmite complimentele mele copiilor tăi drăguţi.

— Le voi transmite.

Închise telefonul, privind fix în faţa ei.

Elissa veni în pragul uşii.

— Nu ştie nimic?

— Nu susţine asta. Eu i-am lăsat un mesaj.

— Pentru Craig, ca să te sune?

— Pentru ca să vină la San Francisco. Trebuie să-l văd.

Elissa întinse mâna.

— Dacă el se arată... şi tu hotărăşti să nu mai fiţi împreună...

— Îi voi spune că tu îl aştepţi.

Se priviră un moment.

— Aş vrea să putem fi prietene, spuse Elissa.

Katherine zâmbi.

— Eu cred că suntem, nu?

Îşi atinse scurt obrazul de al Elissei, apoi se îndreptă spre uşă.

— Mulţumesc! zise ea.

Mai târziu, zburând acasă, îi mulţumi în gând Elissei încă o dată — pentru că îi făcuse cunoştinţă, după zece ani de căsătorie, cu propriul ei soţ.

Din nou îşi petrecea zilele şi nopţile la masa de lucru. Mai sigură cu fiecare piesă, Katherine lucra mai repede ca niciodată, iar când îi venea o idee şi începea s-o schiţeze, ştia imediat dacă aparţinea categoriei bijuteriilor pe care le vindea acum sau dacă era aşa de frapantă şi

deosebită că trebuia pusă deoparte, într-un dosar separat, păstrat pe un raft deasupra mesei, pe care era scris „Henri Flambeau".

— Nu voi vinde niciodată oamenilor de vârf de aici, îi spuse Victoriei la cină, la o săptămână după ce o văzuse pe Elissa. Ei nu ar risca cu mine. Şi magazinele mici la care vând acum nu ar cumpăra desenele mele aşa-zise „incorecte". Aşa că, atunci când voi avea destule, voi vedea ce pot să fac la Paris.

— N-ai nevoie de Paris, zise Victoria tăios. Am avut intenţia ca Henri să-ţi ofere o a doua piaţă de desfacere. Reputaţia trebuie să o câştigi aici.

— Nu cu Herman Mettler care mă ponegreşte.

— N-o va face veşnic; este prea leneş şi egocentrist ca să dea atenţie cuiva prea mult timp.

— Dar eu nu pot să aştept veşnic; abia câştig ceva bani şi le-am promis lui Jennifer şi lui Todd să căutăm un apartament mai mare. Şi aş vrea să facem o călătorie, numai noi trei, deThanksgiving.

— Ca să eviţi o cină în familie, declară Victoria. De ce te comporţi aşa de stupid? De ce nu puteţi, tu şi cu Ross, să fiţi împreună, să rezolvaţi dilema voastră?

— Nu suntem pregătiţi, spuse Katherine.

— Prostii! Dragostea nu este ca un curcan fript care este sau nu gata. Pur şi simplu *este* şi tu trebuie s-o laşi să te conducă. De ce să nu-l suni pe Ross acum? Poate fi cu noi la desert.

— Nu, spuse Katherine.

Dar zâmbea, gândindu-se că odată îi va spune lui Ross că Victoria comparase dragostea lor cu un curcan fript.

Nu era nici un cuvânt despre Craig, nici măcar de la Hank Aylmer. Ross nu suna şi ea nu-l suna pe el. Fără tragere de inimă, Victoria onoră cererea ei şi nu-i invita la cină în aceleaşi seri, aşa că nu era nici un loc unde să poată da unul peste altul. Fără el, zilele Katherinei păreau incomplete: tot ce se întâmpla era parcă neterminat, deoarece nu putea fi împărtăşit cu el — un titlu de ziar, una din fanteziile sălbatice ale lui Todd, o piesă specială de bijuterie.

În tot acest timp, mâinile ei se mişcau sigure, adăugând la colecţia ei de bijuterii, băgând în cutii, punând preţuri şi aliniindu-le pe un raft. Experimental, făcuse două catarame pentru o centură din argint tăiat într-un model delicat ca o dantelă, cu petale împrăştiate. Ca să le aranjeze, ea cumpără o panglică de catifea albastru închis şi o alta de mătase de culoarea vinului, făcând astfel două centuri late, ale căror capete le prinse în cele două catarame. Purtă una dintre centuri — *pentru noroc*, îşi spuse sieşi — în ziua în care merse la bancă, să discute despre împrumutul său.

Nu se mai gândise la asta de mult, însă când aproape trecuse septembrie şi ea adună chitanţele şi notele de plată, socotind ce ar putea obţine cu noile ei bijuterii, cifrele nu se echilibrau. *Ar putea cu greu să facă*, reflectă ea, strâmbându-se. *Dar dacă eu prelungesc împrumutul pe douăsprezece luni, plăţile ar fi mai mici. În cazul ăsta am putea să mergem undeva de Thanksgiving.*

La bancă, ea completă cererea şi o dădu unui funcţionar, aşteptându-se încă la mai multe întrebări personale de tipul celor la care răspunsese când ceruse prima oară împrumutul.

Dar de data asta era altfel. Funcţionarul tastă cererea şi în câteva secunde citi cu voce tare numele şi adresa de pe ecran.

— Un împrumut făcut în iunie, continuă el. Plăţile făcute la timp în iulie, august şi septembrie... Împrumutul recent girat... (Citi în tăcere mai departe.) Ei bine, doamnă Fraser, nu văd nici o problemă; vom începe cu patru octombrie, lunea viitoare, timp de douăsprezece luni. Vom avea în câteva minute un contract nou pe care să-l semnaţi; îl face calculatorul, ştiţi; minunile tehnicii, nu-i aşa?

El se întoarse la terminal şi începu să tasteze.

— Numai un moment, spuse Katherine. Cred că este o greşeală. Nimeni nu a girat împrumutul meu. De aceea am adus contractele pe care le am cu trei magazine de bijuterii...

— Garantat de Ross Hayward, potrivit cu înregistrările noastre, doamnă Fraser, pe 25 septembrie. Chiar acum trei zile, de fapt. Aşa că, bineînţeles, nu este nici un impediment pentru extindere.

Funcţionarul se întoarse la treaba lui. Katherine deschise gura, apoi o închise. Ross ştia că ea ar fi refuzat bani, aşa că găsise alt mod s-o ajute.

Inteligent, gândi ea; *nimeni cu bun simţ nu ar refuza garanţia pentru un împrumut.*

Când ajunse acasă, îl sună la birou.

— Chiar acum am fost la bancă, spuse ea, vorbind precipitat ca să treacă peste dorinţa arzătoare pe care-o simţise la auzul vocii luişi peste surpriza şi plăcerea ce răzbătură prin telefon când Ross o auzi. Am aflat că ai garantat împrumutul meu. A fost minunat din partea ta. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Ce faci? Victoria spune că munceşti foarte mult.

— Şi mie mi-a spus acelaşi lucru despre tine.

— Atunci are dreptate de două ori. Ai vândut la un magazin nou?

— Nu; muncesc încă la colecţia pentru Henri. Lucrează inginerii la Macklin Building?

— Au trebuit să amâne reînceperea lucrărilor cu două sau trei săptămâni.

— Oh. Asta-i rău. (Urmă o tăcere.) Am fost la Calgary, reluă Katherine brusc. Mi-am petrecut ziua cu Elissa.

— Ai fost la Calgary?! Trebuie să fi fost dificil.

— Mult mai uşor decât mă aşteptam. Este o persoană cu care poţi imediat să stabileşti un contact. Mi-a spus aşa de multe lucruri pe care nu le-am ştiut niciodată...

— Ţi-a plăcut.

— Da. Şi eu am înţeles de ce se ducea Craig la ea. Îl iubeşte mult şi încă aşteaptă...

— Chiar după ce i-ai spus despre telefonul lui Craig?

— Nu i-am spus, zise Katherine resemnată. Nu am putut; asta ar fi făcut-o aşa de nefericită şi nu ar fi schimbat nimic pentru ea, cel puţin nu acum, înainte ca Craig şi cu mine... să fi avut ocazia... să vorbim.

Urmă o tăcere lungă în care amândoi îşi amintiră furia ei pe Ross pentru că nu îi spusese despre Elissa.

— Ei bine... murmură Ross. Asta sună ca ceva ce am zis eu odată.

— Ar fi trebuit să-i spun.

— Probabil. Dar tu ai avut grijă de sentimentele ei. Este norocoasă să aibă aşa o prietenă.

— Voiam să-ţi spun altceva. Am vorbit cu un prieten al lui Craig — cel care-mi trimitea bani în fiecare lună...

— A spus el că o făcea?

— Nu. Dar nici nu a negat. I-am lăsat un mesaj, rugându-l pe Craig să vină aici. I-am spus că am de discutat cu el. Speram să aud de el până acum; probabil că-i trebuie timp lui Hank să dea de el. Dacă o face. Dar nu cred că va fi curând aici.

— Ştii ce-i vei spune?

— Mă gândesc la asta.

— Bine, spuse el încă o dată.

— Ross, eu nu le-am zis Victoriei şi lui Tobias despre Elissa. (Katherine auzi uşa deschizându-se; Jennifer şi Todd se întorceau de la şcoală.) Mai bine închid, spuse ea. Mulţumesc încă o dată. Sunt recunoscătoare pentru ajutorul tău.

— Am fost fericit s-o pot face. Ai grijă de tine, Katherine.

Închizând, ea se întoarse ca să vadă două feţe nemulţumite.

— Ce nu e în regulă cu voi? întrebă ea.

— Nimic, spuse Todd, îndreptându-se către frigider.

— Jennifer? întrebă Katherine.

— S-a anunţat astăzi „Ziua Tatălui"; este peste două săptămâni.

— „Ziua Tatălui"?

Todd trânti uşa frigiderului.

— Un profesor prost a gândit asta; nu am avut asta anul trecut. Se presupune să-ţi aduci tatăl; este un dineu mare în gimnaziu şi apoi unii dintre taţi şi copiii lor dau un spectacol.

— Este în onoarea taţilor, adăugă Jennifer. Cu tot ce implică asta.

— Noi ne-am gândit să-l împrumutăm pe Ross, spuse Todd cu mâna ridicată pe când tăia o bucată mare de brânză. Dar el nu a fost pe aici în ultimul timp, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Katherine. Vreţi şi biscuiţi?

— Sigur. Unde este el?

— Unde este întotdeauna. Este foarte ocupat... (Katherine scoase o nouă cutie de biscuiţi şi i-o dădu lui Todd.) Uneori oamenii încetează să se vadă unul pe altul un timp. Continuă să fie prieteni; numai că nu sunt tot timpul împreună.

— Sau niciodată, spuse Jennifer. V-aţi certat?

— Am avut un dezacord. Şi apoi am hotărât că... nu vom sta în calea celuilalt când avem nevoie să ne gândim la lucruri importante.

— Ca de exemplu? întrebă Todd.

— Ca faptul dacă ar trebui să fim împreună aşa de mult când eu îl aştept pe tata să se întoarcă.

Todd dădu ochii peste cap, apoi lăsă să-i scape:

— Îl iubeşti pe Ross mai mult decât pe tata?

Katherine simţi o gheară în piept. *Ar fi trebuit să mă aştept la asta*, gândi ea.

— Îi iubesc în moduri diferite, spuse ea în sfârşit. Şi vă iubesc şi pe voi în alt fel. Şi pe Victoria şi Tobias în altul...

— Atunci de ce nu poţi fi cu Ross în timp ce-l aştepţi pe tata?

— Pentru că m-ar distrage... este greu de explicat...

Todd scutură din cap, încruntat.

— S-a dus! (Îşi înclină capul spre Katherine.) Cum se face că nu poţi să găseşti un bărbat care *să stea cu tine*?

— Todd! strigă Jennifer. Nu e frumos!

— Desigur că nu este, spuse Katherine, simţindu-se zdrobită.

Cât să-i scuzi, se întrebă ea, *pentru că sunt tineri şi zăpăciţi şi nu au mult control asupra vieţilor lor? Nu mult. Şi eu am zăpăcită şi mi-am pierdut controlul când Craig a plecat.*

— Ei bine, îmi pare rău. Tocmai de aceea doream să avem un

— Tu nu eşti singurul, spuse Katherine.

— Ce zici de unchiul Tobias? chicoti Jennifer. Am putea să-l împrumutăm.

— Cred că v-aţi distra bine, replică Katherine.

— Serios?

— Serios. Nu a fost niciodată tată; ar fi o experienţă nouă pentru el.
— Îl vreau pe el! strigă Todd. Este mai bun decât Ross!
Se uită la faţa inexpresivă a Katherinei, apoi se corectă:
— Vreau să spun, nimeni altcineva nu va avea un tată *ca* el.
— Pot să-l sun? întrebă Jennifer.
— De ce nu? spuse Katherine. Şi apoi aş vrea să mă ajutaţi la bucătărie. Avem musafiri la cină.
— Ce gust vor avea? întrebă Todd, încercând s-o facă pe Katherine să râdă.
Ea râse şi-l îmbrăţişă.
— Tari şi dulci. Leslie şi Claude.
Râseră toţi trei. Şi când Jennifer merse la telefon şi Todd termină brânza şi biscuiţii, Katherine scoase un oftat slab. Altă criză depăşită — cel puţin pentru un timp.

Jennifer stătea lângă Claude, aşteptând, în timp ce el deschidea sticla de sherry spaniol pe care o adusese şi umplu trei pahare. Privi la faţa ei gravă.
— V-ar plăcea puţin, ţie şi lui Todd?
— Nu, mulţumesc. Sper să nu îţi rănească sentimentele, dar noi credem că are un gust îngrozitor.
El zâmbi.
— Să nu răneşti sentimentele. Vreţi să mă întrebaţi ceva?
— Todd şi cu mine am vrea să te împrumutăm ca să fii tatăl nostru, numai pentru o seară.
O expresie buimacă acoperi faţa lui Claude. În cealaltă parte a camerei Katherine privi încurcată, Leslie era curioasă şi atentă.
— Asta a fost plănuit de cineva? întrebă Claude.
— Numai de noi, spuse Jennifer. Avem nevoie de un tată pentru „Cina Tatălui“ de la şcoală; tatăl nostru propriu este plecat, pe Ross nu putem să-l rugăm, deoarece el şi mama au păreri diferite când se gândesc la lucruri importante, aşa că el nu mai vine; l-am întrebat şi pe unchiul Tobias, dar el e ocupat în seara aceea. Şi tu eşti aici.
— Sunt, fu de acord Claude. (Jennifer şi Todd stăteau unul lângă altul, privindu-l.) Aş fi onorat să fiu tatăl vostru. Dar eu nu am fost niciodată tată şi nu sunt sigur că pot s-o fac .
— Să stai numai puţin... murmură Todd.
— Mai mult decât o seară? întrebă Claude.
— Nu! spuse Jennifer. Asta vom face. Peste două săptămâni începând de mâine — pică într-o miercuri, este în regulă? Ai putea să fii aici la cinci treizeci? Atunci am putea merge la şcoală împreună. Vom

termina pe la ora opt, aşa că dacă ai de făcut în noaptea aceea lucruri mai importante poţi să le faci încă.

— Acesta va fi cel mai important lucru pe care îl voi avea de făcut în seara aceea, spuse Claude. Credeţi c-o să fac faţă? Să cânt sau să dansez?

— Cânţi sau dansezi de obicei? întrebă Jennifer.

— Nu. Categoric, nu.

— Atunci nu trebuie s-o faci. Numai să fii cu noi.

— Va fi o plăcere. Acum, dacă mă scuzaţi...

Claude duse tava pe care pusese paharele cu sherry la Katherine şi Leslie, care vorbeau în şoaptă şi îl priveau cu mici zâmbete duioase.

— Eşti uimitor, murmură Leslie când el se aşeză lângă ea pe canapea. Unde ai învăţat să vorbeşti cu copiii?

— Eu nu vorbesc cu copii. Vorbesc cu oameni. Leslie, aţi plănuit, tu şi cu Katherine, asta?

— La naiba, bineînţeles că nu. Ştii că eu nu sunt atât de subtilă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Katherine.

Leslie îşi ţinea paharul de picior.

— Katherine, vrei să bei pentru hotărârea noastră instantanee de a ne căsători?

Un zâmbet lumină faţa Katherinei.

— Ce minunat! Bineînţeles că vreau. Pentru toate bucuriile pe care le veţi avea împreună. (Băură.) Dar încă nu înţeleg...

— Vezi, noi am avut o discuţie. Eu vreau un copil. Claude, având cincizeci de ani, nu se gândeşte...

— Cincizeci şi unu.

— Aproape cincizeci şi unu, nu crede că este la vârsta optimă să devină tată. Aşa că atunci când noi intrăm pe uşa voastră principală şi aproape imediat este rugat să fie tată, chiar numai pentru o noapte, în mod natural — sau nenatural — el devine suspicios. Eu, pe de altă parte, cred că este minunat.

— Şi ce au cei cincizeci şi unu de ani? îl întrebă Katherine pe Claude.

— Am nişte obiceiuri. Nu a trebuit niciodată să iau în consideraţie copiii mici când mi-am organizat timpul; este mult de când am uitat cum sunt neliniştile copilăriei şi voi avea şaizeci şi unu de ani când acest copil va vrea să joace baseball. Ce fel de tată este ăsta?

— Puţin cam greu să mai alerge, spuse Katherine. Dar dacă ştii cum să arunci repede — şi avocaţii o fac uneori, nu-i aşa? — restul nu contează. (Claude chicoti.) Şi mai departe, continuă ea, tu tocmai ai spus

nu vorbeşti cu copii; vorbeşti cu adulţi. Dacă vrei să ştii despre neliniştile copiilor, gândeşte-te doar la neliniştile adulţilor. Nu sunt foarte diferite.

— O judecată fără greş, spuse el admirativ. Crezi că Leslie va fi fericită în chip de casnică?

Katherine se uită la ea.

— Renunţi la serviciul tău?

— Cum de ştii? întrebă Leslie rapid. Claude crede că pot fi preşedintele lui „Heath" dacă lupt pentru asta. Poate că nu vreau să lupt sau poate o s-o fac, dar nu chiar acum. Poate că vreau să fiu casnică un timp. Poate că hotărăsc să fiu ambele, ca un vrăjitor cu patru braţe. Trebuie să hotărăsc în acest moment?

— Nu, spuse Claude. Şi îmi pare rău dacă te-am presat.

Îşi puse mâna pe capul lui Leslie, mângâindu-i buclele roşii şi ceafa.

— O ador pe femeia asta, îi spuse el Katherinei. Vreau să-i ofer vacanţe în Italia şi croaziere la lumina lunii în Scandinavia şi zboruri cu balonul peste Himalaia, dar tot ce vrea ea, cel puţin până acum, este un copil. De fapt, cred că în realitate vrea doi, dar până acum am reuşit să mă reţin s-o întreb. Ei bine, dragă Leslie, cred că ar trebui să avem un copil şi să vedem cum ne place. Dacă lucrurile nu merg, îl vom da pe *el* sau pe *ea* lui Jennifer şi Todd.

— Ce veţi face? strigă Jennifer din partea cealaltă a camerei.

Leslie îl sărută.

— Mă căsătoresc cu un clovn. Lucrurile vor merge. Putem să venim întotdeauna la Katherine pentru nişte cuvinte înţelepte.

Katherine sări în picioare.

— Am uitat de orez! exclamă ea fugind la bucătărie.

Leslie o urmă.

— Ce nu e-n regulă?

— Nimic.

Katherine micşoră puţin flacăra:

— Voi doi arătaţi aşa de fericiţi. Şi aranjaţi.

— Şi tu nu. Ce s-a întâmplat cu Ross? Nu pot să plec la New York câteva zile fără să te găsesc cu probleme?

Katherine râse uşor.

— Am hotărât să stăm departe unul de altul pentru un timp, iar Jennifer şi Todd reacţionează ca şi când ar fi vorba de un divorţ.

— Lor le place Ross.

— Ştiu. Este foarte bun cu ei.

— Aşa că ce ai de gând să faci cu el?

— Nimic. Până când nu fac ceva cu Craig.

— Ca de exemplu să divorţezi de el?

— Poate.

— Alternativa este să te întorci la el.

— Ştiu.

— Ascultă, doamnă, n-o să faci asta.

— Nu cred.

— Ce *doreşti* tu, Katherine?

— Cred că-l vreau pe Ross. Însă încerc să rezolv problema; nu înţeleg încă totul. Nu pot nici măcar să vorbesc despre asta, Leslie. Hai să vorbim despre altceva. O.K. Ceva vesel. De unde ai centura asta? Ai făcut-o tu?

Katherine se uită la talia ei.

— Da. Am uitat că o am pe mine. Am purtat-o ca să am noroc.

— Tu ai lucrat-o?

— Da.

— Poţi să-mi faci şi mie una?

— Vrei să spui pentru noroc?

— Vreau să spun pentru că este senzaţională şi vreau una.

— Îţi dau una acum. Mătase de Burgundia sau catifea albastră, pe oricare o vrei; poţi s-o pui la orice ţesătură, să-i schimbi aspectul.

— Câte ai?

— Două.

— Cât de repede poţi să le faci?

— Nu ştiu. Nu am cronometrat. De ce?

— Pentru că vreau să le vând la „Heath". Poţi să-mi faci o duzină?

— Pot să fac oricât de multe vrei. Crezi într-adevăr că le poţi vinde?

— Pe dracu'! Sigur că da! În giuvaergia fină sau în Empire Room. Aş putea chiar să desenez rochia mea de nuntă pornind de la ea.

— Când? întrebă Katherine. Leslie, îmi pare rău; m-am zăpăcit şi nu am apucat să întreb când va fi.

— Ar fi trebuit să-ţi spun; tu eşti o parte din asta. De Crăciun, credem. Până atunci, problemele tale vor fi rezolvate iar tu şi Ross puteţi fi domn şi doamnă de onoare. Vrei?

Katherine aprinse lumânările de pe masă şi stinse luminile.

— Mi-ar plăcea să iau parte la căsătoria voastră. Nu pot să vorbesc pentru Ross. Pot să-ţi cer o favoare?

— Spune-o.

— Mi-ar place să vă fac verighetele.

— Asta este o favoare? Voiam să-ţi cerşesc în genunchi să ne prinzi în programul tău! De ce ar fi favoare?

— Pentru că pot să am pretenţii; când fac o bijuterie deosebită, pretind să fiu cea care o poartă la un eveniment special.

— Atunci, am o sugestie! (Leslie îşi puse braţul în jurul Katherinei.) Fă două seturi. Poţi să pretinzi de două ori preţul şi vei avea o pereche separată — în caz că va avea loc un eveniment special.

— Aş putea. (Katherine râse.) Acum hai să-i luăm la masă pe copiii şi pe tată lor de împrumut. Vom avea o cină de familie.

19

Vineri, întâi octombrie, la ora 9,34 dimineaţa, un cutremur zgudui San Francisco şi zona înconjurătoare. Cu epicentrul sub golf şi înregistrând 4,7 grade pe scara Richter, el nu fu considerat rău — în special de cei care-şi aminteau de unul mult mai distrugător, cu cincisprezece ani în urmă — dar era destul de puternic ca să deplaseze mobila, să arunce cărţile de pe rafturi, să producă deschiderea şi închiderea uşilor şi să arunce cafeaua din mii de ceşti. Într-un depozit din Bay Bridge Plazza, Ross era cocoţat pe o capră, parcurgând proiectele împreună cu inginerul şef, când simţi şocul. Capra se zgudui sub el şi căzu.

— Ross! ţipă cineva. Atenţie!

Instinctiv se rostogoli la o parte când o grămadă de lemne se prăbuşi, zgâriindu-i braţul şi acoperindu-l cu un nor de pulbere.

Timp de zece secunde pământul se cutremură. Clădirile scârţâiau şi o ceaţă cafenie de praf de mortar şi surcele de lemn umplură aerul. Apoi staţiile de emisie-recepţie începură să zumzăie când muncitorii îşi raportau unul altuia dintr-o parte a construcţiei în cealaltă. „Este O.K. la Numărul Unu"... „O grămadă de cărămizi au căzut la Numărul Doi"... „Un sac de prăjituri Oreo s-au răsturnat la Numărul Zece"... Ross chicoti când se ridică în picioare şi se scutură de praf, apoi îngheţă. „Doi oameni sunt răniţi în Macklin Building! Aduceţi ajutoare încoace!"

El se precipită prin clădire, sărind peste mormanul de lemne şi cărămizi, ignorând liftul, preferând să folosească scările. Alergă spre Macklin Building, unde un grup de muncitori stăteau chiar în uşă, certându-se pe ton ridicat. Podeaua era presărată cu rămăşiţele unei găuri care se căsca în colţul plafonului.

— Lăsaţi-mă să trec, ordonă Ross, împingând bărbaţii la o parte.

— Cine dracu' crezi că eşti? îl întrebă unul dintre aceştia.

— Sunt proprietarul clădirii. Acum încetaţi naibii să ţipaţi şi spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

— A căzut plafonul, spuse o voce caustică. Doi tipi au fost răniţi.

Un bărbat zăcea pe podea. Ross îngenunche lângă el. Ochii lui erau deschişi, la fel şi gura.

— Rahat, murmură el. Plafonul dracului...

— El nu este cel mai grav, spuse cineva. Bud e...

Ross urmări degetul care arăta şi văzu un morman de beton sfărâmat şi un picior de bărbat ieşind în afară de sub acesta. *Histoase!*, gândi el. *Nu mort! Te rog, Doamne, nu mort!*

— A mişcat?

Bărbaţii încuviinţară.

— Noi am scos o parte din mizerie, dar nu putem ajunge la el. Dar s-a mişcat şi a spus ceva...

— Nu a vorbit! ţipă o voce. Nu a spus nici o...

— A chemat cineva pompierii? întrebă Ross.

— Da, desigur, spuse un bărbat greoi.

Chiar atunci auziră urletul unei sirene.

— S-au mişcat repede, vorbi nervos acelaşi om, după care scoase un bidon din buzunarul său de la spate şi îngenunche lângă Ross. Medicament pentru prietenul meu, zise el.

Bărbatul se târâse singur o parte din drum şi stătea trântit la perete. Văzu bidonul şi se întinse spre el. *El era în regulă*, gândi Ross. Dar piciorul celuilalt bărbat nu se mişcase.

Se auzi o altă sirenă mai apropiată; sunetul strident pătrunse prin clădire, apoi se opri ca tăiat cu un cuţit. Sosiră două maşini de pompieri, apoi o ambulanţă. În câteva minute, spaţiul era plin cu pompieri şi personal medical.

— Ceva de tăiat, strigă cineva şi începură să taie barele de oţel întortocheate care armaseră plafonul de beton.

— Ceva de ridicat! Fir-ar să fie, nu se poate ridica betonul ăsta!

— Vrei o frânghie?

— Al dracului de tare vreau o frânghie! Peste grindă...

— Trebuie să băgăm ceva sub beton să ridicăm asta!

— O frânghie înnodată.

— Bine. Şi cârligele din camion...

— Leagă naibii frânghia de cârlige! Crezi că avem toată ziua la dispoziţie?

Ross şi muncitorii strecurară frânghia înnodată pe sub cea mai mare bucată de beton şi pompierii o ridicară.

— Toată lumea să oprească această bucată să oscileze lateral când noi tragem de frânghie, ordonă şeful pompierilor. Aţi înţeles?

— Da, spuse Ross, scrâşnind din dinţi, şi împreună cu muncitorii trase ca să stabilizeze bucata care întâi se mişcă puţin, apoi începu să se deplaseze.

— Încă puţin! Încă puţin! mormăi şeful pompierilor. Ţineţi ridicat!

Şi, încet, bucata se ridică cu câţiva centimetri deasupra formei liniştite care era culcată dedesubt.

— Apucaţi-l, ţipă şeful, când Ross şi unul dintre muncitori împingeau deja la o parte bucăţile mici de beton, eliberând apoi bărbatul de sub bucata care atârna.

— O.K., suspină Ross şi bucata se răsturnă la loc când se opriră s-o mai ridice. (Doi inşi din personalul medical întinseră bărbatul pe o targă şi când ei introduseră un tub în vena de pe una din mâinile lui, Ross o apucă pe cealaltă să găsească pulsul. Îl găsi, puternic şi stabil, şi închise ochii de uşurare, numărând un minut întreg.)

— În regulă, spuse el din nou, şi se ridică. Nu, aşteaptă un moment. (Se întoarse spre muncitorul cu bidonul.) Cum de aţi venit aici? Lucrul în această clădire a fost oprit.

— Am venit să luăm nişte sârmă pe care am lăsat-o.(Bărbatul îşi şterse capul.) Atunci s-a pornit cutremurul.

Ross luă un carneţel din buzunarul interior al jachetei.

— Poţi să-mi dai numele şi adresa acestui om? Şi numărul de telefon. Trebuie anunţată familia lui.

— Sigur. Este în regulă?

— Aşa pare, spuse unul dintre sanitari.

Acesta ţinea flaconul perfuziei în timp ce celălalt îl fixa pe om de targă, cu ajutorul unor centuri.

— Bucăţile mici au ţinut-o pe cea mare ca să nu-l zdrobească. Un tip norocos, adăugă el când ridicară targa şi o purtară spre ambulanţa departamentului de pompieri.

Ross se aşeză pe vine lângă celălalt.

— Numele şi adresa, spuse el. Ale amândurora.

— Vărul meu este avocat, spuse muncitorul. Trebuie să-l sun.

— Numele, ceru Ross din nou.

Când sosi inginerul, Ross îi dădu hârtia.

— Greg, vrei să dai acest telefon?

— Bine.

Stăteau acolo, uitându-se la gaura care se căsca în plafon.

— Dacă cineva a făcut ce nu trebuie... murmură el.

— Asta crezi?

— Să-ţi spun adevărul, nu ştiu. Din câte ştiu, inginerul tău a dat aprobare pentru grinzile provizorii de ranforsare... a spus că o turmă de elefanţi ar putea dansa o polcă aici şi, ca să fiu cinstit, trebuie să recunosc că şi eu credeam la fel. Desigur, nu ne-am imaginat că va fi un cutremur; dar chiar şi aşa, nu aş fi crezut că o mică zguduitură ar putea face aşa de multă mizerie. Rahat, acum vom avea probleme cu avocaţii peste tot!

— Probabil, spuse Ross. Ce zici de telefonul ăla de care-ţi spuneam?

— Sigur. Mă întorc îndată.

Ross stătea printre rămăşiţe. Gâtul îi era uscat. Crezuse că va putea să repare clădirea şi să păstreze secretă istoria ei, dar acum avea să iasă totul la iveală. Deoarece Ross ştia că era o distrugere prea mare pentru un cutremur neimportant; trebuia să fie mai puternic pentru a avea asemenea rezultate. Se întâmplase exact ce se temea mai tare din clipa în care citise raportul inginerilor: câteva din coloanele de rezistenţă erau deplasate destul ca să facă să se rupă plafonul. Şi deoarece suporţii provizorii nu erau proiectaţi să ţină întreaga greutate a tavanului, când acesta a fost tras de pe coloane, ele s-au distrus şi o bucată mare a plafonului s-a prăbuşit.

Şi doi muncitori fuseseră acolo.

Dacă dădeau în judecată Bay Bridge, ar fi urmat o cercetare. Un cutremur, o cercetare şi s-ar fi aflat despre schimbarea ilegală de specificaţii acoperită timp de şaisprezece ani de către tatăl şi fratele lui şi de mituirea unui inspector — şi o acoperire de două luni făcută de Ross Hayward după ce inspectase clădirea în iulie, când nu putea să mai spună că el doar bănuia că există probleme.

„Hayward Corporation“ putea să supravieţuiască acestei crize; „Ros Hayward Associates" nu putea. Dacă va trebui să plătească daune acestor doi muncitori, vor apare probleme mari. Şi Victoria va fi forţată să privească un vis făcându-se ţăndări într-un scandal.

Cu intensitatea unei dureri fizice, Ross o dorea pe Katherine lângă el. *Nu i-aş ascunde această problemă*, gândi el. *I-aş împărtăşi-o; i-aş cere ajutorul. Va trebui să-i spun asta.*

Numai că el nu-i spunea ei nimic în aceste zile. O aştepta să se hotărască în ceea ce-l privea pe soţul ei.

Aşa că trebuia să-şi rezolve singur necazul. Şi, de fapt, soluţia era foarte simplă. Tot ce trebuia erau *bani*.

Katherine întrebase dacă Derek avea să contribuie la plată pentru repararea fundaţiei. Ross spusese că nu. Dar acum totul se schimbase.

Acum, după şaisprezece ani, Derek şi tatăl lui vor împărţi responsabilitatea pentru Macklin Building.

Ieşi afară, să vadă dacă fusese avariată vreo altă clădire. Chiar atunci, reporterii de televiziune îşi făceau apariţia la Bay Bridge...

— Slavă Domnului că a fost dimineaţa, îşi spuneau ei unul altuia. Nimic nu e mai rău decât un dezastru târziu după-amiază; nu ai timp să-l bagi în emisie.

Pe când Ross se întorcea la Macklin Building, Greg Thorpe, inginerul şef privea cu oroare la două camere video şi la nenumăratele microfoane băgate în faţa lui, făcând semne disperate.

— Ross Hayward, spuse el reporterilor. Arhitectul pentru Bay Bridge; tot el este şi proprietarul lui Macklin Building.

Ei se întoarseră spre Ross: reporteri de la două canale diferite de televiziune, flacanţi de oameni plictisiţi, ţinând camere de filmat minuscule pe umerii lor. Punând întrebări, reporterii păstrau un ochi pe ceasurile lor; aveau o cotă de poveşti despre cutremur şi Macklin Building nu era cu adevărat o ştire; nimeni nu murise. Nici nu ar fi venit dacă Bay Bridge nu ar fi fost aşa de important.

— Grinzile, începu unul dintre ei. Erau provizorii?

— Cât timp tăiam atrium-ul... spuse Ross. Trebuia...

— Dar, domnule, ceea ce voiam să spun, erau sigure?

— Bineînţeles. (Repede, fără să-i lase să-l întrerupă, el descrise modul de proptire al tavanului.) Nu aş fi aprobat să se înceapă lucrul acolo dacă nu aş fi crezut că era sigur. Nimeni nu ar permite accesul muncitorilor într-o clădire care e nesigură.

— Vă apăraţi inginerul, deci, şi susţineţi că a fost numai cutremurul de vină, aşa e?

— Vom revedea planurile, însă nu mă îndoiesc că cutremurul a cauzat distrugerea.

— Mulţumesc, domnule. Nu vă deranjează dacă facem câteva poze în interior?

Ross văzu povestea televizată, tăiată la treizeci de secunde, în timp ce stătea în biblioteca Victoriei.

— Cutremurul de azi a produs, de asemenea, rănirea a doi muncitori de la Macklin Building — spunea reporterul — o parte din proiectul *Bay Bridge Plazza*, la sud de Market.

Aparatul panoramă terenul de la Bay Bridge spre Macklin Building, apoi se deplasă în interior, oprindu-se asupra găurii din tavan şi a rămăşiţelor de pe podea. Greg Thorpe apăru încruntat pe ecran.

— Noi am urmat planurile pentru grinzile provizorii, spunea el. Totuşi eu m-am gândit în acel moment că trebuia să le fi făcut mai solide.

Ross sări în sus în scaunul lui.

— Mincinosule, spuse el.

— Dar asta nu depindea de mine, adăugă Thorpe. Era inginerul din echipa domnului Hayward.

— „Ross Hayward Associates“, spunea vocea reporterului, când Ross apăru pe ecran, sunt arhitecţii proiectului *Bay Bridge Plazza*; tot ei au făcut şi planurile pentru renovarea lui Macklin Building.

Privindu-se, Ross se gândea că arăta ciufulit şi uşor vinovat.

— Nimeni nu ar permite muncitorilor accesul într-o clădire care nu e sigură, spunea el. Vom revedea planurile...

Reporterul îl înlocui pe ecran.

— Departamentul de Servicii de Inspectare nu are comentarii imediate. Alte ştiri despre cutremur...

— Fiu de târfă! explodă Ross când Tobias închise aparatul. Asta nu a fost ce am vrut să spun şi el a ştiut asta.

— Mai ia nişte scotch, spuse Tobias. Ţi-ar fi de folos.

— Mi-ar fi de folos un nou inginer-şef. Dacă eu nu sunt suficient de convingător, antreprenorul îl va concedia pe Greg mâine dimineaţă. Dar, pentru acum, scotch-ul va fi excelent. Mulţumesc.

— Ross, spuse Victoria neliniştită. Tu nu eşti cu adevărat îngrijorat în legătură cu asta, nu-i aşa? Totul va fi uitat între toate noutăţile celelalte despre cutremur. Erau incidente cu mult mai rele decât ale tale.

Ross sărută obrazul Victoriei.

— Eu sunt implicat, dar tu nu ar trebui să fii. Voi avea grijă de asta. Nu voi rămâne la cină, totuşi; mă duc înapoi la serviciu pentru un timp.

— Domnule Hayward, spuse majordomul din prag. Este un telefon pentru dumneavoastră.

Ross se gândi la reporteri.

— Nu sunt aici.

— Este doamna Fraser, spuse majordomul.

— Transferă-l aici, spuse Victoria repede. Noi vom fi în sufragerie.

Ross ridică receptorul.

— Am văzut reportajul de la televiziune, spuse Katherine. Am fost îngriorată pentru tine. Am sunat la tine acasă şi la birou... De ce n-a menţionat nimeni lucrările la fundaţii şi la stâlpii de susţinere?

— Nu au început.

Ascultând vocea ei înceată, Ross o dorea cu atâta disperare încât cuvintele lui păreau să se poticnească.

— Au reprogramat asta pentru săptămâna viitoare.

— Atunci s-ar putea să nu apară deloc. Dar, dacă oamenii caută motive, tu trebuie să spui că inginerul a greşit...

Ea văzuse totul, gândi Ross; *întreaga dilemă.*

— Poate vom reuşi să dăm vina pe cutremur. Mai ales că au fost pagube în toată zona.

— Reporterul te-a făcut să pari responsabil.

— El căuta o poveste bună şi a deformat ceea ce am spus. Victoria crede că e un dezastru prea mic ca să fie amintit. Probabil că are dreptate.

— Dar ea nu ştie despre stâlpii de rezistenţă. Ross, pot să te ajut în vreun fel?

— Poţi să vii la mine. Ajută-mă să trec prin murdăria asta şi prin tot ce va aduce ea. Am nevoie de tine. Te iubesc. Te vreau cu mine, vreau să fii o parte din mine.

Ross auzi oftatul ei lung.

— Aş veni acum. Dar ar fi la fel ca înainte.

— Nu e suficient. Eu am spus *o parte din mine.*

— Nu am aflat nimic despre Craig sau Hank. Încă aştept.

— Şi mă suni pe mine.

— Am fost îngrijorată pentru tine. Nu pot să-mi stăvilesc sentimentele...

— Katherine, va trebui să vină o vreme când să hotărăşti, în ciuda lui Craig. Nu poţi să aştepţi veşnic. Când vei spune că a fost destul?

— Nu ştiu. Este unul din lucrurile la care mă gândesc. Ross, te rog, crede-mă! Trebuie să fac asta. Dacă vrei să nu te mai sun niciodată, nu te voi mai suna.

— Bineînţeles că vreau să mă suni. Eu mă întind după telefon de o duzină de ori pe zi ca să te sun *pe tine.* Dacă se întâmplă ceva, bun sau rău, mă întorc să-ţi spun ţie — şi tu nu eşti aici.

— Dar tu nu telefonezi.

— Nu. Pentru că aş începe să te presez cu orarul şi deciziile, aşa cum tocmai am făcut. Şi atunci îmi vei spune că asta este ceva ce trebuie să hotărăşti tu, aşa cum tocmai ai făcut-o. Şi înţeleg asta. Katherine, eşti o femeie deosebită; ai construit o viaţă nouă, cu mândrie şi demnitate, din sfărâmăturile pe care le-a lăsat soţul tău în urmă. Nu vreau să încerc să te forţez să vezi lucrurile aşa cum mi-ar plăcea să le vezi. Nu vreau să stau în drumul tău şi să te împiedic să termini ce ai început. Pricepi?

— Da, spuse Katherine blând. Ştii că, cu cât mai mult îmi spui ce doreşti pentru mine, cu atât mai mult îmi lipseşti.

— Sper, replică el, şi Katherine sesiză zâmbetul din vocea lui.

Când îşi luară rămas bun, nimic nu se schimbase — Katherine nu înclina să vină la el mai mult ca înainte — dar Ross încă zâmbea când se opri în sufragerie ca să spună noapte bună Victoriei şi lui Tobias, şi

cuvintele ei — „îmi lipseşte" — rămaseră cu el când se întoarse la birou să-şi organizeze strategia pentru Macklin Building.

— Ia loc, spuse Derek, arătând spre un scaun în timp ce continua să vorbească la telefon.

Ross alese una dintre canapelele din celălalt capăt al biroului, răsfoind un exemplar din *International Architect* în timp ce aştepta ca fratele său să termine conversaţia. Acesta nu se grăbea câtuşi de puţin. Încăperea era amenajată cu sticlă, oţel cromat şi piele de Burgundia: biroul, scaunele şi masa de conferinţe la un capăt, iar celălalt capăt era amenajat în chip de living. Lămpi disimulate iluminau fotografii mărite de poduri, alei comerciale, apeducte, clădiri de birouri şi calea ferată expres construită de „Hayward Corporation" la fondarea sa, în 1918. Într-un colţ, aproape ascunsă de un ficus masiv, era o fotografie cu Macklin Building.

— Ei bine, ce plăcere! exclamă Derek, răsucindu-şi scaunul astfel încât să stea cu faţa la Ross.Nu te-am văzut de când ai fost la Paris, de fapt. Place des Vosges, nu-i aşa?

Ross închise revista.

— Şi Menton.

— Aşa am auzit. Melanie spunea că puştii au petrecut bine.

— Toţi am petrecut bine.

— Şi a învăţat Katherine în sfârşit să comande meniuri franţuzeşti? Obişnuiau s-o intimideze întotdeauna.

— Katherine învaţă tot ce-şi pune în gând, spuse Ross nonşalant. Ea nu se intimidează uşor. Am venit să vorbim despre daunele făcute de cutremur la Macklin Building.

Zâmbetul slab al lui Derek nu se schimbă.

— Am auzit despre asta. Şi noi am avut nişte pagube, de asemenea: deplasarea unui pat de şosea la Daly City; nimic serios. Ei bine? Ce vrei să vorbeşti cu mine?

— Doi muncitori au fost răniţi de căderea betonului. Am primit azi dimineaţă o scrisoare de la avocatul lor — vor să dea în judecată firma mea şi pe mine, pentru neglijenţă. Cinci milioane de dolari.

— E o nebunie. Au rămas infirmi?

— Nu am vorbit cu doctorii. Avocatul lor nu reclamă nimic de genul ăsta — încă. El menţionează perioada de incapacitate de muncă, chitanţele medicale, terapia de reabilitare, traumele psihice, durerea şi suferinţa provocate familiei şi încă câteva chestii de-astea. Totul este în scrisoare; am adus o copie, deoarece tu eşti parte interesată.

Derek îşi scutură capul.

— Nu am nimic de-a face cu asta. (Zâmbetul îi pierise de pe faţă.) Nu am mult timp; vrei să-mi spui şi altceva?

— Ştii foarte bine că da.

Din servieta sa, Ross scoase fotografiile pe care le făcuse vineri şi le developase în camera obscură de la birou sâmbătă dimineaţa. Le puse pe masa pentru cafea, fiecare pe rând.

— Partea de sud a lui Macklin Building; sunt vizibile crăpăturile din pereţi... interiorul etajului întâi, unde peretele şi tavanul erau separate; de asemenea, tavanul prăbuşit... podeaua de la subsol arătând gradul de tasare al coloanei... Şi acesta este raportul inginerilor de fundaţii care au verificat solul şi au inspectat grosimea bazei, în iulie. Poţi să le păstrezi dacă vrei. Dar nu citi raportul acum; ştii deja despre ce vorbesc.

Cu faţa lipsită de expresie, Derek se uita la el fără să acorde vreo atenţie fotografiilor.

— Habar n-am despre ce vorbeşti şi nici nu mă interesează.

Ross îşi închise servieta.

— Eu am făcut un contract ca să stabilesc fundaţia, injectând beton sub şi în jurul pilonilor bazei; s-ar putea face la mijlocul lui octombrie. Plătesc pentru asta. Şi voi plăti pentru a repara stricăciunea produsă de cutremur. Dar voi încerca să păstrez cazul ăsta în afara tribunalului şi, oricât ar costa, tu vei plăti jumătate. Sau tu şi cu tata, dacă poţi lua ceva de la el.

— Ce dracu' bolboroseşti acolo? (Vocea lui Derek era sfidătoare, dar Ross observă că nu-i ceruse să plece.) Plătesc pe dracu'! Poţi să-ţi cureţi singur propriul rahat.

— Este şi al tău, aşa că-l vom curăţa împreună. Acele coloane nu s-ar fi deplasat dacă tu le-ai fi construit aşa cum au fost proiectate iniţial.

Derek îşi împinse scaunul înapoi şi străbătu încăperea ca să ia fotografiile, pe care le frunzări repede. Un colţ al gurii sale se schimonosi, apoi se forţă să se liniştească.

— Ai fi dispus să-mi explici ce au acestea de-a face cu mine? Tu-mi ceri să-ţi dau câteva milioane — pentru ce? Ca să te ajut să plăteşti o pereche de cretini care văd verde pentru că avocatul lor nenorocit spune că te pot ţine ostatic? De ce dracu' m-aş implica eu în asta? Din neţărmurită dragoste fraternă?

Ross îl privi în ochi pe fratele său.

— Ca să eviţi un proces.

— Ce dracu' îmi pasă dacă se ajunge la judecată? Ce-ţi pasă ţie? Las-o să meargă; tu câştigi. A fost un cutremur, duzini de clădiri au fost avariate, câţiva oameni au fost omorâţi, mai mulţi au fost răniţi. Şi ce? Asta e ce aşteaptă oamenii. Există o mulţime de avocaţi care dau unor muncitori proşti iluzia câştigului de cauză, iar inginerii şi arhitecţii vor

cădea ca nişte popice, dacă nu sunt deştepţi. Aşa că ia-ţi un avocat iscusit — nu Claude; el e prea direct — şi dacă încă ţi-e frică, găseşte un inspector a cărui nevastă vrea o vacanţă la St. Croix şi plăteşte-i una. El va jura pentru fiabilitatea proiectului grinzilor tale provizorii de susţinere şi nu va căuta mai departe; va spune că a fost de vină cutremurul. Hristoase, de ce trebuie să-ţi explic eu totul? Afacerea asta este mană cerească.

— Cine a mers în vacanţă când ai schimbat tu specificaţiile de la Macklin Building?

Derek aruncă fotografiile pe masă.

— Ascultă tu, măgar ipocrit; tu, sfântule, „Hayward Corporation" nu s-a ridicat prin rugăciuni; cred că nici firmuliţa ta. Dar eu nu te întreb unde ţi-ai pus dolarii; şi nu e treaba ta unde îi pun eu pe ai mei. Ai grijă de tine, frăţioare, nu de corporaţia familiei.

— Până când inspectorii oraşului încep să caute clădiri avariate de care sunt legate procese. Ce mană cerească pentru oficialii oraşului! Ei au toate posibilităţile să caute frauda, şi şaisprezece ani nu înseamnă mare lucru dacă ei găsesc; nu există nici o cale ca „Hayward Corporation" să poată ieşi curată din treaba asta. Ceea ce înseamnă *tu* şi *tata*. Hugh a murit acum doi ani; voi doi conduceaţi. Şi nu va fi aşa de uşor să refuzi oficialităţile aşa cum a fost să te descotoroseşti de mine când ţi-am cerut să colaborăm. Aţi minţit. Amândoi.

— Nu mă face pe mine mincinos!

Chiar dacă nu voia să pară, Derek era concentrat, căutând şi cântărind variantele ce i se ofereau. Bineînţeles că trebuiau să ţină asta în afara judecătoriei; nimeni nu avea de pierdut mai mult decât Derek Hayward, care era răspunzător pentru construcţia clădirii aceleia blestemate; putea fi, de asemenea, scos din testamentul Victoriei, dacă aceasta ar afla. Dar Derek ştia că Ross era îngrijorat pentru Victoria dintr-un alt motiv; ca un nenorocit de cavaler galant, el voia să o apere de toată murdăria. De aceea voia s-o ţină departe de proces la fel de mult ca şi Derek — poate chiar mai mult.

— A fost jocul lui Craig; noi nu am avut nimic de-a face cu asta. Dacă tu vrei să plăteşti muncitorii aceia, fă-o. Dar o faci pe cont propriu. Eu aş lăsa cazul să ajungă la tribunal.

— Craig nu a avut de-a face cu modificarea specificaţiilor acelora.

— Asta este o revelaţie de sus? Craig plutind în jos pe o rază de soare, şoptindu-ţi dulce în ureche?

— Nu, fir-ar al naibii, *asta* a venit de la tine — grămada de minciuni pe care le-ai turnat Katherinei despre accidentul de navigaţie. Versiunea ta mai puţin şocantă despre bătaia ta cu Craig — faptul că nu-i plăcea

modul în care tu conduceai construirea lui Macklin Building. De ce nu i-ai spus că l-ai acuzat pe Craig de a fi un escroc? De ce nu i-ai spus povestea pe care tu şi tata aţi scornit-o în ziua următoare, pentru mine? Luni de zile tu ai încercat să o faci să-l vadă pe Craig prin ochii tăi şi să-l urască la fel de mult ca tine. A fost marea ta ocazie să-l ponegreşti şi ai pierdut ocazia. Tu nu scapi niciodată o asemenea ocazie. Şi de ce toate aceste minciuni? Pentru că nu ai putut risca ca ea să-i spună Victoriei. Sau mie.

— Rahat. Asta este una din poveştile cu zâne ale Katherinei. I-am zis că Craig şi-a pierdut cumpătul când l-am demascat în faţa lui Jennifer.

— Asta este o minciună.

— Ţi-am mai spus să nu mă faci mincinos! Eşti atât de orb încât nu observi că ea inventează poveşti în continuare? Katherine vrea să revină la mine întorcând ceea ce i-am spus despre soţul ei cel fără şira spinării. Probabil că-şi regretă pasiunea mai mult decât am realizat eu — acei ochi plini de admiraţie, corpul ei extraordinar oferindu-se...

Ross văzu roşu înaintea ochilor; furia explodă în el, nestăvilită.

— Fiu de târfă!

Apucă reverele sacoului lui Derek, trăgându-l spre el, dar Derek se smulse, eliberându-se şi se dădu înapoi — încordat, respirând greu.

— Nu mă atinge! La naiba... Dacă vii lângă mine...

Ross se adună, inspirând adânc şi îşi încleştă pumnii.

Nu-l lovi; nu-l lăsa să te facă să reacţionezi.

Încă răguşit, Derek spuse:

— Toţi minţiţi. Craig şi-a făcut o viaţă nouă — numai minciuni. Şi chiar înainte de asta, voi doi, în toţi aceşti ani în care am crescut împreună... întorcând-o pe Victoria împotriva mea cu ajutorul minciunilor... voi nu aţi avut nevoie niciodată să luptaţi, pentru nimic...

Ochii lui se întunecară când se opri.

— Poveşti cu zâne, spuse el iritat. Eu nu cred în poveşti.

În mod deliberat se întoarse cu spatele şi se duse la biroul său. Ross rămăsese ţintuit locului, cu gândurile alergându-i aiurea. *Întorcând-o pe Victoria împotriva mea...*

„Poveşti cu zâne", îşi repetă, auzind încă o dată furia din vocea fratelui său când pronunţase aceste cuvinte. De fapt, era vorba chiar de viaţa lui Derek, realiză el, *aceasta* era povestea cu zâne: o ţesătură complicată de dorinţe şi născociri ca să obţină atenţie, dragoste, admiraţie din partea tatălui şi a bunicilor, a clienţilor, a asociaţilor în afaceri, a femeilor, chiar şi — deşi Ross nu ar fi bănuit niciodată — a vărului şi a fratelui său.

Ross îl invidiase pe fratele său şi se temuse, tânjind să aibă puterea şi magnetismul covârşitor pe care acesta le dovedea. Acum, pentru prima

dată, văzu că magnetismul lui Derek era disperarea, că fratele de care se temuse şi pe care-l invidiase era un cameleon — conspirând furios, minţind, schimbând culorile ca să pună capcane şi să-i impresioneze pe cei din jur. Şocat, Ross realiză cât de mult semăna Derek cu Craig. Nu era de mirare că se urau; se înţelegeau unul pe altul prea bine.

— Ei bine? întrebă Derek.

De obicei, folosea tăcerea ca o armă, făcându-i pe alţii aşa de nervoşi încât spuneau orice ca să termine.

— Ei bine? repetă el.

Ross îşi luă servieta.

— Cred c-am terminat pentru azi. Am treabă.

Văzu lucind nesiguranţa în ochii fratelui său. Nu văzuse niciodată asta mai înainte şi ştia că Derek lupta să-şi recâştige echilibrul. Dar Ross nu avea de gând să-i permită. De data asta *el* fusese cel care-l acuzase pe Derek că blufează şi *el* era cel care pleca.

Derek îl privea traversând camera şi, când Ross deschise uşa biroului, explodă:

— Ce dracu' vei face? Doar n-o să-i laşi să ajungă la proces!

— Nu sunt sigur. Trebuie să-mi fac nişte planuri. Vei primi veşti de la mine. (Deschise uşa.) Îţi urez succes la repararea şoselei care ţi s-a deplasat. Întotdeauna este bine să ai un drum drept, nu?

Ross parcurse cu paşi mari coridorul. Când ajunse la lift, imaginea bărcii lui îi reveni în minte — plutind lin, liberă, pe apă. Indiferent ce trebuia să facă — şi *cum* anume avea să se descurce — lăsase în urmă concurenţa şi invidia. Acum Derek nu mai putea să-l atingă — era liber.

Victoria îi dădu Katherinei mapa cu litografiile după picturile lui Picasso. Stăteau amândouă pe o canapea tapiţată cu mătase moale, în bibliotecă; un foc slab ardea în cămin, cu toate că seara era călduţă.

— O colecţie minunată, spuse ea. Hugh şi cu mine le-am cumpărat la Paris cu foarte mult timp în urmă — nici nu mai ţin minte când. Îmi lipsesc dacă nu mă uit la ele în fiecare zi.

— Atunci de ce să le donezi acum? întrebă Tobias pe când aşeza un butuc în foc. Trece-le în testamentul tău. Muzeul poate să aştepte.

— Membrii consiliilor de conducere trebuie să facă donaţii ca să fie un exemplu. În afară de asta, vreau să fiu în stare să văd oamenii bucurându-se.

Katherine îşi ridică privirea de pe o litografie — reprezentând un taur şi o tânără — care ar fi putut fi numită obscenă dacă altcineva şi nu Picasso ar fi desenat-o.

— De ce faci asta acum? întrebă ea.

— Pentru că îmbătrânesc; anii se duc şi sunt încă multe lucruri pe care aş vrea să le fac. Am promis colecţia noastră din secolul nouăsprezece Palatului Legiunii de Onoare şi restul Muzeului de Artă Modernă; aş vrea să le dau, astfel încât să le pot vedea expuse pe toate şi să aud că experţii laudă colecţia Hayward şi generozitatea mea.

— De ce vorbeşti în felul ăsta? Mă face să mă gândesc că sunt pe punctul de a te pierde.

— Dragă Katherine, eu sunt destul de sănătoasă; nu intenţionez să mor decât peste câţiva ani. Totuşi, grija pentru tine şi Ross mă face să mă simt foarte bătrână.

— Asta este şantaj! exclamă Katherine.

— Cu cât devii mai bătrân, draga mea, cu atât eşti mai dispus să foloseşti mai multe arme ca să obţii ceea ce vrei.

— Are dreptate, interveni Tobias. În momentul de faţă suntem foarte îngrijoraţi pentru Ross.

— Pentru Macklin Building? întrebă Katherine. Ce-i cu el?

— Muncitorii aceia îl dau în judecată pe Ross, spuse Victoria amar. Pentru cinci milioane de dolari.

Katherine suspină scurt.

— Şi? V-a zis Ross ce are de gând?

Tobias îi aruncă Katherinei o privire tăioasă.

— Dacă merge la judecătorie — ceea ce, poate, nu se va întâmpla — va spune că grinzile de susţinere erau destul de rezistente şi bine ancorate şi că stricăciunile au fost pricinuite de cutremur. Există altă explicaţie?

Cinci milioane de dolari, gândea Katherine. *Şi nimeni să-l ajute*. Puse mapa cu litografii pe masă şi privi flăcările din cămin. *Ce să fac acum? Ross doreşte s-o protejeze pe Victoria... dar eu vreau să-l protejez pe Ross. Sau cel puţin să fac tot ce pot ca să-l ajut.*

Ceea ce însemna să le spună Victoriei şi lui Tobias, deoarece ei erau cei care puteau să facă ceva pentru Ross.

Şi, la urma urmelor, de ce n-ar trebui să ştie? Victoria este o femeie foarte puternică. Ross mi-a spus asta el însuşi, în Franţa. Nu este corect să gândească despre ea ca despre o micuţă doamnă bătrână care stă ca o bucată mototolită de hârtie în timp ce lumea ocupată trece pe lângă ea. Dar Ross crede totuşi că Victoria are nevoie să fie protejată. Ross gândea că şi eu am nevoie de un scut — când a găsit-o pe Elissa. Dar ne subestimase pe toţi. Noi suntem mai puternici decât crede el. Şi celor din familie li s-ar putea

spune, când unul dintre ei este ameninţat; nu ar trebui să fie împiedicaţi să se ajute unul pe altul.

Dar cine sunt eu, să hotărăsc asta? Poate că Ross are alte motive să fie liniştit; ce aş putea să întreprind eu?

Pentru prima oară după luni de zile, Katherine se simţi stânjenită, ca o persoană din afară amestecată în evenimente pe care nu le înţelege, spunând o poveste pe care nu avea dreptul s-o spună, violând o confidenţă fără să aibă idee ce şir de evenimente ar putea să pună în mişcare.

Nu ştiu ce să fac!

— Ei bine, draga mea, spuse Tobias blând. Există un mijloc ca să te putem ajuta să rezolvi orice dilemă care te ţine într-un dialog tăcut cu tine însuţi?

— Îmi pare rău. Am fost nepoliticoasă.

— Nu, nu. Ceva te tulbură şi nu eşti sigură dacă poţi să ne spui. Bineînţeles, eu cred că trebuie să faci tot ce crezi că este mai bine pentru noi toţi. Pentru întreaga ta familie.

Greutatea dilemei începu să se risipească; Katherine zâmbi uşor. „Întreaga ta familie". Ea nu era o persoană din afară, de mult nu mai era. *Îmi pare rău, Ross. Eu sper că vei înţelege. Te iubesc; vreau să te ajut; şi vreau ca Victoria şi Tobias să fie în stare să te ajute, de asemenea.*

— Există o explicaţie în apărare, zise ea în sfârşit. Dar Ross nu o va folosi.

— Da?

Tobias era extrem de atent.

— Şi asta este...? întrebă Victoria.

— Clădirea era slabă, preciză Katherine, alegându-şi cu grijă cuvintele. Coloanele de sprijin — sau fundaţia de sub ele, nu ştiu exact — nu erau atât de rezistente sau atât de adânci cum ar fi trebuit să fie. Ross bănuia asta când a verificat clădirea în iulie şi a aflat că avea dreptate să bănuiască o neregulă. Reparaţia fusese amânată şi atunci a venit cutremurul. Problema nu erau grinzile provizorii; era chiar clădirea.

— *De aceea* a cumpărat-o! exclamă Tobias. El bănuia...

— Numai un moment! (Victoria ridică o mână, dictatorial.) Katherine, sugerezi că Macklin Building este sub standard? Ea a fost construită de „Hayward Corporation"!

— Ştiu. Specificaţiile au fost modificate ca să micşoreze costurile.

— Dar inspectorii clădirii...? întrebă Tobias.

— Ross crede că au fost mituiţi.

— La naiba! declară Victoria. Curt sau Jason ar fi ştiut despre asta.

Katherine aprobă.

— Curt, şopti Victoria.

Katherine încuviinţă din nou.

Majordomul apăru în prag şi anunţă cina. Victoria se ridică şi, pe când se deplasa spre sufragerie, îşi puse mâna pe braţul Katherinei.

— A fost greu pentru tine. Ross ţi-a spus pentru că el credea că poţi să păstrezi un secret?

— El este pe cale să repare clădirea sub acoperirea renovării. Nu a vrut ca tu să fii pusă în faţa unui scandal...

— În ultimii mei ani de viaţă, încheie Victoria, sfidându-i. Bineînţeles că nu sunt nici pe departe atât de delicată cum crede nepotul meu; ce noroc că ai ştiut de asta. Dar, draga mea Katherine, ce dilemă — să păstrezi secretul lui Ross sau să-mi spui mie! Mulţumesc, draga mea, pentru că m-ai ales. Îţi promit că nu-ţi va părea rău. Dar, desigur, acum că ştii că nu voi leşina pe loc, trebuie să ne spui totul, oriunde ar duce. Noi vrem să ştim toate astea. Cum Katherine zâmbea cu recunoştinţă, Tobias întrebă:

— De cât timp ştia el — sau bănuia?

Răspunsul Katherinei veni după o lungă pauză.

— De şaisprezece ani.

— Şaisprezece...! exclamă Victoria. Şi nu ne-a spus nici unuia dintre noi! Ar trebui să-i fie ruşine!

— N-ai dreptate! El nu a putut să spună atunci, deoarece...

— Accidentul de navigaţie, interveni Tobias. Atunci a început să suspecteze? El mi-a zis că Derek şi Craig s-au certat pentru Macklin Building.

— Craig l-a acuzat pe Derek că a modificat specificaţiile pentru grosimea fundaţiei de la Macklin Building, povesti Katherine. Derek a întors-o, spunând că *Craig* a făcut asta şi că a mituit un inspector să aprobe lucrarea.

— Mai probabil să fi fost Derek. (Străpungând o felie de mango, Tobias avu o lucire în ochi.) Totdeauna a fost nerăbdător şi crede mereu că e deasupra legii.

Victoria învârtea furculiţa în mâncare.

— Şi desigur, Craig a ştiut despre asta. El şi Derek lucrau împreună în zilele acelea; îmi amintesc ce încrezătoare mă simţeam; Hugh murise, dar fiul şi nepotul meu erau acolo... Fiul şi nepotul meu! repetă ea dispreţuitor. (Faţa ei era tristă, ochii priveau în depărtare.) Craig insista întotdeauna asupra siguranţei. „Reputaţia noastră", spunea el; „vieţile oamenilor care au avut încredere în clădirile noastre"... El nu a violat niciodată această încredere. Era scrupulos în a urma reglementările

oraşului, normele de siguranţă în caz de cutremure — chiar a ajutat la stabilirea unora dintre acestea. Şi acum... fiul meu şi nepotul meu... tăind colţuri... mituind... Josnic! Jucându-se cu disperarea sau lăcomia altora... La naiba! izbucni ea. Toate femeile bătrâne ar trebui să poată să se relaxeze; eu ar trebui să fiu în stare să cred că moştenitorii mei îmi vor proteja numele şi compania pe care am construit-o din nimic, eu şi soţul meu, şi am făcut-o faimoasă şi respectată...!

— Această femeie bătrână, spuse Tobias ascuţit, insistă să fie preşedinte al consiliului lui „Hayward Corporation".

Victoria îl privi imperios.

— Eu am majoritatea acţiunilor corporaţiei.

— Atunci înseamnă că nu eşti gata să te relaxezi.

— Ah. (Ea râse scurt.) Touché!

Majordomul îi servi, de pe o tavă de argint, cu carne de viţel şi piure de cartofi pe fiecare dintre ei. În timp ce-şi punea în farfurie, Victoria se încrunta îngândurată, apoi spuse:

— Bineînţeles că acuzaţia împotriva lui Ross nu poate duce la un proces. Tobias, Ross a spus că muncitorii au fost răniţi, dar nu mutilaţi. Propune o sumă realistă pe care avocatul lor ar fi de acord să o accepte?

— Cred că un sfert de milion.

— Şi este responsabilitatea lui Derek. Suntem de acord cu asta? Katherine? Ne-ai adus informaţia aceasta astfel ca noi să putem exercita presiuni asupra lui Derek?

Jenată, Katherine răspunse:

— M-am gândit că dacă voi aţi afla despre asta, Ross n-ar mai fi singur.

— Ah. (Victoria oftă, satisfăcută.) Atunci ar trebui să decidem ce vom face. Evident că Derek trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru dife- ritele cheltuieli. Poate fi şantajat?

— Cerule! exclamă Tobias. După şaptezeci şi cinci de ani aflu că încă nu-mi cunosc propria soră...

— Surpriza ne păstrează tineri, spuse Victoria.

Zâmbea atât de tandru încât Katherine simţi o urmă de invidie. *După ani de vieţi separate, ce fericiţi erau ei,* gândi ea, *să găsească tovărăşie şi dragoste.*

— „El este la fel de surd faţă de îngeri ca un stejar", cită Tobias. Cum ajungi la un bărbat care nu iubeşte pe nimeni, care are mai mult decât are nevoie şi care găseşte moralitatea plictisitoare? Singura sa pasiune este puterea. Am putea folosi cumva asta?

— Derek conduce admirabil „Hayward Corporation", zise Victoria. Obţine mulţi bani pentru noi toţi.

— Dacă aş fi acordat mai multă atenţie la ce făceau el şi Curt, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic. Eu am fost mulţumită; chiar satisfăcută să-i las să conducă compania...

— Hai, hai! exclamă Tobias. Nu poţi să te învinovăţeşti. Noi toţi suntem responsabili; nici unul din membrii comitetului — inclusiv eu — nu a pus destule întrebări. Acum vom pune. Conducerea lui Derek iată că ne ameninţă cu un scandal, posibil o mare pierdere de bani, un prejudiciu pentru numele nostru, poate ruinarea reputaţiei lui Ross. Trebuie să recunosc — când Derek face ceva, repercur- siunile nu sunt mici. Şi mă mai gândesc la ceva. Cum ştim unde altundeva a avut Derek iniţiativa de a modifica specificaţiile? Ce alte surprize ne mai pot fi rezervate? Poate Derek al nostru are nevoie să i se taie aripile.

— Poate are nevoie de un supraveghetor, sugeră Victoria.

— Ah! (Tobias cugeta.) Ar fi bine dacă am avea dovezi. Katherine zice că el l-a acuzat pe Craig, iar Craig nu e aici să respingă această acuzaţie.

Katherine îi privise pe amândoi discutând. Acum, ezitând, interveni:

— Inspectorii nu au de semnat documente când aprobă lucrările pe care le inspectează?

— Într-adevăr!

Tobias îşi dădu scaunul înapoi, barba fluturându-i puternic.

— City Hall! (Apoi se încruntă.) De ce n-ar face Ross săpături ca să-l convingă pe Derek să plătească?

— El nu s-a dus să-i ceară nimic, spuse Katherine. Nu a vrut să facă valuri, deoarece se gândea că reparaţia va face parte din renovare.

Tobias îşi scutură capul.

— Încăpăţânat.

— Ne vom confrunta în curând cu încăpăţânarea lui, spuse Victoria calm. Tobias, vrei să-i chemi pe Claude şi pe Ross şi să organizezi o conferinţă? A venit vremea ca preşedintele comitetului să ia nişte decizii.

Leslie sună în weekend.

— Eu nu am avut probleme. Spune-mi-le pe ale tale. Numai dacă nu le-ai rezolvat pe toate...

— Cu greu! râse Katherine. Dar nu am altele noi.

— Atunci vom împărţi veşti fericite. Am primit azi invitaţia de Halloween a bunicii tale; asta sună ca una din acele petreceri despre care oamenii vorbesc ani de zile. Cu ce te îmbraci?

— Nu ştiu. Mie nu-mi plac prea mult petrecerile costumate.

— Nu este cu costume şi o să-ţi placă. Claude spune că ea şi Hugh obişnuiau să dea una în fiecare an şi cei care nu erau invitaţi se

sinucideau, deveneau trişti sau se îngropau în umilinţă. Deoarece noi facem parte dintre cei favorizaţi, tot ce avem de făcut este să arătăm minunat.

— Leslie, unde pot să găsesc eu o rochie magnifică cu un preţ mai puţin magnific?

— Ai încercat la „Val"?

— Nu în ultimul timp. Preţurile lor s-au triplat.

— Ei bine, am informaţii recente. Preţurile triplate de către un manager nou care a crezut că poate creşte profiturile cât ai bate din palme au căzut odată cu concedierea lui. Du-te acolo luni la prima oră, înainte de a se face aglomeraţie. Eu plec; cinez cu Claude. Nici un cuvânt de la Craig, înţeleg?

— Nu. Tu vei fi printre primii care vor afla.

— Sper asta. Pe curând.

„Nici un cuvânt de la Craig". Katherine fusese aşa de sigură că el va suna în câteva zile de la călătoria ei la Calgary încât păzise telefonul, exact cum fusese cu un an şi jumătate în urmă, la Vancouver. Dar tăcerea nu era întreruptă. *Înapoi de unde am pornit*, gândi ea.

Nu, nu chiar, se corectă. Pentru că ea ştia de la Ross că Craig dorea să se întoarcă. Indiferent cum, chiar dacă a furat banii sau a fost învinovăţit pe nedrept, el dorea să se întoarcă şi să repare răul pe care-l făcuse părăsind-o.

Ei bine, şi *nu e drăguţ din partea lui?*

Gândurile i se învălmăşeau în minte — toate vocile acelora care o îmboldeau să se hotărască să facă ceva — să divorţeze de Craig, să se rupă de trecut. Ce dacă mai existau lucruri neterminate; ce dacă *mariajul ei* nu era terminat; ce dacă...?

Dacă eu vreau să-mi iau un timp ca să mă gândesc la viaţa mea — să aflu cine sunt şi încotro mă duc — ce e rău în asta? De ce să mă grăbească toţi?

— Mami? se auzi vocea lui Todd. Putem să începem? Ai spus că ne vei ajuta şi totul trebuie să fie gata luni.

— Imediat, spuse Katherine. Lasă-mă un minut să curăţ.

Îi găsi pe copii aşteptând-o la masa din bucătărie, înconjuraţi de bucăţi de lut şi de frânturi de modele pe care se oferiseră să le pregătească pentru o scenă despre explorarea spaţiului.

— De fapt, noi ne-am înscris voluntari pentru că ştiam că ne vei ajuta, mărturisi Jennifer când priviră degetele talentate ale mamei lor dând o formă lui Voyager II. Ne-am gândit că nu te-ar deranja prea tare.

— Nu mă deranjează deloc, spuse Katherine. Mă distrează.

— Într-adevăr? întrebă Jennifer. Cum se face că eu nu cred că este aşa de amuzant?

— Deoarece pentru tine asta este o sarcină de şcoală. Pentru mine este ca şi cum m-aş întoarce la turte de noroi şi la copilărie.

— Oh. (Jennifer se gândea la asta.) Eu nu vreau să mai fiu încă o dată copil. Tu de ce vrei?

Katherine se abţinu să zâmbească.

— Eu am avut mai puţine griji în copilărie.

— Noi avem *o grămadă* de griji, spuse Todd.

Uitându-se atent la modelul puţin deformat al navetei spaţiale Columbia, adăugă:

— Carrie şi Jon l-au adus ieri pe Ross la club; el a înotat cu noi şi ne-a cumpărat limonadă...

Inima Katherinei tresări.

— Sper că i-aţi mulţumit.

— A întrebat ce faci.

— Şi ce i-aţi spus?

— Că îţi lipseşte.

— Todd!

— El a spus că şi tu îi lipseşti lui, interveni Jennifer.

— Aşa au spus şi Carrie şi Jon, adăugă Todd. Voiau să ştie unde eşti. S-au obişnuit ca noi toţi să fim împreună.

— Îmi place Ross! comentă Jennifer.

— Şi mie, adăugă Todd. Este plăcut să fii cu el.

Pasau conversaţia de la unul la altul ca o minge de plajă.

— Voi doi aţi repetat chestia asta? întrebă Katherine.

— Am vorbit despre asta, admise Jennifer. I-am spus lui Ross despre programul de calcul pe care-l scriu.

Katherine şi-i imagină pe cei trei discutând şi deveni geloasă pe copii.

— Cel pentru matematică? întrebă ea.

— Nu. (Todd se uită la Jennifer.) Acela cu care o să aflăm dacă te vei căsători cu Ross sau vei rămâne împreună cu tata.

Modelul de lut alunecă şi ea îl prinse.

— Despre ce vorbiţi?

— Noi am făcut o formulă. Tata este egal cu X şi Ross este egal cu Y, şi numărul de luni de când lipseşte tata egal cu N, şi timpul de când ne-ai întrebat de Carrie şi Jon când de fapt voiai să afli veşti despre Ross — egal cu R, dar nu am obţinut încă un răspuns...

— Nu mă mir.

Katherine se duse la chiuvetă şi îşi spălă mâinile.

— De ce nu terminaţi? Eu cred că sunt puţin cam bătrână ca să modelez lut o după-amiază întreagă.

— Dar ai spus că te distrează! îi reaminti Jennifer. Turte de pământ şi aşa mai departe...

Stând lângă chiuvetă, Katherine îi studia.

— Ce v-aţi dori voi cel mai mult? întrebă ea brusc.

Luaţi prin surprindere, copiii o priveau fix.

— L-aş vrea pe tata din nou acasă, răspunse Todd în sfârşit. Aşa cum a fost întotdeauna.

— Bănuiesc că şi eu la fel, spuse Jennifer încet. Numai că eu nu cred că lucrurile ar mai fi aceleaşi. Niciodată.

— Sigur că ar fi, spuse Todd. Oh, vrei să spui casa noastră? Am construi alta. Asta este uşor.

— Nu. (Jennifer întâlni ochii mamei sale.) Eu nu cred că mama şi tata mai simt la fel.

— Şi? întrebă Todd. Noi am mai crescut.

Cu furie, Jennifer aruncă de perete o bucată de lut.

— Nu mai am încredere în el! strigă, izbucnind în lacrimi.

Katherine o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns.

— Jennifer, murmură ea. Draga mea, Jennifer...

— Îmi pare rău! suspină Jennifer. Nu trebuia în nici un caz să spun asta! Nu ar trebui nici măcar să o gândesc!

— Nu este adevărat. Dacă cineva te face o dată nefericit, este natural să te temi că ar putea s-o facă din nou. Ai gândit corect şi nu are de ce să-ţi fie ruşine. Asta înseamnă numai că eşti îngrijorată în legătură cu ce se va întâmpla; nu eşti sigură de viitor. Şi odată ai crezut că *erai* sigură. Asta este copilăria, de fapt: o vreme când crezi că eşti sigur de ziua de mâine. Şi bănuiesc că ajungând să gândeşti în felul ăsta, nu mai eşti un copil.

Nici unul dintre noi nu este, se gândi Katherine mai târziu, şezând la masa ei de lucru. *Noi toţi am ajuns la maturitate când ne-a părăsit Craig. Şi Jennifer are dreptate: nimic nu poate să fie din nou la fel.*

Se aplecă asupra lucrului ei, concentrându-se să unească segmentele unei brăţări cu ametist. Acum făcea bijuterii pentru patru magazine mici şi cordoane pentru „Heath". Câştiga aproape suficient ca să închirieze un apartament mai mare, totuşi încă nu destul ca să aibă timp, în fiecare zi, să facă bijuterii pentru Henri şi să-şi pună pe hârtie ideile care îi aglomerau imaginaţia: ceasuri-brăţară, seturi stilou şi creion, seturi de birou, chiar sfeşnice şi inele pentru şervete. O

mâncau degetele să le facă pe toate. Putea să se simtă încă prinsă în cursă de Craig, dar în serile când creionul ei alerga pe întinderile goale de hârtie, era liberă de orice constrângere, arătându-se într-o lume minunată pe care şi-o construise singură, fără limite sau graniţe. Într-o zi le va face pe toate. Acum nu putea să-şi permită timpul sau materialele.

Victoria dădea o petrecere. Katherine îşi trecu degetele peste plicul pătrat din pergament alb, cu adresa scrisă cu litere gotice şi citi încă o dată invitaţia din interior.

„Aşa sfântă şi binevoitoare este vremea“, era un citat din Shakespeare, şi Katherine zâmbi la vederea scrisului lui Tobias, *«Ajunul sărbătorii tuturor sfinţilor... o vreme pentru a sărbători visele... pentru a cina şi a dansa în sala de bal şi grădina Fairmont, sâmbătă, 30 octombrie la 9,30 p.m.»*

Pentru petrecerea Victoriei, gândi ea, ar putea să facă câteva bijuterii pentru ea însăşi. Poate ar putea să le vândă — poate chiar la Paris. Ea nu-şi făcuse niciodată o piesă specială. Şi dacă ar fi găsit o rochie minunată... de ce nu?

Telefonul sună şi, gândindu-se încă la bijuterie, răspunse.

— Draga mea, spuse Victoria. Telefonez ca să te invit...

— Invitaţia a sosit cu poşta, spuse Katherine, şi bineînţeles că voi veni — cum aş putea să stau departe de petrecerea ta?

— Petrecere? Oh, da. Secretara lui Tobias le-a trimis; noi am fost ocupaţi cu alte lucruri. Katherine, este un timp pentru petreceri şi este un timp pentru afaceri. Te sun pentru afaceri. Va fi o adunare specială a comitetului de directori de la „Hayward Corporation“, joia viitoare. Aş fi vrut să fii prezentă.

— Dar... eu nu sunt membră. Nu ştiu nimic despre asta. De ce aş... de ce ai vrea să fiu acolo?

— Pentru că tu eşti o parte din noi. Pentru că dacă nu erai tu — şi informaţia pe care ne-ai adus-o acum o zi — nu ar fi fost nici o adunare. Pentru că te vreau lângă mine. Nu am uitat de balul de sâmbătă. Vom avea timp şi pentru el. Dar asta este mai important. Şi ar putea fi extrem de important pentru tine. Te rog, Katherine. La zece treizeci, joi dimineaţă, pe douăzeci şi opt. Şi te rog, nu întârzia.

Închizând, Katherine se uită în gol. Ross va fi acolo. Şi Derek. Şi umbra lui Craig. Şi Katherine Fraser — care căuta încă locul în acest puzzle, acum şi în viitor.

20

Pentru prima oară de la Crăciun erau toţi împreună. Jason şi Ann sosiră cu avionul din Maine şi Curt de la Palm Springs; Ross veni se pe jos distanţa de o milă de la biroul lui de lângă Telegraph Hill până la birourile lui „Hayward Corporation" din Embarcadero Center, unde, la etajul treizeci, Derek făcu cei o sută de paşi din biroul său până la sala de conferinţe; Tobias şi Victoria fuseseră aduşi într-o limuzină de la Pacific Heights, oprind în drum ca să-l ia pe Claude; Katherine luă un autobuz de la apartamentul ei.

Erau acolo pentru că Victoria îi convocase în calitate de directori şi ca acţionari ai lui „Hayward Corporation". Refuzând să dea un motiv sau o ordine de zi înainte, ea le ceruse pur şi simplu să fie acolo. Aşa că veniră toţi, salutându-se unii pe alţii şi punându-şi întrebări în timp ce se serveau cu cafea din cafetiera cea mare de pe bufetul acoperit cu ardezie. „Destul pentru toată ziua", bombăni Derek tatălui său, după care toţi se aşezară la masa lungă de conferinţe — făcută din lemn de trandafir — unde fiecare loc era dotat cu o mapă cu foi de hârtie, creioane proaspăt ascuţite şi un pahar cu apă.

Ross umplu o ceaşcă cu cafea şi o duse Katherinei, care stătea într-un colţ al camerei. Când ea îi mulţumi, el dădu din cap.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc. Am vrut să te sun, dar părea mai bine să aştept până azi. Am greşit cu Victoria şi tu ai ştiut asta; ai făcut ce ar fi trebuit să fac eu de la bun început.

— Sunt fericită că totul e în regulă, replică Katherine.

Ceaşca de cafea îi tremura în mână din cauza efortului pe care-l făcea să-şi stăpânească dorinţa pentru Ross, care pulsa nebuneşte în ea.

— Mă temeam să nu fac un lucru nepotrivit... ştii... de undeva trebuie să încep relaţiile cu restul familiei.

— Ai şi început — puţin. Cum aş putea să mă supăr pe tine? Tu ai luat povara de pe umerii mei. Ceea ce simt cu adevărat este o dorinţă puternică să te ţin în braţe. (El zări fiorul din ochii ei şi zâmbi.) Văd că nu sunt singurul.

Tobias apăru şi îi sugeră lui Ross să se aşeze.

— Claude şi Victoria vor sosi imediat, spuse el.

Ross atinse scurt mâna Katherinei, apoi îşi luă locul la masă, unde ceilalţi vorbeau toţi deodată.

— ...auzit de Craig... sugeră Ann. Pentru ce altceva ne-ar fi chemat? Brusc, Jason mârâi:

— Probabil că el a chemat-o pe bunica ca să-i netezească drumul înapoi în companie. Dar greşeşte dacă crede că eu pot să uit; că dacă nu ar fi fugit niciodată...

— Mă îndoiesc că va voi să se întoarcă, spuse Curt. Derek conduce compania şi Craig ar şti că nu este loc pentru el. Totuşi, Victoria poate încerca să ne forţeze să-l luăm... Sau poate că ea îşi reformulează testamentul.

Simplu! gândi Derek, încrucişându-şi mâinile.

— Mie nu-mi place modul în care vorbeşte fiecare dintre voi. Noi trebuie să-i urăm bun venit înapoi...

— Bun venit! sforăi Curt. Ce a făcut el ca să merite un bun venit de la oricare dintre noi?

— Nu trebuie să facă nimic, replică Ann din suflet. Nu trebuie să-ţi câştigi locul în propria ta familie.

— Trebuie să-ţi câştigi locul oriunde, spuse Derek dispreţuitor.

Era tensionat şi pregătit să reacţioneze, să se retragă, să atace, să plănuiască. Nu ştia ce se întâmpla — o situaţie rară, care-l înfuria — aşa că trebuia să fie pregătit să răspundă la orice s-ar fi propus: să-l cumpere pe Craig înainte de a avea o şansă să micşoreze puterea lui Derek în companie; să manevreze „problema Macklin" în cazul că Ross îi spusese Victoriei toată povestea; să pareze orice rearanjare a testamentului Victoriei care ar putea să împiedice controlul lui total asupra companiei, odată ce ea avea să fie moartă.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Tobias.

— Dacă aş fi fost dramaturg...! exclamă Tobias cu satisfacţie. Ce aş fi putut să fac din această scenă!

— Tobias! spuse Ross. Asta nu calmează atmosfera.

— Este adevărat, recunoscu Tobias cu căinţă, apoi tăcu.

Cu toate astea, atmosfera nu era mai calmă. Katherine simţea asta — sensibilă şi rapidă în înţelegere şi supoziţii. O atingea şi pe ea, aşezată pe scaunul ei din colţ, departe de masă; toţi aruncau priviri furişe spre ea în timp ce făceau fel şi fel de supoziţii legate de Craig. De partea cealaltă a mesei, Ross o urmărea; când ochii lor se întâlneau, îi stârnea neîncetat amintirile vii ale perioadei petrecute împreună.

Victoria intră, urmată de Claude, şi se îndreptă spre capul mesei. Purtând un costum de mătase neagră cu o bluză de culoarea fildeşului, ornată cu un ac din argint filigranat combinat cu coral, pe care i-l făcuse Katherine, Victoria stătea dreaptă, regeşte, cu ochii pătrunzători şi fără umbră de zâmbet, oprindu-se scurt la fiecare dintre ei.

Rigidă, ca şi cum prin atitudinea ei i-ar fi avertizat pe cei prezenţi despre bomba pe care avea s-o lanseze, ea spuse:

— Şedinţa specială a comitetului de directori de la „Hayward Corporation"" este chemată la ordine. Am convocat această adunare pentru că am obţinut recent o informaţie care este periculoasă, dezonorantă şi respingătoare. Asta cere o acţiune imediată. Scopul acestei şedinţe este să ne ocupăm de faptul asupra căruia am fost informaţi, care afectează reputaţia corporaţiei, responsabilitatea pentru fapte rele trecute — gura lui Derek se strânse — precum şi aspectul şi conducerea viitoare.

— Aspectul şi conducerea de viitor? exclamă Curt. Aşa, fără un aviz prealabil ca să putem pregăti sugestii...?

— Poate — spuse Victoria distinct — că nu m-am făcut bine înţeleasă. Am obţinut această informaţie de curând. Este intolerabil. Atâta timp cât trăiesc şi posed cincizeci de procente din acţiunile corporaţiei, când găsesc ceva intolerabil, lucrul respectiv se va schimba. Imediat.

Nimeni nu vorbi. Stând perfect dreaptă, cu mâinile strânse uşor în faţă, Victoria era imperioasă, formidabilă. Se uita la ceilalţi: Ann şi Jason încurcaţi, Curt suspicios, Derek reţinut, Ross, Tobias şi Claude — *ei ştiu*, gândi Katherine; *ştiu despre ce este vorba.*

— Claude? spuse Victoria. Dacă vrei să începem...

Se aşeză în fotoliul din capul mesei — mândră, demnă, observându-i pe toţi cu atenţie.

Claude stătea la celălalt capăt al mesei.

— Acum şaisprezece ani — începu el cu vocea răsunătoare pe care probabil că o folosea şi în sălile tribunalului, amintindu-i Katherinei de prima dată când îl auzise, la cina din apartamentul Victoriei — „Hayward Corporation" a construit Macklin Building de pe Mission Street. Au apărut întârzieri datorită unei greve şi, ca să acopere pierderea de timp şi de bani, specificaţiile au fost modificate în aşa fel încât clădirea a fost construită violând regulile oficiale impuse.

— Ce vrei să spui? întrebă Jason. Nimic de felul ăsta...

— Foarte puţin probabil! bubui Curt. Claude, mi-ar plăcea să ştiu cu cine ai vorbit!

— De-a lungul anilor, contiuă Claude impasibil, clădirea s-a aşezat producând crăpături; acestea nu au reprezentat un pericol iminent până la cutremurul de pe întâi octombrie, când o parte din etajul doi s-a prăbuşit, rănind doi muncitori. Aceştia ne dau în judecată pentru cinci milioane de dolari. (Claude ridică vocea când Curt şi Jason explodară cu întrebări.) Ei îl dau în judecată atât pe Ross, care a cumpărat clădirea

acum câţiva ani, cât şi compania lui, care a proiectat renovarea. Totuşi, o cercetare — şi va fi una dacă se va ajunge la judecată — va dezvălui că etajul s-a prăbuşit din cauza aşezării defectuoase a fundaţiei, care s-a întâmplat pentru că „Hayward Corporation" — sub preşedenţia lui Curt şi cu Derek ca director al departamentului de construcţii — cu bună ştiinţă şi ilegal a ridicat o clădire sub standarde.

— Eşti un nenorocit mincinos! exclamă Curt.

Jason lovi cu pumnul în masă.

— De ce dracu' nu mi s-a spus asta?

— Jason! spuse Ann. Era în 1966.

— La naiba, ştiu ce an a fost. Dar când s-a întâmplat asta? Înainte sau după accidentul de navigaţie? Înainte sau după ce noi am plecat în Maine?

Derek părea să nu le dea atenţie. Îşi făcea însemnări pe mapa lui, în rest stătea foarte liniştit.

Curt îşi împinse înapoi scaunul şi îşi încovoie umerii, înfruntându-l pe Claude.

— Tu nu vei mai fi în stare să practici dreptul nici într-un grajd cu rahat când voi termina cu tine. Recunosc o conspiraţie când o văd; Derek m-a avertizat că se întâmplă ceva...

— Curt! se înfurie Victoria. Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa în faţa mea? Aşează-te! Voi accepta o scuză...

După o pauză scurtă, Curt spuse suav:

— Scuze. Am uitat de mine.

Apoi îşi trase scaunul la masă, blestemând orice slăbiciune din el care-l făcea să se simtă — la şaizeci şi patru de ani — ca un şcolar, atunci când îl certa mama lui.

— Este totuşi curios — spuse Derek uşor, luând o foaie albă de hârtie — că cineva a fabricat *această* poveste în *acest* moment. (Privi în sus.) Când Ross a fost dat în judecată. Ar putea să vină cumva de la o mică prietenă şi tovarăşă care încearcă să ne convingă pe toţi să contribuim când se face colecta, aşa încât ea răspândeşte un pachet de minciuni care ne-ar forţa de fapt să plătim şi să tăcem?

— Eşti un nenorocit! ţipă Claude — Claude cel calm, atent, impasibil — împingând cu violenţă scaunul, aproape să-l lovească pe Ross şi lăsându-i pe toţi într-o stare de uluială paralizantă.

În această mică pauză, Tobias îşi ţuguie ca o trompetă vocea de-a lungul mesei:

— „Invidia este un cărbune care vine sfârâind din iad!"

Un râs nervos izbucni în jurul mesei. Victoria, care închisese pentru un moment ochii, îşi fixă privirea asupra lui Derek când spuse:

— Mulţumesc, dragă Tobias. Şi, dragul meu avocat, acum putem să continuăm?

O greşeală, recunoscu Derek. Nesigur când Claude conducea, el se gândea că putea să-l forţeze să admită pericolul pentru corporaţie dacă făceau publicitate negativă lui Macklin Building. El nu ştia că atât Claude, cât şi Victoria, fuseseră hipnotizaţi de femeia aceea. *S-o ia dracu'!* De fiecare dată când credea că ştie ce putea ea să facă, descoperea că o subestimase.

Claude se aşezase, renunţând fără tragere de inimă la prima şi, probabil, singura ocazie să simtă pumnul său în gura lui Derek.

— Eu nu-mi pierd timpul cu un pachet de minciuni, zise el tăios. Istoria acestei clădiri nu mai e de mult un secret, continuă atacul.

— Asta nu are nimic de-a face cu personalităţile, îi spuse el Victoriei, ca şi cum ar fi fost singuri în cameră. Prima mea preocupare este corporaţia. Din ce am auzit, inginerul lui Ross a fost incompetent — mă refer la proiectul său de renovare — şi apoi a avut ghinionul ca acesta să-i fie testat de un cutremur. Ghinion, dar nu al nostru; nu a fost nici proiectul nostru, nici inginerul nostru. Noi nu putem risca reputaţia corporaţiei asumându-ne responsabilitatea pentru incompetenţa altora.

Jason îi aruncă o privire furioasă.

— A *cui* incompetenţă? Ce ai de spus despre a ta şi — îi aruncă o privire lui Curt — a fratelui meu, de acum şaisprezece ani, de care nimeni nu s-a deranjat să-mi vorbească?

Creionul lui Derek alunecă pe pagina de hârtie.

— Fir-ar a dracului de treabă, tu erai vice-preşedinte; nu fugiseşi încă în pădurile din fundul Maine-ului. Nu ai dat atenţie afacerii? Erai orb? Sau mint ei?

— Tu şi Curt... murmură Jason, cu faţa întunecată de stinghereală şi furie. Voi aţi lucrat împreună; m-aţi izolat...

— Am umplut un vid, unchiule! spuse Derek moale, simţind că puterea sa se reîntoarce în timp ce a lui Jason dispărea. Tu nu erai atent.

— Eu lucram la alte proiecte! Şi eram îngrijorat pentru fiica mea, care se furişa afară noaptea, după ce mama ei şi cu mine i-am ordonat să stea departe de tine!

Derek se uită lung la el, cu un zâmbet strâmb.

Vocea tunătoare a lui Claude interveni tăios între ei:

— Eu am de citit o declaraţie care va clarifica lucrurile. (Luă o foaie de hârtie.) Săptămâna care a trecut l-am găsit — şi am stat de vorbă — pe un fost inspector orăşenesc. Aceasta este declaraţia lui, datată 11 octombrie şi semnată Frank Bucher.

Capul lui Derek se mişcă brusc în sus şi vena subţire de lângă ochi începu să se zbată.

— «La 11 şi 12 iulie 1966», citea Claude, «lucrând pentru oraşul San Francisco, am inspectat coloanele de sprijin şi grosimea fundaţiei la Macklin Building, care era construită de „Hayward Corporation" pe Mission Street în San Francisco. Am semnat patru rapoarte afirmând că clădirea corespundea cu specificaţiile inginereşti şi planurile deja aprobate de Consiliul Orăşenesc şi de Comisia Seismică. Dar adevărul este că, pe baza experienţei mele, m-am gândit că coloanele nu erau înfipte suficient de adânc pentru acel tip de sol, iar cantitatea de oţel care întărea fundaţia nu părea potrivită. Am controlat specificaţiile coloanelor şi ale fundaţiei care le susţinea, deoarece m-am gândit că specificaţiile ar fi putut să fi fost schimbate după ce primiseră aprobările. Am discutat despre asta cu supervizorul proiectului, Derek Hayward. El mi-a sugerat să aprob lucrarea în schimbul a zece mii de dolari, bani gheaţă, iar eu am făcut-o. Acesta a fost singurul meu contact cu Macklin Building.»

Nimeni nu mişca. Faţa lui Jason era întunecată de furie.

— Declaraţia asta a fost făcută publică?

— Nu încă! replică Claude.

— Atunci, cum ai ştiut de individul ăsta?

— Katherine ne-a dat pontul...

— *Katherine?* spuse Derek. Ea îl proteja pe soţul ei, nu pe Ross. Ce neplăcut pentru Ross să descopere că ea face încă excese de loialitate pentru fugarul său drag!

— Derek! începu Victoria cu un ton de gheaţă.

Dar Derek nu putea să se oprească.

— *Nici unul dintre voi nu poate crede această prostie!* Doamne, numai un avocat putea citi aşa ceva cu atâta calm. Şi un copil ar putea să-şi dea seama că este o înscenare. Cine dracu' este Frank Bucher? Ceva ce-au inventat Craig şi mica lui femeie credincioasă, cu ajutorul lui Claude, ca să mă distrugă şi să-l aducă pe băiatul lor de aur înapoi, înconjurat de o aură de glorie. *Craig* a fost cel care a modificat specificaţiile la Macklin Building şi l-a plătit pe acest mincinos să aprobe toată treaba; *asta* este ceea ce am ştiut încă de acum şaisprezece ani!

O tăcere copleşitoare se lăsă în cameră. În acel moment, puterea şi ordinea familiei Hayward se clătinaseră şi fiecare simţea asta.

Victoria oftă.

— Katherine, zise fără să se întoarcă, te rog, aşează-te lângă mine.

Katherine îşi aduse scaunul la masă. Ţinuta regească a Victoriei nu se clintise, dar ochii ei erau plini de lacrimi, iar mâna îi tremură când bău din paharul cu apă. Se întinse după mâna Katherinei şi o ţinu strâns.

— Acum, anunţă ea, păstrându-şi tonul vocii rece şi constant, voi vorbi despre viitoarea structură a lui „Hayward Corporation".

Liniştea din cameră era aşa de densă precum ceaţa dimineţii. Katherine îi văzu pe Derek şi Curt schimbând o privire, apoi uitându-se fiecare în altă direcţie, aşteptând.

— Hugh şi tatăl lui au pus-o pe picioare, spuse Victoria. Hugh i-a făcut o reputaţie excelentă. Iar Derek, în cea mai mare parte, a condus-o strălucit — a adus-o la dimensiunea actuală şi a crescut bogăţia noastră, a tuturor. Odată, timp de câţiva ani, eu am condus „Hayward Corporation". De atunci, m-am simţit aproape proprietara companiei şi când Hugh a murit şi mi-a lăsat jumătate din acţiunile sale, a fost modul lui de a-mi spune că *eu* trebuia să am grijă de companie şi de familie. (Îi privea liniştită pe cei din jur.) Am aşteptat aproape cincizeci de ani să-mi pun semnul pe această companie. Chiar şi după ce a murit Hugh, eu am aşteptat. Curt a preluat-o; când a murit Jennifer mi-am pierdut interesul... apoi Curt s-a retras şi Derek i-a luat locul... şi lucrurile mergeau bine... (Tonul ei devenise visător; îşi dădu seama şi reveni în prezent.) Dar acum îmbătrânesc. Nu pot să las la întâmplare — nici chiar pentru o singură zi — afacerile companiei şi problemele familiei mele. (Puse paharul jos, cu mâna fermă.) Toţi au gândit întotdeauna că Derek va avea controlul total după ce mor eu, că îmi voi împărţi acţiunile între el şi Ross şi, deoarece Curt i-a dat lui Derek câteva din acţiunile lui când s-a pensionat — şi, de asemenea, votează cu el în toate litigiile — Derek ar avea o majoritate clară. Totuşi, nimic nu mai este evident.

Făcu o pauză. *Prelungind drama*, gândea Katherine.

— Din cauza a ceea ce am descoperit, am hotărât o totală reorganizare a companiei.

Curt mormăi, ca şi cum ar fi fost lovit în stomac.

— Eu am hotărât! explodă Victoria. Este clar? Aceasta este hotărârea mea, pe care am elaborat-o, împreună cu avocatul corporaţiei noastre, în ultimele două săptămâni. Claude vă va spune despre ce este vorba. Nu vreau să aud întrebări şi comentarii până ce nu va termina prezentarea. Este clar? (Răsuflarea ei era rapidă şi o ţinea de mână pe Katherine, însă spatele îi era perfect drept.) Pretind linişte şi atenţie; am obosit să vă tot aud că vă ciorovăiţi ca nişte copii şi sunt dezgustată de obscenităţile voastre, care nu demonstrează nimic mai mult decât infantilism şi vocabulare limitate. (Făcu o pauză.) Claude?

Claude despături o diagramă şi o fixă pe un panou aflat lângă el.

— „Hayward Corporation" va fi reorganizată ca o companie mamă a trei filiale: „Hayward Corporation", „Hayward Development" şi „Hayward Associates". Victoria transferă optzeci şi două de procente din

acţiunile ei de la „Hayward Corporation" lui Ross şi optsprezece procente lui Derek. Adăugat la acţiunile pe care le au deja, Ross va poseda cincizeci şi unu de procente din „Hayward Corporation", Derek douăzeci şi nouă de procente. Curt va avea încă zece procente, iar Jason şi Ann — câte cinci procente fiecare.

Un freamăt trecu prin cameră, dar nimeni nu vorbi.

— „Hayward Corporation" va avea cincizeci şi unu de procente din fiecare dintre cele trei filiale. Acţiunile rămase vor fi împărţite după cum urmează: Derek va avea patruzeci şi nouă de procente din „Hayward Construction". El rămâne preşedinte şi va continua să conducă compania de construcţii pe scară mare, ca în trecut. Ross şi Derek vor împărţi în mod egal patruzeci şi nouă de procente din acţiunile lui „Hayward Development", o companie complet nouă care se va concentra pe proiecte majore de remodelare urbană. Ross va aduce firma lui de arhitectură — „Ross Hayward Associates" — ca una dintre filiale şi va poseda patruzeci şi nouă de procente din aceasta. Am elaborat toate detaliile corporaţiei şi taxele în aceste broşuri, pe care vi le voi da tuturor mai târziu.

— El a primit totul! clocoti Curt.

— Ba câtuşi de puţin! spuse Derek tare, înţelegând mai repede decât tatăl său cu câtă măiestrie fusese făcută toată treaba.

Fie blestemaţi. Să-i bată Dumnezeu cu şmecheriile lor deştepte. Gândurile lui se succedau şi se învârteau, căutând o cale de a ieşi din vârtejul nebunesc din capul său. Se ridică precipitat de pe scaun şi părăsi camera.

Claude continuă, fără nici o pauză.

— Spus simplu, Ross are majoritatea proprietăţii şi controlul asupra companiei mamă — „Hayward Corporation" — care, la rândul său, controlează cele trei filiale. Aş putea să adaug că toţi acţionarii din „Hayward Corporation" vor realiza câştiguri financiare substanţiale prin această reorganizare.

Dar Ross are controlul, gândi Katherine, înţelegând furia de pe faţa lui Derek. Îi luaseră singurul lucru care însemna *cu adevărat* ceva pentru el; puterea. Derek avea să facă mai mulţi bani decât înainte; putea să-şi construiască podurile, autostrăzile şi apeductele lui; va fi încă urmărit ca un fermecător burlac bogat. Aparent, viaţa lui nu se va schimba. *Exceptând faptul că fratele lui este acum posesorul puterii.*

Dar Ross nu voise asta. El nu voise să fie o parte din „Hayward Corporation".

Katherine îşi aminti privirea dintre Victoria şi Tobias. „Poate că Derek are nevoie să i se taie aripile." Ei vorbiseră cu Ross despre asta.

Pentru că nu era nimeni altcineva. Şi, de fapt, nu era asta ceea ce-şi dorise Ross întotdeauna? O corporaţie bogată, cu resurse care să-i permită să construiască aşa cum visa, să refacă peisaje mari, schimbând aspectul monoton al oraşelor...

— Asta nu va funcţiona, spuse Curt, lovind cu palma tăblia masei la fiecare cuvânt. Nu vă voi lăsa să refaceţi peste noapte această companie şi nu vă voi lăsa să i-o daţi lui Ross. El nu are suficientă experienţă pentru a conduce toată afacerea. Ideea de a dezvolta filiala nu e rea şi, dacă voi vreţi să uniţi firma lui Ross cu a noastră, sunt de acord cu asta. Dar nu şi cu restul acestei scheme pe care voi trei aţi pus-o la cale.

Privindu-i cu răceală, el îşi împinse scaunul înapoi.

— Această aşa numită declaraţie a lui Bucher nu înseamnă nimic. Nu ar fi trebuit să lăsaţi să se ajungă la judecată; prea multă pagubă pentru corporaţie. Dacă îl ştiu bine pe Claude, el tocmai lucrează la un aranjament pentru a evita procesul şi, desigur, noi vom contribui dacă Ross are nevoie de ajutor ca să plătească asta. Şi aveţi nevoie de un vot unanim al acţionarilor pentru acest fel de reorganizare. Claude vă va reaminti, în caz că aţi uitat deciziile anterioare.

Victoria privea în jurul mesei.

— Tu ai fost un copil bun, Curt. Hugh şi cu mine am avut doisprezece ani de bucurie din partea ta înainte de a fi devenit dur şi aproape... neamabil, ca să zic aşa. Acum eu am descoperit că tu l-ai minţit pe Ross după accidentul naval, spunându-i că nu erau probleme cu Macklin Building; ai păstrat asta secret faţă de noi toţi aceşti ani; tu şi Derek aţi încercat să aruncaţi vina pe Craig. Aţi fost iresponsabili şi corupţi şi îmi este ruşine pentru tine, ca fiu al meu şi membru al corporaţiei. Priveşte-mă când îţi vorbesc! Şi fii atent deoarece ceea ce sunt pe cale să spun este în interesul tău să auzi. (Se uită la scaunul gol al lui Derek.) Vrea cineva să-l găsească pe Derek şi să-l aducă înapoi?

Tobias se strecură afară şi se întoarse un moment mai târziu.

— Va fi...

Derek intră, cu faţa trasă, ochii umbriţi, şi-şi reluă locul.

— În primul rând, spuse Victoria, Derek şi Curt vor plăti costul închiderii procesului împotriva lui Ross. Ai avut dreptate, Curt; intenţionăm să ţinem această problemă în afara judecătoriei. Voi veţi plăti oricât va fi nevoie pentru asta. În plus, spuse ea calm, veţi vota pentru reorganizarea corporaţiei. Votul va fi unanim. Dacă nu este, eu îl voi tăia pe Derek din postul lui de conducere şi îi voi da lui Ross proprietatea mea de cincizeci de procente asupra corporaţiei. Derek nu va avea atunci *nici un loc* în companie. Vreţi să vă clarific ceva din ce-am spus sau aţi înţeles?

Derek stătea fără să se mişte. Gândurile lui alergară pentru o ultimă dată, apoi se opriră. Nu era nici o cale de ieşire. Cel puţin, nu una pe care-o putea vedea. La anul, poate, sau în anul următor. Sau peste cinci ani. Dar nu încă.

Curt se uită lung la Victoria.

— Ştii, observă el, eşti o femeie formidabilă. M-am întrebat întotdeauna de ce tatăl meu a stat cu tine. Acum înţeleg.

— Nu sunt flatată! spuse ea, întorcându-i spatele.

— Va trebui să fie unanim? întrebă Ann.

— Bineînţeles, spuse Jason. Şi nu este o idee rea, totuşi.

— Oare? ripostă ea. Spune-mi şi mie unde e în acest plan un loc pentru Craig?

— Sunt atât de obosită de toate, murmură Victoria.

Katherine simţi răceala mâinii ei.

— Ar trebui să te culci.

— O voi face, de îndată ce votăm. Prea multe emoţii; aproape extenuant. Ann — spuse ea ridicând vocea — comitetul de directori va discuta locul lui Craig în „Hayward Corporation". Eu nu voi mai fi membru, aşa că nu voi încerca să influenţez pe nici unul. Totuşi, este vorba şi despre situaţia mea personală. Toată chestiunea asta m-a tulburat profund. Dragostea mea pentru Craig a fost intactă mulţi ani, însă am aflat prea multe despre el şi a trecut prea mult timp în care el a fost absent.

— Nu...! începu Ann, dar Victoria o opri, cu o ridicare a mâinii.

Ce ciudat, gândea Katherine, *că aceste două femei, care i-au cerut cel mai mult lui Craig să fie bun, să exceleze, să fie băiatul lor de aur — au fost atât de diferite în gândurile lor pentru el.*

— El a lipsit la toate, repetă Victoria. Nevasta şi copiii lui — oh, ce absurd s-o numeşti „nevasta lui"! — Katherine şi-a făcut propriul său loc în această familie şi unul mai mare în inima mea; ea, Jennifer şi Todd au un loc important în testamentul meu. Ce hotărâţi tu şi Jason să faceţi cu acţiunile pe care le deţineţi este treaba voastră, dar desigur aveţi prea puţine pentru a face vreo modificare în structura noii companii.

— Îl laşi pe dinafară pe Craig! strigă Ann. Katherine, puteai s-o convingi...

— Nu putea, spuse Victoria nerăbdătoare. De ce trebuie să repet? Eu iau propriile mele decizii. Vreau ca această companie să fie exact cum a descris-o Claude. Şi vreau să se voteze. Trebuie să fac eu însumi mişcarea?

— Eu propun, spuse Derek categoric — pentru a doua oară în ziua aceea producând o tăcere încăpăţânată în jurul mesei — ca

reorganizarea lui „Hayward Corporation" să fie acceptată unanim, în varianta care a fost prezentată.

Victoria se ridică în picioare.

— Toţi cei care sunt de acord, vă rog să ridicaţi mâna.

Mâinile se ridicară: Ross, Claude, Tobias, Jason, Ann, Derek. Victoria o ridică pe a sa. Îl privi pe Curt. Încet, mâna lui se ridică.

Victoria oftă.

— Propunerea s-a votat. Ann, pot vorbi cu tine un moment?

Derek îşi împinse scaunul de la masă. Pereţii nu se închiseseră de tot, la urma urmelor; posibilităţile erau enorme. Bine condusă, corporaţia putea fi transformată: bogată, versatilă, puternică, internaţională. Dacă ei combinau ceea ce se realizase în construcţie cu — trebuia să admită că era aşa — geniul de arhitect al lui Ross, plus piaţa vastă a dezvoltării urbane, *aceasta* va fi o companie pentru care merită să te lupţi. *Îmi voi pune fundul la bătaie să-l ajut să o construiască, apoi voi găsi o cale s-o preiau.* Se uită în sus şi întâlni ochii lui Ross.

Adunându-şi hârtiile, Ross se ridică şi înclină capul spre colţul camerei, spunându-i lui Derek să se întâlnească acolo. *Fiul de târfă,* gândi Ross. *Minimalizându-şi pierderile, gândindu-se deja cum să ia compania de la mine. Noi ne vom lupta pentru fiecare pas al drumului. Dacă nu ar fi fost miza atât de mare*, reflectă Ross, *eu nu aş fi acceptat oferta Victoriei.* Dar acum — când compania era a lui şi avea şansa să facă ceea ce dorise întotdeauna, aşa cum dorise întotdeauna — Ross ştia că vor merita chiar bătăliile cu Derek, care erau iminente. Putea să-l folosească pe Derek — era al naibii de bun; trebuia numai să fie controlat.

În colţul camerei, unde erau două fotolii lângă cafetiera de pe bufet, Ross turnă o ceaşcă de cafea şi aşteptă. Nu era nimic de care să fie îngrijorat în lunile următoare, nici chiar conflictele cu fratele lui, dacă Katherine era cu el.

S-ar bucura să iasă câştigător din toate bătăliile, mai ales dacă avea cu cine să împartă victoriile.

La un moment dat, Derek se ridică şi se îndreptă încet către Ross.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine, spuse el blând şi, trăgând fotoliile, se aşezară şi începură să discute: doi oameni de afaceri într-un colţ neutru, discutând despre viitor.

— Doresc ca tu să înţelegi, îi spunea Victoria Annei. Aveau de mult nevoie de ceva nou. O companie. O familie. (Privirea ei zăbovi asupra nepoţilor.) Poate că ei vor învăţa să se înţeleagă unul cu altul. Sau, cel

puţin, să se lupte constructiv. Şi acum au făcut-o. Eu nu voi mai avea altceva decât să-i încurajez. (Făcu un pas înapoi.) Ross va sta la biroul lui Hugh şi va face ca visele lui şi ale mele să devină adevărate. Acum, Katherine, şi tu va trebui să fii o parte din această...

Katherine zâmbea şi dădea din cap.

— Tocmai ai organizat o nouă companie. Nu e destul pentru o zi?

— Ei bine, putem vorbi mâine despre asta. Of, am uitat să menţionez... Ross! Dacă tu şi Derek definiţi activităţile filialelor, va trebui să-l includeţi şi pe Claude în planurile voastre, pentru impozite...

— Ne-am gândit şi noi la asta, răspunse Ross. Vrei să ni te alături?

— Nu. (Ea râdea cu tristeţe.) Unei femei bătrâne îi este greu să se retragă. E un final... ca şi cum ai dona o colecţie de obiecte de artă pe care ai strâns-o de-a lungul întregii vieţi. Renunţând la lucruri, unul după altul; murind pas cu pas. Katherine mă va însoţi până la maşină. Tu conduci acum; de ce nu prezidezi adunarea? (Victoria merse la cei doi fraţi.) Derek, îmi pare bine că ai rămas. M-am temut că vei demisiona de ciudă şi asta ar fi fost ceva neplăcut.

Lipsit de expresie, Derek îşi înclină uşor capul. Victoria puse mâna pe umărul lui Ross, iar el se ridică şi o conduse spre uşă.

— Dragă Ross — spuse ea — semeni atât de mult cu Hugh! Ai grijă de ceea ce a construit el. Ai grijă de ce am realizat noi.

Ross o strânse în braţe şi o sărută.

— Doamne! murmură ea şi, la braţul Katherinei, înclinând din cap spre restul familiei, Victoria părăsi, pentru ultima oară, camera consiliului de conducere al lui „Hayward Corporation".

21

Sâmbătă după-amiază, Victoria sună ca s-o roage pe Katherine să fie gazdă pentru petrecerea din acea seară.

— Eu am organizat totul; este nevoie numai de cineva care să asigure buna desfăşurare a seratei. Tobias va fi acolo, desigur, dar el se poate pierde în citatele lui.

— Dar vei fi *tu* acolo, protestă Katherine. Este petrecerea ta!

— Normal că voi fi acolo; nu aş vrea s-o pierd. Am intenţia să stau pe un tron aurit, acceptând cu recunoştinţă saluturile, permiţând ca musafirii mei să-mi atingă tivul rochiei şi să te trimit pe tine în faţă ca pe celălalt *eu* al meu. Poţi să vii devreme, să verifici aranjarea mesei?

— Da, dar...

— Nu te alarma, Katherine; nu vor fi multe de făcut. Şi dacă ai nevoie de ajutor, Tobias şi cu mine vom fi acolo. Şi Ross.

Când îşi spuseră „la revedere", Katherine se minună de stratagema la care recurgea Victoria pentru a face o echipă din ea şi Ross, ca înlocuitori pentru echipa pe care o făcuseră ea şi Hugh.

Noi doi, gândea ea, *şi cei patru copii ai noştri, începând o nouă dinastie Hayward. Ea l-a uitat pe Craig.*

Sau nu-l uitase; ignora, pur şi simplu, obstacolele, încercând printr-un efort de voinţă să facă evenimentele să meargă pe calea pe care ea o dorea. Katherine nu era niciodată sigură de Victoria, cât era simulare şi cât era real. Poate că nici nu conta, dacă până la urmă ea îşi avea un plan al său, aşa cum fusese la şedinţa consiliului.

— Mami, noi plecăm, spuse Todd. O ajutăm pe Annie să facă hamburgeri pentru cină.

Ea îi îmbrăţişă.

— Petrecere frumoasă.

— Petrecere frumoasă şi ţie, îi întoarse Jennifer urarea. Va fi şi Ross acolo?

— Bineînţeles. Bunica lui dă petrecerea.

— Salută-l din partea noastră.

— E-n regulă.

Todd spuse vesel:

— Poţi chiar să-l săruţi din partea noastră.

— Bine.

— Poţi să-l inviţi la cină, adăugă Jennifer. Noi vom face hamburgeri.

— Vom vedea. Aţi putea să faceţi hamburgeri pentru Leslie şi Claude...

— Sigur. (Copiii se uitau unul la altul.) Dar noi i-am promis o cină în ziua în care a mers să înoate cu noi.

— Nu mi-aţi spus asta.

— Ne place Ross, afirmă hotărât Todd. Asta-i tot. Şi îmi place să mergem în diferite locuri împreună. Pur şi simplu, ne place şi ne-am gândit — după ce am spus mai înainte... despre tata — că tu n-ai putea să înţelegi. Asta-i tot.

— Să înţeleg ce? întrebă Katherine.

— Că tu ai nevoie de sex şi companie, izbucni Todd. Carrie ne-a spus. Ei îl urăsc cu adevărat pe tipul pe care-l are mama lor — *numele* lui este Guy, asta este soarta — şi nouă ne place cu adevărat Ross, aşa că noi ne imaginăm că tu trebuie să ai pe cineva... Ei bine, oricum, asta este ce voiam să spunem.

— Mulţumesc! spuse Katherine încet.

— Să te distrezi minunat la noapte, îi ură din nou Jennifer. Şi nu te grăbi acasă. Vino oricât de târziu doreşti.

Acum am permisiunea tuturor, gândea ea, luându-şi rochia cea nouă din dulap. *Cel puţin pentru sex şi companie.*

— Nu eşti îmbrăcată! zise Leslie când se năpusti, o jumătate de oră mai târziu pe uşă. Am venit să te ajut; Claude vine să ne ia în câteva minute. Mi-a spus despre şedinţa consiliului; mi-ar place să mă închin în faţa Victoriei şi să-i sărut picioarele. Dumnezeule, asta este rochia ta cea nouă? Vei fi steaua petrecerii. Întoarce-te; lasă-mă să-ţi trag fermoarul.

Stăteau în faţa oglinzii.

— Priveşte-te! zise Leslie calm.

Katherine era toată în auriu; rochia fără cordon era un înveliş de mătase de culoarea aurului vechi, cu un bolero de dantelă pe deasupra, strălucind într-un auriu pal, cu mâneci lungi. Părul întunecat, căzându-i pe umeri, era ca un val întunecat pe dantela fragilă, aurie, iar faţa palidă strălucea blând, uşor irizată.

Scosese nasturele care închidea bluza şi îl înlocuise cu un cal de mare din aur, având un ochi de opal şi o coadă uşor răsucită care cuibărea o părticică dintr-o scoică. Însă Leslie se uita la colierul şi brăţara asortată, cu ochi strălucind de încântare.

— Incredibil! Asta-i artă, nu numai bijuterii. De ce dracu' îţi pierzi timpul cu acele magazine mici...

— Ştii prea bine de ce.

— Centurile tale se vând la „Heath". Va trebui să vorbesc din nou cu şeful nostru de la bijuterii. (Auziră soneria.) Este Claude, vine să ne ducă la bal. Pot să probez colierul?

— Probează-l.

Katherine merse la uşă şi, când se întoarse împreună cu Claude, o găsiră pe Leslie oftând la imaginea din oglindă. Rochia ei era din tafta vişinie, croită astfel încât să lase un umăr dezgolit; în jurul gâtului se revărsau segmentele fragile, curbate, din aur, ale colierului Katherinei, prinse între ele cu ciorchini mici de pietre preţioase şlefuite oblic — picături şi triunghiuri de culoarea ambrei, albastru deschis, verde închis şi negru. Leslie oftă din nou.

— Locul acestei minuni este într-un palat — din Italia sau Franţa secolului al şaptesprezecelea — la gâtul unei femei care poartă o coroană.

Cu voce joasă, Claude o întrebă pe Katherine:

— Este de vânzare?

— Nu. (Ea zâmbea.) Acesta a fost cadoul meu pentru mine. Dar aş putea să fac unul similar.

— Îl voi cumpăra.

— Pe nevăzute?

— Desigur; am încredere în tine.

— Este foarte scump.

— Nu mă îndoiesc de asta. Îl vreau, oricât costă. Este cadoul meu de nuntă pentru mireasa mea. Te felicit, Katherine; este strălucitor. (El stătea lângă Leslie.) Locul tău este într-un palat. Dar nu în seara asta. Victoria te-a rugat să vii, aşa că ar trebui să plecăm.

— Eu sunt gata. Katherine, Tobias ar spune: „Un lucru frumos este o bucurie pentru totdeauna", şi ar avea dreptate. Doamne, bijuteria ta m-a făcut să recit versuri. Poftim; ia-o înapoi repede, înainte să încep să cânt.

Când ajunseră la Fairmont, Katherine se gândea numai la petrecere. Era primul eveniment social la care participa de la lunile învolburate petrecute cu Derek şi nu ştia prea bine ce aştepta Victoria de la ea în calitate de gazdă. *Să controleze mesele*, gândi, *şi orice altceva ca să facă fericiţi patru sute de musafiri. Un lucru sigur*, cum ar fi spus Leslie. *Doar o mică adunare, ca cea pe care am dat-o pentru ea la Vancouver.*

Se opri brusc în mijlocul holului decorat cu stâlpi de marmură şi covoare înflorate, capitonat în catifea, amintindu-i blândeţea unei nopţi de vară, când ea stătea pe terasa casei din Vancouver, spunându-i lui Leslie că-i pare rău că nu putea să rămână ca să-l vadă pe Craig. *Îl aşteptam pe el atunci*, gândi ea. *Îl aştept şi acum. Două petreceri diferite.* Se privi într-o oglindă. *Două femei diferite.*

— Katherine! strigă Leslie. Nu voiai să ajungi devreme?

— Da, spuse ea.

Putea să-l aştepte încă pe el, dar nimic altceva nu rămăsese de la cealaltă petrecere. *Du-te*, îi spuse umbreisale. *Am atât de multe alte lucruri la care să mă gândesc chiar acum!*

Ea merse cu Leslie şi cu Claude în lungul a ceea ce păreau a fi nişte coridoare fără sfârşit, spre uşile de sticlă ce duceau la sala de bal. Nu erau acolo decât barmanii, dar în sufrageria alăturată chelneri şi chelneriţe aranjau pahare de vin pe patruzeci de mese rotunde acoperite cu feţe de masă din damasc de culoarea fildeşului, porţelan chinezesc alb şi auriu, ornate cu lumânări şi aranjamente centrale cu crizanteme roşcate şi albe în coşuri împletite.

Grupuri de pini de Norfolk erau aşezate ca nişte păduri în miniatură, de-a lungul pereţilor, în colţuri şi sub estrada unde o orchestră îşi acorda intrumentele. Candelabrele străluceau ca mii de focuri. Sufrageria din Fairmont fusese transformată într-o pădure de toamnă din New England.

— Asta-i mâna lui Tobias, spuse Claude, observând scena. Lui îi lipseşte atât de mult Bostonul toamna, încât l-a refăcut în San Francisco.

Un bărbat solid, îmbrăcat în frac, se apropie, privind întrebător de la Katherine la Leslie.

— Doamnă Fraser? Eu sunt Arvin Wallace, organizatorul. Doamna Hayward a spus să discut toate problemele cu dumneavoastră.

— Noi vom fi în grădină, o informă Leslie.

Trădătoarea, gândi Katherine.

— Este vreo problemă? îl întrebă ea pe Wallace.

— Spuma de caviar, doamnă. Bucătarul a folosit Beluga în loc de American Golden, cum a dat ordin doamna Hayward.

Katherine se uită la el fără expresie. Beluga în loc de American Golden. Când o femeie îşi pune o toaletă nouă şi cea mai elegantă bijuterie, ea nu anticipează o lecţie despre o sub-specie a caviarului.

— Ai gustat-o? întrebă ea.

Wallace o privi ofensat.

— Dar desigur, doamnă. Cum altfel aş fi ştiut ce caviar a folosit?

— Puteai să fi întrebat, spuse Katherine blând. Ce gust are?

— Excelent, bineînţeles, răspunse el. Este, desigur, cel mai fin caviar ce se poate cumpăra.

— Atunci care-i problema? întrebă Katherine.

— Dar, doamnă, este evident... Doamna Hayward a cerut mai întâi Beluga, dar noi ne-am gândit că nu se găsea şi de aceea nu l-am inclus în preţul pentru cină. Eu am crezut, bineînţeles, că doamna va observa asta.

Un snob, gândi Katherine. *Este speriat deoarece va suporta cheltuieli suplimentare. Ei bine, n-am de gând să-l ajut să se umfle în pene, păcălindu-mă pe mine să mă simt fără experienţă, chiar dacă sunt neexperimentată.* Ea îşi ridică bărbia şi îl scrută cu calm până când ochii lui clipiră.

— Domnule Wallace, în acest moment, ce este mai important — costul sau calitatea?

— Doamnă, nu asta este problema...

— Bine. Pare nepotrivit, atunci, să abordezi chestiunea preţului cu două ore înainte de cină. Eu sunt convinsă că spuma va fi atât de minunată pe cât o pretinzi, iar mâine vom studia problema. Voi discuta asta, bineînţeles, cu doamna Hayward. Domnule Wallace, referitor la aranjamentele florale centrale...

El privi în sus şi Katherine văzu o sclipire în ochii lui.

— Arajamentele florale, doamnă? Doamna Hayward a spus...

— Doamna Hayward nu le-a amintit. Dar sunt sărăcăcioase. Şi cele două culori nu sunt destul de strălucitoare în comparaţie cu faţa de masă. Aş bănui că lipsesc câteva flori.

El se uită la ea cu un respect invidios.

— Da, doamnă. Din greşeală, florarul a trimis dalii în loc de gerbere galbene. Destul de nepotrivite; le-am lăsat de o parte.

— Lasă-mă să le văd.

El oftă, o părăsi şi se întoarse într-o clipă cu o mână plină de dalii roşii ca rubinul cu miezuri galbene ca mici sori.

Katherine aranjă patru dintre ele printre crizanteme, într-unul din coşurile împletite. Aranjamentele se treziră la viaţă, luminând întrega masă. În linişte, ea îl privi pe Wallace.

— Pare plăcut, recunoscu acesta.

— Te rog, ai grijă de celelalte mese. Patru într-un coş; cinci dacă ai destule. Mai este altceva?

— Nu, doamnă. (El ezită.) Mulţumesc.

Îmbujorată de succes, Katherine se plimbă prin sufragerie, admirând mesele. Arătă unei chelneriţe un loc la care lipsea un pahar de vin; îndreptă un aranjament care era perfect drept; vorbi cu şeful orchestrei despre repertoriu şi îl rugă să includă „Toamna" din „Cele patru anotimpuri" de Vivaldi. Apoi, când sala frumoasă părea a fi creaţia ei, se duse spre sala de bal, simţindu-se sigură de ea, răspunzătoare, o adevărată gazdă — până când văzu primii musafiri sosind şi îşi pierdu curajul.

Nu pot să fac asta singură, gândi ea, şi plecă să-i găsească pe Leslie şi pe Claude.

— Voi trebuie să staţi acolo cu mine, pledă ea. Eu nu pot să salut patru sute de străini fără un sprijin. De ce nu este Victoria aici?

— Îşi face intrarea măreaţă la ora zece, spuse Claude. Vino, îţi voi prezenta personalităţile.

Stătea lângă umărul Katherinei, cu Leslie lângă el, şi-i şoptea descrieri succinte ale musafirilor care se apropiau.

— Tocmai întors din Majorca...

— Şi cum a fost în Majorca? întrebă Katherine, zâmbind.

Ea începea să se simtă bine.

— Munţii sunt plini de elani în domeniul lui de vânătoare, şopti Claude.

— Numai elani? întrebă Katherine cu mirare.

Musafirii se uitau zăpăciţi când ea, Claude şi Leslie izbucniră în râs.

— Îmi cer scuze, spuse Katherine bărbatului impunător care stătea în faţa ei. Ce bine că aţi venit. Am auzit aşa de multe despre elanii dumneavoastră!

Când veni Ross, Claude şopti:

— Este îndrăgostit de o strălucită designer de bijuterii.

Ea zâmbi când îi întinse mâna lui Ross, care i-o ţinu strâns.

— Victoria este cumva bolnavă?

Katherine dădu din cap.

— Claude spune că ea îşi va face o intrare triumfală la ora zece.

— Şi te-a rugat s-o înlocuieşti?

— Da.

— Dar noi vom avea timp...

Ezită; apoi, cum alţii veneau în spatele lui, spuse:

— Pe mai târziu.

Vorbi puţin cu Claude şi Leslie, după care plecă.

În sfârşit, Claude zise:

— Aceştia sunt cei mai mulţi dintre ei. Veniţi, m-am uscat de tot. Noi trei ne-am câştigat şampania.

Pe la ora zece, patru sute de musafiri în smochinguri şi rochii strălucitoare cutreierau prin sala de bal şi grădină. Chelneri şi chelneriţe circulau cu tăvi strălucitoare ca oglinzile, purtând şampanie şi aperitive; orchestra cânta melodii din spectacole de revistă; şi, într-o pauză dintre numere, Victoria apăru în prag, înveşmântată în catifea de culoarea fildeşului tivită cu mătase. La braţul lui Tobias, ea merse la un scaun cu spătar înalt pe o mică platformă între grădină şi sala de bal, de unde putea să-i observe pe toţi.

La câţiva paşi de ea, de cealaltă parte a uşilor de sticlă, era grădina, o oază luxuriantă cu palmieri-turn, ca nişte umbrele exotice cu pene bogate, sub care se aflau straturi circulare cu flori separate de iarbă şi de alei, o fântână iluminată, felinare cu sfere de lumină blândă în vârf, şi tufe de „pasărea-paradisului" înalte de aproape doi metri, acoperite de flori strălucitoare albastre şi portocalii ca nişte păsări în zbor. În timp ce musafirii veneau s-o salute, Victoria o văzu pe Katherine la capătul îndepărtat al grădinii, stând de vorbă cu Leslie şi Claude, Marc Landau şi cea mai recentă tovarăşă a lui, precum şi un grup de membri ai consiliului de la „San Francisco Symphony". Ei stăteau lângă una din tufele de „pasărea-paradisului", dar, în ochii Victoriei, Katherine întrecea ca strălucire florile şi nici nu suferea comparaţie cu femeile din jur.

Era o mulţime diferită de cele pe care Katherine le întâlnise cu Derek. Aceasta era elita Victoriei: sponsori bogaţi ai muzeului oraşului, concertelor, baletului, teatrului, colegiilor şi universităţilor. Mulţi dintre ei aveau câteva case în sau lângă cele mai mari oraşe ale lumii; cei mai mulţi dintre ei reprezentau bogăţia care fusese transmisă prin generaţii;

toţi cheltuiau mai mult decât câştigă cei mai mulţi oameni într-o viaţă. Katherine stătea printre ei — zâmbind, flecărind, ascultând, învăţând.

— Uită-te la ea, îi spuse Victoria lui Tobias. Ai putea ghici că a crescut deasupra unei băcănii?

— Eu aş zice, cugetă el, că este teribilă şi voioasă în aceeaşi măsură.

— Prostii. Ei bine, poate. Dar ce bine îşi poartă această moştenire!

O văzu pe Katherine izbucnind în râs, cu faţa strălucind.

— Ce plină de viaţă este! Tobias, o iubesc atât de mult!

— Da, aşa e, aprobă el, gândindu-se ce extraordinară fusese seria de evenimente care începuse cu laşitatea lui Craig şi dusese la dragostea dintre două femei care aveau nevoie una de alta.

— Unde este Ross? întrebă Victoria. Nu-l văd nicăieri.

Tobias chicoti.

— Ce te face să te gândeşti la el?

— Katherine m-a făcut să mă gândesc la el, cum bine ştii. Ei bine, vrei s-o aduci la mine, Tobias? Eu nu am salutat-o şi vreau să mă uit la bijuteriile ei; câteva persoane mi le-au menţionat. Te rog, dragul meu!

Tobias îşi făcu drum prin mulţime, dând din cap şi zâmbind către musafirii plini de succes, linguşitori, care îl tratau cu respect deoarece era fratele Victoriei şi scrisese un număr de cărţi şcolare, dar care îl credeau un excentric amuzant deoarece fusese mulţumit pe post de profesor, indiferent faţă de ceea ce ei numeau bani serioşi.

În acel moment îl descoperi pe Ross chiar lângă el.

— Băiete dragă, ai văzut-o pe Katherine?

Ross se uită la grupul de lângă tufa încărcată de flori.

— Da. Vrei să mă prezinţi? Dacă tot ne prefacem că abia începem, fără nici un trecut în care să fi avut de-a face unul cu celălalt, eu aş putea s-o invit la dans.

— Invit-o acum. Spune-i că n-o faci pentru tine, ci ca să-i faci plăcere Victoriei.

Ross râse.

— Asta ar bucura-o pe Victoria, spuse Tobias.

Aproape pentru sine, el cită: „Cu toate că ne-am iubit mult timp, nu a fost destul de mult."

Ross se opri.

— Spune-o încă o dată.

Tobias o repetă.

— Ar trebui să asculţi întotdeauna înţelepciunea poeţilor, Ross. Şi a bărbaţilor bătrâni. Nu este niciodată destul timp. La naiba, băiete, invit-o la dans!

— Ai un poem care explică loialitatea şi trădarea? întrebă Ross calm. Şi frica de-a repeta trecutul? Şi o umbră care întunecă tot ce atinge? Bineînţeles că o voi invita la dans. Dar după aceea...

Ridică din umeri. În ultimele ore, pe când se mişca printre musafiri, regăsind prieteni vechi, făcând noi cunoştinţe, evitând compătimiri şi suportând anchete despre despărţirea lui de Melanie, el se găsise mereu lângă Katherine. Nu era sigur cum se întâmpla, dar oriunde se întorcea, frumuseţea ei vie era aproape, înconjurată de smochinguri cu umerii laţi, de rochii strălucitoare şi bijuterii. Era ca o flacără de aur zveltă, legănându-se uşor în curentul mulţimii, atrăgându-i pe alţii spre ea, cum şi el era atras să stea mai aproape de strălucirea şi cadenţa vocii şi a râsului ei.

În timp ce el şi Tobias mergeau spre Katherine,în minte îi veni brusc gândul: *Ea nu are nevoie de nici unul dintre noi. A ajuns atât de departe fără Craig, fără mine, fără Victoria. A făcut totul singură. Poate să ajungă cât de departe vrea prin ea însăşi.*

Simţi golul pierderii. Crezuse că o protejase când a păstrat secretul asupra Elissei, dar asta îi arătase numai încă un pas pe care putea să-l facă pe cont propriu; *ea putea s-o facă fără el.*

Dar apoi Katherine se uită înspre el şi el văzu succesiunea rapidă de bucurie, dragoste şi prudenţă în ochii ei căprui, limpezi, şi se gândi că putea să fie bine, la urma urmelor. Katherine nu depindea de el — ca să supravieţuiască şi să-şi facă drumul în lume — mai mult decât depindea el de ea, însă avea nevoie de dragostea lui pentru a fi o persoană întreagă, la fel de mult cum el avea nevoie de a ei, ceea ce ar fi mai mult decât destul ca să clădeşti o viaţă.

— Pot să ţi-l prezint pe Ross Hayward? spuse Tobias. Ross, aceasta este Katherine Fraser; cred că voi doi ar trebui să vă cunoaşteţi. Dar mai întâi — el trase uşor de braţul Katherinei — Victoria reclamă prezenţa ta. Dacă aş putea să te răpesc numai pentru un minut...

— Tobias, spuse Katherine pe când treceau prin sala de bal. A fost o glumă făcută cu intenţie?

— Ross vrea s-o ia de la început, explică el vioi. O idee bună. Când te invită să dansezi, spune-i că vei accepta nu pentru tine însăţi, ci pentru că asta îi va face plăcere Victoriei.

Katherine se uită de aproape la el.

— Asta sună ca ceva ce i-ai spus tu lui Ross să-mi spună mie.

— Cerule mare! replică prieteneşte Tobias. Sunt oare condamnat să trăiesc întreaga mea viaţă cu femei inteligente care mă ghicesc? Victoria, iat-o pe nepoata ta. Ţi-o las. Eu mă duc să caut musafiri naivi.

Intensitatea conversaţiei atinse un nivel care aproape înăbuşea orchestra iar Katherine trebui să se aplece aproape de Victoria ca s-o audă.

— Daliile sunt perfecte, spuse ea, sărutându-i obrazul. Wally a încercat să-mi spună că a fost ideea sa, dar eu ştiu mai bine. Se pare că l-ai pus pur şi simplu la locul lui.

— Îţi voi explica, începu Katherine. Caviarul... (Rapid, ea o puse pe Victoria la curent cu situaţia.) Nu ştiu cu cât costă mai mult...

Victoria dădu din mână.

— O vor repara; este greşeala lor. Ştiau că trebuia s-o facă; Wally a încercat să te intimideze pentru că tu ai fost destul de arogantă încât să-l impresionezi. Ai rezolvat perfect problema, draga mea; îmi pare rău că n-am fost acolo să te admir. I-ai văzut pe Ross? (Katherine încuviinţă.) Vei dansa cu el?

— Bineînţeles.

— Excelent. Lasă-mă să mă uit la bijuteriile tale. Prietenii mei mă întreabă de unde le-ai cumpărat.

Katherine îşi scoase brăţara, o versiune mai mică a colierului.

— Ah, draga mea, ce senzaţie dă... de parcă ar respira. Ai văzut vreodată ceva ca asta? Nu, bineînţeles că nu. Nici nimeni altcineva. Ştii, Katherine, eu aproape *râvnesc* la minunea asta.

Katherine râse şi o sărută din nou.

— Este a ta.

— Nu, nu. Dar dacă mi-ai face una la fel...

— Ştii că-ţi voi face.

Un sunet al trompetei din orchestră anunţă cina şi mulţimea se mişcă în valuri spre sufragerie. Din locul unde stătea, lângă Victoria, Katherine avea o vedere panoramică asupra mozaicului de rochii bogat colorate amestecat cu smochinguri negre şi albe — modele care se formau şi se dizolvau, se deplasau, se întrepătrundeau, se subţiau — până când ea şi Victoria rămaseră singure.

— Ar fi trebuit să-mi aduc blocul de schiţe, murmură Katherine.

— Îţi vei aminti imaginile, spuse Victoria senină. Tu ai ochi de artist. Katherine, dragă, când îmi faci colierul şi brăţara, vrei să faci şi calul de mare? Are atâta simplitate — aproape florentină. Cum ai învăţat asta?

— Nu ştiu.

— Îţi vine aşa, pur şi simplu? Ce emoţionant trebuie să fie. Şi mulţumitor.

— Şi dominant, preciză Katherine.

Victoria încuviinţă.

— Mă gândesc că tu stai şi creezi la masa ta de lucru, în felul în care lucram eu odată la biroul lui Hugh. Asta îmi crează o plăcere enormă să mă gândesc la tine lucrând.

În centrul sufrageriei, Ross stătea la masă cu şapte oameni pe care Katherine nu-i cunoştea. Două scaune erau goale.

— Pentru noi, zise Victoria, şi cum Ross ţinea unul lângă el, ea îl ocupă.

Un bărbat corpolent, cu smocuri de păr care unduiau şi o mustaţă asortată, ţinu celălalt scaun pentru Katherine. Ross îl prezentă.

— Brock Galvez — Victoria Hayward — Katherine Fraser. Brock este unul dintre investitorii de la Bay Bridge Plazza, Katherine; el vorbeşte despre proiect aproape la fel ca şi mine.

— Mai mult, declară Galvez. Soţia mea, Brenda, se indispune; ea spune că cu o amantă s-ar putea descurca, însă Bay Bridge a încuiat-o.

În râsul general, pe când chelnerii serveau caviarul, el îi spuse Katherinei:

— Noi ne-am întâlnit. De Revelion, nu-i aşa? Un tărăboi nebun cu câini lătrând colinde de Crăciun. Tu erai cu Derek. Nu l-am văzut în seara asta. Este plecat din oraş?

— Nu ştiu, replică Katherine. A fost foarte ocupat în ultimul timp.

— Băiat bun, Derek; ştie cum să conducă o echipă de constructori. Ne-a construit o clădire a naibii de bună — scuză expresia — cu birouri, pe Cupertino. Nu are... cum să spun... *viziunea* lui Ross, dar eu am băut noaptea trecută cu Curt — îl ştiu de ani de zile — şi el spune că se unesc toţi într-o nouă companie. O adevărată echipă, asta va fi. Unde ai găsit colierul ăsta?

— Eu l-am făcut.

— *Făcut?*

— Desenez şi fac bijuterii.

— Să fiu al dracului! Poţi să-mi faci unul? Şi — scrută cu privirea încheietura mâinii ei — nu vreau să fiu impertinent, dar pot să văd acest „nu ştiu ce e"?

Katherine desfăcu acul de la calul de mare şi îi dădu micuţa bijuterie. Brenda Galvez o rugă să i-l dea să-l vadă şi îl trecu din mână în mână. Ross privea, cu o expresie gânditoare pe faţă, iar o femeie de pe partea cealaltă a mesei spuse:

— Mi-ar place să cumpăr una pentru fiica mea. Cine le produce? întrebă femeia.

— Este un unicat, răspunse Katherine. Şi eu nu vând la...

Ross ridică uşor mâna şi, încurcată, ea se întrerupse.

— Ei bine, prefer unicate, spuse femeia de pe partea cealaltă a mesei. Este de nesuportat să-i vezi pe toţi purtând ceva pentru care eu am cheltuit o avere ca să fie diferit. Să comand la tine?

Cum un zâmbet maliţios se întindea lent pe faţa Victoriei, Ross spuse ca din întâmplare:

— Veţi găsi colecţia Fraser la „Xavier“ peste aproximativ o lună.

Rămasă fără grai, Katherine se uită la el. Victoria o privea cu ochi jucăuşi.

— Încearcă spuma de caviar, o îndemnă ea. Este aproape cea mai bună pe care am avut-o în ultimul timp.

Dar oricât de gustos erau caviarul, supa şi fileul de raţă în Calvados care urmau, precum şi desertul de *Crème Brûlée* şi crema fină de migdale, Katherine abia gustă din ele. „Xavier“? Despre ce naiba vorbea Ross?

Coniac şi porto se serveau în timp ce orchestra din sala de bal dădu tonul unui vals. Treptat, sufrageria se goli. Brock Galvez o invită pe Katherine la dans. Urmă Marc Landau, apoi un şir de bărbaţi pe care nu-i ştia — toţi animaţi, linguşitori, siguri pe ei, cu succes în afaceri. Trecu o oră, apoi două; Katherine se duse să stea cu Victoria. Câteva minute mai târziu, Ross veni lângă ele.

— Vrei să dansăm? Pentru pura mea plăcere! Şi, sper, şi a ta?!

Ea râse încet, bucurându-se cât de intim îi simţeau mâinile lui curbura corpului, chiar înainte s-o cuprindă pe podeaua de dans.

— Vreau să te iau de aici — îi zise el — şi să te ţin lângă mine şi să-ţi spun că te iubesc şi că nu las pe nimeni să se apropie.

— Ross, te rog, eu...

— Katherine, bijuteriile tale... îi întrerupse o femeie înaltă pe care ea n-o cunoştea. „Xavier“? În noiembrie?

— Nu cred...

— Ei bine, chiar decembrie... atâta vreme cât este la timp pentru Crăciun.

Femeia şi partenerul ei se îndepărtară învârtindu-se.

— Frumos colier! o lăudă preşedintele de la „Bank of California“, întrerupând dansul cu nevasta lui.

Un blitz se aprinse când un fotograf o fotografie pe Katherine în braţele lui Ross, discutând cu preşedintele băncii. În următoarea jumătate de oră, fotografii de la *Chronicle* şi *Examiner* înconjurau sala ca să dea cititorilor lor un reportaj pitoresc despre sărbătoarea de Halloween de la Victoria Hayward, în timp ce reporterii trăgeau cu urechea şi luau notiţe.

Victoria privea cu un zâmbet larg şi Katherine întrebă:

— Ross, ce e cu povestea asta? Nu este adevărat...

— Nu încă. Dar ce crezi că se va întâmpla când aceşti oameni vor suna la „Xavier" săptămâna următoare, întrebând despre colecţia de bijuterii „Fraser"?

— Li se va spune că nu există aşa ceva.

— Dragostea mea! zâmbi el. Mai probabil că oamenii vicleni de la „Xavier" vor fi încântaţi să ia numele celor care sună, ca să-i anunţe când este disponibilă colecţia, iar când vor avea o listă cu potenţialii clienţi, te vor suna pe tine.

Katherine scutură din cap.

— Numai în poveştile cu zâne se întâmplă aşa ceva.

— Dar poveştile cu zâne sfârşesc cu *happy-end.*

— Tu ai avut propriul tău *happy-end*, spuse Katherine. Intenţionam să te felicit după şedinţa consiliului.

— Nu este un sfârşit, — preciză el — ci un început. Dacă aş fi mai deştept, aş fi speriat.

Ea îşi înclină capul şi îl studie.

— Dar nu eşti. Tu eşti surescitat, grăbit să începi.

El o sărută pe creştet.

— Ştii ce mult înseamnă pentru mine când mă înţelegi fără să-ţi dau un noian de explicaţii?

Tobias se materializă lângă ei.

— Katherine, draga mea, mi s-a ordonat din nou să te predau Victoriei. Vrea să-ţi spună noapte bună.

— Noapte bună? întrebă Katherine. Dar nu este decât... — se uită la ceas, neîncrezătoare — ora trei?!

— Aşa se pare. Şi noi doi suntem gata să mergem la culcare.

Când o găsiră la garderobă, Victoria îşi punea o capă pe umeri.

— O seară pe deplin satisfăcătoare, spuse ea. A fost foarte bine, Katherine. Acum, sărută-mă de noapte bună şi întoarce-te la dans.

— Cred că ar trebui să merg şi eu acasă. Nu se compară nimic cu un somn târziu pe canapeaua din livingul nostru.

— Stai puţin, spuse Ross. Te voi duce eu acasă când eşti gata.

— Foarte sensibil, comentă Victoria. Draga mea, adăugă ea către Katherine, promite-mi ceva. Să nu iei decizii subite în legătură cu bijuteriile tale. Lasă-ţi timp. Noapte bună, dragii mei. Pe mâine.

Muzica era blândă şi lentă iar ei lunecară într-un ritm legănat, domol. Katherine atinse stofa netedă a mânecii lui Ross.

— Nu te-am văzut niciodată într-un smoching. Arăţi extrem de bine.

— Şi tu eşti minunat de frumoasă, spuse el calm. Nu ai răspuns la ce am spus mai devreme.

— Vrei să spui, ca să devin o parte din tine. Ross, eu sunt deja — atât cât pot să fiu. Îmi lipseşti şi mă trezesc că întind mâna după tine, să împart cu tine... Uf, dacă aş putea să nu mă mai neliniştesc în legătură cu ce ai putea să faci dacă s-ar întoarce Craig...

— Ţi-a trecut prin cap că te îngrijorezi mai mult decât o fac eu?

Ross se gândi puţin.

— Nu. Nu cred că tu ştii mai bine decât mine cum vei reacţiona faţă de el când va începe să se joace cu amintirile şi simpatiile tale, cu necesităţile lui şi copiii tăi...

— Ross, te rog. Eu încerc să fac ce este bine.

Vorbele ei îi explodară în cap. Îşi repetă iar şi iar vorbele ei, pe când o conducea acasă cu maşina. „Încerc să fac ce este bine." În poveştile cu zâne, asta era întotdeauna recompensat; „*happy-end*-uri", spusese Katherine. Merseră la uşa din faţă şi el o cuprinse în braţe, aşa cum făcuse când dansaseră.

— Eu sper că, indiferent ce se va întâmpla, să fie ceea ce-ţi doreşti! îi şopti el, şi aşteptă până când ea închise uşa în urma sa, înainte să se întoarcă la maşină şi să se îndrepte spre casă.

Ziarele de luni dimineaţă erau presărate în jurul scaunului Victoriei care stătea pe terasa ei însorită, decupând paginile mondene.

— Foarte mulţumitor! exclamă ea când intră Katherine. În special, fotografia cu tine şi cu Ross vorbind cu acest preşedinte de bancă... (O sărută pe Katherine zgomotos, apoi se uită mai îndeaproape la ea.) Ceva s-a întâmplat. Vino, vino, ce este?

Ochii Katherinei scăpărară.

— Herman Mettler m-a sunat în dimineaţa asta.

— Ah. (Pe chipul Victoriei apăru o grimasă.) A citit ziarele. Aş paria că i-a distrus micul dejun — să citească despre Katherine Fraser şi să vadă fotografia ei, cum se mişca în înalta societate, printre oamenii care îi vor cumpăra bijuteriile. Ce a spus?

— Mi-a spus: „ Katherine..."

— Ce intim! observă Victoria dispreţuitor.

— Şi a vrut să cumpere iar bijuteriile pe care le-a returnat, şi orice aş mai avea. A spus, de asemenea, că soţul meu nu are nimic de-a face cu treburile noastre.

Victoria râse încântată.

— Şi ce i-ai spus tu?

— Că nu pot să hotărăsc imediat.

— Foarte bine. (Victoria încuviinţă viguros.) Ce plăcut este când oamenii primesc ceea ce merită! Ai procedat bine.

— Am urmat sfatul tău.

— A fost un sfat bun; de aceea ai făcut bine.

Katherine zâmbea. Uşor agitată, ea se duse la ferestre, privind în jos la Lafayette Park, la soarele scânteind pe frunzele de un verde întunecat, la uniformele albe ale infir- mierelor care împingeau scaune rulante şi la persoanele care se plimbau. Ea reflectă dacă să-i spună Victoriei despre restul conversaţiei cu Mettler; cum el lăsase să-i scape că Derek fusese cel care îi dăduse ideea că ar putea să fie o hoaţă. Dar la ce ar fi folosit? Victoria ştia cum era Derek şi ea îl pedepsise deja, în şedinţa comitetului, răpindu-i cea mai mare parte din puterea sa şi punându-l sub autoritatea lui Ross. Nu mai era nimic ce i s-ar fi putut face lui Derek. *Nu mai contează, oricum*, gândi Katherine. *S-a terminat. Nici nu pot fi supărată. Am terminat cu el.*

Întorcându-se de la fereastră, o întrebă pe Victoria:

— De ce mi-ai spus să nu iau o decizie rapidă privitoare la bijuterii?

— Ross ţi-a spus de ce. Dă-i lui „Xavier" o şansă să primească cereri.

— Victoria, tu şi Ross vă spuneţi totul unul altuia?

— Sigur că nu. Sunt multe lucruri pe care o bunică şi un nepot nu le împărtăşesc. Dar altele da. El ar putea să te facă foarte fericită, Katherine. Nu încerc să te forţez; spun numai că el te-ar face fericită. Şi el are nevoie de tine; anii următori nu vor fi uşori pentru el, organizând această companie în care l-am forţat să intre. Tu ai putea să-l ajuţi.

— Şi Craig? întrebă Katherine.

— Craig este un inconştient! explodă Victoria. Iar Ross este un romantic. Cum de poţi să eziţi în a alege între ei?

Katherine râse trist.

— Tu uiţi că eu sunt căsătorită cu unul dintre ei!

— Nu mai eşti, fată nebună. Craig a terminat asta de mult. Tu eşti singura care te agăţi de această căsnicie.

— Pot să te întreb ceva? zise Katherine.

Victoria se uită în sus, cu sprâncenele ridicate.

— De ce ai dat petrecerea asta seara trecută?

— Hugh şi cu mine dădeam câte una în fiecare an. Era tradiţia noastră. Pe lângă asta, voiam să te privesc luându-mi locul.

— Asta a fost iniţierea mea?

— Un mod ciudat de a pune problema, draga mea.

— Şi dacă aş fi eşuat?

— Dacă aş fi crezut că ai putea să eşuezi, nu aş fi dat nici o petrecere. Eu *ştiam* că nu vei eşua.

— Dar tu nu ştii ce se va întâmpla cu Craig.

— Timp de şaisprezece ani am crezut că Craig a murit; de un an şi jumătate nu am nici o idee ce s-a întâmplat cu el. Dar am încredere în tine. Orice decizie iei — dacă eşti cu Ross sau Craig sau altcineva... sau singură — eu am încredere în tine. Când voi muri, Katherine, eu îţi las acest apartament, să stai împreună cu Tobias, dacă îmi supravieţuieşte; el va trebui să locuiască la etaj atâta timp cât va dori. Dar restul va fi al tău şi, în plus, mai mult decât destui bani ca să termini cu grijile. Nu, nu spune nimic acum; nu-mi voi schimba ideea. Ascultă numai. (Ea întinse mâna şi Katherine i-o luă.) Cândva, în viitor, când eu nu voi mai fi aici, îi vei păstra pe toţi împreună? Chiar când se ciorovăiesc şi se ceartă şi fug în Maine sau Dumnezeu ştie unde... să-i păstrezi în legătură unii cu alţii; să-i faci să se simtă ca o familie. Pentru copii, ştii, să le dai un rost. Lumea se roteşte aşa de sălbatic, noi suntem aruncaţi deoparte, ne pierdem unul de altul — dacă nu avem un miez solid care să ne ţină. Nimeni nu ştie asta mai bine decât tine, Katherine a mea cea tenace; în mod normal, tu nu renunţi aşa uşor. (Ea atinse obrazul Katherinei.) Când Craig şi Jennifer au murit — au dispărut — eu am crezut că nu mai am de cine să am grijă. Dar tu m-ai făcut să sper că putem fi din nou o familie. Este înnebunitor, explodă ea, că nu voi mai trăi alţi cincizeci de ani să-i văd pe cei patru copii căsătorindu-se şi având ei înşişi copii... să văd cum evoluează această familie. Este ca şi cum ai fi obligat să părăseşti un film la jumătatea lui. Nici nu pot să mă conving pe mine însămi că, după ce mor, voi mai sta undeva, privindu-vă pe voi toţi...

— Tu nu ai putea suporta asta, spuse Katherine. Să ne priveşti fără să fii în stare să comentezi sau să organizezi afacerile şi vieţile noastre...

— Bunule Dumnezeu, ai dreptate: aş înnebuni. Aşa că trebuie să aranjez totul cât de mult şi bine posibil, cât mai sunt aici. Promite-mi că tu vei face asta, Katherine. Nu este nimeni altcineva pe care să-l pot ruga. Păstrează o familie pentru copii şi copiii lor. Nu lăsa pe nimeni s-o calce în picioare din cauza nevoilor personale şi apoi să fie împrăştiată ca praful...

Katherine o înconjură cu braţele, conştientă de propria sa tinereţe, de pulsul viguros al sângelui ce-i circula în vene. Sărută pielea rece a obrazului Victoriei.

— Voi face tot ce pot, promise ea, apoi râse scurt. Şi chiar dacă nu stai undeva, privindu-ne, vei exista întotdeauna în mine, spunându-mi ce trebuie să fac.

— Bineînţeles, spuse Victoria senin. Contez pe asta.

Era aproape ora cinci când prezicerea lui Ross se adeveri şi directorul de la „Xavier" o sună pe Katherine.

— Am fost inundat cu cereri de bijuterii semnate Katherine Fraser, spuse el. Vorbesc cu adevărata Katherine Fraser? Victoria Hayward mi-a dat acest număr.

— Aţi sunat-o? întrebă Katherine.

— Acum câteva minute. Se întreba de ce mi-a trebuit atât de mult.

— Nu putea să vă spună aşa ceva!

— Noi ne-am cunoscut acum mulţi ani şi ea a spus exact aşa. Doamnă Fraser, clienţii mei au un gust excelent şi pot face cumpărături în orice oraş din lume. Dacă ei sunt impresionaţi de bijuteriile dumneavoastră, eu doresc să văd tot ce aveţi, inclusiv desene sau schiţe. Din nefericire, sunt ocupat mâine, dar puteţi veni miercuri? Crăciunul nu este departe şi ar trebui să începem cât se poate de curând.

Emoţia o inunda pe Katherine, caldă şi năvalnică, precum un vin roşu; abia putea să stea locului.

— Miercuri este bine. Dimineaţa?

— La ora zece, dacă vă convine.

— Este bine.

Oricând este bine, gândi Katherine, închizând ochii; oricând dorea el. O sună pe Victoria şi îi spuse; Victoria îl chemă pe Tobias la telefon şi Katherine repetă noutăţile; la cină, ea le spuse lui Jennifer şi lui Todd. Era atât de emoţionată încât nu încerca să-şi înăbuşe planurile fantastice.

Toată seara, starea ei de emoţie crescu până la o intensitate extraordinară. Încercă să se calmeze sortându-şi bijuteriile şi schiţele, dar când îi veni ideea că în sfârşit scăpa de umbra lui Craig, deveni atât de neliniştită încât nu se mai putu stăpâni. Voi s-o sune pe Leslie, dar să vorbească numai cu ea nu era destul şi, în sfârşit, Katherine recunoscu faţă de ea însăşi că Ross era cel cu care dorea ea cel mai mult să-şi împartă emoţia. Fără să se gândească mai departe de asta, formă numărul lui şi apoi ascultă apelul în gol al telefonului. Ea îl sună iar şi iar şi la miezul nopţii încercă încă o dată, tocmai atunci se auzi soneria de la uşă. *Nu poate fi Ross*, gândi ea; *a spus că nici nu va telefona*. Dar inima îi bătea puternic atunci când fugi să deschidă — şi îl văzu pe Craig, stând în prag.

22

Ei nu se atinseră. Mâna lui Craig făcu o mişcare timidă spre ea, apoi se retrase; stăteau în prag, aşteptând, până ce Katherine făcu un pas într-o parte şi el intră.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el uimit. Şi modul în care stai... Îmi amintesc, în noaptea aceea când am fost aici, Jennifer şi Todd mi-au spus că te-ai schimbat.

Ochii lui erau flămânzi şi neliniştiţi, fixând chipul Katherinei, aruncând priviri prin camera mică şi înapoi la faţa ei şi la trupul zvelt în capotul de catifea albă pe care i-l adusese Ross când se întorsese de la Paris, apoi în jos, jos, tânjind, la picioarele ei goale. Katherine îl privea, cu mintea în dezordine. *Am aşteptat atât de mult şi acum nu mă simt pregătită...*

— Dar nu am crezut că eşti *atât de schimbată*, spuse Craig şi zâmbi — zâmbetul liniştit care îi aduse totul înapoi Katherinei, ca şi cum nu ar fi fost niciodată plecat. Te-ar deranja prea mult să faci o cafea? întrebă el. Mă simt ca şi cum aş fi călătorit săptămâni de-a rândul.

— Desigur, spuse Katherine. (Vocea ei părea că vine dintr-un trup străin.) Putem sta în bucătărie.

Masa de stejar era cea pe care o folosiseră vreme de zece ani. Craig se aşeză şi îşi trase scaunul în faţă exact aşa cum făcuse întotdeauna. Iar când ea aduse la masă cănile şi o farfurie cu prăjituri pentru cafea şi se aşeză, el arăta exact la fel, cu barba deasă şi cafenie, cu ochii vii, cu zâmbetul lui tentant, aşteptând aprobare şi dragoste.

— Mulţumesc, spuse el şi sorbi cafeaua fierbinte, aşa cum făcea întotdeauna.

Ameţită, Katherine privi în altă parte. *Acesta este soţul meu.* Ea stătea în bucătărie cu soţul ei alături, bând cafea, şi nimic nu se schimbase.

Totul s-a schimbat. Aminteşte-ţi asta.

— Katherine,zise Craig. Te iubesc. Trebuie să mă crezi: te iubesc. (Se apleacă înainte.) Niciodată nu am încetat să mă gândesc la tine, să am nevoie de tine... Chiar dacă nu am putut găsi drumul de întoarcere, tu ai fost întotdeauna centrul vieţii mele.

Katherine se uita la el din partea cealaltă a mesei. Toate senzaţiile pe care i le provoca faptul de a fi căsătorită dădeau năvală, — dragoste, prietenie, confortul familiarităţii — dar printre acestea îşi făcea loc sentimentul că Craig era un străin. *Cine este el?* se întreba Katherine, cuprinsă de panică. *Eu nu ştiu cine este el, nici cum să vorbesc cu el.*

— Ţi-am spus asta în fiecare noapte în ultimele şaisprezece luni, spunea Craig. Ţi-am spus că te iubesc, ţi-am vorbit, ţi-am spus ce gândeam... Katherine, îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut; îmi pare rău pentru încurcătura pe care am făcut-o, pentru că te-am părăsit... Doamne, tot ce am dorit vreodată a fost să am grijă de tine. Dar îmi voi repara greşeala, îţi promit. Numai dă-mi o şansă. Eu ştiu cât de mult am distrus, dar vreau să...

— De ce ai plecat? întrebă Katherine.

— De ce am...? *Tu nu ştii?* (Ea scutură din cap.) Dar *trebuie* să ştii. Hank mi-a trimis poveştile din ziare; el mi-a spus că reporterii te-au cicălit şi că poliţia intra şi ieşea din casa noastră... şi nu pot să cred că Carl nu a venit să mă caute, acest nenorocit, spunând că are încredere în mine... Nu ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus că tu ai delapidat şaptezeci şi cinci de mii de dolari de la companie, timp de doi ani, şi că tu i-ai spus că pleci la Toronto să împrumuţi bani ca să-i restitui.

El o privea fix.

— Clar şi precis. Şi tu încă nu ştii de ce am plecat?

Încurcată, Katherine realiză că greşise în ce-l priveşte; el *se schimbase.* Bronzat şi slab, cu mâinile puternice, purtând pantaloni, o cămaşă albă deschisă la gât şi o jachetă sport de catifea în dungi, era mai arătos decât îşi amintea şi mai sigur de el. Când vorbise Craig vreodată atât de direct, în special când era vorba despre ceva neplăcut?

— Craig, izbucni ea. Ai furat cu adevărat?

— Dumnezeule, spuse el fixând-o. Tu nu l-ai crezut?

— *Ai furat?*

— Da. Şi Carl a dovedit-o. (Aproape trist, el continuă:)

— Nu am crezut că tu aveai atâta încredere...

— Ştiu, spuse Katherine scurt. Şi eu am crezut asta la început, când tu nu te-ai mai întors. Dar s-a întâmplat ceva în vara asta... e o poveste lungă. M-a făcut să mă gândesc că tu ai fi putut fi acuzat pe nedrept.

El o privi buimăcit.

— Acuzat pe nedrept. Eu nu m-am gândit niciodată la asta. L-ai întrebat pe Carl?

— Nu am *vrut* să-l întreb pe Carl. Voiam să te întreb pe tine. Voiam să cred în tine.

— De ce? întrebă el direct. Eu v-am părăsit.

— Te iubeam, spuse ea simplu.

— *Mă iubeai.*

— Şi tu încă nu mi-ai spus de ce ne-ai părăsit.

— Am crezut că era evident. (Îşi goli cana.) Mai este cafea?

Katherine o umplu din nou şi, fără să fie rugată, pregăti o altă cafetieră. El o privea cum stătea în bucătărie.

— Totul a căzut ca un trăsnet. Carl ţipa la mine că l-am trădat şi că mă va băga în închisoare şi mă asigura că toţi ştiau ce nenorocit nerecunoscător eram. Eu mă gândeam că o judecată ar însemna o cercetare şi că vor scotoci în trecutul meu şi tu mă vei urî, dacă nu ai făcut-o deja, pentru că am furat... Nu era un sfârşit bun! Ştii câte sute de scrisori ţi-am scris, încercând să explic toate astea?

— Nu am primit nici o scrisoare, spuse Katherine.

— Nu le-am expediat niciodată. Pe naiba, nici măcar nu le-am terminat vreodată. Cum să spui unei femei pe care o iubeşti că ai părăsit-o pentru că totul te zdrobea şi că te simţeai prins în cursă şi neajutorat? În dimineaţa când am plecat, nici nu am realizat ce făceam până când am spus şoferului de taxi să oprească la bancă în drum spre aeroport. Atunci am ştiut. I-am spus să plece, am depus banii pentru tine şi apoi am mers pe jos — două sau trei ore, cred — până când am plecat cu un şofer de camion.

— Două sau trei ore...!

El strânse din umeri.

— Ai dreptate; aveam timp să mă răzgândesc. Dar cum puteam? Cu cât mergeam mai mult, cu atât mă gândeam mai mult la asta, cu atât totul se închidea mai mult, zdrobindu-mă. Nu puteam să-ţi spun că am furat; nu puteam să-ţi spun despre trecutul meu; nu puteam să fac nimic altceva decât să fug. Şi odată ce începeam, trebuia să mă mişc, pentru că dacă mă opream, nu puteam să suport singurătatea şi m-aş fi întors la tine, şi totul ar fi revenit — toate lucrurile pe care nu puteam să ţi le spun, care mă zdrobeau, împiedicându-mă parcă să respir... Katherine, dacă aş putea să te fac să înţelegi... De câte ori am încercat să mă întorc, *eu nu puteam să respir.* Trebuia să continui să fug...

Craig se opri. Katherine era tăcută, simţind panica lui.

— Dar am trecut peste asta, continuă el. Pentru că trebuia să te văd, Katherine. Vreau ca tu să te întorci în Canada cu mine. Voi avea bani să aranjez cu Carl şi vom lua totul de la început, ne vom reface căminul... Ştiu că ai vândut casa; vom construi alta, mai bună, vom începe o viaţă nouă...

— Craig, aşteaptă...

— Tu nu poţi fi surprinsă. De ce crezi că m-am întors? De ce crezi că i-am telefonat lui Ross? Ross ţi-a spus că am sunat, nu-i aşa?

— Da.

— I-am spus că te iubesc. Şi că te vreau înapoi. Ţi-a spus?

— Da.

— Bine. (Vocea lui deveni seacă.) El mi-a spus că este îndrăgostit de tine. Nu sunt surprins... şi este normal că tu ai căutat ajutor şi afecţiune. Ştiu că a fost o perioadă aspră pentru tine; nu trebuie să-ţi fie ruşine. Şi Ross este atât de decent şi demn de încredere... (Făcu o pauză.) La ce te gândeşti?

— Cum rămâne cu familia ta? întrebă Katherine. Dacă mă întorc în Canada...

— Tu eşti familia mea! Tu şi Jennifer şi Todd!

— Şi Victoria şi Tobias, Ann şi Jason, Derek şi...

— Nu Derek, să-l ia naiba; el nu este o parte din mine şi nu va fi niciodată!

Katherine se trase înapoi în faţa furiei din vocea lui şi instinctiv îşi puse degetul pe buze.

— Todd şi Jennifer...

— Îmi pare rău! (El se ridică.) Mi-ar face plăcere să-i privesc. Nu te deranjează?

— Bineînţeles că nu.

Katherine îl urmări traversând livingul şi deschizând puţin uşa dormitorului. Ea simţi un val de milă pentru el, privindu-l cum stătea în prag, crispat; apoi, foarte încet, el închise uşa şi se întoarse la ea.

— Arată minunat!

— Sunt minunaţi. S-au simţit trădaţi când ai dispărut de Revelion.

Încurcătura şi supărarea pluteau pe faţa lui.

— Tu erai cu Derek. Nu puteam să suport asta. Tot ce puteam să gândesc era că dacă ţi-aş fi vorbit despre el, ai fi fost prevenită.

Katherine se încruntă.

— Despre ce vorbeşti? Tu nu mi-ai vorbit niciodată despre nici unul dintre ei. Tu ai minţit că eşti orfan; tu ţi-ai păstrat secretele zăvorâte în tine. Timp de zece ani... Ce era atât de teribil că nu ai putut să-mi spui?

— Ceva... de demult. M-am gândit să-ţi spun, dar după o clipă asta nu mi s-a mai părut important. Nu trebuia să vorbesc despre ei, Katherine — nici nu m-am gândit la ei — atâta timp cât te-am avut pe tine. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că i-ai cunoscut. Tu nu-ţi poţi imagina ce ciudat este să te aud vorbind despre Victoria, Tobias, părinţii mei. (Încet, el îşi scutură capul.) Am pus atâţia ani între noi. Cum i-ai găsit?

— Ross m-a găsit. (Katherine aduse pe masă cafetiera cu cafea proaspătă.) A fost Jennifer, nu-i aşa? Lucrul teribil, de demult. Pe barca cu pânze. Când ea a murit.

El se smuci brusc, ca înţepat.

— Cine ţi-a vorbit despre asta?

— Derek. Şi Ross. Dar eu vreau să aud povestea de la tine.

El luă cana în mâini, privind la cafeaua neagră.

— Nu am ştiut că ei ţi-au vorbit despre asta.

Camera era liniştită. Clădirea dormea; strada dormea. Erau numai ei doi, faţă în faţă, de o parte şi de alta a mesei de stejar — până când Craig începu să vorbească, încet la început, apoi tot mai repede în timp ce povestea curgea.

— Ne întorceam acasă cu barca cu pânze, traversând golful. Fusesem invitaţi la o petrecere blestemată la Sausalito şi Jenny i-a rugat pe Ross şi pe Derek să vină cu noi cu barca cu pânze peste golf. A fost o petrecere prostească, cu nimic altceva decât băutură şi, când am plecat, eu mă simţeam lamentabil. Toţi aveam nevoie să ne limpezim capetele şi era atât de linişte pe apă încât doream să stau cât de mult posibil, aşa că am decis să navigăm după Golden Gate Bridge şi apoi să ne întoarcem spre port. Dar Derek a hotărât că se grăbea, şi vorbea mereu despre asta, aşa că am ridicat focul. Derek obţinea de obicei ce dorea, pe o cale sau alta. Lui Jenny îi plăcea asta. Ea îşi lăsase capul pe spate şi râdea în bătaia vântului; deschisese braţele şi spusese: „Vă iubesc pe toţi aşa de mult!" Era fermecătoare şi fericită. Oh, Doamne...

El se uita dincolo de Katherine, la fereastră întunecată.

— Lângă Golden Gate, curenţii erau puternici şi barca începuse să prindă viteză, aşa că le-am spus lui Jenny şi Derek să-şi pună jachetele de salvare şi am trimis-o pe Jenny jos în cabină să-i spună lui Ross. Nu ar fi trebuit; asta ne-a lăsat singuri. De obicei făceam în aşa fel încât să nu fim niciodată singuri. Ne băteam tot timpul — de cele mai multe ori pentru putere, presupun, dar erau şi alte lucruri. Dragoste, atenţie, bani... eu eram cu un an mai mare, dar eram amândoi primii fii în familiile noastre şi Derek făcea din asta un război: duşmani şi rivali de la început. Şi el putea întotdeauna să mă facă să-mi pierd controlul — aşa încât eu încercam să-i păstrez pe alţii între noi. Dar în ziua aceea, din cine ştie ce motiv, Jenny a stat jos cu Ross câteva minute, iar eu am spus ceva despre vânt şi despre coborârea focului şi Derek m-a făcut laş, a spus că-mi era frică să navighez, ca unui păduche... a spus că dacă eu nu le-aş fi avut în preajmă pe mama şi pe bunica, nu aş fi putut nici măcar

să-mi fac nevoile singur. Era un nenorocit crud când voia să fie... dar şi blând când o voia... (El contemplă cafetiera.) Ai nişte scotch?

Katherine dădu din cap.

— Numai vin.

— Bine, atunci, dacă aş putea...?

Ea aduse o sticlă la masă, un tirbuşon şi scoase dopul.

— Asta era treaba mea de obicei. Mulţumesc.

Umplu paharul pe care i-l dăduse Katherine şi continuă:

— Eu i-am spus lui Derek să tacă — focul trebuia dat jos. Erau prea multe pânze pentru acel vânt; o rafală bruscă putea să o sfâşie — putea chiar să ne răstoarne. Asta a fost când Ross şi Jenny veneau din cabină. Derek s-a întins şi a tras-o pe Jenny spre el... a înconjurat-o cu braţele, stând într-o parte, ca eu să pot vedea. Ross nu putea, de unde stătea... cu mâna lui pe sânul ei... Hristoase, nu pot să fac să dispară imaginea asta — încă o văd noaptea, când încerc să adorm... degetele lui subţiri se curbau peste sânul lui Jenny, ochii lui reci, sfidându-mă... „Lui Jennifer şi mie ne place să trăim periculos", a spus el. „Singurul care se teme este căpitanul." Asta mă îmbolnăvea — era prima dată că ştiam sigur că era ceva între ei. Am ţipat la Derek — pentru că eu nu puteam să las cârma — să-şi ia blestematele alea de mâini de pe Jenny şi am ţipat la Jenny să se îndepărteze dracului de el. Părea ca şi cum ea încerca, dar el nu o lăsa — Jenny arăta ca o mică pasăre speriată prinsă în cursă. Dumnezeu ştie cum arăta faţa mea; oricum l-a speriat ca dracu' pe Ross. El a smuls-o pe Jenny şi m-a întrebat dacă ar trebui să meargă în faţă şi să coboare focul; cred că am spus da, dar ţipam la Derek nu puteam să mă opresc — spunându-i să se ducă jos sau să părăsească barca; putea să înoate până la ţărm dacă avea curajul să încerce în apa asta... Derek s-a întors spre mine, adresându-mi-se cu vocea pe care o folosea cu noi toţi — înaltă şi uşoară, ca unghiile pe o tablă — numindu-mă „păpuşă", „jucăria bunicii"... care putea să pornească numai când era dirijată de bunica... Vântul vuia, noi eram toţi udaţi de valuri şi de stropii ce cădeau peste cockpit; acest nenorocit stătea acolo ca un soldat blestemat, vorbind fără încetare, eu strigam şi Jenny începu să plângă. „Nu face asta" a cerut ea. „Eu vă iubesc pe amândoi; nu vă bateţi!". Cred că am înnebunit în clipa aceea, când auzit-o pe Jenny spunând că *ne iubea pe amândoi*, nu mai aveam decât un singur gând: s-o opresc, s-o fac să-l dispreţuiască, să vadă ce era cu adevărat sub acest farmec prefăcut... aşa încât am ţipat puternic spre el — să fiu sigur că Jenny aude — că Derek este un escroc; el schimbase specificaţiile la o clădire pe care noi

o construiam, *după* ce oraşul le aprobase; era un escroc lamentabil căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă era o clădire periculoasă. Faţa lui era ca de piatră. Văzusem cu câteva zile în urmă specificaţiile modificate şi nu-mi puteam imagina cum au putut ei să treacă peste un inspector, aşa că am făcut o presupunere nesăbuită şi l-am acuzat de a-l fi mituit pe inspector. Când Ross a întrebat despre ce naiba vorbeam, Derek a întors-o — el putea să-şi revină şi să atace mai repede decât oricine dintre cei pe care i-am cunoscut vreodată şi cu acea blestemată voce care-mi zgâria urechile, a spus: „Băiatul de aur a modificat specificaţiile de la Macklin Building ca să fie eroul bunicii — chiar a mituit un inspector — dar acum este speriat şi dă vina pe altcineva. Fugind, ca de obicei." Atunci am ştiut că avusesem dreptate şi am râs. Îmi amintesc ce bine a căzut asta, să râd în faţa lui Derek pentru că el s-a dat singur la o parte. I-am spus că mie îmi păsa mai mult de reputaţia noastră decât lui şi că mă voi duce la tatăl meu şi la al lui şi o să-l scot din companie înainte să ne bage într-o încurcătură adevărată. I-am spus apoi lui Ross să meargă în faţă şi să coboare focul — în timp ce râdeam la Derek. El a venit aproape de mine şi mi-a spus — aşa de blestemat de blând şi prietenos — că Jenny era îndrăgostită de el şi... însărcinată... cu el... *însărcinată cu Derek...*

Katherine inspiră violent, dar Craig nu auzi.

— ...şi ei nu au decis ce vor face, dar dacă mă bag în calea lui, el va spune familiei... şi oricui care ar putea fi interesat... Vedeam ochii lui Derek privindu-mă şi trebuia să-i închid — să-l zdrobesc — aşa că m-am repezit la el şi mi-am încleştat mâinile în jurul gâtului său.

O simţeam pe Jenny trăgându-mă de braţ; eram bolnav, gândindu-mă la *copilul lui Derek, Derek în ea, şi am explodat: „Eşti o târfă, Jenny! Târfă blestemată; să te ia naiba, să te ia naiba!"*, şi apoi, brusc, ea a dispărut. Totul a dispărut... Nu am văzut, doar am simţit-o: când am lăsat cârma, barca şi-a schimbat cursul şi a schimbat direcţia velei de la proră şi ghiul a balansat şi a trântit-o pe Jenny. Eu am auzit un zgomot teribil şi am văzut-o împiedicându-se — sânge, o explozie de sânge în formă de stea, lângă ochiul ei — şi apoi ea a căzut peste bord. Nu a scos nici un sunet. A căzut... numai. L-am lăsat pe Derek şi am luat colacul de salvare şi prăjina de marcare şi le-am aruncat lui Jenny — ea era cu faţa în jos şi eu ţipam la ea să apuce colacul — JENNY! JENNY! JENNY! — încă aud ţipătul în interiorul meu. Încă o strigam când am plonjat şi am înotat la ea — şi când i-am ţinut capul afară din apă şi i-am văzut ochii, uitându-se fix la mine, fără să mă

vadă, fără să vadă cerul... fără să mai vadă niciodată... Pentru că era moartă!

Craig plângea.

— Barca dispăruse. Nu era nimeni în jur — rămăsesem doar noi doi şi apa agitată şi întunecată şi aşa de rece — şi o linişte îngrozitoare. Am dus-o pe Jenny la colacul de salvare şi am băgat-o în el aşa ca faţa să fie afară din apă şi am stat cu ea. Era aşa de rece, dar eu trebuia să-i vorbesc... Plângeam şi-i spuneam că-mi părea rău. Trebuia s-o fac să înţeleagă că nu credeam ce-am spus, că am fost nebun pentru că îl uram pe Derek şi el a folosit-o aşa cum folosea pe oricine... Eu continuam să spun „Te rog, Jenny, iartă-mă! Te rog, *te rog*..."

Lacrimile curgeau şiroaie pe faţa lui Craig, agăţându-se ca picăturile de ploaie în barba sa.

— Am văzut barca întorcându-se şi l-am auzit pe Ross strigându-mă; m-am gândit cum voi sta în barcă cu el şi Derek, ducând-o pe Jenny acasă, cu ochii ei privind fix prin oricine... şi n-am putut s-o fac. Distrusesem totul şi nu puteam să mă întorc cu ei. Dacă n-aş fi sărit la Derek, Jenny nu ar fi fost omorâtă. Părinţii mei şi bunica mea mă rugaseră să veghez asupra ei, când începuse să iasă cu Derek. Ei spuneau: „Craig, opreşte-o; ea ascultă de tine." Şi eu am ratat. Nu am încercat destul de mult s-o opresc pentru că nu puteam să cred că era ceva serios. Eu îi decepţionasem pe toţi şi apoi o omorâsem pe Jenny. Îl uram pe Derek atât de mult încât lăsasem ca el să devină mai important pentru mine decât Jenny. Şi Jenny a murit. Şi chiar dacă o rugam să mă ierte, eram încă bolnav şi furios pentru că Derek se culcase cu ea. Şi o dată — numai o dată — am gândit: „Este bine că a murit copilul lui Derek." După asta am înţeles că nu mai puteam să mă uit la mine — sau la oricine altcineva — aşa că atunci când Ross striga, eu am plecat înot. Nu ştiam în ce direcţie mergeam; nu-mi păsa. Mă gândeam că, poate, mă voi scufunda. Dar în loc de asta, după un timp, nu ştiu cât de lung, am ajuns la o limbă de pământ cu o lumină strălucitoare...

— Lime Point... şopti Katherine, şi capul lui Craig se mişcă brusc.

El uitase de ea, uitase unde era, iar acum privea chiorâş printre lacrimi, uitându-se atent la ea.

— Plângi! observă el. Pentru Jenny!

— Şi pentru tine, răspunse Katherine.

Ea plângea pentru ei toţi — pentru Jenny şi Craig, pentru Ross, strigând în întuneric, şi chiar pentru Derek, ros pe dinăuntru, toată viaţa lui, de gelozie. Bucată cu bucată, ea închega părţile din toate povestirile

pe care le auzise şi când le puse alături, simţi un alt val de milă, mai puternică decât înainte, pentru Craig.

— Îmi pare rău pentru prăbuşirea mea, spuse el. Nu am spus niciodată toată povestea. (Îşi şterse faţa cu batista.) Cum ai aflat despre Lime Point?

— Ross şi Derek mi-au spus. Când au aflat că trăieşti.

— Când a fost asta?

— Nu au ştiut până anul trecut, când am venit aici prima dată. Atunci ei se gândeau că tu ai făcut asta la Lime Point. Toţi îmi spuneau cât erai de puternic. Ann spunea că ea are trofeele tale din timpul colegiului, de la concursurile de alergări.

El încuviinţă.

— Ann era întotdeauna aşa de mândră de ele!

— Şi tu le-ai lăsat în urma ta. Cu toate celelalte. Te-ai transformat într-o altă persoană...?

El ridică din umeri.

— Nu este greu, să ştii! O carte de asigurări, un permis de conducere, un serviciu... oricine le poate obţine. Şi Vancouver era destul de mare; puteam să fiu un anonim.

— Nu asta am vrut să spun, zise Katherine. Mă gândeam la *interior*...

— Asta durează mai mult. (Ridică din umeri.) Renunţi la bucăţi din tine, din viaţa ta, şi asta răneşte, dar totuşi o faci. Începi să trăieşti o viaţă diferită, şi după un timp te gândeşti la tine ca la o persoană diferită. Dacă faci asta destul de mult, te trezeşti într-o zi şi ştii că nu poţi să te mai întorci la cealaltă viaţă a ta. Este prea târziu.

Katherine se uită fix la el. *Despre care dintre noi vorbeşte el?*

Sticla era goală. Katherine pregătise o altă cafetieră cu cafea şi, absent, Craig umplu ambele căni, uitându-se la ceas ca şi cum ar fi fost un cuplu normal care se întreba dacă era timp pentru încă o ceaşcă înainte de a merge la serviciu.

— Dumnezeule, este ora două şi jumătate! Te ţin trează.

Era atât de absurd încât se uitară unul la altul şi râseră — un râs blând, primul pe care-l împărtăşiră. Amintirile năvăliră asupra Katherinei, copleşind-o cu imagini, cuvinte, râsete, speranţă... lumina strălucitoare a dragostei nostalgice care ardea perioadele rele, lăsând numai părţile bune.

Ea se forţă să se ridice şi plecă de la masă, departe de această vrajă caldă.

— Dacă mi-ai fi spus toate astea... cu ani în urmă...

— De ce? Într-o perioadă am vrut s-o fac, dar apoi am realizat că voiam încă şi mai mult să mă îndepărtez de toate astea, să nu fiu forţat să mă gândesc la Craig Hayward încă o dată. De ce să-ţi vorbesc despre el când eram fericit ca Craig Fraser? Eram amândoi fericiţi; aveam o viaţă plină împreună; cu ce ne-ar fi ajutat o confesiune lungă?

— M-ar fi făcut să împart cu tine o parte din viaţa ta.

— O parte pe care o uram şi doream s-o uit.

— Dar n-ai uitat-o niciodată! Tu doar ai ţinut-o departe de mine. Cum ai făcut, de altfel, şi cu finanţele noastre şi cu alte lucruri...

— Tu nu ai considerat important să întrebi, spuse el rece. Te-ai bucurat de modul în care trăiam fără să întrebi dacă noi aveam bani să plătim sau de unde proveneau...

— Ştiu. (Faţa Katherinei ardea.) M-am gândit la asta. Ai dreptate; ar fi trebuit să întreb. Dar tu doreai, Craig, pe cineva care să nu te întrebe nimic despre hotărârile tale; cineva care să nu te întrebe nimic în general.

Craig dădu din cap.

— *Tu* voiai pe cineva care să nu te încarce cu răspunsuri.

[illegible] eau.

— Bravo! spuse el cu un râs scurt. Am intrat într-un impas.

— Totdeauna a existat un impas, răspunse Katherine. Dar eu trebuia să insist. Am aflat asta prea târziu. Atunci am fi fost două persoane mature în locul unui soţ protejând o soţie-fetiţă.

Craig se rezemă de spătarul scaunului şi o privi. Apoi zâmbi, melancolic.

— Ştii, Katherine, nu sunt sigur că s-ar fi schimbat ceva dacă te-ai fi comportat altfel. Nu cred că aş fi putut să-ţi spun. Nu am fost niciodată capabil să-mi arăt slăbiciunile persoanelor pe care le iubesc.

Încet, Katherine merse înapoi la masă şi se opri lângă el. Aproape cu frică, ea întinse mâna şi o atinse pe a lui.

— E prima oară când îmi spui un adevăr simplu despre tine.

— Dar nu mai este adevărat. (El îi luă mâna.) Am avut şaisprezece luni ca să mă gândesc la asta; ştiu ce ţi-am făcut — ce ne-am făcut amândurora — şi nu aş lăsa să se întâmple din nou. Eu m-am schimbat, Katherine; totul va fi altfel acum. (Se ridică şi o privi în faţă, ţinându-i încă mâna.) Noi am investit mult unul în celălalt: zece ani — zece ani minunaţi — şi copiii... nu putem să dăm totul la o parte.

— Dar asta ai făcut tu când ai plecat.

Confuză din cauza tandreţii pe care o simţea, Katherine îşi eliberă mâna şi se dădu înapoi până când se sprijini de dulap.

— Ne-ai întors spatele, tuturor.

El dădu din cap.

— Am făcut cel mai bun lucru pe care l-am putut face. A fost o soluţie proastă, dar niciodată n-am întors spatele cu adevărat. Ţi-am trimis bani, am încercat să vin la tine în decembrie. Şi m-am gândit la noi — cum am putea să ne schimbăm amândoi şi să începem din nou... Katherine, ascultă-mă. Te iubesc. A fost o vreme când aveam aşa de multe lucruri în comun, însemnam mult unul pentru altul — nu cred că ai uitat totul.

— Nu, replică ea.

Studiindu-i faţa, Katherine se gândea că el se schimbase. Era mai puternic, mai deschis şi mai direct, fără să-şi fi pierdut delicateţea pe care ea o iubise. Şi semăna aşa de mult cu Todd, încât ea se surprinse dorind să-l mângâie.

— Îţi cer încă o şansă, spuse el. Pentru copii, pentru anii şi energia pe care am investit-o unul în altul, pentru lucrurile bune pe care le-am făcut unul pentru celălalt. Putem construi împreună ce am fi putut avea de la început, dacă nu aş fi fost aşa de nebun şi dacă tu te-ai fi implicat mai mult...

Katherine era ameţită sub loviturile ca de ciocan ale motivelor lui. Şi, brusc, se întrebă: „De ce nu?" El învăţase, se schimbase, era soţul ei, era tatăl lui Jennifer şi al lui Todd — şi cu siguranţă această tandreţe pe care o simţea ea era mai mult decât milă... nu era o reînnoire a dragostei pe care o simţise?

Privind-o, Craig vorbi din nou:

— Încă o şansă. Să repar ceea ce v-am făcut, ţie şi copiilor! Eu lupt pentru viaţa mea! spuse el. Nu poţi să vezi asta?

— Nu, răspunse ea când îi reveni o altă amintire. Credeam că pot; am avut încredere în tine. Dar nici măcar acum nu eşti cinstit cu mine.

— Ce înseamnă asta? După ce am trecut prin toate astea, după ce m-am lăsat sfâşiat de acele amintiri, ţi-am spus despre toate...

— În afară de Elissa.

El înţepeni. Umerii săi se strânseră, faţa sa deveni o mască fără expresie — ca şi cum ar fi fost o persoană surdă strecurându-se prin îmbulzeala unei străzi aglomerate. În sfârşit, întrebă:

— Despre ce vorbeşti? Nu ştiu despre ce vorbeşti

— Craig! strigă Katherine. *Nu fugi!* Oh, Craig!

Ea veni în faţa lui ca să-l forţeze să o privească, dar el îşi întoarse capul. Stătură aşa, lăsând liniştea să-i cuprindă, trăsăturile lui Craig trecând într-o defensivă rigidă şi încăpăţânată.

Sărmanul, speriatul Craig! gândi Katherine. Şi îi reveni acelaşi sentiment ca cel care o făcuse să se ridice şi să plece când îl părăsise pe Derek în Ghirardelli Square. Era liberă.

Ea ştia toate poveştile acum; îi cunoştea toate eschivările. Ştia că avusese şi ea un rol în toate astea, însă ştia de asemenea că învăţase destul, se maturizase suficient ca să lase pentru totdeauna în urmă această pasivă „nevastă-copil". Dar Craig încă încerca să fugă, înfăşurându-se într-o plasă de minciuni şi tăcere, ignorând astfel realitatea. Şi nu avea să se schimbe niciodată.

— Am petrecut o zi cu Elissa la Calgary, îi spuse ea.

Fiind sfâşiată de oboseală, Katherine nici măcar nu încerca să îndulcească crudul adevăr.

— Mi-a plăcut; ne-am plăcut una pe alta. Este încă îndrăgostită de tine. Sculptura ta cu broasca ţestoasă şi băieţelul este încă pe masa din faţa canapelei. Toate suvenirurile timpului petrecut împreună sunt încă acolo. Băieţelul ei a avut o perioadă grea când ai plecat. Îi lipseai. Probabil la fel ca şi lui Todd şi Jennifer.

Umerii lui Craig căzură brusc. Se aşeză din nou, rotind cana de cafea în mâini.

— Ea mi-a promis că nu te va suna niciodată.

— Şi-a ţinut promisiunea. Nu ne-a sunat niciodată, pe nici unul dintre noi. Ross a găsit-o.

Prostit, Craig repeta ca un ecou cuvintele ei. „Ross a găsit-o. Nu ne-a sunat niciodată, pe niciunul dintre noi." „Nici unul dintre noi." Capul lui se ridică; o privi acuzator pe Katherine.

— Tu te-ai aliat cu ei.

— Asta nu este un război, replică Katherine. *Ei* sunt familia mea. *Şi* a ta, dacă i-ai fi lăsat să fie.

Craig dădu din cap.

— Eu nu pot să fiu o parte din această familie.

— Dar tu nu ştii ce s-a întâmplat; au fost atâtea schimbări...

— Nu poţi să înţelegi? Eu i-am scos din viaţa mea; nu vreau să ştiu nimic de ei! Am terminat cu ei! A durat ani, dar am încetat să mă mai simt bolnav din cauza lipsei lor, mai ales pentru că te aveam pe tine ca să mă iubeşti şi să mă ajuţi să-mi fac o familie nouă. Katherine, tu eşti tot ce-mi doresc — tu şi copiii...

— Şi Elissa.

— Dumnezeule, nu poţi să laşi asta? Te-ai schimbat. Nu numai părul tău sau felul cum mergi şi arăţi sunt diferite. Ai devenit dură. Obişnuiai

să fii blândă, iubitoare, recunoscătoare, dar s-a dus totul. Te porţi ca şi cum nu vrei ca cineva să aibă grijă de tine; tu nu ai nevoie de nimeni...

Am nevoie de Ross.

— Hank mi-a transmis mesajul tău; mi-a spus că mă aştepţi. Ce înseamnă asta?

— Trebuia să vorbesc cu tine.

— Ca să terminăm căsnicia noastră. Aşa a pus Ross problema.

— Să terminăm cu trecutul. Eu nu am fost cu adevărat sigură de căsnicia noastră. (Ezită.) Craig... Când ne-ai părăsit, de ce nu te-ai dus la Elissa? (El dădu din cap.) Pentru că o iubeşti. E adevărat, nu-i aşa? Tu nu te-ai putut duce la ea pentru că nu puteai să-i spui ce ai făcut.

Craig o asculta amuţit şi Katherine oftă.

— Mai devreme ai spus că nu trebuia să vorbeşti despre familia ta, că nici măcar nu trebuia să te gândeşti la ei atâta timp cât mă aveai pe mine. Asta nu era adevărat. Tu nu ai încetat niciodată să te gândeşti la ei — *trebuia* să vorbeşti despre ei şi astfel te-ai dus la Elissa. Iar după un timp, te-ai îndrăgostit de ea. De ce nu poţi să priveşti asta în faţă?

— Te iubesc, zise Craig. M-am întors pentru că tu i-ai spus lui Hank că mă aşteptai. *Eu cer ajutor.* Continui să fug — tocmai am făcut-o din nou, nu-i aşa, încercând să o tăgăduiesc pe Elissa? Tu înclinai spre mine — am văzut asta pe faţa ta — până când... m-am ascuns din nou. Katherine, eu doresc să repar ceva din răul pe care l-am făcut, dar nu pot s-o fac singur. Nu mă forţa s-o fac singur. Stai cu mine; ajută-mă!

— Nu pot. Îmi pare rău, Craig.

Katherine îşi simţi din nou lacrimile. El nu era rău sau crud; era un om bun, copleşit prea uşor de evenimente. Era un bărbat pe care ea nu-l mai iubea.

— Vom face orice putem ca să te ajutăm. Orice ai nevoie...

— Tu vorbeşti în numele familiei?

— Da.

— Vrei să spui că-l alegi pe Ross.

— Vreau să spun că nu pot să plec cu tine; nu pot să trăiesc cu tine.

Craig îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Numai un moment.

Katherine îl privi închizând uşa băii în urma lui. Muşchii o dureau, capul o durea; merse prin living la uşa principală, ca s-o deschidă şi să simtă umezeala rece a nopţii pe faţă. Cerul se luminase; se uită la ceas. Ora şase.

Am vorbit mai mult în ultimele şase ore, gândi ea, *decât în toţi anii căsniciei noastre.*

Craig ieşi din baie şi veni lângă ea.

— Şi copiii? întrebă el.

— Te iubesc. Oriunde eşti, vor veni la tine cât de des posibil, să-şi petreacă timpul cu tine...

— Vizite!

După un moment, ea spuse:

— O mulţime de copii fac asta în zilele noastre.

— Dar eu vreau *să trăiesc cu* ei.

Katherine simţi o urmă de nerăbdare.

— Îi vei vedea cu mai mult decât ai făcut-o în ultimul an şi jumătate.

— Adevărat, recunoscu Craig. Ai dreptate. Am meritat asta.

Se îndreptă spre uşa dormitorului.

— Voi arunca numai o privire scurtă de „la revedere". Nu vreau să-i trezesc — nu sunt pregătit să vorbesc cu ei, trebuie mai întâi să mă gândesc ce să le spun. Dar când voi decide unde voi sta şi când mă voi instala, îi vei lăsa să vină?

— Cât de des va fi posibil.

El încuviinţă.

— Da, ai spus asta. (Stătea în prag, cum o făcuse cu câteva ore înainte.) Se ghemuiesc în somn; îmi amintesc asta. Dar cresc aşa repede! Jenny va fi tot atât de frumoasă ca mama ei. Şi Todd... Todd seamănă cu mine, nu-i aşa?

În depărtare sună o sirenă.

— Tată! strigă Todd. TATĂ!

Katherine îl văzu pe Craig aplecându-se înspre pat şi luând în braţele sale forma în pijama care se aruncă spre el.

— *Tăticule?* întrebă Jennifer.

Vocea ei era îngreunată de somn şi îndoială. În loc să se arunce spre el cum făcuse Todd, ea apăru în prag, încruntându-se, întinzându-se să atingă braţul lui Craig, testându-i soliditatea.

— Draga mea Jenny! spuse Craig cu blândeţe.

Fără cuvinte, ea ridică ambele braţe. Craig îngenunche şi-şi ţinu copiii îmbrăţişaţi, ochii lui întâlnindu-i pe ai Katherinei pe deasupra capetelor lor ciufulite, acuzând-o. *Ei mă iubesc!* spuneau ochii lui. *Şi tu vrei să ne şii separaţi?*

— Unde este geamantanul tău? întrebă Todd când se aşezară pe canapea. Unde ai să pui totul? Trebuie să ne mutăm acum, nu-i aşa, mami? Ne întoarcem în Canada?

Jennifer privi la mama ei, apoi la Craig.

— Tu nu rămâi! spuse ea direct.

— Ba da, rămâne! strigă Todd. Rămâi — nu-i aşa, tată?

— Nu, răspunse Craig. Mi-ar plăcea, dar nu pot. Mama voastră...

Katherine îşi ţinea răsuflarea. *Nu fugi de asta*, se rugă ea în linişte. *Nu da toată vina pe mine. Înfruntă realitatea, Craig. Te rog!*

— De ce nu poţi? întrebă Todd.

— Aveţi intenţia să divorţaţi? întrebă Jennifer.

— Nu am vorbit despre asta. (Faţa lui Craig era imobilă, ca o mască; doar gura i se mişca. Şi deodată, din el izbucni un oftat prelung.) Vedeţi, eu v-am părăsit pe toţi — ceea ce a fost un lucru teribil — şi apoi am stat departe prea mult. Atât mama voastră, cât şi eu, ne-am schimbat. Oamenii se schimbă, ştiţi, spuse el, uitându-se direct la Katherine. Noi nu mai suntem aceiaşi oameni care am fost. Nu este vina nimănui, dar s-a întâmplat. Aşa că asta vom face. Vom divorţa.

După un moment, Jennifer întrebă:

— De ce ai plecat?

— Pentru că am intrat într-o încurcătură şi nu am ştiut cum să ies. Am fost speriat. Prea speriat chiar ca s-o rog pe mama voastră să mă ajute. Asta a fost o prostie. Dacă eşti destul de norocos ca să ai pe cineva să te iubească, trebuie să fii destul de deştept ca să-l laşi să te ajute când ai nevoie.

Katherine se aşeză pe braţul canapelei şi atinse obrazul lui Craig.

— Mulţumesc, spuse ea blând. Îmi doresc...

El privi în sus repede, însă Katherine tăcu. Era prea târziu pentru ei.

Katherine îşi strânse mâinile în poală.

Todd privea ameninţător, clipind furios ca să-şi oprească lacrimile.

— Ce se va întâmpla cu noi toţi?

— Eu mă întorc în Canada, răspunse Craig. Şi de îndată ce găsesc un loc unde să trăiesc, cu un dormitor separat, veţi veni în vizită. O mulţime de vizite. Tot ce trebuie să faceţi este să-mi spuneţi când vreţi să veniţi şi eu vă voi aştepta.

— Ca şi Carrie şi Jon, spuse Jennifer. Ei îl văd foarte des pe Ross.

— Ross cu copii... murmură Craig. Nostim! În mintea mea el este încă un băiat de colegiu, în vârstă de douăzeci de ani. Îi vedeţi adesea? o întrebă pe Jennifer.

— Într-un fel.

Craig zâmbi uşor.

— Este în regulă dacă vă place Ross, Jenny. El şi cu mine am crescut împreună. Eu am crezut întotdeauna că el era... Eu i-am iubit pe Ross şi pe sora mea mai mult decât pe oricine pe lume.

— Şi noi îl iubim! zise Jennifer. Nu la fel ca pe tine. În mod diferit.

Craig încuviinţă.

— Eu aş paria că şi el vă iubeşte pe voi. Stai!

Îşi luă braţele de pe umerii lor şi se ridică, ştergându-şi ochii cu batista. Nimeni nu se mişca. Brusc, el se întoarse.

— Dacă am intenţia să găsesc un loc unde să stau, ar trebui să încep să caut. Am foarte multe de făcut. Vă voi suna foarte curând.

— Când? întrebă Todd.

— Într-o zi sau două, după ce voi decide ce am de gând să fac.

— Diseară insistă Todd.

Zâmbind, Craig se înclină să-i sărute pe amândoi.

— Nu voi dispărea din nou. Dar vă voi suna diseară, dacă vreţi. Şi mâine. Şi cât de des o să-mi cereţi. Şi vă voi scrie, dacă promiteţi să-mi răspundeţi.

Jennifer şi Todd se uitau unul la altul.

— Noi nu ne pricepem prea bine să scriem scrisori, spuse Todd.

— Atunci aveţi nevoie de exerciţiu, declară Craig. Acum, vreţi să faceţi ceva pentru mine? (Copiii încuviinţară, atenţi.) Mergeţi în dormitorul vostru; vreau să-mi iau rămas bun de la mama.

Todd sări în picioare şi-şi aruncă braţele în jurul lui.

— Să suni *diseară*.

— Promit, replică Craig, ţinându-l strâns. Te iubesc, Todd. (Îi dădu drumul şi o îmbrăţişă pe Jennifer.) La revedere, fermecătoarea mea Jenny. Te voi revedea curând.

După ce ei plecară, Craig spuse:

— Sunt atât de minunaţi! Ca mama lor. Nici un bărbat n-ar putea să-şi dorească o familie mai bună. Şi eu am abandonat-o. Doamne, Katherine, oare chiar nu este nici o cale?

— Nu. (Ridică o mână să-i dea la o parte părul de pe frunte, aşa cum făcuse de nenumărate ori în anii petrecuţi împreună.) *Tu* ai fost minunat cu ei. Mulţumesc.

Craig se strâmbă.

— Ce importanţă are? Este prea târziu.

— Nu pentru viaţa pe care ţi-o construieşti de acum încolo. Iar eu te voi ajuta — după puterile mele (Ea zâmbea.) Acum poţi să-mi spui orice. Voi fi aici, dacă ai nevoie să vorbeşti...

— Dar asta este totul! spuse el.

— Da, asta-i tot. Dar eu ţin la tine. Şi voi ţine întotdeauna.

Craig o strânse mai tare, trăgând-o şi mai aproape de el iar Katherine îl înconjură cu braţele, lipindu-şi obrazul de al lui. Stăteau aşa, fără să vorbească, în timp ce atmosfera devenea mai luminoasă şi ceaţa se ridica de pe ocean; şi atunci se despărţiră, iar în următorul moment Craig plecase.

23

Noaptea era atât de calmă încât Ross îşi auzea ecoul paşilor prin casă şi afară, în răcoarea liniştită a terasei. El încercase să doarmă şi renunţase; unele nopţi erau mai rele decât altele, iar noaptea aceasta părea cea mai rea dintre toate: umplută de dorinţe şi amintiri.

În dormitorul lui, o fotografie înrămată şi mărită stătea pe masa de toaletă: Katherine pe barcă, cu părul răvăşit de vânt, cu ochii râzând, privindu-l. Alături era alta, făcută fără ştirea lor, de Carrie, pe terasa din Menton: Ross şi Katherine discutând, absorbiţi unul de celălalt, zâmbind cu dragoste. *Katherine.*

Pe biroul din living era un *presse-papier* din lucit pe care îl făcuse Katherine, de forma unei vele curbate; gavată pe el era o schiţă a bărcii lui Ross, cu un pescăruş zburând deasupra. Ţinând statueta lustruită în mână, Ross se aşeză pe canapea, uitându-se fix la perete. *Să ocupe un loc atât de mare din viaţa mea, într-un timp atât de scurt.*

Telefonul era lângă el. Mâna lui îl atinse, apoi se retrase. Ridicol; era ora două jumătate dimineaţa — probabil că ea dormea. În afară de asta, promisese că nu va suna. El mersese prea departe la balul de Halloween şi asta pentru că era atât de al naibii de nerăbdător.

Pe masă era o carte pe care o cumpărase cu o zi înainte; se întinse pe canapea şi o deschise. Şi apoi, dintr-o dată, lumina ceţoasă a zorilor-de-zi năvăli prin uşile de sticlă, iar Ross se trezi, cu cartea încă în mâini, şi-şi spuse în gând — ca şi cum n-ar fi dormit deloc — *Katherine.*

Era ora şase. Ross îşi îndeplini ritualurile de dimineaţă — ascultând ştirile în timp ce se îmbrăca, citind ziarul în timp ce-şi bea cafeaua. Şi apoi plecă din casă.

Tocmai îşi scotea maşina din garaj când se apropie un taxi. El opri să-l lase să treacă, bătând toba cu degetele pe volan în timp ce aştepta să iasă, însă în momentul următor ştiu — *Katherine*. Era acolo, deschizând portiera şi sărind afară, înainte ca taxiul să se oprească de tot.

După toate orele în care şi-o imaginase în faţa lui, acum el nu reuşea să se mişte. Până când îi văzu zâmbetul. Cu inima bătându-i puternic, Ross inspiră lung şi deschise, smucind, portiera maşinii, mergând cu paşi mari peste gazon, cu ochii aţintiţi în ochii ei.

— Doamnă? Doamnă, mă auziţi? Îmi datoraţi...

— Te-am auzit! răspunse Ross şi scoase portofelul.

— Nu, interveni Katherine. Am bani, numai că nu l-am auzit.

Ross întinse câteva bancnote.

— Ia-i.

Ochii şoferului străluciră.

— Glumiţi?! Doriţi o chitanţă?

— Nu. Asta este o ocazie specială.

— Deci nu este o glumă! Asta a spus şi doamna.

— A spus? murmură Ross, înconjurând umerii Katherinei cu braţul, conducând-o spre casă. Arăţi ca şi cum n-ai fi dormit destul.

— Nu am dormit *deloc*.

Ross se opri, cu mâinile pe umerii ei, cercetându-i faţa.

— A sunat? Sau a venit la tine?

— A venit după miezul nopţii... Am stat de vorbă toată noaptea.

— Şi a plecat?

— Da.

Ross simţea cum bătăile inimii i se domolesc; inspiră prelung, aproape fără greutate, plin de uşurare şi dragoste. Îmbrăţişaţi, ei merseră prin casă, spre terasă. Observându-i paloarea, el o întrebă:

— Ai luat micul dejun?

Katherine scutură din cap.

— Jennifer şi Todd au avut o repetiţie devreme la şcoală şi le-am pregătit ceva, dar mie nu îmi era foame. Şi mă grăbeam să ajung aici.

— Aş fi aşteptat dacă m-ai fi anunţat că vii.

— Nu am vrut să te anunţ. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

El rândea blând.

— Mi-ai făcut. Aşteaptă; am să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Ajunge o cafea.

Când el plecă, Katherine se sprijini de speteaza scaunului.

— Nu face asta, spuse el cu voce tare. Vei adormi.

Se forţă să stea dreaptă, închizând pe jumătate ochii în faţa strălucirii soarelui. Îşi scoase jacheta; căldura curgea prin ea, făcând-o să-şi simtă oasele lichide. Capul începu să i se aplece şi atunci auzi paşi şi deschise ochii, văzându-l pe Ross care punea o tavă pe masă.

— Suc de portocale şi cafea. Nu am vrut să-mi consum timpul pentru ceva serios, cum ar fi clătitele. Te simţi bine?

— Am venit să te cer în căsătorie! răspunse ea.

— Da.

— Ai ştiut asta?

— Vreau să spun — răspunsul meu este da.

Ea râdea şi-şi sprijini obrazul de jacheta lui de tweed.

— Eu speram să fie ăsta...

Ross o sărută pe creştetul capului.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— S-au întâmplat atât de multe! Parcă a trecut o viaţă într-o noapte. Nu mi-am dat seama cu adevărat cât de mult m-am schimbat până când nu am vorbit cu Craig despre el şi despre noi.

— Noi toţi ne-am schimbat, spuse Ross. Dar tu mai mult decât oricine. Am încercat să-ţi spun asta...

— Ştiu. Dar eu nu puteam să adun totul la un loc — ce am fost şi ce am devenit şi de ce nu am fost în stare s-o fac înainte. Atunci a venit Craig şi tot timpul cât m-am uitat la el, era ca şi cum mă uitam la cea care eram înainte. Îţi aminteşti — continuă ea din ce în ce mai somnoroasă — că odată ţi-am spus că îmi lipsea faptul că nu eram în stare să prezic ziua de mâine? Asta se întâmpla numai pentru că mă temeam.

— Şi acum nu ţi-e frică?

— Nu. Nu, de la un anume moment din noaptea trecută, când am văzut ce departe am ajuns prin mine însămi. Atunci am ştiut că te voiam pe tine. (Peste cana cu cafea, Katherine îi zâmbi lui Ross.) Am realizat că puteam fi o persoană întreagă prin mine însămi, dar am ştiut şi că viaţa mea ar fi mai bogată cu tine alături. Vreau să mă laşi să înfrunt lucrurile pe cont propriu, aşa cum ai făcut când ai spus că vom sta separat unul de altul, dar vreau să-ţi pese de mine, de asemenea, şi să mă protejezi — şi vreau să te ajut când ai nevoie... noi amândoi, împărţind perioadele bune şi ajutându-ne unul pe celălalt în cele rele... Ross, mi-e aşa de somn... mă înţelegi?

— Tu promiţi, întrebă el grav, să fii mai puţin înverşunată cu independenţa ta atâta timp cât te ajut fără să o diminuez şi te las să faci acelaşi lucru pentru mine? Atâta timp cât păstrăm un echilibru între noi?

— Nu e uşor, murmură ea.

— Probabil că ne vom descurca jumătate din timp şi ne vom strădui în rest. Este destul de bine?

— Este minunat!

Katherine râdea, dragostea pentru Ross, făcând ca totul să pară posibil. Ea privea ceaţa topindu-se sub soarele fierbinte şi zgârie- norii de dincolo de golf licărind ca într-un oraş vrăjit, plin de happy-end-uri.

— Dacă eşti destul de norocos să ai pe cineva care să te iubească, spuse ea blând, trebuie să fii destul de deştept ca să-l laşi să te ajute când ai nevoie. Craig a zis asta, când le explica copiilor de ce a greşit.

— Asta înseamnă că a învăţat mai mult decât am crezut noi. Va merge la Elissa?

— Nu ştiu. Sper.

— Şi Jennifer şi Todd?

— I-au spus că te iubesc. Nu aşa cum îl iubesc pe el, dar... Oh, pe naiba, aş vrea să existe o cale de a construi fericirea fără a îngropa nici o tristeţe la temelie.

Ross o luă în braţe.

— Katherine, te iubesc, şopti el. (Îi sărută ochii, pe care ea se lupta să-i ţină deschişi.) Iubita mea somnoroasă, promit să împărtăşesc cu tine tot ce am şi tot ce visez, dacă vei face acelaşi lucru pentru mine.

Pleoapele Katherinei se deschiseră deodată.

— Am uitat să-ţi spun: A sunat „Xavier". Am o întâlnire mâine.

— Alt început. Vom avea o sărbătorire. Trompete, artificii şi şampanie. Şi — când legile din California vor fi îndeplinite — o căsătorie.

Katherine îl cuprinse cu braţele pe Ross, oferindu-şi gura sărutărilor lui. Corpurile lor se întâlniră, aducându-şi aminte unul de altul, rămânând îmbrăţişate; astfel merseră în casă, spre dormitorul răcoros, umbrit, al lui Ross. Dar în clipa când salteaua cedă sub greutatea lor, Katherine ajunse la capătul puterilor.

— Ross, te superi...? întrebă ea. Îmi pare rău, dar te superi dacă eu dorm?

Ţinând-o în continuare în braţe, el râdea, cuprins de o bucurie pură.

— Draga mea, răspunse el, avem o viaţă întreagă în faţa noastră.

Îi scoase pantofii şi o culcă pe pat, cu capul pe perna lui.

— Să nu mă laşi să dorm mult, îi ceru ea moţăind. Le-am promis copiilor că voi fi acolo la trei...

— Mă voi duce eu. Vreau să mă opresc la birou, aşa că la întoarcere îi iau şi-i aduc aici.

— Şi trebuie să-i sunăm pe Victoria şi pe Tobias... (Vocea ei era aproape un murmur.) Se vor supăra groaznic dacă nu le spunem...

— Ne vom invita singuri acolo diseară, la cină. Ţi-ar plăcea? Noi patru, cu Carrie şi Jon, şi Victoria şi Tobias. O cină de familie.

Buzele Katherinei se arcuiră într-un zâmbet.

— O cină de familie. Te iubesc, Ross.

El o acoperi cu o cuvertură uşoară şi trase draperiile, apoi stătu un moment lângă pat. Katherine îşi ridică braţele. Aplecându-se, Ross îi sărută ochii închişi.

— Somn uşor, iubirea mea. Ai venit acasă.

Sfârşit